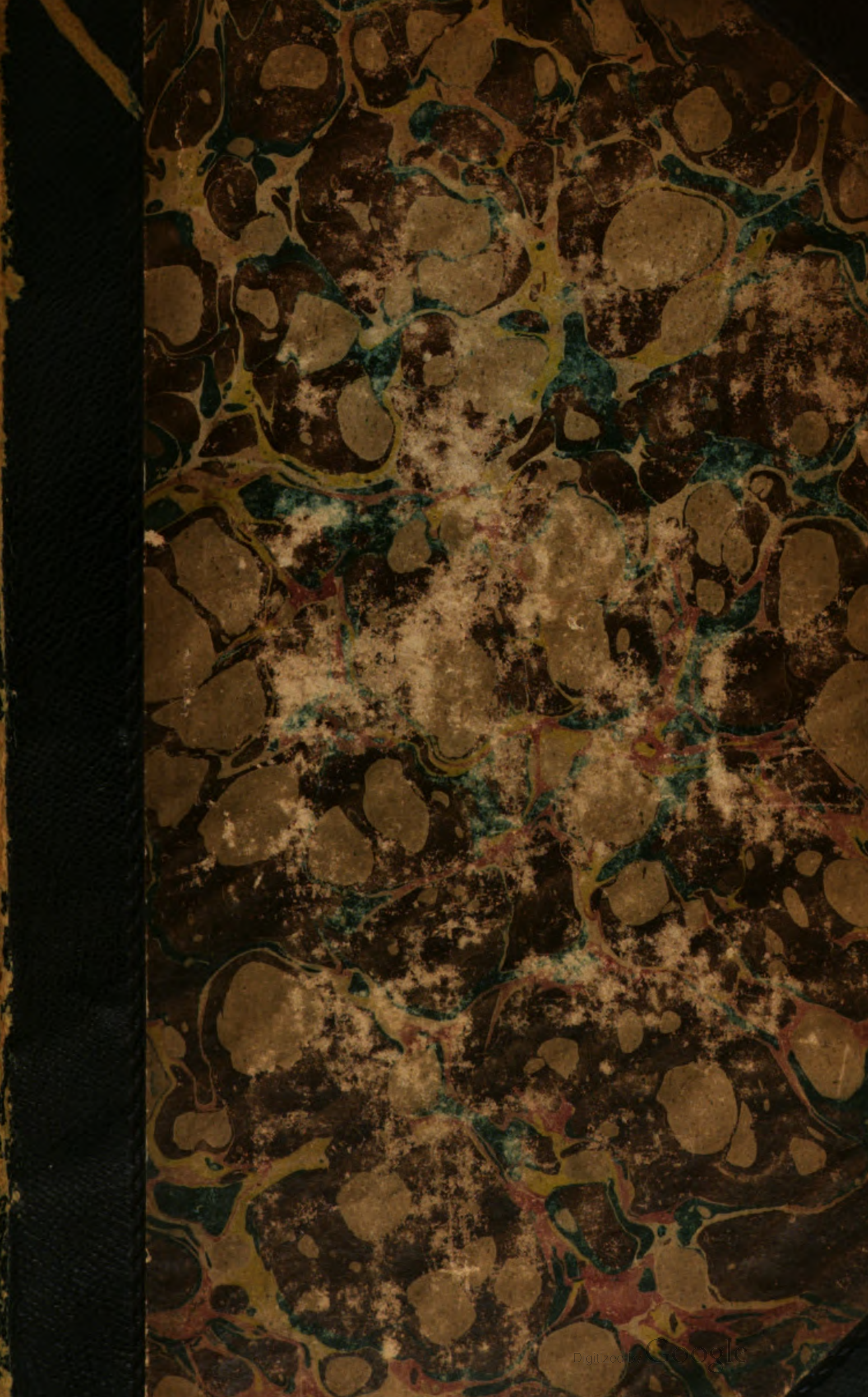

J. S. Meade —

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΗΡΩΙΚΑ

PHILOSTRATI HEROICA

AD FIDEM CODICUM MANUSCRIPTORUM IX

RECENSUIT

SCHOLIA GRÆCA ADNOTATIONESQUE SUAS

ADDIDIT

J. FR. BOISSONADE.

PARISIIS

TYPIS J.-J. DELANCE.

1806.

L. FR. BERTIN DEVEAUX

LITTERARUM AMANTISSIMO

ET

IN REBUS MEIS NON LÆTIS

PRÆSIDIO MEO SEMPER PRÆSENTI

PHILOSTRATEAM HANC EDITIONEM

IN QUAM MUNIFICE SUMPTUS

EROGAVIT

DICO ET OFFERO

PERPETUUM ANIMI GRATI

MONIMENTUM;

ET HANC SIMUL

FR. J. BAST

AMICO MEO SUMMO

ET

INTER PRINCIPES CRITICOS

FACILE NUMERANDO

DICO ET OFFERO

ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ TENUE.

AD LECTOREM.

NON multum morabor tua tempora, Lector: nam de Philostrato dicenda occupaverunt olim Meursius, Olearius, Fabricius, alii; et de mea editione non sunt longa de quibus te monitum velim.

Præsidia textui constituendo petii ex codicibus manuscriptis et editionibus. Editiones habui Aldinam, Juntinam, Venetam Nicolinianorum, Morellianam, Olearianam. Codices quos possidet Parisina Bibliotheca omnes contuli, benigne mecum communicatos a viro eruditissimo et humanissimo DE LAPORTE DU THEIL. Hi codices sunt 1096. 1698. 1760. 2596. 2775. 3019. olim Regii; 81. 100. olim Vaticani; 183. olim Venetus. Codex 1096. est optimæ notæ, et ad undecimum duodecimumve sæculum refertur. In adnotationibus indicantur litteris, 1096. A: 1698. B: 1760. C: 2596. D: 2775. E: 3019. F: 81. G: 100. H: 183. I.

Scholia græca inveni in A et B plurima, non magni illa pretii, servanda tamen. Quæ si non

subjeci textui Philostrateo, erunt quibus meum consilium probabitur, erunt quibus displicebit. Equidem non putabam illa tanti esse momenti, ut deberem legentis oculos ad talia a textu avocare.

Adnotationes totæ fere sunt critici generis. Quam fecerunt viam doctissimi inter Batavos et Anglos viri hanc sum ingressus, etsi parvæ essent vires meæ, parvæ ingenioli et eruditionis copiæ. Præstiti quæ potui: dabunt alii meliora.

A Villoisono desideratissimo nonnullas accepi notulas, quas H. Valesius adscripserat margini Aldini exemplaris in Aurelianensi Bibliotheca nunc adservati. Non magno opere utiles repertæ sunt. Huetii quæ identidem cito verba, inveni scripta ad oram duorum voluminum, Morelliani alterius, alterius Nicoliniani, quæ nunc habet Parisina Bibliotheca. Sed majus meis adnotationibus ornamentum addidit Viscontius, in quo celeberrimo viro summa eruditio cum summa humanitate conjuncta est. Cum audiisset me in Philostrato edendo versari, Heroïca legit, et doctas animadversiones sibi inter legendum natas benignissime transmisit.

Versionem servavi Stephani Nigri non elegantem admodum nec tersam, sed quæ poterit iis facere satis qui græca absque latinis non legunt

libenter. Nonnulla loca, quia vel a sensu aberrare videbantur, vel textum mutaveram, correxi: modeste tamen et parce, nam non amo hoc mihi juris in aliorum labores adsumere, et multa quæ forte fuissent corrigenda, intacta reliqui. Idcirco et Olearianum commentarium omisi: nam integrum nolebam repetere, ne lectori viderer illudere, nolebamque excerpere. Quæ bona malave scripsit Olearius, in ipsius editione integra legi possunt.

Index in notas non fuit additus: non quod ipse noluerim; sed diutius fuerant protractæ typographicæ moræ, et libri moles jam creverat enormiter. Hoc nonnullis ingratum fore non nescio; sed aliter fieri non potuit. Utinam nullum sit majus et gravius editionis meæ vitium! Multi sunt critici sine indicibus libri, qui tamen non carent sua laude, nec leguntur minus a viris doctis, citanturve minus, si quando fuerit opus.

Expectabas forsan, Lector, non parvam dissertationem de Philostrati in his Heroicorum mendaciis scribendis consilio: sed qui dicam quod ignoro? Auctores, si quos fuerit secutus, non habemus hodie. Præterea non te fugit quid sibi permittere potuerit Rhetor, Declamator, Sophista. Isti generi hominum quidlibet audendi fuit potestas. Nonne Dio Chrysostomus, vel

Hozostomus (si fides habenda lepidulo cuidam grammaticastro), Trojam fuisse captam negavit, et in alia omnia ivit, Homero contradicendi cupidus? Similiter lusit Philostratus, et magnum Palamedem, heroem Sophistarum scholasticis declamationibus nobilem, ut perfectæ virtutis exemplar, sibi sumpsit celebrandum. Dionis auctoritas quosdam doctos viros in transversum egit : ne tantum in te valeat Philostratus. Si sponte sua, ut faveret Ulyssi, Homerus est mentitus, quod humile vitium in tam grande ingenium vix potest cadere, num Philostratus ipse non mentitur, et res Trojanas Homero fere coævo potuit certius et melius noscere? Sophistam ingeniosissimi nostrorum poetarum verbis compellabo, Homerum vindicantis ;

« Il ment, mais il sait plaire ; il ment, mais en grand homme ;
» Sottement vous avez menti. »

Vale, Lector erudite.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΗΡΩΙΚΑ.

PHILOSTRATI
HEROICA.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΗΡΩΙΚΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΞ.

Ed. Olear. p. 660.

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. Ἴων ὁ ξένος, ἢ πόθεν;

ΦΟΙΝΙΞ. Φοῖνιξ, Ἀμπελουργὲ, τῶν περὶ Σιδῶνά τε καὶ Τύρον.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ δὲ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς;

ΦΟΙΝ. Ἐπιχώριον. ἤδη καὶ ἡμῖν τοῖς ἐκ Φοινίκης.

ΑΜΠΕΛ. Πόθεν οὖν μετεσκεύασθε;

ΦΟΙΝ. Σύβαρις Ἰωνικὴ τὴν Φοινίκην κατέσχεν ὁμοῦ πᾶσαν· καὶ γραφὴν ἐκεῖ ἄν τις, οἶμαι, φύγοι μὴ τρυφῶν.

ΑΜΠΕΛ. Βαδίζεις δὲ ποῖ, μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσίν;

ΦΟΙΝ. Ξυμβόλου καὶ φήμης, Ἀμπελουργὲ,

PHILOSTRATI
HEROICA.

DIALOGI PERSONÆ
VINITOR ET PHŒNIX.

VINITOR. Ion estne hospes, vel unde?

PHŒNIX. Phœnix, O Vinitor, ex his qui circa Sidona habitant, ac Tyrum.

VIN. Habitus autem est Ionicus.

PHŒN. Patrius jam et nobis Phœnicibus.

VIN. Unde igitur habitum mutastis?

PHŒN. Sybaris Ionica universam pariter occupavit Phœniciam: et si quis opinor illic non indulgeret deliciis, damnaretur.

VIN. Quo autem vadis elatus, et super obvia quæque?

PHŒN. Omine, Vinitor, atque oraculo, ad

δέομαι περὶ εὐπλοίας. Φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφήσειν ἐς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν· δεινὴ δὲ, οἶμαι, ἡ θάλαττα, καὶ οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι. Βαδίζω δὲ τὴν ἐναντίαν ὁδὸν τῷ ἀνέμῳ· τὰ γὰρ ὑπὲρ εὐπλοίας πρὸς τουτονὶ τὸν σκοπὸν θεωροῦσι Φοίνικες.

ΑΜΠΕΛ. Σοφοί γε, ὦ ξένε, τὰ ναυτικὰ ὄντες. Ὑμεῖς γάρ που καὶ τὴν ἑτέραν ἄρκτον ἐνεσημήνασθε τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὴν πλεῖτε. Ὥσπερ δὲ τὰς ναυτιλίας ἐπαινεῖσθε, οὕτω τὰς ἐμπορίας διαβέβλησθε, ὡς φιλοχρήματοί τε καὶ τρῶκται.

ΦΟΙΝ. Σὺ δὲ οὐ φιλοχρήματος, Ἀμπε-
661. λουργὲ, ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμπέλοις, καὶ ζητῶν ἴσως ὅστις μὲν ὀπωριεῖ, καταβαλών σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων, ὅτῳ δὲ ἀποδώσῃ τὸ γλεῦκος, ἢ ὅτῳ τὸν ἀνθοσμίαν, ὃν, οἶμαι, κατορωρυγμένον φῂς ἔχειν, ὥσπερ ὁ Μάρων;

ΑΜΠΕΛ. Ξένε Φοῖνιξ, εἰ μὲν εἰσί που τῆς γῆς Κύκλωπες οὓς λέγεται ἡ γῆ ἀργοὺς βόσκειν, φυτεύοντας οὐδὲν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα εἴη ἂν, καί τοι Δήμητρός γε καὶ Διονύσου ὄντα, πωλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄτιμά τε καὶ κοινὰ φύοιτ' ἂν, ὥσπερ ἐν συῶν ἀγορᾷ. Σπείρειν δὲ ὅπου χρὴ καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν, καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ πονεῖν προσ-

secundam indigeo navigationem. Aiunt enim nos Ægæum ipsum adituros: vehemens autem mare est (ut puto) nec navigatu facile. Tendo autem adversus ventum. Phœnices enim quod ad secundum pertinet cursum, ad hocce respiciunt signum.

VIN. Periti utique (o hospes) nauticæ rei existentes: vos enim alteram quoque Ursam in cœlo adnotastis, et ad ipsam navigatis: sed ut navigandi peritia laudem consequimini, ita in negociatione, utpote pecuniarum avidi, ac voraces arguimini.

PHŒN. Tu autem non pecuniarum es cupidus (o Vinitor) in hisce vitam agens vitibus, et fortasse quærens, quinam fructus colligat, tibi pro racemis drachmam reponens, cuique mustum vendas, et cui odoratum vinum, quod, puto, defossum inquis habere, ut Maro?

VIN. Hospes Phœnix, sicubi terrarum sunt Cyclopes, quos nec plantantes, nec serentes quicquam, tellus ociosos ac lentos dicitur pascere, nullo quidem custode genita indigerent, ut pote Cereris ac Dionysii existentia; nihilque ex terra ortum venderetur; sed neglecta, ac communia nascerentur, ut in suum foro. Ubi vero terræ incumbentem, ac temporibus inservientem, seminare, et arare, ac plantare, ite-

κείμενον τῇ γῇ, καὶ ὑποκείμενον ταῖς ὥραις, ἐνταῦθα πωλεῖν τε χρὴ καὶ ὠνεῖσθαι. Δεῖ γὰρ καὶ γεωργίᾳ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὔτε ἀρότην θρέψεις, οὔτ' ἀμπελουργὸν, οὔτε βουκόλον, οὔτε αἰπόλον, οὐδὲ κρατὴρ ἔσται σοι πιεῖν ἢ σπεῖσαι. Καὶ γὰρ τὸ ἥδιστον τῶν ἐν γεωργίᾳ, τὸ τρυγᾷν ἀμπέλους, μισθοῦ χρὴ πράττειν· εἰ δὲ μὴ, ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμέναι. Ταυτὶ μὲν οὖν, ὦ ξένε, ὑπὲρ παντὸς εἴρηκα τοῦ τῶν γεωργῶν κύκλου· τοὐμὸν δὲ πολλῷ ἐπιεικέστερον. Οὐ γὰρ ξυμβάλλω ἐμπόροις, οὐδὲ τὴν δραχμὴν ὅ, τι ἐστὶ γιγνώσκω, ἀλλὰ βοῦν σίτου, καὶ οἴνου τράγον, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι, ἢ αὐτὸς ἀποδίδομαι, σμικρά τε εἰπὼν καὶ ἀκούσας.

662. ΦΟΙΝ. Χρυσῆν ἀγορὰν λέγεις, Ἀμπελουργὲ, καὶ ἡρώων μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ὁ κύων οὗτος, τί ἐθέλει; Περίεισι γάρ με προσκυνζόμενος τοῖς ποσὶ, καὶ παρέχων τὸ οὖς ἁπαλόν τε καὶ πρᾷον.

ΑΜΠΕΛ. Τοὐμὸν ἦθος ἑρμηνεύει σοι, ξένε, καὶ ὅτι πρὸς τοὺς δεῦρο ἀφικνουμένους οὕτω μετρίως καὶ χρηστῶς ἔχομεν, ὡς μηδὲ τῷ κυνὶ ξυγχωρεῖν ὑλακτεῖν αὐτοὺς, ἀλλὰ προσδέχεσθαί τε καὶ ὑποπίπτειν ἥκοντας.

rumque atque iterum laborare oportet: ibi vendere, atque emere necesse est: pecuniarum enim opus est agrorum cultui: et sine ipsis, neque aratorem, neque vinitorem, nec bubulcum, nec caprarum custodem ales: nec tibi ad bibendum; ac libandum erit poculum. Etenim uvas decerpere, quod in agrorum cultu suavissimum est, non sine mercede fit: alioqui vites absque vino et ociosæ existent, nihil a pictis differentes. Hæc itaque (o hospes) pro omni agricolarum choro dixi. Quod autem ad me pertinet, multo est humilius ac mitius: neque enim cum negociatoribus commercium habeo: nec quid sit drachma cognosco: sed paucis et dictis et auditis, bovem tritico, hircum vino, et talia talibus aut emo, aut ipse vendo.

Phœn. Aureum forum et heroum potius quam hominum memoras, Vinitor. Sed hic canis quid sibi vult? circuit enim me pedibus adganniens, mollem ac mitem aurem præbens.

Vin. Meam tibi interpretatur consuetudinem, hospes, et quod in eos qui huc accedunt, adeo modestè ac benignè habemus, ut ne cani quidem eos adlatrare permittamus, sed venientibus cedere atque ipsos excipere.

ΦΟΙΝ. Ἔξεστιν οὖν ἀμπέλῳ προσβαλεῖν;

ΑΜΠΕΛ. Φθόνος οὐδείς. Εἰσὶ γὰρ ἡμῖν ἱκανοὶ βότρυς.

ΦΟΙΝ. Τὶ δὲ, καὶ συκᾶσαι;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ τούτου ἄδεια. Περίεστι γὰρ καὶ σύκων· καὶ κάρυα δοίην, καὶ μῆλα δοίην καὶ μυρία ἀγαθὰ ἕτερα. Φυτεύω δὲ αὐτὰ οἷον παροψήματα τῶν ἀμπέλων.

ΦΟΙΝ. Τί ἂν οὖν καταβάλλοιμι;

ΑΜΠΕΛ. Τί δ' ἄλλο γε ἢ φαγεῖν τε ἡδέως, καὶ ἐπισιτίσασθαι, καὶ ἀπελθεῖν χαίρων;

ΦΟΙΝ. Ἀλλ' ἦ φιλοσοφεῖς, Ἀμπελουργέ;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ σύν γε τῷ καλῷ Πρωτεσίλεῳ.

ΦΟΙΝ. Σοὶ δὲ τί, καὶ τῷ Προτεσίλεῳ κοινὸν, εἰ τὸν ἐκ Θετταλίας λέγεις;

ΑΜΠΕΛ. Ἐκεῖνον λέγω τὸν τῆς Λαοδαμείας· τουτὶ γὰρ χαίρει ἀκούων.

ΦΟΙΝ. Τί δὲ δὴ δεῦρο πράττει;

ΑΜΠΕΛ. Ζῇ καὶ γεωργοῦμεν.

ΦΟΙΝ. Ἀναβεβιωκὼς, ἢ τί;

ΑΜΠΕΛ. Οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὦ ξένε, τὰ ἑαυτοῦ πάθη, πλήν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι' Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιῴη δὲ ἐν Φθίᾳ, Λαοδαμείας ἐρῶν.

PHŒN.

PHŒN. Licetne igitur vineam adire?

VIN. Invidia nulla: est enim nobis racemorum satis.

PHŒN. Quid autem, ficusne colligere?

VIN. Et hujus facultas: est enim et ficuum copia: et nuces darem, et poma darem innumeraque alia bona. Planto autem hæc perinde atque vitium condimenta.

PHŒN. Quidnam præmii dabo?

VIN. Quid aliud, quam ut et libenter edas, et edenda capias, lætusque discedas?

PHŒN. At numquid philosopharis, Vinitor?

VIN. Et cum bono quidem Protesilao.

PHŒN. Quid autem commune est tibi cum Protesilao, si Thessalum dicis?

VIN. Illum dico Laodamiæ conjugem: hoc enim dum audit, gaudet.

PHŒN. Quid autem hic agit?

VIN. Vivit: et terram colimus.

PHŒN. Vitæ restitutus, vel quid?

VIN. Ne ipse quidem suos ipsius dicit affectus: præter quam quod decesserit quidem in Troja propter Helenen: in Phthia vero revixerit, Laodamiam diligens.

ΦΟΙΝ. Καὶ μὴν ἀποθανεῖν γε μετὰ τὸ ἀναβιῶναι λέγεται, καὶ ἀναπεῖσαι τὴν γυναῖκα ἐπισπέσθαι οἱ.

ΑΜΠΕΛ. Λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα· ἀλλ'
663. ὅπως καὶ μετὰ τοῦτο ἀνῆλθε, πάλαι μοι βουλομένῳ μαθεῖν, οὐ λέγει, μοιρῶν τι ἀπόῤῥητον, ὥς φησι, κρύπτων. Καὶ οἱ συστρατιῶται δὲ αὐτοῦ, οἱ ἐν τῇδε τῇ Τροίᾳ, ἔτι ἐν τῷ πεδίῳ φαίνονται μάχιμοι τὸ σχῆμα καὶ σείοντες τοὺς λόφους.

ΦΟΙΝ. Ἀπιστῶ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, Ἀμπελουργὲ, καί τοι βουλόμενος ταῦτα οὕτως ἔχειν. Εἰ δὲ μὴ πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ, μηδὲ ὀχετηγεῖς ἤδη, δίελθέ μοι ταῦτά τε καὶ ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω γιγνώσκεις· καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τοῖς ἥρωσιν, εἰ πιστεύων ἀπέλθοιμι.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκέτ', ὦ ξένε, κατὰ μεσημβρίαν τὰ φυτὰ πίνει· μετόπωρον γὰρ ἤδη, καὶ ἄρδει αὐτὰ ἡ ὥρα. Σχολὴ γοῦν μοι διελθεῖν πάντα. Μηδὲ γὰρ λανθάνοι τοὺς χαρίεντας τῶν ἀνθρώπων θεῖα οὕτω καὶ μεγάλα ὄντα. Βέλτιον δὲ καὶ ἐν καλῷ τοῦ χωρίου ἱζῆσαι.

ΦΟΙΝ. Ἡγοῦ, ὡς ἑψομένου καὶ ὑπὲρ τὰ μέσα τῆς Θρᾴκης.

PHŒN. Atqui postquam revixit, decessisse rursus, uxorique ut se sequeretur, persuasisse dicitur.

VIN. Et ipse hæc dicit: sed quo pacto postea reversus sit, mihi jam percipere volenti haud dicit, Parcarum arcanum quid (ut ait) celans. Qui autem in Troja sub ipso militabant, habitu pugnaces, cristasque quatientes adhuc in campo apparent.

PHŒN. Minime, per Minervam, credo, Vinitor: licet hæc ita habere velim. Quod si nec plantis vacas, nec rivos deducis, hæc mihi et quæcunque de Protesilao nosti, percurre. Gratificaberis enim Heroibus, si verbis tuis fidem præstans discessero.

VIN. Non amplius (o hospes) plantæ circa meridiem bibant. Jam enim est autumnus, et tempus ipsas irrigat. Itaque mihi ad narranda omnia, ocium: neque adeo magna ac divina elegantes lateant homines. Optimum autem est pulchro prædii loco sedere.

PHŒN. I præ, sequar et ultra mediam Thraciam.

ΑΜΠΕΛ. Παρέλθωμεν ἐς τὸν ἀμπελῶνα, ὦ Φοῖνιξ· καὶ γὰρ ἂν καὶ εὐφροσύνης τι ἐν αὐτῷ εὕροις.

ΦΟΙΝ. Παρέλθωμεν· ἡδὺ γάρ που τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ.

ΑΜΠΕΛ. Τί λέγεις ἡδύ; θεῖον. Τῶν μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὔοσμοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί· εἰ δὲ ἐντύχοις ποτὲ φυτῷ ἡμέρῳ παρὰ τὴν ἄνθην εὐώδει, δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδωδέναι.

ΦΟΙΝ. Ὡς ποικίλη σοι ἡ ὥρα τοῦ χωρίου, καὶ ὡς ἐκδεδώκασιν ἱλαροὶ οἱ βότρυς! τὰ δένδρα τε ὡς διάκειται πάντα, καὶ ὡς ἀμβροσία ἡ ὀσμὴ τοῦ χωρίου! Τοὺς δρόμους δὲ, οὓς ἀνῆκας, χαρίεντας μὲν ἡγοῦμαι· τρυφᾷν δέ μοι δοκεῖς, Ἀμπελουργὲ, τοσαύτῃ γῇ ἀργῷ χρώμενος.

ΑΜΠΕΛ. Ἱεροὶ, ξένε, οἱ δρόμοι· γυμνάζεται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἥρως.

ΦΟΙΝ. Ἐρεῖς ταῦτα ἐπειδὰν ἱζήσωμεν οὗ ἄγεις. Νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ· οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα;

ΑΜΠΕΛ. Ἓν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γήδιον λείπεταί μοι, τρέφον οὐκ ἀνελευθέρως. Τοὺς δὲ ἄλλους

VIN. Accedamus ad vineam, o Phœnix. Nam et lætitiæ aliquid in ipsa reperies.

PHŒN. Adeamus. Suave enim quid de plantis spirat.

VIN. Quid ais suave? divinum. Silvestrium namque arborum flores odorati; cicurum vero fructus: quod si forte in cicurem incideris arborem, florum tempore, odoratam, de foliis decerpe potius: illa enim bene olent.

PHŒN. Quam varia est tibi prædii pulchritudo, quamque hilares eruperunt racemi! Omnes præterea quam belle dispositæ arbores, et quam immortalis est prædii odor! Curriculos autem quos reliquisti, elegantes quidem existimo; tu vero mihi deliciari videris, cum tanta sine cultu utaris tellure.

VIN. Sacri (hospes) sunt curriculi: se enim in ipsis exercet heros.

PHŒN. Hæc dices, cum, quo ducis, sedebimus. Nunc autem aliud mihi narrato, propria tibi hæc colis? an dominus quidem ipsorum alter? Tu vero hunc alentem nutris, ut Euripidis Œneum?

VIN. Unus hic agellus reliquus est mihi de multis haud illiberaliter nutriens: alios vero

ἀγρούς ἀφείλοντό με οἱ δυνατοὶ κομιδῇ ὀρφανόν.
664. καὶ τουτὶ δὲ τὸ χωρίδιον ὑπὸ Ξείνιδος ἤδη τοῦ Χεῤῥοννησίτου κατεχόμενον ἐξείλετο ὁ Πρωτεσίλεως, προσβαλὼν τι αὐτῷ ἑαυτοῦ φάσμα, ὑφ' οὗ τὰς ὄψεις ἀνακοπεὶς, ἀπῆλθε τυφλός.

ΦΟΙΝ. Ἀγαθόν γε τοῦ ἀγροῦ φύλακα ἐκτήσω· καὶ οὐδὲ λύκου τινὸς ἔφοδον, οἶμαι, δέδιας, ἐγρηγορότος οὑτωσὶ τοῦ φίλου.

ΑΜΠΕΛ. Ἀληθῆ λέγεις. Οὐδὲ γὰρ θηρίῳ ξυγχωρεῖ ἐσφοιτᾷν οὐδενί· οὐδὲ ὄφις ἐνταῦθα, οὐδὲ φαλάγγιον, οὐδὲ συκοφάντης ἡμῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ ἐπιτίθεται· τὸ δὲ θηρίον τοῦτο δεινῶς ἀναιδές· ἀπόλλυσι γοῦν ἐν ἀγορᾷ.

ΦΟΙΝ. Τὴν δὲ φωνὴν, Ἀμπελουργὲ, πῶς ἐπαιδεύθης; οὐ γάρ μοι τῶν ἀπαιδεύτων φαίνῃ.

ΑΜΠΕΛ. Ἐν ἄστει, ξένε, τὸ πρῶτον διετρίβομεν τοῦ βίου, διδασκάλοις χρώμενοι, καὶ φιλοσοφοῦντες. Πονήρως οὖν τὰ ἐμὰ εἶχεν· ἐπὶ δούλοις γὰρ ἦν τὰ γεωργούμενα· οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν· ὅθεν δανείζεσθαί τε ἐπὶ τῷ ἀγρῷ ἔδει καὶ πεινῆν. Καὶ δῆτα ἀφικόμενος ἐνταῦθα, ξύμβουλον ἐποιούμην τὸν Πρωτεσίλεων. Ὁ δ' ὀργήν μοι δικαίαν ἔχων, ἐπειδὴ καταλιπὼν αὐτὸν ἐν ἄστει ἔζων, ἐσιώπα. Λιπαροῦντος δέ μου καὶ ἀπολεῖ-

agros mihi sane quam orphano, potentes abstulere, et prædiolum hoc a Xenide Cherrhonesita jam occupatum recepit Protesilaus, suum ipsius ei objiciens simulacrum, unde luminibus captus, cæcus discessit.

PHŒN. Strenuum utique agri custodem adeptus es : nec (ut puto) amico perinde vigilante, alicujus lupi impetum formidas.

VIN. Vera dicis, neque enim ut quæpiam fera ingrediatur, permittit: nec serpens hic, nec phalangium, nec sycophanta nobis circa agrum insidiatur. Hæc autem fera valde impudens est: nam multos in foro perdit.

PHŒN. Eloquutionem autem quo pacto edoctus es, Vinitor? neque enim mihi inter rudes recensendus videris.

VIN. Primo vitæ tempore (hospes) in urbe versabamur præceptoribus utentes, ac philosophantes. Quare res meæ non belle habebant. In servorum enim manu agrorum cultus erat. Hi autem nihil nobis reddebant: unde agri causa et mutuari, et esurire oportebat. Quare huc profectus Protesilaum consulebam. Ipse vero haud immerito mihi iratus, quod cum ipsum destituissem, in urbe viverem, minime respondebat.

σθαι φάσκοντος εἰ ἀμεληθείην, « μεταμφίασαι » ἔφη. Τοῦτ' ἐπ' ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας ἀργῶς ἤκουσα. Μετὰ ταῦτα μέν τοι βασανίζων αὐτὸ, ξυνῆκα ὅτι μεταβαλεῖν κελεύει με τὸ τοῦ βίου σχῆμα. Ὅθεν διφθέραν τε προσαρμοσάμενος καὶ σμινύην φέρων, καὶ οὐδὲ τὴν ἐς ἄστυ ὁδὸν ἔτι γιγνώσκων, βρύει μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα. Κἂν νοσήσῃ προβάτιον, ἢ σμῆνος, ἢ δένδρον, ἰατρῷ χρῶμαι τῷ Πρωτεσίλεῳ, ξυνὼν αὐτῷ, καὶ τῇ γῇ προσκείμενος· σοφώτερός τε ἐμαυτοῦ γίγνομαι, περίεστι γὰρ καὶ σοφίας αὐτῷ.

ΦΟΙΝ. Μακάριε τῆς ξυνουσίας, καὶ τοῦ ἀγροῦ, εἰ μὴ μόνον ἐλάας καὶ βότρυς ἐν αὐτῷ
665. τρυγᾷς, ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπῃ θείαν τε καὶ ἀκήρατον! Καὶ ἴσως ἀδικῶ τὴν ἐν σοὶ σοφίαν, καλῶν σε ἀμπελουργόν.

ΑΜΠΕΛ. Οὕτω κάλει· καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τῷ Πρωτεσίλεῳ, γεωργόν τε ἐμὲ, καὶ κηπουρὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων.

ΦΟΙΝ. Ἐνταῦθα οὖν, Ἀμπελουργὲ, ξύνεστε ἀλλήλοις.

ΑΜΠΕΛ. Ἐνταῦθα, ξένε. Πῶς δὲ ἐτεκμήρω;

ΦΟΙΝ. Ὅτι μοι δοκεῖ τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ τοῦτο ἥδιστόν τε εἶναι καὶ θεῖον. Καὶ εἰ μὲν ἀνα-

Me autem supplicante, et perire, si negligerer, dicente : « mutato » inquit « vestes. » Hoc illo quidem die frustra audivi. Postea vero id ipsum explorans percepi, ut vitæ habitum mutarem, mihi imperare. Unde pellicea veste indutus, et bidentem ferens, ne ad urbem quidem ducentem viam cognosco; omnia mihi in agro scaturiunt. Quod si pecus, aut examen ægrotaverit, aut arbor, medico utor Protesilao, ipsius utens consuetudine, et terræ incumbens, sapientiorque in dies evado : ipsi enim plurimum inest sapientiæ.

Phœn. Beate ob consuetudinem et agrum, si non modo olivas ac racemos in ipso vindemias, verum integram ac divinam decerpis sapientiam! Et fortasse, quæ tibi inest, sapientiam injuria afficio, dum te vinitorem appello.

Vin. Ita me appella. Etenim agricolam me, atque hortulanum, hujusmodique nominibus appellans, Protesilao gratificaberis.

Phœn. Hic igitur, vinitor, mutua utimini consuetudine.

Vin. Hic (o hospes). Quo pacto autem conjecisti?

Phœn. Quoniam hæc agri pars mihi esse suavissima, ac divina videtur. Et numquid revivis-

βιώη ἄν τις ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα· βιώη δ' ἂν ἥδιςά που καὶ ἀλυπότατα, ἐξελθὼν τοῦ ὁμίλου. Δένδρα τε γὰρ ὑπερμήκη ταῦτα, τοῦ χρόνου αὐτὰ ἄραντος· ὕδωρ τε ἐκ πηγῶν τουτὶ ποικίλον, καὶ ἀρύεσθε, οἶμαι, αὐτὸ, ὥσπερ ἄλλου καὶ ἄλλου ἀνθοσμίου πίνοντες. Σὺ δὲ, καὶ σκηνὰς φυτεύεις, ξυμπλέκων τὰ δένδρα καὶ ξυναρμόττων, ὡς οὐδ' ἂν ςέφανόν τις ἐκ λειμῶνος ἀκηράτου ξυμβάλοι.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ οὔπω, ξένε, τῶν ἀηδόνων ἤκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐνατίκίζουσιν, ἐπειδὰν δείλη τε ἥκῃ, καὶ ἡμέρα ἄρχηται.

ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι ἀκηκοέναι, ξυντίθεσθαί τε μηδὲ θρηνεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον. Πλὴν εἰπὲ τὰ τῶν ἡρώων· ἥδιον γὰρ ἂν τούτων ἀκούοιμι. Ξυγχωρεῖς δέ που καὶ ἵζησαι;

ΑΜΠΕΛ. Ξυγχωρεῖ ὁ Ἥρως χρηςὸς ὢν, ξενίζων τουτοισὶ τοῖς θάκοις.

ΦΟΙΝ. Ἰδοὺ ἀναπαύομαι· τὸ γὰρ ξένιον ἡδὺ τῷ γε ἀκροωμένῳ λόγου σπουδαιοτέρου.

ΑΜΠΕΛ. Ἐρώτα, ξένε, ὅ, τι βούλει, καὶ οὐ μάτην ἀφῖχθαι φήσεις. Ὀδυσσεῖ μὲν γὰρ, ὁπότε πόῤῥω που τῆς νεὼς ἤλυεν, ἐντυχὼν ὁ Ἑρμῆς, ἤ τις τῶν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν, ἐς κοινωνίαν λόγου τε καὶ σπουδῆς ἀφίκετο· τουτὶ γὰρ ἡγεῖσθαι

cere hic aliquis posset, minime novi: viveret autem suavissime ac jucundissime, a turba semotus. Arbores enim hæ proceræ, tempore ipsas extollente, et hæc ex fontibus varia aqua, et hauritis (ut puto) hanc, utpote ex alio atque ex alio odorato vino bibentes. Tu autem et scenas plantas, contexens ac concinnans arbores, ut ne ab amœnissimo quidem prato coronam quispiam conferat.

VIN. Nondum (hospes) philomelas audivisti, ut prædio erudite accinant, cum et serum diei accesserit, et dies cœperit?

PHŒN. Mihi videor audivisse, tecumque consentire ipsas non lugere, sed tantum canere. Tu tamen quæ ad Heroes pertinent, dicito. Libentius enim hæc audiam. Concedisne alicubi sedere.?

VIN. Concedit Heros frugi existens, hisce te sedibus hospitans.

PHŒN. Ecce quiesco: xenium enim hoc suave est graviorem audituro orationem.

VIN. Percunctare, hospes, quicquid vis, et haud frustra venisse dices. Ulyssi quidem cum, procul a navi, consilii inopia ambigeret, obvius factus Mercurius, vel eorum aliquis, qui a Mercurio sapientiam perceperant, in orationis ac studii communicationem pervenit. Hoc enim ar-

προσήκει τὸ Μῶλυ. Σὲ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως ἱστορίας τε δι' ἐμοῦ ἐμπλήσει, καὶ ἡδίω ἀποφανεῖ καὶ σοφώτερον· τὸ γὰρ πολλὰ γιγνώσκειν, πολλοῦ ἄξιον.

ΦΟΙΝ. Ἀλλ' οὐκ ἀλύω, βέλτιστε. Κατὰ δὲ θεὸν, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἥκω· ξυνίημι γὰρ λοιπὸν τοῦ ἐνυπνίου.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ πῶς ἔχει σοι τὸ ἐνύπνιον; Θεῖον γάρ τι ὑποδηλώσεις.

ΦΟΙΝ. Πλέω μὲν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πέμπτην καὶ τριακοστὴν ἤδη που ταύτην
666. ἡμέραν. Κατασχούσης δὲ τῆς νεὼς εἰς Ἐλεοῦντα τοῦτον, ἔδοξα τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀναγιγνώσκειν, ἐν οἷς τὸν κατάλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει, καὶ ξυνεκάλουν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐμβῆναι τὴν ναῦν, ὡς ἀποχρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν. Ἐπεὶ δὲ ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου (καὶ γάρ με καὶ φρίκης τι ὑπεληλύθει), ξυνεβαλλόμην μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτῆτα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος· αἱ γὰρ τῶν ἀποθανόντων ὄψεις ἀργοὶ τοῖς ἐσπουδακόσι. Βουληθεὶς δὲ ξυμβόλῳ περὶ τοῦ ἐνυπνίου χρήσασθαι (οὐδὲ γὰρ τὸ πνεῦμά πω ξυνεχώρει πλεῖν), ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς. Βαδίζων δὲ, ὡς εἶδες, πρώτῳ ἐντετύχηκά σοι, καὶ περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω διαλεγόμεθα. Διαλεξόμεθα δὲ καὶ περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ἡρώων· φὴς

bitrari convenit esse Moly. Te vero Protesilaus et historia per me explebit, et suaviorem ac sapientiorem reddet. Multorum namque cognitio plurimi facienda.

PHŒN. At non ambigo, optime. Sed, per Minervam, Dei nutu veni: intelligo enim deinceps insomnium.

VIN. Et quo pacto tibi habet insomnium? divinum enim quid indicabis.

PHŒN. Quintum jam ac tricesimum nunc diem ex Ægypto ac Phœnicia navigabamus. Appulsa autem navi ad hunc Eleuntem, Homeri carmina legere visus sum: quibus Græcorum catalogum dicit: et Achivos, ut navem ascenderent, convocabam, ut pote omnium capacem. Postea vero quam ab insomnio exsilii (mihi enim horroris quid incesserat), ad navigationis quidem tarditatem ac longitudinem ipsum conjiciebam. Defunctorum namque visiones, tarditatem indicant properantibus. Cum autem circa insomnium uti symbolo voluissem (nondum enim ventus navigare permittebat), huc de navi abscedo. Ambulans autem, ut vidisti, primo tibi occurri: et de Protesilao disserimus. Sed et de Heroum catalogo disseremus. Ita namque te ais facturum: et colligere ipsos in navim nihil aliud

γὰρ οὕτω ποιήσειν· καὶ τὸ καταλέγειν σφᾶς ἐς τὴν ναῦν, εἴη ἂν τὸ ξυλλεξαμένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, εἶτα ἐμβῆναι.

ΑΜΠΕΛ. Κατὰ θεὸν ἥκεις ἀληθῶς, ξένε, καὶ ὑγιῶς ἐξηγῇ τὴν ὄψιν. Περαίνωμεν οὖν τὸν λόγον, μὴ καὶ διαθρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ.

ΦΟΙΝ. Ἃ ποθῶ μαθεῖν, ξυνίης δή γε. Αὐτὴν γὰρ τὴν ξυνουσίαν, ἥ τις ἐστί σοι πρὸς τὸν Πρωτεσίλεων, καὶ ὁποῖος ἥκει, καὶ εἴ τι παραπλήσιον τοῖς ποιηταῖς, ἢ διηγνοημένον αὐτοῖς περὶ τῶν Τρωϊκῶν οἶδεν, ἀκοῦσαι δέομαι. Τρωϊκὰ δὲ λέγω τὰ τοιαῦτα, τήν τε ἐν Αὐλίδι ξυλλογὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, εἰ καλοί τε ὡς ᾄδονται, καὶ ἀνδρεῖοι καὶ σοφοὶ ἦσαν. Τὸν γὰρ πόλεμον, ὃς περὶ τὴν Τροίαν ἐγένετο, πῶς ἂν διηγοῖτο, μήτε διαπολεμήσας αὐτὸν, ἀποθανών τε πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ παντὸς, ἐν αὐτῇ, φασὶ, τῇ ἀποβάσει;

ΑΜΠΕΛ. Εὔηθες τουτί σοι, ξένε. Ψυχαῖς γὰρ οὕτω θείαις καὶ μακαρίαις ἀρχὴ βίου, τὸ καθαρεῦσαι τοῦ σώματος. Θεούς τε γὰρ, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γιγνώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμεναι· τά τε τῶν ἀνθρώπων ὁρῶσιν, ἐλεύθεραι νόσων τε καὶ σώματος· ὅτε δὴ καὶ μαντικῆς σοφίας

est, quam ut collecto super ipsis sermone, postea conscendam.

VIN. Dei nutu procul dubio venisti, hospes, recteque visionem interpretaris. Perficiamus igitur sermonem, ne me deliciari dicas, si ab eo te abduxero.

PHŒN. Quæ cupio discere, nosti utique. Nam quicunque tibi cum Protesilao sit congressus et qualis veniat, et numquid de Trojanis rebus eadem quæ Poetæ, an ignoratum ab ipsis aliquid noverit, audire concupisco. Trojana autem dico hujusmodi, et exercitus in Aulide collectionem, et singulos Heroes, an pulchri ut canuntur, fortesque ac sapientes fuerint. Bellum enim quod circa Trojam gestum est, quonam pacto narrare posset, cum nec pugnaverit ipse, et Græcorum omnium primus in descensu (ut aiunt) decesserit?

VIN. Imprudenter hoc dixisti, hospes. Animis enim perinde divinis, ac beatis, vitæ initium est, cum corpore expurgantur. Deos enim, quorum pedissequæ sunt, tunc cognoscunt, non simulacra colentes, ac suspiciones, sed veros atque apertos cum ipsis congressus facientes: morbisque ac corpore liberæ, res hominum speculantur: quando jam divinationis sapientia re-

ἐμφοροῦνται, καὶ τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακ-
667. χεύει. Τὰ γοῦν Ὁμήρου ποιήματα, τίνα φήσεις οὕτως ἀνεγνωκέναι τῶν σφόδρα βασανιζόντων Ὅμηρον, ὡς ἀνέγνωκέ τε ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ διορᾷ αὐτά; καί τοι, ξένε, πρὸ Πριάμου καὶ Τροίας, οὐδὲ ῥαψωδία τις ἦν, οὐδὲ ᾔδετο τὰ μήπω πραχθέντα. Ποιητικὴ μὲν γὰρ ἦν περί τε τὰ μαντεῖα, περί τε τὸν Ἀλκμήνης Ἡρακλέα, καθισταμένη τε ἄρτι καὶ οὔπω ἡβάσκουσα. Ὅμηρος δὲ οὔπω ᾖδεν· ἀλλ' οἱ μὲν Τροίας ἁλούσης, οἱ δὲ ὀλίγαις, ἢ ὀκτὼ γενεαῖς ὕστερον, ἐπιθέσθαι αὐτὸν τῇ ποιήσει λέγουσιν. Ἀλλ' ὅμως οἶδεν ὁ Πρωτεσίλεως τὰ Ὁμήρου πάντα· καὶ πολλὰ μὲν ᾄδει Τρωϊκὰ μεθ' ἑαυτὸν γενόμενα, πολλὰ δὲ Ἑλληνικά τε καὶ Μηδικά. Τήν τε γοῦν στρατείαν τὴν τοῦ Ξέρξου, τρίτην ὀνομάζει φθορὰν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνός τε καὶ Φαέθοντος ξυμβᾶσαν, ἐπειδὴ πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ ἐφθάρη.

ΦΟΙΝ. Κέρας Ἀμαλθείας ἐμπλήσεις, Ἀμπελουργὲ, τοσαῦτα εἰδότος τοῦ ἑταίρου. Ὑγιῶς γάρ που ἀπαγγελεῖς αὐτὰ, καὶ ὡς ἤκουσας.

ΑΜΠΕΛ. Νὴ Δί', ἢ ἀδικοίην φιλόσοφόν τε καὶ φιλαλήθη ἥρωα, μὴ τιμῶν ἀλήθειαν ἣν ἐκεῖνος μητέρα ἀρετῆς ὀνομάζειν εἴωθεν.

plentur,

plentur, et Bacchico quodam divinandi furore corripiuntur. Itaque Homeri poemata, quem ex iis etiam qui diligenter Homerum explorant, ita legisse dices, ut et legit Protesilaus, et ipsa dispicit? Atqui, hospes, ante Priamum et Trojam, ne ulla quidem erat rhapsodia, nec quæ nondum gesta erant, canebantur. Poetice enim circa vaticinia erat et Alcmenes Herculem, instituta nuper, nec dum vigens. Homerus autem nondum canebat. Sed hi quidem capta Troja, hi vero paucis, vel octo post ætatibus, poesim agressum dicunt. Veruntamen Homeri omnia novit Protesilaus: et multa quidem Trojana canit, quæ post ipsum fuere: multa vero et Græca, et Medica. Xerxis igitur expeditionem, tertiam appellat hominum perniciem, post eas quæ Deucalionis ac Phaëthontis tempestate contigere, quandoquidem plurimæ in ipsa gentes periere.

Phœn. Amaltheæ cornu explebis, Vinitor, cum tantarum rerum peritiam socius habeat. Sane enim referes ipsa, et ut audivisti.

Vin. Per Jovem, philosophum ac veri studiosum Heroem injuria afficerem, veritatem negligens, quam ille virtutis matrem appellare consuevit.

ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι καὶ καταρχὰς τῶν λόγων
ὡμολογηκέναι πρὸς σὲ τὸ ἐμαυτοῦ πάθος. Φημὶ γὰρ
ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη· τὸ δὲ αἴτιον,
οὐδενί πω ἑωρακότι αὐτὰ ξυγγέγονα. Ἀλλ' ὁ μὲν
ἑτέρου ἀκηκοέναι φησὶν, ὁ δὲ οἴεσθαι, τὸν δὲ ποιη-
τὴς ἐπαίρει. Καὶ τὰ λεγόμενα δὲ περὶ τοῦ μεγέθους
668. τῶν ἡρώων, ὡς δεκαπήχεις ἦσαν, χαρίεντα μὲν κατὰ
μυθολογίαν ἡγοῦμαι, ψευδῆ δὲ καὶ ἀπίθανα τῷ γε
θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, ἧς μέτρα οἱ νῦν
ἄνθρωποι.

ΑΜΠΕΛ. Ταυτὶ δὲ ἡγεῖσθαι ἀπίθανα, πότε ἤρξω;

ΦΟΙΝ. Πάλαι, Ἀμπελουργὲ, κἀν μειρακίῳ ἔτι. Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι, ἐπίστευον τοῖς τοιούτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπᾴδουσα, καί τοι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν. Μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐκ ἀβασανίστως ᾠήθην χρῆναι προσδέχεσθαι ταῦτα.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ δὲ τοῦ Πρωτεσίλεω, καὶ ὅτι ἐνταῦθα φαίνοιτο, ἀκηκοὼς ποτε ἔτυχες;

ΦΟΙΝ. Πῶς, Ἀμπελουργέ; ὅς γε καὶ σοῦ τήμερον ἀκούων, ἀπιστῶ.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκοῦν ἀρχὴ τοῦ λόγου μοι γιγνέσθω τὰ πάλαι σοι ἀπιστούμενα. Φὴς δέ που ἀπιστεῖν,

PHŒN. Videor mihi et in orationis exordio meum ipsius affectum tibi fassus. Aio enim, fabulosis me fidem minime præstare, cujus utique rei causa est, quod oculato nondum occurrerim testi: sed hic quidem ab alio se audivisse inquit, hic vero arbitrari, hunc autem Poeta accendit. Nam quæ de Heroum magnitudine traduntur, quod decimum proceritate cubitum æquaverint, grata quidem ob fabulosum existimo sermonem, sed falsa et minime persuasu facilia: si quis ipsa pro natura spectaverit, cujus mensura præsentes sunt homines.

VIN. Sed quando hæc non persuasu facilia censere cœpisti?

PHŒN. Jamdiu, Vinitor, cum adhuc essem adolescentulus: puer enim adhuc, talia credebam; et nutrix mihi fabulas narrabat, venuste ipsas accinens; atqui et in ipsarum nonnullis lugens. Sed cum ad juvenilem ætatem pervenissem, operæ pretium existimavi, si hæc non temere admitterem.

VIN. Quod autem ad Protesilaum pertinet, et quod hic appareat, audivistine unquam?

PHŒN. Quo pacto, Vinitor? quippe qui a te hodie audiens non credo.

VIN. Orationis itaque meæ initium ab iis, quæ abs te diu minime sunt credita, sumatur.

εἰ δεκαπήχεις ἐγένοντο ἄνθρωποι. Ἐπειδὰν δὲ τούτου ἱκανῶς ἔχῃς, ἀπαίτει λοιπὸν τὸν περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω λόγον, καὶ ὁπόσα βούλει τῶν Τρωϊκῶν· οὐδενὶ γὰρ αὐτῶν ἀπιστήσεις.

ΦΟΙΝ. Καλῶς λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε δή. Πάππος ἦν μοι, ξένε, πολλὰ τῶν ἀπιστουμένων ὑπὸ σοῦ γιγνώσκων· ὃς ἔλεγε διαφθαρῆναι μέν ποτε τὸ σῆμα τοῦ Αἴαντος ὑπὸ τῆς θαλάττης, πρὸς ᾗ κεῖται, ὀστᾶ δὲ ἐν αὐτῷ φανῆναι κατὰ ἐνδεκάπηχυν ἄνθρωπον· καὶ ἔφασκεν Ἀδριανὸν βασιλέα περιστεῖλαι αὐτά, ἐς Τροίαν ἐλθόντα, καὶ τὸν νυνὶ τάφον περιαρμόσαι τῷ Αἴαντι, ἔστιν ἃ καὶ προσπτυξάμενον τῶν ὀστῶν, καὶ φιλήσαντα.

ΦΟΙΝ. Οὐ μάτην ἀπιστεῖν ἔοικα τοῖς τοιούτοις, Ἀμπελουργέ· καὶ σὺ γὰρ πάππου μέν τοι ἀκηκοέναι φῂς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ τίτθης, σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν, εἰ μὴ ἄρα περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω εἴποις.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ μὴν εἰ μυθολογικὸς ἦν, τόν τε τοῦ Ὀρέστου νεκρὸν διῄειν ἄν, ὃν ἑπτάπηχυν ἐν Νε-
669. μέᾳ Λακεδαιμόνιοι εὗρον, καὶ τὸν ἐν τῷ χαλκῷ ἵππῳ τῷ Λυδίῳ, ὃς κατορώρυκτο μὲν ἐν Λυδίᾳ, πρὸ Γύγου ἔτι· σεισμῷ δὲ τῆς γῆς διασχούσης,

Dicis autem non credere, an decem cubitorum homines fuerint: postea vero quam hujus rei satis habueris, de Protesilao sermonem deinceps exigito, et de rebus Trojanis quæcunque volueris; omnibus enim fidem præstabis.

PHŒN. Bene dicis, et sic faciamus.

VIN. Audi, quæso. Avus erat mihi multorum, quæ abs te haudquaquam creduntur, peritus, qui Ajacis sepulchrum a mari quidem cui adjacet, quandoque fuisse dirutum dicebat: ossa vero undecim cubitorum hominem præ se ferentia in ipso extitisse. Aiebat præterea Adrianum Imperatorem ad Trojam profectum ipsa composuisse, et qui nunc extat tumulum Ajaci construxisse, cum et ossium nonnulla amplexatus atque osculatus fuisset.

PHŒN. Haud temere hujusmodi rebus fidem tollere mihi videor, Vinitor. Nam et tu quoque ab avo quidem audivisse quid autumas, et fortasse a matre, aut nutrice: ex te ipso vero nihil nuncias: nisi utique de Protesilao dicas.

VIN. Atqui si fabuliloquus essem, et Orestis mortui corpus percurrissem, quod septem cubitorum in Nemea Lacedæmonii invenere, et quod erat in æneo equo Lydio: quod etiam ante Gygen defossum quidem fuerat in Lydia: motu vero cum terra discessisset, pastoribus Lydiis

θαῦμα τοῖς περὶ Λυδίαν ὤφθη ποιμέσιν, οἷς ἅμα ὁ Γύγης ἐθήτευσεν. Ἐς γὰρ κοῖλον τὸν ἵππον θυρίδας ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ ἔχοντα, νεκρὸς ἀπέκειτο μείζων ἢ ἀνθρώπου δόξαι. Εἰ δὲ ταῦτ' αὖ οἷα ἀπιστεῖσθαι διὰ τὸν χρόνον, ἀλλὰ τοῖς γε ἐφ' ἡμῶν οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἀντερεῖς. Ἀρυάδην γὰρ ὃν οἱ μὲν Αἰθίοπα, οἱ δὲ Ἰνδὸν ἔφασαν, τριακοντάπηχυν ἐν τῇ Ἀσσυρίων γῇ κείμενον, οὐ πάλαι ἀνέφηνεν ἡ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ὄχθη σχισθεῖσα. Τουτὶ δὲ τὸ Σίγειον, πρὸ πεντήκοντα οὔπω ἐτῶν, ἐν προβολῇ τοῦ ἀκρωτηρίου, σῶμα ἀνέδειξε Γίγαντος, ὃν αὐτὸς Ἀπόλλων ἀπεκτονέναι φησὶν ὑπὲρ Τροίας αὐτῷ μαχόμενον· καὶ εἶδον, ξένε, πλεύσας ἐς τὸ Σίγειον, αὐτό τε τὸ πάθος τῆς γῆς, καὶ τὸν Γίγαντα ὅσος ἦν. Ἔπλεον δὲ καὶ Ἑλλησποντίων πολλοὶ καὶ Ἰώνων, καὶ νησιῶται πάντες, καὶ τὸ Αἰολικὸν ἅπαν. Ἐπὶ γὰρ μῆνας δύο, μέγας ἐν μεγάλῳ ἀκρωτηρίῳ προὔκειτο, παρέχων ἄλλον ἄλλῳ λόγον, οὔπω δηλοῦντος αὐτὸν τοῦ χρησμοῦ.

ΦΟΙΝ. Εἴποις ἂν οὖν ἔτι, Ἀμπελουργὲ, περί τε τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, περί τε ὀστῶν ἁρμονίας, περί τε τῶν λεγομένων ὄφεων ξυμπεφυκέναι τοῖς Γίγασι, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ζωγράφοι τῷ Ἐγκελάδῳ, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν.

visum est admiratione dignum, cum quibus et Gyges mercede conductus serviebat. In cavo enim equo fores in utroque latere habente defuncti corpus jacebat, majus quam ut hominis videretur. Quod si hæc rursus ea sunt ut propter tempus fide careant, haud novi quid adversus ea sis dicturus, quæ nostra fuere tempestate. Aryaden namque, quem hi quidem Æthiopem, hi vero Indum dixerunt, triginta cubitorum magnitudine in Assyriorum tellure jacentem, non diu est, cum Orontæ fluminis scissa ripa in lucem edidit. Nondum agitur quinquagesimus annus cum hocce Sigeum in projectu promontorii Gigantis ostendit corpus, quem ipse Apollo ait pro Troja adversus se dimicantem interfecisse. Et vidi, hospes, cum ad Sigeum navigassem, et quid passa esset tellus, et Gigantem, quantus erat. Navigabant autem et Hellespontiorum multi, et Ionum, insularesque omnes, atque Æoles. Duos enim menses ingens in magno jacebat promontorio, alium alii præbens sermonem, nondum oraculo ipsum significante.

Phœn. Dicas igitur, Vinitor, de ipsius quoque magnitudine, deque ossium harmonia, et de serpentibus, qui Gigantibus innasci dicuntur, quos Encelado et sociis ejus pictores appingunt.

ΑΜΠΕΛ. Εἰ μὲν τερατώδεις ἐγένοντο ἐκεῖνοι, ξένε, καὶ ξυμβεβλημένοι θηρίοις, οὐκ οἶδα. Ὁ δὲ ἐν τῷ Σιγείῳ, δύο μὲν καὶ εἴκοσι πήχεις ἐπεῖχεν· ἔκειτο δὲ ἐν πετρώδει σήραγγι, τὴν κεφαλὴν μὲν
670 πρὸς τὴν ἤπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας ξυναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ. Δρακόντων δὲ οὐδὲν σημεῖον περὶ αὐτὸν ἑωρῶμεν, οὐδὲ ἔστιν ὅ, τι τῶν ὀστῶν παρήλλαττεν ἀνθρώπου. Καὶ μὴν καὶ Ὑμναιος ὁ Πεπαρήθιος, ἐπιτηδείως μοι ἔχων, ἔπεμψέ τινα τῶν ἑαυτοῦ υἱέων πρὸ ἐτῶν ἐνταῦθά που τεττάρων, ἐρησόμενον δι' ἐμοῦ τὸν Πρωτεσίλεων περὶ ὁμοίου θαύματος. Ἐν Κῷ γὰρ τῇ νήσῳ (κέκτηται δὲ αὐτὴν μόνος), ἔτυχε μὲν ὀρύττων ἀμπέλους· ἡ γῆ δὲ ὑπήχησε τοῖς ὀρύττουσιν οἷον κενή. Διανοίξαντες οὖν, δωδεκάπηχυς μὲν ὁ νεκρὸς ἔκειτο· τὸ δέ γε κράνιον, ᾤκει δράκων. Ὁ μὲν δὴ νεανίας ἀφίκετο ἐπερησόμενος ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ἐπ' αὐτῷ πράττειν. Ὁ δὲ Πρωτεσίλεως, « τὸν ξένον » ἔφη « ξυγκαλύπτωμεν· » κελεύων δή που ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μὴ γυμνοῦν ἑκόντας. Εἶπε δὲ καὶ ὡς Γίγας εἴη τῶν βεβλημένων. Ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ φανεὶς, ὃν Μενεκράτης ὁ Στειριεὺς εὗρε, μέγιστός τε ἦν, καὶ εἶδον αὐτὸν πέρυσιν, ἐξ Ἴμβρου πλεύσας· δι' ὀλίγου γὰρ ἦν ἐς τὴν Λῆμνον. Τὰ μὲν οὖν ὀστᾶ οὐκέτι ἐν κόσμῳ

VIN.

VIN. An immensi illi fuerint, hospes, et serpentibus concreti, non novi: qui autem in Sigeo erat, duos quidem supra viginti cubitos continebat. In lapidoso vero jacebat specu, cum caput quidem versus continentem haberet, pedes vero cum promontorio terminaret. Draconum autem nullum signum in ipso cernebamus, nec ullum erat os quod ab humanis differret. Atqui et Hymnæus Peparethius mihi necessarius, quarto ante anno ex filiis suis quemdam de hujusmodi miraculo per me Protesilaum percunctaturum huc misit. In Co namque Insula (possidet autem ipsam solus) contigit, ut cum vites foderet, terra utpote inanis fodientibus resonaret. Quam cum aperuissent, duodecim quidem cubitorum mortuus jacebat, sed calvam habitabat draco. Itaque juvenis quid super ipso facere oporteret, nos percunctaturus accesserat. Protesilaus autem, *hospitem*, inquit, *operiamus*, jubens videlicet defunctum sepelire, nec sponte detegere: dixit præterea esse de Gigantibus Jovis fulmine petitis. Qui autem in Lemno apparuit, quem Menecrates Stiriensis reperit, et maximus erat: et superiore ipsum vidi anno, cum ex Imbro navigassem. Brevis enim erat in Lemnum cursus. Ossa autem non amplius in compacto cernebantur: vertebræ enim,

ἑωρᾶτο· καὶ γὰρ οἱ σπόνδυλοι ἀπ' ἀλλήλων ἔκειντο, σεισμοῖς, οἶμαι, διενεχθέντες, καὶ τὰ πλευρὰ ἐξήρμοστο τῶν σπονδύλων. Ἐνθυμουμένῳ δὲ αὐτὰ ὁμοῦ τε καὶ κατὰ ἓν, φρικῶδες ἐδόκει τὸ μέγεθος, καὶ οὐ ῥάδιον ἀνατυποῦσθαι. Τὸ γοῦν κράνιον, ἐμφορησάντων ἡμῶν ἐς αὐτὸ οἶνον, οὐδὲ ὑπὸ δυοῖν ἀμφορέοιν ἐνεπλήσθη, τῶν ἐκ Κρήτης. Ἔστι δέ τι κατὰ Νότον ἄνεμον ἀκρωτήριον τῆς Ἴμβρου Ναύλοχος, ᾧ πηγὴ ὑφώρμισται, τὰ μὲν ἄρσενα τῶν ζώων εὐνούχους ἐργαζομένη, τὰ δέ θήλεα οὕτω μεθύσκουσα, ὡς καθεύδειν αὐτά. Τρύφος οὖν ἐνταῦθα τῆς γῆς ἀποῤῥαγὲν συνεπεσπάσατο σῶμα μεγίστου Γίγαντος. Κἂν ἀπιστῇς, πλεύσωμεν. Πρόκειται γὰρ γυμνὸς ἔτι, καὶ ὁ ἐς Ναύλοχον πλοῦς βραχύς

ΦΟΙΝ. Ἐβουλόμην μὲν ἂν καὶ ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν, Ἀμπελουργὲ, θαῦμα εἴ που τοιοῦτον
671. εὕροιμι. Ἡ δὲ ἐμπορία οὐ ξυγχωρεῖ τοσοῦτον ἀποφοιτᾶν ἑαυτῆς· ἀλλὰ δεῖ προσδεδέσθαι τῇ νηΐ, καθάπερ τὸν Ὀδυσσέα· εἰ δὲ μὴ, καὶ τὰ ἐκ πρώρας, φασὶ, καὶ τὰ ἐκ πρύμνης ἀπολεῖται.

ΑΜΠΕΛ. Πάντα ὀρθῶς λέγεις. Ἀλλὰ μή πω, ξένε, πιστὰ ἡγοῦ ἃ εἶπον, πρὶν ἂν ἔς τε τὴν νῆσον τὴν Κῶ πλεύσῃς, ἐν ᾗ τὰ τῶν γηγενῶν ὀστᾶ ἀνάκειται,

procul invicem jacebant, terræ motibus (puto) disjectæ, costæque a vertebris disjunctæ. Ipsa autem simul, ac singula animadvertenti horrenda videbatur magnitudo : nec instauratu facilis. Calva igitur vinum nobis infundentibus, ne duabus quidem Cretensibus amphoris expleri potuit. Naulochus autem Imbri est promontorium, ad Notum ventum vergens, cui fons adhæret, animalium mascula quidem Eunuchos efficiens : fœminas vero usque adeo inebrians, ut sopitæ dormiant. Terræ igitur frustum ibi abscissum maximi Gigantis corpus secum traxit : quod si minime credis, navigemus. Jacet enim adhuc nudus, et ad Naulochum brevis est navigatio.

PHŒN. Vellem utique ultra etiam Oceanum venire, Vinitor, sicubi hujusmodi miraculum invenirem. Sed mercatura usque adeo a se discedere nequaquam permittit; verum navi ut Ulissem, adligatum esse oportet : alioqui et quæ a prora aiunt, et quæ a puppi interibunt.

VIN. Omnia recte dicis : sed quæ dixi, ne prius fide digna arbitrare, quam et in Co insulam navigaveris, in qua terrigenarum ossa jacent, Meropum aiunt primorum, et in Phrygia

Μερόπων, φασὶ, τῶν πρώτων, ἐν Φρυγίᾳ δὲ τά τε τοῦ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους Ἴδης, καὶ, νὴ Δί', ἐν Θετταλίᾳ τὰ τῶν Ἀλωάδων, ὡς ἐννεόργυιοι ἀτεχνῶς ἐγένοντο, καὶ ὁποῖοι ᾄδονται. Νεαπολῖται δὲ οἱ Ἰταλίαν οἰκοῦντες, θαῦμα πεποίηνται τὰ τοῦ Ἀλκυονέως ὀστᾶ. Λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἐκεῖ βεβλῆσθαι, καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος ἐπ' αὐτοὺς τύφεσθαι. Καὶ μὴν καὶ ἐν Παλλήνῃ, ἣν Φλέγραν οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσι, πολλὰ μὲν σώματα ἡ γῆ τοιαῦτα ἔχει, Γιγάντων στρατοπεδευσάντων ἐκεῖ· πολλὰ δὲ ὄμβροι τε καὶ σεισμοὶ ἀνακαλύπτουσιν. Θαρσεῖ δὲ οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μεσημβρίαν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ὑποπαταγούντων εἰδώλων ἃ ἐν αὐτῷ μαίνεται. Τὸ δὲ ἀπιστεῖν τοῖς τοιούτοις, ἴσως που καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἦν. Ὅθεν τὸν Γηρυόνην ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ ἀποκτείνας, καὶ μεγίστῳ αὐτῷ ἐντετυχηκέναι λεγόμενος, ἀνέθηκε τὰ ὀστᾶ ἐς Ὀλυμπίαν, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου.

ΦΟΙΝ. Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας, Ἀμπελουργέ. Ἐγὼ δὲ μεγάλα μὲν ἠγνόουν, ἀνοήτως δὲ
672. ἠπίστουν. Ἀλλὰ τὰ τοῦ Πρωτεσίλεω, πῶς ἔχει; Καιρὸς γάρ που ἐπ' ἐκεῖνα ἥκειν.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε, ξένε, μηκέτ' ἀπιστούμενα περὶ τῶν τοιούτων.

Hylli Herculis filii ossa videris, et per Jovem Aloidarum in Thessalia, ut septenorum jugerum magnitudine fuerint, et quales celebrantur. Neapolitani autem Italiam habitantes, Alcyonei ossa mira fuisse memorant. Aiunt enim de Gigantibus multos illic fuisse ictos: Besbiumque montem super ipsos flagrare. Præterea et in Pallene, quam poetæ Phlegram nominant, multa quidem hujusmodi corpora tellus Gigantum qui illic castrametati sunt, continet: multa vero imbres ac terræ motus detegunt. Audet autem ne pastor quidem circa meridiem in eo loco versari, substrepentibus simulacris, quæ in ipso insaniunt. Hujusmodi autem rebus, Herculis quoque tempestate fidem fortasse minime præstabant. Unde cum in Erythea Geryonem occidisset, et ipsi maximo occurrisse dictus esset, ne certamini fides tolleretur, ossa in Olympia dedicavit.

Phœn. Beatum te duco scientiæ causa, Vinitor: ego autem magna quidem ignorabam, iisque imprudenter fidem haud præstabam. Ceterum quæ ad Protesilaum spectant, ut se habent? Tempus est enim ut ad illa veniamus.

Vin. Audi, hospes, quæ de hujusmodi rebus non amplius fide careant.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΕΩΣ.

Κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ' ἐν Χεῤῥονήσῳ ταύτῃ. Κολωνὸς δέ που αὐτὸν ἐπέχει μέγας, οὑτοσὶ δή που ὁ ἐν ἀριστερᾷ. Πτελέας δὲ ταύτας αἱ νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευσαν, καὶ τοιόνδε ἐπὶ τοῖς δένδρεσι τούτοις ἔγραψάν που αὗται νόμον· τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ὄζων ἀνθεῖν μὲν πρωῒ, φυλλοῤῥοεῖν δὲ αὐτίκα καὶ προαπόλλυσθαι τῆς ὥρας· τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσίλεω πάθος· τῷ δὲ ἑτέρῳ μέρει, ζῆν τὸ δένδρον καὶ εὖ πράττειν. Καὶ ὁπόσα δὲ τῶν δένδρων μὴ περὶ τὸ σῆμα ἕστηκεν, ὥσπερ καὶ ταυτὶ τὰ ἐν τῷ κήπῳ, πᾶσιν ἔῤῥωται τοῖς ὄζοις, καὶ θαρσεῖ τὸ ἴδιον.

ΦΟΙΝ. Ὁρῶ, Ἀμπελουργέ, καὶ θαυμάζειν ἔχων, οὐ τεθαύμακα· σοφὸν γὰρ τὸ θεῖον.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ δέ γε ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ὕβριζεν, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ τάριχος ἀναβιῶναί φασι, τοῦτο ἡγοῦ, ὦ ξένε. Καταλείπε-
673. ται δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς ὡς ὀλίγα. Τότε δὲ, οἶμαι, χάριέν τε ἦν, καὶ οὐ μικρὸν, ὡς ἔστι τοῖς θεμελίοις ξυμβαλέσθαι. Τὸ δὲ ἄγαλμα ταῦτο, βέβηκε μὲν

PROTESILAUS.

Jacet quidem Protesilaus non in Troja, sed in hac Cherrhoneso, collis autem ipsum magnus continet, hic videlicet, qui ad sinistram situs est: ulmos autem has, quæ juxta collem sunt, nymphæ posuerunt, et hujusmodi ipsæ legem his arboribus inscripsere: ut qui ad Ilium vergunt rami, mane quidem floreant, foliorum vero quamprimum profluvium patiantur, et ante tempus pereant: quod passus est Protesilaus indicantes. In altera vero parte, vivat ac vigeat arbor. Nam quæcunque arborum non circa sepulchrum stant, ut hæ quæ in horto sunt, omnibus vigent ramis, et sibi ipsis confidunt.

PHŒN. Video, Vinitor, et cum mihi quod admirarer, esset, nequaquam admiratus sum. Sapiens enim est Deus.

VIN. Sacellum autem, in quo parentum memoria Medus contumeliose se gessit, quamobrem salitam carnem revixisse memorant, hoc arbitrare, hospes. Vides autem quam pauca ipsius reliqua sint, cum elegans (ut puto) tunc, nec parvum fuerit, ut ex ipsis colligere fundamentis licet. Hæc autem statua stat quidem in navi: basis

ἐπὶ νεώς· τὸ γὰρ τῆς βάσεως σχῆμα, πρῴρα· ἵδρυται δὲ ναύαρχος. Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος, καὶ, νὴ Δί', οἱ ἀλείφοντές τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς, ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους. Ἐμοὶ δὲ οὐδὲν τοῦτο· αὐτῷ γὰρ ξύνειμι καὶ αὐτὸν βλέπω, καὶ οὐδὲν ἄν μοι γένοιτο ἄγαλμα ἐκείνου ἥδιον.

ΦΟΙΝ. Ἦ καὶ διαγράψεις μοι αὐτὸν καὶ κοινωνήσεις τοῦ εἴδους;

ΑΜΠΕΛ. Χαίρων γε, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ξένε. Γέγονε μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰ εἴκοσί που μάλιστα ἔτη. Τηλίκος δὲ ἐλάσας ἐς Τροίαν, ἁβρῷ ἰούλῳ βρύει, καὶ ἀπόζει αὐτοῦ ἥδιον ἢ τὸ μετόπωρον τῶν μύρτων. Φαιδρὰν δὲ ὀφρὺν περὶ τὸ ὄμμα βέβληται· τὸ γὰρ ἐπίχαρι αὐτῷ φίλον. Βλέπει δὲ, ἐν μὲν ταῖς σπουδαῖς σύντονον καὶ σφοδρὸν, εἰ δὲ ἀνειμένου τύχοιμεν, φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν! ὡς ἐπαφρόδιτοί τε καὶ φιλικοὶ φαίνονται! Καὶ μὴν καὶ κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μέτριον· ἔστι γὰρ ὅση ἐπικρέμασθαι τῷ μετώπῳ, μᾶλλον ἢ κατ' αὐτοῦ πίπτειν. Καὶ τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινὸς, οἷον ἀγάλματος. Φθέγγεται δὲ γεγωνότερον ἢ αἱ σάλπιγγες, καὶ ἀπὸ μικροῦ γε τοῦ στόματος. Γυμνῷ δὲ ἐντυχεῖν, ἥδιστον· εὐπαγὴς γὰρ καὶ κοῦφος, ὥσπερ οἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρμῶν. Τὸ δὲ μῆκος, δεκάπηχυς τάχα. Δοκεῖ

enim

enim figura prora est, erectus vero est navarchi habitu. Ceterum cum ipsam et tempus et, per Jovem, qui illinunt, et vota incerant attriverint, speciem immutarunt. Mea autem hoc nihil interest. Cum ipso namque versor, ipsumque intueor, nec ulla unquam statua mihi esse posset jucundior.

Phœn. Numquid et mihi ipsum describes, et speciem communicabis?

Vin. Libens utique, per Minervam, hospes. Natus quidem erat vigesimum maxime annum. Id ætatis autem ad Trojam cum navigarit, molli pullulat lanugine, dulciusque ac suavius fragrat, quam myrtorum messis. Oculo autem lætum ac jucundum circumjectum est supercilium. Venustas enim ipsi amica. Intuetur autem in seriis quidem contentum ac vehemens. Sin vero relaxato ac curis soluto occurreremus, papæ! quam venusti atque amabiles videntur oculi! Atqui flavæ etiam comæ modum habet: Est enim quanta fronti potius immineat, quam in ipsam incidat: et perinde ac statuæ quadrangularis est nasi idea: et parvo sane ore tubis clamosius resonat. Nudo autem occurrere suavissimum. Bene enim compactus, ac levis, ut curriculorum Hermæ. Proceritas autem ad decimum fortasse cubitum

δ' ἂν μοι, καὶ ὑπὲρ τοῦτο ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ ἐν μειρακίῳ ἀπέθανεν.

674. ΦΟΙΝ. Εἶδον τὸν νεανίαν, Ἀμπελουργέ, καὶ ἄγαμαί σε τοῦ ἑταίρου. Ὥπλισται δὲ, ἢ τί;

ΑΜΠΕΛ. Χλαμύδα ἐνῆπται, ξένε, τὸν Θετταλικὸν τρόπον, ὥσπερ τὸ ἄγαλμα τοῦτο. Ἁλουργὶς δὲ ἡ χλαμὺς, θείου ἄνθους· ἄῤῥητον γὰρ τὸ τῆς πορφύρας ἄνθος.

ΦΟΙΝ. Ὁ δὲ δὴ ἔρως ὃν τῆς Λαοδαμείας ἤρα, πῶς ἔχει αὐτῷ νῦν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐρᾷ, ξένε, καὶ ἐρᾶται· καὶ διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων.

ΦΟΙΝ. Περιβάλλεις δὲ ἥκοντα, ἢ διαφεύγει σε καπνοῦ δίκην, ὥσπερ τοὺς ποιητάς;

ΑΜΠΕΛ. Χαίρει περιβάλλοντι, καὶ ξυγχωρεῖ φιλεῖν τε αὐτὸν, καὶ τῆς δέρης ἐμφορεῖσθαί γε.

ΦΟΙΝ. Θαμίζει δὲ ἢ διὰ πολλοῦ ἥκει;

ΑΜΠΕΛ. Τετράκις τοῦ μηνὸς ἢ πεντάκις οἶμαι αὐτοῦ μετέχειν, ὁπότε ἢ φυτεῦσαί τι βούλοιτο τουτωνὶ τῶν φυτῶν, ἢ τρυγῆσαι, ἢ ἄνθη κεῖραι. Φιλοστέφανος γάρ τις, καὶ ἡδίω ἀποφαίνων τὰ ἄνθη, ὁπότε περὶ αὐτὰ ἴοι.

ΦΟΙΝ. Ἱλαρόν γε τὸν ἥρω λέγεις, καὶ ἀτεχνῶς νυμφίον.

tendit; hoc etiam (ut videtur) superatura, ni adolescens periisset.

PHŒN. Vidi juvenem, Vinitor, tibique socium gratulor. Sed armatus ne est? an quid?

VIN. Chlamydem Thessalo more indutus est, hospes, ut statua hæc. Purpurea autem est chlamys divino flore: ineffabilis enim purpuræ flos.

PHŒN. Amor autem, quo Laodamiam prosequebatur, quo pacto ipsi in præsentia habet?

VIN. Amat, hospes, et amatur: et ut ardentes sponsi mutua sunt affecti benevolentia.

PHŒN. Amplecteris ne venientem? an fumi more te fugit, ut poetas?

VIN. Gaudet amplexante, et ut ipsum osculer, colloque exsaturer permittit.

PHŒN. Frequenter te adit? an multo interjecto tempore venit?

VIN. Quater in mense aut quinquies me ipsius fieri participem puto, cum aut harum aliquid plantarum voluerit plantare, aut vindemiare, aut flores carpere. Est enim coronarum cupidus, et suaviores reddit flores, quoties ad ipsos accesserit.

PHŒN. Hilarem utique inquis Heroem, et plane sponsum.

ΑΜΠΕΛ. Καὶ σώφρονά γε, ὦ ξένε. Φιλόγελως γὰρ ὢν ὑφ' ἡλικίας, ὕβρει οὐδὲν πράττει. Καὶ σμινύης δὲ ἅπτεται πολλάκις, εἴ που ὀρύττων πέτρᾳ ἐντύχοιμι, καὶ ξυλλαμβάνει μοι τῶν δυσέργων, κἂν ἀγνοήσω τι τῶν κατὰ γεωργίαν, διορθοῦταί με. Τά τε δένδρα, ἐγὼ μὲν παρακηκοὼς τοῦ Ὁμήρου, μακρὰ ἐφύτευον, μεῖον τοῦ ἄνω τὸ ἐς τὴν γῆν ἐμβιβάζων· καὶ ὁπότε ἐπελάβετό μου ὁ Πρωτεσίλεως, ἐχρώμην τοῖς Ὁμήρου πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, « αὐτὸς μέν τοι Ὅμηρος τὸν ἐναντίον » ἔφη « κελεύει τρόπον, ἢ σὺ πράττεις. Μακρὰ γὰρ ὑπὸ σοφίας τὰ βαθέα οἶδεν, ὥς που τὰ φρέατα
675. » μακρά ὀνομάζει, βαθέα ὄντα. » Καὶ τὰ δένδρα δὲ εἶπεν ἐμβιώσεσθαι τῇ γῇ μᾶλλον, εἰ τῷ μὲν πλείονι ἑστήκοι, τῷ δὲ ὀλίγῳ κινοῖτο. Ἐπιστὰς δέ μοι ποτὲ ἄνθη ποτίζοντι, « τὸ μύρον, » εἶπεν « ὦ τᾶν, οὐ δεῖται ὕδατος· » διδάσκων δή που μὴ ἔκπλυτα ποιεῖν τὰ ἄνθη.

ΦΟΙΝ. Τὸν δὲ ἄλλον χρόνον, ὦ Ἀμπελουργὲ, ποῦ διαιτᾶται;

ΑΜΠΕΛ. Ποτὲ μὲν ἐν ᾅδου φησί, ποτὲ δὲ ἐν Φθίᾳ, ποτὲ δὲ αὖ ἐν Τροίᾳ, οὗ οἱ ἑταῖροι. Καὶ πρὸς θήραν συῶν τε καὶ ἐλάφων γινόμενος, κατὰ μεσημβρίαν ἀφικνεῖται καὶ καθεύδει ἐκταθείς.

VIN. Et modestum sane, o hospes: risus enim amans ob ætatem existens, nihil agit cum contumelia: et sarculum nonnunquam attingit, sicubi fodiens saxo occurrero: et mihi in arduis auxiliatur operibus. Si quid præterea in agricultura ignoravero, me corrigit, atque instituit. Ego quidem Homero obsecutus altas plantabam arbores, superiore minorem terræ partem infigens. Et quoties me Protesilaus corripiebat, Homeri verbis adversus ipsum utebar: hic autem respondens. Ipse, inquit Homerus, contrario quam tu facis modo imperat. Altas enim præ sapientia profundas novit, ut et puteos altos nominat, profundos existentes. Itaque et arbores melius humi victuras ait, si majore quidem parte starent, parva vero agitarentur. Cum flores quandoque mihi irriganti adstitisset, o sodes, inquit, unguentum aqua non indiget: docens videlicet, ne flores diluerem.

PHŒN. Reliquum autem tempus, o Vinitor, ubi degit ac versatur?

VIN. Quandoque quidem (ut ait) in Orci, quandoque vero in Phthia, nonnunquam rursus in Troja, ubi socii, et ad suum ac cervorum venationem profectus, circa meridiem revertitur; prostratusque dormit.

ΦΟΙΝ. Ποῦ δὲ τῇ Λαοδαμείᾳ ξύνεστιν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐν ᾅδου, ξένε. Καὶ λέγει αὐτὴν εὐδοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀριθμουμένην ἐν αἷς Ἄλκηστίς τε ἡ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως καὶ αἱ ταύταις ἴσαι, σώφρονές τε καὶ χρησταί.

ΦΟΙΝ. Ξυσσιτοῦνται δὲ ἀλλήλοις, ἢ οὐ θέμις;

ΑΜΠΕΛ. Οὔπω, ξένε, σιτουμένῳ ἐνέτυχον, οὐδὲ πίνοντα ἔγνων. Καί τοι σπένδω γε αὐτῷ, κατὰ ἑσπέραν, ἀπὸ τουτωνὶ τῶν Θασίων ἀμπέλων, ἃς φυτεύει αὐτός· καὶ τρωκτὰ ὡραῖα προτίθεμαι κατὰ μεσημβρίαν, ἐπειδὰν θέρος τε ἥκῃ, καὶ μετόπωρον ἵστηται· σελήνης δὲ ἰούσης ἐς κύκλον ἐν τῇ τοῦ ἦρος ὥρᾳ, γάλα ἐγχέας ἐς τὸν ψυκτῆρα τοῦτον, « ἰδού σοι » λέγω « τὸ τῆς ὥρας νᾶμα, σὺ » δὲ πίνε. » Κἀγὼ μὲν εἰπὼν ταῦτα, ἀπαλλάττομαι, τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πέπoται θᾶττον ἢ καταμῦσαι.

ΦΟΙΝ. Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἣν γεγονὼς ἀπέθανε, τί φησιν;

ΑΜΠΕΛ. Ἐλεεῖ, ξένε, τὸ ἑαυτοῦ πάθος, καὶ τὸν δαίμονα ἐφ᾽ ᾧ τότε ἦν, ἄδικόν τε ἡγεῖται καὶ βάσκανον, μὴ ξυγχωρήσαντά οἱ τὸν γοῦν πόδα ἐς τὴν Τροίαν ἐρεῖσαι· μὴ γὰρ ἂν μήτε Διομήδους τι
676. ἐλαττωθῆναι μαχόμενος, μήτ᾽ ἂν Πατρόκλου, μήτ᾽

PHŒN. Ubi autem Laodamiæ utitur consuetudine?

VIN. In Orci, hospes, et ipsam mulierum honoratissime agere dicit, enumeratam, inter quas et Admeti uxor Alcestis, et Capanei Evadne, et his pares, modestæ ac frugi.

PHŒN. Convivantur invicem? an minime fas est?

VIN. Nondum hospes cibum capienti occurri, neque bibentem vidi. Atqui ex hisce Thasiis vitibus ad vesperam ipsi libo, quas ipse plantat, maturaque edulia circa meridiem appono, cum et æstas adventaverit, et autumnus fuerit; lunaque ad orbem tendente verno tempore, in hoc poculum lac infundens: Ecce tibi (inquam) tempestatis latices, tu autem bibe. Et ego quidem hæc locutus discedo. Hæc autem ocyus quam conniveres, et eduntur, et bibuntur.

PHŒN. Super ætate autem in qua constitutus interiit, quid ait?

VIN. Suum ipsius (hospes) casum miseratur, et sub cujus tutela tunc erat, dæmonem iniquum arbitratur, atque invidum. Cum ut pedem saltem in Troja firmaret, sibi minime concesserit. Fore enim ut neque a Diomede, neque a Patroclo,

ἂν τοῦ δευτέρου Αἴαντος. Τῶν γὰρ Αἰακιδῶν λελεῖφθαι τὰ πολέμια δι' ἡλικίαν φησίν· αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι μειράκιον, ἐκείνων δὲ, τὸν μὲν Ἀχιλλέα εἶναι νεανίαν, τὸν δὲ Αἴαντα ἄνδρα. Καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς αὐτὸν Ὁμήρῳ εἰρημένα, ἐπαινεῖ· καί τοι μὴ πάντα ἐπαινῶν τὰ Ὁμήρου· ὡς ἀμφίδρυφον μὲν αὐτῷ τὴν γυναῖκα εἶπεν, ἡμιτελῆ δὲ τὴν οἰκίαν, περιμάχητον δὲ τὴν ναῦν ἐφ' ἧς ἔπλευσε, πολεμικόν τε αὐτὸν καλεῖ. Ἑαυτὸν δὲ ὀλοφύρεται μηδὲν ἐν Τροίᾳ ἐργασάμενον, ἀλλὰ πεσόντα ἐν γῇ, ἧς οὐδὲ ἐπέβη. Καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐντετύπωται τῷ μηρῷ· τὸ γὰρ τραῦμα ξυναπορρίψασθαί φησι τῷ σώματι.

ΦΟΙΝ. Γυμνάζεται δὲ, ὦ Ἀμπελουργὲ, τίνα τρόπον, ἐπειδὴ ἔφασκες αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐξασκεῖν;

ΑΜΠΕΛ. Γυμνάζεται, ξένε, τὰ πολεμικὰ, πλὴν τοξικῆς, τὰ δὲ γυμναστικὰ, πλὴν πάλης. Τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν, δειλῶν ἡγεῖται, τὸ δὲ παλαίειν, ἀργῶν.

ΦΟΙΝ. Παγκρατιάζει δὲ πῶς, ἢ πυκτεύει;

ΑΜΠΕΛ. Σκιάς, ὦ ξένε, τούτων γυμνάζεται. Καὶ δισκεύει μεῖζον ἢ ἐφικέσθαι ἄνθρωπον· ἀνακρούει μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον, ῥίπτει δὲ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πήχεις, καὶ ταῦθ', ὡς ὁρᾷς,

neque

neque a secundo Ajace in dimicando superaretur. Æacidas enim in rebus bellicis ob ætatem sibi antecessisse haudquaquam inficiatur, etenim se adolescentem fuisse, verum ex illis Achillem quidem juvenem, Ajacem vero virum. Et carmina in ipsum ab Homero dicta commendat (licet non Homerica omnia laude prosequatur), quibus suam quidem uxorem utrasque scissam genas dixerit, domum vero semiperfectam, et qua vectus est, navim magnam, ac validam, bellicumque ipsum appellet. Seipsum autem luget, quod nihil in Troja peregerit : sed in terra, in quam vix descenderat, conciderit. Femori autem impressa est cicatrix : vulnus enim una cum corpore abjectum asserit.

Phœn. Quo autem pacto, o Vinitor, certat, quando quidem ipsum hoc quoque facere dicebas?

Vin. Omnia quidem bellica præter sagittariam exercet, Gymnastica vero præter luctam. Nam sagittas quidem mittere timidi, luctari vero ociosi esse arbitratur.

Phœn. Pancratio vero, quomodo aut pugilatu utitur?

Vin. Horum umbras, o hospes, exercet, et supra hominem discum jaculatur : etenim supra nubes discum torquet. Jacit autem supra centum cubitos, cum tamen discus, ut vides, sit Olym-

διπλάσιον τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὄντα. Δραμόντος δὲ αὐτοῦ, οὐκ ἂν εὕροις ἴχνος, οὐδ᾽ ἂν ἐνσημήναιτό τι τῇ γῇ ὁ πούς.

ΦΟΙΝ. Καὶ μὴν καὶ ἴχνη μεγάλα ἐντετύπωται τοῖς δρόμοις, ἐς τὸ δεκάπηχυ μέγεθος τοῦ ἥρω.

ΑΜΠΕΛ. Βαδίζοντος, ξένε, τὰ ἴχνη ἐκεῖνα,
677. καὶ γυμναζομένου τι ἕτερον· δραμόντος δὲ, ἄσημος ἡ γῆ· μετέωρος γάρ τις καὶ οἷον ἐπικυματίζων αἴρεται. Φησὶ δὲ καὶ παραδραμεῖν ἐν Αὐλίδι τὸν Ἀχιλλέα, ἐν ἄθλοις γυμναζομένης ἐπὶ Τροίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὑπὲρ τὸ πήδημα τὸ ἐκείνου ἀρθῆναι. Τὰ δὲ πολέμια ξυγχωρεῖ, ὡς ἔφην, τῷ Ἀχιλλεῖ, πλὴν τῆς ἐν Μυσοῖς μάχης· ἐκεῖ γὰρ πλείους ἀπεκτονέναι τῶν Μυσῶν ἢ ἐκεῖνος, ἀριστεῖά τε ἀπενηνέχθαι· κεκρατηκέναι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν περὶ τῆς ἀσπίδος.

ΦΟΙΝ. Καὶ τί ἂν εἴη, Ἀμπελουργὲ, τὸ τῆς ἀσπίδος; Οὔτε γὰρ ποιητῇ εἴρηταί πω, οὔτε ἐς λόγον τινὰ τῶν Τρωϊκῶν ἥκει.

ΑΜΠΕΛ. Περὶ πολλῶν, ξένε, τοῦτ᾽ ἐρεῖς. Πολλὰ γὰρ περί τε ἀνδρῶν, περί τε πολεμικῶν ἔργων, ὁ ἥρως λέγει, μήπω τοῖς πολλοῖς δῆλα ὄντα. Τὸ δὲ αἴτιον, φησὶν αὐτοὺς κατὰ ἔκπληξιν

pico duplo major. Currente autem ipso, non utique vestigium invenires: nec signi quidquam terræ imprimeret pes.

PHŒN. Atqui magna curriculis impressa sunt vestigia, ipsius Herois decem cubitorum magnitudini convenientia.

VIN. Incedentis, hospes, illa sunt vestigia, et aliud quidquam exercentis. Nulla autem currentis signo tellus afficitur. Suspensus enim et ut pote undarum superficiem attingens, tollitur. Ait autem dum in Aulide certaminibus se Græci adversus Trojam exercerent, Achillem se cursu ac saltu superasse: quæ autem ad bellum pertinent, Achilli (ut dixi) cedit, præter in Mysos pugnam: illic enim Mysorum plures interfecisse quam illum, præmiaque virtutis retulisse: vicisse autem ipsum et in certamine de clypeo.

PHŒN. Quidnam est, Vinitor, quod ad clypeum spectat? nondum enim a Poeta dictum, nec ad ea, quæ de Trojanis rebus memorantur, accessit.

VIN. De multis hoc, hospes, dices. Multa namque cum de viris, tum de rebus bellicis memorat Heros multis nondum cognita. Cujus rei causam esse ait, quod ipsi ob eam, qua Homeri

τῶν Ὁμήρου ποιημάτων, ἐς μόνους Ἀχιλλέα τε καὶ Ὀδυσσέα βλέψαντας, ἀμελῆσαι καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν μὲν οὐδ' ἐπιμνησθῆναι τὸ παράπαν, τοῖς δὲ ἀναθεῖναι τριήρη τεττάρων ἐπῶν. Τὸν μὲν δὴ Ἀχιλλέα φησὶν ἐπαξίως ὑμνεῖσθαι, τὸν δὲ Ὀδυσσέα μειζόνως. Καὶ ὁπόσα δὲ Σθενέλου τε καὶ Παλαμήδους, καὶ τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν παραλέλειπται, δίειμί σοι μικρὸν ὕστερον· μὴ γὰρ ἀγνοήσας γε ἀπέλθοις τι τούτων. Καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὃν τι ἡ ἀσπὶς, αὐτίκα ἀποτελοῦμεν. Νῦν δὲ ἐπειδὴ παγκρατίου καὶ πυγμῆς καὶ δίσκου μνημονεύοντες, ἐς τὴν ἀσπίδα ἀπηνέχθημεν, ἄκουε τοῦ ἥρω θαύματα πρὸς ἀθλητὰς, οἳ ἐχρήσαντο αὐτῷ ξυμβούλῳ. Τὸν Κίλικα, οἶμαι, παγκρατιαστὴν ἀκούεις, ὃν Ἁλτῆρα ἐκάλουν οἱ πατέρες, ὡς μικρὸς ἦν καὶ τῶν ἀντιπάλων παραπολύ.

678. ΦΟΙΝ. Οἶδα τεκμαιρόμενος δή που τοῖς ἀνδριάσι. Χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἕστηκε.

ΑΜΠΕΛ. Τούτῳ, ξένε, περιῆν μὲν καὶ ἐπιστήμης, περιῆν δὲ καὶ θυμοῦ, καὶ μάλα ἐῤῥώννυ αὐτὸν ἡ εὐαρμοστία τοῦ σώματος. Ἀφικόμενος οὖν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦτο ὁ παῖς (ἔπλει δὲ εὐθὺ Δελφῶν ἀγονιούμενος τὴν κρίσιν), ἠρώτα τὸν Πρωτεσίλεων, ὅ, τι

poemata prosequuntur admirationem, solum Achillem atque Ulyssem contemplati, bonos ac strenuos viros contempserint, et horum ne penitus quidem meminerint: his vero quatuor versibus triremem tribuerint. Achillem autem ait pro dignitate celebrari, Ulyssem vero supra dignitatem. Sed quæ de Sthenelo, ac Palamede hujusmodique viris prætermissa sunt, tibi paulo post percurram. Neque enim horum quidquam ignorans discesseris. Mysium quoque sermonem ad clypeum pertinentem, mox ad exitum perducam. Nunc vero postea quam pancratii pugilatusque ac disci mentionem facientes, ad clypeum delati sumus, audi Herois mira adversus athletas, qui ipso monitore usi sunt. Cilicem (puto) pancratiastem audis, quem Halterem patres appellabant, ut parvus et multo fuit adversariis minor.

Phœn. Novi utique ex statuis conjiciens. Æneus enim multis in locis erectus est.

Vin. Huic, hospes, maxima inerat peritia, maximus animus, vehementerque ipsum apta quædam membrorum figura ac concinnitas corroborabat. Ad hoc itaque templum profectus puer (navigabat autem recta Delphos, judicium certaminis subiturus) percunctabatur Protesi-

πράττων, περιέσοιτο τῶν ἀντιπάλων· ὁ δὲ « πα-
» τούμενος » ἔφη. Ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν, ὡς καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ. Τὸ δὲ ἀποπτερνίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὑρὼν, ξυνῆκεν ὕστερον, ὅτι κελεύει αὐτὸν μὴ μεθίεσθαι τοῦ ποδός. Τὸν γὰρ προσπαλαίοντα τῇ πτέρνῃ, πατεῖσθαί τε ξυνεχῶς χρὴ, καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἀντιπάλῳ. Καὶ τοῦτο πράττων ὁ ἀθλητὴς οὗτος ὀνόματος λαμπροῦ ἔτυχε, καὶ ἡττήθη οὐδενός. Ἀκούεις δέ που καὶ Πλούταρχον ἐκεῖνον τὸν δεξιόν;

ΦΟΙΝ. Ἀκούω. Τὸν γὰρ πύκτην, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγεις.

ΑΜΠΕΛ. Οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἱκετεύει τὸν ἥρω χρῆσαί οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν, κελεύει Ἀχιλλῴῳ ἐναγωνίῳ χρῆσθαι.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν τὸ αἴνιγμα;

ΑΜΠΕΛ. Ἠγωνίζετο μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸς Ἑρμείαν τὸν Αἰγύπτιον, τὴν περὶ τοῦ στεφάνου νίκην. Ἀπειρηκότες δὲ, ὁ μὲν ὑπὸ τραυμάτων, ὁ δὲ ὑπὸ δίψης (καὶ γὰρ ἀκμάζουσα μεσημβρία περὶ τὴν πυγμὴν εἱστήκει), νεφέλη ἐς τὸ στάδιον καταῤῥήγνυται, καὶ διψῶν ὁ Πλούταρχος ἔσπασε τοῦ ὕδατος, ὃ ἀνειλήφει τὰ περὶ τοῖς πήχεσι κώδια,

laum, quidnam faciens adversarios superaret? hic vero, *premens*, respondit. Animi autem sollicitudo ipsum statim cepit athletam, ut pote ab oraculo rejectum. Sed cum primus supplantare in palæstra excogitasset, mox intellexit, quod juberet non dimittere pedem. Eum enim qui calce obnititur, conculcari constanter oportet, et adversario subjacere: quod cum fecisset athleta, et præclarum est nomen consecutus, et a nemine victus. Audis autem fortasse et Plutarchum dexterrimum?

PHŒN. Audio. Pugilem enim, ut par est, dicis.

VIN. Hic secunda Olympiade ad viros accedens Heroem precatur, ut sibi de victoria respondeat. Ipse vero jubet, ut Acheloo utatur *enagonio*.

PHŒN. Quid sibi vult hoc ænigma?

VIN. Certabat autem in Olympia adversus Hermeam Ægyptium pro victoriæ corona: sed cum, hic quidem præ vulneribus, hic vero siti, defecissent (nam vigente meridie, pugile certamen exercebant), nubes in stadium discinditur, et sitiens Plutarchus aquam, quam coria brachiis involuta exceperant, hausit. Et oraculi

καὶ τὸν χρησμὸν ἐνθυμηθεὶς, ὡς μετὰ ταῦτα ἔφασκεν, ἐς θάρσος ὥρμησε, καὶ ἔτυχε τῆς νίκης. Εὐδαίμονα δὲ τὸν Αἰγύπτιον θαυμάζεις τῆς καρτερίας ἴσως, εἰ πυκτεύοντί που παρέτυχες. Τούτῳ
679. ἐρομένῳ πῶς ἂν μὴ ἡττηθείη, « θανάτου » ἔφη « καταφρονῶν. »

ΦΟΙΝ. Καὶ πείθεταί γε, ὦ Ἀμπελουργὲ, τῷ χρησμῷ. Παρασκευάζων γὰρ οὕτως ἑαυτὸν, ἀδαμάντινος τοῖς πολλοῖς, καὶ θεῖος δοκεῖ.

ΑΜΠΕΛ. Ἕλιξ δὲ ὁ ἀθλητὴς, αὐτὸς μὲν οὔπω προσπέπλευκε τῷ ἱερῷ τούτῳ, πέμψας δέ τινα τῶν ἑαυτοῦ ἑταίρων, ἤρετο ποσάκις νικήσει τὰ Ὀλύμπια. Ὁ δὲ « δὶς » ἔφη « νικήσεις, ἐὰν μὴ » ἐθέλῃς τρίς. »

ΦΟΙΝ. Δαιμόνιον, Ἀμπελουργέ! Λέξεις γάρ που τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ πραχθέν.

ΑΜΠΕΛ. Προϋπαρχούσης γὰρ αὐτῷ νίκης μιᾶς, ὅτ' ἀνὴρ ἐκ παίδων ἐνίκα πάλην, ἀπεδύσατο τὴν ἐπ' ἐκείνῃ Ὀλυμπιάδι πάλην τε καὶ παγκράτιον, ἐφ' ᾧ δυσχεράναντες οἱ Ἠλεῖοι διενοοῦντο μὲν ἀμφοῖν εἴργειν αὐτὸν, ἐγκλήματα Ὀλυμπιακὰ ξυντιθέντες αὐτῷ· μόγις δ' οὖν ἀνέδησαν τὸ παγκράτιον.

ΦΟΙΝ. Καὶ τοῦτον ἄρα τὸν φθόνον ὁ Πρωτε-

memor,

memor, ut postea dicebat, audenter in adversarium irruit, ac victoriam consecutus est. Eudæmonem autem forte admiraris, sicubi pugnis certanti occurristi: Huic sciscitanti quo pacto vinci haud posset, *si mortem neglexeris*, respondit.

PHŒN. Et paret quidem (o Vinitor) oraculo. Sic enim se ipsum constituens, adamantinus, ac divinus nonnullis videtur.

VIN. At Helix athleta, ipse quidem ad hoc nondum navigavit templum : sed cum de suis quemdam sociis misisset, sciscitatus est, quoties in Olympia futurus esset victor: Hic vero, *bis*, inquit, *superabis, si ter nolueris.*

PHŒN. Divinum, Vinitor! Dices enim forte quod in Olympia gestum est.

VIN. Una enim victoria sibi prius existente, cum, vir e puero, luctando vicisset, in illa Olympiade ad luctamque et pancratium sese paravit. Cujus rei causa indignati Elei, deliberabant quidem ab utroque ipsum arcere, Olympica crimina in ipsum componentes; vix vero ob pancratium coronarunt.

PHŒN. Hanc igitur ut declinaret invidiam

σίλεως φυλάξασθαι προὔλεγεν; εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξηρημένοις ὄντα.

ΑΜΠΕΛ. Ἄριστα, ξένε, τοῦ χρησμοῦ ἐτεκμήρω.

ΦΟΙΝ. Τῶν δὲ δὴ νόσων, τίνας ἰᾶται; πολλοὺς γὰρ αὐτῷ φῂς εὔχεσθαι.

ΑΜΠΕΛ. Πάσας ἰᾶται ὁπόσαι εἰσί, μάλιστα δὲ τὰς φθόας τε καὶ τοὺς ὑδέρους, καὶ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν νόσους, καὶ τοὺς τεταρταίῳ πυρέττοντας. Ἔστι καὶ ἐρῶντι τυχεῖν αὐτοῦ ξυμβούλου. Ξυναλγεῖ γὰρ σφόδρα τοῖς τὰ ἐρωτικὰ ἀτυχοῦσι, καὶ ὑποτίθεται αὐτοῖς ἐπῳδὰς καὶ τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ θέλξουσι. Μοιχοῖς δὲ, οὔτε προσδιαλέγεται οὐδὲν, οὔτε ὑποτίθεταί τι ἐρωτικόν. Φησὶ γὰρ ἀπηχθῆσθαι αὐτοῖς, ἐπειδὴ τὸ ἐρᾷν διαβάλλουσιν. Ἀφικομένου γοῦν ἐνταῦθα μοιχοῦ ποτὲ αὐτῇ γυναικὶ ἣν ἐπείρα, καὶ ξυνομνύναι βουλομένων ἐπὶ τὸν ἄνδρα, παρόντα μὲν, ξυνιέντα δὲ οὔπω· ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε καθεύδων μεσημβρίας ἐνταῦθα, οἱ δ' ὤμνυσαν ἤδη προσεστηκότες τῷ βωμῷ...

ΦΟΙΝ. Τί οὖν ὁ Πρωτεσίλεως;

ΑΜΠΕΛ. Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα, καί τοι χρηστὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, προσπεσεῖν τε αὐτοῖς κατόπιν, καὶ δακεῖν ἔτι ὀμνύντας· καὶ τὸν ὅρκον ῥυ-

Protesilaus prædicebat, cum præstantibus ipsam viris adversari minime ignoraret.

Vin. Optime, hospes, oraculum conjectasti.

Phoen. Ex morbis autem, quibus medetur? Multos enim ipsi ais supplicare.

Vin. Omnes quicunque sunt, curat: maxime vero phthises atque hydropicos, et oculorum morbos, febrique quartana laborantes. Potest et amore captus ipso uti consultore. Vehementer etenim dolet, cum aliquem circa amorem infelicem noverit: carminaque atque artes subjicit, quibus suas demulceant delicias. Adulteros autem neque alloquitur, nec amatorium quicquam admonet. Ait enim se ipsis iratum, quod amorem calumnientur. Quare cum mœchus huc quandoque cum muliere quam sollicitabat, profectus esset, vellentque in virum conjurare, præsentem quidem, sed qui nihil resciret: ille quidem hic sub meridiem dormiebat: ipsi vero aræ adsistentes jurabant....

Phoen. Quid igitur Protesilaus?

Vin. Excitat hunc canem, etsi (ut vides) mitem, ut eos invadat, et adhuc jurantes mordeat. Et cum hoc pacto jusjurandum confudisset, in-

τωσὶ ξυγχέας, ἐφίσταται τῷ ἀνδρὶ, καὶ κελεύει
680. αὐτὸν ἐκείνων μὲν ἀμελεῖν, τὸ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνίατον εἶναι, σώζειν δὲ νῦν γοῦν αὐτόν τε καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον· τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς, πάντα γιγνώσκειν; τοὺς δὲ ἥρωας, θεῶν μὲν ἐλάττω, πλείω δὲ ἀνθρώπων. Πολὺς ἐπιῤῥεῖ τῶν τοιούτων ὄχλος, εἰ πάντων ἀπομνημονεύοιμι, ὄντων γε καὶ τῶν ἐν Φθίᾳ τε καὶ Φυλάκῃ φανερῶν πᾶσιν, ὅσοι Θετταλίαν οἰκοῦσι. Καὶ γὰρ τὸ ἐκείνῃ ἱερὸν, ἐνεργὸν τῷ Προτεσίλεῳ, καὶ πολλὰ τοῖς Θετταλοῖς ἐπισημαίνει φιλάνθρωπά τε καὶ εὐμενῆ, καὶ ὀργίλα ἂν, εἰ ἀμελοῖτο.

ΦΟΙΝ. Πείθομαι, νὴ τὸν Πρωτεσίλεων, Ἀμπελουργέ· καλὸν γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ ὀμνύναι τοιοῦτον ἥρω.

ΑΜΠΕΛ. Ἦ ἀδικήσεις γε ἀπιστῶν, ξένε, τόν τε Ἀμφιάρεων, ὃν λέγεται ἡ γῆ ἐν σοφῷ ἀδύτῳ ἔχειν, Ἀμφίλοχόν τε τὸν τούτου παῖδα, πλείω ἴσως ἢ ἐγὼ γιγνώσκων, οὐ πολὺ ἀπέχων τῆς Κιλίκων ἠπείρου. Καὶ Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάνθους ἀδικοίης ἂν, ἐπιφοιτῶντα ταῖς ἐν Ἰσμάρῳ ἀμπέλοις, καὶ ἡδυοίνους αὐτὰς ἐργαζόμενον, φυτεύοντά τε καὶ κυκλοῦντα· ὅτε δὴ ὁρᾶται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μάρων καλός τε καὶ ἁβρὸς, καὶ ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνῶδες. Γιγνώσκειν δὲ χρὴ καὶ τὰ τοῦ Θρᾳ-

stat viro, ac jubet, ut illos negligat: esse namque ipsorum morsum incurabilem: se vero nunc saltem, suamque ipsius domum conservet. Deos enim ait omnia scire, Heroas vero Diis quidem pauciora, hominibus vero plura. Multa hujusmodi rerum confluit turba, si omnia in Phthia, ac Phylace existentia commemorarem, cunctis Thessaliam incolentibus nota. In templo enim ibi Protesilaus operatur: multaque Thessalis humana ac mitia significat, rursusque iracunda, si negligatur.

Phœn. Credo, per Protesilaum, Vinitor: honestum est enim, ut video, per hujusmodi quoque jurare Heroem.

Vin. Injuria utique afficies, hospes, si non credideris, et Amphiaraum, quem tellus sapienti fertur adyto continere, hujusque Amphilochum filium, plura fortasse quam ego cognoscens: cum haud procul a Cilicum continente distes: et Evanthis filium Maronem, quæ in Ismaro sunt, vineas frequentantem, et ut suavissimum ferant vinum, efficientem, plantantemque, ac perlustrantem: ac interea ab agricolis pulcher ac deliciosus spectatur Maro; potabile quid, ac vinolentum spirans. Scire autem opus est quæ et ad

κὸς Ῥήσου. Ῥῆσος γὰρ, ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέ-
κτεινε, λέγεται οἰκεῖν τὴν Ῥοδόπην, καὶ πολλὰ αὐ-
τοῦ θαυμαστὰ ᾄδουσιν. Ἱπποτροφεῖν τε γάρ φασιν
αὐτὸν, καὶ ὁπλιτεύειν, καὶ θήρας ἅπτεσθαι· ση-
μεῖον δὲ εἶναι τοῦ θηρᾶν τὸν ἥρω, τὸ τοὺς σῦς τοὺς
ἀγρίους καὶ τὰς δορκάδας καὶ ὁπόσα ἐν τῷ ὄρει
θηρία, φοιτᾷν πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Ῥήσου κατὰ
δύο ἢ τρία, θύεσθαί τε οὐδενὶ δεσμῷ ξυνεχόμενα,
681. καὶ παρέχειν τῇ μαχαίρᾳ ἑαυτά. Λέγεται δὲ ὁ
ἥρως οὗτος, καὶ λοιμοῦ ἐρύκειν τοὺς ὅρους. Πολυαν-
θρωποτάτη δὲ ἡ Ῥοδόπη, καὶ πολλαὶ περὶ τὸ
ἱερὸν αἱ κῶμαι. Ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ βοήσεσθαι ὑπὲρ
τῶν ἑαυτοῦ συστρατιωτῶν ὁ Διομήδης, εἰ τὸν μὲν
Θρᾷκα τοῦτον, ὃν αὐτὸς ἀπέκτεινε μηδὲν εὐδόκι-
μον ἐν Τροίᾳ ἐργασάμενον, μηδὲ δείξαντά τι ἐκεῖ
λόγου ἄξιον πλὴν ἵππων λευκῶν, εἶναί τι ἡγοί-
μεθα, καὶ θύοιμεν αὐτῷ διὰ Ῥοδόπης τε καὶ
Θρᾴκης πορευόμενοι, τοὺς δὲ θεῖά τε καὶ λαμπρὰ
εἰργασμένους ἔργα ἀτιμάζοιμεν, μυθώδη τὴν περὶ
αὐτοὺς δόξαν ἡγούμενοι καὶ κεκομπασμένην.

ΦΟΙΝ. Μετὰ σοῦ λοιπὸν, Ἀμπελουργὲ, τάττω ἐμαυτὸν, καὶ οὐδεὶς ἔτι τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσει. Οἱ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ἐν Ἰλίῳ, οὓς ἔφασκες τὸν μάχιμον τρόπον δι' αὐτοῦ στείχειν, πότε ὤφθησαν;

Thracem Rhesum spectant. Rhesus enim, quem in Troja Diomedes interfecit, Rhodopen dicitur habitare, multaque ipsum admiratione digna facere canunt. Aiunt enim equos ipsum alere, armatumque incedere, ac venationi vacare: quod autem Heros venetur, indicio esse, quod apri, ac dorcades, ceteræque in monte versantes feræ ad Rhesi aram, ut immolentur, accedant, nulloque vinculo detentæ cultro seipsas exhibeant. Fertur autem hic Heros pestem quoque a finibus arcere : Rhodope vero hominum copiosissima est, multique circa templum existunt pagi. Unde pro suis ipsius militibus mihi videtur clamaturus Diomedes : si hunc quidem Thracem, quem ipse interfecit, cum in Troja nihil memoratu dignum gessisset, nihilque illic plurimi faciendum præter candidos equos ostendisset, et esse quid arbitremur, eique per Rhodopem ac Thraciam iter facientes immolemus : ipsos vero, qui præclara, ac divina peregerunt facinora, contemnamus, suam ipsorum gloriam fabulosam temereque jactatam arbitrantes.

PHŒN. Tuæ accedo sententiæ, Vinitor, nec quispiam deinceps hujusmodi rebus non fidem præstabit. Hi autem quos bellico more in Phrygio campo incedere aiebas, quando conspecti sunt ?

ΑΜΠΕΛ. Ὁρῶνται δὴ, ἔφην, ὁρῶνται ἔτι βουκόλοις τε τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ καὶ νομεῦσι, μεγάλοι καὶ θεῖοι, καὶ θεῶνται ἔστιν ὅτε ἐπὶ κακῷ τῆς γῆς. Εἰ μὲν γὰρ κεκονιμένοι φαίνοιντο, αὐχμοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ· εἰ δὲ ἱδρῶτος πλέῳ, κατακλυσμούς τε καὶ ὄμβρους· εἰ δὲ αἷμα περὶ αὐτοῖς ἢ τοῖς ὅπλοις φαίνοιτο, νόσους τῷ Ἰλίῳ ἀναπέμπουσιν· εἰ δὲ μηδὲν τούτων περὶ τοῖς εἰδώλοις ὁρῷτο, ἀγαθὰς ἤδη ἄγουσι τὰς ὥρας, καὶ σφάττουσιν αὐτοῖς τότε οἱ νομεῖς, ὁ μὲν ἄρνα, ὁ δὲ ταῦρον, ὁ δὲ πῶλον, ὁ δ᾽ ἄλλο τι ὧν νέμει. Φθορὰς δὲ, ὁπόσαι περὶ τὰς ἀγέλας γίγνονται, πάσας ἐξ Αἴαντος ἥκειν φασίν· οἶμαι διὰ τὸν ἐν τῇ μανίᾳ λόγον, ὅτε δὴ ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἷον κτείνων τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπὶ τῇ κρίσει. Καὶ οὐδὲν νέμει περὶ τὸ σῆμα οὐδεὶς, φόβῳ τῆς πόας· νοσώδης γὰρ δὴ ἀναφύεται, καὶ πονηρὰ βόσκειν. Ἔστι δέ τις λόγος, ὡς Τρῶές
682. ποτε ποιμένες ἐς τὸν Αἴαντα ὕβριζον, νενοσηκότων αὐτοῖς τῶν προβάτων, καὶ περιστάντες τὸ σῆμα, πολέμιον μὲν Ἕκτορος τὸν ἥρω ἐκάλουν, πολέμιον δὲ Τροίας τε καὶ ποιμνίων, καὶ ὁ μὲν μανῆναι αὐτόν, ὁ δὲ μαίνεσθαι, ὁ δ᾽ ἀσελγέστατος τῶν ποιμένων,

VIII. Spectantur, inquam, spectantur a bubulcis, ac pastoribus: et quandoque in telluris cernuntur pernitiem. Etenim si pulvere inspersi apparent, ariditatem significant regioni. Sin Sudore impleti, diluvia atque imbres præ se ferunt. Quod si sanguis circa ipsos aut arma spectentur, morbos Ilio remittunt. Cum vero horum nihil circa simulacra cernatur, bona jam adducunt tempora. Itaque immolant ipsis tunc pastores, hic quidem agnum, hic vero taurum, ille pullum, alius ex iis quæ pascit aliquid. Quæcunque autem greges invadunt contagia, omnia ab Ajace propterea (ut puto) aiunt proficisci, quod cum judicii causa insaniret, greges pro Græcis dicatur trucidasse. Nec quisquam circa sepulcrum quicquam herbæ metu pascit. Pestifera enim ac pastu perniciosa nascitur. Fama est Trojanos quandoque pastores, pecudibus sibi ægrotantibus, contumeliose in Ajacem sese gessisse: qui cum sepulcrum circumstetissent, modo Hectoris, modo Trojæ, nonnunquam gregum hostem appellabant. Et hic quidem insania fuisse correptum, hic vero insanire dicebat. At pastorum petulantissimus, *Ajax autem haud amplius manebat*, hucusque Homeri versum in ipsum ut

« Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. . . . . »

μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπερράψῳδει, ὡς δειλῷ. Ὁ δὲ « ἀλλὰ ἔμιμνον » εἶπε, βοήσας ἐκ τοῦ τάφου φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον. Λέγεται δὲ καὶ δουπῆσαι τοῖς ὅπλοις, οἷον ἐν ταῖς μάχαις εἰώθει. Τὸ μὲν δὴ κακοδαιμόνων ἐκείνων πάθος, οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ Τρῶές τε καὶ νομεῖς ὄντες, ἐξεπλάγησαν ὁρμὴν Αἴαντος, καὶ οἱ μὲν ἔπεσον αὐτῶν, οἱ δὲ ἔτρεσαν, οἱ δὲ ᾤχοντο φεύγοντες οὗ ἐποίμαινον· τὸν δ' Αἴαντα θαυμάσαι ἄξιον. Ἀπέκτεινε γὰρ οὐδένα αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν παροινίαν, ᾗ ἐχρῶντο, ἐκαρτέρησε, μόνον ἐνδειξάμενος αὐτοῖς τὸ ἀκούειν. Ὁ δὲ Ἕκτωρ, οὐκ ἐγίγνωσκεν, οἶμαι, ξένε, τὴν ἀρετὴν ταύτην. Ὑβρίσαντος γὰρ ἐς αὐτὸν πέρυσι μειρακίου τινὸς (ἦν δ' ὥς φασι κομιδῇ νέον καὶ ἀπαίδευτον), ὥρμησεν ἐπὶ τὸ μειράκιον αὐτὸς, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸ ἐν ὁδῷ, ποταμῷ τὸ ἔργον προσθείς.

ΦΟΙΝ. Ἀγνοοῦντι λέγεις, Ἀμπελουργὲ, καὶ σφόδρα ἐκπεπληγμένῳ τὸν λόγον· ᾤμην γὰρ μηδαμοῦ φαίνεσθαι τὸν ἥρω τοῦτον, καὶ ὁπότε μοι τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπήγγελλες, ὑπερήλγουν τοῦ Ἕκτορος, εἰ μήτε ἀρότης τι ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, μήτε αἰπόλος, ἀλλ' ἀφανής ἐστι τοῖς ἐκεῖ

pote timidum canebat. Ipse vero : at manebam, inquit : horrendum quid atque altum ex tumulo clamitans. Dicitur præterea et armis obstrepuisse, ut in præliis consueverat. Quod autem infelices illi passi sint, minime admirari oportet. Si quidem Trojani, ac pastores existentes, Ajacis impetu perculsi sunt, et ipsorum quidem pars cecidere : pars timuere : nonnulli vero quo pascebant, aufugerunt. Ajax autem admiratione dignus est. Ipsorum enim neminem occidit, quin immo qua usi fuerant, contumeliam patienti sustinuit animo : cum ipsis se tantum audire indicasset. Hector vero, ut puto, hospes, hanc ignorabat virtutem. Superiore namque anno ab adolescentulo quodam admodum (ut ferunt) juvene ac rudi, affectus contumelia, in adolescentulum irruit : ipsumque in via interfecit, flumini id facinoris imponens.

PHŒN. Ignoranti dicis, Vinitor, orationemque admiranti. Nusquam enim Heroem hunc apparere censebam. Et cum mihi Græcorum res nunciabas, Hectoris vicem dolebam; si quidem neque arator, neque caprarius de ipso quicquam

ἀνθρώποις, καὶ ἀτεχνῶς κεῖται. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ Πάριδος, οὐδ' ἀκούειν ἀξιῶ οὐδέν, δι' ὃν τοιοίδε καὶ τοσοίδε ἔπεσον· περὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος (ὃς ἔρεισμα μὲν τῆς Τροίας καὶ τοῦ ξυμμαχικοῦ παν-
τὸς ἦν, ἵππους δὲ ξυνεῖχε τέτταρας, ὃ μηδεὶς τῶν ἡρώων ἕτερος, τάς τε τῶν Ἀχαιῶν κατεπίμ-
683. πρα ναῦς, ἐμάχετο δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁμοῦ πάντας, ἐφορμῶντάς τε καὶ ξυνταττομένους ἐπ' αὐτὸν) κἂν ἐροίμην γέ τι, κἂν ἀκούσαιμι χαίρων, εἰ μὴ διαπηδῴης αὐτά, μηδ' ἀμελῶς λέγοις.

ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε διὰ πλειόνων, ἐπειδὴ τοῦτο ἡγῇ τὸ μὴ ἀμελῶς φράζειν. Τὸ γὰρ ἐν Ἰλίῳ ἄγαλμα τοῦ Ἕκτορος ἡμιθέῳ ἀνθρώπῳ ἔοικε, καὶ πολλὰ ἤθη ἐπιφαίνει τῷ θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ. Καὶ γὰρ φρονηματῶδες δοκεῖ καὶ γοργὸν καὶ φαιδρὸν καὶ ξὺν ἁβρότητι σφριγῶν, καὶ ἡ ὥρα μετ' οὐδεμιᾶς κόμης. Ἔστι δ' οὕτω τοι ἔμπνουν, ὡς τὸν θεατὴν ἐπισπάσασθαι θίγειν. Τοῦτο ἵδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστά, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα· ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν· ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι. Μειράκιον οὖν Ἀσσύριον ἧκον ἐς τὸ Ἴλιον, ἐλοιδορεῖτο τῷ Ἕκτορι, προφέρον αὐτῷ

narret, illosque homines lateat, ac plane jaceat. Nam de Paride cujus causa tales ac tanti cecidere, nihil penitus audire dignum censeo. De Hectore vero et libenter percunctabor, et lætus *audiam*, nisi hæc pertransieris, ac negligenter *dixeris*: quippe qui et Trojæ, et totius auxilii erat columen: quadrigis autem, quibus Heroum nullus alius, utebatur, Græcorumque naves comburebat, et adversus pariter omnes in ipsum structa acie irruentes pugnabat.

Vin. Audi igitur plura, quandoquidem hoc esse haud negligenter dicere autumas. Quæ enim Ilii est Hectoris statua, semideum refert hominem, multosque præ se fert affectus, si quis diligenter accurateque spectaverit. Etenim elata est, *ac terribilis*, alacrisque, et cum mollitie vigens, et absque ulla coma pulchritudo. Est autem usque adeo spirans, ut ad se tangendam spectatores attrahat. Hæc in circumspecto quidem Ilii loco erecta est. Multa vero cum publice, tum privatim operatur bona. Unde ipsi supplicant, et sacrificii vice certamen celebrant. Quando jam adeo fervida efficitur atque *athletica*, ut ex ipsa defluat sudor. Adolescens itaque Assyrius Ilium profectus, convicio Hectorem proseque-

τάς τε ἕλξεις ἃι ἐξ Ἀχιλλέως ποτὲ ἐς αὐτὸν ἐγί-
νοντο, καὶ τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον, ᾧ βληθεὶς
ἀπέθανε πρὸς βραχὺ, καὶ ὡς Πάτροκλον τὰ πρῶτα
ἔφυγε, καὶ ὡς οὐδὲ ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ ἕτεροι. Με-
ταποίει δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἕκτορος· Ἀχιλ-
λέως γὰρ ἔφασκεν εἶναι αὐτὸ μετὰ τὴν κόμην, ἣν
ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Τούτων ἐμφορηθὲν
ἐξήλασεν ἐκ τοῦ Ἰλίου, καὶ πρὶν ἢ δέκα πορευθῆναι
σταδίους, ποταμὸς οὕτω βραχὺς, ὡς μηδὲ ὄνομα
αὐτοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι, μέγας ἐκ μικροῦ αἴρεται,
καὶ ὡς ἀπήγγελλον οἱ διαφυγόντες τῶν ὀπαδῶν,
ὁπλίτης ἡγεῖτο τοῦ ποταμοῦ μέγας, παρακελευό-
684. μενος αὐτῷ, βαρβάρῳ τῇ φωνῇ καὶ σφοδρᾷ, ἐπι-
στρέφειν τὸ ὕδωρ ἐς τὴν ὁδὸν, δι' ἧς τὸ μειράκιον
ἤλαυνεν ἐπὶ τεττάρων ἵππων οὐ μεγάλων, οὓς
ὑπολαβὼν ὁ ποταμὸς ὁμοῦ τῷ μειρακίῳ βοῶντί
τε καὶ ξυνιέντι λοιπὸν τοῦ Ἕκτορος, ἀπήγαγεν
ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἤθη, καὶ οὕτως ἀπώλεσεν, ὡς μηδὲ
ἀνελέσθαι ξυγχωρῆσαι τὸ σῶμα· ᾤχετο γὰρ οὐκ οἶδ'
ὅποι ἀφανισθέν.

ΦΟΙΝ. Οὔτε τὸν Αἴαντα χρὴ θαυμάζειν, Ἀμπελουργὲ, καρτερήσαντα τὰ ἐκ τῶν ποιμένων, οὔτε τὸν Ἕκτορα ἡγεῖσθαι βάρβαρον, μὴ ἀνασχόμενον τὰ ἐκ τοῦ μειρακίου. Τοῖς μὲν γὰρ καὶ ξυγ-

batur: currus, quibus ab Achille quondam tractus est, ipsi objiciens, Ajacisque lapidem quo petitus aliquamdiu exanimatus jacuit: et quod Patroclum primum fugerit, nec ipsum interfecerit, sed alii. Hectoris autem statuam transmutabat. Achillis enim ipsam esse dicebat, post comam Patrocli causa abscissam. His satiatus conviciis adolescens Ilio abiit, et priusquam decem inde absolvisset stadia, amnis adeo brevis, ut ne nomen quidem in Troja adhuc sortitus esset, ingens ex parvo attollitur: et, ut qui diffugerunt comites retulere, magnus atque armatus amni præcedebat miles, barbara ac vehementi ipsum exhortans voce, ut in eam viam aquam flecteret, qua haud magnas adolescens agitabat quadrigas, quas una cum adolescente vociferante, et Hectorem jam cognoscente, cum amnis surripuisset, in suum ipsius abduxit alveum, et ita eum perdidit, ut ne corpus quidem recipere permitteret. Nam nescio quo profectum evanuit.

PHŒN. Neque Ajacem admirari oportet, Vinitor, quod pastorum contumelias æquo animo tulerit, neque Hectorem esse barbarum existimare, quod adolescentis convicia nequiverit

νώμη ἴσως, οἱ Τρῶες ὄντες, ἔτι καὶ πονήρως ἐχόντων σφίσι τῶν προβάτων, ἐπεπήδων τῷ τάφῳ, μειρακίῳ δὲ Ἀσσυρίῳ ποιμαίνοντι ἐς τὸν τοῦ Ἰλίου ἥρω, τίς ἂν ξυγγνώμη; Οὐ γὰρ δὴ Ἀσσυρίοις τε καὶ Τρωσὶ πόλεμός ποτε ἐγένετο, οὐδὲ τὰς ἀγέλας σφῶν ὁ Ἕκτωρ ἐπόρθησεν, ὡς τὰς τῶν Τρώων ὁ Αἴας.

ΑΜΠΕΛ. Πεπονθέναι τι πρὸς τὸν Ἕκτορα δοκεῖς, ὦ ξένε, καὶ οὐκ ἀξιῶ διαφέρεσθαι. Ἀλλ' ἐπανίωμεν ἐπὶ τὰ τοῦ Αἴαντος· ἐκεῖθεν γὰρ οἶμαι τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου πεποιῆσθαι.

ΦΟΙΝ. Ἐκεῖθεν· γάρ Ἀμπελουργέ· καὶ ὡς δοκεῖ, ἐπανίωμεν.

ΑΜΠΕΛ. Πρόσεχε οὖν, ξένε. Νηός ποτε καθορμισαμένης ἐς τὸ Αἰάντειον, δύο τῶν ξένων πρὸ τοῦ σήματος ἧλυόν τε καὶ πεττοῖς ἔπαιζον. Ἐπιστὰς δὲ ὁ Αἴας, « πρὸς θεῶν » ἔφη « μετάθεσθε » μὲν τὴν παιδιὰν ταύτην· ἀναμιμνήσκει γάρ με » τῶν Παλαμήδους ἔργων σοφοῦ τε καὶ μάλα » ἐπιτηδείου μοι ἀνδρός. Ἀπολώλεκε δὲ κἀμὲ » κἀκεῖνον ἐχθρὸς εἷς, ἄδικον εὑρὼν ἐφ' ἡμᾶς » κρίσιν. »

ΦΟΙΝ. Δεδάκρυκα, νὴ τὸν ἥλιον, Ἀμπελουργέ· τὰ γὰρ ἀμφοῖν πάθη, παραπλήσιά τε

sustinere.

sustinere. His enim et venia fortasse danda est, qui cum Trojani essent, pecudesque sibi male haberent, tumulo insultabant. At adolescenti Assyrio in Trojanum Heroem convicia jactanti, quænam venia danda esset? neque enim inter Assyrios ac Trojanos ullum unquam gestum est bellum, neque ipsorum greges Hector diripuit, ut Trojanorum Ajax.

VIN. Affectu quodam erga Hectorem moveri videris, hospes, nec tecum dissidium exercere dignum censeo. Ceterum ad Ajacis gesta redeamus: illinc enim nostra (ut puto) digressa est oratio.

PHŒN. Illinc quidem, Vinitor; et, ut videtur, revertamur.

VIN. Adverte igitur, hospes. Appulsa quandoque Ajacis tumulo navi, externorum duo pro *sepulcro* exultabant, ac tesseris ludebant: quibus adsistens Ajax, Per Deos (inquit) hunc mutate ludum. Palamedis enim et sapientis, et mihi oppido quam necessarii facinora in mentem reducit. Perdidit autem tam me quam illum inimicus unus, iniquum in nos machinatus judicium.

PHŒN. Lacrymas effudi, per solem, Vinitor. Nam quæ uterque passus est, similia sunt, et ad

καὶ ἐοικότα ἐς εὔνοιαν. Ἀγαθῶν μὲν γὰρ κοινωνία τίκτει ποτὲ καὶ φθόνον, ὅσοι δ' ἂν κοινωνήσωσι ξυμφορῶν, ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου ἀντιδιδόντες. Παλαμήδους δὲ καὶ εἴδωλον ἔχοις ἄν τινα εἰπεῖν ἑωρακότα ἐν Τροίᾳ;

685. ΑΜΠΕΛ. Τὰ μὲν ὁρώμενα εἴδωλα, οὔπω δῆλα ὅτου ἕκαστον· πολλὰ γὰρ, καὶ ἄλλοτε ἄλλα· διαλλάττει δὲ ἀλλήλων καὶ ἰδέᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ ὅπλοις. Ἀκούω δὲ ὅμως καὶ περὶ τοῦ Παλαμήδους τοιαῦτα. Ἦν γεωργὸς ἐν Ἰλίῳ ταὐτόν ποτ' ἐμοὶ πράττων. Οὗτος ἐπεπόνθει τι πρὸς τὸ τοῦ Παλαμήδους πάθος, καὶ ἐθρήνει αὐτὸν, ἥκων ἐπὶ τὴν ἠϊόνα, πρὸς ᾗ λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν βεβλῆσθαι, καὶ ὁπόσα νομίζουσιν ἐπὶ σημάτων ἄνθρωποι, ἐπέφερε τῇ κόνει, τάς τε ἡδίους τῶν ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ, κρατῆρα ἐτρύγα, καὶ ξυμπίνειν τῷ Παλαμήδει ἔφασκεν, ὅτε ἀναπαύοιτο τῶν ἔργων. Ἦν δὲ αὐτῷ καὶ κύων τέχνῃ αἰκάλλων καὶ ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦτον ΟΔΥΣΣΕΑ ἐκάλει, καὶ ἐπαίετο ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους ὁ Ὀδυσσεὺς οὗτος, προσακούων κακὰ μυρία. Δοκεῖ δὴ τῷ Παλαμήδει ἐπιφοιτῆσαί ποτε τῷ ἐραστῇ τούτῳ, καὶ ἀγαθόν τι αὐτῷ δοῦναι. Καὶ δῆτα ὁ μὲν πρὸς ἀμπέλῳ τινὶ ἦν, γόνυ αὐτῆς

benevolentiam creandam convenientia. Bonorum etenim communicatio, invidiam quoque plerumque parit. Quicunque vero calamitates communicaverint, mutua se invicem diligunt miseratione. Sed potesne quempiam dicere, qui Palamedis in Troja simulacrum viderit?

VIII. Quæ quidem spectantur simulacra, nondum cuja singula sint, constat. Multa namque, et alibi alia; specie autem atque ætate, armisque invicem differunt. Talia tamen et de Palamede audio. Erat Ilii agricola, idem quod ego aliquando faciens. Is Palamedis calamitatem iniquo animo ferebat: et ad litus profectus, juxta quod lapidibus ab Achivis dicitur petitus, ipsum lugebat, et quæcunque sepulcris lege sanciunt homines, pulveri offerebat, vitiumque suavissimas ipsi deligens, vini poculum exprimebat, et una cum Palamede bibere se dicebat, cum ab operibus quiesceret. Erat autem ipsi et canis, qui arte quadam blandiens hominibus insidiabatur. Hunc *Ulyssem* appellabat, et Palamedis causa hic cædebatur Ulysses, mala insuper exaudiens infinita. Statuit autem hunc quandoque adire amatorem, aliquoque afficere beneficio. Itaque cum viti vacaret, genuaque ipsius mederetur, assistens

ἰώμενος· ὁ δὲ ἐπιστὰς αὐτῷ « σὺ γιγνώσκεις με » ἔφη « γεωργέ; » — « καὶ πῶς » εἶπεν « ὃν οὔπω » εἶδον; » — « Τί οὖν » ἔφη « ἀγαπᾷς ὃν μὴ γι- » γνώσκεις; » ξυνῆκεν ὁ γεωργὸς ὅτι ὁ Παλαμήδης εἴη, καὶ τὸ εἶδος ἐς ἥρω ἀνέφερε μέγαν τε καὶ καλὸν καὶ ἀνδρεῖον, οὔπω τριάκοντα ἔτη γεγονότα· καὶ περιβαλὼν αὐτὸν μειδιῶν, « φιλῶ σε, ὦ Πα- » λάμηδες, » εἶπεν « ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώ- » τατος ἀνθρώπων γεγονέναι, καὶ δικαιότατος » ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων, πεπον- » θέναι τε ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἐλεεινὰ, διὰ τὰς » Ὀδυσσέως ἐπὶ σοὶ τέχνας· οὗ τάφος, εἴτις ἦν » ἐνταῦθα, ἐξωρόρυκτ' ἂν ὑπ' ἐμοῦ πάλαι· μιαρὸς » γὰρ, καὶ κακίων τοῦ κυνὸς, ὃν ἐπ' αὐτῷ τρέφω. » — « Φειδώμεθα λοιπὸν τοῦ Ὀδυσσέως » ὁ ἥρως ἔφη. « Τούτων γὰρ ἐπραξάμην αὐτὸν δίκας ἐγὼ ἐν » ᾅδου. Σὺ δὲ, ἐπειδὴ φιλεῖς που τὰς ἀμπέ- » λους, εἰπέ μοι τί μάλιστα περὶ αὐταῖς δέδοι- » κας. » — « Τί δ' ἄλλο γε » εἶπεν « ἢ τὰς » χαλάζας, ὑφ' ὧν ἐκτυφλοῦνταί τε καὶ ῥήγνυν- » ται; » — « Ἱμάντα τοίνυν » εἶπεν ὁ Παλαμήδης « περιάπτωμεν μιᾷ τῶν ἀμπέλων, καὶ οὐ βεβλή- » σονται αἱ λοιπαί. »

ΦΟΙΝ. Σοφός γε ὁ ἥρως, Ἀμπελουργὲ, καὶ

ipsi Palamedes : Ecquid me nosti (inquit) agricola? — Quo pacto, respondit, quem nondum vidi? — Quid igitur (inquit) amas, quem minime nosti? Intellexit agricola esse Palamedem : et speciem ad ingentem Heroem pulcrumque, ac virilem referebat, nondum triginta annos natum : ipsumque ridendo amplectens : Diligo te (inquit) ô Palamedes, quod mihi hominum sapientissimus, et in iis quæ ad sapientiam pertinent, æquissimus athleta fuisse videaris, et ob Ulyssis in te fraudes, ab Achivis miseratione digna perpessus. Cujus tumulus si quis hîc esset, defossus jam diu à me fuisset. Scelestus est enim, ac. cane, quem ipsius causa alo, deterior. — Parcamus in reliquum Ulyssi, inquit Heros. Horum namque apud inferos ab eo accepi pœnas. Tu autem quoniam vites diligis, dic mihi, quid maxime ipsis times? — Quidnam aliud (inquit) quam grandines, a quibus occæcantur ac franguntur? — Vitium uni (inquit Palamedes) lorum applicemus, et ceteræ grandinibus haudquaquam petentur.

PHŒN. Sapiens utique est Heros, Vinitor,

ἀεί τι εὑρίσκων ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις. Ἀχιλλέως δὲ πέρι, τί ἂν εἴποις; Τοῦτον γὰρ θειότατον τοῦ
686. Ἑλληνικοῦ παντὸς ἡγούμεθα.

ΑΜΠΕΛ. Τὰ μὲν ἐν τῷ Πόντῳ, ξένε, εἰ μή πω ἐς αὐτὸν πέπλευκας, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐκεῖ νήσῳ λέγεται πράττειν, ἐγώ σοι ἀπαγγελῶ ὕστερον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ λόγῳ, μακροτέρῳ ὄντι· τὰ δὲ ἐν Ἰλίῳ, παραπλήσια τοῖς ἄλλοις ἥρωσι. Καὶ γὰρ προσδιαλέγεταί τισι καὶ ἐπιφοιτᾷ, καὶ θηρία διώκει. Ξυμβάλλονται δὲ αὐτὸν Ἀχιλλέα εἶναι, τῇ τε ὥρᾳ τοῦ εἴδους, καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ ἀστραπῇ τῶν ὅπλων. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ, ζάλη ἀνέμων εἰλεῖται, πομπὸς τοῦ εἰδώλου. Ἐπιλείψει με ἡ φωνὴ, ξένε, τῶν τοιούτων μνημονεύοντα. Καὶ γάρ τι καὶ περὶ Ἀντιλόχου ᾄδουσιν, ὡς κόρη Ἰλιὰς φοιτῶσα ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον, εἰδώλῳ τοῦ Ἀντιλόχου ἐνέτυχε, καὶ προσέκειτο τῷ σήματι, ἐρῶσα τοῦ εἰδώλου· καὶ ὡς βουκόλοι μειράκια περὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως βωμὸν ἀστραγαλίζοντες, ἀπέκτεινεν ἂν ὁ ἕτερος τῇ καλαύροπι τὸν ἕτερον πλήξας, εἰ μὴ ὁ Πάτροκλος αὐτοὺς διεπτόησεν, « ἀρκεῖ μοι, » εἰπὼν « ὑπὲρ ἀστραγάλων αἷμα ἕν. » Γιγνώσκειν δὲ ὑπάρχει ταῦτα, καὶ παρὰ τῶν βουκόλων, καὶ πάντων τῶν οἰκούντων τὸ Ἴλιον. Ἐπιμίγνυμεν

semperque boni aliquid hominibus excogitat. De Achille autem quid dices? Hunc enim omnium Græcorum maximè divinum arbitramur.

VIII. Quæ quidem in Ponto, hospes, si nondum ad ipsum navigasti, quæque in insula ibi existente agere dicitur, ego tibi in prolixiore de ipso oratione postea referam: quæ vero in Troja, ab aliis nequaquam differunt Heroibus. Etenim nonnullos adit atque alloquitur, ferasque insequitur: quod autem sit Achilles, cum speciei pulchritudine, tum magnitudine, atque armorum fulgore conjiciunt. Post terga autem ipsius, ventorum procella simulacri comes volutatur. Deficiet me vox, hospes, talia memorantem. Etenim de Antilocho quoque canunt, quod scilicet puella Ilias ad Scamandrum proficiscens, Antilochi simulacro obvia facta fuerit, ipsiusque amore capta tumulo inhæserit: quodque bubulci adolescentes, dum circa Achillis aram talis luderent, alter pedo percutiens alterum occidisset, ni ipsos Patroclus deterruisset: mihi satis est, dicens, unus pro talis sanguis. Licet autem hæc cum ex bubulcis, tum ex omnibus Ilium incolentibus percipere. Eorum enim utimur commercio, ut pote Helespontiaci ostii ripas habitantes, et fluvium, ut vi-

γὰρ, ἅτε τὰς ὄχθας οἰκοῦντες τῶν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκβολῶν, καὶ ποταμὸν, ὡς ὁρᾷς, πεποιημένοι τὴν θάλατταν. Ἄγε δὴ, ξένε, τὴν ἀσπίδα ἤδη ἀναλάβωμεν, ἣν ὁ Πρωτεσίλεως Ὁμήρῳ τε ἡγνοῆσθαί φησι, καὶ ποιηταῖς πᾶσι.

ΦΟΙΝ. Ποθοῦντι ἀποδίδως, Ἀμπελουργὲ, τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. Σπάνιον δὲ οἶμαι διακούσεσθαι.

ΑΜΠΕΛ. Σπανιώτατον. Προσέχων δὲ ἀκροῶ.

ΦΟΙΝ. Προσέχων λέγεις; οὐδὲ τὰ θηρία ἐς

687. τὸν Ὀρφέα οὕτως ἐκεχήνει ᾄδοντα, ὡς ἐγώ σου ἀκούων τά τε ὦτα ἵστημι, καὶ τὸν νοῦν ἐγρήγορα, καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν μνήμην πάντα. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἐστρατευκότων εἷς εἶναι· τοσοῦτον κατέσχημαι τοῖς ἡμιθέοις ὑπὲρ ὧν διαλεγόμεθα.

ΑΜΠΕΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ φρονεῖς οὕτως, αἴρωμεν ἐξ Αὐλίδος, ὦ ξένε· τὰ γὰρ ἐκεῖ ξυνειλέχθαι σφᾶς, ἀληθές. Τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλεῳ εὔχθω. Ὡς μὲν δὴ τὴν Μυσίαν πρὸ Τροίας οἱ Ἀχαιοὶ ἐπόρθησαν ἐπὶ Τηλέφῳ τότε οὖσαν, καὶ ὡς ὁ Τήλεφος ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ μαχόμενος ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἔστι σοι καὶ ποιητῶν ἀκούειν· οὐ γὰρ ἐκλέλειπται αὐτοῖς

des, mare facientes. Age hospes, jam clypeum resumamus, quem neque ab Homero, neque à cæteris fuisse cognitum poetis asserit Protesilaus.

PHŒN. Exoptanti mihi reddis, Vinitor, istum de clypeo sermonem: est enim (ut puto) auditu rarum.

VIN. Rarissimum, quare attentus audi.

PHŒN. Attentus, inquis? Ne feræ quidem in Orpheum canentem sic inhiaverunt, ut te audiens ego et aüres arrigo, et mente invigilo, omniaque ad memoriam colligo. Existimo autem, me ex iis unum esse, qui ad Trojam militarunt, usque adeo à Semidiis de quibus disserimus, detentus sum.

VIN. Postquam igitur ita sentis, ex Aulide solvamus, ô hospes: nam quod illic collecti fuerint Græci, verum est. Orationis autem ingressus atque initium Protesilao dedicetur. Quod Mysiam quidem tunc Telepho subditam, priusquam Trojam, diripuerint Græci, Telephusque pro suis dimicans, ab Achille fuerit vulneratus, licet tibi et à Poetis audire: neque enim hæc ab ipsis omis-

ταῦτα. Τὸ δὲ πισ]εύειν ὡς ἀγνοήσαντες οἱ Ἀχαιοὶ τὴν χώραν, τὰ τοῦ Πριάμου ἄγειν τε καὶ Φέρειν ᾤοντο, διαβάλλει τὸν τοῦ Ὁμήρου λόγον, ὃν περὶ Κάλχαντος ᾄδει τοῦ μάντεως. Εἰ γὰρ ἐπὶ μαντικῇ ἔπλεον, καὶ τὴν τέχνην ἡγεμόνα ἐποιοῦντο, πῶς ἂν ἄκοντες ἐκεῖ καθωρμίσθησαν; Πῶς δ' ἂν καθορμισθέντες, ἠγνόησαν ὅτι μὴ ἐς Τροίαν ἥκουσι, καὶ ταῦτα, πολλοῖς μὲν βουκόλοις ἐντετυχηκότες, πολλοῖς δ' αὖ ποιμέσι; Νέμεταί τε γὰρ ἡ χώρα μέχρι θαλάτ]ης, καὶ τοὔνομα ἐρωτᾷν τοῖς ξένοις ξύνηθες, οἶμαι, τοῖς καταπλέουσιν. Εἰ δὲ καὶ μηδενὶ τούτων ἐνέτυχον, μηδὲ ἤροντο τῶν τοιούτων μηδὲν, ἀλλ' Ὀδυσσεύς γε καὶ Μενέλεως ἐς Τροίαν ἤδη ἀφιγμένω τε καὶ πεπρεσβευκότε, καὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ Ἰλίου εἰδότε, οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι περιϊδεῖν ταῦτα, οὐδ' ἂν ξυγχωρῆσαι τῷ σ]ρατῷ διαμαρτάνοντι τῆς πολεμίας. Ἑκόντες μὲν δὴ οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο, λόγου ἐς αὐτοὺς ἥκοντος, ὡς ἄρισ]α ἠπειρωτῶν πράτ]οιεν· καί πη
688. καὶ δεδιότες μὴ, πρόσοικοι τῷ Ἰλίῳ ὄντες, ἐς κοινωνίαν τῶν κινδύνων μετακληθῶσι. Τηλέφῳ δὲ, Ἡρακλείδῃ τε ὄντι καὶ ἄλλως γενναίῳ καὶ ὡπλισμένης γῆς ἄρχοντι, οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα ἐφαίνετο. Ὅθεν πολλὴν μὲν ἀσπίδα παρέταττε, πολλὴν δὲ

sa sunt. At credere quod Græci regionem ignorantes, Priami res se depopulari arbitrarentur, Homeri de Calchante vate redarguit sermonem. Nam si ad vaticinium navigabant, et artem ipsam ducem faciebant, quonam pacto illuc inviti appulsi sunt, aut advecti, quod ad Trojam non irent, ignorarunt: cùm præsertim multis et bubulcis et pastoribus occurrerent. Nam hæc regio usque ad mare pascua exhibet, et navigantibus (puto) mos est regionum nomina percunctari. Quod si in neminem horum incidissent, ac nihil percunctati fuissent, at Ulysses saltem, ac Menelaüs, legati quondam ad Trojam profecti, atquè Ilii Pergama conspicati, haud videntur hæc fuisse neglecturi, exercituique concessuri, ut ab hostili aberraret regione. Sponte igitur Græci depopulabantur Mysos, cum omnium Asiam incolentium esse opulentissimos ac felicissimos accepissent: id quoque præterea metuentes, ne proximi atque accolæ Ilio existentes, ad discriminum societatem accerserentur. Hæc autem Telepho, ut pote ab Hercule genito, atque alioqui inclyto, ármatæ imperanti regioni, haudquaquam ferenda videbantur. Unde tam clypeatorum, quam equitum multas con-

ἵππον. Ἦγε δὲ τοὺς μὲν, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῷ Μυσίας (ἦρχε δὲ, οἶμαι, πάσης ὁπόση ἐπὶ θαλάττῃ)· οἱ δὲ ἐκ τῶν ἄνω Μυσῶν ξυνεμάχουν, οὓς Ἀβίους τε οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ ἵππων ποιμένας, καὶ τὸ γάλα αὐτῶν πίνοντας. Τῆς τε γὰρ τῶν Ἀχαιῶν διανοίας, καθ' ἣν ἐποιοῦντο τοὺς περίπλους, οὐκ οὔσης ἀδήλου, Τληπολέμου τε πέμψαντος ἐπὶ Ῥοδίας ὁλκάδος ἄγγελον ὡς ἀδελφὸν, καὶ κελεύσαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν ὁπόσα τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι διήσθετο (γράμματα γὰρ οὔπω εὕρητο), πᾶσα ἡ μεσόγεια ἐς ξυμμαχίαν κατεβεβήκει, καὶ τῷ πεδίῳ ἐπεκύμαινε τὰ Μύσιά τε καὶ Σκυθικὰ ἔθνη. Λέγει δὲ ὁ Πρωτεσίλεως, ὅτι καὶ μέγιστος αὐτοῖς ἀγώνων γένοιτο, τῶν τε ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ, καὶ ὁπόσοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕστερον διεπολεμήθησαν Ἕλλησι. Καὶ γὰρ καὶ κατὰ πλῆθος εὐδόκιμοι καὶ κατ' ἄνδρα ἦσαν ἡ ξυμμαχία τοῦ Τηλέφου. Καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν Αἰακίδαι τε ᾔδοντο, καὶ Διομήδεις καὶ Πάτροκλοι, οὕτω Τηλέφου τε ὄνομα ἦν, καὶ Αἵμου τοῦ Ἄρεος· ὀνομαστότατοί τε ἦσαν Ἕλωρός τε καὶ Ἄκταῖος, ποταμοῦ παῖδες τοῦ κατὰ Σκυθίαν Ἴστρου. Τὴν μὲν δὴ ἀπόβασιν οὐ ξυνεχώρουν οἱ Μυσοὶ ποιεῖσθαι, τοξεύοντες ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀκοντίζοντες. Οἱ δὲ

struxit acies. Ducebat autem omnes ex sibi subdita Mysia. Universæ namque (ut puto) maritimæ imperabat. Superiorem præterea Mysiam incolentes, belli societatem inierant: quos equarum pastores, atque ipsarum lac bibentes, et Abios poetæ appellant. Grecorum enim consilio, quo navigationis ambitum facerent, haudquaquam incognito (quod Tlepolemus Rhodia navicula actuaria nuncium ad fratrem miserat, qui, literis nondum repertis, ore significaret, quæcunque Græcorum in Aulide persenserat), universi mediterranei ad belli societatem descenderant, Mysiæque ac Scythicæ gentes in campum confluebant. Ait autem Protesilaus, hoc Græcis omnium quæcunque et in ipsa Troja, et cum barbaris postea subierunt discrimina, maximum extitisse. Nam et universi pariter Telephi in bello socii, et singuli, viri erant probatissimi: et ut Æacidæ, Diomedesque, ac Patrocli ab Achivis canebantur, sic et Telephus, ac Martis filius Hæmus nominis claritate excellebant. Nominatissimi præterea erant Istri, Scythici fluvii, filii Helorus, et Actæus. Ut autem Græci navibus egrederentur, Mysi, cum sagittis tum aliis quoque à terra telis, minimè concedebant. At

Ἀχαιοὶ, καὶ μὴ ξυγχωρούντων, ἐβιάζοντο, καί τινας καὶ ὤκελλον τῶν νεῶν οἱ Ἀρκάδες, ἅτε πρῶτον πλέοντες καὶ θαλάττης οὔπω γεγυμνασμένοι. Φησὶ γὰρ,
689. ὡς που γιγνώσκεις, Ὅμηρος, ὅτι μήτε ναυτικοὶ ἦσαν πρὸ Ἰλίου Ἀρκάδες, μήτε ἔργων θαλαττίων ἥπτοντο· ἀλλ' ἐπὶ νεῶν ἑξήκοντα ὁ Ἀγαμέμνων ἐσηγάγετο αὐτοὺς ἐς τὴν θάλατταν, αὐτὸς ἐπιδοὺς ναῦς οὔπω πεπλευκόσιν. Ὅθεν ἐπιστήμην μὲν, ὁπόση πολεμικὴ, καὶ ῥώμην ἐς τὰ πεζὰ παρείχοντο· πλέοντες δὲ, οὔτε ὁπλῖται ἀγαθοὶ ἦσαν, οὔτε ἐρέται. Τὰς μὲν δὴ ναῦς ἀπειρίᾳ τε καὶ τόλμῃ ὤκελλον, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐτρώθησαν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῇ ῥαχίᾳ τεταγμένων, ὀλίγοι δὲ ἀπέθανον. Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ Πρωτεσίλεως, δείσαντες ὑπὲρ τῶν Ἀρκάδων, ὥσπερ ἀπὸ ξυνθήματος, ἄμφω ἅμα ἐς τὴν γὴν ἀπεπήδησαν καὶ ἀπεώσαντο τοὺς Μυσοὺς, εὐοπλοτάτω ὀφθέντε, καὶ καλλίστω τοῦ Ἑλληνικοῦ· τοῖς δ' ἄγαν βαρβάροις, καὶ δαίμονες ἐδοξάτην. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τήλεφος ἐπανήγαγε τὴν στρατιὰν ἐς τὸ πεδίον, καὶ προσέπλευσαν οἱ Ἀχαιοὶ καθ' ἡσυχίαν, ἐξεπήδων αὐτίκα τῶν νεῶν, πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, πάντες οὓς ἡ ναῦς ἦγεν· ἐτάττοντο δὲ ὡς ἐς μάχην, κόσμον καὶ σιωπὴν ἐν θυμῷ ἔχοντες. Ὀρθῶς γὰρ τοῦτο τὸν Ὅμηρον περὶ αὐτῶν εἰρηκέναι

Achivi, etiam non permittentibus Mysis, exire nitebantur: et Arcades, utpote tunc primùm navigantes, et in mari minimè exercitati, navium nonnullas littori appulere. Ait enim (ut fortasse nosti) Homerus, Arcades ante Ilium nec nauticos fuisse, nec maritima opera attigisse: sed Agamemnonem sexaginta, quas ipse præbuerat, navibus eos, cùm nondum antea navigassent, in mare deduxisse. Unde rei quidem militaris peritiam, ac robur in pedites exhibebant. Navigantes vero neque boni militis, neque remigis officio fungebantur. Naves igitur imperitia, atque audacia appulerunt: et ipsorum quidem multi ab iis qui in littore dispositi erant, vulneribus affecti sunt: pauci vero desiderati. Achilles autem et Protesilaus, Arcadibus metuentes, utpote ex compacto, ambo pariter in terram desiluerunt, Mysosque expulere: cum Græcorum omnium optime armati ac pulcherrimi cernerentur, et iis qui admodum essent barbari, dæmones viderentur. Postea vero quam Telephus exercitum in campum reduxit, et Græci secure appulsi sunt, omnes qui navibus vecti fuerant, præter gubernatores ac servitia, in litus statim emicabant, ordinemque, ac silentium continentes, ut ad pugnam struebantur. Recte namque hoc Homerum de ipsis

φησὶν, ἐπαινοῦντα τὸ τῆς Ἑλληνικῆς μάχης ἦθος, ἧς ξύμβουλον γενέσθαι Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος λέγει. Μενεσθέως γὰρ τοῦ Ἀθηναίου τακτικωτάτου τῶν βασιλέων ἐς Τροίαν ἐλθόντος, καὶ διδάσκοντος ἐν Αὐλίδι τὴν στρατιὰν πᾶσαν ὡς χρὴ ξυνηρμόσθαι, κραυγῇ τε χρωμένοις μὴ ἐπιπλήττοντος, οὐ ξυνεχώρει ὁ Αἴας, ἀλλ᾽ ἐπετίμα, γυναικεῖόν τε ἀποφαίνων καὶ ἄτακτον· ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ τὸν θυμὸν ἡ κραυγὴ κακῶς ἑρμηνεύει. Ταχθῆναι δὲ, πρὸς μὲν τοὺς Μυσοὺς, ἑαυτόν τε καὶ τὸν Ἀχιλλέα φησὶν ὁμοῦ τῷ Πατρόκλῳ, πρὸς δὲ τὸν τοῦ Ἄρεος Αἶμον, Διομήδην τε καὶ Παλαμήδην καὶ Σθένελον· πρὸς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ἥκοντας, οἱ Ἀτρεῖδαί τε καὶ ὁ Λοκρὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐτάχθησαν. Αἴας δὲ ὁ μέγας, τοὺς μὲν τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας,
690. θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα οὐδὲν ἀμῶντας, τοὺς δὲ τῶν ἀρίστων κρατοῦντας, δρυτόμους ἐκάλει, καὶ ταύτης ἑαυτὸν τῆς μάχης ἠξίου μᾶλλον. Ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ἧξεν, οὔτε τοῦ μέρους ἑαυτοῦ ὄντας, καὶ τὸν τοῦ Ἕκτορος τρόπον ἀπὸ τεττάρων μαχομένους ἵππων, βαίνων τε σοβαρὸν, μετὰ τῆς αἰχμῆς πρὸς τὴν ἀσπίδα ἐδούπησε, ταραχῆς ἕνεκα τῶν ἵππων. Οἱ δὲ ἵπποι ἔκφρονές τε αὐτίκα ἐγένοντο, καὶ ὀρθοὶ ἀνεσκίρτη-

dixisse

dixisse asserit, dum Græcæ pugnæ consuetudinem commendat: cujus consultorem Ajacem Telamonis filium ait fuisse. Menestheo enim Atheniensi struendæ aciei regum peritissimo, ad Trojam profecto, atque in Aulide, ut instruendus esset exercitus, edocente, nec clamore utentes increpante, Ajax minime permittebat, quin immo corripiebat, muliebre atque innorme id esse judicans. Dicebat præterea clamorem perperam animum interpretari. Collocatos autem fuisse ait adversus quidem Mysos se, et una cum Patroclo Achillem: adversus vero Martis filium Hæmum, Diomedem, Palamedemque, ac Sthenelum. Sed Atridæ, Locrusque, ac reliqui in eos, qui ab Istro venerant, instructi. Magnus autem Ajax, eos quidem qui multitudinem vulgumque interficerent, *messores* esse magni nihil metentes arbitrabatur: qui vero optimos superassent, *arboricidas* appellabat: et hac se ipsum pugna magis esse dignum censebat. Propterea igitur in fluminis quoque filios, nec ipsius partis existentes et ex quadrigis Hectoris more pugnantes, irruit, superbeque cum hasta incedens, strepitum ad perturbandos equos clypeo edidit. Equi autem et amentes repentè facti sunt, et erecti

σαν. Ὅθεν ἀπιστήσαντες οἱ Σκύθαι τῷ ἅρματι, ἀπεπήδησάν τε αὐτοῦ ἀτακτοῦντος, καὶ ξυνέπεσον τῷ Αἴαντι, λόγου τε ἀξίως μαχόμενοι, ἄμφω ἀπέθανον. Μνημονεύει ὁ Πρωτεσίλεως καὶ τῶν τοῦ Παλαμήδους ἔργων, ὡς μεγάλων, οἷς αὐτός τε καὶ Διομήδης καὶ Σθένελος, τὸν Αἷμον καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἀποκτείναντες, οὐδὲ ἀριστείων ὁ Παλαμήδης ἠξίου τυγχάνειν, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν τῷ Διομήδει ξυνεχώρει ἔχειν, ἐπειδὴ πάνθ' ὑπὲρ τῆς τῶν πολεμικῶν τιμῆς τε καὶ δόξης ἐγίγνωσκεν αὐτὸν πράττοντα· σοφίας δ' εἴ τινα στέφανον προθείη τὸ Ἑλληνικὸν, οὐκ ἂν ἐκστῆναι τούτου ἑτέρῳ, σοφίας τε ἀπ' ἀρχῆς ἐρῶν, καὶ μελετῶν τοῦτο. Τηλέφῳ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως, αὐτὸς μὲν ξυμπλακῆναί φησι, καὶ τὴν ἀσπίδα ζῶντος περισπάσαι· τὸν δὲ Ἀχιλλέα γυμνῷ προσπεσόντα, τρῶσαι αὐτὸν εὐθὺ τοῦ μηροῦ, καὶ ἰατρὸν μὲν ὕστερον ἐν Τροίᾳ γενέσθαι τοῦ τραύματος· τότε δὲ λειποθυμῆσαί τε ὑπ' αὐτοῦ ὁ Τήλεφος, καὶ ἀποθανεῖν ἂν, εἰ μὴ οἱ Μυσοὶ ξυνδραμόντες ἀνείλοντο αὐτὸν ἐκ τῆς μάχης· ὅτε δὴ λέγονται πολλοὶ τῶν Μυσῶν ἐπ' αὐτῷ πεσεῖν, ὑφ' ὧν ἡματωμένον ῥυῆναι τὸν Κάϊκον. Λέγει δὲ ὡς καὶ δικάσαιτο μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς περὶ τῆς ἀσπίδος, ἐπειδὴ ἐτετρώκει τὸν Τή-

resultarunt. Unde Scythæ currui, ut pote perturbato, non amplius fidentes, ab eo desiluere, et cum Ajace congressi sunt, strenueque dimicantes ambo occidere. Palamedis quoque gesta, ut ingentia memorat Protesilaus, qui una cum Diomede, ac Sthenelo, cum Hæmum, et qui cum eo erant, interfecisset, ne virtutis quidem præmia consequi dignum censebat: sed illa quidem Diomedi habenda concedebat: quandoquidem pro bellicæ virtutis honore ac gloria ipsum omnia agere noverat. Si vero sapientiæ coronam aliquam proposuisset Græcia, hanc nemini concedebat, cum et sapientiæ esset studiosissimus, et hoc unum meditaretur. Cum Telepho autem se quidem conflixisse ait Protesilaus, clypeumque viventi detraxisse: Achillem vero in nudum irruentem femori vulnus impegisse, vulnerisque postea in Troja medicum extitisse: tunc vero præ vulnere exanimatum Telephum, fuisse moriturum, ni concurrentes Mysi ipsum de prælio recepissent: cum interea Mysorum quam plurimi ipsius causa cecidisse feruntur, quorum cruore infectus fluxit Caïcus. Litem autem de Clypeo adversus se, Achillem ait exercuisse: quandoquidem ipse Telephum vulneraverat: sed

λεφον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ψηφίσαιντο αὐτῷ μᾶλλον προσήκειν τὴν ἀσπίδα, ὡς οὐκ ἂν τοῦ Τηλέφου τρωθέντος, εἰ μὴ ἐκείνης ἐγυμνώθη. Φησὶ δὲ ὅτι καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀν-
691. δράσιν, ὥσπερ Ἀμαζόνες, καὶ ἦρχε τῆς ἵππου ταύτης Ἱέρα, γυνὴ Τηλέφου. Ταύτην μὲν δὴ λέγεται Νιρεὺς ἀποκτεῖναι (τὸ γὰρ μειρακιῶδες τοῦ στρατοῦ, καὶ οὔπω εὐδόκιμον, πρὸς αὐτὰς ἔταξαν)· πεσούσης δὲ, ἀνέκραγον αἱ Μυσαί, καὶ ξυνταράξασαι τὴν ἑαυτῶν ἵππον, ἐς τὰ τοῦ Καΐκου ἕλη ἀπηνέχθησαν. Τὴν δὲ Ἱέραν ταύτην ὁ Πρωτεσίλεως μεγίστην τε ὧν εἶδε γυναικῶν γενέσθαι λέγει, καλλίστην τε ἁπασῶν, ὁπόσαι ὄνομα ἐπὶ κάλλει ἤραντο. Ἑλένην μὲν γὰρ τὴν Μενέλεω γυναῖκα ἰδεῖν οὔ φησιν ἐν Τροίᾳ, νυνὶ δὲ ὁρᾶν μὲν αὐτὴν τὴν Ἑλένην, καὶ οὐ μέμφεσθαι τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανεῖν· εἰ δὲ ἐνθυμηθείη τὴν Ἱέραν, τοσοῦτον αὐτήν φησι πλεονεκτεῖν τῆς Ἑλένης, ὅσον κἀκείνη τῶν Τρῳάδων. Καὶ οὐδὲ αὕτη, ξένε, Ὁμήρου ἐπαινέτου ἔτυχεν· ἀλλὰ Ἑλ΄νῃ χαριζόμενος, οὐκ ἐσηγάγετο ἐς τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα θείαν γυναῖκα, ἐφ' ᾗ καὶ παθεῖν τι οἱ Ἀχαιοὶ καὶ πεσούσῃ λέγονται, καὶ παρακελεύσασθαι πρεσβύτεροι νέοις, μὴ σκυλεύειν τὴν Ἱέραν, μηδὲ προσάπτεσθαι κειμένης. Ἐν ταύτῃ, ξένε,

Græcos clypeum sibi magis convenire decrevisse, quia vulnerari Telephus haudquaquam potuisset, ni illo fuisset spoliatus. Ait autem Protesilaus, quod Mysæ mulieres cum viris ex equis, ut Amazones, pugnabant, Telephique uxor Hiera huic equitatui imperabat. Hanc igitur Nireus dicitur interfecisse. Adolescentes enim totius exercitus, nec dum probatos adversus ipsas collocaverant. Occisa autem Hiera, Mysæ exclamarunt, et cum suum ipsarum equitatum perturbassent, in Caïci paludes delatæ sunt. Hanc autem Hieram Protesilaus omnium, quas unquam viderit, mulierum fuisse maximam fatetur, omniumque earum pulcherrimam, quæcunque pulchritudinis nomen consecutæ sunt. Etenim Helenam Menelai uxorem in Troja quidem vidisse inficiatur. Nunc vero ait se ipsam Helenen intueri, nec quod pro ipsa decesserit accusare. Sed si Hieram in mentem redegerit, tanto ipsam Helena esse præstantiorem contendit, quanto illa Trojanis præstiterit mulieribus. Et ne hæc quidem, hospes, ab Homero laudem consecuta est. Verum Helenæ gratificans, in sua ipsius poemata divinam haudquaquam induxit mulierem. Cujus etiam occisæ causa, nescio quid passi dicuntur Achivi, imperasseque juvenibus seniores, ne Hieram exuerent, nec jacentem attingerent. In hac, hos-

τῇ μάχῃ, πολλοί τῶν Ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγένοντο, πηγαὶ θερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες· Ἀπέχουσι δὲ τετταράκοντα, οἶμαι, στάδια τοῦ ἄστεος, καὶ ἀνῆπτό ποτε αὐτοῖς αἰχμάλωτα κράνη Μύσια.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν, Ἀμπελουργὲ, φῶμεν; ἑκόντα τὸν Ὅμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπεῖν ταῦτα, οὕτως ἡδέα καὶ ποιητικὰ ὄντα;

ΑΜΠΕΛ. Ἑκόντα ἴσως, ξένε. Βουληθεὶς γὰρ τὴν Ἑλένην ὡς ἀρίστην γυναικῶν ὑμνῆσαι ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τὰς Τρωϊκὰς μάχας ὡς μεγίστας τῶν ἀλλαχοῦ διαπολεμηθεισῶν ἐπαινέσαι, Παλαμήδην τε τὸν θεῖον ἐξαίρων ἅπαντος λόγου διὰ τὸν Ὀδυσσέα, Ἀχιλλεῖ τε μόνῳ τὰ μαχιμώτατα τῶν ἔργων οὕτως ἀνατιθεὶς, ὡς ἐκλανθάνεσθαι τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν, ὁπότε Ἀχιλλεὺς μάχοιτο, οὔτε
692. Μύσια ἐποίησεν ἔπη, οὔτε ἐς μνήμην κατέστη τοῦ ἔργου τούτου, ἐν ᾧ καὶ γυνὴ καλλίων Ἑλένης εὕροιτ' ἂν, καὶ ἄνδρες οὐ παραπολὺ Ἀχιλλέως τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἀγὼν εὐδοκιμώτατος. Παλαμήδους δὲ μνημονεύσας, οὐκ ἂν εὗρεν ὅτῳ ποτὲ κρύψοι τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπ' αὐτῷ ὄνειδος.

ΦΟΙΝ. Πῶς οὖν ὁ Πρωτεσίλεως περὶ τοῦ

pes, pugna Græcorum multi vulneribus affecti sunt: et balinea vulneratis ex vaticinio fuere, tepidi in Ionia fontes, quos nunc quoque Smyrnam incolentes, Agamemnonios appellant. Quadraginta autem (puto) stadia ab urbe distant: et Mysiæ captæ galeæ olim ipsis suspensæ.

Phœn. Quid igitur, Vinitor, dicemus? spontene an invitum Homerum hæc tam suavia, ac poetica reliquisse?

Vin. Sponte fortasse. Nam cum vellet Helenam, ut pote mulierum optimam pulchritudinis causa celebrare; Trojanaque prælia, ut omnium quæ unquam alibi gesta sint maxima, laudibus prosequi; divinumque Palamedem, ut Ulyssi gratificaretur, de suo exciperet sermone; et uni Achilli operum præstantissima ita adscriberet, ut Achille pugnante, ceterorum omnium obliviscceretur; neque Mysia composuit carmina, neque hujus belli meminit, in quo et mulier Helena formosior, et viri Achilli fortitudine minime inferiores, et probatissimum certamen inveniri potuisset. Quod si Palamedis mentionem fecisset, non utique invenisset, quo pacto Ulyssis opprobrium in ipsum celaret.

Phœn. Quid igitur Protesilaus de Homero

Ὁμήρου φρονεῖ; Βασανίζειν γάρ που αὐτὸν ἔφασκες τὰ τούτου ποιήματα.

ΑΜΠΕΛ. Τὸν Ὅμηρόν φησι, ξένε, καθάπερ ἐν ἁρμονίᾳ μουσικῇ, πάντας ψῆλαι τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρόπων, καὶ τοὺς ποιητὰς, ἐφ' οἷς ἐγένετο, ὑπερβεβλῆσθαι πάντας, ἐν ὅτῳ ἕκαστος ἦν αὐτῶν κράτιστος· μεγαλοῤῥημοσύνην τε γὰρ ὑπὲρ τὸν Ὀρφέα ἀσκῆσαι, ἡδονῇ τε ὑπερβαλέσθαι τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἄλλῳ ἄλλον· καὶ λόγον μὲν ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκὸν, ἐς ὃν ἡ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τε καὶ Βαρβάρων ἀρετὰς ξυνήνεγκεν, ἐσαγαγέσθαι δὲ ἐς αὐτὸν πολέμους, τοὺς μὲν πρὸς ἄνδρας, τοὺς δὲ πρὸς ἵππους καὶ τείχη, τοὺς δὲ πρὸς ποταμοὺς, τοὺς δὲ πρὸς θεοὺς καὶ θεὰς, καὶ ὁπόσα κατ' εἰρήνην εἰσὶ, καὶ χοροὺς, καὶ ᾠδὰς, καὶ ἔρωτας, καὶ δαῖτας, ἔργα τε ὧν γεωργία ἅπτεται, καὶ ὥρας αἳ σημαίνουσιν ὁπόσα χρὴ ἐς τὴν γῆν πράττειν, καὶ ναυτιλίας, καὶ ὁπλοποιΐαν τὴν ἐν Ἡφαίστῳ, εἴδη τε ἀνδρῶν, καὶ ἤθη ποικίλα. Ταῦτα πάντα τὸν Ὅμηρον δαιμονίως ἐξειργάσθαι φησὶ, καὶ τοὺς μὴ ἐρῶντας αὐτοῦ μαίνεσθαι. Καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ οἰκιστὴν Τροίας, ἐπειδὴ εὐδοκίμησεν ἐκ τῶν Ὁμήρου ἐπ' αὐτῇ θρήνων. Θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ

sentit? Hujus enim poemata ipsum aiebas explorare.

VIN. Homerum ait (o hospes) ut pote in harmonia musica omnes cecinisse poeticos modos, cunctosque sui temporis poetas, in quo quisque maxime excelleret, superasse; magniloquentiam enim supra Orpheum exercuisse, Hesiodumque suavitate vicisse, et alio alium; et Troicum sibi subjecisse sermonem, in quem Græcorum, ac barbarorum omnium virtutes fortuna contulit. Adduxisse autem in ipsum bella, hæc quidem in viros, illa vero adversus equos ac mœnia, alia contra fluvios, nonnulla adversus Deos ac Deas, et præterea quæcumque in pace existunt, choreas, odas, amoresque atque epulas, et quæ ad agrorum cultum pertinent, opera et tempora, quæ quid in agris sit agendum, significent: navigationes, et quæ fabrefecit Vulcanus arma, virorumque species, ac varios mores. Hæc omnia Homerum ait divinitùs expressisse, eosque qui ipsum haud diligunt, insanire. Appellat autem ipsum Trojæ conditorem, quod ex Homeri in ipsam luctibus sit nomen consecuta. Illa etiam Homeri carmina admiratione prosequitur, quibus ceteros poetas increpat, quoniam non as-

ὁπόσα ἐπιτιμᾷ τοῖς ὁμοτέχνοις, ὅτι μὴ τραχέως διορθοῦται σφᾶς, ἀλλ' οἷον λανθάνων. Ἡσίοδον μὲν, ἐν ἄλλοις τε οὐκ ὀλίγοις, καὶ, νὴ Δί', ἐν τοῖς ἐκτυπώμασι τῶν ἀσπίδων (ἑρμηνεύων γὰρ οὗτός ποτε τὴν τοῦ Κύκνου ἀσπίδα, τὸ τῆς Γοργοῦς εἶδος ὑπτίως τε καὶ οὐ ποιητικῶς ᾖσεν, ὅθεν ἐπιστρέφων αὐτὸν ὁ Ὅμηρος,

693. « Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφά-
« νωτο
« Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος
« τε, »

οὑτωσὶ τὴν Γοργὼ ᾄδει.), Ὀρφέα δὲ ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ τὴν θεολογίαν ὑπερῆρε, Μουσαῖον δὲ ἐν ᾠδαῖς χρησμῶν. Καὶ μὴν καὶ Παμφὼ, σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος ὅτι Ζεὺς εἴη τὸ ζωογονοῦν, καὶ δι' οὗ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ᾄσαντος (ἔστι γὰρ τὰ τοῦ Παμφὼ ἔπη,

« Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κό-
« πρῳ
« Μηλείῃ τε καὶ ἱππείῃ, καὶ ἡμιονείῃ »),

τὸν Ὅμηρον ὁ Πρωτεσίλεώς φησιν ἐπάξιον τοῦ Διὸς ᾆσαι ὕμνον,

« Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, »

pere, sed quasi latens ipsos corrigit. Hesiodum quidem cum in aliis non paucis, tum per Jovem in clypeorum delineationibus (hic enim Cycni clypeum quandoque interpretans Gorgonis speciem supinè, ac minimè poetice cecinit. Unde ipsum monens Homerus ait,

Terribiles oculos volvens ibi sæva Medusa,
Constitit; hanc circum stabant Horrorque Pavorque.

Sic Gorgonem canit), Orpheum autem in multis ad Theologiam pertinentibus superavit, necnon et Musæum in oraculorum carminibus. Præterea etiam cum Pamphus sapienter quidem animadvertisset Jovem esse animantium genitorem, et per quem omnia e terra oriuntur, ignavius vero ac simplicius esset usus oratione, demiscaque in Jovem cecinisset carmina: (Sunt enim Pamphi versus:

Juppiter excelse, et quem turpia stercora cingunt,
Immundusque ovium fimus et muli atque caballi).

Homerum Protesilaus ait pro dignitate Jovis hymnum cecinisse:

Juppiter illustris, nubes atque æthera torquens:

ὡς οἰκοῦντος μὲν αὐτοῦ τὸ καθαρώτατον, ἐργαζομένου δὲ ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. Καὶ τὰς μάχας δὲ ὁπόσαι τῷ Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Ἀπόλλω, Λητοῖ δὲ πρὸς Ἑρμῆν ἐγένοντο, καὶ ὡς ἐμάχοντο ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἄρει, καὶ ὁ Ἥφαιστος τῷ ὕδατι, ταῦτα τὸν Ὀρφέως τρόπον πεφιλοσοφῆσθαι τῷ Ὁμήρῳ φησὶ, καὶ οὐ μεμπτὰ εἶναι πρὸς ἔκπληξιν, καὶ θεῖα, ὥσπερ τὸ,

« Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός..... »

καὶ « ἀνεπήδησεν Ἀϊδωνεὺς τοῦ θρόνου, τινασσομένης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος. » Μέμφεται δὲ τοῦ Ὁμήρου ἐκεῖνα· πρῶτον μὲν, ὅτι θεοὺς ἐγκαταμίξας ἀνθρώποις, περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων μεγάλα εἴρηκε, περὶ δὲ τῶν θεῶν μικρὰ καὶ φαῦλα· εἶτα καὶ ὅτι σαφῶς γιγνώσκων ὡς ἐν Αἰγύπτῳ ἡ Ἑλένη ἐγένετο, ἀπενεχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁμοῦ τῷ Πάριδι, ὁ δὲ ἄγει αὐτὴν ἐπὶ τὸ τοῦ Ἰλίου τεῖχος ὀψομένην τὰ ἐν τῷ πεδίῳ κακὰ, ἣν εἰκὸς, εἰ καὶ δι' ἑτέραν γυναῖκα ταῦτα ἐγένετο, ξυγκα-
694. λύπτεσθαί τε καὶ μὴ ὁρᾶν αὐτὰ, διαβεβλημένου τοῦ γένους. Ἐπαινουμένου δὲ οὐδὲ ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ Πάριδος ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς Ἑλένης, οὔτ' ἂν Ἕκτορα τὸν σωφρονέστατον καρτερῆσαί φησι, τὸ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι αὐτὴν τῷ Μενέλεῳ ἐν Ἰλίῳ οὔ-

utpote incolente quidem ipso quod purissimum est, animata vero quæ sub æthere sunt reddente. Pugnas autem quæcumque Neptuno quidem adversus Apollinem, Latonæ vero in Mercurium fuere, et quod Pallas cum Marte, Vulcanusque cum aqua pugnaverint, hæc ad Orphei modum Homerum ait fuisse philosophatum, nec esse damnanda, quod ad admirationem; quin immo divina; ut et illud, *Circum autem magnum intonuit cœlum*, et, *a sede resultavit Pluto, concussa a Neptuno terra.* Illa vero Homeri accusat : primùm quidem quod cum Deos hominibus miscuerit, de hominibus quidem ingentia, de Diis vero exigua ac vilia dixerit : deinde quod plane cognoscens Helenam in Ægypto esse una cum Paride a ventis delatam, hic vero ipsam ad Ilii murum adducit, quæ in campo erant mala, spectaturam, quam par erat, etiam si per aliam mulierem hæc facta fuissent, tegere se, ac minime cernere, cum ad generis calumniam spectarent. Cum autem Paris, ne in Troja quidem, ob Helenæ raptum laudaretur, neque Hectorem ait virum temperatissimum, quin ipsa, si Ilii fuisset, Menelao redderetur, fuisse passurum : neque Priamum multis jam sibi interem-

σαν, οὔτ᾽ ἂν Πρίαμον ξυγχωρῆσαι τρυφᾷν τῷ Πάριδι, πολλῶν ἤδη ἀπολωλότων αὐτῷ παίδων, οὔτ᾽ ἂν τὴν Ἑλένην διαφυγεῖν τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Τρῳάδων, ὁπόσων ἤδη ἄνδρες ἀπολώλεσαν, καὶ ἀδελφοὶ, καὶ παῖδες, ἴσως δ᾽ ἂν καὶ ἀποδρᾶναι αὐτὴν παρὰ τὸν Μενέλεων διὰ τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ μῖσος. Ἐξηρήσθω δὲ καὶ ὁ ἀγὼν, ὅν φησιν Ὅμηρος ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἀγωνίσασθαι τῷ Μενέλεῳ τὸν Πάριν, ἐπὶ σπονδαῖς τοῦ πολέμου· καὶ Αἴγυπτόν τε γὰρ τὴν Ἑλένην εἶναι, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πάλαι τοῦτο γιγνώσκοντας, ἐκείνῃ μὲν ἐῤῥῶσθαι φράζειν, μάχεσθαι δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ πλούτου. Οὐδὲ ἐκεῖνα ὁ Πρωτεσίλεως ἐπαινεῖ τοῦ Ὁμήρου, ὅτι λόγον ὑποθέμενος Τρωϊκὸν, ἀποπηδᾷ τοῦ λόγου μετὰ τὸν Ἕκτορα, καθάπερ σπεύδων ἐπὶ τὸν ἕτερον τῶν λόγων, ᾧ τὸν Ὀδυσσέα ἐπιγράφει, καὶ ᾄδει μὲν ἐν ᾠδαῖς Δημοδόκου τε καὶ Φημίου τήν τε τοῦ Ἰλίου πόρθησιν, καὶ τὸν Ἐπειοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς ἵππον, δίεισι δὲ αὐτὰ ἀποτεμὼν τοῦ λόγου, καὶ ἀνατιθεὶς Ὀδυσσεῖ μᾶλλον, δι᾽ ὃν Κυκλώπων τε αὐτῷ ἐπενοήθη γένος οὐδαμοῦ τῆς γῆς φύντες, Λαιστρυγόνες τε ἀνετυπώθησαν, οὓς οὐδεὶς οἶδεν ὅπου γενόμενοι, Κίρκη τε δαίμων ἐξεποιήθη, σοφὴ ἐπὶ φαρμάκοις,

ptis liberis, Paridi ut deliciose ageret, permissurum fuisse: neque Helenam, quin ab illis Trojanis mulieribus occideretur, fuisse declinaturam, quæcunque viros, aut fratres, aut filios amisissent: fortè vero ipsam ob contractum in Troja *odium*, ad Menelaum fuisse transfugituram. Excipiatur autem et certamen, quod Paridem pro Helena cum Menelao pro belli fœderibus concertasse inquit Homerus. Etenim in Ægypto Helenam fuisse ait, Græcosque id jam diu haud ignorantes, illi quidem valere dixisse, pro Trojanis vero opibus dimicasse. Ne illa quidem Homeri laudat Protesilaus, quod cum Troicum sibi subjecisset sermonem, post Hectorem a sermone transilit, utpote ad alium properans sermonem, *cui Ulyssem* inscribit; et Demodoci quidem, ac Phemii odis, Trojæ direptionem, Epeique ac Palladis equum canit, percurrit vero hæc, Troicum abscindens sermonem, Ulyssique potius dedicans: propter quem Cyclopum ab ipso excogitatum est genus, cum nusquam terrarum fuerint, expressique Læstrygones, quos nemo ubi unquam fuerint, novit, Circen præterea Deam, venenorum peritam, aliasque Deas ipsius Ulyssis, licet ad crudam vergentis senectam, amore

καὶ θεαὶ ἕτεραι ἐρᾷν αὐτοῦ, καί τοι προήκοντος ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας, ὅτε καὶ τὰς ὑακινθίνους κόμας, αἳ ἐπὶ τὴν Ναυσικάαν αὐτῷ ἤνθησαν, φαί-
695. νεται ἔχων. Ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως παίγνιον τὸν Ὀδυσσέα καλεῖ τοῦ Ὁμήρου. Οὐδὲ γὰρ τῆς λεγομένης αὐτοῦ σοφίας ἦρα ἡ κόρη. Τί γὰρ σοφὸν ἢ εἶπε πρὸς τὴν Ναυσικάαν, ἢ ἔπραξε; Καλεῖ δὲ αὐτὸν Ὁμήρου παίγνιον καὶ ἐν τῇ ἄλῃ· καθεύδων τε γὰρ πολλαχοῦ, ἀπόλλυται, καὶ ἐκφέρεται τῆς νηὸς τῶν Φαιάκων ὥσπερ ἀποθανὼν ἐν τῇ εὐπλοίᾳ. Τὴν δὲ τοῦ Ποσειδῶνος μῆνιν, δι' ἣν οὔτε ναῦς ὑπελείφθη τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδεμία, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ πληροῦντες αὐτὰς ἀπώλοντο, οὐχ ὑπὲρ τοῦ Πολυφήμου γενέσθαι φησὶν (οὔτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐς ἤθη τοιαῦτα, οὔτ' ἂν εἰ Ποσειδῶνι Κύκλωψ παῖς ἐγένετο, μηνίσαι τὸν Ποσειδῶ ποτὲ ὑπὲρ τοῦ τοιούτου παιδὸς, ὃς λέοντος ὠμοῦ δίκην τοὺς ἀνθρώπους ἤσθιεν)· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους, υἱωνοῦ ὄντος, ἄπλουν μὲν τὴν θάλατταν τῷ Ὀδυσσεῖ ἐποίει, διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεῖ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον, θαλαττίαν, οἶμαι, αἰχμὴν ἐπ' αὐτὸν δούς. Λέγει δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν οὐχ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς ἐμπεσεῖν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ κἀκεῖνον

captas

captas confinxit: cum et hyacinthinas comas, quæ apud Nausicaam ipsi floruerunt, habens ostenditur. Unde Homeri ludibrium, Protesilaus Ulyssem appellat: neque enim celebratam ipsius sapientiam, diligebat puella. Quid enim apud Nausicaam sapienter aut dixit, aut egit? Vocat autem ipsum Homeri ludibrium et in erroribus. Dormiens etenim multis in locis, perit et ex Phæacum navi in secunda navigatione ut defunctus effertur. Neptuni autem iram, qua et nulla est Ulyssi relicta navis, et qui eas implebant nautæ periere, non Polyphemi causa fuisse asserit. Neque enim Ulyssem ad hujusmodi pervenisse domicilia: neque si Neptuno Cyclops fuisset filius, pro tali filio potuisset unquam ad iram concitari Neptunum, qui sævi leonis more homines devoraret; sed propter Palamedem nepotem, navigatu difficile quidem Ulyssi reddebat mare. Cum vero maris discrimina evasisset, in ipsa Ithaca eum postea perdidit, cum marinam (ut puto) cuspidem in ipsum edidisset. Ait autem Achillis quoque iram haud ob Chrysæ filiam Græcis incidisse: verum et illum Palamedis

ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους μηνίσαι. Καὶ ἀποκείσθω μοι ὁ λόγος οὗτος, ἐς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἔργα. Δίειμι γὰρ καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, ἀπαγγέλλων ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω περὶ αὐτῶν ἤκουσα.

ΦΟΙΝ. Ἥκεις ἐπὶ τὸν ἥδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων. Ἵππων γὰρ ἤδη δή με, καὶ ἀνδρῶν

« ..... ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, »

καὶ μαντεύομαί τι ἀγαθὸν ἀκούσεσθαι μέγα.

696. ΑΜΠΕΛ. Ἄκουε, ξένε. Παρέλθοι δέ με, ὦ Πρωτεσίλεω, μηδὲν, μηδὲ ἐκλαθοίμην τινὸς ὧν ἤκουσα.

ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Πρεσβύτατον μὲν τοίνυν τοῦ Ἑλληνικοῦ φησιν ἐλθεῖν ἐς Τροίαν τὸν Νηλέως Νέστορα, πολέμων τε πολλῶν γεγυμνασμένον, οἳ ἐφ' ἡλικίας αὐτῷ ἐπολεμήθησαν, ἀγώνων τε γυμνικῶν, ἐν οἷς πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα ἐτίθετο, τακτικήν τε ὁπόση ὁπλιτῶν τε καὶ ἵππων ἄριστα δὴ ἀνθρώπων γιγνώσκοντα, δημαγωγίᾳ τε ἐκ μειρακίου ξυμβεβηκότα, μὰ Δί' οὐ τῇ κολακευούσῃ τοὺς δήμους, ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ· πράττει δὲ αὐτὸ ξὺν ὥρᾳ τε καὶ ἡδονῇ τῶν λόγων, ὅθεν καὶ τὰς ἐπι-

causa fuisse iratum. Sed hic sermo ad Achillis facinora reservetur. Omnes enim percurram heroas, quæ de ipsis à Protesilao audiverim referens.

PHŒN. Ad suavissimam mihi orationem pervenisti,

Quadrupedumque virumque sonus jam percutit aures :

magnique aliquid boni me auditurum auguror.

VIN. Audi hospes. Nihil autem me prætereat, o Protesilae : nec eorum quæ audivi quidquam obliviscar.

NESTOR ET ANTILOCHUS.

Nestorem igitur Nelei filium, Græcorum natu maximum, ad Trojam venisse dicit, multisque exercitatum bellis, ætate jam vigente sibi exhaustis, gymnicisque certaminibus, in quibus pugilatus ac luctæ præmia proponebantur, et quod ad struendos tam pedites quam equites pertinet, hominum optime tenentem, et ab adolescentia ita populum ducentem, ut per Jovem non ipsi adularetur, sed modestiorem redderet. Agere autem hoc orationis pulchritudine, ac suavitate. Unde et increpationes, quibus utere-

πλήξεις ἃς ἐποιεῖτο, μὴ ἀγροίκους, μηδὲ ἀηδεῖς φαίνεσθαι. Καὶ ὁπόσα Ὁμήρῳ περὶ αὐτοῦ εἴρηται, ξὺν ἀληθείᾳ φησὶν εἰρῆσθαι. Καὶ μὴν καὶ ὁπόσα ἕτεροι περὶ τὸν τοῦ Γηρυόνου βοῶν εἶπον, ὡς ἀφείλοντο αὐτὰς τὸν Ἡρακλέα Νηλεύς τε καὶ οἱ Νηλεῖδαι, πλὴν Νέστορος, ἐπαινεῖ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ἀληθῆ καὶ μὴ παρευρημένα· τὸν γάρ τοι Ἡρακλέα δικαιοσύνης μισθὸν τῷ Νέστορι δοῦναι τὴν Μεσσήνην, ἐπεὶ μηδὲν ὧν οἱ ἀδελφοὶ περὶ τὰς βοῦς ἥμαρτε. Λέγεται δὲ καὶ ἁλῶναι αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς, σωφρονεστάτου τε καὶ καλλίστου ὄντος, ἀγαπῆσαί τε αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν Ὕλλαν τε καὶ τὸν Ἄβδηρον, οἱ μὲν γὰρ παιδάρια ἦσαν, καὶ κομιδῇ νήπιοι, Νέστορι δὲ ἐφήβῳ ἤδη ἐντυχεῖν αὐτὸν, καὶ ἀρετὴν ἀσκοῦντι, ὁπόση ψυχῆς τε καὶ σώματος, ὅθεν ἀγαπῆσαί τε καὶ ἀγαπηθῆναι. Τό τοι διομνῦναι τὸν Ἡρακλέα, οὔπω ξύνηθες τοῖς ἀνθρώποις ὂν, πρῶτόν γε νομίσαι φησὶ τὸν Νέστορα, καὶ παραδοῦναι τοῖς ἐν Τροίᾳ· γενέσθαι δὲ αὐτῷ
697. καὶ παῖδα Ἀντίλοχον, ὃν μεσοῦντος ἤδη τοῦ πολέμου ἐλθεῖν· νέον μὲν γὰρ εἶναι τὸν Ἀντίλοχον, καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολεμικῶν, ὁπότε

tur, minime rudes atque injucundas videri: et quæcumque de ipso ab Homero dicta sunt, vere omnia dicta esse fatetur. Præterea etiam quæcumque alii de Geryonis bobus dixere, quod scilicet Herculi eas Neleus, ac ceteri præter Nestorem Nelidæ abstulerint, ut vera, nec adinventa, sive ficta, laude prosequitur Protesilaus. Herculem enim æquitatis præmium Messenen Nestori dedisse, quod non ut fratres quidquam adversus boves deliquisset. Dicitur autem Hercules ipsius modestissimi ac formosissimi existentis, amore fuisse captus, magisque ipsum quam Hyllam aut Abderum dilexisse. Hi enim puelluli adhuc erant, atque admodum infantes. Nestor vero jam *ephebus*, animi ac corporis virtutem exercebat. Quo factum est, ut non magis eum Hercules diligeret, quam ab eo diligeretur. Cum autem Herculem jurare hominibus minime esset consuetum, primum id ait instituisse Nestorem, iisque qui ad Trojam erant, tradidisse. Fuisse autem ipsi filium Antilochum circa media belli tempora ad Trojam profectum. Juvenem enim nec dum bellicis per ætatem rebus idoneum

ξυνελέγοντο ἐς Αὐλίδα· βουλομένῳ δὲ αὐτῷ στρατεύειν, οὐ ξυγχωρῆσαι τὸν πατέρα· τὸν δ᾽, ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη προβεβήκει τῷ πολέμῳ, ναῦς τε ἐπιβάντα ἀφικέσθαι, καὶ παρελθόντα ἐς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως σκηνὴν, ἐπειδὴ τοῦτον ἐπιτηδειότατον εἶναι τῷ πατρὶ ἤκουεν, ἱκετεῦσαι τὸν Ἀχιλλέα παραιτήσασθαι αὐτὸν τοῦ πατρὸς, εἴ πως ἀπειθήσαντι μὴ ἄχθοιτο. Ὁ δὲ, ἡσθεὶς τῇ τοῦ Ἀντιλόχου ὥρᾳ, καὶ τῆς προθυμίας ἀγασθεὶς αὐτὸν, « οὔπω τὸν πατέρα » εἶπεν « ὦ » μειράκιον, τὸν σεαυτοῦ γιγνώσκεις, εἰ μὴ ὑπ᾽ » αὐτοῦ ἐπαινεθήσεσθαι μᾶλλον οἴει, ἔργον φι- » λότιμόν τε καὶ νεανικὸν εἰργασμένος. » Καὶ ὀρθῶς εἶπεν ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα. Ὑπερησθεὶς γὰρ τῷ παιδὶ ὁ Νέστωρ, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ φρονήσας, ἄγει αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὁ δὲ αὐτίκα ξυγκαλεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ λέγεται ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέστωρ· ξυνελθεῖν μὲν γὰρ αὐτοὺς χαίροντας ἐπὶ τῷ παῖδα ὄψεσθαι Νέστορος· οὐδὲ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἐν Τροίᾳ υἱὸν, οὔτε, ὥς φασί τινες ψευδῶς, Θρασυμήδην τινὰ, οὔτε ἕτερον· ἑστάναι δὲ τὸν Ἀντίλοχον ὑπὸ τῷ πατρὶ, ἐρυθριῶντά τε καὶ ἐς τὴν γῆν βλέποντα, καὶ θαυμαστὰς κτήσασθαι τοῦ κάλλους οὐκ ἐλάττους

fuisse ait Antilochum, cum in Aulide Græci cogerentur; volenti autem ipsi militare, patrem haudquaquam concessisse. Verum cum quintus jam bello accessisset annus, navim conscendisse, ad Trojamque venisse, ad Achillisque tentorium profectum, quoniam maximam ipsi cum patre intercedere amicitiam audiebat, Achilli supplicasse ut ipsum apud patrem excusaret, si quo pacto fieri posset, ne, quod ipsi haud obsecutus fuisset, indignaretur. Hic vero Antilochi pulchritudine lætatus, ipsumque ob animi promptitudinem admiratus: Nondum (inquit) tuum, adolescens, nosti patrem: si non ab ipso te potius laudatum iri existimas, cum juvenile ac liberale facinus peregeris. Et recte hæc dixit Achilles. Vehementer enim filio gavisus Nestor, et ipsius causa sibi placens, ad Agamemnonem ducit. Hic autem illico Achivos convocat, et tunc melius quam unquam alias disseruisse dicitur Nestor. Convenisse enim lætitia affectos, ut Nestoris filium intuerentur. Neque enim in Troja fuisse filium, neque (ut nonnulli falso ferunt) Trasymedem quemdam, neque alium. Stetisse autem Antilochum sub patre erubescentem, atque in terram despicientem, nec

ἢ Ἀχιλλεὺς ἐκέκλητο· τὸ μὲν γὰρ ἐκείνου εἶδος ἐκπληκτικόν τε φαίνεσθαι καὶ θεῖον, τὸ δὲ τοῦ Ἀντιλόχου, τερπνόν τε καὶ ἥμερον δοκεῖν πᾶσι. Καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Πρωτεσίλεως, οὐδὲ ἄλλως ἐκλελησμένους, τότε δὴ μάλιστα ἐς ἔννοιαν ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι λέγει, ξυμβαίνοντος ἑαυτῷ τοῦ Ἀντιλόχου τὴν ἡλικίαν τε καὶ τὸ μέγεθος. Πολ-
698. λοῖς δὲ αὐτῶν καὶ δάκρυα ἐπελθεῖν φησὶν οἴκτῳ τῆς ἀμφοῖν ἡλικίας, εὐφημίαις τε χρήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς ἐς τὸν Νέστορα, ἐφ᾽ οἷς εἶπε· διέκειντο γὰρ ὡς παῖδες πρὸς πατέρα. Ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος. Ὁ γὰρ Πρωτεσίλεως αὐτὸν ὧδε διερμηνεύει, ὡς φαιδρὸς μὲν ἀεὶ φαίνοιτο, καὶ ἐν ὁρμῇ μειδιάματος, γενειῶν δὲ σεμνῶς τε καὶ ξυμμέτρως, τὰ δὲ ἀμφὶ παλαίστραν αὐτῷ πεπονημένα, τὰ ὦτα κατηγοροίη, καὶ ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὀρθὸν εἶναι τὸν Νέστορα, καὶ μὴ ἡττώμενον ὑπὸ τοῦ γήρως, εἶναι δὲ καὶ μελανόφθαλμον καὶ μὴ ἀποκρεμάμενον τὴν ῥῖνα. Ταυτὶ δὲ ἐν γήρᾳ μόνοι ἴσχουσιν, οὓς μὴ ἐπιλείπει τὸ ἐῤῥῶσθαι. Τὸν δὲ Ἀντίλοχον, τὰ μὲν ἄλλα ὁμοιόν φησι γενέσθαι τῷ Νέστορι, δρομικώτερον δὲ, καὶ περιεσταλμένον τὸ εἶδος, καὶ μὴ φρονοῦντα ἐπὶ τῇ κόμῃ. Κἀκεῖνα δέ μοι

pauciores

pauciores assecutum formæ admiratores, quam Achilles adeptus fuerit. Etenim illius quidem speciem horrendam pariter, ac divinam apparere. Antilochi vero formam jucundam ac placidam omnibus videri. Et Achivos ait Protesilaus, ne alioqui quidem oblitos, tunc maxime in sui ipsius cogitationem venisse, cum et ætate et magnitudine sibi ipsi Antilochus congrueret: ipsorum autem multis amborum ætatis miseratione lachrymas obortas; Græcosque Nestorem laudibus ob ea quæ dixerat, prosecutos: in ipsum enim ut patrem affecti erant. Licet tibi et Nestoris adducere imaginem: sic enim ipsum Protesilaus depingit, quod scilicet hilaris, atque in risus appetitione videretur, venerabilisque esset barba, atque intra modum; quæ autem in lucta ipsi peracta fuere, aures arguerent, et adhuc subjuvenescens cervix. Etenim rectum ait fuisse Nestorem, nec senio victum. Fuisse autem et nigrum oculos, nec suspensum nares. Hæc autem in senecta ii soli retinent, quos haudquaquam deficit bona valetudo. Antilochum vero cetera quidem patris fuisse similem ait, sed cursu præstantiorem, specieque puriorem, nec comæ causa sibi placentem. Illa præterea mihi de Antilocho re-

Ἀντιλόχου ἑρμηνεύει· φιλιππότατον γενέσθαι
αὐτὸν, καὶ κυνηγετικώτατον, καὶ ταῖς τῶν πολέ-
μων ἀνοχαῖς ἐπὶ τὰ θηρία χρώμενον· ἀναφοιτᾷν
γοῦν ἐς τὴν Ἴδην τὸν Ἀντίλοχον ξὺν Ἀχιλλεῖ
καὶ Μυρμιδόσι, καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ Πυλίων τε
καὶ Ἀρκάδων, οἳ θηρίων ἀγορὰν παρεῖχον τῷ
στρατῷ, διὰ πλῆθος τῶν ἁλισκομένων· τὰ δὲ πολέ-
μια, γενναῖόν τε εἶναι, καὶ πτηνὸν τὼ πόδε, καὶ
ταχὺν τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις κίνησιν, εὐξύνετόν τε τοῖς
παραγγελλομένοις χρήσασθαι, καὶ τὸ ἐπίχαρι μη-
δὲ ἐν ταῖς μάχαις ἀπολείποντα· ἀποθανεῖν δὲ οὐχ,
699. ὡς οἱ πολλοὶ ᾄδουσιν, ὑπὸ Μέμνονος ἐξ Αἰθιοπίας
ἥκοντος· Αἰθίοπα μὲν γὰρ γενέσθαι Μέμνονα, δυ-
ναστεύσαντα ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἐφ' οὗ
καὶ τὸ Ψάμμιον ὄρος ἀναχωσθῆναι λέγεται ὑπὸ
τοῦ Νείλου, καὶ θύουσιν αὐτῷ κατὰ Μερόην καὶ
Μέμφιν Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες, ἐπειδὰν ἀκτῖνα
πρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλῃ, παρ' ἧς τὸ ἄγαλμα φω-
νὴν ἐκρήγνυσιν, ᾗ τοὺς θεραπεύοντας ἀσπάζεται.
Τρῶα δὲ ἕτερόν φησι γενέσθαι Μέμνονα, νεώτερον τοῦ
Τρωϊκοῦ, ὃν, ζῶντος μὲν Ἕκτορος, οὐδὲν βελτίω
δόξαι τῶν ἀμφὶ Δηΐφοβόν τε καὶ Εὔφορβον, ἀποθα-
νόντος δὲ προθυμότατον καὶ ἀνδρειότατον νομισθῆ-
ναι, καὶ τὴν Τροίαν ἐς αὐτὸν βλέψαι, καλῶς ἤδη

fert, equorum ipsum fuisse ac venationis studiosissimum, utpote qui bellorum intervallis in feras uteretur. Itaque una cum Achille ac Myrmidonibus sæpe Idam Antilochum ait repetiisse, et per se cum Pyliis atque Arcadibus, qui exercitui ferarum forum præbebant, cum innumeras caperent. In bellicis autem rebus generosum fuisse ait, ac pedibus volucrem, atque in armis agilem, et ad ea quæ præcipiebantur exequenda oppido quam prudentem: venustatemque, ne in præliis quidem amittentem. Interfectum fuisse non, ut multi canunt, a Memnone ex Æthiopia profecto. Etenim Æthiopem quidem ait fuisse Memnonem in Æthiopia, Trojani belli tempore ibi imperantem, sub quo et Psammius mons a Nilo dicitur aggeratus, et ipsi circa Meroem ac Memphin Ægyptii atque Æthiopes sacrificant: quum primos sol emiserit radios, quibus statua vocem emittit: qua eos, a quibus colitur, salutat. Verum, Trojanum ait alterum fuisse Memnonem Trojanorum maxime juvenem, quem vivente quidem Hectore, nihil Deiphobo atque Euphorbo meliorem visum: defuncto vero promptissimum ac fortissimum fuisse existimatum, Trojamque jam oppressam in ipso spem collo-

πράττουσαν. Οὗτος, ξένε, τὸν καλόν τε καὶ χρηστὸν Ἀντίλοχον ἀποκτεῖναι λέγεται, προασπίζοντα τοῦ πατρὸς Νέστορος· ὅτε δὴ τὸν Ἀχιλλέα πυράν τε τῷ Ἀντιλόχῳ νῆσαι, καὶ πολλὰ ἐς αὐτὴν σφάξαι, τά τε ὅπλα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μέμνονος ἐπικαῦσαι αὐτῷ. Τὸ γὰρ τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἐπὶ Πατρόκλῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν, ἐπὶ πλέον καὶ Ἀντιλόχῳ καὶ τοῖς ἀρίστοις νενομίσθαι φησίν· ὅθεν τεθῆναι μὲν ἐφ' ἑαυτῷ ἐνταῦθα, τεθῆναι δ' ἐπ' Ἀχιλλεῖ τε καὶ Πατρόκλῳ, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐν Ἰλίῳ. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ Ἕκτορι τεθῆναι ἀγῶνα δρόμου καὶ τόξου καὶ αἰχμῆς· πάλην δὲ καὶ πυγμὴν, μηδένα ἀποδύσασθαι Τρώων. Τὸ μὲν γὰρ οὔπω ἐγίγνωσκον, τὸ δὲ, οἶμαι, ἐφοβοῦντο.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΑΙ ΣΘΕΝΕΛΟΣ.

Διομήδης καὶ Σθένελος, ἡλικίας μὲν ταυτὸν εἶχον· ἤστην δὲ, ὁ μὲν Καπανέως, ὁ δὲ, Τυδέως, οἳ λέγονται τειχομαχοῦντες ἀποθανεῖν, ὁ μὲν, ὑπὸ Θηβαίων, ὁ δ', οἶμαι, κεραυνωθείς. Κειμένων
700. δὲ ἀτάφων τῶν νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶνα Ἀθηναῖοι ἤραντο, καὶ ἔθαψαν αὐτοὺς νικῶντες· τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, οἱ παῖδες

casse. Hic (o hospes) pulchrum atque optimum interfecisse Antilochum dicitur, dum pro patre Nestore dimicaret. Quando Achillem pyram Antilocho struxisse aiunt, multaque in ipsa mactasse: armaque Memnonis, ac caput combussisse. Etenim certamen, quod Patrocli causa Achilles instituit, Antilocho ac fortissimis viris ut plurimum ex instituto factum esse ait. Unde sibi quidem hic, Achilli vero Patrocloque atque Antilocho Ilii certamen institutum ait. Cursus autem, arcusque ac jaculi, Hectoris causa certamen institutum dicitur. Sed luctam ac pugilatum Trojanorum neminem exercuisse. Alterum enim nondum noverant: alteram, puto, metuebant.

DIOMEDES ET STHENELUS.

Diomedes et Sthenelus in eadem quidem erant ætate constituti, sed hic quidem Capanei, ille vero Tydei erat filius, qui dum mœnia oppugnarent Thebana, periisse dicuntur: hic quidem a Thebanis, ille vero fulmine (ut puto) ictus. Cadaveribus autem insepultis jacentibus, pro corporibus quidem certamen Athenienses susceperunt, victoriaque potiti sepulturæ mandarunt.

ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐνίκησαν, ὅτε ἥβησαν. Καὶ τὸ κράτος τῆς μάχης, ἐς Διομήδην τε καὶ Σθένελον ἦλθεν, ὡς ἀρίστω τε καὶ ὁμοίω ἄνδρε. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἀξιοῖ σφᾶς τῶν ἴσων. Τὸν μὲν γὰρ λέοντί τε εἰκάζει, καὶ ποταμῷ γεφύρας ἀπάγοντι καὶ ἀνθρώπων ἔργα (καὶ γὰρ οὕτως ἐμάχετο)· ὁ δ' οἷον θεατὴς τοῦ Διομήδους ἕστηκε, φυγῆς τε ξύμβουλος αὐτῷ γιγνόμενος, καὶ ἄρχων φόβου. Καίτοι φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως μὴ ἐλάττω τοῦ Διομήδους ἔργα τὸν Σθένελον, μηδὲ ἐκεῖ, δρᾶσαι· φιλίαν μὲν γὰρ σφίσιν εἶναι οὐ μείω, ἢ Ἀχιλλεῖ τε καὶ Πατρόκλῳ ἐγένετο· φιλοτιμεῖσθαι δὲ οὕτω πρὸς ἀλλήλους, ὡς ξὺν ἀθυμίᾳ ἐπανήκειν ἐκ τῆς μάχης τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ ἑταίρου. Καὶ τὸ ἔργον δὲ, τὸ ἐς Αἰνείαν τε καὶ Πανδαρὸν, πεπρᾶχθαι αὐτοῖς φησὶν ὁμοῦ· τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνείᾳ προσπεσεῖν, μεγίστῳ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι, τὸν Σθένελον δὲ τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν Ὅμηρον Διομήδει μόνῳ ἐξηρηκέναι ταῦτα, ὥσπερ ἐκλαθόμενον ὧν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ τοῦ Σθενέλου εἶπε. Τὸ γὰρ,

« Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ'
» εἶναι,
« Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν.... »

Pro animabus vero, filii jam pubescentes certamen subeuntes, et pro parentibus sunt victoriam consecuti, et totius pugnæ robur ad Diomedem ac Sthenelum, utpote optimos ac similes, accessit. At Homerus ipsos haudquaquam pari gloria dignos censet. Hunc enim leoni, fluminisque pontes, atque hominum opera abducenti, ac secum trahenti assimilat: sic etenim pugnabat. Hic vero ut Diomedis spectator stabat, et fugæ consultor, et fugere incipiens. Atqui Protesilaus ait, ne illic quidem Sthenelum Diomede minora peregisse facinora. Nam amicitiam quidem inter ipsos haud minorem fuisse ait, quam inter Achillem ac Patroclum fuerit: et usque adeo invicem se ambitiose gessisse, ut uterque ab altero in gerendo bello superatus, invitus atque iniquo animo de prælio rediret: et quod in Æneam, ac Pandarum peractum est opus, utriusque ait fuisse commune. Hunc etenim in Æneam Trojanorum maximum incidisse, Sthenelum vero adversus Pandarum certasse, ipsumque superasse. Ceterum Homerum ait perinde atque eorum quæ de Sthenelo apud Agamemnonem dixerat, oblitum, hæc uni Diomedi adscripsisse. Hæc enim Stheneli apud Homerum verba,

Jactamus meliores nos majoribus esse,
Cepimus et Thebarum mœnia......

701. Ἀνδρός που ἐστὶ παραπλήσια τούτοις τοῖς ἐν ταῖς Θήβαις ἔργοις καὶ ἐν Ἰλίῳ πράττοντος. Ἔστω κἀκεῖνό σοι περὶ τοῦ Σθενέλου εἰδέναι, ὡς τεῖχος μὲν οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξεποιήθη ἐν Τροίᾳ, οὐδὲ ἔστιν. ᾧ ἐφράξαντο ἢ τὰς ναῦς ἢ τὴν λείαν, ἀλλὰ τειχομαχίας ᾠδαὶ ταῦτα Ὁμήρῳ ἐπενοήθησαν, δι' ἃς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῷ ξυνετέθη. Ὁρμὴ μέν τοι τειχοποιΐας ὁμολογεῖται τὸν Ἀγαμέμνονα εἰσελθεῖν, μηνίοντος Ἀχιλλέως, ᾗ πρῶτον ἀντειρηκέναι τὸν Σθένελον εἰπόντα, « ἐγὼ μέν τοι ἐπι- » τηδειότερος τείχη καθαιρεῖν, ἢ ἐγείρειν » · ἀντειρηκέναι δὲ καὶ τὸν Διομήδην τῷ τείχει, φήσαντα, « μεγάλων ἀξιοῦσθαι τὸν Ἀχιλλέα, εἰ ξυγκλεί- » σαιμεν ἑαυτοὺς λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος μηνίει. » Αἴας δὲ λέγεται, ταυρηδὸν ὑποβλέψας τὸν βασιλέα, « δείλαιε, » εἰπεῖν « τί οὖν αἱ ἀσπίδες; » Καὶ τὸν ἵππον δὲ τὸν κοῖλον παρῃτεῖτο ὁ Σθένελος, οὐ τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης. Τὰ μὲν δὴ μάχιμα ὁμοίω ἤστην, καὶ ἴσου τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι. Ἐλείπετο δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος ξύνεσίν τε καὶ λόγου ἰσχὺν καὶ καρτερήσεις, ὁπόσαι ψυχῆς τέ εἰσι καὶ σώματος. Ὀργῆς τε γὰρ ἥττων ἦν καὶ ὑπέρφρων τοῦ ὁμίλου καὶ τραχὺς ἐπιπλήττεσθαι, καὶ τὰ

Viri

viri sunt consentanea his quæ ad Thebas peracta sunt, et in Troja peragentis. Liceat et illud tibi de Sthenelo non ignorare, quod nullus quidem ab Achivis ductus est in Troja murus: nec est quo naves, ac prædam sæpiverint: sed ut de muri oppugnatione carmina, hæc ab Homero excogitata sunt, ob quæ murus ab ipso est compositus. consilium enim struendi murum, Agamemnonem irato Achille fatetur incessisse. In qua re primum ait contradixisse Sthenelum dicentem: Ego quidem ad demoliendos muros magis sum idoneus, quam ad erigendos. Diomedem quoque muro adversatum ait, cum diceret, magnifieri Achillem, siquidem postquam ille iratus est, nosmetipsos mœnibus concluserimus. Ajax autem torve regem inspiciens, o timide, dixisse fertur quid igitur prosunt clypei? Cavum præterea equum Sthenelus renuebat; non muri oppugnationem, sed pugnæ furtum hoc esse memorans. In iis quidem quæ ad pugnas pertinent, similes erant, paremque Trojanis terrorem incutiebant. Prudentia vero et orationis vi, corporisque, atque animi continentia Sthenelus a Diomede superabatur. Ira etenim inferior erat, vulgique contemptor, et ad

ἐς τὴν δίαιταν, ἁβρότερον ἢ ἐπὶ στρατοπέδου ἐχρῆν, κατεσκεύαστο. Διομήδει δὲ τἀναντία τούτων ἐπράττετο. Μετρίας τε γὰρ πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε, καὶ ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδοῦν τῆς ὀργῆς, ὑβρίζειν τε οὐ ξυνεχώρει τοῖς πλήθεσιν, οὐδὲ ἀθυμεῖν, αὐτός τε αὐχμῶν φαίνεσθαι στρατιωτικὸν ἡγεῖτο, καὶ τὸ, ὡς ἔτυχε, καθεύδειν ἐπῄνει, σιτία τε ἦν αὐτῷ τὰ ἐπιτυχόντα, καὶ οὐδὲ οἴνῳ ἔχαιρεν, εἰ μὴ καθίκοιντο αὐτοῦ οἱ πόνοι. Τὸν δὲ Ἀχιλλέα ἐπῄνει
702. μὲν, οὐ μὴν ἐξεπέπληκτό γε, οὐδὲ ἐθεράπευεν, ὥσπερ οἱ πολλοί. Καὶ ἀνέκραγέ ποτε ὁ Πρωτεσίλεως ἐπ᾽ ἐκείνοις τοῖς ἔπεσιν, οἷς ὁ Διομήδης πεποίηται λέγων,

« Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
» Μυρία δῶρα διδούς. Ὁ δ᾽ ἀγήνωρ ἐστὶ
» καὶ ἄλλως. »

Ταῦτα γὰρ τὸν Ὅμηρον, ὡς συστρατιώτην, ἔφη εἰρηκέναι, καὶ οὐχ ὡς ὑποτιθέμενον, ἀλλ᾽ αὐτὸν ξυγγεγονότα τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τροίᾳ· τὸν γὰρ Διομήδην καθάπτεσθαι τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὴν μῆνιν τρυφῶντος ἐς τοὺς Ἕλληνας. Τὰ δὲ εἴδη ἀμφοῖν, τὸν μὲν Σθένελον, εὐμήκη ὁ Πρωτεσίλεως εἶδε, καὶ ἀνεστηκότα, γλαυκόν τε καὶ γρυπὸν, καὶ οἷον κομῶντα, ὑπερυθρόν τε καὶ ἕτοιμον τὸ αἷμα· τὸν

increpandum asper. Quæque ad victum spectant, lautius atque deliciosius, quam ut in castris conveniret, præparabat. Sed a Diomede his contraria fiebant. Modeste enim in reprehensionibus sese gerebat, et iræ tumorem castigabat: populisque nec contumeliam inferre, nec tristari permittebat: quodque ipse squallidus videretur, id militare arbitrabatur: et ut contigerat, somnum capere laudabat. Cibique sibi erant obvia quæque, nec nisi laboribus oppressus vino gaudebat. Achillem autem laudibus quidem prosequebatur, non tamen perterrefactus observabat, ut multi: et illorum quandoque carminum causa exclamavit Protesilaus, quæ Agamemnoni dicens inducitur Diomedes:

Haud e re fuerat Pelidem orare superbum,
Muneribus collatis; nam multa arrogat armis.

Hæc enim Homerum ut commilitonem dixisse ait, nec ut edoctum, sed ut qui cum Achivis in Troja fuerit. Diomedem namque mordere Achillem ait, dum iratus erat, in Græcos deliciantem. Quod autem ad amborum species, Sthenelum quidem procerum atque erectum novit Protesilaus cæsiumque, et adunco naso, et fere comantem subrufumque et sanguine promptum. Diomedem

Διομήδην δὲ, βεβηκότα τε ἀναγράφει καὶ χαροπὸν, καὶ οὔπω μέλανα, καὶ ὀρθὸν τὴν ῥῖνα· καὶ οὔλη δὲ ἡ κόμη, καὶ ξὺν αὐχμῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φιλοκτήτης δ' ὁ Ποίαντος ἐστράτευσε μὲν ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, ἄριστα δὲ ἀνθρώπων ἐτόξευσεν, Ἡρακλέους φασὶ τοῦ Ἀλκμήνης μαθὼν αὐτό. Καὶ κληρονομῆσαι λέγεται τῶν τόξων, ὁπότε Ἡρακλῆς ἀπιὼν τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, αὐτόν τε παρεστήσατο, καὶ τὸ ἐν τῇ Οἴτῃ πῦρ. Τοῦτον ἐν Λήμνῳ φασὶν ἄτιμον καταλειφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ὕδρου ἐνσκήψαντος αὐτῷ ἐς τὸν πόδα, ὑφ' οὗ νοσεῖν αὐτὸν, ἐπὶ ἀκτῆς ὑψηλῆς ἐν πέτρᾳ κείμενον, καὶ μαντευτὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐλθεῖν ὕστερον ἐπὶ τὸν Πάριν, ὃν ἀποκτείνας, τὴν μὲν Τροίαν ἑλεῖν τοῖς Ἡρακλέους τόξοις αὖθις, ἰαθῆναι δὲ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν αὐτός. Ταῦτά φησιν ὁ Πρωτεσίλεως οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἰρῆσθαι· τά τε γὰρ τόξα,
703. τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ὁποῖα ὕμνηται, καὶ τὸν Φιλοκτήτην ξυλλαβεῖν αὐτῷ τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ ἄθλου, τὰ τόξα τε ἀπελθεῖν ἔχοντα, καὶ μόνον ἀνθρώπων γιγνώσκειν ὡς χρὴ ἕλκειν αὐτὰ, τυχεῖν τε ἀριστείων

vero sedatum ac jucundum describit, nec dum nigrum, et rectum nares; crispa vero et cum squalore coma.

PHILOCTETES.

At Pœantis filius Philoctetes, longe quidem post Trojani belli initium militavit; hominum vero optime sagittas arcu emittebat; id, ut aiunt, ab Hercule Alcmenes filio edoctus, cujus arcum hereditate tunc dicitur consecutus, cum, Hercule humanam exuente naturam, et ipsum et in Œta ignem comparavit. Hunc a Græcis neglectum, et in Lemno destitutum ferunt, cum, natrix ejus pedem invasisset. Ex quo ipsum in alti littoris saxo jacentem ægrotasse aiunt: posteaque adversus Paridem ad Græcos ex oraculo venisse: quem cum interfecisset, Trojam quidem Herculis arcubus rursus captam, ipsum vero ab Æsculapii filiis curatum dicunt. Hæc haud minus quam verum sit fuisse dicta, Protesilaus ait; Herculis enim arcus haud secus ac celebrantur, extitisse memorat: et Philoctetem in Œtæ certamine ipsi Herculi adfuisse, arcusque habentem discessisse: hominumque unum quo adducerentur pacto

λαμπρῶν ἐπὶ τῇ ἁλώσει τοῦ Ἰλίου. Τὰ δὲ τῆς νόσου καὶ τῶν ἰασαμένων αὐτὸν, ἑτέρως λέγει· καταλειφθῆναι μὲν γὰρ ἐν Λήμνῳ τὸν Φιλοκτήτην, οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων, οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ· πολλούς τε γὰρ τῶν Μελίβοιαν οἰκούντων, ξυγκαταμεῖναι (στρατηγὸς δὲ τούτων ἦν), τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐπελθεῖν, ὅτι ἀπέλιπέ σφᾶς ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ πολλῶν ἀντάξιος· ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. Ἡ δὲ ἐλαύνει μὲν τὰς μανικὰς νόσους, ἐκραγὲν δὲ αἷμα ἴσχει, ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνου ἑρπετῶν. Ὃν δὲ ἐτρίβοντο οἱ Ἀχαιοὶ χρόνον ἐν τῷ Ἰλίῳ, τοῦτον ὁ Φιλοκτήτης Εὔνεῳ τῷ Ἰάσωνος ξυνεξῄρει τὰς μικρὰς τῶν νήσων, Κάρας ἐξελαύνων, ὑφ' ὧν κατείχοντο. Καὶ μισθὸς τῆς ξυμμαχίας αὐτῷ μοῖρα τῆς Λήμνου ἐγένετο, ἣν Ἄκεσαν ὁ Φιλοκτήτης ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ ἐν Λήμνῳ ἰάθη. Ἐκεῖθεν αὐτὸν Διομήδης καὶ Νεοπτόλεμος ἑκόντα ἐς Τροίαν ἤγαγον, ἱκετεύσαντες ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ ἀναγνόντες αὐτῷ τὸν ὑπὲρ τῶν τόξων χρησμὸν ἐκ Λέσβου, ὥς φησιν, ἥκοντα· χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις τοὺς Ἀχαιοὺς, τῷ τε Δωδωναίῳ καὶ τῷ Πυθικῷ, καὶ ὁπόσα μαντεῖα εὐδό-

non ignorasse, præclaraque in Ilii direptione virtutis præmia consecutum: quæ vero ad morbum, et ad eos qui ipsum curarunt pertinent, longe secus dicit. Relictum quidem esse in Lemno Philoctetem, non tamen ab iis destitutum, qui eum essent curaturi, nec à Græcis omnibus neglectum. Eorum enim multos qui Melibœam incolunt, commoratos: horum namque dux erat: et Achivis lacrymas obortas, quod ipsos vir fortis ac plurimi faciendus reliquisset: a terra autem Lemnia ipsum statim curatum, in quam cecidisse Vulcanus dicitur. Ipsa autem insanos quidem expellit morbos: sanguinis vero profluvium sistit, et ex serpentibus natricis morsui medetur. Dum autem Græci in Troja morabantur, interea Philoctetes una cum Euneo *Jasonis* filio parvas capiebat insulas, Cares, a quibus obtinebantur, expellens: cui pars Lemni societatis in bello præmium fuit: quam Philoctetes, quod in Lemno curatus esset, Acesam appellavit. Illinc Diomedes, ac Neoptolemus ad Trojam volentem adduxere, cum pro universis Græcis ei supplicassent, oraculumque de arcubus ex Lesbo (ut ait) profectum recitassent. Uti enim Achivos ait et domesticis oraculis, Dodonæo

κιμα Βοιώτιά τε ἦν καὶ Φωκικά. Λέσβου δὲ ὀλίγον ἀπεχούσης τοῦ Ἰλίου, ἔστελλον ἐς τὸ ἐκεῖ μαντεῖον τοὺς Ἕλληνας· ἔχρα δὲ, οἶμαι, ἐξ Ὀρφέως. Ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὸ τῶν γυναικῶν ἔργων ἐς Λέσβον κατασχοῦσα, ῥῆγμα τῆς Λέσβου ᾤκησε,
704. καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ ἐχρησμῴδει· ὅθεν ἐχρῶντο τότε αὐτῇ τὰ μαντικὰ Λέσβιοί τε καὶ τὸ ἄλλο ξύμπαν Αἰολικὸν, καὶ Ἴωνες Αἰολεῦσι πρόσοικοι. Χρησμοὶ δὲ τοῦ μαντείου τούτου, καὶ ἐς Βαβυλῶνα ἀνεπέμποντο. Πολλὰ γὰρ καὶ ἐς τὸν ἄνω Βασιλέα ἡ κεφαλὴ ᾖδε. Κύρῳ τε τῷ ἀρχαίῳ χρησμὸν ἐντεῦθεν ἐκδοθῆναι λέγεται, « τὰ ἐμὰ, ὦ » Κῦρε, σά. » Καὶ ὁ μὲν οὕτως ἐγίγνωσκεν, ὡς Ὀδρύσας τε καὶ τὴν Εὐρώπην καθέξων, ἐπειδὴ Ὀρφεύς ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατὸς γενόμενος, ἀνά τε Ὀδρύσας ἴσχυσεν ἀνά τε Ἕλληνας, ὁπόσοι τελεταῖς ἐθείαζον. Ὁ δ', οἶμαι, τὰ ἑαυτοῦ πείσεσθαι ἐδήλου τὸν Κῦρον. Ἐλάσας γὰρ Κῦρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἴστρον, ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνας (τὰ δὲ ἔθνη ταῦτα Σκύθαι), ἀπέθανέ τε ὑπὸ γυναικὸς, ἣ τούτων ἦρχε τῶν βαρβάρων, καὶ ἀπέτεμεν ἡ γυνὴ τὴν Κύρου κεφαλὴν, καθάπερ αἱ Θρᾶτται τὴν Ὀρφέως. Τοσαῦτα, ξένε, περὶ τοῦ μαντείου τούτου, τοῦ Πρωτεσίλεώ τε καὶ Λεσβίων

scilicet

scilicet et Pythico, et quæcunque Bœotica sive Phocica probarentur, vaticinia. Lesbo autem haud procul ab Ilio distante, ad oraculum illic existens miserunt. Dabat autem responsa ex Orpheo. Caput enim post mulierum facinus Lesbo appulsum specum habitavit, et in cava humo vaticinabatur. Unde Lesbii, cæterique Æoles, atque his finitimi Iones, ipso ad vaticinia utebantur. Responsa autem hujus vaticinii et Babylona mittebantur. Multa etenim Persarum quoque regi caput hoc cecinit: Cyroque vetusto editum inde oraculum ferunt: *Mea, o Cyre tua.* Et hic quidem sic interpretabatur, utpote Odrysas atque Europam occupaturus: quandoquidem Orpheus una cum sapientia potentiam quoque adeptus per Odrysas plurimum valuit, ac Græcos, quotquot mysteria celebrant. Ipse vero (ut puto) sua ipsius Cyrum passurum indicabat. Profectus enim Cyrus ultra Istrum fluvium adversus Massagetas atque Issedones, Scythicas gentes, a muliere, quæ his barbaris imperabat, interfectus est, Cyrique caput mulier abscidit, ut et Thressæ mulieres Orphei. Atque hæc quidem (o hospes) de hoc oraculo a Protesilao, ac Lesbiis audivi. Philoctetem autem non modo non ægrotantem,

ἤκουσα. Ἐλθεῖν δὲ ἐς Τροίαν τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε νοσοῦντα, οὔτε νενοσηκότι ὅμοιον, ἀλλὰ πολιὸν μὲν ὑφ᾽ ἡλικίας ἑξήκοντα γάρ που ἔτη γεγονέναι, σφριγῶντα δὲ παρὰ πολλοὺς τῶν νέων, βλέπειν τε δεινότατα ἀνθρώπων, καὶ φθέγγεσθαι βραχυλογώτατα, καὶ ὀλίγοις τῶν βουλευμάτων ξυντίθεσθαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΝΕΛΕΩΣ.

Ἀγαμέμνονα δὲ καὶ Μενέλεων οὔτε τὸ εἶδος
ὁμοίω γενέσθαι φησὶν, οὔτε τὴν ῥώμην· τὸν μὲν γὰρ
ἐν αὐτουργίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, μαχόμενόν τε
οὐδενὸς τῶν ἀρίστων ἧττον, καὶ ὁπόσα ἐς βασιλέα
ἥκει πράττοντα, γιγνώσκειν τε αὐτὸν ἃ χρὴ τὸν
ἄρχοντα, καὶ ὅ, τι ἕτερος γνοίη πείθεσθαι, πρέπειν
τε τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ, καὶ δι᾽ αὐτὸ τὸ εἶδος·
σεμνὸν γὰρ καὶ μεγαλοπρεπῆ φαίνεσθαι, καὶ οἷον
ταῖς Χάρισι θύοντα· τὸν δὲ Μενέλεων, μάχεσθαι
μὲν μετὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀποχρῆ-
σθαι δὲ τῷ ἀδελφῷ πάντα, καὶ τυγχάνοντα προ-
θύμου τε καὶ εὔνου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅμως βασ-
705. καίνειν αὐτῷ καὶ ὧν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔπραττεν, ὑπὸ
τοῦ ἄρχειν μὲν καὶ αὐτὸς ἐθέλειν, μὴ ἀξιοῦσθαι
δέ. Τὸν γοῦν Ὀρέστην, Ἀθήνησι μὲν καὶ παρὰ τοῖς

sed ne ægrotanti quidem similem, ad Trojam venisse, sed ætate quidem canum, utpote sexaginta fere annos natum, sed præter multos juvenes vigentem, hominumque acerrime cernere, et brevissima loqui, paucisque consiliorum assentiri.

AGAMEMNON ET MENELAUS.

Agamemnonem autem, ac Menelaum, nec specie nec robore fuisse similes ait: hunc quidem in bellicis operibus versatum ipsum, optimorum nemine deterius pugnantem, et quæcunque ad regem pertinent, agentem: et cum ipsum, quæ principem oporteat, cognoscere, tum si quid alius cognosceret, parere; Græcorumque imperio ipsa etiam forma ornamento esse. Gravem enim ac magnificum videri, ut qui Gratiis sacrificaret. Menelaum vero pugnare quidem Græcorum quam plurimis deterius; abuti vero in omnibus fratre: et licet promptum ac benevolum Agamemnonem experiretur, ipse tamen invidere, et si quæ etiam pro ipso egisset; quod imperare quidem et ipse vellet, imperio vero dignus haudquaquam duceretur. Itaque Orestem Athenis

Ἕλλησιν εὐδοκιμοῦντα, ἐπειδὴ τῷ πατρὶ ἐτιμώρησεν, ἐν δὲ τῷ Ἄργει κινδυνεύοντα, βληθέντα ἂν περιεῖδεν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀρέστης ἐμπεσὼν τούτοις μετὰ ξυμμάχων Φωκέων, τοὺς μὲν ἐτρέψατο, τοὺς δὲ καταπλήξας, τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς, καὶ ἄκοντος τοῦ Μενέλεω, κατεκτήσατο. Κομᾷν δὲ τὸν Μενέλεων μειρακιωδῶς φησὶν, ἐπεὶ δὲ ἡ Σπάρτη ἐκόμα, ξυγγιγνώσκειν αὐτῷ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιχωριάζοντι. Οὐδὲ γὰρ τοὺς ἀπ' Εὐβοίας ἥκοντας ἐτώθαζον, καί τοι γελοίως κομῶντας. Διαλεχθῆναι δὲ αὐτὸν ῥᾷστα ἀνθρώπων φησὶ καὶ βραχυλογώτατα, ξυγκεραννύοντα ἡδονὴν τῷ λόγῳ.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ.

Κρῆτα Ἰδομενέα ὁ Πρωτεσίλεως οὐκ οἶδεν ἐν Ἰλίῳ, ἀλλ' ἐν Αὐλίδι ὄντων, πρεσβείαν ἀφικέσθαι παρ' Ἰδομενέως φησὶν, ὑπισχνουμένου τὸ Κρητῶν ξυμμαχικὸν, εἰ ξυμμετέχοι τῆς ἀρχῆς τῷ Ἀγαμέμνονι· τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνονα σωφρόνως τε ἀκοῦσαι ταῦτα καὶ παραγαγεῖν τὸν ἥκοντα· τὸν δὲ, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ καὶ φρονηματώδει, « Ὦ « Ἀχαιοὶ, » φάναι « ἀνὴρ τὴν Μίνω τοῦ Κρητὸς

quidem, atque apud Græcos illustrem, postquam patrem ultus est, Argis vero periclitantem, neglexisset ab Argivis lapidibus petitum, ni Orestes una cum Phocensibus auxiliantibus hos invadens, partim quidem evertisset, partim vero perterrefactis, patris imperium, invito etiam Menelao, adeptus fuisset. Adolescentium autem more nutrisse comam Menelaum ait: sed quod Sparta comam promitteret, ipsi Achivos patrium morem servanti ignovisse. Neque enim ex Eubœa profectos, licet ridiculose comantes, increpabant. Disseruisse autem hominum facillime dicit, ac brevissime, suavitatem orationi commiscentem.

IDOMENEUS.

Cretensem Idomeneum Protesilaus non vidit in Ilio, sed Græcis in Aulide existentibus legationem ab Idomeneo venisse ait, Cretensium in bello societatem pollicitante, si Agamemnonis imperii párticeps fieret: tunc Agamemnonem quidem hæc modeste audivisse, legatumque in concionem adduxisse: ipsum vero clara voce ac elata dixisse: O Achivi, vir Minois Cretensis imperium habens,

» ἀρχὴν ἔχων, δίδωσιν ὑμῖν ξυμμάχους ἑκατὸν » πόλεις, καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἑλεῖν παίζοντας. » Ἀξιοῖ δὲ ξυντετάχθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ » ἄρχειν ὑμῶν, ὥσπερ οὗτος. » Πρὸς ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, « Ἐγὼ δὲ καὶ πάσης » τῆς ἀρχῆς παραχωρεῖν ἕτοιμος, εἰ βελτίων ἐμοῦ » φαίνοιτο, » παρελθεῖν φησὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα, καὶ διαλεχθῆναι ὧδε· « Ἡμεῖς, Ἀγά- » μεμνον, δεδώκαμέν σοι τὴν ἡγεμονίαν, ὑπὲρ » εὐταξίας τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ μὴ πολλοὺς
706. » ἄρχειν. Στρατεύομεν δὲ οὐχ ὑπὲρ τοῦ δουλεύειν » ἢ σοὶ ἢ ἑτέρῳ, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ καταδουλώσα- » σθαι Τροίαν, ἣν λάβοιμεν, ὦ Θεοὶ, λαμπρὰ » καὶ καλὰ ἐργασάμενοι. Τοιοῦτοι γάρ ἐσμεν τὰς » ἀρετὰς, οἷοι Τροίαν μὲν ἐσπουδακότες λαβεῖν, » Κρήτην δὲ παίζοντες. »

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολέμιά φησι κατὰ Διομήδην τε καὶ Σθένελον γεγονέναι, ξυνετὸν δὲ ἧττον δόξαι, προσέχειν τε οὐδὲν τῷ Ἀγαμέμνονι· « πατρός τε γὰρ εἶναι Λοκρῶν δυνατω- » τάτου, στρατιάν τε οὐκ ἀφανῆ ἄγειν, οὐδὲ

centum vobis dat socias in bello civitates, et ut ludentes Trojam capiatis: ceterum dignum censet, ut æquo cum Agamemnone jure vobis imperet. Ad hæc cum Agamemnon dixisset: Ego et universo cedere imperio paratus sum, si me visus præstantior fuerit: accessisse ait Telamonis filium Ajacem, atque ita disseruisse: Nos tibi, Agamemnon, imperium tradidimus, et ut exercitus in ordine contineatur, et ut pauci nobis imperent. Militamus autem, non ut tibi, aut alii serviamus, sed ut Trojam in servitutem redigamus: quam utinam capiamus, o Dii, cum præclara ac pulchra fecerimus. Tales enim virtute sumus, qui Trojam quidem laborando, Cretam vero ludendo capiamus.

AJAX LOCRENSIS.

Locrensem autem Ajacem in bellicis quidem rebus Diomedis, ac Stheneli æmulum fuisse ait, sed minus prudentem existimatum, nihilque Agamemnoni obsequentem, utpote qui diceret se ortum patre Locrensium fortissimo, neque adduxisse exercitum ignobilem, nec sponte

» δουλεύσειν ποτὲ ἑκὼν οὔτ' ἂν Ἀτρείδαις οὔτ'
» ἄλλῳ οὐδενὶ, ἔστ' ἂν ἤδε ἀστράπτῃ, » τὴν
αἰχμὴν δεικνὺς ταῦτ' ἔλεγε, γοργὸν βλέπων,
καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης
ἑτοίμου. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἔφασκεν, ὅσοι προσ-
εῖχον τῷ Ἀγαμέμνονι, ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἥκειν,
ἑαυτὸν δὲ, ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης· δεῖν γὰρ δὴ Ἕλ-
ληνας ὄντας κρατεῖν βαρβάρων. Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ
χειροήθη δράκοντα, πεντάπηχυν τὸ μῆκος, ὃν ξυμ-
πίνειν τε καὶ ξυνεῖναι τῷ Αἴαντι, καὶ ὁδῶν ἡγεῖ-
σθαι, καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κύνα. Τὴν δὲ Κασάν-
δραν ἀποσπάσαι μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδους,
προσκειμένην τῇ θεῷ καὶ ἱκετεύουσαν, οὐ μὴν
βιάσασθαί γε, οὐδὲ ὑβρίσαι ἐς αὐτὴν ὁπόσα οἱ
μῦθοι ἐπιψεύδονται, ἀλλ' ἀπαγαγεῖν μὲν ἐς τὴν
ἑαυτοῦ σκηνὴν, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἰδόντα τὴν
Κασάνδραν (πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ καὶ κατέστεπτο
παρὰ τῆς τέχνης), ἁλῶναί τε δὴ αὐτίκα τῆς κό-
ρης, καὶ ἀφελέσθαι αὐτὴν τὸν Αἴαντα. Ἔριδός τε
αὐτοῖς ἐν τῷ δασμῷ γενομένης, ὁ μὲν ἠξίου ἑαυ-
τοῦ εἶναι ἃ εἷλεν, ὁ δὲ οὔ τ' ἀπεδίδου καὶ ἀσε-
βῆσαι αὐτὸν ἐς τὴν Ἀθηνᾶν ἔφασκε. Καθεῖντο δὲ
τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοὶ ἐς τὸ Ἑλληνικὸν,
707. διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸν Αἴαντα ἔχθος τὴν θεὸν

aut

aut Atridis, aut cuipiam alii unquam servitūrum, *donec hæc fulgeat*, hastam ostentans, hæc dicebat, horrendum spectans, comamque quatiens præ mentis promptitudine: et cæteros quidem, quicumque Agamemnoni obtemperarent, pro Helená, seipsum vero pro Europa venisse dictitabat: decere enim ut Græci barbaris præstent, atque imperent. Fuisse autem ipsi et mansuetum, ac cicurem draconem in septem cubitos porrectum, una cum Ajace et bibentem et versantem, viasque præeuntem, atque ut canis consequentem. Cassandram autem extraxisse quidem a Palladis simulacro, Deæ inhærentem, ac supplicantem: non tamen violasse, nec vitium intulisse, ut fabulæ mentiuntur: sed adduxisse quidem ad suum ipsius tentorium: Agamemnonem vero, cum Cassandram vidisset (nam ad pulchritudinem ingenitam arte quoque exornata erat), puellæ amore confestim fuisse captum, ipsamque Ajaci eripuisse: ortaque in prædæ partitione contentione, hic quidem sua esse censebat, quæ ceperat: ille vero non modo non reddebat, verum et adversus Deam impie fecisse ipsum dictitabat. Dimissi autem sunt ab Agamemnone per Græcorum exercitum, qui hujusmodi dis-

πολλὰ καὶ ἄτοπα ἐπισημαίνειν ὑπὲρ τῆς κόρης, καὶ ἀπολεῖσθαι τὴν στρατιὰν, εἰ μὴ ἀπολέσειεν αὐτόν. Ὁ δ' ἐνθυμηθεὶς, ὅπως Αἴαντα μὲν ἀπώλεσεν ἄδικος κρίσις, Παλαμήδην δὲ οὐδὲν ἡ σοφία ὤνησε τὸ μὴ οὐχ ἀποθανεῖν διαβληθέντα, ἀποδράναι νύκτωρ ἐν πορθμείῳ οὐ μεγάλῳ, χειμῶνός τε καὶ ὡς ἔτυχεν· ὅτε δὴ πλέων εὐθὺ Τήνου τε καὶ Ἄνδρου, πρὸς Γυραῖς ἀπέθανεν. Ἀγγελίας δὲ τοῦ πάθους ἐς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐλθούσης, ὀλίγους μὲν αὐτῶν σίτου ἅψασθαι, πάντας δὲ ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ χεῖρας ἄρασθαι, προσεσχηκότας τε τῇ θαλάττῃ ἀνακαλεῖν αὐτὸν καὶ ὀλοφύρεσθαι, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ὀργῇ ἔχειν, μονονοὺ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Αἴαντος· ἐναγισμάτων τε αὐτὸν τυχεῖν, ἃ μή πω ἐπηνέχθη πρότερον μήτε μὴν ὕστερον ἀνθρώπῳ μηδενὶ, μηδὲ ὁπόσους ναυμαχίαι ἀφανεῖς ἔσχον. Ἐς γὰρ Λοκρίδα ναῦν ἣ τὸν Αἴαντα ἦγε, ξύλα νήσαντες ὥσπερ ἐς πυρὰν, ἔσφαξαν μέλανα πάντα, καὶ στείλαντες αὐτὴν ἱστίοις μέλασι καὶ τοῖς ἄλλοις ὁπόσα ἐς τὸ πλεῖν εὕρηται, ξυνεῖχον πείσμασιν ἔστε πνεῦσαι τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἄνεμον, ὃν περὶ ὄρθρον μάλιστα ἡ Ἴδη ἀποστέλλει. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα διεφαίνετο καὶ κατῄει τὸ πνεῦμα,

pergerent sermones: ob perpetuum in Ajacem odium, Deam multa atque horrenda pro puella portendere, exercitumque, ni ipsum perderet, esse periturum. Hic vero recordatus quod Ajacem quidem iniquum perdiderit judicium, Palamedi vero nihil sapientia profuisset, quin lapidibus petitus occideret, noctu cymba haud magna, tempestateque existente, et ut fors tulit, aufugit: cum interea recta ad Tenum atque Andrum navigans, juxta Gyras interiit. Cujus calamitatis nuncio ad Græcos delato, paucos quidem ipsorum cibum attigisse ait: omnes vero ut pro viro strenuo manus ad sidera sustulisse, marique intentos ipsum appellasse, atque luxisse; Agamemnonique, quod tantum non manibus Ajacem occidisset, fuisse iratos; ipsumque justa consecutum, quæ nec unquam antea, nec postea cuipiam oblata sunt, ne iis quidem qui in bello navali periere. Congestis enim in Locrensem navim, quæ Ajacem vexerat, lignis, utpote in pyram, nigra omnia mactarunt, et cum velis ipsam nigris, cæterisque quæ ad navigandum inventa sunt exornàssent, rudentibus tantisper continuere, donec ventus a terra spiraret, quem maxime Ida sub crepusculum mittit. Postquam

πῦρ ἐς τὴν κοίλην ναῦν ἐνῆκαν, ἔπλει τε δὴ μετεωρίζουσα ἐς τὸ πέλαγος, καὶ οὔπω ἡλίου ἀνίσχοντος, αὐτή τε κατεφλέχθη, καὶ ὁπόσα τῷ Αἴαντι ἔφερε.

ΧΕΙΡΩΝ.

Χείρωνα δὲ τὸν ἐν Πηλίῳ, γενέσθαι μὲν φησιν ἀνθρώπῳ ὅμοιον, σοφὸν δὲ καὶ λόγους καὶ ἔργα (θήρας τε γὰρ ποικίλης ἥπτετο, καὶ τὰ πολεμικὰ ἐπαίδευε, καὶ ἰατρικοὺς ἀπέφαινε, καὶ μουσικοὺς ἥρμοττε, καὶ δικαίους ἐποίει.), βιῶναί τε ἐπὶ μήκιστον, φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ Ἀσκληπιόν, Τελαμῶνά τε καὶ Πηλέα, καὶ Θησέα, θαμίζειν δὲ καὶ Ἡρακλέα τῷ Χείρωνι, ὅτε μὴ ἀπάγοιεν αὐ-
708. τὸν οἱ ἆθλοι. Μετασχεῖν δὲ τῆς τοῦ Χείρωνος ὁμιλίας καὶ αὐτός φησι Παλαμήδει ἅμα καὶ Ἀχιλλεῖ καὶ Αἴαντι.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Καὶ τὰ τοῦ Παλαμήδους ὧδε ἀπαγγέλλει· αὐτομαθῆ ἀφικέσθαι αὐτὸν, καὶ σοφίας ἤδη γεγυμνασμένον, καὶ πλείω γιγνώσκοντα ἢ ὁ Χείρων. Πρὸ γὰρ δὴ τοῦ Παλαμήδους, ὧραι μὲν οὔπω

autem illuxit dies, et spiritus descenderat, ignem cavae navi indidere, quae in altum sublata pelagus, nondum oriente sole, et ipsa cremata est, et quaecumque Ajaci vehebat.

CHIRON.

Cæterum Chironem in Pelio habitantem, fuisse quidem (ait) homini similem, verbis vero ac factis sapientem. Etenim variæ erat venationis studiosus, remque docebat militarem, necnon et medicos reddebat, ac musicos concinnabat, æquosque faciebat: diutissimeque vixisse ait. Operam autem ipsi dedisse Æsculapium, Telamonem, Peleumque, ac Theseum: Herculem præterea Chironem frequentasse, cum certamina ipsum haud abducerent: participem quoque se Chironis consuetudinis una cum Palamede, Achilleque atque Ajace fuisse asserit.

PALAMEDES.

Et quæ ad Palamedem pertinent, sic refert: nullo præceptore eruditum ad Trojam ipsum venisse et, sapientia jam exercitatum, pluraque quam Chiron scientem. Nam ante Palamedem

ἦσαν οὖσαι, μηνῶν δὲ οὔπω κύκλος, ἐνιαυτὸς δὲ οὔπω ὄνομα ἦν τῷ χρόνῳ, οὐδὲ νόμισμα ἦν, οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα, οὐδὲ ἀριθμεῖν, σοφίας δὲ οὔπω ἔρως, ἐπεὶ μήποτ᾽ ἦν γράμματα. Βουλομένου δὲ τοῦ Χείρωνος ἄλλα τε καὶ ἰατρικὴν διδάσκειν αὐτὸν, « ἐγὼ, » ἔφη « ὦ Χείρων, ἰατρι- » κὴν οὐκ οὖσαν μὲν, ἡδέως ἂν εὗρον, εὑρημένην δὲ » οὐκ ἀξιῶ μανθάνειν. Καὶ ἄλλως τὸ ὑπέρσοφόν » σου τῆς τέχνης ἀπήχθηται μὲν Διῒ, ἀπήχθηται » δὲ Μοίραις. Καὶ διήειν ἂν τὰ Ἀσκληπιοῦ, εἰ « μὴ ἐνταῦθα ἐβέβλητο. » Ὄντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι, πεττοὺς εὗρεν, οὐ ῥᾴθυμον παιδιὰν, ἀλλ᾽ ἀγχίνουν τε καὶ εἴσω σπουδῆς. Τὸν δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν εἴρηται, ὡς στρατεύοι μὲν ἐπὶ τὴν Τροίαν ἡ Ἑλλὰς, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μανίαν πλάττοιτο, καὶ πρὸς ἀρότρῳ εἴη βοῦν ἵππῳ ξυμβαλὼν, Παλαμήδης τε αὐτὸν ἐλέγξειε τῷ Τηλεμάχῳ, οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι· προθυμότατα γὰρ δὴ τὸν Ὀδυσσέα ἐς Αὐλίδα ἐλθεῖν, καὶ
709. ὄνομα ἤδη αὐτοῦ παραδεδόσθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ δεινότητι· διενεχθῆναι δὲ αὐτὸν τῷ Παλαμήδει ἐντεῦθεν. Ἔκλειψις ἡλίου ἐν Τροίᾳ ἐγένετο, καὶ ὁ στρατὸς ἄθυμοι ἦσαν, λαμβάνοντες τὴν διοσημείαν ἐς τὰ μέλλοντα. Παρελθὼν οὖν ὁ Παλαμήδης αὐτό

nondum erant nec horæ, nec mensium orbis, temporique annus nondum erat nomen: nec signata adhuc erat pecunia, nec pondera, nec mensuræ, atque numeri: nec dum sapientiæ amor, quandoquidem nondum erant literæ. Volente autem Chirone cum alia, tum vel maxime medicinam ipsum edocere: ego, inquit, o Chiron, libenter quidem medicinam minime existentem invenissem, inventam vero haud opto percipere: et alioqui nimia tuæ artis sapientia, tam Jovi, quam Parcis est odio: et quæ Æsculapio acciderint percurrissem, nisi hîc fulmine ictus fuisset. Græcis autem in Aulide existentibus, tesseras excogitavit, ludum non modo non desidem, verum solertem, ac non sine studio. Sermonem autem a poetarum nonnullis celebratum, quod scilicet Græcia quidem in Trojam expeditionem faceret, Ulysses vero in Ithaca insaniam simularet, et ad aratrum bovem equo jungeret, Palamedesque eum Telemacho jumentis opposito redargueret, minime esse sanum ac verum asserit. Promptissime enim in Aulidem venisse Ulyssem, nomenque ipsius jam apud Græcos quod acerrimus esset orator, celebre erat. Inter ipsum autem, ac Palamedem, hinc ortum est dissidium. Solis defectus in Troja factus est, et exercitus tristis, ac mœstus erat, cum

τε τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξῆλθε, καὶ ὅτι τῆς σελήνης ὑποτρεχούσης αὐτὸν ἐξαμαυροῦται, καὶ ἀχλὺν ἕλκει. « Κακὰ δὲ, εἴ τινα σημαίνει, ταῦτα » δή που, » ἔφη « οἱ Τρῶες πείσονται. Οἱ μὲν » γὰρ ἀδίκων ἦρξαν, ἡμεῖς δὲ ἀδικούμενοι ἥκο- » μεν. Προσήκει δὲ καὶ ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ εὔχε- » σθαι, πῶλον αὐτῷ καταθύσαντας λευκόν τε » καὶ ἄνετον. » Ταῦτα τῶν Ἀχαιῶν ἐπαινεσάν- των, καὶ γὰρ ἥττηντο τῶν τοῦ Παλαμήδους λό- γων, παρελθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς, « ἃ μὲν χρὴ θύειν » ἔφη « ἢ ὅ, τι εὔχεσθαι ἢ ὅτῳ, Κάλχας ἐρεῖ. » Μαντικῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα. Τὰ δὲ ἐν τῷ οὐ- » ρανῷ καὶ ἥτις τῶν ἄστρων ἀταξία τε καὶ » τάξις, Ζεὺς οἶδεν, ὑφ' οὗ ταῦτα κεκόσμηταί » τε καὶ εὕρηται. Σὺ δὲ, Παλάμηδες, ἧττον » ληρήσεις, προσέχων τῇ γῇ μᾶλλον, ἢ τὰ ἐν » τῷ οὐρανῷ σοφιζόμενος. » Ὑπολαβὼν οὖν ὁ Παλαμήδης, « εἰ σοφὸς ἦσθα, » εἶπεν « ὦ Ὀδυσ- » σεῦ, ξυνῆκας ἂν ὅτι μηδεὶς ἂν σοφόν τι περὶ » τῶν οὐρανίων εἴποι, μὴ πλείω περὶ τῆς γῆς » γιγνώσκων. Σὲ δὲ ἀπολελεῖφθαι τούτων οὐκ » ἀπιστῶ. Φασὶ γὰρ ὑμῖν τοῖς Ἰθακησίοις, μήτε » ὥρας εἶναι, μήτε γῆν. » Ἐκ τούτων ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθεν ὀργῆς πλέως, ὁ δὲ Παλα-

Jovis

Jovis signum ad futura perciperet. Progressus igitur Palamedes ipsum solis affectum exposuit, quod scilicet luna subtercurrente ipse obscuretur ac caliginem contrahat: quod si quæ mala portendit, hæc (inquit) Trojani procul dubio patientur. Nam hi quidem injuriam inferre cœperunt, nos vero injuria affecti venimus. Oportet autem ut orienti soli supplicemus, eique pullum candidum atque indomitum immolemus. Hæc cum Græci Palamedis rationibus victi collaudassent, processit in medium Ulysses, et, quæ (inquit) sacrificare, quidque precari, et quem oporteat, dicet Calchas. talia enim ad divinationem spectant. Quæ vero in cœlo sunt, et utrum astrorum sit ordo, an non, novit Jupiter, a quo hæc et distincta, et inventa sunt. Tu autem, o Palamedes, minus nugaberis, si humo magis animum intenderis, quam quæ in cælo sunt, excogitaveris. Cui respondens Palamedes, si (inquit) sapiens esses Ulysses, intelligeres utique neminem de cœlestibus sapienter posse disserere, quin multo plura de terrestribus cognoverit. Te autem his deficere haud diffido. Aiunt enim vobis Ithacensibus nec horas esse, nec tellurem. Ex his Ulysses ira plenus discessit,

μήδης ὡς πρὸς βασιλεύοντα ἤδη παρασκευάζων
ἑαυτόν. Ἐν ἐκκλησίᾳ δέ ποτε τῶν Ἀχαιῶν ὄντων,
γέρανοι μὲν ἔτυχον πετόμεναι τὸν εἰωθότα ἑαυταῖς
τρόπον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐς τὸν Παλαμήδην βλέ-
ψας, « αἱ γέρανοι » ἔφη « μαρτύρονται τοὺς
» Ἀχαιοὺς, ὅτι αὗται γράμματα εὗρον, οὐχὶ
» σύ. » Καὶ ὁ Παλαμήδης, « ἐγὼ γράμματα
» οὐχ εὗρον, » εἶπεν « ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν εὑρέθην.
» Πάλαι γὰρ ταῦτα ἐν Μουσῶν οἴκῳ κείμενα
» ἐδεῖτο ἀνδρὸς τοιούτου. Θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα
» δι' ἀνδρῶν σοφῶν ἀναφαίνουσι. Γέρανοι μὲν οὖν
» οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων, ἀλλὰ τάξιν
» ἐπαινοῦσαι πέτονται. Πορεύονται γὰρ ἐς Λι-
» βύην, ξυνάψουσαι πόλεμον σμικροῖς ἀνθρώποις.
» Σὺ δ' οὐδὲν ἂν περὶ τάξεως εἴποις· ἀτακτεῖς
» γὰρ τὰς μάχας. » Αἰτίαν δὲ, οἶμαι, ξένε, ὁ
Ὀδυσσεὺς εἶχεν, ὡς, εἴ που Ἕκτορα ἢ Σαρπηδόνα
ἢ Αἰνείαν ἴδοι, καταλιπὼν τὴν τάξιν καὶ μεθι-
στάμενος πρὸς τὰ ῥᾳστώνην ἔχοντα τοῦ πολέμου.
Μειρακιώδης δὲ περὶ τῆς ἐκκλησίας δόξας, καὶ
πρεσβύτερος νέου τοῦ Παλαμήδους ἡττηθεὶς, ἐπι-
τείχιζει αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς πρὸς τὸν
Ἀχιλλέα τοὺς Ἀχαιοὺς μεθιστάντι. Διενεχθῆναι δὲ
πάλιν αὐτοὺς ἐκ τοιούτου φησί. Λύκοι καταβαί-

Palamedes vero, ut adversus invidentem jam seipsum præparans. In concione autem Græcis aliquando existentibus contigit, ut grues solito volarent more: Ulysses autem in Palamedem respiciens, Grues, inquit, Græcos testantur, se, non te, literas invenisse. Et Palamedes: ego (inquit) literas minime inveni, verum ab ipsis inventus sum. Jam diu in Musarum domicilio sitæ, hujusmodi indigebant viro. Nam Dii talia per viros sapientes in lucem edunt. Grues autem sibi literas haud vindicant, sed ordinem laudantes volant. In Libyam enim proficiscuntur, bellum cum parvis hominibus conflaturæ. Tu autem de ordine nihil dixeris. Nullum enim in præliis servas ordinem. Nam Ulyssi vitio dabatur (o hospes) quod sicubi Hectorem, aut Sarpedonem, aut Æneam vidisset, ordinem desereret, seque ad faciliora prælii transferret. Infantissimus autem in concione visus, et senior a juvene superatus, ipsi inimicavit Agamemnonem, utpote Græcos ad Achillem traducenti. Ipsos rursus ex hoc inimicitias exercuisse ait. Lupi ex Ida descendentes, ferentibus sarcinas pueris, et quæ

νοντες ἐκ τῆς Ἴδης ἐσίνοντο τὰ σκευοφόρα παιδά-
ρια, καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ περὶ τὰς σκηνάς. Ὁ
μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς ἐκέλευσεν ἀραμένους τόξα τε καὶ
ἀκόντια, φοιτᾷν ἐς τὴν Ἴδην ἐπὶ τοὺς λύκους.
Ὁ δὲ Παλαμήδης, « ὦ Ὀδυσσεῦ, » ἔφη « τοὺς
» λύκους ὁ Ἀπόλλων προοίμιον λοιμοῦ ποιεῖ-
» ται, καὶ τοξεύει μὲν αὐτοὺς, καθάπερ τοὺς
» ὀρέας τε καὶ τοὺς κύνας ἐνταῦθα. Πέμπει δὲ
» πρότερον παρὰ τοὺς νοσήσοντας, εὐνοίας ἕνεκα
» τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ φυλάξασθαι. Εὐχώ-
» μεθα οὖν Ἀπόλλωνι Λυκίῳ τε καὶ Φυξίῳ, τὰ
711. » μὲν θηρία ταῦτα, τοῖς ἑαυτοῦ τόξοις ἐξελεῖν,
» τὴν νόσον δὲ ἐς αἶγας, φασὶ, τρέψαι. Καὶ
» ἡμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ἐπιμελώμεθα ἡμῶν
» αὐτῶν. Δεῖ γὰρ τοῖς φυλαττομένοις τὰ λοι-
» μώδη διαίτης λεπτῆς καὶ κινήσεων ξυντόνων.
» Ἰατρικῆς μὲν γὰρ οὐχ ἡψάμην, σοφίᾳ δὲ κατα-
» ληπτὰ ἅπαντα. » Εἰπὼν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν
κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν
σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι, τραγήμασι δὲ,
καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν πειθο-
μένους αὐτῷ, καὶ πᾶν τὸ ἐκ Παλαμήδους θεῖόν
τε ἡγουμένους καὶ χρησμῶδες. Καὶ γὰρ δὴ ὁ
λοιμὸς ὃν προὔλεγεν, ἐνέσκηψε μὲν ἐς τὰς Ἑλ-

juxta tentoria erant jumentis oberant. Itaque Ulysses quidem jussit, ut arcus ac jacula sumentes, in Idam adversus lupos tenderent. Palamedes vero: O Ulysses (inquit) lupos Apollo pestis præludium facit, et ipsos quidem haud secus sagittis petit, atque hic mulos ac canes: præmittit vero ad ægrotaturos, hominum benevolentiæ causa, et ut sibi caveant. Itaque Lycio ac Phyxio supplicemus Apollini, ut has quidem feras suis ipsius tollat sagittis, pestem vero in capras, quod aiunt, vertat. Nos autem (o viri Græci) nosmetipsos curemus. Opus enim est pestifera declinantibus tenui diæta, motuque concitato. Medicam quidem haud attigi facultatem, sed omnia sapientia comprehenduntur. Hæc locutus, carnium quidem forum cohibuit, cibosque jussit renuere militares, exercitumque jam sibi obsequentem, et quicquid a Palamede dictum foret, divinum, atque ut Apollinis oraculum arbitrantem, ad bellaria sylvestriaque olera deduxit. Nam pestis quam prædicebat, cum ex Ponto initium sumpsisset, Hellespontiacas invasit civitates. Incidit autem et Ilio, sed

λῃστεύοντικὰς πόλεις, ἀρξάμενος, φασὶν, ἐκ τοῦ Πόντου, προσίεισι δὲ καὶ τῷ Ἰλίῳ, τῶν δὲ Ἑλλήνων οὐδενὸς ἥψατο, καί τοι στρατοπεδευόντων ἐν γῇ νοσούσῃ. Πρὸς γὰρ τῇ διαίτῃ, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν ὧδε ἐσοφίσατο. Καθελκύσας ἑκατὸν ναῦς, ἐνεβίβαζε τὸν στρατὸν κατὰ μέρος, ἐρέττοντάς τε καὶ ἁμιλλωμένους ἀλλήλοις, ἢ ἀκρωτήριον περιβαλεῖν, ἢ σκοπέλου ἅψασθαι, ἢ προκατᾶραι τῶν πέλας ἐς λιμένα τινὰ ἢ ἀκτήν. Ἔπεισε δὲ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα προθεῖναι σφίσι τοῦ ταχυναυτεῖν ἆθλα. Χαίροντες οὖν ἐγυμνάζοντο, καὶ ξυνιέντες τὸ ὑγιαίνειν. Καὶ γὰρ ἐδίδασκεν αὐτοὺς, ὅτι τῆς γῆς παρεφθορυίας τε καὶ οὕτως ἐχούσης ἡδίων ἡ θάλαττα, καὶ ἀσφαλεστέρα ἀναπνεῖν. Ἐπὶ τούτοις ὁ μὲν σοφίας ἀριστεῖα ἐστεφανοῦτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀτίμως τε ἡγεῖτο πράττειν, καὶ πανουργίας ὅ, τι εἶχεν, ἐπὶ τὸν Παλαμήδην ἔστρεφεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πρωτεσίλεως τοιαῦτα ἀπαγγέλλει· τὸν Ἀχιλλέα στρατεύοντα ἐπὶ τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, αἰτῆσαι τοὺς
712. Ἀχαιοὺς ξὺν Παλαμήδει στρατεῦσαι. Ἐμάχοντο δὲ, ὁ μὲν Παλαμήδης γενναίως τε καὶ σωφρόνως, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ καθεκτῶς. Ὁ γὰρ θυμὸς ἐξαίρων αὐτὸν, ἐς ἀταξίαν ἦγεν, ὅθεν ἔχαιρε τῷ Παλα-

Græcorum, licet in pestilenti tellure castrametati essent, neminem attigit. Nam præter vivendi modum, ipsorum quoque motus sic sapienter instituit. Centum deductis navibus vicissim exercitum imposuit, remigantem invicemque certantem, aut promontorium ambire, aut scopulum attingere, aut alicui ante vicinas naves portui littorive navim appellere. Agamemnoni præterea persuasit, ut celeris navigationis præmia ipsis proponeret. Itaque læti, bonæque valetudinis conscii, sese exercebant. Etenim ipsos edocebat, corrupta seque ita habente tellure, suavius et ad spirandum tutius esse mare. Horum causa hic quidem a Græcis sapientiæ præmia tulit; Ulysses vero citra honorem degere existimabatur, et quicquid versutiæ habebat, in Palamedem torquebat. Ad hæc Protesilaus talia refert: Achillem adversus insulas maritimasque civitates exercitum ducentem, a Græcis petiisse, ut secum Palamedes militaret. Pugnabant autem, Palamedes quidem strenue ac modeste, Achilles vero haud continenter. Animus enim ipsum efferens, extra ordinem abducebat: unde Palamede gaudebat so-

μήδει ξυνασπίζοντι, καὶ μὴ ἀπάγοντι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Φορᾶς, ὑποτιθεμένῳ δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐῴκει λεοντοκόμῳ, λέοντα γενναῖον πραΰνοντί τε καὶ ἐγείροντι. Καὶ οὐδὲ ἐκκλίνων ταῦτα ἔπραττεν, ἀλλὰ καὶ βάλλων, καὶ φυλαττόμενος βέλη, καὶ ἀσπίδα ἀντερείδων, καὶ διώκων σῖφος. Ἐξέπλευσαν μὲν δὴ χαίροντες ἀλλήλοις· εἵποντο δὲ αὐτοῖς Μυρμιδόνες τε καὶ οἱ ἐκ Φυλακῆς Θετταλοί. Ταχθῆναι δὲ μετὰ ταῦτα τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ Πρωτεσίλεως ὑπ' Ἀχιλλεῖ φησὶ, καὶ Μυρμιδόνας οὕτως ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς. Αἱ μὲν οὖν πόλεις ἡλίσκοντο, καὶ εὐδόκιμα τοῦ Παλαμήδους τὰ ἔργα ἀπηγγέλλετο, ἰσθμῶν διωρυχαὶ, καὶ ποταμοὶ ἐς τὰς πόλεις ἐπιστρεφόμενοι, καὶ σταυροὶ λιμένων, καὶ ἐπιτειχίσματα, νυκτομαχία τε ἡ περὶ Ἄβυδον, ὁπότε καὶ τρωθέντες, ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ Παλαμήδης δὲ οὐκ ἀπεῖπεν, ἀλλὰ πρὶν μέσην ἑστᾶναι νύκτα, εἷλε τὸ χωρίον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐν Τροίᾳ ξυνετίθει λόγους πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ψευδεῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ πρὸς τὸν εὐήθως ἀκούοντα, ὡς ἐρῴη μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς, μαστροπῷ δὲ τῷ Παλαμήδει χρῷτο. « Καὶ ἀφί- » ξονται μὲν » ἔφη « μικρὸν ὕστερον, σοὶ μὲν

cio,

cio, et ab impetu quidem ipsum non abducente, sed quo pugnandum esset pacto admonente. Etenim leonum magistro, generosum leonem nunc placanti, nunc excitanti, similis videbatur: nec pugnam declinans hæc faciebat, sed emittens et evitans tela, clypeumque admovens, atque aciem insequens. Enavigarunt igitur invicem gaudentes. Myrmidones autem, atque ex Phylace Thessali ipsos sequebantur; suos autem dein ipsius milites Achilli additos ait Protesilaus, et ita universos Thessalos Myrmidonas appellatos. Itaque civitates capiebantur, egregiaque Palamedis facinora nuntiabantur, isthmorum effossiones, fluminaque in civitates conversa ac derivata, portuum septa ac propugnacula, nocturnaque in Abydum pugna; cum, utroque vulnere affecto, Achilles quidem recessit, Palamedes vero haudquaquam defecit, sed ante mediam noctem oppidum cepit. Cæterum Ulysses sermones apud Agamemnonem componebat, falsos quidem, sed qui facile eum qui temere audiret, ad credendum compellerent; quod scilicet Achilles Græcorum imperium affectaret, lenoneque ad id Palamede ute-

» βοῦς τε ἀπάγοντες καὶ ἵππους καὶ ἀνδρά-
» ποδα, ἑαυτοῖς δὲ χρήματα· οἷς ὑποποιή-
» σονται δή που τοὺς δυνατοὺς τῶν Ἑλλήνων
» ἐπὶ σέ. Ἀχιλλέως μὲν οὖν ἀπέχεσθαι χρή, καὶ
» γιγνώσκοντας αὐτὸν φυλάττεσθαι, τὸν σο-
» φιστὴν δὲ ἀποκτεῖναι τοῦτον. Εὕρηται δέ μοι
713. » κατ' αὐτοῦ τέχνη, δι' ἧς μισηθήσεταί τε ὑπὸ
» τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπολεῖται ὑπ' αὐτῶν. »
Καὶ διεξῆλθεν ὡς ἡτοίμασται αὐτῷ τὰ περὶ τὸν Φρύγα, καὶ τὸ χρυσίον τὸ ληφθὲν ὑπὸ τῷ Φρυγί. Σοφῶς δὲ τούτων ἐπινενοῆσθαι δοκούντων, καὶ ξυνθεμένου τῇ ἐπιβουλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, « ἄγε
» δή, ὦ βασιλεῦ, » ἔφη « τὸν μὲν Ἀχιλλέα
» φύλαττέ μοι περὶ τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐστὶ
» νῦν, τὸν Παλαμήδην δέ, ὡς τειχομαχήσοντα
» τῷ Ἰλίῳ, καὶ μηχανὰς εὑρήσοντα, μετάπεμ-
» που ἐνταῦθα. Ἄνευ γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἥκων,
» οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἔσται ἁλωτός, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ
» ἧττον σοφῷ. » Ἔδοξε ταῦτα, καὶ ἔπλεον οἱ κήρυκες ἐς Λέσβον. Ἑαλώκει δὲ οὔπω πᾶσα, ἀλλ' ὧδε τὰ περὶ αὐτὴν εἶχε. Πόλις Αἰολὶς Λύρνησσος ᾠκεῖτο, τειχήρης τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτείχιστος, ᾗ φασὶ τὴν Ὀρφέως προσενεχθῆναι λύραν, καὶ δοῦναί τινα ἠχὴν ταῖς πέτραις, καὶ μεμούσωται

retur: Et revertentur (inquit) paulo post, tibi quidem boves, equos, ac mancipia abducentes, sibi vero ipsis pecunias, quibus utique Græcorum potentes sibi adversus te vindicabunt. Ab Achille autem abstinere oportet, ipsumque haud ignorantes cavere, hunc vero Sophistam occidere. Excogitatus est autem mihi in ipsum dolus, per quem et Græcis odio erit, et ab ipsis interficietur. Et percurrit, ut a se parata essent, quæ ad Phrygem, quæque ad aurum a Phryge relictum pertinent. Cum autem sapienter excogitata, Agamemnonque ad insidias compositus videretur: Age, o Rex, (inquit) Achillem quidem circa civitates, in quibus nunc est, mihi custodias: Palamedem vero ut Ilium oppugnaturum, machinasque inventurum, huc accersito. Nam si absque Achille venerit, non modo mihi, verum etiam alii minus sapienti, captu per quam facilis erit. Placuerunt hæc, et caduceatores in Lesbum navigabant. Nondum enim tota capta erat, sed quæ ad ipsam pertinent, sic habebant. Lyrnessus Æolica civitas habitabatur naturali munita situ, nec tamen sine mœnibus, quo Orphei lyram delatam ferunt, lapidibusque sonitum quemdam edidisse; et adhuc Lyrnessi maritima

ἔτι καὶ νῦν τῆς Λυρνησσοῦ τὰ περὶ τὴν θάλατταν
ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῶν πετρῶν. Ἐνταῦθα προσκαθη-
μένων δεκάτην ἡμέραν (χαλεπὸν γὰρ ἦν ἁλῶναι
τὸ χωρίον), ἀπήγγειλαν μὲν οἱ κήρυκες τὰ παρὰ
τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐδόκει δὲ πείθεσθαι, καὶ τὸν
μὲν καταμένειν, τὸν Παλαμήδην δὲ ἀπιέναι. Καὶ
ἀπῆλθον ἀλλήλων δακρύοις ἅμα. Ἐπεὶ δὲ κατέ-
πλευσεν ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ τῆς στρατιᾶς
ἀπήγγειλεν, Ἀχιλλεῖ πάντα ἀνατιθεὶς, « ὦ βα-
» σιλεῦ, » ἔφη « κελεύεις με τειχομαχεῖν τῇ
» Τροίᾳ· ἐγὼ δὲ, μηχανήματα μὲν γενναῖα ἡγοῦ-
714. » μαι τοὺς Αἰακίδας, καὶ τὸν Καπανέως τε καὶ
» Τυδέως, καὶ τοὺς Λοκροὺς, Πάτροκλόν τε δή
» που καὶ Αἴαντα. Εἰ δὲ καὶ ἀψύχων μηχανη-
» μάτων δεῖσθε, ἤδη ἡγεῖσθε κεῖσθαι τὴν Τροίαν
» τό γε ἐπ' ἐμοί. » Ἀλλ' ἔφθησαν αὐτὸν αἱ
Ὀδυσσέως μηχαναὶ σοφῶς ξυντεθεῖσαι, καὶ χρυσοῦ
μὲν ἥττων ἔδοξε, προδότης δὲ εἶναι κατεψεύσθη.
Περιαχθεὶς δὲ τὼ χεῖρε, κατελιθώθη, βαλλόντων
αὐτὸν Πελοποννησίων τε καὶ Ἰθακησίων. Ἡ δὲ ἄλλη
Ἑλλὰς οὐδὲ ἑώρα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ δοκοῦντα ἀδι-
κεῖν ἠγάπα. Ὠμὸν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα·
μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην, μηδὲ ὁσιοῦν τῇ
γῇ, ἀποθνήσκειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε καὶ θάψας.

lapidum concentu resonant. Ibi decimum jam diem obsidentibus (nam difficile captu oppidum erat) caduceatores Agamemnonis mandata retulere. Videbatur autem esse regi obtemperandum, et huic quidem permanendum, Palamedi vero decedendum. Itaque uterque ab altero cum lachrymis abiere. Postea vero quam ad castra navigavit, et quæ ad exercitum gesta essent, Palamedes enunciavit, cuncta Achilli adscribens; O Rex, (inquit) jubes me Pergama oppugnare Trojana: ego autem Æacidas, Capaneique ac Tydei filios, et Locrenses, Patroclum utique atque Ajacem præclara esse machinamenta existimo. Quod si inanimatis indigetis machinis, jam Trojam, quantum in me est, jacere arbitramini. Ceterum Ulyssis machinæ sapienter compositæ ipsum prævenere, et auro quidem inferior existimatus est, proditionis vero falso accusatus; vinctisque post terga manibus, lapidibus petitus interiit, vulnerantibus ipsum Peloponnensibus atque Ithacensibus. Nam cæteri Græci ne viderunt quidem hæc, sed existimatum injuriam facere, diligebant. Crudele fuit et quod in ipsum edictum est: ne scilicet Palamedem quispiam sepeliret, humoque pie tegeret; supplicioque affice-

Κηρύττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Αἴας ὁ μέγας ἐπιῤῥίψας ἑαυτὸν τῷ νεκρῷ, πολλὰ μὲν δάκρυα περὶ αὐτῷ ἀφῆκεν. Ἀναθέμενος δὲ αὐτὸν, διεξέπαισε τοῦ ὁμίλου, γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἑτοίμῳ. Θάψας οὖν ὡς εἰκὸς ἦν τὸν εἰργόμενον, οὐ προσῄει τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ βουλῆς ἢ γνώμης ἥπτετο, οὐδὲ ἐξῄει ἔτι ἐς τὰς μάχας. Ἀχιλλέως τε ἀφικομένου μετὰ τὴν τῆς Χεῤῥονήσου ἅλωσιν, ἄμφω ἐπὶ τῷ Παλαμήδει ἐμήνισαν, ὁ μὲν Αἴας οὐκ ἐπὶ πολύ· ὡς γὰρ ᾔσθετο τῶν ξυμμάχων κακῶς πραττόντων, ἠλέησέ τε καὶ τὴν ὀργὴν μετέθηκεν· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπεμήκυνε τὴν μῆνιν. Ὠδήν τε γὰρ τῆς λύρας τὸν Παλαμήδην ἐπεποίητο, καὶ ᾖδεν αὐτὸν ὅσα τοὺς προτέρους τῶν ἡρώων, ἐδεῖτό τε ὄναρ ἐφίστασθαί οἱ, σπένδων ἀπὸ κρατῆρος, οὗ Ἑρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει. Ἔοικέ τε ὁ ἥρως οὗτος, οὐκ Ἀχιλλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν οἷς ῥώμης τε καὶ σοφίας ἔρως, παρέχειν ἑαυτὸν ζήλου τε καὶ ᾠδῆς ἄξιον. Ὅ, τι Πρωτεσίλεως, ἐπειδὰν ἐς μνήμην αὐτοῦ ἀφικώμεθα, ἀστακτὶ δακρύει, τήν τε ἄλλην ἀνδρίαν ἐπαινῶν τοῦ ἥρω, καὶ τὴν ἐν τῷ θανάτῳ· οὐ γὰρ δὴ ἱκε-
715. τεῦσαι ὁ Παλαμήδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι εἰπεῖν, οὐδὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ' εἰπὼν, « ἐλεῶ σε, Ἀλή-

retur capitali, si quis excepisset, ac sepulturæ mandasset. Hæc autem Agamemnone edicente, magnus Ajax, cum se in mortuum injecisset, multas quidem lachrymas circa ipsum emisit: tollens vero eum, denudato ac prompto ense per multitudinem transivit. Itaque cum ipsum, ut par erat, adversus edictum sepelivissset, haud amplius communes adibat Græcorum conventus, nec consilium ac sententiam proferebat suam, nec ad pugnas exibat. Et Achille post captam Cherrhonesum reverso, ambo Palamedis causa irati sunt: Ajax quidem non diu; postquam enim socios oppressos sensit, miseratus est, iramque deposuit. Achilles vero iram protrahebat, lyræque cantum Palamedem fecerat, et ipsum, ut priores Heroes, cantu celebrabat: cratereque unde Mercurius pro somniis bibit, libans, ut sibi per quietem adsisteret, rogabat. Videtur et Heros hic non modo Achilli, verum et omnibus, quibus roboris ac sapientiæ amor, seipsum æmulatione ac cantu dignum præbere. Protesilaus quoque (postquam in ipsius mentionem incidimus) cum aliam Herois fortitudinem, tum vel maxime quam in morte præ se tulit, laudibus prosequens, affatim lachrymat. Neque enim supplicavit Agamemnoni Palamedes, nec miserabile quidquam dixit, nec lamentatus est, sed

» θεια. σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας, » ὑπέσχε τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, οἷον ξυνιεὶς ὅτι ἡ Δίκη πρὸς αὐτοὺς ἔσται.

ΦΟΙΝ. Ἔστι καὶ τὸν Παλαμήδην ἰδεῖν, Ἀμπελουργὲ, καθάπερ τὸν Νέστορα εἶδον, καὶ τὸν Διομήδην, καὶ τὸν Σθένελον, ἢ οὐδὲν περὶ τῆς ἰδέας αὐτοῦ ὁ Πρωτεσίλεως ἑρμηνεύει;

ΑΜΠΕΛ. Ὑπάρχει, ξένε, καὶ ὅρα. Μέγεθος μὲν τοίνυν αὐτὸν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μείζω γενέσθαι, κάλλος δὲ Ἀχιλλεῖ τε ἁμιλλᾶσθαι, καὶ Ἀντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ, φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ Εὐφόρβῳ τῷ Τρωΐ· γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων, τὴν δὲ κόμην ἐν χρῷ εἶναι, τὰς δὲ ὀφρῦς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθὰς, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς τὴν ῥῖνα τετράγωνόν τε οὖσαν καὶ εὖ βεβηκυῖαν· τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις, ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι καὶ γοργὸν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, φιλέταιρόν τε καὶ εὐπροσήγορον τὰς βολάς. Λέγεται δὲ καὶ μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς χρήσασθαι. Καὶ μὴν καὶ γυμνόν φησι τὸν Παλαμήδην μέσα φέρεσθαι βαρέως ἀθλητοῦ καὶ κούφου, καὶ αὐχμὸν περὶ τῷ προσώπῳ ἔχειν πολὺν, ἡδίω τῶν Εὐφόρβου πλοκάμων τῶν χρυσῶν. Αὐχμοῦ δὲ ἐπιμε-

hæc

hæc locutus: Misereor tui, o Veritas, tu enim ante me periisti: lapidibus caput objectavit, utpote non ignorans Nemesin in ipsos adfuturam.

Phœn. Licet ne Palamedem videre, o Vinitor, ut Nestorem, Diomedemque, ac Sthenelum vidi? an nihil de ipsius idea Protesilaus narrat?

Vin. Licet (o hospes) et vide. Itaque magnitudine quidem majori Ajaci similem fuisse, pulchritudine vero cum Achille Antilochoque atque Euphorbo Trojano, secumque certasse, inquit Protesilaus. Etenim barbam quidem mollem ipsi erumpere, et quæ cincinnos promitteret: comam vero ad cutem abrasam, supercilia libera, atque erecta, et ad nasum quadrangularem, beneque compactum occurrentia: oculorum autem mentem in præliis quidem immutabilem et acrem videri: in quiete vero, amicabilem, et affabilem. Dicitur autem hominum maximis usus oculis. Atqui nudum ait Palamedem, medium inter gravem ac levem Athletam tenere, multumque circa faciem habere squalorem, aureis Euphorbi cincinnis suaviorem: squalorem autem contrahebat, cum quod ubicumque con-

μέλητο ὑπὸ τοῦ καθεύδειν τε ὡς ἔτυχεν, αὐλίζεσθαί τε πολλάκις ἐν τῇ ἀκρωνυχίᾳ τῆς Ἴδης, ἐν σχολῇ τῶν πολεμικῶν. Τὴν γὰρ κατάληψιν τῶν μετεώρων, ἐντεῦθεν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων οἱ σοφοὶ ποιοῦνται. Ἦγε δὲ ἐς Ἴλιον οὔτε ναῦν, οὔτε ἄνδρα, ἀλλ' ἐν πορθμείῳ ξὺν Οἴακι τῷ ἀδελφῷ ἔπλευσε, πολλῶν, φησὶ, βραχιόνων ἀντάξιον ἑαυτὸν ἡγούμενος. Οὐδὲ ἀκόλουθος ἦν αὐτῷ, οὐδὲ θε-
716. ράπων, οὐδὲ Τέκμησσά τις ἢ Ἶφις, λούουσά τε ἢ στορνῦσα τὸ λέχος, ἀλλ' αὐτουργὸς βίος, καὶ ἔξω τοῦ κατεσκευάσθαι. Εἰπόντος γοῦν ποτὲ πρὸς αὐτὸν Ἀχιλλέως, « ὦ Παλάμηδες, ἀγροικότερος » φαίνῃ τοῖς πολλοῖς, ὅτι μὴ πέπασαι τὸν θε- » ραπεύσοντα. » — « Τί οὖν ταῦτα, » ἔφη « ὦ » Ἀχιλλεῦ; » τὼ χεῖρε ἄμφω προτείνας. Διδόντων δὲ αὐτῷ τῶν Ἀχαιῶν ἐκ δασμοῦ χρήματα, καὶ κελευόντων αὐτὸν πλουτεῖν, « οὐ λαμβάνω· » ἔφη « κἀγὼ γὰρ ὑμᾶς κελεύω πένεσθαι, καὶ οὐ » πείθεσθε. » Ἐρομένου δέ ποτε αὐτὸν Ὀδυσσέως ἐξ ἀστρονομίας ἥκοντα, « τί πλέον ἡμῶν ὁρᾷς ἐν » τῷ οὐρανῷ; » — « τοὺς κακοὺς » εἶπεν. Ἀμείνων δ' ἂν ἦν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκδιδάξας ὅτῳ ποτὲ τῶν τρόπων φανεροὶ οἱ κακοί· οὐ γὰρ ἂν προσήκαντο τὸν Ὀδυσσέα, ἐπαντλοῦντα αὐτῷ ψευδεῖς οὕτω

tingeret, dormiret, tum quod in summo Idæ cacumine sæpenumero pernoctaret, cum præsertim a rebus bellicis vacaret. Cœlestium enim perceptionem inde ex altissimis sapientes sibi comparant. Duxit autem ad Trojam neque navem neque virum, sed cymba cum Œace fratre trajecit, pro multis (ut ait) brachiis seipsum existimans: nec pedissequus ipsi erat, nec servus, nec Tecmessa aliqua, aut Iphis quæ lavaret, ac lectum sterneret, sed ipse sibi ipsi ministrans vivebat nullo apparatu. Itaque cum ipsi quandoque Achilles dixisset: rudior nonnullis videris, o Palamedes, quod tibi ministraturum non comparaveris. — Quid igitur hæc, o Achilles? inquit, utramque manum protendens. Achivis autem pecunias ipsi ex partitione præbentibus, ac ditescere jubentibus: Non accipio, inquit: ego enim paupertatem colere vos jubeo, et non obsequimini. Percunctante autem olim ipsum Ulysse, ex astronomia redeuntem: quid nobis plus in cœlo vides? — malos, respondit. Præstantior utique fuisset, si quonam pacto dignosci possent mali, Græcos edocuisset: neque enim Ulyssem adeo mendaces ac flagitiosas in ipsum artes exhaurientem admisissent.

καὶ πανούργους τέχνας. Τὸ δὲ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὔβοιαν ἐπὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀρθῆναι, ἀληθές τέ φησιν εἶναι, καὶ ὑπὲρ Παλαμήδους ἐκ Μοιρῶν πεπράχθαι καὶ Ποσειδῶνος, ἴσως, ξένε, μηδὲ βουλομένης τῆς τοῦ Παλαμήδους ταῦτα ψυχῆς. Σοφὸς γὰρ ὢν, ξυνεγίγνωσκέ που αὐτοῖς τῆς ἀπάτης. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν Ἀχιλλεύς τε καὶ Αἴας, εἰς τὴν ὅμορον τῇ Τροίᾳ τῶν Αἰολέων ἤπειρον, ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν αὐτῷ τι ἐξῳκοδόμητο μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμήδους ἵδρυται γενναῖόν τε καὶ εὔοπλον. Καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀκταίας οἰκοῦντες πόλεις. Μαστεύειν δὲ χρὴ τὸ ἱερὸν, κατὰ Μήθυμνάν τε καὶ Λεπέτυμνον. Ὄρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαίνεται τῆς Λέσβου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

717. Τὰ δὲ Ὀδυσσέως οὑτωσὶ φράζει· γενέσθαι μὲν αὐτὸν ῥητορικώτατον καὶ δεινόν, εἴρωνα δὲ καὶ ἐραστὴν φθόνου, καὶ τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα, κατηφῆ τε ἀεὶ, καὶ οἷον ἐπεσκεμμένον, τὰ πολέμιά τε δοκοῦντα μᾶλλον γενναῖον ἢ ὄντα, οὐ μὴν ἐπιστήμονα ὁπλίσεως ἢ τοῦ τάξαι, ναυμαχίας τε

Quod autem dictum est, ignem scilicet a Nauplio circa cavam Eubœam in Græcos fuisse sublatum, et verum esse ait, et pro Palamede a Parcis, ac Neptuno factum, Palamedis manibus fortassis (o hospes) ne hæc quidem volentibus. Sapiens etenim existens, ipsis quod decepti fuissent, ignoscebat. Ipsum autem Achilles atque Ajax, in finitima Trojæ Æolensium continente sepulturæ mandarunt, a quibus et sacellum admodum vetustum ipsi exædificatum est, et Palamedis statua generosa pulchrisque armis prædita erecta est: et qui litorales incolunt civitates, convenientes ei sacra faciunt. Quærere autem oportet sacellum circa Methymnam, ac Lepetymnum: hic autem mons altus supra Lesbum apparet.

ULYSSES.

Quæ vero ad Ulyssem pertinent, ita enarrat. Fuisse quidem ipsum facundissimum, atque acrem, dissimulatorem vero, atque invidum, malignitatemque laudantem, tristemque semper ac cogitabundo similem, et qui in rebus bellicis videretur potius quam esset fortis. Ignorasse tamen quonam pacto armarentur acies, naumа-

καὶ τειχομαχίας, καὶ αἰχμῆς, καὶ τόξων ἕλξεως· τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ εἶναι μὲν πολλὰ, οὐ μὴν θαυμάσαι ἄξια, πλὴν ἑνὸς, τοῦ ἐς τὸν ἵππον τὸν κοῖλον, οὗ τέκτων μὲν Ἐπειὸς ξὺν Ἀθηνᾷ ἐγένετο, Ὀδυσσεὺς δὲ εὑρετὴς, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ λέγεται τῷ λόχῳ θαρσαλεώτατος ὀφθῆναι τοῦ πληρώματος. Ἐς Ἴλιον μὲν οὖν παρηβηκὼς ἦλθεν, ἐς δὲ Ἰθάκην γεγηρακώς. Μακροτέρᾳ γὰρ ἐχρήσατο τῇ ἄλῃ, διὰ τὸν πόλεμον ὃς πρὸς τοὺς Κίκονας αὐτῷ διεπολεμήθη, κατατρέχοντι τὰ ἐπὶ θαλάττῃ τοῦ Ἰσμάρου. Τὰ γὰρ Πολυφήμου καὶ Ἀντιφάτου καὶ Σκύλλης, καὶ τὰ ἐν ᾅδου, καὶ ὁπόσα αἱ Σειρῆνες ἐν τῇ νήσῳ ᾖδον, οὐδὲ ἀκούειν ξυγχωρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ' ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, καὶ παραιτεῖσθαι αὐτὰ, οὐχ ὡς οὐ πλέα ἡδονῆς καὶ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὰ, ἀλλ' ὡς ἀπίθανά τε καὶ παρευρημένα. Καὶ τὴν νῆσον δὲ τὴν Ὠγυγίαν καὶ τὴν Αἰαίαν, καὶ ὡς ἤρων αὐτοῦ αἱ θεαὶ, παραπλεῖν κελεύει, καὶ μὴ προσορμίζεσθαι τοῖς μύθοις· ἔξωρόν τε γὰρ τῶν ἐρωτικῶν εἶναι τὸν Ὀδυσσέα, καὶ ὑπόσιμον, καὶ οὐ μέγαν, καὶ πε-
718. πλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὰς ἐννοίας τε καὶ ὑπονοίας. Ἐνθυμουμένῳ γὰρ ἀεὶ ἐῴκει· τοῦτο δὲ ἄχαρι ἐς τὰ ἐρωτικά. Οἷος μὲν δὴ οἷον, καὶ

chiæque ac murorum oppugnationes fierent, cuspidesque atque arcus traherentur. Ipsius autem facinora multa quidem fuisse ait, nulla tamen admiratione digna, præter unum quod ad cavum pertinet equum, cujus faber quidem fuit Epeus cum Minerva, Ulysses vero inventor, et in ipsis insidiis cæterorum ardentissimus extitisse perhibetur. Ilium autem jam puberem transgressus ætatem venit, in Ithacam vero senio jam confectus rediit. Longiore enim ob id bellum usus est errore, quod ipsi in Ismaro Thraciæ civitate maritima prætercurrenti adversus Ciconas gestum est. Nam quæ ad Polyphemum et Antiphatem, Scyllamque atque inferos pertinent, et quæcunque Sirenes in insula canebant, ne audire quidem concedit Protesilaus, sed oblitis cera auribus ea rennere: non quin voluptatis referta sint et ad oblectandum animum satis faciant, verum minime verisimilia ac ficta. Ogygiam præterea insulam Ææamque, et quod ipsius amore captæ fuerint deæ, præternavigare jubet nec fabulis appellere. Ipsum enim Ulyssem ex amabili ætate jam excesisse ait, et subsimum fuisse, nec magnum, oculisque errabundis ob cogitationes ac suspiciones. Meditantem enim semper referebat: hoc autem ad amorem conciliandum minime valere. Qualis quidem qualem, et quam se sa-

ὡς σοφώτερόν τε καὶ ἀνδρειότερον ἑαυτοῦ τὸν Παλαμήδην ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπέκτεινεν, ἱκανῶς ἐκ τούτων διδάσκει ὁ Πρωτεσίλεως. Ὅθεν καὶ τὸν θρῆνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαινεῖ, ὁπότε Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδους μέλεσιν,

« Ἐκάνετ' (φησὶν) ἐκάνετε
» Τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
» Τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν
» Ἀηδόνα μουσᾶν, »

καὶ τὰ ἑφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησὶ καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνθρώπῳ δεινῷ, καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ, ταῦτα δράσειαν.

ΑΙΑΣ Ο ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ.

Αἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. Καὶ ἐποιοῦντο αὐτὸν ξύμβολον τοῦ πολέμου ἀγαθὸν, ἐκ πατρῴου ἔργου. Τὸν γὰρ Λαομέδοντα, τὸν Ἡρακλῆ ἀπατήσαντα, μετῆλθε ξὺν Ἡρακλεῖ ὁ Τελαμὼν, καὶ ξὺν αὐτῷ τὸ Ἴλιον εἷλεν. Ἔχαιρον μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ἀόπλῳ. Πελώριος γάρ τις ἦν καὶ ὑπὲρ τὴν στρατιὰν πᾶσαν, καὶ φρόνημα αἴρων εὐήνιόν τε καὶ σῶφρον. Ὡπλισμένου δὲ ἐξεκρέμαντο, μετέωρόν

pientiorem

pientiorem ac fortiorem Palamedem interfecerit Ulysses, satis his docet Protesilaus. Unde luctum apud Euripidem existentem laude prosequitur, quum Euripides in Palamedis cantibus lyricis: Interfecistis (ait) interfecistis in omnibus sapientem, o Danai, musarum philomelam, nil cuiquam triste afferentem: et reliqua maxime quibus dicit eos acri viro atque impudente oratione persuasos hæc fecisse.

AJAX TELAMONIUS.

Ajacem autem Telamonis filium Achivi magnum appellabant, non a corporis proceritate, nec quod alter minor esset, sed a rebus gestis. Et a paterno opere bonum belli symbolum ipsum faciebant. Laomedontem enim Telamon una cum Hercule, quod ipsum Herculem decepisset, ultus est, cumque ipso Ilium cepit. Eo igitur etiam inermi gaudebant; ingens enim erat, totumque supereminebat exercitum, modestum, ac frenatum præ se ferens fastum: ab armato vero pende-

τε βαίνοντος ἐπὶ τοὺς Τρῶας, καὶ τὴν ἀσπίδα εὖ μεταχειριζομένου τοσαύτην οὖσαν, βλέποντός τε χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ
719. λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι. Τὰς μάχας δὲ, πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐποιεῖτο· Λυκίους μὲν γὰρ καὶ Μυσοὺς καὶ Παίονας, ἀριθμοῦ φάσκων ἕνεκα ἐς Τροίαν ἥκειν, τοὺς δὲ τούτων ἡγεμόνας, ἀξιομάχους τε ἡγούμενος, καὶ οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι, τρωθέντι δὲ, οὐκ ἄδοξον τραῦμα. Πολέμιόν τε ἑλὼν, ἀπείχετο τῶν ὅπλων· τὸ μὲν γὰρ ἀποκτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι· τὸ δὲ σκυλεύειν, λωποδύτου μᾶλλον. Ἀκόλαστον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ ὑβριστικὸν ἐφθέγξατο ἂν οὐδεὶς ἐν ἐπηκόῳ τοῦ Αἴαντος, οὐδὲ ὁπόσοις ἦν διαφορὰ πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλὰ καὶ θάκων ὑπανίσταντο αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ὑπεξίσταντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς εὐδοκίμου μοίρας. Πρὸς δὲ Ἀχιλλέα φιλία ἦν αὐτῷ, καὶ βασκαίνειν ἀλλήλοις οὔτε ἐβούλοντο οὔτε ἐπεφύκεσαν. Τάς τε λύπας, ὁπόσαι περὶ τὸν Ἀχιλλέα, εἰ καὶ μὴ μικρῶν ἕνεκα ἐγίγνοντο, πάσας ἐπράϋνε, τὰς μὲν, ὡς ἂν ξυναλγῶν τις, τὰς δ' οἷον ἐπιπλήττων. Καθημένων δὲ ὁμοῦ καὶ βαδιζόντων, ἐπεστρέφετο ἡ Ἑλλὰς, ἐς ἄνδρε ὁρῶσα, οἵω μετὰ Ἡρακλέα αὖθις ἐγενέσθην. Τὰν μέν

bant, elateque in Trojanos proficiscente, clypeumque tantum existentem, optime pertractante, jucundisque sub galea oculis spectante, ut leones in ruendi dilatione ac mora: pugnas autem adversus optimos conferebat. Lycios quidem, Misosque, ac Pæones numeri tantum causa, ad Trojam venisse dictitabat. Horum vero duces, dignos cum quibus pugnaretur existimabat, hujusmodique alios, utpote qui occidenti quidem nomen, vulnerato vero vulnus haud inglorium præberent. Hoste interempto, ab armis abstinebat. Viri etenim esse aiebat interficere, spoliare vero ad latrones potius pertinere. Nullus autem audiente Ajace immodestum quidquam, ac contumeliosum loquebatur, ne si inter aliquos quidem ortum esset dissidium. Ceterum non vulgus modo, verum et probatissimus quisque et ipsi assurgebant, et via cedebant. Ipsi autem cum Achille amicitia intercedebat, et mutuo sibi invidere nec volebant, nec natura poterant. Omnes præterea circa Achillem solicitudines, licet non modicæ rei causa excitatas, leniebat, partim quidem, ut simul dolens, partim vero increpans. Una autem sedentibus aut incedentibus, omnes in ipsos convertebantur Græci, viros aspicien-

γε Αἴαντα, καὶ τρόφιμον τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ἔφασαν, καὶ βρέφος ὄντα ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος, ὅτε ἀνασχὼν αὐτὸν τῷ Διΐ, ἀνάλωτον ᾔτει γενέσθαι κατὰ τὴν δορὰν τοῦ λέοντος. Ἀετός τε εὐξαμένω ἀφίκετο, φέρων ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδὶ ὄνομα, ταῖς δὲ εὐχαῖς νεῦμα. Δῆλός τε ἦν καὶ ἁπλῶς ἐς αὐτὸν βλέψαντι, μὴ ἀθεεὶ φῦναι, διά τε τὴν ὥραν, διά τε τὴν ῥώμην τοῦ εἴδους. Ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως, ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν. Ἐμοῦ δέ ποτε εἰπόντος, « καὶ μὴν κατεπαλαίσθη » ἀεὶ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ ΜΕΓΑΣ οὗτος, καὶ » θεῖος. » — « Εἰ Κύκλωπες, » ἔφη « γεγόνασι, » καὶ ἀληθὴς ἦν ὁ περὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον » αὐτῷ Πολυφήμῳ διεπάλαισεν Ὀδυσσεύς, ἢ τῷ » Αἴαντι. » Ἤκουσα τοῦ Πρωτεσίλεω κἀκεῖνα,

720. ξένε, περὶ τοῦ ἥρω τούτου, ὡς ἄρ' ἐκόμα ποταμῷ Ἰλισσῷ τῷ Ἀθηνῆσι, καὶ ἠγάπων αὐτὸν οἱ ἐν Τροίᾳ Ἀθηναῖοι, καὶ ἡγεμόνα ἡγοῦντο, καὶ ὅ, τι εἴποι ἔπραττον. Ἠττίκιζέ τε ἅτε, οἶμαι, Σαλαμῖνα οἰκῶν, ἣν Ἀθηναῖοι δῆμον πεποίηνται. Παῖδά τε αὐτῷ γενόμενον, ὃν Εὐρυσάκην οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν, τήν τε ἄλλην ἔτρεφε τροφὴν ἣν Ἀθηναῖοι ἐπαινοῦσι, καὶ ὅτ' Ἀθήνησιν οἱ παῖδες ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων, τρίτῳ ἀπὸ γε-

tes, quales post Herculem nondum fuerant. Ajacem quidem Herculis fuisse alumnum ferebant, infantemque existentem Herois leonina pelle fuisse involutum, cum Jovi ipsum attollens, ut qua parte Leonis pelle tegeretur, inexpugnabilis esset, peteret. Aquila quoque ad supplicantem accessit, puero quidem nomen, precibus vero nutum a Jove adferens. Videbatur autem ei etiam qui temere ipsum aspexisset, non sine Deorum numine genitus, cum ob formæ pulchritudinem, tum vel maxime ob corporis robur. Unde Protesilaus, belli ipsum simulacrum appellat: me autem quandoque dicente: atqui *magnus* hic ac divinus ab Ulysse semper in palæstra prostratus est. — Si Cyclopes (inquit) extitissent, veraque de ipsis fabula, cum Polyphemo potius quam cum Ajace luctatus esset Ulysses. Audivi a Protesilao et illa (o hospes) de Heroe, quod scilicet Ilisso Attico flumini comam nutriret, et ab Atheniensibus in Troja existentibus amaretur, ducemque sibi existimarent, et quidquid imperaret, exequerentur. Atticissabat autem, utpote Salamina (ut puto) habitans, quam Athenienses sibi pagum fecerunt: filium quoque sibi genitum, quem Eurysacem Achivi appellabant, et alias ab Atheniensibus laudata alebat institutione: et cum Athenis pueri tertio a nativi-

νεᾶς ἔτει, κρατῆράς τε τοὺς ἐκεῖθεν ἐσ7ήσατο, καὶ ἔθυσεν ὅσα Ἀθηναίοις ἐν νόμῳ. Μεμνῆσθαι δὲ καὶ αὐτὸν ἔφασκε τουτωνὶ τῶν Διονυσίων κατὰ Θησέα. Ὁ δὲ τοῦ θανάτου λόγος, ὃν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀποσφαγεὶς ἀπέθανεν, ἀληθὴς μὲν, ἐλεεινὸς δὲ καὶ Ὀδυσσεῖ τάχα. Τά τε ἐν ᾄδου,

« ...μὴ ὤφελον νικᾷν τοίῳδ' ἐπ' ἀέθλῳ,

« Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν, »

ἐκεῖ μὲν οὔ φησιν εἰρῆσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ, μὴ γὰρ καταβῆναι αὐτὸν ζῶντα, πάντως δὲ εἰρῆσθαί που· πιθανὸν γάρ που παθεῖν τι καὶ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ ἀπεύξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκην, ἐλέῳ τοιοῦδε ἀνδρὸς ἐπ' αὐτῇ ἀποθανόντος. Ἐπαινῶν δὲ ὁ Πρωτεσίλεως τοῦ Ὁμήρου ταῦτα, πολὺ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἔπος, ἐν ᾧ φησὶ,

« Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν...... »

Καὶ γὰρ τῶν Ἀχαιῶν ἀφεῖλε τὴν ἄδικον κρίσιν, καὶ δικασ7ὰς ἐκάθισεν, οὓς εἰκὸς ἦν καταψηφίσασθαι τοῦ Αἴαντος· ξυγγενὲς γὰρ φόβῳ μῖσος. Μα-
721. νέντα δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν Τρῶες ἔδεισαν πλεῖον ἢ εἰώθεσαν, μὴ προσβαλὼν τῷ τείχει, ῥήξῃ αὐτό. Καὶ ηὔχοντο Ποσειδῶνί τε καὶ Ἀπόλλωνι, ἐπειδὴ

tate anno, Maio mense floribus coronentur, crateras more illinc accersito statuit, et Atheniensium ritu sacrificavit. Meminisse autem horum Dionysiorum et ipsum dicebat, ut et Theseum. Sermo autem quo manum sibi conscivisse dictus est, verus fuit, et ipsi fortasse etiam Ulyssi miserabilis. Et apud inferos hæc verba:

— vicisse hæc ob præmia nollem,
Terra tegit caput hoc armorum lite peracta.

illic quidem haudquaquam ab Ulysse dicta ait: neque enim ad inferos vivum descendisse: omnino vero potuisse dici. Verisimile est enim aliquid Ulyssem passum, suam ipsius victoriam, hujusmodi viri ipsius victoriæ causa peremti miseratione, deprecatum. Hæc autem ab Homero scripta laudibus prosequens Protesilaus, multo magis superius carmen laudat, quo ait,

— a natis Troum sententia dicta est.

Abstulit enim Achivis iniquum judicium, judicesque constituit, quos par erat Ajacem condemnare. Cognatum est enim timori odium. Furore autem correptum, longe magis ac consueverant, ipsum Trojani formidarunt, ne murum aggressus ipsum dirueret. Neptunoque atque

ἐς τὸ τεῖχος ἐθήτευσαν, προβεβλῆσθαι τῶν Περγάμων τοῦ ἄστεος, καὶ σχεῖν τὸν Αἴαντα, εἰ τῶν ἐπάλξεων ἅπτοιτο. Οἱ δὲ Ἕλληνες, οὐκ ἐπαύοντο ἀγαπῶντες αὐτὸν, ἀλλὰ πένθος τε τὴν τοῦ Αἴαντος μανίαν ἐποιοῦντο, καὶ τὰ μαντεῖα ἱκέτευον χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλοιτο καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι. Ἐπεὶ δὲ ἀποθάνοντα εἶδον, καὶ περὶ τῷ ξίφει κείμενον, ᾤμωξαν μὲν οὕτως ἀθρόον, ὡς ἀνηκόοι γενέσθαι μηδὲ τῷ Ἰλίῳ. Προὔθεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσεν, ᾧ νομίζουσιν Ἀθήνησι τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πολέμων τελευτῶντας. Ἔργον ἐνταῦθα τοῦ Ὀδυσσέως εὐδόκιμον ὁ Πρωτεσίλεως οἶδε. Προκειμένου γὰρ τῷ Αἴαντι, τὰ ὅπλα ἐπενεγκὼν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ δακρύσας, « θάπτου τοι, » ἔφη « ἐν » οἷς ἠγάπησας, καὶ τὴν νίκην τὴν ἐπ' αὐτοῖς » ἔχε, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος. » Ἐπαινούντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ὀδυσσέα, ἐπῄνει μὲν καὶ ὁ Τεῦκρος, τὰ δὲ ὅπλα παρῃτεῖτο· μὴ γὰρ ὅσια εἶναι ἐνθάφια, τὰ τοῦ θανάτου αἴτια. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν, καταθέμενοι ἐς τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες.

Apollini

Apollini supplicabant, ut Pergama a se constructa tuerentur, et Ajacem, si propugnacula attigisset, arcerent. At Græci ipsum diligere haudquaquam desinebant, sed Ajacis insaniam lugebant, oraculaque precabantur, ut quonam pacto mutaretur, sibique ipsi restitueretur, prædicerent. Postea vero quam et defunctum, et gladio inhærentem viderunt, usque adeo universi ejularunt, ut Ilii quoque exaudirentur. Athenienses autem ipsius corpus proposuerunt, et Mnestheus, qua Athenis in bello defunctos prosequi mos est, funebrem in ejus laudem habuit orationem. Egregium Ulyssis opus hîc novit Protesilaus. Proposito enim Ajaci Achillis arma adferens, ac lachrymans: Sepeliaris (inquit) in his, quæ tantopere adamasti, victoriamque quæ ipsorum causa fuit, habeas, nihil ad iram concitatus. Achivis autem Ulyssem laudantibus, laudabat quidem et Teucer, arma vero renuebat: neque enim pium esse, ut quæ mortis causa fuissent, cum ipso sepelirentur. Sepeliverunt autem ipsum humi corpus deponentes, Calchante interpretante impium esse, ut ii igni sepeliantur, qui sibi manum conscivere.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Τὸν δὲ Τεῦκρον, νέον μὲν ἡγοῦ, μέγεθος δὲ, καὶ εἶδος καὶ ῥώμην ἐν τοῖς μέσοις τῶν Ἀχαιῶν ἔχειν.

ΦΟΙΝ. Τὰ δὲ τῶν Τρώων γιγνώσκει ὁ Πρωτεσίλεως, Ἀμπελουργὲ, ἢ οὐκ ἀξιοῖ μνημονεύειν αὐτῶν, ὡς μὴ ἄξιοι σπουδῆς φαίνοιντο;

ΑΜΠΕΛ. Οὐκ ἔστι, ξένε, τὸ τοῦ Πρωτεσίλεω τοιοῦτον· ἄπεστι γὰρ αὐτοῦ φθόνος. Ἀπαγγέλλει δὲ δὴ καὶ τὰ τῶν Τρώων ἐσπουδακυίᾳ τῇ γνώμῃ. Φησὶ γὰρ κἀκείνους πολὺν πεποιῆσθαι λόγον ἀρετῆς. Δίειμι δέ σοι πρὸ τοῦ Ἀχιλλείου λόγου ταῦτα· εἰ γὰρ μετ᾽ ἐκεῖνον λέγοιτο, οὐ θαυμαστὰ εἶναι δόξει.

ΕΚΤΩΡ.

722. Ἐπαινῶν τοίνυν τὸν Ἕκτορα ὁ Πρωτεσίλεως, ἐπαινεῖ καὶ τὸν Ὁμήρου ἐπ᾽ αὐτῷ λόγον· ἄριστα γὰρ τὸν Ὅμηρον τάς τε ἡνιοχήσεις αὐτοῦ διελθεῖν καὶ τὰς μάχας καὶ τὰς βουλὰς, καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ καὶ μὴ ἐπ᾽ ἄλλῳ εἶναι τὴν Τροίαν. Καὶ ὁπόσα δὲ κομπάζει ἐν τῇ τοῦ Ὁμήρου ποιήσει ὁ Ἕκτωρ ἀπειλῶν τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἐπὶ τὰς ναῦς πῦρ,

TEUCER.

Teucrum autem juvenem quidem arbitrare, magnitudine vero specieque ac robore inter Achivorum medios se habere.

Phœn. Trojanorumne res novit Protesilaus, o Vinitor? an eorum meminisse haudquaquam dignum censet, ne studio digni videantur?

Vin. Non est Protesilai tale quid, o hospes. Abest enim ab ipso invidia. Refert utique et quæ ad Trojanos pertinent, diligenti opinione ac sententia. Asserit enim illos quoque virtutem plurimi fecisse. Percurram autem hæc tibi priusquam Achillis mentionem faciam. Nam si post illum dicta fuerint, nulla admiratione digna videbuntur.

HECTOR.

Protesilaus itaque Hectorem laudans, Homeri quoque super ipso laudat sermonem. Optime enim Homerum ait ipsius aurigationes, pugnasque ac consilia percurrisse, et quod in ipso et non in alio suam Troja spem collocasset: et quæcumque in Homeri poesi jactanter dicit Hector, dum Achivis navium incendium minatur;

πάνυ φησὶν ἐοικέναι τῇ φορᾷ τοῦ ἥρω. Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα λέγειν αὐτὸν ἐν ταῖς μάχαις· ἐκπληκτικώτατα δὲ ἀνθρώπων βλέψαι, καὶ φθέγξασθαι μέγα· εἶναι δὲ τοῦ μὲν Τελαμωνίου μείω, κακίω δὲ οὐδὲν τὰς μάχας, ἐν αἷς ἐνδείκνυσθαί τι αὐτὸν καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως θερμότητος. Διεβέβλητο δὲ πρὸς τὸν Πάριν, ὡς δειλὸν καὶ ἧττω τοῦ κοσμεῖσθαι. Τό τοι κομᾷν, καί τοι σπουδαζόμενον βασιλεῦσί τε καὶ βασιλέων παισὶν, ἀνάξιον ἑαυτοῦ δι' ἐκεῖνον ἡγεῖτο. Τὰ δὲ ὦτα κατεαγὼς ἦν, οὐχ ὑπὸ πάλης (τουτὶ γὰρ, ὡς ἔφην, οὔτ' αὐτὸς ἐγίγνωσκεν, οὔθ' οἱ βάρβαροι), ἀλλὰ ταύροις ἀντήριζε, καὶ τὸ ξυμπλέκεσθαι τοῖς θηρίοις τούτοις, πολεμικὸν ἡγεῖτο. Παλαίοντος μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἦν· ὁ δὲ, τοῦτο μὲν ἠγνόει πράττων, τὸ δὲ ὑφίστασθαι μυκωμένους, καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, καὶ ἀπαυχενίσαι ταῦρον, καὶ τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀπειπεῖν, ὑπὲρ μελέτης τῶν πολεμικῶν ἤσκει. Τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τὸ ἐν Ἰλίῳ νέον τὸν Ἕκτορα καὶ μειρακιώδη φέρει· ὁ Πρωτεσίλεως δὲ, γενέσθαι μὲν αὐτὸν κἀκείνου ἡδίω φησὶ καὶ μείζω, ἀποθανεῖν δὲ τριακοντούτην ἴσως, οὐ μὴν φεύγοντα ἢ παρειμένα τὰς χεῖρας (ταυτὶ γὰρ συκοφαντεῖσθαι τὸν Ἕκτορα ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου), ἀλλὰ

Herois impetui vehementer ait congruere. Multa namque hujusmodi ipsum in prœliis dicere. Maxime autem horrendum ipsum spectasse, magnumque clamasse. Sed Telamonio quidem minorem fuisse : nihil vero in prœliis deteriorem, in quibus et Achilleæ nescio quid concitationis ac fervoris ipsum ait ostendisse. Paridem autem utpote timidum, et cultui deditum arguebat. Comam utique nutrire, licet id regibus regumque liberis, curæ esset, se ipso indignum illius causa arbitrabatur. Fractus erat aures, non ob luctam (hoc enim nec ipse, ut dixi, nec barbari noverant) sed cum tauris certabat; et cum hujusmodi congredi feris, bellicum censebat. Luctantis enim et hæc erant, ipse vero se id facere ignorabat. Subsistere enim mugientes, cornuumque cuspides audenti animo sustinere, ac taurum frænare, et cum ab ipso vulneratus fuisset, haudquaquam deficere, pro bellica exercebat meditatione. Statua autem quæ Ilii erecta est, juvenem Hectora præ se fert. At Protesilaus fuisse quidem ipsum illa suaviorem inquit, ac majorem. Decessisse vero tricesimo ferme ætatis anno, non utique fugiendo, nec manus remittendo, in his enim Hectorem ab Homero falso

καρτερῶς ἀγωνισάμενον, καὶ μόνον τῶν Τρώων
καταμείναντα ἔξω τοῦ τείχους, πεσεῖν ὀψὲ τῆς
μάχης· ἀποθανόντα δὲ, ἑλχθῆναι μὲν ἀνηρτη-
723. μένον τοῦ ἅρματος, ἀποδοθῆναι δὲ ὡς Ὁμήρῳ
εἴρηται.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

Αἰνείαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τούτου ἧττον, ξυνέσει δὲ περιεῖναι τῶν Τρώων, ἀξιοῦσθαι δὲ τῶν αὐτῶν αὐτῷ Ἕκτορι, τὰ δὲ τῶν θεῶν εὖ εἰδέναι, καὶ ἃ δὴ ἐπέπρωτο αὐτῷ, Τροίας ἁλούσης, ἐκπλήττεσθαι δὲ ὑπ᾽ οὐδενὸς φόβου· τὸ γὰρ ἔννουν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα, χεῖρα τῶν Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν· καὶ πλείω παρέχειν αὐτοῖς πράγματα Αἰνείαν σωφρονοῦντα, ἢ μεμηνότα Ἕκτορα. Ἤστην δὲ ἰσήλικές τε καὶ ἰσομήκεις. Τὸ δὲ εἶδος τοῦ Αἰνείου, φαιδρὸν μὲν ἧττον ἐφαίνετο, καθεστηκότι δὲ ἐῴκει μᾶλλον. Ἐκόμα τε ἀνεπαχθῶς· οὐ γὰρ ἤσκει τὴν κόμην, οὐδὲ ὑπέκειτο αὐτῇ, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρετὴν ἐποιεῖτο κόσμημα. Σφοδρὸν δὲ οὕτω τοι ἔβλεπεν, ὥστε ἀποχρῶν εἶναί οἱ πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας καὶ αὐτὸ τὸ βλέψαι.

accusari, sed strenue dimicantem, Trojanorumque unum extra murum moratum, longaque tandem pugna cecidisse. At defunctum currui quidem alligatum ac suspensum, fuisse tractum ait, redditum autem ut ab Homero dictum est.

ÆNEAS.

Æneam autem pugnare quidem hoc deterius, prudentia vero Trojanis præstare, iisdemque quibus Hector ipse dignum censeri. Novisse præterea quæ ad Deos pertinent, quæque sibi capta Troja fato destinata essent. Nullo autem terrore affici. Tunc enim mentis ac cogitationis maxime fuisse compotem ait, cum inter discrimina versabatur. Achivi autem Hectora quidem Trojanorum manum, Æneam vero mentem appellabant, pluraque ipsis cautum Ænæam, quam furibundum Hectorem negotia præbuisse. Erant autem cum ætate, tum corporis proceritate pares. Sed Æneæ species minus alacris videbatur, at majorem præ se ferebat constantiam, comamque absque invidia alebat. Neque enim comam exercebat, neque ipsi vacabat, sed unicam virtutem ornamento esse statuebat. Adeo autem horrendum intuebatur, ut in eos qui ordinem deseruissent, ipsi solus satis esset aspectus.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ.

Σαρπηδόνα δὲ, Λυκία μὲν ἤνεγκε, Τροία δὲ ἦρεν. Ἦν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Αἰνείαν τὰς μάχας. Ἦγε δὲ Λυκίους ξύμπαντας, καὶ ἀρίστω ἄνδρε, Γλαῦκόν τε καὶ Πάνδαρον. Ἦν δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν, ὁπλιστεύειν εὐδόκιμος, ὁ δὲ Πάνδαρος, τὸν Ἀπόλλω τὸν Λύκιον ἐπιστάντα οἱ μειρακίῳ ἔτι, κοινωνῆσαι ἔφη τοῦ τοξεύειν. Καὶ ηὔχετο ἀεὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτε τοῦ τόξου ἐπὶ μεγάλοις ἅπτοιτο. Καὶ πανστρατιᾷ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως ἀπαντῆσαί φησι τῷ Σαρπηδόνι τοὺς Τρῶας. Πρὸς γὰρ τῇ ἀνδρίᾳ, καὶ τῷ εἴδει θείῳ τε καὶ γενναίῳ ὄντι, ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας καὶ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ γένους· ἀπὸ Διὸς μὲν γὰρ Αἰακίδας τε ᾄδεσθαι, καὶ Δαρδανίδας καὶ τοὺς Ταντάλου,
724. τὸ δ' αὐτοῦ Διὸς γεγονέναι, μόνῳ τῶν ὑπὲρ Τροίας τε καὶ ἐπὶ Τροίαν ἐλθόντων ἐκείνῳ ὑπάρξαι· τουτὶ δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα μείζω ποιῆσαι καὶ θαυμασιώτερον τοῖς ἀνθρώποις. Ἀποθανεῖν δὲ ὡς Ὁμήρῳ εἴρηται, καὶ εἶναι ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα ἔτη, καὶ τάφου ἐν Λυκίᾳ τυχεῖν, ἐς ὃν παρέπεμψαν οἱ Λύκιοι, δεικνύντες τὸν νεκρὸν τοῖς ἔθνεσι δι' ὧν ἤγετο. Ἐσκεύαστο δὲ ἀρώμασι, καὶ

SARPEDON.

SARPEDON.

Sarpedonem autem Lycia quidem tulit, Troja vero sustulit: haud secus enim atque Æneas in pugnis versabatur: omnes ducebat Lycios, sed Glaucum ac Pandarum præstantissimos. Quorum alter quidem in armis tractandis peritissimus, Pandarus vero Apollinem Lycium sibi adhuc adolescentulo adstitisse, sagittandique artis participem fecisse aiebat: et cum arcum magnæ rei causa sumeret, Apollini semper supplicabat. Universum autem Trojanum exercitum, Sarpedoni obviam processisse ait Protesilaus. Nam præter fortitudinem et speciem divinam pariter ac nobilem, fama etiam ad generis nobilitatem pertinente, sibi Trojanos obligabat: a Jove enim Æacidas celebrari, Dardanidasque, et a Tantalo oriundos, sed ab ipso genitum esse Jove, id ipsi soli ex iis qui pro Troja, quique adversus Trojam venerant, extitisse. Hoc autem et Herculem majorem, majoreque apud homines admiratione dignum reddidisse. Decessisse autem, ut ab Homero dictum est, quum quadragesimum ferme ageret ætatis annum, tumulumque in Lycia consecutum: ad quem Lycii, cadaver gentibus, per quas ferebatur, ostendentes comitati sunt. Aromatibus autem conditum erat, dor-

ἐῴκει καθεύδοντι· ὅθεν οἱ ποιηταὶ πομπῷ φασὶν αὐτὸν τῷ ὕπνῳ χρήσασθαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἄκουε δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος, εἰ μὴ ἄχθῃ αὐτῷ σφόδρα.

ΦΟΙΝ. Ἄχθομαι μὲν, οὐ χεῖρον δὲ ἀκοῦσαι.

ΑΜΠΕΛ. Φησὶ τοίνυν τὸν Ἀλέξανδρον Τρωσὶ μὲν ἀπηχθῆσθαι πᾶσι, κακὸν δ' οὐκ εἶναι τὰ πολέμια, τὸ δὲ εἶδος ἥδιστον, ἐπίχαρίν τε τὴν φωνὴν καὶ τὸ ἦθος, ἅτε τῇ Πελοποννήσῳ ἐπιμίξαντα· μάχεσθαι δὲ πάντας τρόπους, καὶ τὴν ἐπιστήμην ὁπόση τόξων μὴ λείπεσθαι τοῦ Πανδάρου· καὶ πλεῦσαι μὲν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἔφηβον, ὅτε δὴ ξένον τοῦ Μενέλεω γενέσθαι αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην ἑλεῖν τῷ εἴδει, ἀποθανεῖν δὲ οὔπω τριακοντούτην· γάννυσθαι δὲ τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, καὶ περιβλέπεσθαι μὲν ὑφ' ἑτέρων, περιβλέπειν δὲ ἑαυτόν· ὅθεν χαριέστατα ὁ ἥρως ἐς αὐτὸν παίζει. Τοῦτον γὰρ τὸν ταὼ (χαίρει δὲ ὁ Πρωτεσίλεως τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ ἄνθῃ τοῦ ὄρνιθος) ἰδὼν πετεῖ ὑπερανεστηκότα, καὶ περιβεβλημένον τὰ πτερὰ, περιβλέποντά τε αὐτὰ καὶ καθαίροντα, ἔστι δ'

mientique simile. Unde somno ipsum comite usum, poetæ ferunt.

ALEXANDER.

Audi et quæ ad Alexandrum Paridem pertinent, ni valde id molestum est.

PHŒN. Molestum quidem est, verum haud deterius audivisse.

VIN. Ait itaque Alexandrum Trojanis quidem omnibus odio fuisse: in rebus vero bellicis haudquaquam malum: et specie suavissimum, voce ac moribus venustum, utpote qui in Peloponneso versatus esset: pugnare autem omnibus modis, et sagittandi peritia Pandaro minime fuisse inferiorem: et ephebum in Græciam navigasse, cum a Menelao hospitio susceptus est, Helenemque pulchritudine cepit. Obiisse autem mortem, cum nondum tricesimum ætatis annum attigisset: gaudere autem sua ipsius pulchritudine, circumspicique ab aliis, seque ipsum circumspicere. Unde elegantissime ipsum illudit Heros. Hunc enim pavonem (avis autem pulchritudine ac colore oblectatur Protesilaus) cum quandoque pennas sublatum ac circumpositum vidisset, ipsasque circumspicientem ac purgan-

ἃ καὶ διατιθέντα, ἵν', ὥσπερ οἱ τῶν λίθων ὅρμοι, κεκοσμημένα φαίνοιτο, « ἰδοὺ » ἔφη « οὗ πρώην » ἐμνημονεύομεν, Πάρις ὁ τοῦ Πριάμου. » Ἐμοῦ δὲ ἐρομένου αὐτὸν τί ἔοικεν ὁ ταὼς τῷ Πάριδι, « τὸ φίλαυτον· » εἶπε « καὶ γὰρ δὴ κἀκεῖνος » κόσμου ἕνεκεν περιήθρει μὲν ἑαυτὸν, περιεσκό- » πει δὲ τὰ ὅπλα. » Δορὰς δὲ παρδάλεων ἐνῆπτο
725. τοῖς ὤμοις· αὐχμὸν δὲ προσιζάνειν ταῖς κόμαις, οὐδὲ ὁπότε μάχοιτο, ἠνείχετο· ἔστιλβε δὲ καὶ τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ ὑπόγρυπος ἦν καὶ λευκὸς, καὶ τὸ ὄμμα ἐγέγραπτο· ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος.

ΕΛΕΝΟΣ ΔΗΙΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ.

Ἕλενος δὲ καὶ Δηΐφοβος καὶ Πολυδάμας ξυνέβαινον μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας, καὶ ταυτὸν ἐφέροντο τῆς ῥώμης, εὐδόκιμοι δὲ τὰς ξυμβουλίας ἦσαν. Ὁ δὲ Ἕλενος, καὶ μαντικῆς ἥπτετο ἴσα τῷ Κάλχαντι.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ.

Περὶ δὲ Εὐφόρβου τοῦ Πάνθου, καὶ ὡς γένοιτό τις ἐν Τροίᾳ Εὔφορβος, καὶ ἀποθάνοι ὑπὸ τοῦ

tem, et nonnullas disponentem, ut monilium instar quæ lapillis constant, distinctæ atque exornatæ viderentur: Ecce (inquit) cujus modo mentionem faciebamus, Priami filius Paris. Me autem percunctante, quid Paridi similis esset pavo? quod seipsum (ait) dilexerit: etenim ille quoque ornatus causa seipsum quidem circumspiciebat, arma vero contemplabatur. Pantheræ autem pelles appensæ erant humeris: squalorem comæ insidere, ne in pugna quidem patiebatur: splendebat autem et manuum unguibus, subaduncoque erat naso, ac candidus, et oculos pictus; ac super oculo erectum erat supercilium.

HELENUS DEIPHOBUS ET POLYDAMAS.

Helenus autem, Deiphobusque, et Polydamas, in pugnis quidem invicem conveniebant, eodemque robore præditi erant: consultationum vero peritissimi. Sed et Helenus haud secus atque Calchas divinationem attigerat.

EUPHORBUS.

Cæterum de Euphorbo audisti (puto) Samii Pythagoræ sermonem, quod Euphorbus qui-

Μενέλεω, τὸν Πυθαγόρου, οἶμαι, τοῦ Σαμίου ἤκουσας λόγον. Ἔλεγε γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας Εὔφορβος γεγονέναι, μεταφῦναί τε Ἴων μὲν ἐκ Τρωὸς, σοφὸς δὲ ἐκ πολεμικοῦ, κεκολασμένος δὲ ἐκ τρυφῶντος. Τήν τε κόμην, ἣν σοφὸς γενόμενος ἐκόσμει τῷ αὐχμῷ, χρυσῆν ἐν Τροίᾳ ἐποιεῖτο, ὁπότε ἦν Εὔφορβος. Ὁ δὲ Πρωτεσίλεως τὸν Εὔφορβον, ἥλικα ἑαυτοῦ ἡγεῖται, καὶ ἐλεεῖ, καὶ ὁμολογεῖ τὸν Πάτροκλον ὑπ' αὐτοῦ τρωθέντα παραδοθῆναι τῷ Ἕκτορι. Εἰ δὲ ἐς ἄνδρας ἦλθεν, οὐδὲν ἂν φησιν αὐτὸν κακίω νομισθῆναι τοῦ Ἕκτορος. Τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀχαιούς φησι θέλγειν· ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὁπότε κάλλιστα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης τε καὶ ἁβρὸς φαίνοιτο. Τοσαῦτα, ξένε, περὶ τῶν Τρώων διεισιν ὁ θεῖός τε καὶ ἀγαθὸς ἥρως. Λοιπὸν δ' ἡμῖν ἴσως τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποτελέσαι λόγον, εἰ μὴ ἀπείρηκας πρὸς τὸ μῆκος.

ΦΟΙΝ. Εἰ οἱ τοῦ λωτοῦ παρ' Ὁμήρῳ φαγόντες, ὦ Ἀμπελουργὲ, προθύμως οὕτω προσέκειντο τῇ πόᾳ, ὡς ἐκλελῆσθαι τῶν οἴκοι, μὴ ἀπίστει 726. κἀμὲ προσκεῖσθαι τῷ λόγῳ καθάπερ τῷ λωτῷ, καὶ μήτ' ἂν ἑκόντα ἀπελθεῖν ἐνθένδε, ἀπαχθῆναι δὲ μόγις ἂν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ δεθῆναι δ' ἂν ἐν

dam in Troja fuerit, et a Menelao interfectus. Dicebat enim Pythagoras se natum Euphorbum, transformatumque, Ionicum quidem ex Trojano, sapientem vero ex bellico, eruditum ex delicioso: et comam, quam factus sapiens squalore exornabat, in Troja auream reddebat, cum esset Euphorbus. Protesilaus autem Euphorbum sibi æquævum arbitratur ac miseratur, fateturque Patroclum ab ipso vulneratum Hectori traditum. Quod si ad virilem ætatem pervenisset, nihilo (inquit) Hectore deterior existimatus fuisset. Ipsius itaque pulchritudinem Achivos quoque ait demulsisse, statuæque ipsum similem fuisse, ut cum pulcherrime Apollo et intonsus et mollis videretur. Talia, o hospes, strenuus ac divinus Heros de Trojanis percurrit. Reliquum autem nobis fortassis esset, ut sermonem super Achille inchoatum expleremus, nisi orationis prolixitate defessus es.

PHŒN. Si qui apud Homerum, o Vinitor, lotum comederunt, adeo prompte ac sedulo herbæ incumbebant, ut domestica oblivioni mandarent: ne diffidas me quoque haud secus orationi, ac loto incumbere, neque sponte hinc abscedere posse, ægreque ad navem abduci,

αὐτῇ κλάοντα καὶ ὀλοφυρόμενον, ἐπὶ τῷ μὴ ἐμπίπλασθαι τοῦ λόγου. Καὶ γάρ με καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα οὕτω διατέθεικας, ὡς θεῖά τε αὐτὰ ἡγούμενον καὶ πέρα ἀνθρώπου, δόξαι νῦν ἐκπεπλῆχθαι μᾶλλον, οὐκ ἐπὶ τῇ ἐποποιΐᾳ μόνον, οὐδ' εἴ τις ἡδονὴ διήκει σφῶν, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐπί τε τοῖς ὀνόμασι τῶν ἡρώων, ἐπί τε τοῖς γένεσι, καὶ, νὴ Δί, ὡς ἕκαστος αὐτῶν ἔλαχε τοῦ κτεῖναί τινα, ἢ ἀποθανεῖν ὑφ' ἑτέρου. Τὸν μὲν γὰρ Πρωτεσίλεων, δαίμονα ἤδη ὄντα, οὐδὲν οἶμαι θαυμαστὸν εἰδέναι ταῦτα, Ὁμήρῳ δὲ πόθεν μὲν Εὔφορβοι, πόθεν δὲ Ἕλενοί τε καὶ Δηΐφοβοι, καὶ, νὴ Δί', ἐκ τῆς ἀντικειμένης στρατιᾶς οἱ πολλοὶ ἄνδρες οὓς ἐν καταλόγῳ φράζει; Τὸ γὰρ μὴ ὑποτεθεῖσθαι ταῦτα τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τε καὶ ἀληθινῶν ἔργων ἀπαγγελίαν ποιεῖσθαι, μαρτυρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, πλὴν ὀλίγων, ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἑκὼν μετασκευάσαι ἐπὶ τῷ ποικίλην τε καὶ ἡδίω ἀποφῆναι τὴν ποίησιν. Ὅθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας, τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐῤῥῶσθαι· τὸ γὰρ γιγνώσκειν ταῦτα, θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ ἔοικεν.

lugentemque

lugentemque atque ejulantem in ipsa vinciri, quod oratione haud fuerim expletus: etenim ad Homeri poemata ita me affecisti, ut et divina ipsa existimem, et supra hominem videantur: et nunc magis obstupescam, non modo ob carminum compositionem, nec si qua ex ipsis voluptas percipitur: verum multo magis propter heroum nomina, ac genus; et per Jovem, ut unicuique aliquem occidere, aut ab alio interfici contingit. Etenim quod Protesilaus quidem jam dæmon factus hæc noverit, nulla existimo admiratione dignum. Verum unde Homero Euphorbi, unde Helenique et Deiphobi, et per Jovem ex opposito exercitu viri quam plurimi, quos in catalogo memorat? Nam quod Homerus non hæc sibi dicendi materiam subjectumque fecerit, sed gesta veraque narraverit, testatur Protesilaus, præter pauca, quæ idcirco sponte mutasse videtur, ut variam ac suaviorem redderet poesim. Unde quod a nonnullis dictum est, Apollinem scilicet hæc composuisse, sed Homerum poesi inscripsisse, mihi vehementer invaluisse videtur. Nam hæc Deum potius quam hominem novisse, verisimile est.

ΑΜΠΕΛ. Τὸ μὲν θεοὺς ἡγεμόνας εἶναι τοῖς ποιηταῖς, ξένε, τῆς πάσης ᾠδῆς, αὐτοί που οἱ ποιηταὶ ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν, τὴν Καλλιόπην, οἱ δὲ, πάσας, οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀπόλλω πρὸς ταῖς Ἐννέα παρατυχεῖν αἰτούμενοι τῷ λόγῳ. Τὰ δὲ Ὁμήρου ταῦτα, οὐκ ἀθεεὶ μὲν εἴρηται, οὐ μὴν Ἀπόλλωνί γε αὐτῷ ἢ Μούσαις αὐταῖς ᾖσται. Γέγονε γὰρ, ξένε, γέγονε ποιητὴς Ὅμηρος, καὶ ᾖδεν, ὡς μέν φασιν ἔνιοι, μετὰ τέτταρα καὶ εἴκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, οἱ δὲ, μετὰ ἑπτὰ καὶ
727. εἴκοσι πρὸς τοῖς ἑκατὸν, ὅτε τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Ἰωνίαν ἔστειλαν· οἱ δὲ, ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη γεγονέναι μετὰ τὴν Τροίαν ἐπὶ Ὅμηρόν τέ φασι καὶ Ἡσίοδον· ὅτε δὴ ᾆσαι ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὸν μὲν, τὰ ἔπη τὰ περὶ τοῖν Αἰάντοιν, καὶ ὡς αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀραρυῖαί τε καὶ καρτεραὶ ἦσαν, τὸν δὲ, τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ Πέρσην, ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκέλευεν ἅπτεσθαι, καὶ γεωργίᾳ προσκεῖσθαι, ὡς μὴ δέοιτο ἑτέρων, μηδὲ πεινῴη. Καὶ ἀληθέστερα, ξένε, περὶ τῶν Ὁμήρου χρόνων ταῦτα· ξυντίθεται γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτεσίλεως. Δύο γοῦν ποιητῶν ὕμνον ποτὲ εἰπόντων ἐς αὐτὸν ἐνταυθοῖ, καὶ ἀπελθόντων, ἤρετό με ὁ ἥρως ἀφικόμενος, ὅτῳ αὐτῶν ψη-

Vin. Quod Dii (hospes) totius cantus duces sint poetis, ipsimet minime inficiantur poetæ. Hi quidem Calliopen, hi vero universas, nonnulli et Apollinem ac novem Musas ut orationi adsint invocantes. Hæc autem Homeri poemata *non* absque Deorum numine dicta sunt, non *tamen* ab Apolline ipso aut a Musis decantata. Fuit enim (hospes) fuit poeta Homerus, et (ut nonnulli aiunt) quarto ac vicesimo post res Trojanas anno cecinit. Alii, septimo ac vicesimo supra centum, cum Athenienses coloniam in Ioniam deducerent: sunt qui centesimo ac sexagesimo post Trojam annos fuisse velint: de Homeroque dicant, atque Hesiodo, ambos in Chalcide cecinisse: hunc quidem carmina de utroque Ajace, et quod ipsorum phalanges congruæ ac validæ essent, alterum vero quæ ad Persen fratrem conscripsit, quibus opera aggredi, cultuique agrorum vacare jubebat, ne aliorum ope indigeret, atque esuriret. Et hæc (hospes) de Homeri temporibus veriora. Ipsis enim assentitur Protesilaus. Cum itaque duo poetæ hymnum quandoque in ejus laudem hic cecinissent, ac discessissent, Heros me adiens utri suffragarer, percunctatus est. Me autem dete-

φιζοίμην· ἐμοῦ δὲ τὸν φαυλότερον ἐπαινέσαντος (καὶ γὰρ μᾶλλον ἔτυχεν ἠριστευκὼς), γελάσας ὁ Πρωτεσίλεως, « καὶ Πανίδης, » ἔφη « Ἀμπε- » λουργὲ, ταυτόν σοι πέπονθε. Χαλκίδος γὰρ » τῆς ἐπ' Εὐρίπῳ βασιλεὺς ὢν ἐκεῖνος, Ἡσιόδῳ » κατὰ Ὁμήρου ἐψηφίσατο, καὶ ταῦτα, τὸ » γένειον ἔχων μεῖζον ἢ σύ. » Γέγονε μὲν δὴ, ξένε, ποιητὴς Ὅμηρος, καὶ τὰ ποιήματα ἀνθρώπου ταῦτα. Τὰ δὲ ὀνόματα ἤδη, καὶ τὰ ἔργα ξυνελέξατο μὲν ἐκ τῶν πόλεων, ἃς ἕκαστοι ἦγον (ἦλθε μὲν γὰρ περὶ τὴν Ἑλλάδα μετὰ χρόνον τῶν Τρωϊκῶν, οὔπω ἱκανὸν ἐξαμαυρῶσαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ)· ἔμαθε δὲ ταῦτα καὶ τρόπον ἕτερον, δαιμόνιόν τε καὶ σοφίας πρόσω. Ἐς Ἰθάκην γάρ ποτε τὸν Ὅμηρον πλεῦσαί φησιν, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ψυχαγωγίᾳ ἐπ' αὐτὴν χρήσασθαι. Ἐπεὶ δὲ ἀνελθεῖν τὸν Ὀδυσσέα, ὁ μὲν ἠρώτα αὐτὸν τὰ ἐν Ἰλίῳ, ὁ δὲ εἰδέναι μὲν πάντα ἔλεγε, καὶ μεμνῆ-
728. σθαι αὐτῶν, εἰπεῖν δ' ἂν οὐδὲν ὧν οἶδεν, εἰ μὴ μισθὸς αὐτῷ παρ' Ὁμήρου γένοιτο, εὐφημίαι τε ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὕμνος ἐπὶ σοφίᾳ τε καὶ ἀνδρείᾳ. Ὁμολογήσαντος δὲ τοῦ Ὁμήρου ταῦτα, καὶ ὅ, τι δύναιτο χαριεῖσθαι αὐτῷ ἐν τῇ ποιήσει

riorem laudibus prosecuto (etenim accidit ut melius se gereret) ridens Protesilaus: et Panides, inquit, o Vinitor, idem quod tu passus est. Nam cum ille Chalcidis, quæ in Euripo est, rex esset, Hesiodo adversus Homerum suffragatus est, et maxime cum prolixiorem quam tu haberet barbam. Fuit utique (hospes) poeta Homerus, et hominis hæc sunt poemata. Ceterum nomina noverat, ac gesta ex iis collegit civitatibus, quas singuli duxerant: tunc enim Græciam perlustravit, cum nondum tempus, quæ ad Trojam gesta sunt, potuerat obliterasse. Hæc autem et alio divino ac supra sapientiam modo percepit. In Ithacam enim Homerum quandoque navigasse ait, cum Ulyssis animam adhuc sapere audivisset, allectamentoque in ipsam usum. Postea vero quam ascendit Ulysses, hic quidem quæ in Troja fuissent gesta percunctabatur. Ulysses vero se quidem cuncta tenere ac meminisse fatebatur: sed eorum quæ sciret penitus nihil dicturum, ni præmium ab Homero consequeretur, laudes scilicet in poesi, et, sapientiæ ac fortitudinis causa, hymnum. Hæc cum Homerus spopondisset, et quod in poemate gratificari posset, asseruisset, omnia Ulysses vere, et ut

φήσαντος, διῄει ὁ Ὀδυσσεὺς πάντα ξὺν ἀληθείᾳ τε καὶ ὡς ἐγένετο. Ἥκιστα γὰρ πρὸς αἵματί τε καὶ βόθροις αἱ ψυχαὶ ψεύδονται. Ἀπιόντος δὲ ἤδη τοῦ Ὁμήρου, βοήσας ὁ Ὀδυσσεύς, « Παλα- » μήδης με » ἔφη « δίκας ἀπαιτεῖ τοῦ ἑαυτοῦ » φόνου, καὶ οἶδα ἀδικῶν. Καὶ πάντως μὲν » πείσομαί τι. Οἱ γὰρ θεμιστεύοντες ἐνταῦθα, » δεινοί, Ὅμηρε, καὶ τὰ ἐκ Ποινῶν ἐγγύς. Εἰ » δὲ τοῖς ἄνω ἀνθρώποις μὴ δόξω εἰργάσθαι τὸν » Παλαμήδην ταῦτα, ἧττόν με ἀπολεῖ τὰ ἐν- » ταῦθα. Μὴ δὴ ἄγε τὸν Παλαμήδην ἐς Ἴλιον, » μηδὲ στρατιώτῃ χρῶ, μηδὲ ὅτι σοφὸς ἦν εἴ- » πῃς. Ἐροῦσι μὲν γὰρ ἕτεροι ποιηταί, πιθανὰ » δὲ οὐ δόξει, μὴ σοὶ εἰρημένα. » Αὕτη, ξένε, ἡ Ὀδυσσέως τε καὶ Ὁμήρου ξυνουσία, καὶ οὕτως ὁ Ὅμηρος τἀληθῆ μὲν ἔμαθε, μετεκόσμησε δὲ πολλὰ ἐς τὸ ξυμφέρον τοῦ λόγου ὃν ὑπέθετο.

ΦΟΙΝ. Πατρίδα δὲ Ὁμήρου, ὦ Ἀμπελουργέ, καὶ τίνων ἐγένετο, ἤρου ποτὲ τὸν Πρωτεσίλεων;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ πολλάκις, ξένε.

ΦΟΙΝ. Ὁ δέ, τί;

ΑΜΠΕΛ. Φησὶ μὲν εἰδέναι, Ὁμήρου δὲ παραλιπόντος αὐτά, ἵνα αἱ σπουδαῖαι τῶν πόλεων

gesta fuerant, enarravit: ad sanguinem enim ac foveas animæ haudquaquam mentiuntur. Homero autem jam abeunte, clamitans Ulysses: suæ (inquit) ipsius cædis a me pœnas exigit Palamedes, et novi inique fecisse, et omnino aliquid patiar. Qui enim hic jus dicunt, acres sunt, o Homere: et quæ ad supplicia pertinent, non longe absunt. Quod si hominibus hæc Palamedi minime fecisse videbor, minori hîc afficiar supplicio. Itaque ne ad Trojam Palamedem adducas, nec milite utere, nec sapientem fuisse dixeris. Dicent utique alii poetæ, at verisimilia haudquaquam videbuntur, cum abs te omissa fuerint. Hoc est (hospes) Ulyssis atque homeri colloquium, et sic Homerus vera quidem percepit, multa vero ad orationis sibi subjectæ ornatum transmutavit.

PHŒN. Homeri patriam, et a quibus esset genitus, numquid (o Vinitor) Protesilaum unquam rogasti?

VIN. Sæpenumero, hospes.

PHŒN. Ipse vero quid?

VIN. Ait quidem novisse, sed cum Homerus hæc omiserit, ut studiosæ civitates ipsum sibi

πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιοῖντο, ἴσως δὲ καὶ θεσμοῦ Μοιρῶν ἐπὶ Ὁμήρῳ ὄντος ἄπολιν αὐτὸν δοκεῖν, οὔτ' ἂν ταῖς Μοίραις οὔτ' ἂν ταῖς Μούσαις φίλα γε ἔφη αὐτὸν πράττειν, εἰ τοῦτ' ἐκφέροι, περιεστηκὸς λοιπὸν ἐς ἔπαινον τῷ Ὁμήρῳ. Προστίθενται μὲν γὰρ αὐτῷ πᾶσαι μὲν πόλεις, πάντα
729. δὲ ἔθνη, καὶ δικάσαιντο δ' ἂν περὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλας, ἐγγράφουσαι τῷ Ὁμήρῳ ἑαυτὰς οἷον πολίτῃ. Τοῦ δὲ μήδ' ἂν τοῦτον σιωπῆσαι τὸν λόγον πρὸς σὲ, ὦ Φοῖνιξ, μήδ' ἂν κρύψαι, εἴπερ ἐγίγνωσκον αὐτὸν, τεκμήρια ἔστω σοι ἃ εἴρηκα· ἀφθόνως γὰρ οἶμαι διεληλυθέναι σοι ὁπόσα οἶδα.

ΦΟΙΝ. Πιστεύω, Ἀμπελουργέ, καὶ ἐπώμεθα τῷ λόγῳ, δι' ὃν σιωπᾶται ταῦτα. Τὸν δὲ Ἀχιλλέα ὥρα σοι ἀναφαίνειν, εἰ μὴ καὶ ἡμᾶς ἐκπλήξει, ὥσπερ τοὺς Τρῶας, ὅτε ἔλαμψεν ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τάφρου.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΑΜΠΕΛ. Μὴ δέδιθι τὸν Ἀχιλλέα, ὦ ξένε· παιδὶ γὰρ ἐντεύξῃ αὐτῷ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου.

ΦΟΙΝ. Μεγάλα δώσεις διεξελθὼν αὐτὸν ἐκ νηπίου· μετὰ ταῦτα γὰρ ὁπλιζομένῳ που ἐντευξόμεθα καὶ μαχομένῳ.

civem

civem asciscerent; fatorum etiam lege, Homero fortasse existente, ut nullam habere civitatem videatur, nec Parcis, nec Musis se gratificaturum dixit, si hoc, quod ad Homeri laudem reliquum esset, enunciaret. Omnes enim civitates, cunctaeque gentes, ipsi se addicunt: invicemque in judicia subirent, se ipsas Homero ut civi adscribentes. Quod autem hoc apud te, o Phœnix, minime fuerim taciturus, nec te, si mihi cognitum fuisset, celassem: ex iis quæ tibi a me dicta sunt, colligere facile potes. Omni enim amota (ut puto) invidia, tibi quæcumque noveram percurri.

Phœn. Credo, Vinitor, et rationem quare hæc taceat, sequamur. Achillem autem tibi jam tempus est indicare, nisi nos ut Trojanos perterrefaciet, cum e fossa in ipsos emicuit.

ACHILLES.

Vin. Achillem ne metuas, o hospes: puerum enim in sermonis principio convenies.

Phœn. Magna præstabis, si ab infantia nobis ipsum exposueris. Postea enim armato ac pugnanti occurremus.

ΑΜΠΕΛ. Οὕτως ἔσται, καὶ πάντα φήσεις τὰ Ἀχιλλέως εἰδέναι. Ἤκουσα δὲ περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα. Πηλεῖ φάσμα ἐφοίτα θαλαττίας δαίμονος, καὶ ἐρῶσα αὐτοῦ, οἶμαι, ἡ δαίμων, ξυνῆν τῷ Πηλεῖ ἐν Πηλίῳ, αἰδοῖ τοῦ ὁμίλου οὔπω τὰ ἑαυτῆς λέγουσα, οὐδὲ ὁπόθεν ἥκοι. Γαλήνης δὲ ἐπεχούσης τὴν θάλατταν, ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων τε καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα, ὁ δὲ, ἐκ περιωπῆς τοῦ Πηλίου ὁρῶν ταῦτα, ξυνῆκε τῆς θεοῦ, καὶ ἔδεισεν ἥκουσαν. Ἡ δὲ ἐς θάρσος ἦγε τὸν Πηλέα, Ἠοῦς τε μνημονεύουσα ὡς Τιθωνοῦ ἤρα, καὶ Ἀφροδίτης ὡς ἥττητο τοῦ Ἀγχίσου,
730. καὶ Σελήνης ὡς Ἐνδυμίωνι ἐπεφοίτα καθεύδοντι. « Ἐγὼ δέ σοι καὶ παῖδα, « εἶπεν » ὦ Πηλεῦ, « δώσω, κρείττω ἀνθρώπου. » Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ποιοῦνται αὐτοῦ τροφέα τὸν Χείρωνα. Ὁ δὲ ἔτρεφεν αὐτὸν κηρίοις τε καὶ μυελοῖς νεβρῶν, ἐς ἡλικίαν τε ἥκοντα ἐν ᾗ οἱ παῖδες ἁμαξίδων καὶ ἀστραγάλων δέονται, εἶργε μὲν οὐδὲ τῶν τοιούτων, ἀκοντίοις δὲ εἴθιζε καὶ παλτοῖς καὶ δρόμοις. Ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μελία μικρὰ, τετμημένη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ ἤρκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολεμικά. Ἐφήβου δὲ ἁπτόμενος, ἀκτῖνα μὲν ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔπεμπεν,

VIN. Sic erit: et quæcunque ad Achillem pertinent te nosse fateberis. Talia autem de ipso audivi. Marinæ deæ spectrum Peleum adibat, et ipsius amore capta (ut puto) Dea in Pelio monte cum Peleo coibat. Consuetudinis hujusmodi verecundia, quænam esset atque unde veniret, nondum dicens: sed tranquillitate mare obtinente, accidit, ut hæc quidem delphinis atque hippocampis insidens luderet, ipse vero ex Pelii specula hæc contemplatus, et Deam cognoverit, et venientem sit veritus. Hæc autem ad audendum Peleum inducebat, Auroram Tithonum adamasse, Venerem ab Anchise superatam, Lunam dormientem Endymionem frequentasse memorans. Ego vero tibi, o Peleu, filium homine præstantiorem dabo. Postea vero quam natus est Achilles, Chironi educandum tradidere. Hic autem favis, atque hinnulorum medullis ipsum alebat. Cum ad ætatem pervenisset, in qua pueri curriculis ac talis indigent, ab hujusmodi quidem haud arcebat: jaculis vero, ac telis cursibusque assuefaciebat. Erat autem ipsi fraxinus parva a Chirone precisa, et ad bellica balbutienti similis erat. Ephebus jam factus, radios quidem a facie emittebat: corpore immensus vi-

ὑπερφυὴς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο· αὐξηθείς τε ῥᾷον ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα, πολὺς μὲν ἐν ξυμποσίοις ᾔδετο, πολὺς δὲ ἐν σπουδαῖς. Ἐπεὶ δὲ θυμοῦ ἥττων ἐφαίνετο, μουσικὴν αὐτὸν ὁ Χείρων ἐδιδάξατο. Μουσικὴ γὰρ ἱκανὴ πραΰνειν τὸ ἕτοιμόν τε καὶ ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης. Ὁ δὲ οὐδενὶ πόνῳ, τάς τε ἁρμονίας ἐξέμαθε, καὶ πρὸς λύραν ᾖσεν. Ἦδε δὲ τοὺς ἀρχαίους ἥλικας, τὸν Ὑάκινθον καὶ τὸν Νάρκισσον, καὶ εἴ τι Ἀδώνιδος. Προσφάτων δὲ ὄντων τῶν περὶ Ὕλλᾳ τε καὶ Ἀβδήρῳ θρήνων, ἐπειδὴ ἄμφω ἐφήβω ὄντε, ὁ μὲν ἐς πηγὴν ᾤχετο ἀφανισθείς, τὸν δὲ αἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι ἐδαίσαντο, οὐκ ἀδακρυτὶ ταῦτα ᾖδεν. Ἤκουσα δὲ κἀκεῖνα, θύειν μὲν αὐτὸν τῇ Καλλιόπῃ, μουσικὴν αἰτοῦντα καὶ τὸ ἐν ποιήσει κράτος, τὴν θεὸν δὲ, ἐπιστῆναι καθεύδοντι, καὶ, « ὦ παῖ, » φάναι « μουσικῆς μὲν καὶ ποιητικῆς
» δίδωμί σοι τὸ ἀποχρῶν, ὡς ἡδίους μὲν τὰς
» δαῖτας ἐργάζοιο, κοιμίζοις δὲ τὰς λύπας.
» Ἐπειδὴ δὲ ἐμοί τε καὶ Ἀθηνᾷ δοκεῖ πολεμικὸν
731. » εἶναί σε καὶ δεινὸν ἐν στρατοπέδοις, Μοῖραί τε
» οὕτω κελεύουσι, σὺ μὲν ἐκεῖνα γυμνάζου, κἀ-
» κείνων ἔρα. Ποιητὴς δὲ ἔσται χρόνοις ὕστερον, ὃν
» ἐγὼ ἀνήσω τὰ σὰ ὑμνεῖν ἔργα. » Ταυτὶ μὲν

debatur. Facilius excrevit, quam quæ ad fontes positæ sunt arbores. Multus quidem in conviviis, multus in seriis canebatur. Postea vero quam ira inferior videbatur, musicen Chiron ipsum edocuit. Musica enim ad sedandum iracundiam, animique fastus tollendos, plurimum facit. Hic autem nullo labore et harmonias edidicit, et ad lyram cecinit. Canebat autem antiquos coætaneos Hyacinthum, ac Narcissum, et si quid Adonidis. Cum autem de Hylla atque Abdero ephebis, recentes adhuc essent luctus: quorum alter ad fontem profectus evanuit, alterum Diomedis equæ discerpserunt: absque lachrymis hæc minime canebat. Andivi autem et illa: ipsum quidem musicen, ac poeticam vim petentem, Calliopæ sacra facere: Deam vero dormienti adstitisse: et, o puer (dixisse) musices quidem ac poetices do tibi quod satis sit, ut et suaviores reddas epulas, et dolores ac sollicitudines sopias. Posteaquam vero mihique et Palladi videtur, ut strenuus sis bellator, atque in castris acer, Parcæque ita jubent, tu quidem in illis te exerce, et illa dilige. Poeta autem postea erit, quem ad res abs te gestas carmine celebrandas exhortabor. Hæc ipsi de Homero

αὐτῷ περὶ Ὁμήρου ἐχρήσθη. Μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοί φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ ἐτρέφετο, τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις· οὔτε γὰρ τὸν Πηλέα εἰκὸς, ἄριστον τῶν ἡρώων γενόμενον, ὑπεκπέμψαι ποι τὸν υἱὸν πολέμους τε καὶ κινδύνους ἀποδράντα, καὶ ταῦτα, τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα, οὔτ' ἂν Ἀχιλλεὺς ἠνέσχετο ἐς γυναικωνῖτιν ἐμβεβλῆσθαι, παρεὶς ἑτέροις τὸ θαυμάζεσθαί τε καὶ εὐδοκιμεῖν ἐν Τροίᾳ· τὸ γὰρ φιλότιμον πλεῖστον ἤδη ἐν αὐτῷ ἦν.

ΦΟΙΝ. Τί οὖν δὴ ὁ Πρωτεσίλεως, Ἀμπελουργὲ, περὶ τούτων οἶδε;

ΑΜΠΕΛ. Πιθανώτερα, ξένε, καὶ ἀληθέστερα. Φησὶ γὰρ Θησέα ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντα ἐπὶ τῇ ἀρᾷ τῇ ἐς τὸν υἱὸν, ἀποθανεῖν ὑπὸ Λυκομήδους ἐν Σκύρῳ· Θησεῖ δὲ ξένον ὄντα τὸν Πηλέα, καὶ κοινωνὸν τοῦ Καλυδωνίου ἔργου, στεῖλαι τὸν Ἀχιλλέα ἐς τὴν Σκύρον τιμωρὸν τῷ Θησεῖ· τὸν δὲ, ἐκπλεύσαντα ὁμοῦ τῷ Φοίνικι μόνα ὑπὸ γήρως τὰ ξυμβουλευτικὰ εἰδότι, κατασεῖσαι τὴν Σκύρον ἐκ προσβολῆς, μετέωρον οὖσαν καὶ ἀνατειχισμένην ἐπ' ὄχθου πετραίου, τὸν Λυκομήδην δὲ σχεῖν μὲν, οὐ μὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔρεσθαι τί παθὼν ἄνδρα ἑαυτοῦ βελτίω φεύγοντα ἔκτεινεν·

prædicta sunt. Adolescentulus autem factus, non (ut multi tradidère) expositus in Scyro, inter virgines educabatur. Neque enim par est, Peleum, Heroum præstantissimum, filium, ut bellum ac discrimina declinaret, quopiam clam misisse, cum præsertim Ajacem Telamon excitaret; neque Achilles se in gynæceum trudi sustinuisset, laudem ac gloriam apud Trojam aliis permittens. Plurima enim jam ipsi inerat ambitio.

PHŒN. Quidnam igitur super his Protesilaus, o Vinitor, novit?

VIN. Credibiliora, hospes, ac veriora. Ait enim Theseum, ob imprecationes in filium, Athenis exulantem, in Scyro a Lycomede fuisse interfectum: Peleum vero Thesei hospitem, et facinoris Calydonii participem, Achillem propterea in Scyrum misisse, ut Theseum ulcisceretur: ipsum autem Achillem, cum una cum Phœnice, ob senectam, quæ tantum consultanda essent, tenente, enavigasset, primo statim impetu Scyrum suspensam, atque in lapideo colle sitam concussisse, et Lycomedem cepisse quidem, non tamen occidisse. Sed cum percunctatus esset, cur

εἰπόντα δὲ ὅτι « ἐπ' ἀδίκοις, ὦ Ἀχιλλεῦ, ἥκον-
» τα, καὶ πειρῶντα τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν, » ἀφῆ-
κεν ὡς ἐν δίκῃ ἀποκτείναντα, καὶ ἀπολογήσασθαι
ὑπὲρ αὐτοῦ ἔφη πρὸς τὸν Πηλέα. Δηϊδάμειαν
δὲ θυγατέρα τοῦ Λυκομήδους ἔγημε, καὶ γίγνε-
ται αὐτοῖς Νεοπτόλεμος, ὀνομασθεὶς τοῦτο διὰ
732. τὴν νεότητα τοῦ Ἀχιλλέως, καθ' ἣν ἐς τὸ πολε-
μεῖν ὥρμησεν. Ἐνταῦθα τῷ Ἀχιλλεῖ διαιτωμένῳ
παρεγίγνετο ἡ Θέτις, καὶ ἐθεράπευε τὸν υἱὸν, ὥσ-
περ αἱ θνηταὶ τῶν μητέρων. Ξυλλεγομένου δὲ
ἐς τὴν Αὐλίδα τοῦ στρατοῦ, διαπόρθμευσεν αὐ-
τὸν ἐς τὴν Φθίαν, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ κεκλωσμένα·
Τὸν Πηλέα δὲ ποιουμένη κύριον τοῦ παιδὸς, λέ-
γεται καὶ ὅπλα ἐκποιῆσαι αὐτῷ, οἷα μήπω τις
ἤνεγκε, ξὺν οἷς ἐς τὴν Αὐλίδα ἀφικόμενος, ἐλ-
πίδος τε ὑπέπλησε τὸν στρατὸν, θεοῦ τε οὕτω
τοι ἐνομίσθη παῖς, ὡς θύειν αὐτοὺς τῇ Θέτιδι
ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ προσκυνεῖν τὸν Ἀχιλλέα ἀτ-
τοντα ἐν τοῖς ὅπλοις. Ἠρόμην τὸν Πρωτεσίλεων
καὶ περὶ τῆς μελίας, ὅ, τι ἦν τὸ παρ' αὐτῇ
θαῦμα, καί φησι μῆκος μὲν εἶναι τῇ μελίᾳ,
ὃ μὴ ἄλλῃ αἰχμῇ, εὐθὺ δὲ τὸ ξύλον, καὶ οὕτω
τοι ἐῤῥωμένον, ὡς μὴ ἂν κλασθῆναι, τὸ δὲ στόμα
τῆς αἰχμῆς, ἀδάμαντός τε εἶναι, καὶ παντὸς

virum

virum se præstantiorem exulantem interemisset, Respondissetque ille, quod injuriam inferre, imperiumque auferre conaretur, dimisit, ut qui jure interfecisset, dixitque se illum apud Peleum defensurum. Et Deidamiam Lycomedis filiam uxorem duxit: natusque est ipsis filius, Neoptolemus propterea denominatus, quod Achilles juvenis ad bellum irruerit. Hic cum Achilles degeret, accessit Thetis, et haud secus ac mortales matres filium curabat. Coacto autem in Aulide exercitu, ob ea quæ fato ipsi erant destinata, in Phthiam eum trajecit: et cum Peleum filii dominum fecisset, arma quoque, qualia nondum quispiam gestaverat, ipsi elaborasse dicitur. Cum quibus in Aulidem profectus, et spe implevit exercitum, et ita Deæ existimatus est filius, ut Thetidi juxta mare sacra facerent, Achillemque in armis ruentem adorarent. De fraxino quoque, hoc est de Achillis hasta, Protesilaum percunctatus sum, quidnam esset in ipsa mirandum? Et ait, longitudinem quidem fuisse fraxino, quæ nulli alii hastæ, lignum vero usque adeo et rectum et validum, ut minime frangi posset: cuspidis autem aciem ex adamante constare, omniaque dispescere, ac penetrare: hastam vero

διεκπαίειν, τὸν δὲ στύρακα ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι, ἵνα πᾶσα δὴ ἀστράπτουσα ἐμπίπτῃ.

ΦΟΙΝ. Τὰ δὲ ὅπλα, ὦ Ἀμπελουργὲ, πῶς φησὶν αὐτῷ κεκοσμῆσθαι;

ΑΜΠΕΛ. Οὐ τὸν Ὁμήρου τρόπον, ὦ ξένε. Θεῖα μὲν γὰρ κἀκεῖνα ἐξευρῆσθαι τῷ Ὁμήρῳ, πόλεις τε ἀναγράφοντι καὶ ἄστρα καὶ πολέμους καὶ γεωργίας καὶ γάμους καὶ ᾠδάς· ἀλλ' ἐκεῖνα περὶ αὐτῶν φησὶν· Ἀχιλλεῖ ὅπλα μὴ γεγονέναι ἄλλα, ἢ ἃ ἐς Τροίαν ἤνεγκε, μηδὲ ἀπολωλέναι ποτὲ Ἀχιλλεῖ ὅπλα, μηδὲ τὸν Πάτροκλον ἐνδῦναι αὐτὰ, παρὰ τὴν μῆνιν· ἀποθανεῖν μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὅπλοις εὐδοκιμοῦντα τῇ μάχῃ, καὶ ἁπτόμενον ἤδη τοῦ τείχους, τὰ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἄσυλα μεῖναι καὶ ἀνάλωτα· οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ὅπλοις τελευτῆσαι αὐτὸν, ἀλλ' ἐς γάμον
733. ἥκειν δοκοῦντα, γυμνὸν ἀποθανεῖν, ἐστεφανωμένον ὥσπερ οἱ νυμφίοι· τὰ δὲ ὅπλα, κατεσκευάσθαι μὲν ἄσημα καὶ σώφρονα, ξυγκεκράσθαι δὲ αὐτοῖς ποίκιλμα ὕλης, μεθιστάμενον ἐς αὐγὰς ἄλλοτε ἄλλας, ὅσας ἡ Ἶρις, ὅθεν δοκεῖν αὐτὰ πέρα τέχνης, καὶ Ἡφαίστου ᾄδεσθαι.

ex altera parte orichalco obductam, ut tota fulgurans incidat.

Phœn. Ipsius autem arma, Vinitor, quonam pacto ait fuisse exornata?

Vin. Haud Homerico modo, o hospes. Divina etenim et illa ab Homero excogitata, civitates, sidera, bella, agrorum cultus, nuptiasque, atque odas perscribente. Ceterum illa super ipsis ait: haud alia Achilli fuisse arma, quam quæ ad Trojam tulit, neque unquam Achilli periisse arma, nec Patroclum, dum iratus erat Achilles, ea induisse. In suis enim ipsius armis interfectum, dum se in pugna strenue gereret, murumque jam attingeret. Achillis enim arma minime capi potuisse ait: neque enim armatum periisse, sed ad nuptias proficisci arbitrantem, inermem occidisse, æque ac sponsum coronatum: fabrefacta autem fuisse arma ignobilia, ac mediocria: commistam vero ipsis materiæ fuisse varietatem, alias in alios splendores, quot Iris continet, transeuntem. Unde supra artem fuisse visa sunt, et Vulcani decantata.

ΦΟΙΝ. Ἦ καὶ δείξεις αὐτὸν, ὦ Ἀμπελουργὲ, καὶ ἀναγράψεις ἀπὸ τοῦ εἴδους;

ΑΜΠΕΛ. Τί δ' οὐ μέλλω, φιληκόου γέ σου τυγχάνων; Τὴν μὲν δὴ κόμην, ἀμφιλαφῆ αὐτῷ φησὶν εἶναι καὶ χρυσοῦ ἡδίω καὶ εὐσχήμονα, ὅπῃ καὶ ὅπως κινοίη αὐτὴν ἢ ἄνεμος ἢ αὐτός· τὴν δὲ ῥῖνα, οὔπω γρυπὴν ἀλλ' οἷον μέλλουσαν· τὴν δὲ ὀφρὺν, μηνοειδῆ· τὸν θυμὸν δὲ τὸν ἐν τοῖς ὄμμασι χαροποῖς οὖσιν, ἡσυχάζοντος μὲν, ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμὴν, ὁρμήσαντος δὲ, ξυνεκπηδᾶν τῇ γνώμῃ, τοῖς τε ἐρῶσιν ἡδίω τότε αὐτὸν φαίνεσθαι· πεποιθέναι γάρ τι τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸς αὐτὸν, οἷόν τι πρὸς τοὺς ἀλκίμους τῶν λεόντων. Ἀσπαζόμενοι γὰρ αὐτοὺς ἐν ἡσυχίᾳ, μᾶλλον αὐτοῖς χαίρομεν, ἐπὰν θυμοῦ ὑποπλησθέντες, ἐπὶ σῦν ὁρμήσωσιν ἢ ταῦρον ἤ τι τῶν μαχίμων θηρίων. Τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν, καὶ ἀνεστηκότα. Δικαιότατον δ' αὐτὸν ἡρώων γενέσθαι φύσει τε καὶ ξυνουσίᾳ τοῦ Χείρωνος· τό τοι διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα, ἐκεῖθεν τῷ Ἀχιλλεῖ φοιτῆσαι. Διεβέβλητο γὰρ οὕτω πρὸς αὐτὰ, ὡς ἐκ τριῶν καὶ εἴκοσι πόλεων ἃς αὐτὸς εἷλε, λαβεῖν μὲν πλεῖστα αἰχμάλωτα, μηδενὸς δὲ αὐ-

Phœn. Numquid ostendes mihi ipsum, o Vinitor, et a specie circumscribes?

Vin. Cur non faciam, cum præsertim te libentem consecutus sim auditorem? Comam quidem densam, auroque suaviorem ipsi fuisse dicit, pulchreque compositam, quocumque aut utcumque ventus, ipseve eam agitaret: nasum vero nondum aduncum, sed ut futurum: supercilium instar lunæ falcatum: animum autem, qui venustis inerat oculis, quiescente quidem, quemdam differre impetum: ruente vero, cum sententia exilire, amantibusque tunc suaviorem videri; et hujusmodi quid adversus ipsum passos fuisse Græcos, cujusmodi adversus leonum validissimos. Eos enim in quiete diligentes, ipsis magis gaudemus, cum ira repleti, in aprum aut in taurum aut in aliquam pugnacissimam inpetum faciunt feram. Sed Achillis fastum, et a cervice indicari asserit: rectam enim esse atque eminentem: æquissimum autem Heroum fuisse, cum natura, tum Chironis consuetudine: quod autem pecunias fuerit aversatus, illinc Achilli evenisse. Sic enim ipsas aversatus est, ut ex tribus ac viginti civitatibus, quas ipse subegerat, plurima quidem ceperit mancipia, nullius vero

τῶν ἡττηθῆναι, πλὴν κόρης, ἣν οὐδὲ αὐτὸς ἑαυτῷ ἔδωκεν, ἀλλὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ᾔτησεν. Ἀδικίαν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικαλοῦντος τοῦ Νέστορος, εἰ μὴ τὰ πλείω Ἀχιλλεὺς λήψοιτο, « ἐμὸν ἔστω » ἔφη « τὸ πλεῖον τῶν ἔργων, χρήμασι δὲ πλεονεκτείτω
734. » ὁ βουλόμενος. » Ἐπ' ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας, ὦ ξένε, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀχιλλεῖ μῆνις ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους ἤρξατο. Μνημονεύων γὰρ τῶν πόλεων ἃς ἄμφω ἐξεῖλον, « τοιαύτη » μὲν » εἶπεν « ἡ τοῦ Παλαμήδους προδοσία, » κἀμὲ δὲ κρινέτω ὁ βουλόμενος· ἀπὸ γὰρ τῶν » αὐτῶν ἥκω. » Δεξαμένου δ' ἐς ἑαυτὸν ταῦτα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ λοιδορουμένου τῷ Ἀχιλλεῖ, τοῦ τε Ὀδυσσέως εἰπόντος ὡς εἴη προδοσία καὶ τὸ ὑπὲρ προδότου λέγειν, ἐκεῖνον μὲν ἀπήλασε τῆς ἐκκλησίας, οὐδὲ τοῖς Ἀχαιοῖς φίλα εἰπόντα, καθικόμενος δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος λοιδορίαις πλείοσιν, ἔξω βελῶν διῃτήσατο, μήτε ἔργον τι πράττων ἐς τὸ κοινὸν φέρον, μήτε φοιτῶν ἐς τὰ βουλεύματα· ὅτε δὴ ἀφίκοντο αὐτῷ λιταὶ παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων. Ἐπρέσβευον δὲ αὐτὰς Αἴας τε καὶ Νέστωρ, ὁ μὲν διὰ τὸ ξυγγενές τε καὶ τὸ διηλλάχθαι ἤδη σφίσι, μηνίσας ἐφ' οἷς περ ὁ

ipsorum, præterquam puellæ victus desiderio fuerit: quam ne ipse quidem sibi ipsi dedit, sed a Græcis petiit. Iniquitatis autem Nestore Græcos accusante, ni plura Achilles cepisset, mea (inquit) sit major operum pars: pecuniis vero quicumque voluerit, affluat. In illa concione, o hospes, Achillis in Agamemnonem ira pro Palamede initium sumpsit. Memorans enim quas ambo ceperant civitates, hujusmodi est (inquit) Palamedis proditio. Me quoque quicumque voluerit, judicet: nam ab iisdem veni. Hæc cum in seipsum acciperet Agamemnon, Achillemque convicio prosequeretur, et Ulysses, pro proditore dicere proditionem esse assereret: illum quidem cum ne Achivis quidem grata diceret, a concione expulit: pluribus vero Agamemnonem conviciis insectatus, procul a telis degebat, neque quidquam quod ad communem spectaret utilitatem faciens, neque ad consilia proficiscens: quando jam ad ipsum ab Agamemnone preces pervenere, Achivis in omni jam versantibus discrimine. Afferebant autem eas Ajax, atque Nestor: hic quidem ob cognationem, et quod iisdem quibus Achilles iratus, ipsis jam reconciliatus erat: Nestor vero sapientiæ causa,

Ἀχιλλεὺς ἐμήνισεν, ὁ δὲ σοφίας τε ἕνεκα, καὶ ἡλικίας ἣν ἐτίμων οἱ Ἀχαιοὶ πάντες. Ἐπεὶ δὲ τὸν γοῦν Πάτροκλον ξυμμαχῆσαι σφίσι παρ' αὐτοῦ εὕραντο, ὁ μὲν δράσας τε καὶ παθὼν ὁπόσα Ὅμηρός φησιν, ἀπέθανε μαχόμενος τῇ Τροίᾳ ὑπὲρ τοῦ τείχους, ὁ δ' ἔπραξε μὲν οὐδὲν ἀγεννὲς ἐπ' αὐτῷ οὐδὲ εἶπεν, ἀπολοφυράμενος δὲ αὐτὸν ἐῤῥωμένως, καὶ θάψας ὡς αὐτός τε ἐβούλετο κἀκείνῳ χαριεῖσθαι ᾤετο, ἐχώρει ἐπὶ τὸν Ἕκτορα. Τὰς μὲν δὴ ὑπερβολὰς αἷς κέχρηται Ὅμηρος περί τε τοὺς ἀπολλυμένους αὐτοῖς ἅρμασι Τρῶας, ὁπότ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφάνη, περί τε τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ σφαττομένους, τήν τε τοῦ
735. ποταμοῦ κίνησιν, ὁπότ' ἐπανέστη τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ ἑαυτοῦ κῦμα, ἐπαινεῖ μὲν καὶ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα· μήτε γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ, τηλικούτῳ ὄντι, ἄπορον ἂν γενέσθαι τὸν Σκάμανδρον, καὶ ταῦτα ἧττω ἢ οἱ μεγάλοι τῶν ποταμῶν ὄντα, μήτ' ἂν τὸν Ἀχιλλέα ἐς μάχην τῷ ποταμῷ ὁρμῆσαι. Εἰ γὰρ καὶ σφόδρα ἐπ' αὐτὸν ἐμόρμυρεν, ἤλυξεν ἂν ἐκκλίνων, καὶ μὴ ὁμόσε χωρῶν τῷ ὕδατι. Πιθανώτερα δὲ τούτων ἐκεῖνα, οἶμαι, δίεισι, ξυνελαθῆναι μὲν ἐς τὸν ποταμὸν τοὺς Τρῶας, καὶ πλείους ἀπολέσθαι σφῶν

atque

atque ætatis, quam omnes venerabantur Achivi. Postea vero quam Patroclum saltem sibi auxiliari ab Achille obtinuerunt, hic quidem cum quæ ab Homero dicuntur, et egisset, et passus esset, decessit, super muro Trojam oppugnans. Cujus causa Achilles nihil quod turpe atque ignobile esset, aut dixit aut egit. Verum cum constanter ac prudenter luxisset, itaque eum sepulturæ mandasset, et ut ipse volebat, et illi fore gratum arbitrabatur, in Hectorem procedebat. Excessus utique quibus Homerus usus est de Trojanis, qui, cum primum apparuit Achilles, una cum curribus periere, deque iis qui in flumine occisi sunt, fluminisque motu, cum suam ipsius undam in Achillem excitaret, laudat quidem Protesilaus ut poetica, delet vero ut venusta tantum : neque enim Scamandrum Achilli tanto existenti transitu potuisse difficilem esse ait, magnis præcipue fluminibus minorem, neque Achillem cum flumine in certamen descendisse. Quod si vehementer in ipsum obstrepuisset, declinasset utique, neque adversus aquam progressus fuisset. His autem longe verisimiliora (ut puto) illa narrat : Compulsos quidem ad fluvium Trojanos, pluresque ip-

ἢ ἐν ἅπαντι τῷ πολέμῳ ἀπώλοντο, οὐ μὴν μόνῳ γε τῷ Ἀχιλλεῖ πεπρᾶχθαι ταῦτα, ἀλλὰ θαρσήσαντας ἤδη παρ' αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐπικαταβαίνειν, καὶ τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ σφάττειν, Ἀχιλλέα δὲ τούτων μὲν ἀμελεῖν, ἀγωνίσασθαι δὲ ἀγῶνα τοιόνδε. Ἦν ἀνὴρ ἐκ Παιονίας ἥκων, οὗ καὶ Ὅμηρος ἐπεμνήσθη. Ἀστεροπαῖον δὲ αὐτὸν καλεῖ, καὶ Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ υἱωνὸν, καὶ δεξιὸν ἄμφω τὼ χεῖρε. Μέγιστον δ' Ἀχαιῶν τε καὶ Τρώων ὄντα τὸν Παίονα, καὶ θηρίου δίκην ὁμόσε χωροῦντα ταῖς αἰχμαῖς, παρῆκεν ὁ Ὅμηρος τουτουῒ τοῦ λόγου. Ἦγε δὲ καὶ ἀκραιφνῆ δύναμιν, Παίονας ἱππέας, ἄρτι ἐς Τροίαν ἥκων, οὓς ἐτρέψατο μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκπλήξας· δαίμονα γὰρ ἐμπεπτωκέναι σφίσιν ᾤοντο, οὔπω ἀνδρὶ τοιῷδε ἐντετυχηκότες. Ὑποστάντος δὲ Ἀστεροπαίου μόνου, πλείω περὶ ἑαυτοῦ ἔδεισεν, ἢ ὁπότε τῷ Ἕκτορι ἐμάχετο, καὶ οὐδὲ ἄτρωτος εἷλε τὸν Παίονα. Ὅθεν τῶν ξυμμάχων ἀπαγορευόντων αὐτῷ μὴ μάχεσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ Ἕκτορι, οὐκ ἠνέσχετο τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ εἰπὼν, « ἰδέ-
» τω με κρείττω καὶ τραυμάτων, » ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἕκτορα προτεταγμένον τοῦ τείχους. Ἀποκτείνας δ' αὐτὸν, γενόμενον οἷον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ

sorum ibi occisos, quam in toto bello perierint. Nec tamen hæc omnia ab Achille fuisse gesta, verum ipso jam fretos Græcos descendisse, et qui in flumine erant, interfecisse. Achillem autem hæc quidem neglexisse, hujusmodi vero certamen concertasse. Erat vir ex Pæonia profectus, cujus et Homerus meminit. Asteropæum autem ipsum appellat, Axii fluvii nepotem, et utramque manum dexterum. Maximum autem Achivorum ac Trojanorum esse hunc Pæonem, et qui ad ferarum morem in cuspides irrueret. Hunc Homerus omisit isto loco: ducebat autem integras vires Pæonas equites, nuper ad Trojam profectus, quos Achilles perterrefactos in fugam vertit. Nam cum nondum hujusmodi viro occurissent, dæmonem in se irruisse arbitrabantur. Solo autem subsistente Asteropæo, plus sibi timuit, quam ubi cum Hectore dimicabat, nec Pæonem illæsus interfecit: unde cum socii ipsi interdicerent, ne eo die cum Hectore congrederetur, hos minime sustinuit sermones, sed dicens: Videat me vulneribus quoque præstantiorem: in Hectorem pro mœnibus constitutum impetum fecit. Cum autem eum, quemadmodum in ipsius diximus oratione, inter-

λόγῳ εἴρηκα, περιεῖλξε τῷ τείχει, βάρβαρον μέν
τινα καὶ ἀηδῆ τρόπον, ξυγγνωστὸν δέ, ἐπειδὴ
τῷ Πατρόκλῳ ἐτιμώρει· δαιμονίᾳ γὰρ δή τινι
τὸν Ἀχιλλέα φύσει χρώμενον, ἀεί τι μέγα ὑπὲρ
736. τῶν φίλων πράττειν, ὅθεν μηνίσαι μὲν ὑπὲρ Πα-
λαμήδους ὁμοῦ πᾶσιν Ἕλλησι, τιμωρῆσαι δὲ
Πατρόκλῳ τε καὶ Ἀντιλόχῳ. Τά τοι πρὸς τὸν
Τελαμῶνος Αἴαντα περὶ φίλων αὐτῷ εἰρῆσθαι
λεγόμενα, σφόδρα χρὴ γιγνώσκειν. Ἐρομένου γὰρ
αὐτὸν μετὰ ταῦτα τοῦ Αἴαντος, ποῖα τῶν ἔργων
ἐπικινδυνώτατα αὐτῷ γένοιτο, « τὰ ὑπὲρ τῶν
» φίλων, » ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη. Πάλιν δὲ ἐπερομέ-
νου ποῖα ἡδίω τε καὶ ἀπονώτερα, ταυτὸν ἀπεκρί-
νατο· θαυμάσαντος δὲ τοῦ Αἴαντος πῶς ἂν ταυ-
τὸν ἔργον χαλεπόν τε γένοιτο καὶ ῥᾴδιον, « ὅτι »
ἔφη « τὰ ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύματα, μεγάλα
» ὄντα, προθύμως πράττων, τῆς ἐπ᾽ αὐτοῖς λύπης
» παύομαι. » — « Τραῦμα δὲ ποῖον μάλιστά σε,
» ὦ Ἀχιλλεῦ, ἐλύπησεν; » ἦδ᾽ ὅς. — « Ὃ ἐτρώ-
» θην ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. — Καὶ μὴν οὐκ ἐτρώθης
» γε ὑπ᾽ αὐτοῦ, » ὁ Αἴας ἔφη. — « Νὴ Δία κεφα-
» λήν » ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε « τάς τε χεῖρας. Σὲ μὲν
» γὰρ ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ἡγοῦμαι, Πάτροκλος δέ
» μοι χεῖρες ἦν. » Τὸν δὲ Πάτροκλος ὁ Πρωτεσί-

fecisset, circum muros traxit, barbaro quidem atque ingrato more, verum quod Patroclum ulcisceretur, ignoscendo. Miro etenim ingenio quodam Achillem usum, magni semper aliquid pro amicis agere. Unde omnibus quidem Græcis pro Palamede succensuisse, Patroclum vero atque Antilochum vindicasse ait. Quæ autem ab ipso super amicis Ajaci Telamonis filio dicta produntur, operæ est pretium cognoscere. Ajace enim ipsum post hæc percunctante, quænam ipsi opera maxime fuissent periculosa? Quæ amicorum causa suscepi, inquit Achilles. Rursusque interroganti: Quænam suaviora ac leviora? idem respondit. Admiratione autem affecto Ajace, quonam pacto idem opus arduum ac facile fieri posset? Quoniam (inquit) discrimina pro amicis, licet magna sint, omni tamen carent dolore, quod ea libenter subeamus. — Quod autem vulnus, o Achilles, maximo te affecit dolore, inquit Ajax? — Quod ab Hectore accepi. — Atqui ab ipso minime vulneratus fuisti, inquit Ajax. — Per Jovem (inquit Achilles) et caput, et manus: te enim meum ipsius caput censeo: Patroclus vero mihi erat manus. Patroclum autem, o hospes, Protesilaus ait haud multo quidem

λεως, ὦ ξένε, πρεσβύτερον μὲν τοῦ Ἀχιλλέως οὐ πολὺ γενέσθαι φησὶ, θεῖον δὲ ἄνδρα καὶ σώφρονα, τῷ τε Ἀχιλλεῖ ἐπιτηδειότατον τῶν ἑταίρων· χαίρειν τε γὰρ ὁπότε καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔχαιρε, λυπεῖσθαί τε τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ξυμβουλεύειν ἀεί τι, καὶ ἀκούειν ᾄδοντος. Καὶ οἱ ἵπποι δὲ αὐτὸν ἔχαιρον φέροντες, ὥσπερ καὶ τὸν Ἀχιλλέα. Ἦν δὲ καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀνδρείαν, μεταξὺ τοῖν Αἰάντοιν· τοῦ μὲν γὰρ Τελαμωνίου πάντα ἐλείπετο, ἐκράτει δὲ ἄμφω τοῦ Λοκροῦ. Καὶ μελίχρωος ἦν ὁ Πάτροκλος, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ μέλας, καὶ ἱκανῶς εὔοφρυς, καὶ μέτρα ἐπαινῶν κόμης. Ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ Παλαίστραι ἀσκοῦσιν. Ἡ δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τῶν ἵππων.

ΦΟΙΝ. Ἐς καλόν με τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππων ἀνέμνησας, ὦ Ἀμπελουργέ. Σφόδρα γὰρ δὴ
737. δέομαι μαθεῖν, τί βελτίους ἑτέρων ὄντες ἵππων, θεῖοι ἐνομίσθησαν.

ΑΜΠΕΛ. Ἠρόμην κἀγὼ τὸν ἥρω, ξένε, αὐτὸ τοῦτο, καί φησι τὴν μὲν λεγομένην ἀθανασίαν περὶ αὐτῶν εἶναι, μεμυθολογῆσθαι τῷ Ὁμήρῳ, τὴν Θετταλίαν δὲ, εὐίππον τε οὖσαν καὶ ἀγαθὴν,

fuisse Achille natu majorem, divinum vero virum, ac modestum, Achillique omnium sociorum amicissimum. Etenim gaudere, ubi Achilles gauderet, dolereque pari modo: semperque aliquid consulere, et canentem audire. Equi quoque haud secus ipsum libentes, atque Achillem vehebant. Erat autem et corporis proceritate, et robore inter utrumque Ajacem. Telamonio quidem in utroque inferior, Locrensi vero superior, et flavo erat colore Patroclus, et oculos niger, ac satis honestis superciliis, comæ modum laudans. Caput autem cervici insistebat, qualem palæstræ exercent. At nasus et rectus erat, et ad nares diffundebatur, ut equorum alacres.

PHŒN. Optime, o Vinitor, Achillis equos mihi in memoriam adduxisti. Vehementer enim percipere exopto, quare cæteris præstantiores equis, divini existimati sint?

VIN. Hoc idem, hospes, et ego Heroem percunctatus sum: et (ait) eam quidem, quæ in ipsis fuisse dicitur, immortalitatem ab Homero fabulose celebratam: Thessaliam vero bonorum

τότε δύο ἵππους λευκόν τε καὶ ξάνθον, δαιμονίους τὴν ταχυτῆτα καὶ τὸ ἦθος λαμπροὺς, ἐπιστροφῆσαι κατὰ θεὸν δή τινα, ὁπότε ὁ Ἀχιλλεὺς ἦνθει. Καὶ πάντων ὅσα θείως ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐλέγετο πιστευομένων, ἤδη ἐδόκει καὶ τὸ τῶν ἵππων θεῖόν τε εἶναι, καὶ ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγένετο, ἣν καὶ Ὅμηρος ἐπιγιγνώσκει. Φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ Πάριδός τε καὶ Ἀπόλλωνος ἀποθανεῖν, εἰδώς που τὰ ἐν τῷ Θυμβραίῳ, καὶ ὅπως πρὸς ἱεροῖς τε καὶ ὅρκοις ὧν μάρτυρα τὸν Ἀπόλλω ἐποιεῖτο, δολοφονηθεὶς ἔπεσεν. Ἡ θυσία δὲ τῆς Πολυξένης ἡ ἐπὶ τῷ σήματι, καὶ ὅσα περὶ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου ποιητῶν ἀκούεις, ὧδε ἔχει. Πολυξένης ὁ Ἀχιλλεὺς ἤρα, καὶ τὸν γάμον τοῦτον ἑαυτῷ ἔπραττεν, ἐπὶ τῷ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναστῆσαι τοῦ Ἰλίου. Ἤρα δὲ καὶ ἡ Πολυξένη τοῦ Ἀχιλλέως. Εἶδον δὲ ἀλλήλους ἐν λύτροις Ἕκτορος. Ὁ γὰρ Πρίαμος ἥκων παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, χειραγωγὸν ἑαυτοῦ τὴν παῖδα ἐποιεῖτο, νεωτάτην οὖσαν ὧν ἡ Ἑκάβη αὐτῷ ἔτεκεν· ἐθεράπευον δὲ ἀεὶ τὸ βάδισμα τῶν πατέρων οἱ νεώτεροι τῶν παίδων. Καὶ οὕτω δή τοι ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ δικαιοσύνης ἐσωφρόνει καὶ τὰ ἐρωτικὰ, ὡς μήτε ἀφελέσθαι τὴν κόρην ἐφ' ἑαυτῷ

feracem

feracem equorum existentem, duos tunc equos, album ac flavum, pernicitate mirabiles, specieque illustres, Dei alicujus nutu aluisse, cum Achilles floreret. Et cum omnia, quæ divinitus inesse Achilli dicebantur, fide minime carerent, equis quoque divini nescio quid ac supra mortalitatem inesse videbatur. Is autem fuit Achilli finis, quem et Homerus novit. Ait enim ipsum a Paride atque Apolline interemptum; eorum fortasse conscius, quæ in Thymbræo accidere, et quo pacto juxta sacra ac jusjurandum (quorum testem Apollinem faciebat) dolo interfectus ceciderit. Polyxenes autem sacrum ad tumulum celebratum, et quæcumque de illius amore canentes audis poetas, ita se habent. Polyxenem amore prosequebatur Achilles, et has sibi ea lege parabat nuptias, ut ab Ilio Græcos abduceret. Achillis amore capta erat et Polyxene: nam in Hectoris redemptione inter se viderant. Priamus enim ad Achillem proficiscens, ducem sibi fecerat filiam, earum natu minimam quas ipsi Hecuba pepererat: semper enim liberorum natu minimi, patris gressibus inserviebant. Et tanta utique ob æquitatem in venereis quoque præditus erat Achilles modestia ac temperantia,

οὖσαν, γάμον δὲ αὐτῆς ὁμολογῆσαι τῷ Πριάμῳ, πισ]εῦσαί τε ἀναβαλλομένῳ τὸν γάμον. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε γυμνὸς ἐν τοῖς ὑπὲρ τούτων ὅρκοις, λέγεται ἡ Πολυξένη, φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Τρῳάδων, καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, (οὐδὲ
738. γὰρ τὸ π]ῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδεῶς ἤνεγκαν) αὐτομολίᾳ χρήσασθαι, καὶ φυγεῖν ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ἀναχθεῖσά τε τῷ Ἀγαμέμνονι, ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ τε καὶ σώφρονι, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ, τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δραμεῖν ἐπὶ τὸ σῆμα ἐν νυκ]ὶ, ξίφει τε αὑτὴν ἐπικλῖναι, πολλὰ εἰπούσαν ἐλεεινὰ καὶ γαμικά· ὅτε δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ Ἀχιλλέως ἐρασ]ήν τε μεῖναι, καὶ ἀγαγέσθαι αὐτὴν μὴ ψευσάμενον τὸν γάμον. Ἃ δὲ τῷ Ὁμήρῳ ἐν δευτέρᾳ ψυχοσ]ασίᾳ εἴρηται, εἰ δὴ Ὁμήρου ἐκεῖνα, ὡς ἀποθανόντα τὸν Ἀχιλλέα Μοῦσαι μὲν ᾠδαῖς ἐθρήνησαν, Νηρηΐδες δὲ πληγαῖς τῶν σ]έρνων, οὐ παραπολύ φησι κεκομπάσθαι· Μούσας μὲν γὰρ οὔτε ἀφικέσθαι, οὔτε αἰάσαι, οὐδὲ Νηρηΐδων τινὰ ὀφθῆναι τῷ σ]ρατῷ, καί τοι γιγνωσκομένας ὅτε ἥκουσι, θαυμασ]ὰ δὲ ξυμβῆναι ἕτερα, καὶ οὐ πόῤῥω τῶν Ὁμήρῳ εἰρημένων. Ἐκ γὰρ τοῦ κόλπου τοῦ Μέλανος ἡ θάλατ]α ἀνοιδήσασα, τὰ μὲν πρῶτα

ut neque eripuerit puellam in manu sua existentem, seque ipsam in uxorem ducturum Priamo sit fassus, et nuptias differenti fidem præstiterit. Postea vero quam in eo quod super his conceperant jurejurando, inermis occisus est, dicitur Polyxene, Trojanis mulieribus e templo fugientibus, virisque dissipatis (neque enim Achillis casum æquo animo tulerant), ad Græcos transfugisse, adductaque ad Agamemnonem æque, modeste, ac laute vixisse, ac si in patris ædibus fuisset. Achillis autem cadavere jam triduum jacente, ad sepulchrum noctu cucurrisse, multaque cum miserabilia, tum amatoria dicentem ensi se ipsam admovisse, cum rogaret Achillem ut in amore persisteret, duceretque ipsam, nuptiarum fidem haudquaquam fallens. Quæ autem ab Homero in secunda Psychostasia dicta sunt (siquidem Homeri illa), quod scilicet Musæ quidem defunctum Achillem odis luxerint, Nereides vero pectorum planctu, haud minus jactanter dicta asserit. Neque enim Musas venisse, nec querulis cantibus usas, neque Nereidum ullam ab exercitu conspectam, cum maxime accedentes dignoscantur. Mira vero quædam contigisse, et quæ haud longe ab iis quæ ab Homero dicta sunt, distant. Ex Melane enim sinu intumescens mare, primum quidem

ἐμυκᾶτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀρθεῖσα, λόφῳ μεγάλῳ ἴση ἐχώρει ἐς τὸ Ῥοιτεῖον. Ἐκπεπληγμένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἀπορούντων ὅ, τι αὐτοί τε καὶ ἡ γῆ πείσονται, ἐπειδὴ πλησίον ἐγένετο καὶ προσεκύμαινε τῷ στρατοπέδῳ, θρῆνον ἤχησεν ὀξύν τε καὶ ἀθρόον, καθάπερ γυναικῶν ὅμιλος, ὃν ἐς τὰ κήδη ἀναφθέγγονται. Τούτου δὲ θείου τε καὶ δαιμονίου φανέντος, καὶ πάντων ὁμολογούντων ὅτι Νηρηΐδας ἦγε τὸ κῦμα, οὐδὲ γὰρ ἐπέκλυσεν οὐδὲν, ἀλλὰ πρᾶόν τε καὶ λεῖον τῇ γῇ προσηυνάσθη, πολλῷ θειότερα τὰ ἐφεξῆς ἔδοξεν. Ἐπειδὴ γὰρ νὺξ ἐπέλαβεν, οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. Ἐβόα δὲ τορὸν, μέγα τε καὶ ἔναυλον, καθάπερ ἡ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἠχώ. Καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνῆκαν ὅτι τέκοι τὸν Ἀχιλλέα ἡ Θέτις, οὐδὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες. Τὸν μὲν δὴ κολωνὸν, ξένε, τοῦτον, ὃν ἐπὶ τοῦ με-
739. τώπου τῆς ἀκτῆς ὁρᾷς ἀνεστηκότα, ἤγειραν οἱ Ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτε τῷ Πατρόκλῳ ξυνεμίχθη ἐς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῷ τε κἀκείνῳ δούς· ὅθεν ᾄδουσιν αὐτὸν οἱ τὰ φιλικὰ ἐπαινοῦντες. Ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων, πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλὰς, οὐδὲ κομᾷν

mugiebat : paulo vero post elatum, magno cumulo æquale in Rhœtium progrediebatur. Achivis autem terrore perculsis, quidque ipsi, ac regio passuri essent, ignorantibus, postquam prope fuit, castraque undis alluebat, luctum edidit acutum, ac jugem, ut mulierum turba cum affines lugent. Cum autem divinum hoc, atque admiratione dignum apparuisset, faterenturque omnes quod unda Nereidas adduxisset (nihil enim immersit, sed mitis ac lævis terræ acquievit) multo graviora quæ sequuntur visa sunt. Postquam enim nox cœpit, Thetidis ululatus laudantis ac vocantis filium, per exercitum transibat. Clamabat autem altum, magnumque, ac consonum, ut in montibus Echo, et tunc maxime Achivi Thetidis esse filium Achillem percepere, nec alioqui tamen diffidentes. Tumulum autem istum, quem in littoris fronte cernis extantem, convenientes erexerunt Græci, quando Patroclo in uno junctus est tumulo, pulcherrimum sibi atque illi sepulchrale donum præbens. Hinc est quod qui amicitiam laudibus prosequuntur ipsum celebrant. Sepultus est autem hominum illustrissime cum iis numeribus, quæ ipsi a Græcis oblata sunt, ne comam qui-

ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλέα καλὸν ἡγούμενοι, χρυσόν τε καὶ ὅ, τι ἕκαστος εἶχεν, ἢ ἀπάγων ἐς Τροίαν ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντες ἐς τὴν πυρὰν ἀθρόα, παραχρῆμά τε καὶ ὅτε ὁ Νεοπτόλεμος ἐς Τροίαν ἦλθε. Λαμπρῶν γὰρ δὴ ἔτυχε πάλιν τῶν ἐνταφίων παρά τε τοῦ παιδὸς, παρά τε τῶν Ἀχαιῶν, ἀντιχαρίζεσθαι αὐτῷ πειρωμένων, οἵ γε καὶ τὸν ἀπὸ τῆς Τροίας ποιούμενοι πλοῦν, περιέπιπτον τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα ᾤοντο περιβάλλειν.

ΦΟΙΝ. Τὸν Νεοπτόλεμον δὲ, ὦ Ἀμπελουργὲ, ὁποῖόν τινα γενέσθαι φησί;

ΑΜΠΕΛ. Γενναῖον, ὦ ξένε, καὶ τοῦ μὲν πατρὸς ἥττω, φαυλότερον δὲ οὐδὲν τοῦ Τελαμωνίου. Ταυτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ εἴδους φησί· καλὸν μὲν γὰρ εἶναι, καὶ προσεοικότα τῷ πατρί, λείπεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λείπονται. Καὶ μὲν καὶ ὕμνων ἐκ Θετταλίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτυχεν, οὓς ἀνὰ πᾶν ἔτος φοιτῶντες ἐπὶ τὸ σῆμα, ᾖδον ἐν νυκτὶ, τελετῆς τι ἐγκαταμιγνύντες τοῖς ἐναγίσμασιν, ὡς Λήμνιοί τε νομίζουσι καὶ Πελοποννησίων οἱ ἀπὸ Σισύφου.

ΦΟΙΝ. Ἄλλος αὖ λόγος ἥκει, Ἀμπελουργὲ, οὗ, μὰ τὸν Ἡρακλέα, οὐκ ἂν μεθείμην,

dem promittere adhuc post Achillem honestum arbitrantibus. Aurum præterea, et quidquid unusquisque habebat, vel ad Trojam abducens, vel ex partitione capiens, cuncta et statim in pyram congessere, et cum Neoptolemus ad Trojam venit: præclara enim rursus cum a filio, tum a Græcis ipsi gratificari conantibus, assecutus est munera: quippe qui et a Troja navigantes, circa tumulum procidebant, Achillemque amplecti arbitrabantur.

PHŒN. Neoptolemum autem, o Vinitor, qualem fuisse ait?

VIN. Nobilem, o hospes, et patre quidem inferiorem, nihilo vero Telamonio deteriorem. Idem autem et de specie ait. Pulchrum enim fuisse, ac patri similem: tantum vero ab ipso superatum, quantum pulchri a statuis superantur. Atqui hymnos quoque ex Thessalia consecutus est Achilles, quos singulis annis ad sepulchrum accedentes noctu canebant, sacri nescio quid libaminibus immiscentes, ut Lemnii, et qui a Sisypho sunt Peloponnenses, de more faciunt.

PHŒN. Alia rursus oratio accedit, Vinitor, quam mehercule nunquam omitterem, ne si

οὐδ᾽ εἰ πάνθ᾽ ὑπὲρ τοῦ παραστῆναι αὐτὸν πράττοις.

740. ΑΜΠΕΛ. Ἀλλὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων ἀδολεσχίας ἔνιοι, ξένε, ἡγοῦνται, καὶ λῆρον πρὸς τοὺς μὴ σχολὴν ἄγοντας. Σὲ δὲ ὁρῶ δοῦλον μὲν τῆς νεὼς ἧς ἄρχεις, δοῦλον δὲ τῶν ἀνέμων, ὧν εἰ καὶ μικρὰ αὔρα κατὰ πρύμναν σταίη, δεῖ τὰ ἱστία ἀνασπεῖν, καὶ ξυνεξαίρεσθαι τῇ νηῒ, πάντα δεύτερα ἡγουμένους τοῦ πλεῖν.

ΦΟΙΝ. Ἐῤῥώσθω λοιπὸν ἡ ναῦς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ. Τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἡδίω τέ μοι καὶ κερδαλεώτερα. Τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων, μὴ λῆρον, ἀλλ᾽ ἐπικέρδειαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης.

ΑΜΠΕΛ. Ὑγιαίνοις, ξένε, οὕτω γιγνώσκων, καὶ ἐπειδὴ βούλει, ἄκουε. Τὰ μὲν δὴ Κορινθίων ἐπὶ Μελικέρτῃ (τούτους γὰρ δὴ τοὺς ἀπὸ Σισύφου εἶπον) καὶ ὁπόσα οἱ αὐτοὶ δρῶσιν ἐπὶ τοῖς τῆς Μηδείας παισὶν οὓς ὑπὲρ τῆς Γλαύκης ἀπέκτειναν, θρήνῳ εἴκασται τελεστικῷ τε καὶ ἐνθέῳ· τοὺς μὲν γὰρ δὴ μειλίσσονται, τὸν δὲ ὑμνοῦσιν. Ἐπὶ δὲ τῷ ἔργῳ τῷ περὶ τοὺς ἄνδρας ὑπὸ τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν ἐξ Ἀφροδίτης ποτὲ πραχθέντι, καθαίρεται μὲν ἡ Λῆμνος καθ᾽ ἕκαστον

omnia

omnia quidem propterea mihi essent agenda, ut hæc minime prætermittatur.

VIN. At sermonum digressiones nonnulli (hospes) ambages, nugasque apud minime otiosos esse arbitrantur. Te autem video servum quidem navis cui imperas, servum ventorum: quorum etiam si modica aura ad puppim steterit, vela excutere oportet, et cum navi solvere, cuncta navigationi postponentem.

PHŒN. Valeat deinde navis, et quæ in ea sunt. Animi enim vectura, suavior mihi atque utilior. Orationis autem digressiones non nugas, verum huic mercaturæ additum lucrum arbitramur.

VIN. Salvus sis hospes, ita sentiens, et quoniam vis audi. Quæ quidem a Corinthiis in Melicertæ honorem celebrantur (hi enim sunt, quos esse a Sisypho dixi) et quæcumque iidem liberorum Medeæ causa faciunt, quos ob Glaucen trucidaverunt, mystico cuidam ac divino luctui assimilantur: hos enim placant, hunc laudibus prosequuntur. Illius vero facinoris causa, quod a mulieribus in viros, Veneris nutu, commissum est, expiatur quidem singulis annis Lemnus, et

ἔτος, καὶ σβέννυται τὸ ἐν αὐτῇ πῦρ ἡμέρας ἐννέα,
θεωρὶς δὲ ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ, κἂν ἀφίκη-
ται πρὸ τῶν ἐναγισμάτων, οὐδαμοῦ τῆς Λήμνου
καθορμίζεται, μετέωρος δὲ ἐπισαλεύει τοῖς ἀκρω-
τηρίοις, ἔστ' ἂν αἴσιον τὸ ἐσπλεῦσαι γένηται. Θεοὺς
γὰρ χθονίους καὶ ἀποῤῥήτους καλοῦντες τότε,
741. καθαρὸν, οἶμαι, τὸ πῦρ τὸ ἐν τῇ θαλάττῃ φυ-
λάττουσιν. Ἐπειδὰν δὲ ἡ θεωρὶς ἐσπλεύσῃ καὶ
νείμωνται τὸ πῦρ, ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἔς τε
τὰς ἐμπύρους τῶν τεχνῶν, καινοῦ τὸ ἐντεῦθεν βίου
φασὶν ἄρχεσθαι. Τὰ δὲ Θετταλικὰ ἐναγίσματα
φοιτῶντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐκ Θετταλίας, ἐχρήσθη
Θετταλοῖς ἐκ Δωδώνης· Ἐκέλευσε γὰρ δὴ τὸ μαν-
τεῖον Θετταλοὺς ἐς Τροίαν πλέοντας θύειν ὅσα
ἔτη τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ σφάττειν τὰ μὲν ὡς θεῷ,
τὰ δ' ὡς ἐν μοίρᾳ τῶν κειμένων. Καταρχὰς μὲν
δὴ τοιάδε ἐγίγνετο· ναῦς ἐκ Θετταλίας μέλανα
ἱστία ἠρμένη ἐς Τροίαν ἔπλει, θεωροὺς μὲν δὶς
ἑπτὰ ἀπάγουσα, ταύρους δὲ λευκόν τε καὶ μέ-
λανα, χειροήθεις ἄμφω, καὶ ὕλην ἐκ τοῦ Πηλίου,
ὡς μηδὲν τῆς πόλεως δέοιντο. Καὶ πῦρ ἐκ Θετ-
ταλίας ἦγον καὶ σπονδὰς καὶ ὕδωρ, τοῦ Σπερ-
χειοῦ ἀρυσάμενοι. Ὅθεν καὶ στεφάνους ἀμαραντίνους
ἐς τὰ κήδη πρῶτοι Θετταλοὶ ἐνόμισαν, ἵνα κἂν

in nonum diem, qui in ipsa est ignis extinguitur. Navis vero Theoris appellata, ex Delo ignem adfert. Quod si ante expiationem accesserit, nulli insulæ parti appellitur: sed suspensa salo ad promontoria interea agitatur, donec adnavigare fas fuerit. Terrestres enim atque arcanos tunc invocantes Deos, purum (puto) in mari ignem custodiunt. Postea vero quam navis accesserit, atque ignem distribuerint, novam inde vitam, tam circa aliam diætam, quam circa artes quibus ignis adhibetur, se auspicari tradunt. Thessalica vero expiatio Achilli ex Thessalia proficiscens, a Dodonæo Thessalis oraculo mandata est. Jussit enim oraculum, ut Thessali ad Trojam navigantes singulis annis Achilli sacra facerent, mactarentque partim *ut Deo*, partim *ut in sorte defunctorum*. Principio quidem talia fiebant. Navis nigra tollens vela, ex Thessalia ad Trojam navigabat, sacrorum ministros quidem bis septem abducens: tauros vero candidum ac nigrum, utrumque mansuetum, lignaque ex Pelio monte, ne quid civitatis indigerent. Ignem præterea ex Thessalia vehebant, libaminaque atque aquam ex Sperchio haustam. Unde et coronas ama-

ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι, μὴ σκαπροὺς ἐπιφέρωσι μήδ' ἐξώρους. Νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει, καὶ πρὶν ἅψασθαι τῆς γῆς, ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὧδέ ξυγκείμενον·

« Θέτι κυανέα,
» Θέτι Πηλεία,
» Τὸν μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα,
» Τοῦ θνατὰ μὲν ὅσον φύσις
» Ἤνεγκε, Τροία λάχεν,
» Σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς
742 » Ἔσπασε, Πόντος ἔχει.
» Βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνὸν,
» Μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα, βαῖν'
» Ἀδάκρυτος μετὰ Θεσσαλίας,
» Θέτι κυανέα,
» Θέτι Πηλεία. »

Προσελθόντων δὲ τῷ σήματι μετὰ τὸν ὕμνον, ἀσπὶς μὲν ὥσπερ ἐν πολέμῳ περιεδουπεῖτο, δρόμοις δ' ἐῤῥυθμισμένοις συνηλάλαζον ἀνακαλοῦντες τὸν Ἀχιλλέα· στεφανώσαντες δὲ τὴν κορυφὴν τοῦ κολωνοῦ, καὶ βόθρους ἐπ' αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν ταῦρον τὸν μέλανα ὡς τεθνεῶτι ἔσφαττον, ἐκάλουν δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον ἐπὶ τὴν δαῖτα, ὡς καὶ τοῦτο ἐς χάριν τῷ Ἀχιλλεῖ πράττοντες. Ἐντε-

rantinas primi Thessali ad funera ex lege constituere : ut etiam si venti navim abduxissent, minime flaccidas ac deformes adferrent. Noctu autem navim in portum adducere, et priusquam terram attingerent, Thetidi hujusmodi hymnum canere oportebat :

Theti cœrulea, Theti Pelea, magnum peperisti filium Achillem : cujus, quantum mortalis quidem tulit natura, Troja sortita est : quantum vero tui immortalis generis arripuit filius, Pontus habet : ascende hunccine editum tumulum, patrata igne Achillis ascende cum Thessalia non illacrymis ad sacrificia, Theti cœrulea, Theti Pelea.

Cum autem ad sepulchrum post hymnum pervenissent, clypeus quidem ut in bello obstrepebat, cursibus vero numerosis Achillem invocantes coululabant. Coronato autem collis vertice, scrobibusque in ipso effossis, nigrum *ut defuncto* mactabant taurum. Invocabant autem Patroclum quoque ad epulas, ut pote hoc quoque in Achillis gratiam facientes. Mactatione autem

μόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, κατέβαινον ἐπὶ τὴν ναῦν ἤδη, καὶ θύσαντες ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τὸν ἕτερον τῶν ταύρων Ἀχιλλεῖ πάλιν, κανοῦ τε ἐναρξάμενοι καὶ σπλάγχνων ἐπ' ἐκείνῃ τῇ θυσίᾳ (ἔθυον γὰρ τὴν θυσίαν ταύτην ὡς θεῷ), περὶ ὄρθρον ἀπέπλεον, ἀπάγοντες τὸ ἱερεῖον, ὡς μὴ ἐν τῇ πολεμίᾳ εὐωχοῖντο. Ταῦτα, ξένε, τὰ οὕτω σεμνὰ καὶ ἀρχαῖα καταλυθῆναι μὲν ὑπὸ τῶν τυράννων φασίν, οἳ λέγονται μετὰ τοὺς Αἰακίδας ἄρξαι Θετταλῶν, ἀμεληθῆναι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Θετταλίας. Αἱ μὲν γὰρ ἔπεμπον τῶν πόλεων, αἱ δ' οὐκ ἠξίουν, αἱ δ' εἰς νέωτα πέμψειν ἔφασαν, αἰεὶ δὲ κατέβαλλον τὸ πρᾶγμα. Αὐχμῷ δὲ πιεσθεί-
743. σης τῆς γῆς, καὶ κελευούσης τῆς μαντείας τιμᾶν τὸν Ἀχιλλέα « ὡς θέμις », ἃ μὲν ὡς θεῷ ἐνόμιζον, ἀφεῖλον τῶν δρωμένων, ἐξηγούμενοι ταύτῃ τὸ « ὡς θέμις », ἐνήγιζον δὲ ὡς τεθνεῶτι, καὶ ἐνέτεμνον τὰ ἐπιτυχόντα, ἔστε ἡ Ξέρξου ἔλασις ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἐν ᾗ Θετταλοὶ μηδίσαντες, ἐξέλιπον πάλιν τὰ ἐς τὸν Ἀχιλλέα νόμιμα, ἐπειδὴ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν ἄγουσα ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Ἐπεὶ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου χρόνῳ ὕστερον τὴν μὲν ἄλλην Θετταλίαν ἐδουλώ-

atque expiatione peracta, ad navim descendebant, alteroque rursus tauro Achilli in littore immolato, et canistro atque extis facta libatione (hoc enim *ut Deo* sacrum faciebant) sub diluculum hostiam propterea abducentes discedebant, ne in hostili regione epularentur. Hæc, hospes, tam gravia ac vetera a Tyrannis quidem, qui post Æacidas Thessalis imperasse feruntur, dissoluta fuisse aiunt, a Thessalia vero etiam neglecta. Aliæ enim civitates mittebant: aliæ minime dignum censebant: nonnullæ in futurum annum se missuras dicebant: semper autem rem ipsam deponebant. Verum terra ariditate laborante, oraculoque (*ut fas est*) Achillem colere jubente, quæ *ut Deo* ex ritu offerebant, abstulere: illud *ut fas est* sic interpretantes. Parentabant vero *ut mortuo* obvia quæque mactantes, donec Xerxes in Græciam trajecit, quo tempore Thessali Medorum res secuti, rursus quæ Achilli ex ritu offerebant, intermisere, postquam navis Æacidarum domum ad Græcorum societatem adducens, in Salamina ex Ægina trajecit. Postea vero quam Philippi filius Alexander longo post

σατο, τὴν δὲ Φθίαν τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνῆκεν, ἐπί τε Δαρεῖον στρατεύων, ξύμμαχον τὸν Ἀχιλλέα ἐν Τροίᾳ ἐποιήσατο, ἐπεστράφησαν οἱ Θετταλοὶ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἵππον ὁπόσην τε Ἀλέξανδρος ἐκ Θετταλίας ἦγε, περιήλασαν τῷ τάφῳ, ξυνέπεσόν τε ἀλλήλοις ὥσπερ ἱππομαχοῦντες, καὶ ἀπῆλθον εὐξάμενοί τε καὶ θύσαντες, ἐκάλουν δὲ αὐτὸν ἐπὶ Δαρεῖον, αὐτῷ Βαλίῳ τε καὶ Ξάνθῳ, βοῶντες ταῦτα ἀπὸ τῶν ἵππων. Ἐπεὶ δὲ Δαρεῖος ἥλω, καὶ πρὸς τοῖς Ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος ἦν, ξυνέστειλαν οἱ Θετταλοὶ τὰ ἐναγίσματα, καὶ ἔπεμπον ἄρνα μέλανα. Τῶν δὲ ἐναγιζόντων, οὔ τε ἀφικνουμένων ἐς Τροίαν, εἴ τε ἀφίκοιντο, μεθ᾽ ἡμέραν ἕκαστα καὶ οὐκ ἐν κόσμῳ πραττόντων, ἐμήνισεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ὁπόσα τῇ Θετταλίᾳ ἐνέσκηψεν εἰ διεξίοιμι, ἀδολεσχίας πλέως ὁ λόγος ἔσται. Πρὸ ἐτῶν δέ που τεττάρων ἐντυχὼν ἐνταῦθά μοι ὁ Πρωτεσίλεως, ἐκ Πόντου μὲν ἥκειν ἔφη· νεὼς γὰρ ἐπιτυχὼν πλεῦσαι παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, ξένῳ εἰκασθείς, τουτὶ δὲ θαμὰ πράττειν. Ἐμοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς φιλέταιρός τε καὶ χρηστὸς εἴη φιλῶν τὸν Ἀχιλλέα· « ἀλλὰ νῦν » ἔφη « διενεχθεὶς
744. » αὐτῷ ἥκω. Θετταλοῖς γὰρ ὑπὲρ τῶν ἐναγι-
» σμάτων μηνίοντα αἰσθόμενος, ἐμοὶ, ἔφην, ὦ

tempore

tempore aliam quidem Thessaliam in servitutem redegit, Phthiam vero Achilli remisit, et adversus Dareum expeditionem faciens, belli socium sibi Achillem fecit, Thessali Achillis curam suscepere, et equites quoscunque ex Thessalia ducebat Alexander, circa tumulum egere: atque ut equestri pugnantes prælio inter se conflixere, precatique atque operati abierunt. Ipsum autem cum Balio atque Xantho equis in Dareum invocabant, hæc ex equis clamantes. Postea vero quam Darius captus est, eratque apud Indos Alexander, Thessali justa nigrumque agnum miserunt. Iis autem qui parentarent, ad Trojam minime venientibus, et si venirent, interdiu singula nec rite peragentibus, iratus est. Quod si quæcumque Thessaliæ ingruere, percurrero, prolixa garrulitate plena erit oratio. Quartum ferme abhinc annum Protesilaus hic mihi occurrens, ex Ponto dixit se venire: navim enim cum offendisset, hospiti assimilatum ad Achillem navigasse; seque id frequenter facere aiebat: me autem dicente, quam et amicorum studiosus et probus esset Achillem diligens: at nunc (inquit) ipsi iratus venio. Nam cum Thessalis ob justa ipsum succensere sentirem, hoc mihi

» Ἀχιλλεῦ, πάρες τοῦτο. Ὁ δ' οὐ πείθεται, » φησὶ δ' αὐτοῖς κακόν τι ἐκ θαλάττης ἥξειν. » Καὶ δέδια μὴ παρὰ τῆς Θέτιδος εὕρηταί τι » αὐτοῖς ὁ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος. » Κἀγὼ μὲν, ὦ ξένε, ταῦτα ἀκούσας τοῦ Πρωτεσίλεω, ἐρυσίβας τε ᾤμην καὶ ὀμίχλας προσβεβλήσεσθαι τοῖς Θετταλῶν λῃΐοις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπὶ φθορᾷ τοῦ καρποῦ. Ταυτὶ γὰρ τὰ πάθη δοκεῖ πως ἐκ θαλάττης ἐπὶ τὰς εὐκάρπους τῶν ἠπείρων ἵζανειν. Ὤμην δὲ καὶ ἐπικλυσθήσεσθαί τινας τῶν ἐν Θετταλίᾳ πόλεων, οἷα Βοῦρά τε καὶ Ἑλίκη καὶ ἡ περὶ Λοκροὺς Ἀταλάντη ἔπαθε. Τὴν μὲν γὰρ καταδῦναί φασι, τὴν δ' αὖ ῥαγῆναι. Ἐδόκει δ' ἄλλα τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῇ Θέτιδι, ὑφ' ὧν ἀπολώλασιν οἱ Θετταλοί. Μεγάλων γὰρ δὴ ἐπιτιμίων ὄντων ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς οἱ ἄνθρωποι σοφίζονται τὴν πορφύραν, αἰτίαν ἔσχον οἱ Θετταλοὶ παρανομῆσαί τι ἐς τὴν βαφὴν ταύτην· εἰ μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα. Λίθοι οὖν ἐπικρέμανται σφί-
745. σιν, ὑφ' ὧν ἀποδίδονται μὲν τοὺς ἀγροὺς, ἀποδίδονται δὲ τὰς οἰκίας. Τῶν δὲ ἀνδραπόδων, τὰ μὲν ἀποδέδρακε σφᾶς, τὰ δὲ πέπραται. Καὶ οὐδὲ τοῖς γονεῦσιν οἱ πολλοὶ ἐναγίζουσιν· ἀπέδοντο γὰρ καὶ τοὺς τάφους. Ὥστε τὸ κακὸν, ὃ

(inquam) Achilles remitte. Ipse vero haud obsequitur. Quin immo mali quid ex mari se ipsis daturum asserit. Quare timeo, ne acris ille atque implacabilis, a Thetide aliquid in ipsos impetret. Et ego, o hospes, cum a Protesilao hæc audivissem, rubigines ac caligines Thessalorum segetibus in fructuum perniciem ab Achille illatum iri arbitrabar. Hujusmodi enim morbi ex mari fere feracibus continentis agris insidere videntur. Nonnullas præterea Thessaliæ civitates, ut Bura Heliceque, et, quæ circa Locros fuit, Atalante passa est, immersum iri suspicabar. Hanc enim immersam, illam vero abruptam ait. Sed alia Achilli ac Thetidi videbantur, a quibus Thessali periere. Nam cum ejus testæ causa, ex qua homines purpuram conficiunt, magnæ essent indictæ pœnæ, crimini datum est Thessalis, quod ad hanc infecturam edictum neglexerint. Quod an verum sit, ignoro. Lapides igitur impendent ipsis, ex quibus, tam agros quam domos vendunt. Servorum alii ipsos fugere, alii venditi sunt. Et multi ne parentibus quidem justa faciunt: Nam tumulos quoque ven-

ἠπείλει τοῖς Θετταλοῖς ἐκ θαλάττης ὁ Ἀχιλλεὺς δώσειν, ξένε, τοῦτο ἡγώμεθα.

ΦΟΙΝ. Οὐλομένην, Ἀμπελουργὲ, μῆνιν λέγεις, καὶ δυσίατον. Ἀλλά μοι εἰπὲ τί περὶ τῆς ἐν τῷ Πόντῳ νήσου θαυμαστὸν ὁ Πρωτεσίλεως οἶδεν. Ἐκεῖ γάρ που αὐτῷ ξυγγίγνεται.

ΑΜΠΕΛ. Ἐκεῖ, ξένε, καὶ λέγει περὶ αὐτῆς τοιαῦτα· ὡς νῆσος μὲν εἴη μία τῶν ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῇ ἀξένῳ πλευρᾷ μᾶλλον, ἣν τίθενται ἀριστερὰν οἱ τὸ στόμα τοῦ Πόντου ἐσπλέοντες, ἐπέχει δὲ στάδια μῆκος μὲν τριάκοντα, εὖρος δὲ οὐ πλείω τεττάρων. Δένδρα τε ἐν αὐτῇ πεφύκει, λεῦκαί τε καὶ πτελέαι, τὰ μὲν ἄλλα, ὡς ἔτυχε, τὰ δὲ περὶ τὸ ἱερὸν, ἐν κόσμῳ ἤδη. Τὸ δὲ ἱερὸν ἵδρυται μὲν πρὸς τῇ Μαιώτιδι (ἡ δὲ ἴση τῷ Πόντῳ ἐς αὐτὸν ἐμβάλλει)· τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα, Ἀχιλλεύς τε καὶ Ἑλένη ὑπὸ Μοιρῶν ξυναρμοσθέντες. Κειμένου γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἐρᾷν, καὶ ποιητῶν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τούτου ᾀδόντων, πρῶτον Ἀχιλλεύς τε καὶ Ἑλένη, μηδὲ ὀφθέντες ἀλλήλοις, ἀλλ' ἡ
746. μὲν κατ' Αἴγυπτον, ὁ δὲ ἐν Ἰλίῳ ὄντες, ἐρᾷν ἀλλήλων ὥρμησαν, γένεσιν ἱμέρου σώματος ὦτα εὑρόντες. Πεπρωμένης δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ ἀθάνατον τῆς διαίτης, οὐδεμιᾶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ,

didere. Quare quod Thessalis ex Ponto se daturum minabatur Achilles, hoc esse malum arbitremur.

Phœn. Perniciosam, Vinitor, iram memoras, atque incurabilem. Ceterum, dic mihi quid admiratione dignum de insula in Ponto sita Protesilaus novit? Illic enim forte Achillem convenit.

Vin. Illic, hospes, et de ipsa talia memorat: quod una scilicet sit in Ponto insularum, ad inhospitale latus magis vergens, quod Ponti ostium intrantes sinistrum habent. Triginta autem stadia longitudine, haud plura vero quatuor latitudine continet. Nascuntur in ipsa arbores, populus alba, atque ulmi: aliæ quidem ut contigit, quæ vero circa templum sunt, serie quadam proveniunt. Templum autem versus Mæotidem erectum est. Hæc vero Ponto æqualis in ipsum ingreditur. Statuæ in ipso sunt, Achilles atque Helene, a Parcis conciliati. Cum enim in oculis situs sit amor, et ex hoc poetæ cupidinem celebrent, primum Achilles atque Helene, cum neuter alterum vidisset, sed hæc quidem in Ægypto, hic vero in Troja moraretur, in mutuum compulsi sunt amorem, corporis desiderium gignentibus auribus. Cum autem in perpetuum ipsis fato destinata esset vivendi ratio, nulla sub Ilio existente

Ἐχινάδων τε τῶν κατ' Οἰνιάδας τε καὶ Ἀκαρνανίαν ἤδη μεμιασμένων (ὅτε δὴ Ἀλκμαίων ἀποκλείνας τὴν μητέρα, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου ᾤκησεν, ἐν γῇ νεωτέρᾳ τοῦ ἔργου), ἱκετεύει τὸν Ποσειδῶ ἡ Θέτις ἀναδοῦναί τινα ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον, ἐν ᾗ οἰκήσουσιν. Ὁ δὲ, ἐνθυμηθεὶς τὸ μῆκος τοῦ Πόντου, καὶ ὅτι, νήσου μηδεμιᾶς ἐν αὐτῷ κειμένης, ἀοίκητος πλεῖται, τὴν Λευκὴν νῆσον, ὁπόσην εἶπον, ἀνέφηνεν Ἀχιλλεῖ μὲν καὶ Ἑλένῃ οἰκεῖν, ναύταις δὲ ἵστασθαι καὶ ἐν τῷ πελάγει ἐγκαθορμίζεσθαι. Ξυμπάσης δὴ ἄρχων, ὁπόση ὑγρὰ οὐσία, καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐννοήσας, τὸν Θερμώδοντα καὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὸν Ἴστρον, ὡς ἀμηχάνοις τε καὶ ἀεννάοις ῥεύμασιν ἐς τὸν Πόντον ἐκφέρονται, προὔχωσε τὴν ἰλὺν τῶν ποταμῶν, ἣν ἀπὸ Σκυθῶν ἀρξάμενοι σύρουσιν ἐς τὸ πέλαγος, νῆσόν τε, ὁπόσην εἶπον, ἀπετόρνευσε, ξυστησάμενος αὐτὴν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ Πόντου. Ἐνταῦθα εἶδόν τε πρῶτον, καὶ περιέβαλον ἀλλήλους Ἀχιλλεύς τε καὶ Ἑλένη. Καὶ γάμον ἐδαίσαντο σφῶν, Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐδες τε ξύμπασαι καὶ ὁπόσοι ποταμοὶ καὶ δαίμονες ἔρχονται τὴν Μαιῶτίν τε καὶ τὸν Πόντον. Οἰκεῖν μὲν δὴ λευκοὺς ὄρνιθας ἐν αὐτῇ φασὶν,

insula quæ conveniret, Echinadibusque quæ ad OEniadas quæque ad Acarnaniam jacent jam pollutis, quandoquidem Alcmæon interfecta matre, ab Achelоо egestam incoluit terram, scilicet facinore recentiorem; rogat Neptunum Thetis, ut aliquam ex mari edat insulam, in qua habitent. Hic autem Ponti longitudinem meditatus, et quod, nulla in ipso insula existente, inhabitabilis navigaretur, Leucen insulam quantam prædixi, in lucem edidit, ut ab Achille quidem atque Helene habitaretur, nautis vero ad appellendum consisteret. Universæ igitur, quæcumque liquida est, substantiæ imperator Neptunus, flumina, Thermodontem videlicet Borysthenemque atque Istrum ingentibus ac perennibus undis in Pontum deferri considerans, fluviorum limum, quem a Scythis auspicati in pelagus trahunt, congesssit: insulamque quantam dixi, confecit, cum ipsam in Ponti fundo constituisset. Hic primum inter se viderunt et amplexati sunt Achilles atque Helene: et Neptunus ipse, atque Amphitrite, omnesque Nereides, fluminaque et dæmones, qui Mæotin Pontumque adeunt;

εἶναι δὲ τούτους ὑγρούς τε καὶ τῆς θαλάττης ἀπόζοντας, οὓς τὸν Ἀχιλλέα θεράποντας ἑαυτοῦ πεποιῆσθαι, κοσμοῦντας αὐτῷ τὸ ἄλσος τῷ τε ἀνέμῳ τῶν πτερῶν καὶ ταῖς ἀπ' αὐτῶν ῥανίσι· πράττειν δὲ τοῦτο χαμαὶ πετομένους, καὶ μικρὸν τῆς γῆς ὑπεραίροντας. Ἀνθρώποις δὲ πλέουσι μὲν τὸ τοῦ πελάγους χάσμα, ὁσία ἡ νῆσος ἐσβαίνειν (κεῖται γὰρ ὥσπερ εὔξεινος νεῶν ἑστία), οἶκον δὲ μὴ ποιεῖσθαι αὐτὴν πᾶσί τε ἀπείρηται τοῖς πλέουσι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Πόντον
747. Ἕλλησί τε καὶ Βαρβάροις. Δεῖ γὰρ προσορμισαμένους τε καὶ θύσαντας, ἡλίου δυομένου ἐσβαίνειν, μὴ ἐννυχεύοντας τῇ γῇ, κἂν μὲν τὸ πνεῦμα ἕπηται, πλεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀναψαμένους τὸ πλοῖον ἐν κοίλῳ ἀναπαύεσθαι. Ξυμπίνειν γὰρ δὴ λέγονται τότε ὁ Ἀχιλλεύς τε καὶ ἡ Ἑλένη καὶ ἐν ᾠδαῖς εἶναι, τὸν ἔρωτά τε τὸν ἀλλήλων ᾄδειν καὶ Ὁμήρου τὰ ἔπη, τὰ ἐπὶ τῇ Τροίᾳ, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς ποιητικῆς δῶρον, ὃ παρὰ τῆς Καλλιόπης τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν, ἐπαινεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτι, καὶ σπουδάζει μᾶλλον, ἐπειδὴ πέπαυται τῶν πολεμικῶν. Τὸ γοῦν ᾆσμα

ipsorum

ipsorum nuptias celebrarunt. Ferunt utique Ardeolas in ipsa habitare, esse autem has aquatiles, ac mare ipsum olentes, quas sibi ministras Achillem fecisse aiunt: lucum ipsius cum pennarum spiritu, tum earumdem aspergine exornantes. Hoc autem humi volantes, paululumque supra terram suspensas, facere dicunt. Hominibus autem pelagi hiatum navigantibus sancta occurrit insula. Sita est enim utpote hospitalis navium domus. Ceterum, ne sibi ipsam domicilium faciant, tam omnibus navigantibus quam Græcis ac Barbaris circa Pontum existentibus est interdictum. Oportet enim ut qui insulæ appulsi sint, ac sacrificaverint, occidente sole in navim ascendant, in terra non pernoctantes, et, si ventus sequatur, navigent: alioqui, alligata navi, in cavo quiescant. Tunc enim Achilles atque Helena convivari dicuntur, et in cantibus versari, mutuumque amorem canere, necnon et Homeri carmina de Troja composita, ipsumque Homerum cantu celebrare. Poetices enim donum a Calliope sibi traditum laudat adhuc Achilles, eique post rei bellicæ vacationem magis incumbit. Cantus igitur, quo in Homeri laudem utitur, divinitus, o

τὸ ἐπὶ τῷ Ὁμήρῳ, θείως αὐτῷ, ξένε, καὶ ποιητικῶς ξύγκειται. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο γιγνώσκει τι καὶ ᾄδει ὁ Πρωτεσίλεως.

ΦΟΙΝ. Ἐμοὶ δ' ἂν γένοιτο, Ἀμπελουργὲ, ἀκοῦσαι τοῦ ᾄσματος· ἢ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτό;

ΑΜΠΕΛ. Καὶ μὴν πολλοὶ μὲν, ξένε, τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ, καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντος ἀκούειν φασί, τουτὶ δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ᾆσμα ἡρμόσατο, χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον. Ξύγκειται δὲ ὧδε·

« Ἀχὼ παρὰ μυρίον ὕδωρ,
» Μεγάλου ναίοισα πλευρὰ Πόντου,
» Ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς.
» Σὺ δὲ, θεῖον Ὅμηρον ἄειδέ ἐμοὶ
» Κλέος ἀνέρων, κλέος ἁμετέρων πόνων.
» Δι' ὃν οὐ θάνον, δι' ὃν ἔστι μοι
» Πάτροκλος, δι' ὃν ἀθανάτοις ἴσος
» Αἴας ἐμός, δι' ὃν ἁ δορίληπτος
» Ἀειδομένα σοφοῖς, κλέος ἤρατο,
» Κοὐ πέσε Τροία. »

ΦΟΙΝ. Δαιμονίως γε ὁ Ἀχιλλεὺς, Ἀμπελουργὲ, καὶ ἐπαξίως ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ Ὁμήρου· καὶ ἄλλως, σοφὸν ἐν τοῖς λυρικοῖς ᾄσμασι, τὸ μὴ

hospes, ab ipso ac poetice compositum est. Illum enim et novit, et canit Protesilaus.

Phœn. Licetne mihi (o Vinitor) cantum audire? an ipsum efferre minime fas est?

Vin. Atqui eorum quam plurimi (o hospes) qui insulam adeunt, et alia canentem Achillem audire aiunt. Hunccine vero superiore anno concinnavit cantum, qui elegantissimis constat sententiis. Sic autem compositum est:

Echo immensas quæ juxta undas
Colis insani latera Ponti,
Manibus nostris te lyra cantat:
Tu mihi divum refer Homerum,
Grande hominum decus atque laboris
Gloria nostri: per quem haud perii:
Per quem mihi Patroclus adest:
Per quem par est diis meus Ajax:
Per quem victa et celebrata bonis
Laudatur, nec cecidit Troja.

Phœn. Mirum in modum Achilles (o Vinitor) et pro sua Homerique dignitate; et alioqui in lyricis carminibus sapientiæ adscribitur, ipsa

ἀποτείνειν αὐτὰ, μηδὲ σχοινοτενῆ ἐργάζεσθαι. Καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα, εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις.

ΑΜΠΕΛ. Ἐκ παλαιοῦ, ξένε. Καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα φασὶν ἀνασταυρώσαντα τὸ τοῦ Ἀσβόλου τοῦ κενταύρου σῶμα, ἐπιγράψαι αὐτῷ τόδε τὸ
748. ἐπίγραμμα.

« Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπιν, οὔτ' ἀν-
» θρώπων,
» Ὀξυκόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλιπέος κατὰ
» πεύκης,
» Ἄγκειμαι μέγα δεῖπνον ἀμετροβόαις κορά-
» κεσσιν. »

ΦΟΙΝ. Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἐπαινῶν, Ἀμπελουργέ, παρ' ἧς δῆλόν που τὸν ποιητὴν φθέγγεσθαι. Ἀλλ' ἐπανίωμεν ἐπὶ τὴν νῆσον. Ῥεῦμα γὰρ δὴ ὑπολαβὸν ἡμᾶς, οἷα πολλὰ περὶ τὸν Πόντον εἰλεῖται, παρέπλαγξε τοῦ λόγου.

ΑΜΠΕΛ. Ἐπανίωμεν, ὦ ξένε. Τὰ μὲν γὰρ ᾄσματα ἐν αὐτῇ τοιαῦτα, καὶ ἡ φωνὴ δὲ ἣν ᾄδουσιν, θεία τε ἠχεῖ καὶ λαμπρά. Διήκει γοῦν τοσαύτη ἐς τὸ πέλαγος, ὡς φρίκην ἀνίστασθαι τοῖς ναύταις ὑπὸ ἐκπλήξεως. Φασὶ δ' αἱ προσορ-

non producere, minimeque prolixa componere. Ab antiquo igitur probata ac sapiens erat poesis.

Vin. Ab antiquo, hospes. Herculem enim ferunt cum Asboli centauri corpus cruci affixisset, hoc ipsi inscripsisse Epigramma:

Asbolus haud hominum metuens vocemve deorum,
Multicoma piceæ suspensus ab arbore pingui,
Hicce jacens cœnam clamosis præbeo corvis.

Phœn. Horum quoque athleta fuit Hercules (o Vinitor) magniloquentiam approbans, qua poetam loqui constat. Sed ad insulam revertamur. Fluctus enim nos excipiens, cujusmodi circa Pontum volutantur complures, ab orationis serie abduxit.

Vin. Redeamus, o hospes. Cantus enim in ipsa tales, vox præterea canentibus clara erat ac divina. Tanta igitur in pelagus penetrabat, ut præ admiratione horrorem nautis incuteret. Aiunt autem qui insulæ appelluntur, haud secus

μισάμενοι, καὶ κτύπου ἀκούειν ἵππων, καὶ ἤχου
ὅπλων, καὶ βοῆς, οἷον ἐν πολέμῳ ἀναφθέγγονται.
Εἰ δ', ὁρμισαμένων ἐς τὰ βόρεια ἢ ἐς τὰ νότια
τῆς νήσου, μέλλοι τις ἄνεμος ἐναντίος τῷ ὅρμῳ
πνεῖν, κηρύττει ὁ Ἀχιλλεὺς κατὰ πρύμναν
τοῦτο, καὶ κελεύει μεθορμισαμένους, ἐκστῆναι τῷ
ἀνέμῳ. Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐκπλεόντων τοῦ Πόν-
του προσπλέουσί τέ μοι, καὶ ἀπαγγέλλουσι
ταῦτα, καὶ, νὴ Δί', ὡς ἐπειδὰν προΐδωσι τὴν
νῆσον, ἅτε ἐν ἀπείρῳ πελάγει ἐμφερόμενοι, περι-
βάλλουσί τε ἀλλήλους, καὶ ἐς δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς
ἔρχονται. Καταπλεύσαντες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀσ-
πασάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερὸν, προσευξό-
μενοί τε τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ θύσοντες. Τὸ δὲ ἱερεῖον,
αὐτόματον τῷ βωμῷ προσεστήκει, κατὰ τὴν ναῦν
τε καὶ τοὺς ἐμπλέοντας. Τὸ μὲν δὴ περὶ τὴν
κάλπιν τὴν χρυσῆν τὴν ἐν Χίῳ ποτὲ τῇ νήσῳ φα-
νεῖσαν, εἴρηται, ξένε, σοφοῖς ἀνδράσι. Καὶ τί ἂν
τις ἀριδήλως εἰρημένων αὖθις ἅπτοιτο; ἐμπόρῳ
δὲ λέγεται θαμίζοντί ποτε ἐς τὴν νῆσον, φαί-
νεσθαι μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ, διηγεῖσθαι δὲ τὰ
749. ἐν Τροίᾳ, ξενίσαι δ' αὐτὸν καὶ ποτῷ, κελεῦσαί
τε ἐκπλεύσαντα ἐς Ἴλιον, ἀναγαγεῖν οἱ κόρην
Τρῳάδα, τὴν δεῖνα εἰπὼν, δουλεύουσαν τῷ δεῖνι ἐν

equorum strepitum, armorumque sonitum, vocemque exaudire, atque in bello fieri solet. Quod si quis adversus eum portum spiraturus est ventus, quem ad australes sive boreales insulæ partes nautæ subierint, ad puppim edicit Achilles, jubetque ut mutato portu vento cedant. Multi autem ex Ponto navigantes ad me veniunt, mihique hæc referunt: et per Jovem, quod cum primum insulam prospexerint, ut per immensum delati mare, se invicem amplectuntur, et præ voluptate ad lachrymas deveniunt. Cum autem adnavigaverint, insulamque salutaverint, ad templum Achilli supplicaturi sacrificaturique proficiscuntur. Hostia autem ultro aræ, pro navis ac navigantium dignitate, adstat. Quod ad urnam quidem auream pertinet, quæ quandoque in Chio insula apparuit, a sapientibus dictum est (hospes) viris. Et cur quæ plane dicta sunt, rursus quispiam dicat? Mercatori vero insulam quondam frequentanti apparuisse, quæ que ad Trojam gesta sunt, narrasse dicitur Achilles, potione autem excepisse, præcepisseque, ut puellam Trojanam, talem addens, Ilii tali servientem sibi reduceret. Admirante autem orationem hospite, et, quod jam confideret, ipsum

Ἰλίῳ. Θαυμάσαντος δὲ τοῦ ξένου τὸν λόγον, καὶ, διὰ τὸ θαρσεῖν ἤδη, ἐρομένου αὐτὸν « τί δέ σοι δεῖ « δούλης Ἰλιάδος; »—« ὅτι, » ἔφη « ξένε, γέγονεν » ὅθεν περ Ἕκτωρ, καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἄνω. Λοιπὴ » δ' ἐστὶ τοῦ Πριαμιδῶν τε καὶ Δαρδανιδῶν αἵ-» ματος. » Ὁ μὲν δὴ ἔμπορος ἐρᾷν τὸν Ἀχιλλέα ᾤετο, καὶ πριάμενος τὴν κόρην, ἐς τὴν νῆσον ἀνέπλευσεν· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπαινέσας αὐτὸν ἥκοντα, τὴν μὲν προσέταξε φυλάττειν ἑαυτῷ ἐν τῇ νηΐ (διὰ γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ ἐσβατὸν εἶναι γυναιξὶ τὴν νῆσον), αὐτὸν δὲ ἑσπέρας ἥκειν ἐς τὸ ἱερὸν, καὶ εὐωχεῖσθαι μετ' αὐτοῦ τε καὶ Ἑλένης. Ἀφικομένου δὲ, πολλὰ μὲν χρήματα ἔδωκεν, ὧν ἥττους ἔμποροι, ξένον δὲ αὐτὸν ποιεῖσθαι ἔφη, διδόναι τε οἱ τὴν ἐμπορίαν ἐνεργὸν, καὶ τὴν ναῦν εὐπλοεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, « σὺ μὲν πλεῖ » ἔφη « ταῦτ' ἔχων, τὴν κόρην δ' ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ » λεῖπέ μοι. » Οὔπω στάδιον ἀπεῖχον τῆς γῆς, καὶ οἰμωγὴ προσέβαλεν αὐτοῖς τῆς κόρης, διασπωμένου αὐτὴν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ μελεϊστὶ ξαίνοντος. Ἀμαζόνας δὲ, ἅς ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐλθεῖν φασὶν ἐς Τροίαν Ἀχιλλεῖ μαχουμένας, οὐκ ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Τροίᾳ. Πιθανὸν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως, Πριάμου πολεμήσαντος αὐταῖς ὑπὲρ

percunctante:

percunctante : quid tibi serva opus est Trojana? Quoniam (inquit), hospes unde Hector, atque ejus majores, nata est. Nam de Priamidarum, ac Dardanidarum sanguine reliqua est. Mercator quidem amore captum Achillem arbitrabatur. Empta itaque puella, in insulam rediit. Achilles vero, cum ipsum ad se profectum laudasset, ut hanc in navi sibi custodiret, imperavit : sic enim oportet, (puto) quod inaccessa est mulieribus insula : ipsum autem vesperi ad templum profectum, secum atque Helena esse epulaturum dicit. Multas præterea ipsi, cum venisset, pecunias dedit, quibus mercatores capiuntur, hospitemque ipsum facere ait, et ut merx efficax esset, navisque belle navigaret, concedere. Postea vero quam illuxit dies, Hæc (inquit) habens, naviga, puellam vero mihi in littore relinque. Nondum a terra stadium aberant, et puellæ luctus ad ipsos pervenit; ipsam differente, ac membratim discerpente Achille. Amazones autem, quas poetarum nonnulli ad Trojam venisse, et cum Achille pugnasse ferunt, haudquaquam interfecit in Troja Achilles. Neque enim novi quo pacto credendum sit, Amazones ut Ilio succurrerent postea venisse, cum

Φρυγῶν κατὰ Μυγδόνα, ξυμμάχους Ἀμαζόνας ὕστερον ἐλθεῖν Ἰλίῳ. Ἀλλ' οἶμαι κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἣν τὸ πρῶτον ἐνίκα στάδιον Λεωνίδας ὁ Ῥόδιος, ἀπολέσαι αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ μαχιμώτατον ἐν αὐτῇ φασὶ τῇ νήσῳ.

750. ΦΟΙΝ. Μεγάλου, Ἀμπελουργὲ, ἥψω λόγου, καὶ τὰ ὦτά μοι ἤγειρας, καὶ ἄλλως ἑστηκότα πρὸς τοὺς σοὺς λόγους. Ἥκειν δέ σοι καὶ ταῦτα εἰκὸς παρὰ τοῦ Πρωτεσίλεω.

ΑΜΠΕΛ. Παρὰ τούτου, ξένε, τοῦ χρηστοῦ διδασκάλου. Πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἐς Πόντον ἐσπεπλευκότων δῆλα δὴ ταῦτα. Κατὰ γὰρ τὴν ἄξενον τοῦ Πόντου πλευρὰν, ᾗ τὰ ὄρη τὰ Ταυρικὰ τέταται, λέγονταί τινες οἰκεῖν Ἀμαζόνες, ἣν Θερμώδων τε καὶ Φᾶσις ἐξερχόμενοι τῶν ὀρῶν περιβάλλουσιν ἤπειρον, ἃς ὁ πατήρ τε καὶ φυτουργὸς αὐτῶν Ἄρης ἐπαίδευσεν ἐν ὁμιλίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ζῆν ἔνοπλόν τε καὶ ἔφιππον βίον· βουκολεῖσθαι δὲ αὐταῖς ἵππον ἐν τοῖς ἕλεσιν, ἀποχρῶσαν τῷ στρατῷ· ἀνδράσι μὲν δὴ ἐνομιλεῖν οὐ παρέχειν σφᾶς τὴν ἑαυτῶν χώραν, αὐτὰς δ' ἐπειδὰν δέωνται τέκνων, κατιούσας ἐπὶ ποταμὸν Ἅλυν, ἀγοράζειν τε καὶ ξυγγίγνεσθαι τοῖς ἀνδράσιν ἔνθα ἔτυχεν, ἀπελθούσας τε ἐς ἤθη καὶ οἴκους, ἃ μὲν ἂν

Priamus pro Phrygibus adversus ipsas Mygdonis tempestate bellum gessisset. Sed (ut puto) circa Olympiadem, qua in stadio Rhodius Leonidas superior fuit, ipsarum Achilles robur, in ipsa, ut fertur, insula profligavit.

PHŒN. Magnam attigisti, Vinitor, orationem, measque excitasti aures, alioqui etiam ad tuum arrectas sermonem. Hæc autem tibi ab ipso venisse Protesilao par est.

VIN. Ab hoc, hospes, frugi præceptore. Hæc autem multis in Pontum navigantibus nota sunt. Nam circa inhospitale Ponti latus, qua Taurici tenduntur montes, quædam eam dicuntur habitare continentem Amazones, quam Thermodon ac Phasis de montibus exeuntes amplectuntur: quas pater et ipsorum sator Mars ita instituit, ut in bellicis versentur, vitamque armatam atque equestrem degant. Equos autem in paludibus pasci, qui exercitui satis sint, et suam quidem regionem viris minime incolendam præbere. Ipsas vero, cum liberis egent, ad Halym fluvium descendentes, conloqui cum viris, et, ubi contigerit, coire: profectasque ad sedes ac domos suas, quos quidem mares pepere-

τέκωσιν ἄῤῥενα, φέρειν ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας, ὅπως ἀνέλοιντο αὐτὰ οἱ φύσαντες, τοὺς δὲ ἀναιρεῖσθαί τε ὧν ἕκαστος ἔτυχε, καὶ ποιεῖσθαι δούλους· ἃ δ᾽ ἂν ἀποτέκωσι θήλεα, φιλεῖν τε ἤδη λέγονται καὶ ὁμόφυλα ἡγεῖσθαι, θεραπεύειν τε ἢ φύσις μητέρων, πλὴν τοῦ ἐπισχεῖν γάλα. Τουτὶ δὲ πράττουσι διὰ τὰς μάχας, ὡς μήτε αὐτὰ θηλύνοιτο, μήτε τοὺς μαζοὺς ἀποκρεμῷντο. Τὸ μὲν δὴ ὄνομα ταῖς Ἀμαζόσιν, ἐκ τοῦ μὴ μαζῷ τρέφεσθαι, κεῖσθαι ἡγούμεθα. Τρέφουσι δὲ τὰ βρέφη γάλακτί τε φορβάδων ἵππων, καὶ δρόσου κηρίοις, ἣ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἱζάνει. Τὰ δὲ ποιηταῖς τε καὶ μυθολόγοις περὶ τῶν Ἀμαζόνων τούτων εἰρημένα, παραιτησώμεθα
751. τοῦ λόγου· προσφορα γὰρ οὐκ ἂν τῇ παρούσῃ σπουδῇ γένοιτο. Τὸ δὲ περὶ τὴν νῆσον ἔργον, ὁποῖόν τι αὐταῖς ἐπράχθη, καὶ ἐς ὅ, τι ἐτελεύτησε, λεγέσθω μᾶλλον, ἐπειδὴ τῶν τοῦ Προτεσίλεω λόγων ἐστίν. Ναῦται γὰρ ἐπὶ νεῶν ποτὲ πλειόνων καὶ ναυπηγοὶ, τῶν ἐς Ἑλλήσποντον ἀπαγαγόντων ἐκ τοῦ Πόντου ὤνια, κατηνέχθησαν ἐς τὴν ἀριστερὰν τοῦ πελάγους ὄχθην, περὶ ἣν αἱ γυναῖκες οἰκεῖν λέγονται. Ληφθέντες δ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν, χρόνον μέν τινα ἐδέδεντο σιτούμενοι πρὸς φάτναις, ἵν᾽ ἀπο-

rint, ad regionis fines genitoribus tollendos ferre: quas vero fœminas pepererint, diligere, ac suam esse prolem arbitrari dicuntur, et præterquam quod lac non præbent, ut mos est matribus, alere. Id autem propter pugnas faciunt, ut neque ipsas effœminatas reddant, neque mammæ suspendantur. Nomen autem Amazonibus, quod mamma nimirum non alantur, inditum esse existimaverim. Alunt autem infantes cum equino lacte, tum roris favis, qui in modum mellis fluviorum calamis insidet. Quæ vero a poetis ac mythologis de ipsis Amazonibus literarum monimentis mandata sunt, ea a sermone abdicemus. Neque enim præsenti conferrent studio. Cæterum quale illud ipsarum circa insulam facinus fuerit, quorsumque evaserit, potius dicatur: quandoquidem ex Protesilai est sermonibus. Nautæ enim, navibus quandoque pluribus, et structores navium, ex iis qui venalia in Hellespontum ex Ponto vehunt, in Pelagi sinistrum delati sunt litus, circa quod mulieres habitare dicuntur. Ab ipsis autem capti, ad præsepia aliquamdiu quidem vincti alebantur, ut ipsos fluvium traji-

δῶνται σφᾶς ὑπὲρ τὸν ποταμὸν ἄγουσαι τοῖς ἀνδροφάγοις Σκύθαις. Ἐπεὶ δὲ μειράκιον ξὺν αὐτοῖς ληφθὲν μία τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῇ ὥρᾳ ᾐλέησε, καί τις ἔρως ἐκ τούτου ἐγένετο, παραιτεῖται τὴν δυναστεύουσαν, ἀδελφὴν οὖσαν, μὴ ἀποδόσθαι τοὺς ξένους. Λυθέντες δὲ, καὶ πρὸς αὐτὰς ξυγκραθέντες, ἐφθέγγοντο ἤδη τὸν ἐκείνων τρόπον, τόν τε χειμῶνα καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ διηγούμενοι, παρῆλθον ἐς μνήμην τοῦ ἱεροῦ, προσπεπλευκότες οὐ πάλαι τῇ νήσῳ, καὶ διῄεσαν τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον. Αἱ δ' εὕρημα ποιησάμεναι τοὺς ξένους, ἐπειδὴ ναῦταί τε ἦσαν καὶ νεῶν τέκτονες, οὔσης καὶ ἄλλως ναυπηγησίμου σφίσι τῆς χώρας, ποιοῦνται ναῦς τὸν ἱππαγωγὸν τρόπον, ὡς τὸν Ἀχιλλέα σχήσουσαι ταῖς ἵπποις. Καταβᾶσαι γὰρ ἵππων Ἀμαζόνες, θῆλύ τε εἰσὶ γένος, καὶ ἀτεχνῶς γυναῖκες. Εἰρεσίας μὲν δὴ πρῶτον ἥψαντο, καὶ πλεῖν ἐμελέτησαν, ὡς δ' ἐπιστήμην τοῦ πλεῖν ξυνεξελέξαντο, ἄρασαι περὶ ἔαρ ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θερμώδοντος, ἀφῖκαν ἐς τὸ ἱερὸν, σταδίους μάλιστα δισχιλίους, ἐπὶ νεῶν, οἶμαι, πεντήκοντα, καὶ προσορμισάμεναι τῇ νήσῳ, πρῶτον μὲν ἐκέλευσαν τοὺς Ἑλλησποντίους ξένους ἐκκόπτειν τὰ δένδρα, οἷς κεκόσμηται κύκλῳ τὸ ἱερόν. Ἐπεὶ δὲ

cientes Scythis anthropophagis venderent. Postquam vero adolescentulum cum ipsis captum, Amazonum una ob pulchritudinem miserata est, atque ex hoc amor est quidam exortus, ne hospites venderet, reginam sibi sororem existentem exorat. Soluti autem, et cum illis versati, jam illarum more loquebantur, et cum tempestatem quæque in mari sunt, memorarent, in templi mentionem inciderunt, cum haud diu esset quod ad insulam navigassent, divitiasque in eo existentes percurrerunt. Hæ autem, hospites sibi lucro apponentes, quod et nautæ et navium fabri essent, cum et alioqui sibi ad struendas naves apta esset regio, ad vectandos equos idoneas naves struunt, ut equitatu Achillem superaturæ. Pedites enim Amazones, et fœmineum sunt genus, et plane mulieres. Remigium igitur tunc primum attigere, ac navigationem exercuere. Postea vero quam navigandi peritiam sunt consecutæ, a Thermodontis ostio, verno cum solvissent tempore, quinquaginta (ut puto) navibus ad templum stadiorum maxime duobus millibus distans pervenere. Ad insulam itaque appulsæ, primum Hellespontiis hospitibus, ut arbores, quibus in orbem templum

οἱ πελέκεις ἐς αὐτοὺς ἀνακοπέντες, τοῖς μὲν ἐς κεφαλὴν ἐχώρησαν, τοῖς δ' ἐς αὐχένα, πάντες τε πρὸς τοῖς δένδροις ἔπεσον, ἐπεχύθησαν αἱ Ἀμαζόνες τῷ ἱερῷ, βοῶσαί τε καὶ τὰς ἵππους ἐλαύνουσαι. Ὁ δὲ, θερμόν τε καὶ δεινὸν ἐς αὐτὰς ἰδὼν, καὶ πηδήσας οἷον ἐπὶ Σκαμάνδρῳ τε καὶ Ἰλίῳ, πτοίαν μὲν χαλινοῦ κρείττω ταῖς ἵπποις
752 προσέβαλεν, ὑφ' ἧς ἀνεσκίρτησαν, ἀλλότριόν τε καὶ περιττὸν ἄχθος ἡγούμεναι τὰς γυναῖκας, ἐς δὲ θηρίων ἤθη μετέστησαν, καὶ κειμέναις ἐμπεσοῦσαι ταῖς Ἀμαζόσι, τάς τε ὁπλὰς ἐνήρειδον, καὶ τὰς χαίτας ἔφριττον, καὶ τὰ ὦτα ἐπ' αὐτὰς ἵστασαν, καθάπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί, κειμένων τε καὶ γυμνὰς ὠλένας ἤσθιον, καὶ τὰ στέρνα ῥηγνῦσαι, προσέκειντο τοῖς σπλάγχνοις, καὶ ἐλάφυσσον. Ἐμφορηθεῖσαι δὲ ἀνθρωπείου βρώσεως, ἐκρόαινον περὶ τὴν νῆσον, καὶ ἐμαίνοντο, μεσταὶ λύθρου. Στᾶσαι δὲ ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων, καὶ τὰ νῶτα τοῦ πελάγους ἰδοῦσαι, πεδίῳ τε ᾤοντο ἐντετυχηκέναι, καὶ κατὰ τῆς θαλάττης ἑαυτὰς ἧκαν. Ἀπώλοντο δὲ καὶ αἱ νῆες τῶν Ἀμαζόνων, ἀνέμου σφοδροῦ ἐς αὐτὰς πνεύσαντος. Ἅτε γὰρ κεναὶ, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ ὡρμισμέναι, προσέπιπτον ἀλλήλαις καὶ ξυνηράττοντο, ναῦς τε ὥσπερ ἐν

exornabatur,

exornabatur, exciderent, imperarunt. Postea vero quam secures in ipsos repercussæ, partim quidem in caput, partim vero in cervicem rediere, omnesque juxta arbores cecidere, clamitantes Amazones, equasque agitantes templo infusæ sunt. Torve autem atque horrendum in ipsas cum respexisset Achilles, et haud secus atque in Scamandrum et Ilium insurrexisset, terrorem freno longe validiorem equabus incussit: præ quo alienum ac superfluum sibi onus mulieres ratæ, resiliere, et ad ferarum mores defecere, et in jacentes ac prostratas irruentes Amazones ungulis innitebantur, jubasque horrebant, et ut leonum ferocissimi, aures in ipsas arrigebant, jacentiumque et nudas ulnas devorabant, et pectora scindentes visceribus inhærebant, atque absorbebant. Humano autem exsaturatæ cibo per insulam cursitabant, cruoreque repletæ insaniebant. In promontoriis autem stantes, pelagique dorsa conspicientes, campum se offendisse arbitratæ, se in mare præcipites dedere. Amazonum quoque naves vehementi in ipsas spirante vento periere. Nam utpote inanes, nulloque appulsæ ordine inter se concidebant ac collidebantur, navisque ut in

ναυμαχίᾳ κατέδυε ναῦν καὶ ἀνεῤῥήγνυ, καὶ ὁπόσους ἐγκαρσίους τε καὶ ἀντιπρώρους ἐμβολὰς ποιοῦνται κυβερνῆται ναύμαχοι, πάσαις ξυνέπεσον ἐν ναυσὶ κεναῖς, καὶ οὐκ ἐκ προνοίας πλεούσαις. Πολλῶν δὲ ναυαγίων τῷ ἱερῷ προσενεχθέντων, καὶ ἀνθρώπων ἐν αὐτῷ κειμένων ἡμιβρώτων τε καὶ ἐρριπτούμενων ἔτι, μελῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων καὶ σαρκῶν, ἃς διέπλυσαν αἱ ἵπποι, κάθαρσιν ὁ Ἀχιλλεὺς ποιεῖται τῆς νήσου ῥᾳδίαν. Κορυφὴν γὰρ τοῦ Πόντου ἐπισπασάμενος, ἀπένιψέ τε καὶ ἀπέκλυσε ταῦτα.

ΦΟΙΝ. Ὅστις, Ἀμπελουργὲ, μὴ θεοφιλῆ σε ἡγεῖται, σφόδρα αὐτὸς ἀπήχθηται τοῖς θεοῖς. Τὸ γὰρ τοιούτους τε καὶ θείους λόγους εἰδέναι οὕτως, παρ᾽ ἐκείνων σοι ἥκειν οἶμαι, οἳ καὶ τῷ Πρωτεσίλεῳ φίλον τέ σε καὶ ἐπιτήδειον ἐποίησαν. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ τῶν ΗΡΩΙΚΩΝ ἡμᾶς λόγων ἐμπέπληκας, τὸ μὲν ὅπως αὐτὸς ἀναβεβίωκεν, οὐκέτ᾽ ἂν ἐροίμην, ἐπειδὴ βεβήλῳ τε καὶ ἀποῤῥήτῳ φὴς αὐτὸν χρῆσθαι τούτῳ τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ Κωκυτούς τε καὶ Πυριφλεγέθοντας, καὶ τὴν Ἀχερουσιάδα, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ποταμῶν τε καὶ τῶν

bello navali navim immergebat atque infringebat. Et quoscumque in navali prælio aut rectos aut obliquos gubernatores impetus faciunt, omnes in naves inanes, nulloque consilio rectas incidere. Multis autem naufragiis ad templum delatis, et hominibus semiesis atque adhuc spirantibus in ipso jacentibus, membrisque humanis, ac carnibus quas equæ expuerant, dispersis, facilem Achilles insulæ facit lustrationem. Nam cum Ponti summas aquas adtraxisset, hæc abstersit, atque abluit.

PHŒN. Quicumque, o Vinitor, te haud esse Diis gratum arbitratur, is vehementer a Diis odio habetur. Nam quod tales, tamque divinos teneas sermones, id tibi ab iis proficisci existimo, qui te Protesilao amicum ac familiarem reddidere. Cæterum postquam *Heroicis* nos explevisti sermonibus, quo pacto ipse quidem revixerit, non utique rursus percuncter, quandoquidem hunc sermonem profanum, atque arcanum habere ipsum asseris. Cocytos vero, et Pyriphlegetontes, et Acherusiam, hujusmodique fluminum ac paludum nomina, et, per Jovem, Æacos, horumque

λιμνῶν ὀνόματα, καὶ, νὴ Δία, τοὺς Αἰακοὺς, καὶ τὰ τούτων δικαστήριά τε καὶ δικαιωτήρια, αὐτός τε ἴσως ἀπαγγέλλει, καὶ ξυγχωρεῖ διηγεῖσθαι.

ΑΜΠΕΛ. Ξυγχωρεῖ μὲν, ἑσπέρα δὲ ἤδη, καὶ βοῦς πρὸς ἀναπαύλῃ. Τὰ γὰρ ζευγάρια ὁρᾷς ὡς
753. ἐκ βουλυτοῦ ἥκει, καὶ χρή με αὐτὰ ὑποδέξασθαι,
καὶ ὁ λόγος πλείων τοῦ καιροῦ. Νῦν μὲν οὖν ἐπὶ τὴν ναῦν χαίρων ἴθι, πάντα ἔχων, ὁπόσα ὁ κῆπος φέρει. Κἂν μὲν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον, πλεῖ, ξένε, σπείσας ἀπὸ τῆς νεὼς τῷ Πρωτεσίλεῳ (τουτὶ γὰρ τοὺς ἐνθένδε λύοντας νενόμισται πράττειν), εἰ δ' ἐναντίον εἴη τὸ πνεῦμα, χώρει δεῦρο ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι, καὶ τεύξῃ ὧν βούλει.

ΦΟΙΝ. Πείθομαί σοι, Ἀμπελουργὲ, καὶ οὕτως ἔσται. Πλεύσαιμι δὲ μήπω, Πόσειδον, πρὶν ἢ καὶ τοῦδε ἀκροάσασθαι τοῦ λόγου.

judicia ac fora fortasse nuntiat, et narrare permittit.

Vin. Permittit quidem, verum jam adest vespera, bovesque quietem quærunt. Jugales enim vides, quod ut solvantur jam tempus sit, venire, et me eos admittere oportet: et oratio tempore est prolixior. Nunc igitur ad navim lætus vade, quæcumque noster fert hortus, habens. Et si secundus fuerit ventus, naviga, hospes, cum prius de navi Protesilao libaveris: hoc enim hinc solventes facere consuevere. Quod si adversus fuerit ventus, huc sole oriente revertere, et quæ cupis consequeris.

Phœn. Tibi morem gero, Vinitor; et ita erit. Utinam vero non prius, o Neptune, navigem, quam hunc quoque sermonem audivero.

J. F. BOISSONADI

ADNOTATIONES

IN

PHILOSTRATI HEROICA.

ADNOTATIONES

IN

PHILOSTRATI HEROICA.

(P. 2.) ΦΙΛΟΣΤΡ. ΗΡ.] Morellus et Olearius praenomen addunt Φλαυΐου Φιλοστράτου Ηρ.: nec dixerunt qua auctoritate. Tzetzes quidem chil. VI. 45:

Φιλόστρατος ὁ ΦΛΑΒΙΟΣ, Τύριος, οἶμαι, ῥήτωρ.
Ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἀττικός.

Sed nihil fere ex hoc testimonio quod unicum est proficias: et tot sunt de variis Philostratis difficiles movendae quaestiones, ut si eorum aliquis Flavius fuerit dictus, non inde statim sequatur hunc aliquem esse Heroicorum nostrum scriptorem. In codicibus Φλαυΐου Φιλοστράτου inveni, sed ad *Sophistas* non ad hos *Heroicorum* libros. Delendum igitur duxi praenomen nulla subnixum valida auctoritate, et quo priscae Aldi, Juntae et Nicolini editiones carebant.

(P. 2.) ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ] Haec verba addidi non prorsus inutilia ex codice I meo et Olearii Barocciano. BDEH τὰ πρόσωπα.

(P. 2.) ΑΜΠΕΛ. ΚΑΙ ΦΟΙΝ.] Olearius καὶ edidit e Barocciano pro ἢ, recte omnino, et sic mei codices plerique. G titulum hoc modo conceptum exhibet: Φιλοστράτου Ἡρωϊκά. Τὰ πρόσωπα. Νεόφρων καὶ Παλαίτιμος. Error inde nasci

potuit, quod librarius Heroica descripturus, codicem forte ante oculos alium habuerit, in quo fuerit *Planudis* dialogus ineditus adhuc, de rebus grammaticis, cujus personæ vocantur Νεόφρων καὶ Παλαίτιμος. De hoc Planudis dialogo consulendi VILLOISONUS nuper nostris literis ereptus immature, anecd. gr. II. 79: Harlesius in renovata Fabricii bibliotheca, t. VI. 348. et Martinus cujus tersissimas epistolas WESSELINGIUS edidit, t. I. 194.

(P. 2.) Ἴων ὁ ξένος ἢ πόθεν;] Sic Heliodorus II. p. 94. Ἕλλην δὲ, εἶπεν, ὁ ξένος ἢ πόθεν; In utroque exemplo subaudiendum est ἐστὶ ad ὁ ξένος. Nam hic ut et alibi nominativus non est pro vocandi casu, Attico more, positus, sed vi sua propria gaudet: quod abunde docuit LENNEPIUS Phalar. p. 94: et per varia variorum exempla persecutus est docte ita et enucleate, ut nihil fere sit addendum. — Τίς καὶ πόθεν formula fuit interrogandi hospites et advenas, quam illustravit Albertus observ. p. 486. — His scriptis, vidi locum Heliodori modo citatum mutavisse in præstantissima sua hujus μνθίστορος editione CORAYUM, Græcum cui vetus Græcia non multos habuit doctrina comparandos, nova neminem. Sic legit vir egregius p. 80. Ἕλλην δὲ, εἶπεν, Ἢ ξένος ΚΑΙ πόθεν; ὁ δὲ οὔτε Ἕλλην οὔτε ξένος, ἀλλ' ἐντεῦθεν Αἰγύπτιος. Et ἢ quidem invenit inter collectas Amioto variantes, καὶ scripsit e conjectura. Emendationem firmare posse videbitur responsum οὔτε Ἕλλην οὔτε ξένος: sed certius labefactat simillima nostri formula; et responsum ipsum, ne quid præsidii ex eo petatur, explicandum est. Senex Ægyptius quem Cnemon interrogat, in voce ξένος ludit venuste, vel ludere putat. Gallicis verbis redditus locus et meam et Heliodori mentem planius aperiet. « L'étranger est-il

» grec, ou de quel pays est-il? — Il n'est ni grec ni » étranger, mais Egyptien, d'ici même. » Et notandum insuper ξένος in talibus sæpe nomen esse quo ii compellabantur, cujus proprium nomen erat ignotum, nec omnino semper indicare *natione externum*, vel *barbarum*. Hippocrates, vel alius quilibet, *epist. p.* 325. Cujac. Προσέβλεψέ τε εἰς ἐμὲ καί φησι· χαῖρε ΞΕΙΝΕ. Κἀγώ· Πολλὰ δὲ καὶ σὺ, Δημόκριτε ἀνδρῶν σοφώτατε. Ὁ δὲ αἰδεσθεὶς, οἶμαι, ὅτι ΟΝΟΜΑΣΤΙ οὐ προσεῖπέ με, Σὺ δὲ, ἔφη, τίνα καλέομεν; ἀγνοίη γὰρ τοῦ σοῦ ὀνόματος, πρόφασις τῆς ΤΟΥ ΞΕΙΝΟΥ προσηγορίας. Certiorque mihi eo videtur vetus Heliodori lectio, nostræ simillima, quod et in sequentibus nostrum imitatus est. Nam Philostratus : τὸ δὲ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς; Heliodorus vero : πόθεν οὖν Ἑλληνίζεις τὴν στολήν; Elegantissimum et ἀττικώτατον Heliodori locum vindicandum ideo duxi, quod major erat editoris doctrina et auctoritas : et vix dubito, quæ est Corayi humanitas, quin mihi facile condonet a se discedenti; sit meus error, nec ne. — Cæterum si in his Heliodorus Philostratum, Philostratus Æschylea imitatus esse videtur, quæ sua fecit facetissimus rerum Aristophanes Thesm. 136.

Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;

(P. 2.) Φοῖνιξ, Ἀμπ. τῶν περὶ Σιδῶνά τε καὶ Τ.] Sch. τῶν ὄντων περὶ Σιδῶνα· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλοι. — In A τε fuit erasum. — Revocavi ex Aldina, Juntina, Nicoliniana et codicibus Φοῖνιξ quod prave omiserant Niger, Morellus et Olearius : Codices nonnulli habebant Φοίνιξ. Sed servavi editum Φοῖνιξ. Et sic scribere placuit Schweighæusero eruditissimo *ad Athen. anim.* I. *p.* 476. Alii tamen editores Φοίνιξ prætulerunt, iique doctissimi. De horum nominum accentu lis est adhuc sub judicibus. — Σιδῶνα

recta est vocis scriptura, non Σιδόνα, ut est apud Dionysium *perieg.* 912.

Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Sed versus emendatius legitur in codice Parisino 2708:

Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν.

(P. 2.) Τὸ δὲ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς;] Sch. ἤγουν ἡ Ἰωνικὴ στολή.

(P. 2.) Ἐπιχώριον ἤδη καὶ ἡμῖν] Schol. ἐντόπιον, ἐγχώριον, σύνηθες.—Noster in Apollonio VIII. 7. § 12. p. 346. ΦΥΣΕΙ γοῦν ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ κτλ. I. 32. p. 40. σοφίαν τε ἥπερ ΥΜΙΝ ἐστὶν ΕΠΙΧΩΡΙΟΣ.

(P. 2.) Πόθεν οὖν μετεσκεύασθε;] Sch. ἐκ ποίας αἰτίας τὰς σκευὰς, ἤγουν τὰ ἱματία μετηλλάξατε. — Moschopulus in Eclogis atticis quas ex Philostratea Technologia præcipue concinnavit, huc forte respiciens: Τὸ πόθεν ἐνίοτε μὲν ἐστὶν ἐρωτηματικὸν καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ποίου τόπου, ἤγουν ΑΠΟ ΠΟΙΑΣ ΑΙΤΙΑΣ. De hoc sensu πόθεν non ita obvio vide Locellam Xenoph. Eph. p. 279.

(P. 2.) Σύβαρις Ἰωνικά] Schol. ἡ τρυφή.—Deliciis nobilis fuit Sybaris, quod, si qui forte ignorabunt, discere poterunt ex Æliano, Diodoro, Athenæo, Politiano miscell. 15. qui multa collegit loca, Blanchardo *mém. acad. Inscr.* t. 9. p. 163. et ex aliis bene multis. Hinc Σύβαρις proverbialiter pro luxu et mollitie usurpatur; et sic sæpissime apud Philostratum, cujus exempla et aliorum alia invenies apud Junium adag. VIII. 13.—Nec notus est minus Jonum luxus. Maximo Tyrio diss. III. § 3. inter celeberrimas voluptates recensetur: Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν θρυλλούμενα ἐς αὐτὴν (τὴν ἡδονὴν) ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ ΙΩΝΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ, καὶ τράπεζαι Σικελικαὶ, καὶ ὀρχήσεις ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑΙ καὶ ἑταῖραι Κορίνθιαι κτλ. Notandumque Sybaritas facile omnium ἡδονικῶν prin-

cipes, Italorum, maximi facere Tyrrhenos, τῶν δ' ἔξωθεν, τοὺς Ἴωνας, ὅτι τρυφῇ προσεῖχον, ut ait Athenæus XII. 17. Idem XII. 28. hunc citat locum Comici Iones irridentis:

Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία
Εἶφ' ὅ, τι πράττει.......

Sic enim scribendum puto pro εἶφ' ὅτι πράττει. Et metrum, de quo fere desperabat editor doctissimus, stare quodammodo posse videtur, numeris tamen; fatebor enim, valde duris et rudibus. Sed Comici talia non semper curabant. Non numerosi certe sunt hi non dubii versus, alter Posidippi Athenæi IX. 20. v. 20.

Ὁ διδοὺς ἐπιφανής, ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων,

et Sosipatri alter ibid. 22. v. 50.

Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάδην.

(P. 2.) τὴν Φοινίκην κατέσχεν ὁμοῦ πᾶσαν] CI sine ὁμοῦ. In A fuerat omissum; addidit corrector. — Ὁμοῦ omnino probum est. Sic loquuntur Græci et ipse noster qui ὁμοῦ et πᾶς sæpissime jungit. Infra p. 20. ναῦν ἀποχρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν : et p. 68. ἐμάχετο δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁμοῦ πάντας. et p. 220. ὁμοῦ πᾶσιν Ἕλλησιν. Adde vitam Tyanensis IV. I. Sophistas I. 21. p. 517. Omitto alia multa exempla parvo labore et magno cum tædio congerenda. Ὁμῶς quoque cum πάντες ponebant. Orpheus in loco nobilissimo:

—— Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς.

Athenæus IX. c. 16. δι' ὀρνίχων ὁμῶς πάντων. Ita lego non ὅμως. Sic Apollonius Rhodius I. 475. 514. et alibi; ut et alii. Dicebant et ἅμα πάντες, quod sæpius occurrit apud Homerum. Plutarchus *de profectu in*

virtute c. 2. ubi agit de Stoicæ Philosophiæ difficultatibus : *μεγίστης δὲ τῆς εἰς μίαν ὁμοῦ κακίαν πάντας ἀνθρώπους, πλὴν ἑνὸς τοῦ τελείου, τιθεμένης, ὑφ' ἧς αἴνιγμα γέγονεν ἡ λεγομένη προκοπὴ, μικρὸν ἀπολείπουσα ἐσχάτης ἀφροσύνης, τοὺς δὲ πάντων ἅμα παθῶν καὶ νοσημάτων ἀφειμένους ἀπ' αὐτῆς, ἔτι τοῖς μηδενὸς ἀπηλλαγμένοις τῶν κακίστων ὁμοίως περιέχουσα κακοδαίμονας.* Quem prolixum locum non eo tantum consilio descripsi, ut *πάντες* cum *ὁμοῦ* et *ἅμα* scriptum sisterem, quod sane vix tanti fuisset, sed ut ultimis, quæ ægrotant, si possem, mederer. Morbi sedes est in *ἀπ' αὐτῆς* : deest etiam negatio, quod vidit Wyttenbach, qui legit *τοὺς μὴ πάντων*, emendatione recipienda; *δὲ* enim facile carebimus, cum sensui non serviat, immo noceat. Mox pro *ἀπ' αὐτῆς* vir clarissimus proponit *ἀπολύτους* vel *αὐτοῖς*, quorum neutrum videtur facere satis. Ego pro ΑΠ' ΑΥΤΗΣ malim ΑΠΑΝΤΑΣ, sic disposito loco : *τοὺς* ΜΗ *πάντων ἅμα παθῶν καὶ νοσημάτων ἀφειμένους*, ΑΠΑΝΤΑΣ *ἔτι τοῖς μηδενὸς*....... Si *τοῖς* ante *ἔτι* transponeretur, ordo esset paulo concinnior. Apud Synesium ep. 145. p. 283 B. ΠΑΣΑ ΟΜΟΥ *σε ἡ οἰκία καὶ παῖδες καὶ γέροντες καὶ γυναῖκες προσαγορεύουσι* : ubi dubium movet codex 1039 habens, *πᾶσά μου σε ἡ οἰκία* : prorsus ut epist. 143. p. 281 B. *προσαγορεύει σε πᾶς μου ὁ οἶκος*. — Restituenda vox *πάσας* Philostrato, omissa, ut videtur, in hoc vitæ Apollonii loco, I. 28. p. 36. *ξυνειληφέναι ὁμοῦ τὰς ἀρετὰς βούλει*. Nihil variat codex A. Sed velim scribi *ξ*. ΠΑΣΑΣ ΟΜΟΥ *ἀρετὰς β*. Sic ibidem 35. p. 44. *μισοῖτ' ἂν ὡς* ΟΜΟΥ ΠΑΣΑΣ *κακίας* ΞΥΝΕΙΛΗΦΩΣ. Themistius or. I. p. 5 A. ΑΠΑΝΤΑ ΟΜΟΥ *τὰ ἀγαθὰ* ΣΥΝΕΙΛΗΦΥΙΑ *δείκνυται*. — Formulam *πᾶς ὁμοῦ* aptissime Alciphroni II. 28. restituit Bastius amicissimus epist. crit. p. 125.

(P. 2.) *καὶ γραφὴν ἐκεῖ ἄν τις, οἶμαι, φύγοι μὴ τρυφῶν*]

Olearius aliter locum hunc edidit, isto nempe modo: καὶ γραφὴν ἐκεῖ οὔ τις, οἶμαι, φύγοι μὴ τρυφῶν, et vertit: « neque ibi quis accusationem, ut puto, effugerit, qui » luxui indulgere noluerit. » Et ut omnibus clarius luce constaret quam prave criticam faceret, ad οὔτις hæc est ejus notula: « edit. male αὔτις. Verterat tamen Ste- » phanus Niger ac si ipse quoque οὔτις legisset. » Editiones habent omnino omnes ἐκεῖ ἄν τις, non αὔτις vel οὔτις, nec dissentiunt codices; nam absens οἶμαι ab Olearianis, et Barocciani φεύγοι, nihil ad rem. Stephani Nigri, quem sibi testem advocat Olearius, versionem habes, et prorsus immerito virum doctum calumniatur. Γραφὴν φεύγειν significat, quod ignorabat Lipsiensis editor, *accusari*, non vero *accusationem effugere*, quod diceretur γραφὴν ἀποφεύγειν vel ἐκφεύγειν, testibus grammaticis omnibus, Thoma, Ammonio, cum suis interpretibus, Moschopulo *eclog.*: teste demum scholiaste nostro, sic hæc verba interpretato: γραφὴν φύγοι· ἤγουν, κατηγορηθείη. Ergo revocanda fuit pristina lectio temere et indocte immutata ab Oleario, de quo vere dixit Ruhnkenius Tim. p. 106. eum plura Philostrato vulnera inflixisse quam sanasse. — Non uno in loco hac notissima formula usus est Philostratus, nec doctius intellexit Olearius. Apoll. vit. VII. 24. ἑτέρου δ' αὖ φήσαντος γραφὴν φεύγειν... quæ sic non vertit, sed pervertit: *cumque alius sibi dicam amoliendam diceret.* Melius fecisset si intactam reliquisset Morelli versionem quæ proba est. VIII. 2. p. 323. ὅτ' ἔφυγε τὴν γραφήν, interpretatur, *quando ab accusatione se liberavit:* nec melius ipse Morellus, *quando absolutus est.* Agitur de Socrate: vertendum est: *quando fuit accusatus.* Sic jubent orationis græcæ proprietas et historica fides.

Xenophon memor. IV. 4. de eodem Socrate: ὅτι τὴν Μελίτου γραφὴν ἔφυγε. Ineptiret qui verteret ex mente Olearii: *Cum Meliti accusationem effugit.* VIII. 7. § 4. sententia similis ab Oleario similiter depravata est. Ἀσφοδίλου δὲ, ὦ θεοὶ, καὶ τραγημάτων καὶ καθαρᾶς ὀψοφαγίας γραφὴν φεύγω. Lipsiensis Heros: *ipse vero proh Deos! ob Asphodelum et secundas mensas puraque obsonia intentatam litem amoliri laboro.* Morellus recte intellexerat.

(P. 2.) βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσίν;] Schol. ἐκ ποίου τόπου εἰς τίνα τόπον βαδίζεις ἀπηρτημένος τῆς προκειμένης ὁδοῦ. — Scripsi ποσὶν cum H, pro ποσί: in fine periodi ν optime additur. — Μετέωρος hic esse positum credo, quasi μετέωρος τὸ βλέμμα *elato vultu et sublimi.* Et sic capiebat VILLOISONUS: « le vigneron demande » au Phénicien pourquoi il marche la tête levée et sans re» garder à ses pieds. » Verba sunt viri desideratissimi in quadam ad me epistola. Vide et finem notæ sequentis. — τὰ ἐν ποσὶν sunt *obvia quævis.* Longus I. p. 11. οὐκ ἀκριβὴς τῶν ἐν ποσὶν ἡ πρόσοψις ἦν. II. p. 47. λίαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. Hoc usus est nostri loco Erasmus in adagio *ante pedes* III. 7. 17. Philostratus vit. Apoll. VIII. 7. § 12. p. 346. alio sensu hæc ipsa verba junxit: ἰδεῖν δὲ πολλὴ ἡ Ἀρκαδία καὶ ὑλώδης, οὐ ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ μόνον, ἀλλὰ καὶ ΤΑ ΕΝ ΠΟΣΙ ΠΑΝΤΑ.

(P. 2.) ξυμβόλου καὶ φήμης] El et margo Morelli ξυμβούλου, vitiose prorsus. Nam infra p. 20. βουληθεὶς δὲ ΞΥΜΒΟΛΩ περὶ τοῦ ἐνυπνίου χρήσασθαι: quod ad hæc ipsa de quibus agimus verba respicit. Notanda insuper frequens ξυμβόλου et φήμης copulatio. Xenophon mem. I. 1. οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ ξυμβόλοις. Aristides orat. sacr. III, fin. ἅμα ἔλεγον περὶ τῆς τοῦ θεοῦ γοργότητος καὶ δυνάμεως,

δυνάμεως, πόση τις εἴη καὶ κατὰ φήμας καὶ κατὰ συμβόλους: ubi in codice 1040 Parisino manus recentior accentum retraxit in σύμ, ut fieret σύμβολα: nam terminationis compendium inter λα et λους ambiguum est. Nemesius c. 42. p. 343. καὶ τὰ σύμβολα δὲ καὶ φῆμαι: Libanius t. 4. p. 120. ἐζήτουν δὲ περὶ τούτων οὐ συμβόλοις οὐ φήμαις: ubi Reiskius e codice notavit συμβούλοις, eadem ac in nostro loco varietate. Wyttenbachius in notis ad Juliani primam orationem de variis vocis φήμης significationibus eruditissime disserens, hoc Heroicorum adducto loco, animadvertit (*Schæf. ed.* p. 158.) φήμην hic esse *omnem per vocem factam divinationem, ut* ξύμβολον *omnem reliquam;* et rursus σύμβολον *esse signum e quo quid conjicimus, tum peculiariter ea quæ oculis forte objiciuntur, et homines adeo et quæcumque nobis obviam veniunt.* Quod poterat firmare verbis Synesii *insomn.* 132 B. τοῖς δὲ καὶ τὰ καλούμενα σύμβολα τῶν ἐσομένων ἐστὶν ἀρίδηλα γράμματα, φωναί τε καὶ συγκύρσεις ἐπ' ἄλλῳ γινόμεναι. — Ergo ne ξύμβολον, si quod occurreret, ipsi periret non animadversum, μετέωρος Phœnix incedebat; moxque videbimus p. 20. Vinitoris σύγκυρσιν ipsi pro συμβόλῳ fuisse: βαδίζων δὲ ὡς εἶδες, πρώτῳ ἐντετύχηκά σοι.

(P. 4.) ἀφήσειν ἐς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν] Schol. ἀμετάβατον. Ἔστι δὲ καὶ μεταβατικὸν, ὡς τὸ, ἀφῆκε τὴν ναῦν. — Ἀφήσειν vox est nauticæ rei propria. Noster infra p. 262. ἄρασαι περὶ ἕω ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θερμώδοντος, ΑΦΗΚΑΝ ἐς τὸ ἱερόν. Et Soph. II. I. p. 550. ἐκ Κεραμεικοῦ δὲ ἄρασαν (τὴν ναῦν) χιλίᾳ κώπῃ. ΑΦΕΙΝΑΙ ἐπὶ τὸ Ἐλευσίνιον. Vit. Apoll. III. 24. p. 115. ἡμεῖς γὰρ νύκτωρ ΑΦΗΣΟΜΕΝ. IV. 34. p. 174. ἐπὶ Μαλέαν ἦλθεν — ὡς ἐς τὴν Ῥώμην ΑΦΗΣΩΝ. Et mox nonnullis interjectis, οὐσῶν δὲ ἐν Μαλέᾳ νηῶν πλειόνων αἳ ἐς Κρήτην ΑΦΗΣΕΙΝ ἔμελλον. Adde

36

v. 20. p. 203. VII. 10. VII. 12. p. 290. VIII. 14. VIII. 6. p. 326. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος μὲν αὐτῷ ξυνεγράφη τις, ὡς πρὸς ὕδωρ ἐς τὴν ἀπολογίαν ἀφηγήσοντι. Monstrum vocis ἀφηγήσοντι servavit Olearius, quem Eusebii adv. Hier. c. 41. varians lectio ἀφήσοντι debebat meliora docere. A habet quoque ἀφήσοντι, omnino reponendum. Ἀφήσοντι ἐς τὴν ἀπολογίαν metaphorice dicitur. Sic et alibi pulchre vocem a nauticis ad moralia detorsit noster. Soph. I. 25. § 5. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν Εὐφράτου τοῦ Τυρίου, ΠΛΗΡΕΣΙΝ ΙΣΤΙΟΙΣ ἐς τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν ΑΦΗΚΕΝ. Gruterus male conjiciebat ἐπαφῆκεν. Suidas in Ἱστίον legit καθῆκεν quod probat Toupius t. I. p. 280. nullo jure. Ipse Suidas in Πλῆρες eadem Philostrati verba, insciis interpretibus, repetens, genuinam exhibet lectionem ἀφῆκεν, quam vere Philostrateam esse satis superque firmant allata exempla, et habet codex A a me inspectus. Confer Abreschium diluc. Thucyd. p. 672.

(P. 4.) δεινὴ δὲ, οἶμαι, ἡ θάλαττα] Schol. δύσπλοος.—Maris Ægæi procellæ in proverbium abierant. Confer Erasmum adág. III. I. 47. et Albertum miscell. crit. p. 310. Pars Ægæi maris Eubœæ vicina maximis præsertim fuit obnoxia fluctuum tempestatibus. Noster vit. Apoll. IV. 15. ΤΟ ΕΠ' ΕΥΒΟΙΑΣ ΠΕΛΑΓΟΣ ὃ καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ τῶν χαλεπῶν καὶ δυσμετρήτων εἶναι. Frequentes sunt apud Veteres loci de Ægæa inclementia. Pancratis epigramma III. in Epieridem scriptum est, quem, vergentibus Hyadibus,

Ὤλεσεν ΑΙΓΑΙΟΥ ΔΙΑ ΚΥΜΑΤΟΣ ἄγριος ἀρθεὶς
Λίψ —

Nec dissimilia Polyanthi fata de quo venusti feruntur Phædimi versus:

—— τὸν δὲ δυσπὶς
Ὤλεσεν ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΥΜΑ περὶ Σκίαθον.

Johannes Chrysostomus in Matth. t. VII. p. 780 D. varia variorum recensens marium pericula, Ægæas procellas non omisit. Locum describam, quia pulcher est, nec multum notus. Καὶ ὁ μὲν ΑΙΓΑΙΟΣ ΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΕΣΤΙ ΧΑΛΕΠΟΣ, ὁ δὲ πορθμὸς ὁ Τυῤῥηνικὸς διὰ τὴν στενοχωρίαν, ἡ δὲ Χάρυβδις ἡ πρὸς τὴν Λιβύην διὰ τὰ τέλματα, ἡ Προποντὶς ἡ ἔξω Εὐξείνου Πόντου διὰ τὸ ῥαγδαῖον καὶ ῥόθιον, τὰ ἔξω Γαδείρων διὰ τὴν ἐρημίαν καὶ τὸ ἄτριβες καὶ τὸ ἀνιστόρητον τῶν τόπων, καὶ ἄλλο μέρος δι' ἕτερον. Lepidi sunt Menandri versus in *Arrephoro* de uxore non ducenda:

—— ἀληθινὸν
Εἰς πέλαγος αὑτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων,
Οὐ Λιβυκὸν, οὐδ' ΑΙΓΑΙΟΝ, οὐδ' Αἰγύπτιον.

Non desunt Latinorum loci similes. Pseudo-Seneca in Phœnissis v. 312.

« —— Tu tantum impera :
» Hîc Œdipus *Ægæa* tranabit *freta*,
» Jubente te. —— »

Horatius III. od. 29 :

« Tutum per *Ægæos tumultus*
» Aura feret. — »

Ubi conferendus MITSCHERLICH. Adde D. Heinsium ad Sil. Ital. I. 468. — Non omittendum est de vocis Αἰγαῖον orthographia, Suidam in Αἰγαῖον πέλαγος accentum attice ad primam retrahere : ἀττικώτερον δὲ τὸ Αἴγαιον.

(P. 4.) οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι] Sch. πλευσθῆναι.—Nihil frequentius hoc infinitivi activi vel medii usu cum sensu passivo. Noster Apollon. I. 41. p. 49. ζῶον εὔσπτόν τε καὶ ΡΑΔΙΟΝ ΒΟΣΚΕΙΝ. II. 3. p. 51. δεσμά... οὐ ΡΑΔΙΑ ΞΥΜΒΑΛΛΕΙΝ τὴν ὕλην. A legit οὐ ῥᾴδιον ξυμβάλλειν, ferendum, si addas ἂν οὐ ῥ. Sed tunc perit elegantia loci. II. 13. p. 63. ἰδόντες πελιδνοὶ καὶ μανοὶ, ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΑΣΘΑΙ ΤΕ ΑΤΟΠΟΙ, quam lectionem a suis codicibus datam perite substituit Olearius vulgatæ μεταχειρίζεσθαι. Inveni etiam in A μεταχειρίσασθαι. VII. 26. p. 307. bene Olearius οὐ ΡΑΔΙΟΙ ποταμοὶ ΥΠΕΡΒΗΝΑΙ e codicibus dedit pro edito οὐ ῥᾴδιον: et A ῥᾴδιοι.

(P. 4.) Βαδίζω δὲ τὴν ἐναντίαν ὁδὸν τῷ ἀνέμῳ] Βαδίζειν ὁδὸν sæpius occurrit. Philostratus Apoll. I. 41. p. 48. τὸ γὰρ μῆκος τῆς ὁδοῦ κρεῖττον ἢ βαδίσαι πᾶσιν. Xenophon mem. II. 1. § 11. ὁδὸς ἣν πειρῶμαι βαδίζειν. Pseudo-Phalaris ep. 17. οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τις οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδὸν σου βαδίσας ἥψατο πολιτείας. Philostratus Apollon. I. 1. p. 2. τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα ΒΑΔΙΣΑΙ φασὶ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ, metaphora non adeo vulgari, sed intacta relinquenda. Olearius ex Scholiaste Anthologiæ libenter reponeret τὴν ὁδὸν ταύτην: quod esset facilius quidem et vulgatius, sed altera lectio est exquisitior, nihilque omnino habet autoritatis iste Scholiastes recentissimus. Codex A cum edita consentit.

(P. 4.) τὰ γὰρ ὑπὲρ εὐπλοίας πρὸς τουτονὶ τὸν σκοπὸν διαρρέουσι Φοίνικες] BE et Oleariani duo τὰ γὰρ εὐπλοίας quod non est contemnendum. Laudianus καὶ γὰρ ὑπὲρ, male. Codices habent omnes σκοπὸν, ut et editi, non τρόπον, qua conjectura textum adulteravit Olearius. Σκοπὸν jam satis codicum consensu tutum, tuetur insuper epigramma ἀδέσπ. 31. quo Poeta Diodori varium et mutabilem sem-

per animum nauticis comparationibus ex industria exaggerans, hæc ait inter alia:

> Τυφλὰ δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν
> Δινεῦμαι μεγάλῳ κύματι πλαζόμενος.
> Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες ΣΚΟΠΟΝ ἢ πάλι μίσους,
> Ὡς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Hoc est, ἔκθες σκοπὸν πρὸς ὃν θεωρήσω νηχόμενος. Σκοπὸν interpretor σύμβολον, et sic Niger vertens *signum*. Bastius amicus meus doctissimus, pro sua in me meaque studia benevolentia, mecum communicavit fragmentum Lexici inediti Coisliniani, quod lectoribus non invidebo. (Σκοπὸς) καὶ ΣΗΜΕΙΟΝ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ, καὶ σκιὰν (sic) τύπον· λέγεται δὲ σκοπὸς, καὶ ἔννοια, ἐνθύμησις, λογισμὸς, βουλὴ, νόος, γνῶσις, νόησις ἐν ἀποκειμένη τῇ ψυχῇ ἀνατύπωσις, διαλογισμός. Lege: νόησις ἐναποκειμένη τῇ ψυχῇ, ἀνατύπωσις. Quod scribitur sensu caret. Animadvertendum est citata verba esse petita ex additione marginali, et recentius scripta.

(P. 4.) σοφοί γε — τὰ ναυτικὰ ὄντες] Schol. καλῶς ποιοῦσι κατὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν ναυτῶν. Forte τῶν ναυτικῶν. — Dionysius perieg. 905. de Phœnicibus:

> Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες ἐπωνυμίην Φοίνικες·
> Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς οἱ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν,
> Οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
> Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο
> Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσσαντο.

Non importune monebo codicem Parisinum 2708 pro ἁλιδινέος habere ἁλιμηδέος, cum tali glossa: τὴν φροντίδα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐχούσης: hancque lectionem probare Paraphrasten ejusdem codicis, his verbis, πρῶτοι γὰρ τῆς ἁλιδινέος ἐμπορίας, τῆς στρέμματα πολλὰ ἐχούσης θαλασσίας ἐμπορίας,

ἐποιήσαντο μνείαν, ἢ μᾶλλον ἁλιμήδιος θαλάσσης, ἵν᾽ ᾖ οὕτω, τὴν μερίμναν καὶ φροντίδα τῆς θαλάσσης πρῶτοι ἐποιήσαντο. Equidem malim ἁλιμήδιος. Codex idem non habet δ᾽ ante ἀνδρῶν: quod tollit ambiguitatem. Posset etiam legi τῶνδ᾽.

(P. 4.) ὑμεῖς γάρ που καὶ τὴν ἑτέραν ἄρκτον ἐνεσημήνασθε τῷ οὐρανῷ καὶ πρὸς αὐτὴν πλεῖτε.] Schol. ἤγουν τὴν μικρὰν Ἑλίκην, τὴν Κυνόσουραν ἐσημειώσασθε. — Oleariani duo πυ. — Locus est classicus Arati Phœn. 42.

> Τὴν μὲν Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
> Τὴν δ᾽ ἑτέρην Ἑλίκην. Ἑλίκη γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
> Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
> Τῇ δ᾽ ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.

Valerius Flaccus I. 17.

> « . . Neque enim in *Tyrias Cynosura carinas*
> » Certior, aut Graiis Helice servanda magistris. »

Ubi vide Carrionem et ad v. 19. Burmannum. De mytho confer Eratosthenem c. 2. cum Koppiersii observationibus p. 97. seq.

(P. 4.) πρὸς αὐτὴν πλεῖτε] Schol. ἀφορῶντες δηλονότι. — Epigramma ἀδεσπ. 372. in Smyrnæ Pharum:

> Μηκέτι δειμαίνοντες ἀφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην
> ΕΙΣ ἐμὲ θαρσαλέως ΠΛΩΕΤΕ ποντοπόροι.

(P. 4.) τὰς ἐμπορίας διαβέβλησθε] Male audiebant Phœnices ob nimiam lucri cupiditatem. Vide Suidæ Σῦροι πρὸς Φοίνικας, et Erasmum adag. III. 5. 56; Junium adag. I. 61. et 76; Cognatum adag. 2. 162. Munckerum ad Anton. Liber. c. 39.

(P. 4.) ὡς φιλοχρήματοί τε καὶ τρῶκται] Plato Republ. IV. t. 6. p. 359. ΤΟ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΟΝ Ο ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ ΕΙΝΑΙ καὶ τοὺς κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ

ἤκιστα. Suidas Τρώκτης, ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνων· οἷον ἀποτρώγων. Ubi Toupius t. 2. p. 278. citat Homerum Odyss. ξ. 289:

> Δὴ τότε ΦΟΙΝΙΞ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
> ΤΡΩΚΤΗΣ, ὃς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.

quos Poetæ versus respiciebat noster. Lucanus 1. 181.

«Hinc *usura vorax* avidumque in tempora fœnus.»

Vim vocis non male declarant hæc Æliani H. A. 1. 5. ὁ ἰχθὺς ὁ Τρώκτης· τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα. Vide et Ruhnkenium ep. crit. p. 117.

(P. 4.) ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμπέλοις] A ἐν ταύτῃ τῇ ἀμπέλῳ. Suprascripsit corrector vulgatam terminationem. —Infra p. 14. ἐν ἄστει ἔζων.

(P. 4.) ἐσπυριεῖ] Schol. ἐσπύρας συλλέξει· γράφεται παθητικῶς καὶ ἐνεργητικῶς, οἷον, ἐσπυρίζω καὶ ἐσπυρίζομαι. Οὕτως καὶ ἀπανθίζω καὶ ἀπανθίζομαι, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω.

(P. 4.) καταβαλών σοι δραχμὴν] Schol. καταθέμενος. — Thomas: καταβολὴ ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ῥῆμα, ὡς το, κατέβαλε τἀργύριον. Infra p. 8. τί ἂν οὖν ΚΑΤΑΒΑΛΛΟΙΜΙ; noster Sophist. II. 1. § 4. ξυνέβησαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Ἡρώδην πέντε μνᾶς αὐτῶν ἑκάστῳ ἐσαπὰξ ΚΑΤΑΒΑΛΟΝΤΑ πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὴ ἀεὶ διδόναι. Olearius inattentior omisit ἐσαπὰξ. A αὐτὸν ἑκάστῳ quod malim, ob alterum αὐτῶν statim sequens.—Confer Villoisonum ad Long. p. 109. plura Alciphronis exempla citantem, quibus unum addam 1. ep. 12. a meo mihi Bastio indicatum, et in quo notanda est forma verbi media quæ minus frequentatur: ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν ΚΑΤΕΒΑΛΕΤΟ.

(P. 4.) ὅτῳ δὲ ἀποδώσῃ τὸ γλεῦκος] Editiones ἀποδώσεις quod probavit Olearius, rejecto a duobus codicibus oblato ἀποδώσῃ, quod et inveni in meis ABEFGH. ἀποδώσεις

legitur in CDL Scholium: « ἀποδώσῃ· πωλήσεις. Ἀποδίδωμι » μὲν τὸ ὀφειλόμενον, ἀποδίδομαι δὲ, τὸ πιπράσκω. » Quæ Scholiastæ nota optima est: sic infra p. 242. ἀποδίδονται, recte interpretatur πωλοῦσιν, et ἀπέδοντο, ἐπώλησαν. Ergo et linguæ ratione, et codicum autoritate ductus recepi ἀποδώσῃ. Et sic olim jusserat VALCKENARIUS ad Xenoph. mem. p. 244, remittens ad DAWESII miscell. p. 242. cui adde TOUPIUM em. t. 3. p. 105. Certe apud scriptores notæ melioris ἀποδίδοσθαι semper *vendere*, ἀποδιδόναι *reddere* significat. Infra p. 6. ἀποδίδωμι etiam active scribebatur in sensu *vendendi*; ἢ ὠνοῦμαι ἢ αὐτὸς ἀποδίδωμι; sed codices omnes omnino habebant ἀποδίδομαι quod reposui; et sic legerat in suo codice Philemo Lexicographus cujus locum ibi citabo. Observavi præterea Philostratum τὸ ἀποδίδοσθαι pro *vendere* semper usurpare. In Apollon. II. c. 39. p. 91. χρόνῳ δὲ ὕστερον ἡ γῆ ῥαγεῖσα χρυσοῦ τινὰ ἀνέδειξε θήκην ἥν φησι μὲν ἑαυτῷ προσήκειν μᾶλλον ὁ τὴν γῆν ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ, καὶ γὰρ οὐδ' ἂν ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ τὴν γῆν, εἰ... confer exempla similia eodem capite p. 92. Sic ibid. c. II. p. 60. τί οὖν, ἔφη, εἰ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ τις ἡμῖν τὸν παῖδα βούλοιτο, ΩΝΗΣΗ αὐτόν; adde Heroic. p. 242. 262. bis; et rursus vit. Apollon. p. 173. 203. 275. 346. 369. Locum alium nostri integrum apponam, ubi diserte ἀποδίδοσθαι et ἀποδιδόναι distinguuntur: Apoll. III. 55. p. 138. Καρμανοὶ δὲ Ἰνδοὶ γένος ἥμερον, εὔιχθυν οὕτω νέμονται θάλατταν, ὡς μηδ' ἀποθέτους ποιεῖσθαι τοὺς ἰχθῦς, μηδὲ ὥσπερ ὁ Πόντος ταριχεύειν, ἀλλ' ὀλίγους μὲν αὐτῶν ΑΠΟΔΙΔΟΣΘΑΙ, τοὺς δὲ πολλοὺς ἀσπαίροντας ΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ τῇ θαλάττῃ. Discrimen etiam optime illustrat Synesius epist. 6. Miles quem erat furatus equum ab ipsis voluit emere possessoribus, oblato pretio perexiguo, καὶ μὴ ΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝΟΙΣ οὐκ ΑΠΟΔΙΔΩΣΙ, inquit Episcopus

pus elegantissimus. Nec aliter hæc verba accepit Xenophon : vide indices editorum. Apud Arrianum Xenophontem alterum Alex. III. c. 19. § 12. *τοὺς ἵππους ἀπέδοντο* verterem *vendiderunt*, non ut interpres *reddiderunt*; nam Arrianus pro *reddere* aliis in locis *τῷ ἀποδιδόναι* utitur. Infinita alia quæ sunt ad manum scriptorum exempla omitto; nam res jam extra dubium esse posita videtur. Hunc hujus verbi usum secutus est jam vergente lingua Theodorus Hyrtacenus cujus epistolas e codice Parisino edidit in *notitia manuscriptorum* vir eruditissimus Delaporte du Theil. Theodorus ille, homo christianissimus, idemque ineptissimus fuit, sed qui non ineleganter scriberet. Epistolæ 30. partem describam, etsi paullo longiorem, quia liber paucorum manibus teritur, locusque non est illepidus : *εἰ μὲν πυρήσειν Αἰσχύλοι, ἢ μὴν Εὐριπίδαι, ἢ Σοφοκλεῖς, τραγικοὶ ποιηταὶ, παρ' ἐμοὶ, ῥᾷστ' ἂν,* ΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΩΝ *αὐτῶν, οὐμὸς ἠκέστησεν ἵππος· ὀλίγον γὰρ ἢ μηδὲν ἐλυμηνάμην τῷ βίῳ. Ἐπειδὴ δ' ἀντ' αὐτῶν ἄνδρες εἰσὶ θεολόγοι, Γρηγόριοι δηλαδὴ, Βασίλειοί τε καὶ Χρυσόστομοι, κοσμικοὶ φωστῆρες ἀειλαμπεῖς, τίν' ἄν τις* ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ *τούτων, δικαίως εἴη γ' ἂν* ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ; *μᾶλλον δὲ πῶς ἂν ἔξω δίκης ἑαυτὸν θείη δεινῆς; Ὡς ἐγώ γ' ἂν ἐμαυτὸν ἢ ῥημάτιον τηλικούτων ἀνδρῶν βουληθείην προέσθαι.* Pii certe animi sensus, ideoque laudandi; sed sic periere nobis Menander, Sappho, Anacreon, Comici Tragicique pene omnes, totque alii scriptores suavissimi, quibus amissis res literaria penitus labefactatur, dum servatæ tot Catenæ et Homiliæ Patrum Religionem nihil fere juvant.

(P. 4.) *τὴν ἀνθοσμίαν*] De vini Anthosmiæ paratione vide Athenæum I. c. 58. et notam eruditam Schweighæuseri : Thomam Magistrum cum interpretibus p. 73.

— Elegans est nostri locus Soph. II. I. § 9. p. 557, *ἱκανὰ γάρ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνθοσμίαν τὸ γεῦμα* : quæ aliquid habent Platonicæ dictionis : nam Plato Alcib. I. c. 17. p. 84. *Nürnberger* : *καὶ ἅμα* ΤΑΥΤΑ ΙΚΑΝΑ ΔΗΛΩΣΑΙ *καὶ τἄλλα ὅσα τούτοις ἀκόλουθα.*

(P. 4.) *ὥσπερ ὁ Μάρων*] Vide notam infra p. 416. ad *Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάνθους.*

(P. 4.) *Εἰ μὲν εἰσί που τῆς γῆς Κύκλωπες*] Nam Vinitor a Protesilao edoctus Cyclopes in rerum natura nullos unquam fuisse credebat.

(P. 4.) *οὓς λέγεται ἡ γῆ ἀργοὺς βόσκειν φυτεύοντας οὐδὲν, οὐδὲ σπείροντας*] BE *βόσκειν σπείροντας οὐδὲν, οὐδὲ θερίζοντας*, quod et invenit Olearius in suorum uno. Laudianus etiam *τρέφειν* pro *βόσκειν*. — Respicit Philostratus, ut monuit Lipsiensis editor, Homeri versus Odyss. I'. 106.

> *Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων*
> *Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,*
> *Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·*
> *Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.*

Homeri locum pressius etiam sequitur Noster in Apollonio VI. c. II. p. 248. *Σὺ δὲ Ὁμήρου μὲν ἐν Κυκλωπείᾳ ἀκούων, ὡς ἡ γῆ τοὺς ἀγριωτάτους καὶ ἀνομωτάτους ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἑστιᾷ, χαίρεις τῷ λόγῳ.* Ultimi versus epitheta mutuatus est Icon. I. c. 9. *ὑπόμβρος μὲν ἡ γῆ· φέρει δὲ κάλαμον καὶ φλοιὸν ἃ δὴ ἄσπαρτα καὶ ἀνήρωτα δίδωσιν ἡ τῶν ἑλῶν εὐφυΐα.* Hic pro vitioso *ἀνήρωτα* legendum ex Homero et codice A *ἀνήροτα* : et sic corrigebat WESSELINGIUS Diod. I. p. 331. *ἀνήροτα* et *ἀνήρωτα* alibi etiam fuerunt permutata. Vide

Solanum ad Lucian. t. 7. p. 449. WESSELINGIUS ibidem similes Homerici loci imitationes ex aliis scriptoribus indicavit, Lucianeas quasdam Reitzius ibid. p. 513. — ad vocem Homeri ἀνήροτα referenda videtur Suidæ glossa : ἀνήροτον, ἀγεώργητον. — Ovidius Metam. XIV. 2.

« Arvaque Cyclopum, quid rastra, quid usus aratri
» Nescia, nec quidquam junctis debentia bubus. »

Confer H. STEPHANUM ad Erasmum adag. I. 10. 69. et Junium Cent. 3. 48.

(P. 4.) καί τοι Δήμητρός γε καὶ Διονύσου ὄντα] AC pro γε habent τι. Sed γε sic sæpe cum καί τοι occurrit. Infra p. 46. καί τοι σπένδω γε. alibi conjunctim καί τοι γε.

(P. 4.) πωλεῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄτιμα] Schol. ἄτιμα· ἀτίμητα, τουτέστι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς φυόμενα λαμβάνοι τις ἄνευ τιμῆς. Forte AN ἄνευ. — ad οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς subauditur φυόμενον quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. IV. c. 3. § 10. τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φυομένοις : et c. 7. § 7. τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Plutarchus de vitioso pudore p. 528 C. ἔνια τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Antoninus Liberal. c. 5. μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον. Hac ellipsi rursus utitur Philostratus infra p. 98. ubi ex codicibus lego : δι' οὗ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα. et Icon. II. c. 17. p. 835. λογιούμεναι αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς γῆς. et in Apollon. IV. c. 34. p. 174. ἣν αὐτῇ στέφανος πάντ' ἔχων τὰ ἐκ τῆς γῆς καὶ θαλάττης.

(P. 4.) ὥσπερ ἐν συῶν ἀγορᾷ.] Schol. πλήθει. — Hic mihi aqua hærebat. Nam etsi non nesciebam Luciani Icarom. 19. μυρμήκων ἀγοράν, Philostrati Icon. II. 10. p. 828. ἀγοράν τῶν ψυχῶν, et quæ memorat Attica Meursius Ceram. gem. c. 16. Κερκώπων ἀγοράν, et θεῶν ἀγοράν, Ἀργείωνque ἀγοράν, nihil tamen ex talibus, quæ erant alienissima,

proficiebam : sed ecce Viscontius vir doctissimus, a me consultus, hanc e recondito suæ eruditionis penu egregiam animadversionem depromptam transmisit, qua, si vellem, uterer.

« Male Olearius : *ut in porcorum mercatu, silva » nempe* (ut ipse in notis) *quæ glandem ἀφθόνως nullo » arcente præbet*; translatio sane frigida. Æque vere » sed æque inepte προβάτων ἢ βοῶν ἀγορὰν scripsisset » noster. Num minus inemptum quod pascua et prata » gregibus armentisve gramen pabulumque ministrant, » quam ea quæ saltus glandiferi suibus alimenta præ- » bent? magis propria et minus inelegans comparatio, » si vertas : *inempta ut in Foro Suario*. Unum enim » in orbe terrarum forum illud exstitit, quo sine pretio, » ἄτιμα, obsonia sibi comparare fas cuique libero fuit : » carnes non suillæ tantum, sed etiam agninæ, orbis » Romani incolis (qui tunc temporis ex Bassiani bene- » ficio omnes cives Romani) eo loci per principis mu- » nificentiam distribuebantur ita affatim, ut annua » tricies sexies (centena millia) pondo et amplius in iis » præbitionibus absumta legas in Novella Placidii Va- » lentiniani (*Novellæ Valentiniani ad calc. cod. » Theodos. tit.* xv.). Suariorum corpus, ut alia » plura, privilegiis ornatum et oneribus adfectum ei » distributioni præerat; de quo integer Titulus exstat in » cod. Theodosiano quartus nempe libri decimi quarti, » ubi commentarios et paratitlum Jac. Gothofredi con- » sulere non pigebit : brevior in codice Justinianeo, pro » temporum varietate, decimus sextus libri undecimi. » Nullam hæsitationem inducere possunt quæ Vopiscus » et Victor (ap. Jac. Gothofred. ll. cc.) de Aureliano » Augusto hujus beneficii institutore tradiderunt, prin-

» cipe scilicet in cujus tempora Philostratum superfuisse » non sit verisimile. Aurelianus nempe liberalitatem » hujusmodi annuam atque ordinariam esse jussit, a » superioribus principibus in congiariis tantum et extra » ordinem exhibitam. Ulpianus certe Ictus nostri so- » phistæ σύγχρονος jam in leg. 1. digesti de officio præf. » urbis *de præbitionibus fori suarii* mentionem facit. » Difficultas forte molestior, Vinitor Thrax a consuetu- » dine Romanæ Urbis comparationem instituens. At hic » Vinitor, ἄστυ, Urbem bene noverat, ut ipse mox testatur » (pag. 14.). Si hoc non placet, dic scriptorem e sua » persona locutum non satis ad inducti Vinitoris διανοίας » animum applicuisse. Cæterum forum illud suarium » in regione septima Viæ latæ (P. Victor. Reg. VII.) » situm fuit, ad radices Montis Quirinalis, ubi nunc » Ædes S. Crucis, sive Schola Sodalium Lucensium, » quæ sequiori ævo S. Nicolai *in Porcis* nomine in- » notuit, nec procul a recentiori Basilica SS. XII. Apo- » stolorum. Vide Nardini lib. IV. c. X. ubi etiam aliqua » de gradibus Fori suarii, quæ ad congiaria per gradus » distributa facere possint. Eo loci tabulæ quædam » marmoreæ sub sæculi XVI initia visebantur, edicta » Præfecti Urbis quædam de suariis et præbitione pe- » cudum continentes, inde in Gruteri Thesauro exceptæ » pag. DCXLVII 6. et 7. In lapide ævi Constantiniani » forum hoc suarium *syarium* scribitur, apud Panvin. » descript. Urbis Romæ reg. VII. » Gratias age me- cum, LECTOR, humanissimo Viro ob hanc notam qua nihil eruditius legi potest.

(P. 6.) προσκείμενον τῇ γῇ καὶ ὑποκείμενον ταῖς ὥραις] Schol. πρόσκειταί τίς τινι, ὁ διηνεκῶς τοῦτο ἐνεργῶν, οἷον πρόσκειμαι τῇ ἀναγνώσει, ἀντὶ τοῦ προσλέτηκα αὐτῇ δηλονότι,

καὶ ἀναποσπάστως ἔχομαι αὐτῆς. Οὕτω καὶ οἱ γεωργοὶ πρόσκεινται τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ προσπεφύκασι, ἤτοι διηνεκῶς ἔχονται αὐτῆς. Ὑπόκεινται δὲ ταῖς ὥραις, ἀντὶ τοῦ δουλεύονται αὐταῖς· πρὸς γὰρ τὴν κατάστασιν τῶν ὡρῶν καὶ οὗτοι ἐργάζονται, καὶ παύονται, ὥς τις τῶν ποιητῶν εἴρηκε καὶ τοὺς ναυτικοὺς ΑΕΛΛΑΙΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΑΣ. Οἱ γὰρ ναυταί ποτε μὲν πλέουσι φορῷ χρησάμενοι πνεύματι, ποτὲ δὲ ἐξώστου πνεύσαντος παύονται· Τὸ δὲ ποτε παύεσθαι καὶ μὴ, τῶν ὑποτεταγμένων ἐστὶ, τουτέστι δούλων. — Hic τοῦ πρόσκειμαι usus Philostrato valde placuit. Infra p. 16. τῇ γῇ προσκείμενος. In Apollonio II. c. 4. p. 64. ἀεὶ προσκείμενοι τῷ ἁρπάζειν: et c. 31. p. 84. προσκείμενον πάνυ τῷ μανθάνειν: c. 42. p. 130. προσκειμένου τῇ σοφίᾳ: c. 52. p. 136. τοῖς ἄγαν τῇ γῇ προσκειμένοις de navigiis quæ propius terram radunt. cf. IV. c. 25. p. 164. — Sicque ὑπόκειμαι. Apoll. VI. 41. ὑποκείμενοι τῷ φόβῳ. VII. 23. p. 304. δούλους οἷς.... ὑπέκειτο.

(P. 6.) Δεῖ γὰρ καὶ γεωργίᾳ χρημάτων] CORAYUS eruditissimus me docuit adludi ad Demosthenis locum celebrem Olynth. I. p. 7. ed. 1570. δεῖ δὴ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων.

(P. 6.) τρυγᾷν ἀμπέλους] Infra p. 16. ἐλάας καὶ βότρυς τρυγᾷς. Ἡμερίδας τρυγόωσιν dixit Macedonius epigr. I. Τρυγᾷς ὄμφακας sensu metaphorico legitur in epigrammate quod editum est *Biblioth. der alten Litter.* t. I. p. 2. et Italicis versibus redditum olim a Metastasio opp. t. XI. p. 186.

α. Ἄγγελε Φερσεφόνης Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπέμπεις
Εἰς τὸν ἀμείλικτον Τάρταρον Ἀΐδεω;
β. Μοῖρά τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὐγῆς
Ἑπταετῆ· μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν.
Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ πλήρεα πάντα βρότεια
Σοὶ νέμεται; τί ΤΡΥΓΑιΣ ΟΜΦΑΚΑΣ ἡλικίης;

Non erat quod dubitaret vir eruditus de versu tertio. ἀεικέλιος synizesin patitur. Euripides Androm. 130. in hexametro dactylico.

Καιρὸς ἀτυζομένᾳ δέμας ΑΕΙΚΕΛΙΟΝ καταλείβειν.

Æschylus Prom. 472.

Πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ——

ubi ἀεικὲς disyllabum est, nec audiendus videtur SCHUETZ qui trisyllabice legi, anapæsto recepto, posse putabat, in prima editione: nunc in altera, post PORSONUM, scripsit αἰκές, citra necessitatem, ni fallor: Hesychius quidem ipsi potuit auctor esse, cujus in lexico est αἴκολα pro αἴκελα, et αἰκελίου quod mutatum forte malit in αἰκελίου, malim ego in ἀεικελίου.

(P. 6.) *εἰ δὲ μὴ, ἄκαρποί τε καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμέναι*] Codices omnino omnes et editiones habent ἄοινοι, quod, loco non intellecto, Olearius in ἄπονοι mutavit. Codices etiam omnes habent γεγραμμέναι. Variant inter ἀργοὶ et ἀργαί. Legendum ergo fuit, ut edidi, verbaque referenda ad ἀμπέλους. Prætuli ἀργοί quod est ἀττικώτερον. Infra Noster in Heroicis p. 12. τοσαύτῃ γῇ ἀργῷ χρώμενος, ubi vide scholium: et p. 20. ὄψεις ἀργοί. Thomas Magister p. 109. ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ κρεῖττον ἢ ἀργή κτλ. ubi confer notas: adde KOENIUM ad Gregor. p. 25. VILLOISONUM *Lettre à M. Dutens*, p. 230. editionis alterius operis cui titulus: *Explication de quelques médailles*, etc. CORAYUM ad Heliod. p. 58.—CORAYUS me opportune monuit in ὥσπερ γεγραμμέναι Aristophaneam inesse imitationem, Ran. 537.

. . . . γεγραμμένην
Εἰκόν' ἑστάναι . . . .

Horatius I. Sat. I.

« ——— Congestis undique saccis
» Indormis inhians, et tanquam parcere sacris
» Cogeris, aut *pictis tanquam* gaudere *tabellis.*»

Viscontius in notis manuscriptis contulit *Shakespeari* de Pyrrho ad Priami cædem hæsitante versum: (*Hamlet*, act. II. sc. 2.).

« So, *as a painted* tyrant, Pyrrhus stood. »

(P. 6.) Ταυτὶ μὲν οὖν, ὦ ξένε] Cod. A ταυτὶ μὲν ὦ ξένε, eraso οὖν. BDFG οὖν non habent.

(P. 6.) τοῦ τῶν γεωργῶν κύκλου] Sch. κύκλου, τοῦ πλήθους.—Locutio Philostratea, cujus alia exempla collegit Olearius, p. 533.—Icon. II. 16. p. 834. ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπιπτούσης, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηΐδων ΚΥΚΛΟΥ. Sic legendum e codice A, pro Λευκοθέας τε: quod jam viderat Hemsterhusius ad Lucian. t. 2. p. 371. Jacobsius Exercit. II. p. 102. tentavit locum non feliciter. Huetius in notulis marginalibus: Λευκοθέα ἔστai καὶ τοῦ Ν. κ. quod est optimum. Sed tamen a codice standum.

(P. 6.) τοὐμὸν δὲ πολλῷ ἐπιεικέστερον] Sch. ταπεινότερον. Ἐπιεικὴς ὁ τὸ ἔλαττον τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ ἐπιφερόμενος.—Plato Alcib. I. c. 3. p. 28. Nürnb. οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν. Hac elegantia sæpe utitur Philostratus. Apollon. I. 35. p. 44. τοὐμὸν ὑπογράφων σοι, ταῦτα εἶπον II. 31. p. 83: τοὐμὸν δὲ ὧδε ἔχει. III. 22. p. 112. καὶ μήπω θαυμάσῃς τοὐμόν. Themistius or. 23. p. 290 C. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ τοὐμὸν ὅπως ἔχει. Plenius noster Her. p. 6. τοὐμὸν ἦθος ἑρμηνεύει σοι. Apoll. vit. VI. 13. p. 251. τοὐμὸν διαβάλλειν ἦθος. Alia exempla adduxit

Valckenarius

Valckenarius ad Hippol. p. 168, 2. E. — Bastius meus qui ea legerat, adscripsit : « posses et notulam » addere qua explicares Atticam formulam τοὐμὸν pro » ἐγὼ, citaresque Platonem Gorg. (t. iv. p. 28. bip.) » τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει, quod imitatur Aristænetus i. » 14. τό γ' ἡμέτερον οὐ κωλύσει. » Fecit doctissimus amicus quam a me postulabat notulam.

(P. 6.) ξυμβάλλω ἐμπόροις] Schol. ὁμιλῶ. — Noster vit. Apoll. iv. 16. p. 154. πολλὰ ξυμβαλομένῳ ταῖς Μούσαις. Synesius, ep. 4. p. 166 C. συμβόλαιον γίγονε : quod Scholiastes ineditus codicis 1041. explicat per συνομιλία. Gregorius Presbyter vit. Gregor. Naz. p. 12. D. ἤδη δὲ καὶ ἐν Ἀθηναῖς αὐτός τε διατρίβων, συνέβαλλε τῷ Ἰουλιανῷ κομιδῆν νέῳ ὄντι. ubi velim κομιδῇ : nam sic loquuntur. Noster infra p. 14. κομιδῇ ὀρφανόν. p. 66. κομιδῇ νέον. p. 108. κομιδῇ νήπιοι vel νέοι. vit. Apoll. ii. 22. p. 73. εἶναι δὲ κομιδῇ νέον, etc., etc.

(P. 6.) οὐδὲ τὴν δραχμὴν ὅ, τι ἐστὶ γιγνώσκω] Heroicis similes fuere Christianorum Cyrenensium mores quos descripsit Sulpicius Severus, Dialog. i. p. 263. « Cum » hominum mores quæreremus, illud præclarum animadvertimus, nihil eos neque emere, neque vendere. » Quid sit fraus aut furtum nesciunt. Aurum atque argentum, quæ prima mortales putant, neque habent » neque habere cupiunt. »

(P. 6.) ἀλλὰ βοῦν σίτου καὶ οἴνου πράγοι, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι ἢ αὐτὸς ἀποδίδομαι] Schol. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ διδόμενον τίμημα γενικῇ προφέρειν, τὸ δὲ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα αἰτιατικῇ, οἷον· ἀγοράζω σῖτον χρυσίου, καὶ ὠνοῦμαι βιβλίον δραχμαῖν δυοῖν. — Editiones habebant ἀποδίδωμι, pro quo e linguæ ratione et codicibus re-

ponendum esse ἀνταποδίδομαι jam supra monui p. 288. hanc lectionem firmat Philemo lexicographus ineditus, cujus locum proferam e codice 2616 Bibliothecæ Parisinæ. Βοῦν σίτου ἀποδόμαι· ἐν τισιν ὀνόμασι κατὰ τὴν σύνταξιν προσυποτίθεται πρόθεσις, οἷον· ΑΠΟΔΙΔΟΜΑΙ ΒΟΥΝ ΣΙΤΟΥ, λείπει ἡ διά. Καὶ πάλιν· Μάχιμος τὸ σχῆμα [heroic. p. 10], πίλος τὸν λόγον, λείπει ἡ κατά· Οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων [heroic. p. 10], λείπει ἡ ἀπὸ· ὁμοίως καὶ· Ἡδὺ ἀπόπνει τῶν φυτῶν [her. p. 12], Ἑλληνικῶν ὄζει, Δρέπομαι τῶν καρπῶν, Πίνω τοῦ ὕδατος· ὅπως μὴ πάντας τοὺς καρπούς τις μέλλει (lege μέλλῃ) δρέπεσθαι, μηδὲ ὅλον τὸ προκείμενον ὕδωρ πιεῖν, ἀλλὰ μέρος, τηνικαῦτα αἰτιατικῇ (lege γενικῇ) συντακτέον.

(P. 6.) σμικρά τι εἰπὼν καὶ ἀκούσας.] Sic Aldi, Juntæ, Nicolini Morellique exemplaria, et sic olim habuit A in quo nunc e correctione recentiori legitur, σμ. εἰπών τι καὶ ἀκούσας, alio ordine, quem recepit Olearius, nihil lectorem de mutatione monens. Veteres editiones secutus sum. — Ἀκούειν et λέγειν vel εἰπεῖν sæpe juncta repe- riuntur. Noster vit. Apoll. VIII. 7. p. 329. ἀπῆλθεν ἐπαινέσας καὶ ΕΙΠΩΝ μὲν ἃ μὴ πρὸς ἄλλον, ΑΚΟΥΣΑΣ δ' ἃ μὴ παρ' ἄλλου. formula hac sæpe Plato usus fuit. Gorg. § 9. p. 122. *Routh.* ΕΙΠΟΝΤΕΣ τι καὶ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ περὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα. Symp. p. 106 *Fisch.* ἡ ὁδὸς εἰς ἄστυ ἐπιτηδεία πορευομένοις καὶ ΛΕΓΕΙΝ ΚΑΙ ΑΚΟΥΕΙΝ. Et sic sæpissime, verbi causa, Phæd. c. 2. Protag. p. 163. t. 3. *bip.* Republ. II. t. 6. p. 209. Choricius anecd. Villois. p. 18. ἐν γὰρ τῷ λέγειν τι καὶ ἀκούειν: et Choricii magister Procopius Gazæus ib. p. 43. μηδὲν ἧττον λέγειν τι καὶ ἀκούειν, ὃ μὴ τούτων ἔχει τὴν μνήμην. Dio Chrys. or. XI. p. 172. ΕΙΠΕΙΝ ἐστὶ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΙ καὶ πολλὰ τῶν ἀκουόντων καὶ ΠΡΑΞΑΙ ΚΑΙ ΠΑΘΕΙΝ: ubi malim tollere καὶ post ἀκοῦσαι quam addere ἰδεῖν cum REISKIO. Nam sic

apte formula formulæ, bina verba binis verbis respondebunt: nonnunquam tamen ἰδεῖν et ἀκοῦσαι junguntur, quo de agam in Synesianis. Noster loco pulcherrimo sed corrupto vit. Apoll. VII. 14. p. 295. de conscientiæ vi in homines improbos: καὶ ἡ μὲν ὁρᾶσθαι μεθ' ἡμέραν, κἂν ἤδη τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, ὀνειρώδη καὶ ἀνειμένα ποιεῖ τούτοις, τὰς δὲ ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας, ἀληθεῖς ἤδη καὶ πιθανὰς τοῦ φόβου. Editi et A habent καὶ ἤδη, quod Olearius mutavit in κἂν ἤδη unde fit solœcismus κἂν οἴονται. In fine pro τοῦ φόβου A offert τῷ φόβῳ quod accipiendum est. Demum pro καὶ ἤδη τινὰ non sanis, ut videtur, verbis, scribere propono καὶ εἰ δή τινα, et jam sententia recte incedet: καὶ εἰ δή τινα ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, ... πιθανὰς τῷ φόβῳ, *et si quæ demum audire vel dicere sibi videntur, ... veras jam et ob terrorem credibiles.* Δὴ eleganter sic cum τὶς junctum centies invenietur. Synesius de regn. p. 2. A. καὶ εἰσὶ παντολμοι ΔΗ ΤΙΝΕΣ. Aristides, t. I. p. 275. κατὰ ΔΗ ΤΙΝΑ ἐπιχώριον νόμον. p. 278. ἥκειν τε ΔΗ ΤΙΝΑ ὄψιν. p. 297. φράσαι τὰ ἱερὰ εἴς ΤΙΣΙ ΔΗ καὶ ἰδεῖν θεῶν. p. 307. ἐχρηματίσθη ἀνακλιθέντι μεταξὺ τῶν τε θυρῶν καὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ νεὼ (rectius codex Parisinus 1040 τοῦ ναοῦ) κατὰ ΔΗ ΤΙΝΟΣ (codex idem δή τινα) ὀνείρατος ὄψιν. et p. 330. εὐδοκίμει γὰρ καὶ τὰ μέλη παρὰ τῷ θεῷ. Ἐκέλευε δ' οὐ μόνον εἰς ἑαυτὸν ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ἐσήμαινεν, οἷον δὴ Πᾶνα καὶ Ἑκάτην καὶ Ἀχελῷον καὶ εἰ ΔΗ ΤΙ ἕτερον. Idem codex εἰ δή του ἕτερον, quod est præferendum. — Εἰπεῖν καὶ ἀκούειν reperiuntur etiam in intricato Lucianeorum Lapitharum loco c. 4. θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Inveni in codice 1041 Parisino variantem jam ex aliis notam, ὃς ἀκριβῶς πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε

εἰπεῖν οἶδα ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι: qua recepta, nullus jam esset locus difficultati. Sed ὡς οἶδα mihi minus placet quam γιγνώσκων istud, etsi σολοικοφανὲς constructionisque paullo durioris. Loca quæ lego a Reitzio adlata non prorsus sunt similia. — Cæterum formulæ jam præiverat Homerus Il. Τ. 81.

> Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ΑΚΟΥΣΑΙ
> Ἢ ΕΙΠΟΙ;

et habet auctor A. A. 17. 21. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν Η ΛΕΓΕΙΝ ΤΙ Η ΑΚΟΥΕΙΝ καινότερον.

Virgilius Æn. 1. 408.

> « .... Cur dextræ jungere dextram
> » Non datur ac veras *audire ac reddere voces?* »

(P. 6.) Χρυσῆν ἀγορὰν λέγεις, Ἀμπ. καὶ ἡρώων μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων] Schol. τιμίαν. — Aurea hac Heroum ætate commercii rationes permutationibus fere constabant. Philemo ineditus voce ἀμείβω. — ἀμοιβαῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο καὶ οὐ νομίσμασιν· καὶ παρ' Ὁμήρῳ τρανῶς τοῦτο φαίνεται, ὡς ἐν τῷ [Il. VII. 472]:

> Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο...... Ἀχαιοὶ
> Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
> Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν.

Confer Pium annot. poster. c. 152. Comparari potest antiquus *Banianum* in transigendo mos, quo de RAYNAL *Hist. Philosoph. livr.* IV. *ch.* 8. « Ces négocians étoient » renommés pour leur franchise. Quelques momens » leur suffisoient pour terminer les affaires les plus » importantes..... Celui qui vouloit vendre annonçoit,

» *en peu de mots et à voix basse*, la valeur de sa mar-
» chandise. On lui répondoit en mettant une main sous
» la sienne sous quelque voile. L'acheteur marquoit par
» le nombre des doigts qu'il plioit ou qu'il étendoit, ce
» qu'il prétendoit diminuer du prix demandé; et le plus
» souvent le marché se trouvoit conclu *sans qu'on eût*
» *proféré une parole.* »

(P. 6.) Ἀλλὰ ὁ κύων οὗτος τί ἐθέλει;] C ἀλλὰ καὶ ὁ κύων, ut et Laudianus. In A καὶ fuit erasum. C τί θέλει; varietate frequenti. Sic in Tyanensis vita I. 21. p. 27. pro ὅ, τι θέλοις, codex A habet ὅ, τι ἐθέλοις. II. 13. p. 64. γίγνονται πᾶν ὅ, τι ἐθέλῃ ἡ χείρ. A ὅ, τι θέλει. II. 34. ἐρομένου δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου τὸν βασιλέα, ὅ, τι ἐθέλοι ὁ κῶμος: ubi A omisit αὐτοῦ quo facile carebit oratio.

(P. 6.) Περίεισι γάρ με προσκνυζόμενος τοῖς ποσί] Schol. περιέρχεται κνυζηθμόν τινα ἀποτελῶν. — Moschopulus eclog. Κνίζειν τὸ ἐρωτικὸς (lege ἐρωτικῶς) λυπεῖν, μεταβατικῶς, καὶ κνιζόμενος ὁ ἐρωτικῶς λυπούμενος· κνυζᾶται δὲ ὁ κύων, ἀμεταβατῶς, διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, ὅτι προσερχόμενος καὶ σαίνων λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφίησιν. Simile est scholium ineditum in codice Parisino 1698 ad Ælianum Hist. anim. I. 8. κνυζᾶται κύων ὅτι προσερχόμενός τινι κλαυθμυρίζεται καὶ τὸ οὐραῖον κινεῖ· κνιζόμενος δὲ ὁ ἐρωτικῶς λυπούμενος. Non inepte monent. Nam κνυζώμενος, κνυζόμενος, κνιζόμενος inter se facile possunt permutari. Exemplum vide in Æliani textu Hist. anim. VII. 40. cum nota Schneideri. — Et hic quidem A habet προσκνυζώμενος, sicque reponendum esse primum putaveram, nam hanc formam meliorem esse credo. Sed κνύζομαι æque est in usu, et in re ancipiti, editam servare satius duxi. In vita tamen Apollonii v. 42. p. 226. leo προσιλθὼν τῷ Ἀπολλωνίῳ καθημένῳ ἐς τὸ ἱερὸν ΤΟΙΣ ΤΕ ΓΟΝΑΣΙΝ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣΕΚΝΥΖΑΤΟ. — De hoc

verba fuse ut solet, et ut solet tædiose egit tædiosissimus P. Horreus obss. critic. p. 229. sq. et 261.

(P. 6.) περιέχων τὸ οὖς ἁπαλόν τι καὶ πρᾶον.] Forte respexit Philostratus Homeri locum Odyss. P. 301. ubi de Argo Ulyssis cane:

Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ ΟΥΑΤΑ ΚΑΒΒΑΛΕΝ ΑΜΦΩ.

Hesiodus theog. 770. de Cerbero:

.... ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ ΟΥΑΣΙΝ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΙΝ.

Theodoretus orat. 3. de Providentia, p. 81. Καὶ ὁ μὲν κύων ἐπιγινώσκει τὸν τρέφοντα, καὶ παρόντι προσεδρεύει καὶ ἀπόντα ποθεῖ, καὶ ἐπανιόντι δείκνυσι τὴν ἡδονὴν ΧΑΛΩΝ ΤΑ ΩΤΑ, κτλ. Et noster vit. Apoll. VI. 43. p. 279 de rabioso cane quem Philosophus sanaverat, ΤΑ ΩΤΑ ΑΝΑΚΛΑΣΑΣ ἔσηνε τὴν οὐρὰν, ξυνιεὶς τοῦ ἐῤῥῶσθαι. Horatius II. od. 13. 33. de Cerbero:

« .... illis carminibus stupens
» Demittit atras bellua centiceps
» *Aures*................ »

Lactantius: « videmus in aliis animantibus signa lætitiæ, » cum ad lusum gestiunt, *aures remulcent*, rictum » contrahunt, frontem serenant. » Scripsi *remulcent* pro *demulcent*, ut censebat Heinsius ad Claudianum Eutrop. I. 136.

(P. 6.) τοὐμὸν ἦθος ἑρμηνεύει τι.] Schol. τὸν ἐμὸν τρόπον σαφηνίζει. — Vocem ἑρμηνεύω et composita hoc sensu frequentat Philostratus. Sic in vita Apollonii I. c. 30.

p. 83. πολλὰ μὲν γὰρ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρωπείων ἠθῶν ἑρμηνεύουσι. Et III. c. 25. p. 115. εἰ γὰρ τὸ ἦθος αὐτῶν ὑφερμηνεύοιεν ἡμῖν. VII. c. 7. p. 347. τὰ τῶν Ἀρκάδων ἀφερμηνεύων ἤθη. Infra in Heroicis, p. 88. ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ τὸν θυμὸν ἡ κραυγὴ πάνυ ἑρμηνεύει. Et ibid. p. 112. ὁ γὰρ Πρωτεσίλεως αὐτὰ ὧδε διερμηνεύει.

(P. 6.) χρηστῶς ἔχομεν] Schol. διακείμεθα.

(P. 6.) ξυγχωρεῖν] Sch. ἐᾶσαι, δοῦναι. — Scripsi ξυγχωρεῖν, cum ABCD pro συγχωρεῖν.

(P. 6.) ὑπαντιάζειν ἥκοντας.] Schol. ἀντιάζειν ἥκουσι. — Cum in hoc accusativo non parum hærerem, in quo hæsit et H. Stephanus, Bastius mihi meus opportune indicavit locum Aristophanis Eq. 47.

Ὁ βυρσοπαφλαγὼν ΥΠΟΠΕΣΩΝ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ
Ἤικαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα.

qui locus rariorem sane ὑπαντιάζειν constructionem omnino firmat. — Pro ἥκοντας Huetius conjiciebat ἑκόντας, illique hæc conjectura adeo placuit, ut bis scripserit et ad Morellianam et ad Nicolinianam; sed me fateor non satis assequi posse quid ἑκόντας hic sibi velit. Ἥκοντας est optimum. Infra, p. 42. περιβάλλεις δὲ ἭΚΟΝΤΑ; vit. Apoll. VIII. 30. p. 370 de canibus Dictynnæ templi custodibus. Οἱ δ' οὔθ' ὑλακτεῖν ἭΚΟΝΤΑ, σαίνειν τε αὐτὸν προσιόντες. VII. 28. p. 309. τοιαῦτα διαλεχθεὶς πρὸς ΤΟΝ ἭΚΟΝΤΑ. Libanius, t. 4. p. 17. τὸ χρῆμα τῶν πρέσβεων ὑπεδέξασθε καὶ ΤΟΥΣ ἭΚΟΝΤΑΣ προσήκασθε.

(P. 8.) Ἐξεῖναι οὖν ἀμπέλῳ προσβαλεῖν;] Schol. ἄδεια ὑπάρχει προσελθεῖν; — Sic infra, p. 174. μὴ ΠΡΟΣΒΑΛΩΝ τῷ στέρνῳ φθέγγεσθαι. Herodianus II. 6. § 15. εἰ τῷ ΤΕΙΧΕΙ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΙ ὁ δῆμος. Synesius ep. 57. p. 197 C. ἐγὼ δὲ οὔτι ἰσχυρότερός εἰμι πρὸς τὸ ΤΕΙΧΙΖΕΙΝ ἐφορμεῖν ΠΡΟΣ-

ΒΑΛΕΙΝ, οὔτε εὐμήχανος εἰσπρῶναι. Codices Parisini 1038. 1039. habent ἰσχυρός quod hic præstare videtur. Philostratus Junior Icon. 12. p. 884. δεδοικότες..... μὴ καὶ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΙ ΤΩ ΤΕΙΧΕΙ τὸ κῆτος.. Sophist. II. 1. p. 553. ἐπειδὴ δὲ ἀλφίτοις ΠΡΟΣΒΑΛΩ :. ubi repone ἐπειδὰν ex aliis editionibus et codice A. Centies ad minimum has voces vitiose permutavit.

(P. 8.) Φθάνοις οὐδείς.] Obvia formula, de qua Budæus comm. p. 1063.

(P. 8.) Τί δὲ, καὶ συκάσαι;] Schol. σῦκα συλλέξαι.—Καὶ addidi ex Laudiano et meis DI.

(P. 8.) Περίεστι γὰρ καὶ σύκων] Schol. ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶ, ἤγουν * περίεστί μοι χρημάτων, ἢ ἀντὶ τοῦ νικᾶν, οἷον, περίεστιν ὁ Γεώργιος τοῦ Νικολάου λόγῳ· ἢ ἀντὶ τοῦ ζῆν, οἷον, περίεστιν ὁ ἄνθρωπος.—Signum lacunæ posui post ἤγουν, nam aliquid deest, forte πλῆθος, ut est apud Thomam p. 308. et Moschopulum.—Hic verbi usus Philostrato placuit. Infra p. 16. περίεστι γὰρ καὶ σοφίας αὐτῷ. p. 52. τούτῳ, ξένε, περιῆν μὲν καὶ ἐπιστήμης, περιῆν δὲ καὶ θυμοῦ. Apoll. III. 46. τοσοῦτον δὲ αὐτῇ περίεστιν πνεύματος. Icon. II. 15. p. 833. περίεστι γὰρ αὐτῷ τῆς τέχνης. 17. p. 839. περίεστι δ' αὐτῇ πηγῶν. Soph. II. 1. p. 565. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ περιῆν τοῦ ἐν λόγοις βούλεσθαι ὀνομαστῷ εἶναι, ὡς. Hinc patet apud Psellum de Lapid. p. 10. omnino retinendam esse, quam mutaverat Maussacus, lectionem, τοσοῦτον αὐτῷ ΤΟ ΠΕΡΙΟΝ τῆς ξηραντικῆς δυνάμεως, ὡς. Suidas: ΠΕΡΙΟΝ, ὑπερβάλλον.—alia ex aliis suppeditabit WYTTENBACHIUS ad Julian. p. 207.

(P. 8.) μυρία ἀγαθὰ ἕτερα.] Ἀγαθὰ in genere sunt opes, copiæ, quidquid ad bene beateque vivendum conferre potest :. ut in hoc Epicharmi vel Platonis senario apud Xenophontem memor. II. 1. § 20.

..... τῶν

. . . . τῶν πόνων
Πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθ' οἱ θεοί.

In specie ἀγαθὰ sunt quævis esculenta et poculenta: quem sensum illustrarunt Bos Exerc. philol. p. 18; Raphelius annot. philol. ex Polybio p. 173; Lennepiusque ad Phal. p. 332. Athenæus I. c. 20. περίκειντο αἱ τράπεζαι . . . . κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα. VIII. c. 12. προσφέρουσιν αὐτῇ (τῇ Βριζοῖ) σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. IX. c. 19. de porcello farcto: αὐτοῦ ἡ γαστὴρ πεπλήρωται παντοίων ἀγαθῶν. III. c. 56. Ulpianus unus e Dipnosophistis vocem χορτάζειν variis exemplis illustrans (omisso tamen, quem jam supra II. c. 64. recitatum ad suam rem potuisset trahere, hoc Eubuli versu,

Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα).

Ulpianus, inquam, ista habet inter alia: Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ· εἰς τὴν ἑσπέραν χορταζόμενα πᾶσιν ἀγαθοῖς: ubi Schweighæuserus ait se metri rationem requirere. Forte sic disponenda verba:

—— εἰς τὴν ἑσπέραν
Χορταζόμενοι πᾶσιν ἀγαθοῖς ——

Rescripsi χορταζόμενοι. Editor doctissimus proposuit χορταζόμενος. Sed οι facilius in α quam in ος potuit abire. Confer Porsonum ad Med. v. 44. Numerorum successio non est elegantissima: sed sic sæpius Comici. Vide supra p. 277.

(P. 8.) οἷον περιψήματα τῶν ἀμπέλων] Sch. ἡδύσματα.— Apte comparari potest locus sensus simillimi Icon. I. 13. p. 783. σμικρὰ γὰρ ἀκούσῃ περὶ αὐτῶν καὶ φανεῖταί σοι μᾶλλον ΗΔΥΣΜΑΤΑ τῆς γραφῆς. Ubi inutilem proposuit

39

correctionem JACOBSIUS Exerc. II. p. 84. Heliodorus V. 16. p. 194. λόγων ΗΔΥΣΜΑ τῷ πότῳ συναναχέων. Athenæus X. 16. ὥστε ΗΔΥΣΜΑ γενέσθαι τῷ συμποσίῳ τὴν τῶν ἄρτων ἔνδειαν.

(P. 8.) Τί ἂν οὖν καταβάλλοιμι; Τί δ' ἄλλο γε ἢ φαγεῖν] Sch. μένθαμα δηλονότι θέλων. — DGI καταβάλοιμι. — Observandum γε in responsis eleganter poni. Mox: ἀλλ' ἢ φιλοσοφεῖς; καὶ σύν ΓΕ τῷ καλῷ Πρωτεσίλεῳ. Vit. Apoll. III. 16. p. 108. διδάξῃ οὖν με, ἔφη, τὴν σοφίαν πᾶσαν; καὶ ἀφθόνως ΓΕ, εἶπε. Aristides, t. I. p. 357. τί λέγει Ἱπποκράτης; τί δ' ἄλλο ΓΕ Η....

(P. 8.) ἐπισιτίσασθαι] Solemne verbum de iis qui victui prospiciunt, ut ait Abreschius lectt. Aristæn. p. 12. Philostratus non semel usurpavit. Vit. Apoll. II. p. 49. καὶ ὕδωρ δὲ, οἶμαι, χρὴ ἐπισιτίσασθαι. VI. c. 15. διαλιπὼν δὲ ὀλίγον πάλιν ἐπισιτούμενος ἥκω. Confer Reitzium Lucian. t. 6. p. 584. Plutarchus ad moralia figurate transtulit, cum de iis qui ad philosophiæ studia accedunt, sic loquitur II. p. 78 F. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδόντες, εὐθὺς ΕΠΙΣΙΤΙΖΟΝΤΑΙ πρὸς σοφιστείαν, *commeatum sibi parant ad Sophisticam.*

(P. 8.) τῷ καλῷ Πρ.] Atticæ elegantiæ est hic usus τοῦ καλός. Lucianus Lexiph. Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου; Aristænetus I. 3. fin. ἔστι δὲ τοῦ καλοῦ Φυλλωνίδος τὸ χωρίον. ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς ὁ Ἀλωπεκῆθεν: quæ apte comparavit WYTTENBACHIUS cum primis Hippiæ majoris Platonici verbis: Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός. Athenæus VI. 91. ὁ καλὸς Ἡρόδοτος ἱστόρησεν. IX. 28. XIII. 2. ὁ καλὸς ἐμοῦ ἐνθάνων. Heliodorus II. 33. p. 102. ὦ 'γαθὲ Καλάσιρι. ubi variatur, ὦ καλὲ Κ. Vide CORAYUM p. 123.

(P. 8.) τὸν τῆς Λακεδαιμονίας] Schol. ἄνδρα. — *Laoda-*

miæ maritum. Articulus, mariti nomine subaudito, non frequenter occurrit, hocque nunc unicum exemplum habeo. Sæpius uxoris subauditur, ut apud Aristophanem Eccl. 46.

Τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην;

et Euripidem Or. 1702.

.... Τῇ δ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ.

Noster Icon. 2. p. 826. ἡ τοῦ Πρωτεσίλεω — ἡ τοῦ Καπανέως. Et infra in Heroicis p. 46. Ἄλκηστίς τε ἡ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως. Rarus etiam articuli usus, subaudito patris, discipuli, magistri, amici nomine. Exempla suppeditabit Jonsius Hist. phil. I. c. 2. citatus a VILLOISONO proleg. ad Apoll. p. IV.—De uxore Protesilai monendum Pausaniæ Messen. c. 2. non Laodamiam sed Polydoram vocari, hancque Meleagri filiam dici, cum Laodamia sit Acasti, si fides habenda Ovidio Epist. XIII. 25; Hygino fab. 103. 104; Eudociæ p. 275. MEZIRIAC ad Ovid. I. p. 282. Polydoram Pausaniæ eamdem esse putat cum Laodamia. Vellem vir mythologiæ veterum peritissimus in Ovidianam Laodamiæ Protesilao epistolam fuisset commentatus; res jam forte esset in aperto.

(P. 8.) τουτὶ γὰρ χαίρει ἀκούων] Sic Ælianus Hist. animal. VII. 45. ἔχαιρε μὲν ἀκούων Ἀετὸς ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος. Ἀκούειν pro *vocari* illustrat Budæus Comm. ling. gr. p. 1057. De τοῦτο, vel ut hic τουτὶ, pro οὕτως BASTIUS Epist. crit. p. 30. optima scripsit, quibus addam in his formulis οὕτω et τοῦτο permutari. Lucianus Lapith. 19. τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο. Codex parisinus 1041 habet οὕτω.

(P. 8.) Τί δὲ δεῦρο πλάττεις] Schol. δεῦρο· ἐνταῦθα.

Δεῦρο ἔρχεται· καὶ Δημοσθένης· τίς ἀγνοεῖ τὸν δεῦρ' ἥκοντα πόλεμον; Καὶ δεῦρο πράττει, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Συνέσιος· αὐτὸς ἔτι δεῦρ' ὤν, ἐπιὼν εἴληφας αὐτόν. Ὥστε τὸ δεῦρο καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως.—Recte Scholiastes. Δεῦρο hic est pro ἐνταῦθα, ut infra p. 14. in ἀφικόμενος ἐνταῦθα, et p. 154. in μεταπέμπου ἐνταῦθα, pro δεῦρο est ἐνταῦθα. Thomas Magister, p. 77. Δεῦρο..... ποτὲ μὲν ἐπὶ στάσεως τίθεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κινήσεως· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα· οἷον ἐνταῦθα διάγω, καὶ, ἐνταῦθα ἀφικόμην. Locus Demosthenis a Scholiaste citatus legitur Olynth. 1. t. 1. *Reisk.* p. 13. Synesii ep. 146. p. 283 C. sed aliter et melius: αὐτὸς ὑπὲρ ταύτας (τὰς χθονίας φροντίδας) εἴληφας σαυτὸν, ἀνεχώρησας ἔτι δεῦρο ὤν. —Editi habebant quod revocavi τί δὲ δὴ δεῦρο πρ. Olearius δὴ sustulerat codicum suorum auctoritate, revocavi auctoritate meorum CF. In A δὴ fuit erasum. E τί δεῦρο ut et Baroccianus. Sed δὴ restituendum erat, cum non parum sententiæ vi et elegantiæ inserviat. Noster infra p. 42. ὁ δὲ δὴ ἔρως: et p. 58. τῶν δὲ δὴ νόσων, τίνας ἰᾶται; Plato Parmen. p. 209. *Fisch.* ἔφη δὲ δὴ ὁ Ἀντιφῶν. Themistius or. 1. p. 4. D. τὸ δὲ δὴ πρᾷον. Jam notavit Toupius em. iv. p. 364. in formula δὲ δὴ sæpius δὴ male omitti. Synesius ep. 78. οὕτοι δὲ δὶς ἤδη καὶ τρίς. Olim edam e codice 1039. οὕτοι δὲ δὴ δὶς ἤδη. Nec offendere debet cacophonia. Aristophanes Th. 608.

ΗΔΙ ΔΕ ΔΗ ΤΙΣ ἐστιν.....

Aristides t. 1. p. 295. ἦν δὲ καὶ δὴ μέσος χειμὼν: ubi non statim reponendum ἦν δὲ δὴ καὶ μέσος χειμὼν, ut perpicue legitur in codice 1040: nam alio in loco p. 299. invenitur, et sine codicis varietate, ἔδοξα δὲ καὶ δὴ ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος εἶναι.

(P. 8.) πλήν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι' Ἑλένην] A ἀποθάνοι

sic. Sed ἀποθάνοι bene se habere probat similis prorsus Platonis locus, Phædon. 1. πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πιὼν ἀπέθανε.—De re audiamus ipsum Heroem apud Lucianum D. M. 19. c. 1. ubi Æaco interroganti : τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; respondet Protesilaus : ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον.

(P. 8.) ἀναβιοὺς δ' ἐν Φθίᾳ] « De Protesilao redivivo » Laodamiam invisente, de ejus nomine et fabulæ cir» cumstantiis plura, nec prorsus obvia, adnotavi ad » tabulas XVIII. et XIX. vol. V. Musei Pio-Clementini, » in quibus sarcophagum elegantissimum, Protesilai » fata oculis subjicientem, delineatum videre est. » VISCONTI.

(P. 10.) Καὶ μὴν ἀποθανεῖν γε..... λέγεται] Schol. αὐτὸν ἢ αὐτός.

(P. 10.) ἐπισπέσθαι οἱ.] Noster Apoll. vit. VII. c. 32. p. 311. οὐ συγχωρήσαντες τῷ Δάμιδι ΕΠΙΣΠΕΣΘΑΙ ΟΙ. Morellianæ ἐπισπᾶσθαι vitium est typotheticum.

(P. 10.) τι ἀπόῤῥητον] Schol. μυστήριον.

(P. 10.) ἐν τῇδε τῇ Τροίᾳ] H. VALESIUS, cujus notulas manuscriptas mecum humanissime communicavit VILLOISONUS, adscripserat : « melius ἐν τῇ Τροίᾳ τῇδε. » in qua permutatione quid sit vere *melius* vix me intelligere confiteor.

(P. 10.) ἔτι ἐν τῷ πεδίῳ φαίνονται, μάχιμοι τὸ σχῆμα] Sch. ἐφάμενοι μάχης.—De his infra loquitur Philostratus p. 62. verba μάχιμοι τὸ σχῆμα respexit Philemo cujus locum supra adtuli p. 298.

(P. 10.) νὴ τὴν Ἀθηνᾶν] Eadem jurandi formula infra

legitur pp. 20. 40. et soph. p. 525. Vide Olearii notam pag. 673. ubi alia exempla e nostri libris indicavit.

(P. 10.) *καί τοι βουλόμενος ταῦτα οὕτως ἔχειν.*] Codices mei omnes *καί τοι οὕτω βουλόμενος ταῦτα ἔχειν.*

(P. 10.) *πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ*] Sch. *πρόσκεισαι τοῖς φυτοῖς.*— Hac loquendi forma sæpius utitur noster. vit. Apoll. V. 31. *πρὸς ἐπιστολαῖς εἶναι.* VI. 14. *οἱ Γυμνοὶ πρὸς ἱεροῖς γίγνονται.* VII. 32. p. 312. *πρὸς δὲ τοῖς ἱεροῖς ὤν.* VI. 43. p. 278. *τοῦ ἐφήβου πρὸς ἀκοντίοις ὄντος.* VII. 31. p. 370. *οἱ μὲν πρὸς βιβλίοις ἦσαν.* Soph. I. 21. p. 517. *πρὸς διαθήκαις ὄντος.* Heroic. infra p. 240. *πρὸς τοῖς Ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος ἦν.* Nec aliter Epicrates Athenæi II. 54. *πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι;* ubi confer SCHWEIGHÆUSERUM anim. t. I. p. 397. Synesius ep. 4. p. 163. B. *οἱ μὲν ἦσαν πρὸς τούτοις,* ubi non prætulerim codicis 1039 lectionem *ἐν τούτοις,* etsi non auctoritate careat, nec sit improba.

(P. 10.) *ὀχετηγεῖς ἤδη, δίελθέ μοι*] Sch. *δι' ὀχετοῦ ἀρδεύεις.*—AC sic interpunguat: *ὀχετηγεῖς. ἤδη δίελθέ μοι.* quod posset probari.

(P. 10.) *καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τοῖς ἥρωσιν*] Sic infra p. 16. *καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τῷ Πρωτεσιλέῳ.* Formula fuit urbanitatis inter Græcos. Theophrastus char. 24. dè *ὑπερηφάνου.* *Καὶ μὴν ἐπιστέλλων, μὴ γράψαι ὅτι, χαρίζοιο ἄν μοι.* Athenæus VI. p. 250 C. *λήξαντος δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Διονυσίου, πάλιν ὁ Δημοκλῆς ἔφη· χαρίσαιο δ' ἄν μοί τι, Διονύσιε, κελεύσας......* Synesius ep. 61. p. 204 D. *χάρισαί μοι τὸν ἄνθρωπον ἐξωρίσαι.* ep. 142. p. 279 B. *τὴν δὲ Λύσιδος..... ἐπιστολὴν ἐπιζήτησον, κἄν που περιτύχῃς, ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπιλαβεῖν.* Sic gallice : *Faites-moi la grâce de....*.

(P. 10.) *οὐκέτ' ἄξ. κατὰ μεσημβρίαν τὰ φυτὰ πίνει*] BG alio

ordine : τὰ φυτὰ κατὰ μεσημβρίαν πίνει. Et G οὐκέτι. — Anacreon carm. 19.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.

ubi vide Fischerum.

(P. 10.) ἄρδει αὐτὰ ἡ ὥρα.] Vox ἄρδει locum ex Heraclidis Allegoriis, male opinor, a viris doctis tentatum revocat mihi in memoriam, quem hic illustrare placet. Sic Heraclides p. 2. εὐθὺς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παίδων διδασκαλίᾳ παρ' ἐκείνῳ (τῷ Ὁμήρῳ) τιθηνεῖται, καὶ μονονοὺ ἐνεσπαργανωμένοις τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ, καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι, τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. Ad quae Schowius hanc notulam scripsit: « vix sensum habent » ἔπη ἐνεσπαργανωμένα. Legendum, ἐνεσπαργανωμένοι. *Nos* » *fasciis in cunis involuti, statim cum lacte irrigamur* » *Homerica poesi.* » Toupius ad Long. p. 378. jam monuerat reponendum ἐνεσπαργανωμένοι, quod Schowium latuit. Sed ἐνεσπαργανωμένοις recte se habet, si referas, non ad ἔπεσι quod est absurdum, sed ad παισί: Verte igitur: *et pueris fasciis fere adhuc involutis, animas Homericis versibus quasi lacte potabili irrigamus.* Haec est vera mens loci. Quae sequuntur καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι, probant ἔπεσι pendere ab ἐπάρδομεν, non ab ἐνεσπαργανωμένοις. Et num ἐπάρδομεν verti potuit *irrigamur?* distinctione posita post ἐνεσπαργανωμένοις, nihil erit amplius quod non sit luce clarius ipsa. Verbi ἄρδειν usum metaphoricum illustrat Wyttenbach ad Plut. S.N.V. p. 117.

(P. 10.) Σχολὴ γοῦν] ADFGHI οὖν quod recipere volebam; nam hic γοῦν minus aptum est. Sed nescio quomodo imprudens γοῦν reliqui, quod mutes, precor, benevole lector, si facis mecum. Caeterum γοῦν et

οὖν sæpius permutantur. Exempla dabit Athenæus 1. c. 39. p. 80. 81. etc. et infra vide ad p. 14.

(P. 10.) τοὺς χαρίεντας τῶν ἀνθρώπων] Sch. τοὺς ἡδεῖς, τοὺς πεπαιδευμένους. — De voce χαρίεις nonnulla notavit Græviue ad Lucian. t. 4. p. 496. Hunc nostri locum respexit Philemo supra citatus p. 298. Qui sint χαρίεντες ἄνθρωποι non difficile colligas ex hac apud Synesium ep. 136. p. 272 D. antithesi: τῆς προσορμίσεως αὐτῷ γινομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, ἀλλὰ πρὸς ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΑΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΠΑΣ. Idem Dione p. 54 A. πολλὰ ἀγαθά γε αὐτῷ γίνοιτο, ΜΟΥΣΙΚΩι τε ἀνδρὶ καὶ χαρίεντι.

(P. 10.) ἐν καλῷ τοῦ χωρίου ἵζησαι.] Schol. τόπῳ. — Synesius Calv. p. 80. B. καθίσας ΕΝ ΚΑΛΩι τὸν εἰρατῶ. Aristophanes Th. 292.

Ποῦ ποῦ ΚΑΘΙΖΩΜ' ΕΝ ΚΑΛΩι, τῶν ῥητόρων
Ἵν' ἐξακούω ;

(P. 10.) Ἡγοῦ, ὡς ἑψομένου] Poteris sic vertere : *duc me secuturum* : sed longe est elegantior et puto verior hujus loci explicatio, si, ἡγοῦ posito pro διανοοῦ, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην, participium futuri genitivi cum ὡς eo modo intelligatur quem aperuit HEINDORFIUS ad Platonem Charm. p. 117.

(P. 12.) καὶ γὰρ ἂν καὶ] Alterum καὶ abest ab E. In his formulis καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὴν καὶ, καὶ γὰρ δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ, alterum καὶ sæpe omittunt codices. In nostri Sophistis 1. 15. §. 3. p. 500. καὶ μὴν καὶ bene edidit Olearius e suo S, pro καὶ μὴν, et sic habet A. Idem additamentum codicis S ad p. 531. firmat meus A. ibid. 11. 5. p. 572. καὶ γὰρ δὴ λαμπρῶς. Sic male Olearius. Aliæ editiones et A : καὶ γὰρ δὴ καὶ λ. procem. p. 481. editur : καὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ Πυθίου ἀκούειν ἐστὶν : sed A : καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦ Π.

(P. 12.)

(P. 12.) ἡδὺ γάρ που τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ] Sch. ὀσμὴ ἀναπέμπεται ἀπὸ τῶν φυτῶν· ἀναπνεῖ ὁ ἀμπελὼν ἡδέως. — ABCDFGH ἡδὺ γε π. ἀναπ. τ. φ. et sic invenerat in suo exemplo Philemo supra citatus p. 298.

(P. 12.) ἡδὺ ..... Τί λέγεις ἡδύ; θεῖον·] Infra, p. 80. προσέχων δ' ἀκροῶ. — ΠΡΟΣΕΧΩΝ λέγεις; Epictetus ench. 24. ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. — Τί λέγεις τὸ ΑΒΟΗΘΗΤΟΙ; ubi codex omittit τὸ, quod SCHWEIGHÆUSERUS non probat; equidem, liceat a viro longe me doctiore dissentire, abesse articulum mallem. Potest, sed non omnino debet adesse. Philostratus non dixit, τί λέγεις ΤΟ ἡδύ; Synesius ep. 147. p. 286. C. κρέα τὰ θήρεια· καὶ τί λέγω τὰ ΘΗΡΕΙΑ; non ΤΟ τὰ θήρεια. Ibi codex 1039. legit καὶ τί δὴ λέγω τὰ θήρ. Heliodorus III. 2. p. 109. μετὰ τούτους, ὦ Κνήμων..... — τί ΚΝΗΜΩΝ; ἔφη. Idem IV. 6. p. 143. ὁρῶν ὥσπερ τινὰ τῶν κρειττόνων (Χαρίκλεια) εὔχεται. — ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ, ἔφη, ὦ πάτερ; ΟΡΑΙΝ ΕΜΕ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ; quam lectionem inter et variantes nemo jam hærere poterit, inspecto hoc similium locutionum parallelismo.

(P. 12.) αἱ ἄνθαι εὔοσμοι] F αἱ ἄκανθαι εὔοσμοι. Absurde; notandum tamen.

(P. 12.) εἰ δὲ ἐντύχοις] A ἐντύχεις. C ἐντύχῃς. Verum eligere inter ἐντύχοις et ἐντύχῃς difficile est; nam εἰ hæc duo tempora regere potest. Si quis de aoristo subjunctivi dubitaverit, adeat quæ monuit doctissime BASTIUS in sua ad me epistola p. 90. Servavi ἐντύχοις, quod jam ederetur, et sic citarent Moschopulus eclog. in πυρά, et Scholiastes noster in sequenti nota. Εἰ aoristum, sed non præsens subjunctivi recipit. Inde patet in mendo cubare hæc e nostri Sophistis verba, I. 24. § I. p. 528.

εἰ τοιόσδε γιγνόμενος..... μόνον τυγχάνῃ τῆς ἑαυτοῦ δόξης. In A legitur e correctione τυγχάνοι: quod recipiendum est, ut oratio non sit soloeca. Apud Heliodorum 1. p. 27. εἰ δὲ τύχῃς, quod in τύχοις ut soloecum mutatur, stare poterat. Sophoclis Œd. Col. 1443. Brunck editam servavit,

Εἴ σου στερηθῶ.....

sed dubitabat an εἰ posset subjunctivo jungi, et de ἢν cogitabat. Non erat locus dubitationi: εἰ non est soloecum cum hoc tempore. In Nonni Dionys. 20. p. 544.

Ἕρμης δ' ἢν ἐθέλεις, θωρήξομαι.....

legendum est ἐθέλῃς, etsi non omnino necessaria mutatio videatur Schradero ad Mus. 148.

(P. 12.) παρὰ τὴν ἄνθην εὐώδει] Infra, p. 122. τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὴν μῆνιν τρυφῶντος: ubi Scholiastes: ὡς καὶ τὸ· εἰ ἐντύχοις φυτῷ ἡμέρῳ εὐώδει παρὰ τὴν ἄνθην, ἤγουν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἄνθης. Optime Scholiastes, quem vide et infra p. 602. Ante dixerat Philostratus arborum sativarum non flores, sed fructus esse odoratos. Ergo si in arborem sativam incideris, quæ, *florum tempore*, παρὰ τὴν ἄνθην, sit odorata, decerpenda potius folia, quam flores, cum flores sint inodori. Non intellexit locum St. Niger, qui verterat *præter florem*, quod correxi: nec melior versio Olearii: *in qua non sit a flore odor*. Eadem est ratio præpositionis παρὰ in hoc e Sophistis loco 1. 17. § 3. δοκεῖ δ' ἐνίοις ἀνὴρ ἀγαθὸς γενέσθαι παρὰ τὴν τελευτήν. et sic in Nigrino Lucianeo 30. 31. εὔνους ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν ἠξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον. Idem in luctu c. 16. τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον. Heliodorus Æth. 1. 1. τράπεζαι...... αἱ δ' ὅπλων ἐνίοις παρὰ τὴν μάχην γεγενημέναι. 13. p. 21.

παρὰ πάντα τὸν θόρυβον καὶ τὸν χρόνον II. 9. p. 62. παρὰ τὴν ἑταιρίαν: 12. p. 68. παρὰ δὲ τὸν τοῦ πολέμου θόρυβον. Demosthenes Leptin. § 70. παρὰ μὲν τὰς εὐεργεσίας: ubi confer Wolfium p. 361. Synesius de regno p. 3 B. παρὰ τὸν καιρὸν τῶν λόγων. *ipso orationis tempore*. Aliter nostrum locum explicabat Moschopulus eclog. in παρά. Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς δηλοῖ.....καὶ παραγωγήν τινος ἀπό τινος καὶ ἔξέλασιν, οἷον, παρὰ τὸ πορίζεσθαι, ὁ ἔμπορος, καὶ, παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ σθένος, Δημοσθένης· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ· εἰ δὲ ἐντύχοις φυτῷ ἡμέρῳ καὶ παρὰ τὴν ἄνθην εὐώδη (sic), καὶ τὰ ἑξῆς, ἤγουν ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμποντι τὴν εὐωδίαν. Sed hæc explicatio sententiæ prorsus repugnat. Quod habet Moschopulus εὐώδη pro εὐώδει, conjecerat et Huetius ad marginem Nicolinianæ, qua recepta conjectura, locus fiet obscurior et intricatior. Cæterum codex parisinus 2650 qui Moschopuli mutilum opus inter alia continet, legit εὐώδει.—De ἄνθην Attice pro ἄνθησιν vide Thomam p. 127. et Thomæ interpretes.

(P. 12.) δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδωδέναι] Schol. τὸ δρέπομαι ἀεὶ παθητικῶς γράφεται, καὶ τὴν ἐπὶ μέρους σύνταξιν ἔχει. Ὅθεν καὶ γενικῇ συντάσσεται, οἷον· δρέπομαι τῶν φυτῶν. Οὕτως καὶ τὸ ἀρύομαι, οἷον· ἀρύομαι τοῦ ὕδατος.—Ὀδωδέναι· τὴν ὀσμὴν ἡδεῖαν ἔχειν.—Non satis accurate notavit Scholiastes δρέπομαι semper passive scribi. Theocriti Scholiastes XI. 27. eamdem habet de δρέπομαι semper παθητικῶς scripto animadversionem, æque inaccuratam. Nam δρέπω active legitur apud Pindarum sæpe: vide indicem Heynianum. Longus II. p. 33. δρέπειν τὰ ἄνθη.—Wyttenbachius epist. p. 49. credit nostri locum imitatum fuisse Aristænetum I. 3. his verbis: (δένδρα) εὐανθῆ μὲν τοὺς ὄρπηκας, πάμφορα δὲ τὸν καρπόν..... καὶ τούτων ἐκδρεψάμενος φύλλον, ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις.

(P. 12.) Ὡς ποικίλη σοι ἡ ὥρα τοῦ χωρίου] Sch. ἡ εὐμορφία. — Voce ποικίλος in simili descriptione utitur Procopius Gazæus VILLOISONI an. gr. II. p. 28. ὥσπερ ἐν λειμῶνι τερπνῷ καὶ ποικίλην παρεχομένῳ τὴν θέαν. Ælianus V. H., III. I. ἄλση τέ ἐστι ποικίλα. Æschines ep. 9. καί μοι ἔδοξε καλὰ μὲν ἄλλως καὶ ποικίλα εἶναι τὰ χωρία. Infra in heroicis p. 17. ὕδωρ ποικίλον dicitur.

(P. 12.) ὡς ἐκδεδώκασιν ἱλαροὶ οἱ βότρυς!] Sch. ἀνεβλάστησαν. — Vocem ἱλαροὶ qua noster sæpe utitur, restituere conabor in loco Iconum I. 5. p. 769. qui, mea quidem sententia, non satis emendate editur: ὁ δὲ (Νεῖλος) ἀναδίδωσιν αὐτοῖς ἄνθη... ὡς στεφάνους τε ἀπ' αὐτῶν διαπλέκουσι, καὶ καθεύδουσιν ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἱεροὶ καὶ εὐώδεις. Pro ἱεροὶ, in quo consentiunt duo quos vidi codices, mallem ἱλαροὶ, facillima mutatione. Quem ἱεροὶ sensum habeat, vix percipio. Ut dixi, hoc adjectivum frequentat Philostratus. Icon. II. 17. p. 835. ζέφυρος ἱλαρὰν ἐργάζεται θάλατταν. I. 2. p. 766. οἱ στέφανοι οὐκ ἀνθηροὶ ἔτι, ἀλλ' ἀφῄρηται αὐτοῖς τὸ ἱλαρόν. I. 8. p. 775. ἐνταῦθα δὲ φαιδρὸς γέγραπται, καὶ ἱλαρὸν βλέπων. A habet βλέπει. 16. p. 788. ἱλαρὸν βλέπων εἰς τὴν βοῦν. Infra in Heroicis, p. 42. ἱλαρόν γε τὸν ἦρα λέγεις. — Ad ἱλαροὶ βότρυς apte possunt conferri Virgilii, « LÆTÆ *segetes* », Georgicûn initio. Quintilianus declam. XIII. 2. « Agellus........ non pascuis *lætus*. » Phædrus II. 5.

« Perambulante *læta* domino viridia. »

Hac occasione utar, ut turbatum versus unius et alterius ordinem in hac fabula restituam.

« ......Inde notis flexibus
» Præcurrit alium in xystum, sedans pulverem.

» Agnoscit hominem Cæsar, remque intelligit.
» Id ut putavit esse nescio quid boni,
» Heus! inquit Dominus; ille enim vero adsilit,
» Donationis, alapæ certe, gaudio. »

Aliquid in his est intricati. Sed plana omnia et perspicua, si scripseris :

« Agnoscit hominem Cæsar, remque intelligit.
» Heus! inquit Dominus. Ille enim vero adsilit,
» Id ut putavit esse nescio quid boni,
» Donationis, alapæ certe, gaudio. »

(P. 12.) ὡς διάκειται] Schol. ἤγουν θέσιν ἔχει λαμπράν.

(P. 12.) ὡς ἀμβροσία ἡ ὀσμὴ] De voce ἀμβρόσιος qua pulchra quævis designantur poetis et sophistis, vide Heynium exc. ix. ad Iliad. i. Nonnulla quoque a Toupio fuerunt notata em. t. i. p. 236. et a Valckenario ad Hipp. p. 181, i. E.

(P. 12.) Τοὺς δρόμους] Thomas : Δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν. —Eodem sensu legitur apud nostrum Apoll. v. 22. p. 205. καὶ γὰρ ΔΡΟΜΟΙ ἐν αὐτῇ (τῇ οἰκίᾳ) καὶ ἄλση, καὶ ὀλίγα ἐς ἀγορὰν βαδιοῦμεν : ubi codex A βαδιοῦμαι, quod mallem. Et sic in Sophistis i. 21. § 7. p. 521. ὁπόσαι γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων ἑρμαὶ ἦσαν ἐν τοῖς τῆς οἰκίας ΔΡΟΜΟΙΣ. Peleus in Euripidea Andromacha Lacænarum Virginum mores describens, v. 597 :

Αἳ ξὺν νέοισιν, ἐξερημοῦσαι δόμους, ...
ΔΡΟΜΟΥΣ, παλαίστρας.........
Κοινὰς ἔχουσι.

Vide Ruhnkenium ad Tim. p. 89.

(P. 12.) οὓς ἀνῆκας] Schol. ἀνέτους ἀφῆκας, ἀφυτεύτους εἴασας.

(P. 12.) τρυφᾷν δέ μοι δοκεῖς] Plato Euthyphr. t. 1. p. 25. ἐπειδὴ δέ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΣ σὺ ΤΡΥΦΑΝ: ubi codex Parisinus 1808. δοκεῖς συντρυφᾷν.

(P. 12.) τοσαύτη γῇ ἀργῷ χρώμενος] Schol. Ἀττικὸν ἡ στεῤῥὸς φύσις, ἀντὶ τοῦ, στεῤῥά· καὶ Ἀριστοφάνης (nub. 53):

« Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα. »

—Confer supra not. p. 295.

(P. 12.) γυμνάζεται] Schol. γυμνάσια ποιεῖ δρόμων.

(P. 12.) ἐπειδὰν ἐζήσωμεν] Sic codices. Oleariana ἐπειδὴ ἐζήσομεν. Aliæ ἐπειδὰν ἐζήσομεν, quod solæcum est. Confer notam supra p. 304.

(P. 12.) τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα] Schol. τὶς τρέφει τὸν Οἰνέα τρέφοντα αὐτόν.—E sine τοῦ, ut Olearianorum unus.—De Euripidis Œneo vide Musgravium ad hujus fabulæ reliquias, ubi, adductis nostri verbis, hanc fecit notulam. « Philostratus citans an alludens, non dixerim. » Sermo est de famulo Œnei. » Nec ego dixerim, nec hodie facile quisquam.

(P. 12.) Ἓν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γήδιον λείπεταί μοι] Noster vit. Apoll. II. 32. p. 84. καὶ οὐδὲ τὰ γήδιά μοι ὑπελείπετο.

(P. 14.) τὸ χωρίδιον] BI, ut Oleariani duo χωρίον.

(P. 14.) ὑπὸ Ἐλεοῦντος ἤδη τοῦ Χεῤῥονησίτου] G sine ἤδη. CI Χεῤῥονησίου, ut Laudianus. A e correctione Χεῤῥοννησίτου. Scripsi per duo *ny* quod rectius esse videbatur. Confer infra notam ad p. 156. βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννη-

νίων. Nomen Ξείνιδος cujus variantem protulit Morellius Ξεινιτίδος, pro quo Olearius proponebat Ξεινίου vel Ξεινιάδου, probum est. Apud Muratorium invenitur bis ΞΕΝΙΣ, quod idem est nomen ac ΞΕΙΝΙΣ, sed alia forma, ut ξένος et ξεῖνος.

(P. 14.) προσβαλών τι αὐτῷ ἑαυτοῦ φάσμα.] Sch. προσβαλὼν, ἀντὶ τοῦ ἐπαγαγών· καὶ προσέβαλεν, ἀντὶ τοῦ προσῆλθεν.—De προσέβαλεν pro προσῆλθεν supra agebam p. 303.—τι abest a BE et ab Olearianorum uno.

(P. 14.) τὰς ὄψεις ἀνακοπείς] Sch. ἀπολέσας.—Thomas Magister p. 323. Ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγων καὶ ἀνεκόπη, κάλλιον ἐρεῖς, ἢ ἀφῃρέθη...... Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκοῖς· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς. Idem exemplum Thomas repetit voce ὄψις, ubi loci sedes latebat interpretes. Atticista Anonymus inter Villoisoni anecdota t. II. p. 81. cum Thoma consentit: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐξωρύχθη τὸν ὀφθαλμὸν, ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν.

(P. 14.) ἀπῆλθε τυφλός] Vit. Apoll. III. 39. ὀφθαλμῶν δέ τις ἐξερρυηκὼς ΑΠΗΛΘΕ πᾶν ἔχων τὸ ἐν αὐτοῖς φῶς. De ἀπέρχομαι hoc modo posito vide Palairetum obss. p. 62. Similiter ἀποβαίνω usurpatur. Eusebius in Hierocl. c. 45. p. 466. πάντως που ἐξ ἀνάγκης τοιόσδε τις ἀποβήσεται. Antoninus Liberalis 10. ἀπέβησαν ἐκτόπως φίλεργοι. Heraclides Polit. p. 206. § 2. ἠλευθερώθη καὶ πρύτανις ἀπέβη.

(P. 14.) Ἀγαθόν γε] H. ἀγαθόν τε.

(P. 14.) οὐδὲ λύκου τινὸς ἔφοδον, οἶμαι, δέδιας....... Οὐδὲ γὰρ θηρίῳ ξυγχωρεῖ ἐσφοιτᾶν οὐδενί· οὐδὲ ὄφις ἐνταῦθα, οὐδὲ φαλάγγιον] Sch. φαλάγγιον, ἀράχνης.—

« Impune tutum per nemus arbutos
» Quærunt latentes, et thima deviæ
» Olentis uxores mariti :

» Nec virides metuunt *colubras*
» Nec Martiales hædilia *lupos* : »

ait Horatius (I. od. 17.) quem Faunus tuebatur. Ælianus H. A. X. 49. de loco quodam in insula Claro Apollini sacro : *τῇ τοῦ δαίμονος βουλῇ τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἄστιβές τι ἄρα καὶ ἔχθιστόν ἐστι.* — Idem IX. 11. narrat Phalangium interimere quem solum modo tetigisset.

(P. 14.) *Ἀληθῆ λέγεις*] Hæc absunt a meo B et ab Olearianorum uno. A ad marginem notat variantem *εὖ λέγεις*. Utrumque jungit Heliodorus III. 15. *ταῦτα μὲν εὖ τε καὶ ἀληθῶς μοι λέγειν ἔδοξας.*

(P. 14.) *οὐδὲ συκοφάντης . . . . . ἐπιτίθεται*] Sch. *ἐπίκειται.* — Cod. E *συκοφάνται.* Sed *συκοφάντης* tenendum esse probat quod sequitur *ἐπιτίθεται*, in quo nulla varietas est. — De Sycophantis omnia fere jam sunt occupata. Locum promam, novum illum quidem, sed in quo tamen nihil omnino novi, ex Philemone inedito, voce *Συκᾶς.* — *Ἐκ δὲ τῆς συκῆς ἢ μᾶλλον τῶν σύκων ὁ συκοφάντης· λοιμοῦ γὰρ γινομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ, τινὲς λάθρα τὰς συκᾶς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο· μετὰ δὲ ταῦτα, εὐθηνίας γινομένης, ἐκατηγόρουν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖθεν συκοφάνται λέγονται.* Scholiastem Pluti 31. descripsit Philemo, vel Philemonem Scholiastes, apud quem pro *λοιμοῦ* KUSTERUS e Suida *λιμοῦ* edidit. Aliam etymologiam tradit Philomnestus Athenæi III. 6. Lege ibidem quæ ex Istri Atticis (unde profecit Scholiastes Platonis p. 147.) Athenæus excerpsit, suavesque Alexidis versus. Sycophantiam sic definiebat Choricius VILLOISONI anecd. II. p. 30. *τοιοῦτόν ἐστι συκοφαντία· τὸ προστυχὸν ἀεὶ πρόφασιν ποιεῖται διαβολῆς.*

(P. 14.) *τὸ δὲ θηρίον τοῦτο δεινῶς ἀναιδὲς*] Sch. *δεινῶς· πάνυ.* — Demosthenem narrat Plutarchus Dem. c. 22. cum Athenis

Athenis discederet, dixisse, protensis ad arcem manibus: ὦ δέσποινα πολιάς, τί δὴ τρισὶ τοῖς χαλεπωτάτοις χαίρεις ΘΗΡΙΟΙΣ, γλαυκὶ καὶ δράκοντι καὶ ΔΗΜΩι. Sic Plato Phædr. § 37. adulatorem θηρίον vocat: οἷον κόλακι ΔΕΙΝΩι ΘΗΡΙΩι καὶ βλάβῃ μεγάλῃ ὅμως ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. Et animi improbiores adfectus Philosophi θηρία vocabant: vide Casaubonum et Schweighæuserum ad Athen. I. 35: pulcherque eo sensu legitur Synesii locus de regn. p. 11 A. τοῦτό τοι πρῶτον καὶ σφόδρα βασιλικόν, αὐτὸν ἑαυτοῦ βασιλεύειν, τὸν νοῦν ἐπιστήσαντα τῷ συνοίκῳ ΘΗΡΙΩι, (τῷ θυμῷ) καὶ μὴ κρατεῖν ἀξιοῦντα πολλάκις μυρίων ἀνθρώπων, ἔπειτα αὐτὸν δοῦλον εἶναι δεσποινῶν αἰσχίστων, ἡδονῆς καὶ λύπης καὶ ὅσοι σύγγονοι ΘΗΡΕΣ ἐνδιαιτῶνται τῷ ζώῳ. Themistius p. 349 C. τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς ΘΗΡΙΩΔΕΣ ἐκκόψαι.

(P. 14.) ἀπόλλυσι γοῦν] H οὖν. Sed hic γοῦν unice probum est, pro γάρ. De permutatione supra dixi p. 311.

(P. 14.) Τὴν δὲ φωνήν, Ἀμπελουργέ, πῶς ἐπαιδεύθης;] Sch. φωνήν, τὸν προφορικὸν λόγον. — G πῶς ἐδιδάχθης et in margine litteris miniatis, πῶς ἐπαιδεύθης. Eadem pene verba repetita leguntur in Sophistis II. 1. p. 553. τὴν δὲ γλῶτταν, ἔφη ὁ Ἡρώδης, πῶς ἐπαιδεύθης καὶ ὑπὸ τίνων;

(P. 14.) διετρίβομεν] Sch. διήγομεν. — F περιετρίβομεν. Quæ varietas mihi auxilio erit, περιτρίβειν, in sensu *cunctandi*, restituenti Athenæo VII. t. 3. p. 102. ubi exemplum mihi tunc non suppetere dolebam. Vide addenda Schweigh. t. VIII. p. 448.

(P. 14.) Πονήρως οὖν τὰ ἐμὰ εἶχεν] Sch. κακῶς διέκειτο. — Confer Scholiastem Aristophanis Plut. v. 220. ubi Hemsterhusius hoc loco usus est. Infra, p. 72. alio

sensu: ποίμνας ἐχόντων σφίσι τῶν προβάτων, ubi confer quæ notavi.

(P. 14.) οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν οὐδὲν] Eodem prorsus modo Æschines in Timarchum p. 46. *Tayl.* εἰκότως... ὧν ἕκαστος τούτῳ δύ' ὀβολοὺς ΑΠΕΦΕΡΕ τῆς ἡμέρας. Suidas: Ἀποφέρειν· ἀποδιδόναι, κτλ. — Ediderant οἵδ' ἀπέφερον. Hoc vitium sexcenties in Oleariana et aliis obvium, quam potui diligentissime sustuli. Mox ὁ δ' ἀγρὸν dedi pro ὅδ' ἀγρόν. Deinceps non monebo.

(P. 14.) δανείζεσθαί τι ἐπὶ τῷ ἀγρῷ ἔδει καὶ πιεῖν] Sch. ἔδει· ἐνδεχόμενον ἦν. — vit. Apoll. I. 25. p. 32. καὶ πιεῖν ἔδει γεωργοῦντας ἑτέρους.

(P. 14.) ἀφικόμενος ἐνταῦθα] Schol. δεῦρο. — Confer notam p. 307.

(P. 14.) ξύμβουλον ἐποιούμην τὸν Πρωτεσίλεων] Hæc locutio Philostrato valde placuit. In Apollonii vita II. c. 39. p. 31. ὅθεν σύμβουλον ποιοῦμαί σε. V. c. 29. p. 212 ξύμβουλον ποιοῦμαί σε φροντίδων. 32. p. 214. ξυμβούλους ὑμᾶς ποιοῦμαι. VI. 3. p. 230. ξυμβούλους τῶν διαλέξεων, ὥσπερ εἰώθει, ποιούμενος τοὺς καιρούς. Adde ibid. c. 11. p. 241. c. 30. p. 269.—Cum in his et similibus exemplis, semper media voce ποιεῖσθαι utatur Philostratus, et recte quidem, mallem in Apollonii vita VI. 43. pro τιμῶντα τοῦ ἀνδρὸς... τὰ πρὸς βασιλέας αὐ ΞΥΜΒΟΥΛΟΝ αὐτὸν ἀρετῆς ἐποίουν, legere ἐποιοῦντο. Ἐποίουν fere solœcum esse videtur. Ubique invenio ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ: Ποιεῖσθαι διάκονον Apoll. vit. VII. 8; ξυνεργὸν Sophist. I. c. 21. p. 518; πολίτην Heroic. p. 200; τροφέα p. 202; κύριον p. 208; χειραγωγὸν p. 224; ξύμμαχον p. 240; δούλους p. 260; ξένον Icon. II. 16. Adde Sophist. I. c. 21. § 7. Apoll. I. 21. p. 27. II. 40. p. 92. VIII. 7. § 2. Apud Athenæum I. c. 34. p. 71. legitur ὅτι

'Αμπέλανον..... 'Αθηναῖοι πολίτην ἐποίησαν, ubi doctissimus Coraÿus vere monuit reponendum esse ἐποιήσαντο. Synesio eodem modo succurrendum esse credo, qui de regno p. 25 C. sic nunc editur, συμμάχους ἐποίει: sed melius legeretur συμ. ἐποιεῖτο.

(P. 14) Λιπαροῦντος] Sch. ἐπιμόνως παρακαλοῦντος.—In vit. Apoll. I. 21. p. 26. πρὸς θεῶν, εἶπε, τίς εἶ; λιπαρῶς ἤδη καὶ μεταβάλλων τοῦ τόνου: codex A legit, λιπαρῶν, quod equidem prætulerim.

(P. 14.) ἀπολεῖσθαι] Sch. φθαρῆναι.

(P. 14.) μεταμφίασαι] Sch. μετάλλαξον τὰ ἄμφια.—Quid cogitaret Huetius ad marginem Nicolinianæ adscribens μεταμφιάζομαι, prorsus nescio.

(P. 16.) ἀργῶς ἰδόντα] Sch. ἀμελημένως.—Ælianus H. V. XII. 58. de Dioxippo amorem variis indiciis prodente, ἐκ δὴ τούτων πολλοῖς ἐγένετο καταφορος, μὴ ΑΡΓΩΣ ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον. Alia similia in indice Æelianeo.

(P. 16.) βασανίζων] Schol. ἐξετάζων.

(P. 16.) ξυνῆκα] Schol. ἔγνων.

(P. 16.) διφθέραν τι προσηρμοσμένος] Sch. ἔνδυμα ἁρμόδιον κατασκευάσας ἐμοί.—Codices Olearii et mei habent ἐνηρμοσμένος. Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 345. nesciebat an hic ἐνηρμοσμένος præponi deberet: vox utraque propria æque esse videtur. Sed tamen τῷ ἐνηρμοσμένος favet codicum consensus, quod si, ut monueram, recepissent operæ, nemo sane me audaciorem dixisset. Sed aberam, cum typis opus desbriberetur, sicque nonnulla fuerunt omissa, admissa nonnulla, quæ nollem; verum hæc exigui momenti res est.—De διφθέρᾳ erudite Hemsterhusius loco citato: adde Burmannum secundum ad

Vales. emend. p. 127. Græviuм lect. Hes. c. 12. fin. Apud nostrum vit. Apoll. iii. 55. Ichthyophagi dicuntur διφθέρας ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων.

(P. 16.) καὶ σμινύην φέρων] « Vocem hanc quam in » Stephani thesauro desideres, sistit Hesychius.» Visconti.—Infra, p. 44. σμινύης δὲ ἄπλετοι. Alciphro iii. 70. νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών: quæ cum nostri verbis contulit Hemsterhusius ibid. Timæus lex. Σμινύην, οἱ μὲν δικέλλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν: ubi legendus est Ruhnkenius. Mœris p. 345. hanc vocem Atticorum esse docet; vide ibi Piersonum.

(P. 16.) βρύει μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα] Schol. σόλοικον. Ἔχω βρύοντα τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ, ἢ, ἐναρμοσαμένῳ καὶ φέροντι βρύει.—Ἐναρμοσάμενος et φέρων nominativi sunt absolute positi. Idiotismus notissimus est. Eustathius ad Il. ζ t. i. p. 451. cum nonnulla talium constructionum σολοικοφανῶν exempla citasset, addit: ὅτι δὲ πολλὰ καὶ παρ' ἄλλοις τῶν παλαιῶν ἀγαθῶν ῥητόρων σολοικοφανῆ καὶ οὕτω καινοπρεπῆ, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοστράτου. Et hinc medicina fiet loco Iconum corrupte edito i. 6. φαρέτραι μὲν οὖν χρυσόπαστοι καὶ χρυσᾶ καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βέλη· γυμνὴ τούτων ἡ ἀγέλη πᾶσα καὶ κοῦφοι διαπέτονται. Sic Olearius; sed in aliis invenio χρυσαῖ non χρυσᾶ: et codices ABC legunt χρυσαῖ, quibuscum consentit Scholiastes Euripidis hæc citans nostri verba (Or. 976.), ut exemplum figuræ σολοικοφανοῦς. Sic autem ille: συνήθης δὲ οὗτος ὁ σχηματισμὸς καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· « φαρέτραι μὲν οὖν χρυσόπαστοι καὶ χρυσαῖ· καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βέλη, γυμνὴ τούτων » ἡ ἀγέλη πᾶσα.» Recipienda omnino mihi videtur et harum rerum peritis videbitur hæc nova expositio et distinctio, e qua non vulgarem elegantiam, et quod majus est, sensum accipit locus ante implicitus. Καὶ

κοῦφαι διαπίπτωνται novam sententiam jam inchoabunt.

(P. 16.) Κἂν νοσήσῃ] C νοσήσει soloece. In vita Apollonii I. 34. p. 42. lege κἂν ξυγκαθεύδειν ταῖς γυναιξὶ βούλωνται, non βούλονται. Sic dedit A. Ἦν ut ἂν subjunctivo gaudet. Hinc patet male legi ibidem II. 18. p. 69. ἣν δὲ ἀνὰ πᾶν ἔτος θάλπει γῆν ἥλιος. Repone θάλπῃ, etsi A habeat θαλπει.—Leve est, sed monebo tamen. Scripsi κἂν et κἀν non κἆν et κᾀν et sic in similibus, quæ legitima est ratio. Vide Porsonum præfat. Hecub. p. IV et XVI.

(P. 16.) ἰατρῷ χρῶμαι τῷ Πρωτεσίλεῳ, ξυνὼν αὐτῷ, καὶ τῇ γῇ προσκείμενος· σοφώτερός τε ἐμαυτοῦ γίγνομαι] Ediderat Olearius: ἰ. χ. τ. Πρωτεσίλεῳ. Συνὼν τε αὐτῷ κ. τ. γ. προσκείμενος, σοφώτερός τε ἐ. γίνομαι. Et alii editores plene distinguebant post Πρωτεσίλεῳ. Olearius e conjectura post συνὼν addiderat τε. Sed ne sic quidem sententia recte videbatur incedere, et τε post σοφώτερος aliquid poscebat. Rem omnem liquidam feci, nova loci distinctione, jamque omnia quadrant et inoffenso pede decurrunt. Pro συνὼν scripsi ξυνὼν ex usu Philostrati, nisi cum librarii ἀνάττικοι suam manum Philostrateæ substituerint. Infra paucis abhinc versibus ξύνεστι ἀλλήλοις. Vit. Apollon. p. 132. ξυνόντας. Soph. p. 518. ξυνῆν. p. 535. ξυνεῖναι. etc. etc. Vit. Apollon. III. 22. p. 112. καὶ ταῦτα ὑμῶν ξυνὼν, ubi vitium scripturæ ὑμῶν pro ὑμῖν non comparet in codice A.

(P. 16.) σοφώτερός τε ἐμαυτοῦ γίγνομαι] Hæc elegantia loquendi, quæ est inter elegantissimas, Philostrato placuit. Apollon. III. 24. p. 24. σοφώτερος ἐμαυτοῦ γέγονα. IV. 37. p. 177. δείσας ὁ Δάμις περὶ τοῖς νέοις μὴ χείρους αὐτῶν γένοιντο, ubi malim χείρους αὐτῶν. 38. p. 179. ἀγριώτερον αὑτοῦ γίγνεται 40. p. 181. πολλῷ γένοιτ' ἂν αὐτοῦ βελτίων. VIII.

7. p. 336. τὸ βελτίους αὐτοὺς αὐτῶν φαίνεσθαι. Lege αὑτῶν. IV. 27. p. 166. Λακωνικὸν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοὺς ἐφαίνετο, ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον. VALCKENARIUS in Callimacheis p. 153. reponi volebat ἁβρότερον Λυδῶν εἶχον. Sed vere TOUPIUS emend. t. I. p. 13. monuit scribendum αὑτῶν. Sophist. I. IX. p. 482. ὁ λόγος ἡδίων ἑαυτοῦ καὶ σοβαρώτερος. Vit. Apoll. II. 5. p. 53. ἐγὼ δὲ μέγιστον τούτων ἀνελθὼν ὕψος, οὐδὲν σοφώτερος ἑαυτοῦ καταβήσομαι: ubi A correctione non bona ἐμαυτοῦ. Ex hac varietate crediderim fere in adlatis binis superioribus exemplis pro σοφώτερος ἐμαυτοῦ reponendum esse σοφ. ἑαυτοῦ, elegantia non ita vulgari et quæ a librariis vel incuriosis vel ob ignorantiam, ut sæpe fit, emendaturientibus, deleri potuerit. Fatendum est tamen potuisse Philostratum non semper constare sibi, et si prudenter ἐμαυτοῦ relinquo ubi editum est, ἑαυτοῦ non temere mutaverim vulgatiori ἐμαυτοῦ. Heliodori vetus editio πειρώσῃ ἑαυτοῦ τρέφειν παραδοὺς, ubi cum recentioribus forte non debebat harum venustatum callentissimus CORAYUS scribere II. 31. p. 98. π. ἐμαυτοῦ. Pristinam lectionem jam asseruerat et vindicaverat NORMANNUS ad Aristid. t. II. p. 596. Lucianus Lapith. 45. ἑώρων ἕκαστα οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ubi malim codicis 1041. ἑαυτόν. Synesius ep. 8. p. 169 D. ἐν ἅπασι λυποῦμαι τοῖς ἐμαυτοῦ: edam olim e codice τοῖς ἑαυτοῦ. De ἑαυτοῦ ad tres personas relato consule NORMANNUM l. c. CORAYUM ad Heliod. p. 45.

(P. 16.) Μακάριε τῆς ξυνουσίας καὶ τοῦ ἀγροῦ, εἰ. . . .] Sic vit. Apoll. II. 26. p. 78. ΜΑΚΑΡΙΕ τοῦ θησαυροῦ, ΕΙ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀντιρρύῃ τοὺς φίλους. Hæc est edita lectio. In A est χρυσοῦ τι, et ἀντιρύῃ eraso, ut videtur, altero ρ. Codices Oleariani dabant ἀντιρρύῃ. Sed ἀντιρύῃ unice

verum est, ut patet ex hic notatis; nam, quod jam monuerunt editores, adluditur ad Theognidem v. 77.

> *Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργυροῦ* ΑΝΤΕΡΥΣΑΣΘΑΙ
> *Ἄξιος*..........

unde patet *τε* post *χρυσοῦ* opportune addere codicem A.

(P. 16.) *ἐλάας*]—C. *ἐλαίας*. Sed Thomas Magister qui suam observationem Brunckio ad Aristophanem Av. 617. probavit: *ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία*. Olearius scripsit *ἐλάας*. Sed nec hæc forma satis est Attica. Vide Brunckium ibid: et quod non parum valet, Aldus, Junta et alii habent *ἐλάας*.

(P. 16.) *ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπῃ*] Sch. *συλλέγεις*. — Imitatur Pindarum Pyth. vi. 47.

> .....*ἄδικον οὐδ' ὑπέρ-*
> *οπλον ἥβαν* ΔΡΕΠΩΝ, ΣΟΦΙ-
> ΑΝ *δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων*.....

et in ejusdem fragmento incerto cxi.

> *Ἀτελῆ* ΣΟΦΙΑΣ *καρπὸν* ΔΡΕΠΕΙΝ.

Sic *δρέπειν* et *δρέπεσθαι* sæpius usurpat Pindarus: confer supra p. 315. Synesius Hymno 6. v. 34.

> *Ἵνα μὴ νόος δρέποι σχολὰν ἀνόνατον.*

ubi codex 1039. *μοι* habet pro *μὴ*, optime, et *δρέπῃ*.

(P. 16.) *Οὕτω κάλει*] Sch. *ὀνόμαζε*.—De *οὕτω* cum *καλεῖν* vide Bastium Epist. crit. p. 30.

(P. 16.) *ἐπεμάρψω*] Sch. *ἐστοχάσω*.

(P. 18.) ἥδιστά που καὶ ἀλυπότατα] In Apollonii vita II. 36. fin. καθεύδει ἥδιστα καὶ ἀλυπότατα.

(P. 18.) τοῦ χρόνου αὐτὰ ἄραντος] Sic editiones omnes. Erunt forte qui ᾄραντος mallent, sed utramque formam æque rectam esse docet Bastius meus Epist. crit. p. 107.

(P. 18.) ὕδωρ ποικίλον] Sch. διὰ τὰ ἄνθη. — Confer notam supra p. 316.

(P. 18.) ἀρύσασθε, οἶμαι, αὐτὸ] DE ἀρύσασθαι, male. Nominativus πίνοντες quod pessime C mutat in πίνοντος firmat τὸ ἀρύσασθε.

(P. 18.) ὡς οὐδ' ἂν στέφανόν τις ἐκ λειμῶνος ἀκηράτου ξυμβάλοι] Schol. οὕτως ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη τις ξυμβάλλειν. Ἄλλως· ξυμβάλοι· ξυναρμόσαι. — Adluditur ad Euripidis locum notissimum Hipp. 73.

> Σοὶ τόνδε πλεκτὸν ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΕΞ ΑΚΗΡΑΤΟΥ
> ΛΕΙΜΩΝΟΣ, ὦ Δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Valckenær qui in egregio commentario ad hanc Euripidis fabulam nonnullas imitationes indicavit, Philostrateæ non fuit oblitus; nec aliam neglexit ex Iconibus II. c. 4. λειμῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μειρακίων, οὓς ΑΚΗΡΑΤΟΥΣ ὀνομάζεις.... quæ Jacobsium etiam non præteriit, exerc. II. p. 97. — Synesius Euripidem imitatus esse videtur Hymn. 3. 395.

> ΣΤΕΦΟΣ ΕΥΑΓΕΩΝ
> Ἀπὸ ΛΕΙΜΩΝΩΝ
> Σοι ΤΟΥΤΟ ΠΛΕΚΩ,
> Σοι ΤΟΝΔΕ ΦΕΡΩ
> Ἄλσος.......

Themistius or. 4. p. 54 B. ἀλλ' ὃν ἐγὼ (στέφανον) ΕΠΛΕΞΑ-

ΜΗΝ

ΜΗΝ, ΑΝΘΗ ΑΚΗΡΑΤΑ συλλεξάμενος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ΛΕΙΜΩΝΩΝ: quibus prorsus similia sunt ista ex oratione 15. p. 185 A: διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττα ἀποκεκλείσεται, καὶ οὐκ ἐπιτρέψεις, καθάπερ μοι ἔθος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει, στεφάνους πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας; in quo loco non video cur HARDUINUS hæc verba, διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττα ἀποκεκλείσεται, manca esse et mutila judicaverit, proposueritque legendum, vel ἐν τῆς αὐλῆς εἰσόδῳ, vel εἰσιόντι τὴν αὐλήν. Ἀποκλείειν recte cum genitivo construitur. Aristophanes Lys. 423.

Ὑπὸ τῶν γυναικῶν ΑΠΟΚΕΚΛΕΙΣΜΑΙ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ.

Timocles Athenæi XIII. 22.

Πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἑκάστῳ, ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ
ΑΠΕΚΛΕΙΟΜΗΝ.

Quem versum probabiliter explicavit, et ab intempestiva mea, nec commodiori JACOBSII emendatione vindicavit doctissimus SCHWEIGHÆUSERUS.

(P. 18.) ἐνασπικίζουσιν] Schol. ᾄδουσι πεπαιδευμένως.

(P. 18.) ἐπειδὰν δείλη τι ἥκῃ] Olearius solœce edidit ἐπειδὴ.....ἥκῃ. Editiones et codices habent ἐπειδάν. Compendium obscurum in Morelliana hunc peperit errorem, quem centies erravit Olearius. Infra, p. 46. scripserat ΕΠΕΙΔΗ θέρος τι ΗΚΗι, quod correxi. Icon. I. præf. p. 764. ΕΠΕΙΔΗ ΗΚΗι τὰ μειράκια. Repone ἐπειδάν quod et in aliis legitur. Apoll. vit. V. 43. p. 227. ΕΠΕΙΔΗ ΗΚΗι Ὀλύμπια. Repone ἐπειδάν. Apollon. I. 36. ἐπειδὴ τὰ πρὸς θεοὺς εὖ μοι ἔχῃ. Lege ἐπειδάν. II. 14. p. 66. ἐπειδὴ φεύγῃ, pro ἐπειδάν. Et sic II. 27. extr. 28. p. 80., etc. etc.

V. 43. p. 227. Ἠλεῖοι δέ, ἐπειδὴ ἴασιν ἐς Ὀλυμπίαν. Wakefieldus Silv. crit. IV. p. 207. reponendum monuit ἐπειδάν. A legit ἐπειδὴ ἴασιν. In Sophistis II. 27. § 5. p. 618. mirum est cæcutiisse Olearium scribentem, ἐπειδὴ αὐτοὶ γενόμενοι, cum e codice suo variantem notaverit ἐπεὶ δ' ἄν. Aliæ editiones habebant quoque ἐπειδάν. Alibi ἐπειδὰν dedit pro ἐπειδή. Apoll. I. 24. p. 30. ἐπειδὰν Ἐρετριέας εἶδε: lege ἐπειδὴ cum A. Multa similia prætereo. Confer p. 304. 318.

(P. 18.) Δοκῶ μοι ἀκηκοέναι] Infra p. 26. ΔΟΚΩ ΜΟΙ καὶ καταρχὰς τῶν λόγων ὡμολογηκέναι. De hac locutione δοκῶ μοι, non δοκεῖ μοι, fuse egit Jensius ad Lucianum Saer. c. 1. Bene fecit Olearius qui in nostri Sophistis II. 1. § 6. p. 552. pro δοκεῖ μοι e codice δοκῶ μοι restituit; quod et inveni in A. Eadem elegantia danda alii loco Philostrati vit. Apoll. VI. 11. p. 245. ubi lego ex A. οὐδὲ ἀπεικός τι παθεῖν μοι δοκῶ, pro μοι δοκεῖ.

(P. 18.) ξυντίθεσθαί τε μηδὲ θρηνεῖν αὐτάς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον] Sch. ξυντίθεσθαι· συμφωνεῖν. — Olearius verterat: « spondereque *illas* lugubri voce se non usuras.......» Quod contra mentem loci visum est. Ξυντίθεσθαι δοκῶ non ad Luscinias, sed ad ipsum Phœnicem refero. *Mihi videor consentire tecum has non queri, sed canere tantum.* Glossæ veteres: CONVENIO Συμφωνῶ. CONVENTUM Σύμφωνον. Non melius verterat Niger, quem correxi. Seyboldus, interpres Germanicus, Olearium secutus est, nec verum vidit Vigenerius noster.

(P. 18.) ἥδιον γὰρ ἂν τούτων ἀκούοιμι] Styli Platonici agnoscis vestigia. Echestratus, initio Phædonis, et rursus c. 14. ἡδέως γὰρ ἂν ἀκούσαιμι. Lys. § 2. αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν. etc. etc. Dio Chrys. or. II. p. 79. ἥδιστ' ἂν

ἀκούοιμ' ἄν. Ubi CASAUBONUS, quem immerito offendebat in tam brevi intervallo iteratum ἂν, non recte proposuisse videtur, ἥδιστα ἀκούοιμ' ἂν: nec melius REISKIUS, ἥδιστα μὲν ἀκούοιμ' ἄν. Nam Aristophanes Lysistr. 191.

Τίς ΑΝ οὖν γένοιτ' ΑΝ ὅρκος;—

Vide BRUNCKIUM ad Thesm. 196. de hac iteratione.

(P. 18.) Ξυγχωρεῖς δέ που καὶ ἰζήσεις;—Ξυγχωρεῖ ὁ Ἥρως] Eodem modo loquitur Icon. II. 17. p. 835. ξυγχωρεῖς γάρ που;—ξυγχωρῶ. Plato quoque: Lys. § 17. συγχωρεῖς οὕτως ἔχειν;—συγχωρῶ. Hipp. Maj. § 10. ἢ σὺ συγχωρεῖς; —ναί, συγχωρῶ.

(P. 18.) χρηστὸς ὤν, ξενίζων] Sch. ξενίζων· δεξιούμενος.— TOUPIUS emend. t. IV. p. 201. reponendum jubet χρηστὸς ἂν ξενίζειν, ut alibi dicitur δεινὸς λέγειν et similia. Sed a viro doctissimo plane dissentio. Participii sic constructi etsi non multa sint, credo, exempla, non tamen ξενίζων mutaverim. Infra p. 60. πλείω ἴσως ἢ ἐγὼ ΓΙΓΝΩΣΚΩΝ, οὐ πολὺ ΑΠΕΧΩΝ τῆς Κιλίκων ἠπείρου. Ubi eadem est prorsus structuræ ratio, participio probandi causa adposito: χρηστὸς ὤν, ξενίζει γάρ.—Γιγνώσκων, ἀπέχεις γὰρ οὐ πολύ...

(P. 18.) τουτοισὶ τοῖς θάκοις. Ἰδοὺ ἀναπαύομαι] Noster Apoll. II. 17. p. 109. ἀνεπαύοντο ἐν τοῖς θάκοις.

(P. 18.) τὸ γὰρ ξένιον ἡδὺ τῷ γε ἀκροωμένῳ λόγου σπουδαιοτέρου] Sch. φιλοσόφου λόγου.—ACF et Laudianus ἀκροασομένῳ. I ἀκροασαμένῳ. Nihil mutavi: nam vulgata proba mihi videtur, etsi ἀκροασομένῳ melius aliis forte videbitur. Sed hæc varietas nihil ad rem nec ad linguam. —Conferri potest Heliodorus II. 21. p. 81. οὐ γὰρ ἡδὺ μακροτέρων διηγημάτων ἀκροατήριον, τόπος ἡλίου μεσημβρίᾳ φλεγόμενος.

(P. 18.) Ἐρώτα, ξένε, ὅ, τι βούλει] Sic vit. Apoll. III. 18. ἐρώτα, ἔφη, ὅ, τι βούλει. Xenophon Cyr. III. p. 133. Hutch. ἀλλ' ἐρώτα, ἔφη, ὦ Κῦρε, ὅ, τι βούλει. Plato Hipp. Min. p. 230 F. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ, τι βούλει, etc. etc.

(P. 18.) οὐ μάτην ἀφῖχθαι φήσεις] Sch. ἀνωφελῶς.—Infra p. 28. ΟΥ ΜΑΤΗΝ ἀπιέναι ἔοικα τοῖς τοιούτοις. Vit. Apoll. III. 28. p. 119. ΟΥ ΜΑΤΗΝ ΑΠΟΔΕΔΗΜΗΤΑΙ μοι. Sophocles El. 772.

ΜΑΤΗΝ ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ΗΚΟΜΕΝ.

Ubi Scholiastes : Μάτην, ἤγουν ματαίως, ἀκαίρως.

(P. 18.) πόῤῥω που τῆς νεὼς ἤλυεν] Sch. ἐπορεύετο παλαίων λογισμοῖς ἐξ ἀθυμίας.—C. sine που.—de duplici ἀλύειν sensu, *vagari et curis angi*, vide VILLOISONUM ad Long. p. 64. HEYNIUM obs. Il. E. 352. CORAYUM ad Heliod. p. 81. 145. Pseudo-Diogenes ep. 2. narrato quo modo protervos quosdam juvenes coercuisset, οἱ δ', ὡς τοῦτο ἔλεξα, inquit, ἐπαύσαντο ΑΛΥΟΝΤΕΣ. Codex 1760. Parisinus ἔλεγξα, unde fieri potest lectio ἤλεγξα.—De spiritu, ἀλύω an ἁλύω, VILLOISONUS in primis egit, sed res non videtur liquida, et reliqui quod inveneram. Infra p. 20. ἀλύω et p. 72. ἤλυεν legitur. Adde LOCELLAM ad Xen. Eph. p. 172.—Respexit Philostratus Odyss. K. 274.

(P. 18.) ἤ τις τῶν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν] C περὶ Ἑρμοῦ. F παρὰ Ἑ.—ἢ hic positum esse credo explicandi gratia : *Mercurius, vel potius aliquis Mercurii Sapientium.* « Hi *Mercuriales viri* Horatio (II. od. 17) » audiunt. Horum imagines ad Hermarum, sive Mer» curialium, modum ab antiquis exornatæ. » VISCONTI.

(P. 18.) ἐς κοινωνίαν λόγου τι καὶ σπουδῆς ἀφίκετο] Ἀφ-

ἀφικνεῖσθαι ἐς κοινωνίαν dicitur periphrastice, et est quasi κοινωνεῖν. Hanc elegantiam scribendi sæpius habet Philostratus. Apoll. IV. 43. p. 184. ἐς δέος ἀφίκετο τοῦ ἀνδρός. V. 37. p. 222. τοῖς τε γυμνοῖς οὔπω ἀφῖχθαι ἐς λόγον. VI. 8. ἀφίξεσθαι δὲ κἀκείνῳ ἐς λόγους. Ut Euripides Phœn. 778.

Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται.

VI. 12. p. 250. οὐδὲ ἐς πεῖράν πω αὐτῆς ἀφιγμένος. Sophist. I. 22. p. 525. οὔπω ἐς πεῖραν αὐτοῦ ἀφιγμένῳ. I. 26. p. 544. ἐς διαφορὰν αὐτῷ ἀφίκετο. II. 2. p. 566. ἐς ἀπέχθειαν φανερὰν οὐδεμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο. Et variatur cum aliis verbis ejusdem sensus. Vit. Apoll. V. 28. μήπω αὐτῷ ἐς διαφορὰν ἥκοντα. Plato Phædr. p. 232 D. ἥξεις αὐτοῖς εἰς διαφοράν. Neophron ex emendatione VALCKENARII ad Phœniss. p. 266.

Σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

(P. 18.) τουτὶ γὰρ ἡγεῖσθαι προσήκει τὸ Μῶλυ] Sch. τουτὶ, τὸ ἀφικέσθαι αὐτὸν εἰς κοινωνίαν λόγου καὶ σπουδῆς.—Mercurium videbis Ulyssi Moly tradentem in opere musivo apud Guattanum *monim. ined. febr.* 1788. *tab.* I. Homericum Moly illustrarunt Gyraldus dial. 14: Trillerus in dissertatione peculiari. Vide et quæ collegit CLARKIUS ad Od. K. 302. 305.

(P. 20.) ἱστορίας τε δι' ἐμοῦ ἐμπλήσει] Infra p. 36. εὐδαιμονίζω σε τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

(P. 20.) ἠδίω ἀποφανεῖ καὶ σοφώτερον] Sch. ἠδίω · ἀστειότερον.—BDE et Olearianus σοφώτατον. A σοφώτερον, sed non a prima manu, [superscript: τατον] Comparativum malim, firmaturque loco simili vitæ Apoll. I. 28. p. 37. πολλῷ βελτίω τὸν βασιλέα ἡμῖν ΑΠΟΦΑΝΕΙ καὶ ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΕΡΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΗΔΙΩ.

Et c. 41. p. 49. ἦν γὰρ ἡ συνουσία τῶν ἀνδρῶν ΣΟΦΩΤΕΡΟΝ ΜΕ ΑΠΟΦΗΝΗι.

(P. 20.) Ἀλλ' οὐκ ἀλύω] D. ἀλλ' οὐ καλύω, varietate absurda, notanda tamen.

(P. 20.) Κατὰ δὲ θεὸν, . . . ἥκω] Sch. κατὰ θεῖον σκοπόν. — Formula in græcis libris obvia passim. Sic p. 22. ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΗΚΕΙΣ. Simon ep. Socrat. p. 34. ὥστε ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ αὐτῷ ἐδόκει ἤδη παρεῖναι ὁ θάνατος. Euripides Iph. Aul. 436.

Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ νοσεῖ τινά.

Lucianus Scyth. c. 6. dixit κατὰ δαίμονα. Confer Muncker et Verheyk ad Anton. Liber. c. 1.

(P. 20.) ἐξ Αἰγύπτου καὶ Φ.] Sic edidit Olearius, sublato τε ante καὶ autoritate suorum codicum, et ego in meorum nullo inveniens, Olearium secutus fui.

(P. 20.) Κατασχούσης] Sch. ὁρμισάσης (lege ὁρμησάσης) ἐλλιμενισάσης. — Sæpius hac voce noster utitur. Infra, p. 128. ἡ κεφαλὴ . . . . . ἐς Λέσβον κατασχοῦσα. Vit. Apoll. III. 54. p. 137. κατασχεῖν δέ φασι καὶ ἐς Πάγαλα. IV. 13. p. 150. ἐκέλευσε τὸν κυβερνήτην κατασχεῖν ἐς τὴν Αἰολίαν. V. 18. κατασχὼν ἐς Λεύκαδα. V. 11. κατέσχουσιν ἐπὶ Σικελίαν. Confer Palairetum ad κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν: A. A. XXVII. 40.

(P. 20.) εἰς Ἐλεοῦντα τοῦτον] Sch. Ἐλεοῦς ὄνομα λιμένος. — Chersonnesi pars extrema ubi olim sita fuit Eleus, hodie Turcis vocatur *Eles-Bouroun*. Vide *Le Chevalier Voyage dans la Troade*, t. I. p. 271.

(P. 20.) τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀναγιγνώσκειν, ἐν οἷς τὸν κατάλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει] Infra, p. 192. οἱ πολλοὶ ἄνδρες οὓς ἐν καταλόγῳ φράζει.

(P. 20.) ἐμβῆναι τὴν ναῦν, ὡς ἀποχρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν] Sch.

εἰσπλεῖν — ἀρκεστὴν οὖσαν. — Scholiastes Euripidis, Hec. 922. huc credo respiciens. τὸ ἐμβαίνω εἰ μὲν πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, τὸ ἐν ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ δὲ πρὸς αἰτιατικὴν, τὸ βαίνει... φησὶ δὲ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκοῖς· ἐμβὰς τὴν ναῦν. Locus est simillimus in vita Apoll. IV. 34. p. 174. ἐνέβη ναῦν ἀποχρῶσαν τῷ κοινῷ, infra, p. 258. ἵππον... ἀποχρῶσαν τῷ στρατῷ. Apollon vit. II. 39. p. 91. τοῖς δ' ἄλλως χρηστοῖς (δίδωσι) βίον ἀποχρῶντα. Ἄλλως quod hic Olearius dedit pro ἄλλοις inveni et in A.

(P. 20.) Ἐπεὶ δὲ ἐξέθορεν τοῦ ἐνυπνίου] C δὲ omittit. — Noster vit. Apoll. I. 5. p. 7. de matre Apollonii dormiente, et quam circa Cycni alis strepebant, Zephyrusque spirabat: ἡ δὲ ἐξέθορέ τι ὑπὸ τῆς ᾠδῆς. Alia vide apud Hemsterhusium ad Lucian. t. I. p. 212. Xenophon Ephesius sæpius in hac re τῷ ἀναθορεῖν usus est: vide notam Locellæ ad II. p. 42. Et alia sunt verba similis elegantiæ. Philostratus Apoll. II. 36. p. 88. ἐκπηδῶντας τοῦ ὕπνου. Longus II. p. 54. ὁ Βρύαξις...... ἀναπηδᾷ, et ibi Villoisonus. Noster rursus ib. p. 89. μὴ ἐξεστηκυῖαν τοῦ ὕπνου, ubi A ἐξανεστηκυίη τ. ὕ. I. 37. p. 46. θύραν ἐκθρώσκοντος τοῦ ὕπνου. ἀναθρώσκειν legitur in epigrammate ἀδεσπ. 305.

(P. 20.) μοι καὶ φρίκης τι ὑπεληλύθει] De hoc loquendi modo videndus Valckenarius ad Phœn. 1379. p. 395.

(P. 20.) ξυνεβαλλόμην μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτῆτα] Sch. ἐτεκμαιρόμην. — ABEH ξυνεβαλόμην. C ξυνεβουλόμην. De hoc usu συμβάλλειν confer Villoisonum ad Long. p. 134. Pro βραδυτῆτα fuit cum vellem scribere βραδύτητα, ex sententia Schæferi doctissimi ad Long. p. 377. Sed Bastius epist. p. 199. locum inediti grammatici protulit qui tria nomina βραδυτὴς, ταχυτὴς, δηϊοτὴς in ultima accentum ferre

diserte pronunciat. Nec volui in orthographia, re in qua multum usui debet tribui, ab usu recepto recedere. Sic enim ubique reperias. Apud Platonem Phæd. 58. p. 459. *Fisch.* διὰ δὲ βραδυτῆτά τι καὶ ἀσθένειαν: et p. 460. ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος. Tim. p. 545 G. διὰ δὲ βραδυτῆτα. Demosthenes Philipp. I. p. 15. C. ἀποθέσθαι βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν. Diodorus Sic. III. 66. p. 236. διὰ τὴν ψυχῆς βραδυτῆτα. In Iliade Γ. 20. editur δηϊοτῆτι, in omnibus quæ vidi exemplaribus.

(P. 20.) αἱ γὰρ τῶν ἀποθανόντων ὄψεις ἀργοὶ τοῖς ἐσπουδακόσι] Sch. ἀργίαν περιέχουσαι. ἡ ἀργὸς θηλυκῶς.—De feminino ἀργὸς supra p. 295.—Huc referri potest Astrampsychi versus :

Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἕξεις πραγμάτων.

(P. 20.) ξυμβόλῳ] Sch. τεκμηρίῳ.— C ξυμβούλῳ non bene, etsi HUETIUS sic quoque conjecerit. Vide notam p. 280. Voce συμβόλῳ in re simili utitur Longus II. p. 54. σύμβολον δὲ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος (ὁ Βρύαξις) : ubi vide VILLOISONUM.

(P. 20.) πνεῦμά πω ξυνεχώρει] πω abest a meo D, ut ab Oleariano uno.

(P. 20.) ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς] Sch. ἔρχομαι.— Notandus est hic verbi usus. Noster vit. Apoll. III. 28. p. 118. ἐπεὶ δὲ ἐς ἄνδρας ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΣ ἤδη. VII. 14. p. 293. ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΝ γὰρ χρὴ, οἶμαι, πάσης, ὁπόσης Ῥωμαῖοι ἄρχουσι. Pollux II. § 20. ἐρεῖς δὲ καὶ ἡβᾷν καὶ ἡβάσκειν καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ΕΞΑΛΛΑΤΤΕΙΝ.

(P. 20.) Διαλεξόμεθα] E et Olearii unus διαλεγόμεθα.

(P. 22.) ὑγιῶς ἐξηγῇ τὴν ὄψιν] Vit. Apoll. III. 53. χρὴ πιστεύειν ΥΓΙΩΣ. . . εἰρῆσθαι ταῦτα. VI. 11. p. 241. ΥΓΙΩΣ τι

ὑμῖν

ὑμῖν λέλεκται. Heroic. infra p. 24. ΥΓΙΩΣ γάρ που ἀπαγγέλλεις αὐτά. p. 142. τὸν δὲ λόγον .... οὔ φησιν ΥΓΙΑ εἶναι. Confer Lamb. Bos exerc. Philol. p. 144. Ἐξηγεῖσθαι vox est propria de somniis relligionibusque explicandis. Vide Ruhnkenium Tim. p. 110. Noster vit. Apoll. III. 21. τῶν θεῶν θύειν μὲν κελευόντων ἥκοντας οὗ πέπηγε ταῦτα, τὸ δὲ χωρίον οὐκ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΩΝ, ἐν ᾧ πεπήγει, ... ἤγαγον τοὺς ΕΞΗΓΗΤΑΣ ἐπὶ τάφρον. ibidem II. 37. p. 89. οἱ γοῦν ΕΞΗΓΗΤΑΙ ΤΩΝ ΟΨΕΩΝ. Heliodorus I. 18. p. 32. καὶ τὸ μὲν ΟΝΑΡ τοῦτον ἔφραζε τὸν τρόπον, οὕτως αὐτῷ τῆς ἐπιθυμίας ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗΣ.

(P. 22.) Περαίνωμεν οὖν τὸν λόγον] C et Laudianus περαίνω μὲν male. — Hujus locutionis quædam exempla collegit Heindorf ad Phædr. p. 306. Heliodorus II. 25. p. 90. ὁ δὲ ΕΠΕΡΑΙΝΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ὧδε. Antiphani Athenæi IX. 53.

.......τραγῳδίαν ΠΕΡΑΙΝΩ Σοφοκλέους

bene restituit pro παραινῶ Schweighæuserus doctissimus. Euripides Androm. 333.

Μενέλαε, φέρε δή, ΔΙΑΠΕΡΑΝΩΜΕΝ ΛΟΓΟΥΣ.

(P. 22.) μὴ καὶ διαθρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ] Sch. διάγοντα· ποιοῦντά σε διάγειν καὶ διατρίβειν.—Scripsi cum ABD et Olearianorum uno διαθρύπτεσθαι pro simplici θρύπτεσθαι, rariorem vocem pro vulgatiori. Ediderant φῇς et φῆς. B habet φῄς. Thomas recte φῇς, hæc citans in Διάγω. Καὶ διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς (Φιλόστρατος) ἐν Ἡρωϊκοῖς· « Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ: ubi codex Stoeberi dabat quoque φῄς. Sed subjunctivus hic requiritur.—θρύπτεσθαι in occasione simili habet Plato Phædr. p. 192. § 4. δεομένου δὲ λέγειν τοῦ

τῶν λόγων ἱμαρτοῦ, ΕΘΡΥΠΤΕΤΟ ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν: ubi quædam monuit HEINDORF. Et Lucianus Lapith. 4. ΘΡΥΠΤΗι ταῦτα, ὦ Λυκῖνε.....οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπαλλάττεσθαι νῦν, ἀλλ' ἕξεις, καὶ παρακολουθήσεις καὶ διήγη. κἀγὼ ΘΡΥΨΟΜΑΙ πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει: ubi codex 1041 Parisinus male legit κρύπτῃ et κρύψομαι. Idem habet ἥξεις varietate jam nota et merito repudiata, et διήσει pro διήγη. Vix operæ est pretium monere eumdem habere ἐν τῷ μέρει πρὸς σέ. Vide infra notam ad p. 34. τρύφος ἀπορραγέν.

(P. 22.) ἐν Αὐλίδι] Sch. ἤγουν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ.

(P. 22.) εἰ καλοί τι ὡς ᾄδονται] ᾄδω pro λέγω et infra habes p. 36. ἐποῖοι ᾄδονται, nisi tamen velis de Poetarum narrationibus intelligere, qui proprie τὸ ᾄδειν sibi vindicant. Sed p. 24. ubi, καὶ πολλὰ μὲν ᾄδει Τρωϊκὰ Protesilaus, sine dubio ᾄδειν est pro λέγειν, ut et p. 62. πολλὰ αὐτοῦ θαυμαστὰ ᾄδουσιν, ubi confer Scholium. Adde p. 78. καὶ γάρ τι καὶ περὶ Ἀντιλόχου ᾄδουσιν. Vit. Apoll. v. 24. p. 206. ᾔδετό τι παρ' αὐτοῖς Ἀπολλώνιος. Sic pro ᾔδετο verissime conjiciebat Bernardus ad Pallad. p. 82: quæ emendatio JACOBSIO quoque venit in mentem, epist. ad Schneid. p. 42. De hoc usu vocis ᾄδειν disertus est Strabonis locus I. p. 60. ed. Breq.

(P. 22.) περὶ τὴν Τροίαν] ABDFG et Oleariani duo παρὰ τῇ Τροίᾳ. C. περὶ τῇ Τροίᾳ.

(P. 22.) διαπολεμήσους αὐτὸν] Sch. διαπραξάμενος.

(P. 22.) τοῦ Ἑλληνικοῦ παντὸς] Infra p. 30. τὸ Αἰολικὸν ἅπαν, ubi vide notam.

(P. 22.) Εὐήθης τουτί σοι] Infra p. 98. εὐηθέστερον δὲ χρωσάμενον τῷ λόγῳ. Vit. Apoll. II. 31. p. 84. καὶ γὰρ εὐήθης μηδὲ τὴν προσήκουσαν ἑαυτῷ βασίλειαν κτήσασθαι δυνηθέντα.

Adde II. 36. p. 89. 39. p. 91. III. 6. p. 98., etc. De hoc usu vocis urbanitatis pleno vide Fischerum ad Phædon. p. 422.

(P. 22.) *ἀρχὴ βίου, τὸ καθαρεῦσαι τοῦ σώματος*] Sch. *ἤγουν τὸ ἐκδῦναι τοῦ σώματος.* — Æschines ep. 5. ΑΡΧΗ ΔΟΚΕΙ ΜΟΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ *ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς αὐτόθι πολιτείας.* — Verbum *καθαρεύω* sæpius habet Noster. Apoll. I, I. p. I. *καθαρεύοι βρώσεως.* 34. p. 41. *καθαρεύειν ζώων βορᾶς.* VII. 6. *τῷ μὴ καθαρεῦσαι γάμων.* Sic Lucianus Hist. scrib. c. 6. *εἴπωμεν ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον.* Plutarchus fr. 5. p. 756. Wytt. *δεῖον ἄθυμον, ἄχολον καὶ καθαρεύουσαν ὀργῆς καὶ πικρίας ἁπάσης τὴν γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς εἶναι συμβίωσιν.* Callistratus 13. p. 905. de Medea: *εἰκὸς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον, καθαρεύουσαν τοῦ θυμοῦ, ἐπιστρέφεσθαι πρὸς οἶκτον.* Ibi pro *χόλον* Jacobsius exercit. II. p. 60. proponit legendum *φόνον*, optime quidem ad rem, sed satis inutiliter, cum *χόλον* sit probum, et loco aptissimum. Codex 1038 quem inspexi nihil variat. Plenius Plato Phædon. c. II. p. 278. *ἐὰν ὅτι μάλιστα . . . . . καθαρεύωμεν* ΑΠ' *αὐτοῦ* (*τοῦ σώματος*). Confer Budæum comm. p. 691. et p. 826. — Horatius I. od. 22.

« Integer vitæ, *scelerisque purus.* »

(P. 22.) *Θεοὺς . . . . . ὧν ὀπαδοί εἰσι, γιγνώσκουσι*] Plato in Phædro hanc doctrinam de animis Deorum asseclis fuse aperuit. Synesius huc adludens Dion. p. 58 C. *ὑμνεῖ δὲ καὶ ψυχὰς* ΟΠΑΔΟΥΣ ΘΕΩΝ. Plato Phileb. p. 93. *Τὰς* (*ἡδονὰς*) *μεθ' ὑγιείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν, καὶ δὴ καὶ ξυμπάσης ἀρετῆς ὁπόσαι, καθάπερ* ΘΕΟΥ, ΟΠΑΔΟΙ *γιγνόμεναι, αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντῃ, ταύτας μίγνυ.* In quibus citandis secutus sum Van Heusdeni emendationes spec. p. 109.

(P. 22.) ὑπονοίας] Id est *allegorias*. Quo de sensu vide Ruhnkenium ad hæc Timæi p. 200 : οὐκ ἐν ΥΠΟΝΟΙΑι· οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ΑΛΛΗΓΟΡΙΑι. Plutarchus fragm. t. 5. p. 754. δι' ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΝΟΙΩΝ ἐπίκρυφος καὶ μυστηριώδης ΘΕΟΛΟΓΙΑ.—Cæterum in hoc toto loco Wyttenbachius ad Julian. p. 157. imitationem sibi Phædonis Platonici p. 399 E. deprehendisse videtur, quæ si qua est, est certe remotissima.

(P. 22.) ἐλευθέρας νόσων τε καὶ σώματος] Euripides Heracl. 874. ἐλεύθεροι πόνων. Noster Apoll. VI. 13. p. 251. ἐλεύθεροι κινδύνων. Icon. I. 26. p. 801. ἐλεύθερον πάντων παθῶν. etc. etc.

(P. 22.) ὅτε δὴ καὶ μαντικῆς τ. ι.] Plato Phædr. p. 242 C. ὡς δή τι, ὦ ἑταῖρε, μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχή.—ὅτε δὴ sexentis in locis Philostrati invenias : infra p. 60. ΟΤΕ ΔΗ ὁρᾶται... p. 68. ΟΤΕ ΔΗ θερμὸν γίνεται. p. 226. ΟΤΕ ΔΗ καὶ δεῖσθαι τοῦ Ἀχιλλέως. Adde p. 194. 214. etc. Alia omitto, citatu inutilia; si qui tamen plura velint, adeant Abreschium diluc. Thuc. p. 272. 832. et auctar. p. 300. Unum tantum exemplum promere placet e vit. Apoll. IV. c. 18. p. 155. ubi pro ὅτι δη restituendum puto ὅτε δή. Τουτὶ δὲ ἐνόμισαν Ἀσκληπιοῦ ἕνεκα, ὅτι δὴ ἐμύησαν αὐτὸν : malim ὅτε δὴ ἐμύησαν. Olearius vertit : « idque in Æscula» pii gratiam institutum, nam illum initiarunt. » sensus est : *quando illum initiarunt*. Erunt forte tamen qui ὅτι δὴ defendent, quorum in gratiam monebo ὅτε δὴ legi in A. Aristides t. I. p. 315. ἐδόκουν.....προλέγειν τριάκονθ' ἡμέρας χρήσασθαι, ἐχρώμην· καὶ ἥτε δὴ τριακοστὴ νὺξ ἐξῆκε, καὶ τὸν Ἀσκληπιακὸν αὖθις ἐδόκουν ἐλθόντα...præfero lectionem codicis 1040. καὶ ΟΤΕ δὴ ἡ τριακοστὴ νὺξ ΗΚΕ, καὶ τὸν...Et vox ἐξῆκε vitiosa esse videtur : nam somnium

vidit non *expirata* trigesima nocte, sed per trigesimam noctem. Rursus p. 342. τότε δὴ κἀγὼ τοσοῦτον ἀποκρινάμενη, ubi variat codex idem legens ὅτι δή.

(P. 24.) καὶ τὸ χρησμῶδες αὐτοῖς προσβακχεύει] Sch. χρησμῶδες· μαντικόν. Προσβακχεύει· ἐμμανῶς προσφοιτᾷ, ἤγουν μαίνονται πρὸς μαντείαν. — D sine αὐτοῖς. — προσβακχεύει Sophisticæ est venustatis. Icon. II. 17. p. 838. ξυνεξαίρουσι βοὴν κύνες ἀνδράσιν, ὡς καὶ τὴν ἠχὼ φάναι ΞΥΜΒΑΚΧΕΥΕΙΝ τῇ θήρᾳ. Plato præibat Phædr. p. 234 D. σοὶ εἰπόμην καὶ ἑπόμενος συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ.

(P. 24.) τῶν σφόδρα βασανιζόντων Ὅμηρον, καὶ διορᾷ αὐτὰ] D sine τῶν. — βασανίζειν hoc metaphorico sensu nostro placuit. In Iconum exordio, βασανίζοντι δὲ τὴν γένεσιν τῆς τέχνης. Apoll. I. 34. p. 42. βασανίζει δὲ ὅ, τι μέλλοι αἰτήσειν. II. 30. p. 82. αὐτὸν ἤδη ΔΙΟΡΑΝ τὸν νέον καὶ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙΝ πρῶτον μὲν, εἰ μνημονικός. V. 14. p. 199. καταλείπει τῷ ὑγιαίνοντι ἀκροατῇ βασανίζειν αὐτὸν (τὸν λόγον). Plato Euthyd. extr. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς γε καὶ εὖ. Confer scholia in Platonem Ruhnk. pp. 45. 174.

(P. 24.) καὶ διορᾷ αὐτὰ] Sic noster in exemplo supra adlato: διορᾶν τὸν νέον, *adolescentem intus inspicere:* et Apoll. II. I. 37. p. 89. καὶ μὴν καὶ τὸ μαντικὸν τὸ ἐκ τῶν ὀνειράτων, ὃ θειότατον τῶν ἀνθρωπίνων δοκεῖ, ῥᾷον διορᾷ. Demoxenus Athenæi III. c. 60. v. 43.

Τὸ ταῦτα διορᾶν, ἔστιν εὐψύχου τέχνης.

pro διορᾶν Plato διϊδεῖν dixit in Phædone 6. p. 257. Fisch. λόγος...οὐ ῥᾴδιος διϊδεῖν. Ut et Themistius or. I. p. 2 B. οὗτός ἐστιν ὁ δυνάμενος διϊδεῖν τὸν ἀληθινὸν βασιλέα: quæ ipsissima iterat or. III. p. 45. C.

(P. 24.) πρὸ Πριάμου καὶ Τροίας] Sch. in B: γρ. πρὸ

Ἰλίου καὶ Τροίας. Sch. in A habet eadem verba sed sine litteris γρ.

(P. 24.) Τὰ μήπω πραχθέντα] C τὰ μὴ πρ.

(P. 24.) Ποιητικὴ μὲν-γὰρ ἦν περί τι τὰ μαντεῖα] C sine τι. — Hæc τοῦ εἶναι cum περὶ constructio Platoni placuit, et inde Sophistis elegantiæ Platonicæ imitatoribus. Plato Phædr. § 91. αἱ δὴ μάλιστα τῶν μουσῶν ΠΕΡΙ τε οὐρανὸν καὶ λόγους ΟΥΣΑΙ θείους τε καὶ ἀνθρωπίνους. § 97. οὐκ ἄρα μόνον ΠΕΡΙ δικαστήριά τε ΕΣΤΙΝ ἡ ἀντιλογικὴ καὶ ΠΕΡΙ δημηγορίαν; ἀλλ' ὡς ἔοικε, ΠΕΡΙ πάντα....... ubi vide HEINDORFIUM p. 301.

(P. 24.) καθισταμένη τε ἄρτι] Sch. καταστασιν λαμβάνουσα. — Themistius or. III. p. 42 D. ἔτι ΑΡΤΙ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΗι τὴν ἀρχὴν τῇδε τῇ πόλει συνεπέφυσι. Καθίσταμαι hic positum est pro εἰμὶ, γίνομαι, quo de sensu vide Budæum comm. ling. gr. p. 482. — Καὶ quod ante καθισταμένη recte sustulit Olearius, non inveni in codicibus.

(P. 24.) οὔπω ἡβάσκουσα] F οὔπω γηράσκουσα. — ἡβάσκουσα comparatione sumpta ab humano corpore. γηράσκουσα non absurditate caret, et Baroccianæ notula εἰς βάσιν ἥκουσα, de qua dubitabat Olearius, utrum scholium esset, an lectionis varietas, nihil aliud est quam contorta quædam vocis ἡβάσκουσα etymologia, a lectore vel scholiasta adscripta margini. Fuit audacior etiam Synesius ad Pœon. p. 310 C. γεωμετρίας ἔτι τεθνεουμένης. De ἡβάσκω vide PIERSONUM ad Mœr. p. 181.

(P. 24.) οἱ δὲ ἐλέγχεις, ἢ ὀκτὼ γενεαῖς ὕστερον, ἐπιθέσθαι αὐτὸν τῇ ποιήσει λέγουσιν] Sch. in A ἐλάττοσιν, οἱ δ' ὀκτὼ. In B ἐλάττοσιν. Quæ videntur indicare variantem ἐλάττοσιν ἢ ὀκτὼ γ. mox ad ἐπιθέσθαι· ἐπιβαλεῖν, ἅψασθαι τῆς ὑποθέσεως. — Inter ultimos horum supputatorum esse videtur Dio

Chrys. or. XI. p. 343. αὐτὸς (Ὅμηρος) πρῶτος ΕΠΙΘΕΜΕΝΟΣ ὑπὲρ τούτων γράφειν, ΓΕΝΕΑΙΣ δὲ ΥΣΤΕΡΟΝ ξυνθεὶς ΠΟΛΛΑΙΣ, τῶν εἰδότων αὐτὰ ἠφανισμένων καὶ τῶν ἐξ ἐκείνων. —Quod ad ἐπιθέσθαι adtinet, eumdem usum habes apud Platonem Gorg. extr. ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Plutarchus Dem. 3. ἐπιθέσθαι τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι. Noster Soph. II. 15. p. 500. loco ingeniosissimo: Τύραννος δὲ τραγῳδίαις ἐπιθέμενος, ἰατρῷ εἰκάσθω νοσοῦντι μὲν, ἑαυτὸν δὲ θεραπεύοντι. Synesius de Regn. p. 98. ἐπιθέσθαι τῇ μιμήσει. In Dion. p. 37. D. ἐπιθέσθαι δὲ τῷ νουθετεῖν ἀνθρώπους. Ep. 57. p. 200 A. οὐδὲ φιλόσοφος ἐγενόμην δημόσιος, οὐδὲ θεατροκοπίαις ἐπεθέμην. Sic olim edam e codicibus pro θεατροσκοπίαις.

(P. 24.) μεθ' ἑαυτὸν] H μεθ' αὐτόν.

(P. 24.) πολλὰ δὲ Ἑλληνικά τε καὶ Μηδικὰ] Sch. Μηδικά· Περσικά. —Cod. EG πολλά τε Ε. καὶ Μ. Sed δὲ præstat propter μέν.

(P. 24.) Τήν τε γοῦν στρατείαν τὴν τοῦ Ξ.] Editi habebant στρατείαν τοῦ Ξ. Sed cum Olearius in Laudiano invenerit τὴν, articulum femininum recepi non omisso altero, quod in talibus faciendum est. Et sic fecisse video virum cui in hac critica arte multum tribuo, CORAYUM apud Heliodorum IV. 3. p. 138. scribentem: τέτατο δὲ ὁ δρόμος, μικροῦ καὶ ΤΗΝ ΤΩΝ ὀφθαλμῶν κατάληψιν ὑπερτείνων. Cum editiones haberent καὶ τὴν ὀφθ., codices καὶ τῶν ὀφθ. utrumque recepit articulum. Debuisset, ni fallor, vir eruditissimus eodem modo tractare Heliodori locum alium V. 8. p. 185. ubi cum ederetur, τραπέζῃ γὰρ τοῦ βασιλέως διακονεῖν ἐμπρέπει, codices vero offerrent τραπ. γὰρ τῇ βασιλέως, postremam tantum, rejecta altera, lectionem accepit. Maluissem utramque τῇ τοῦ βασιλέως. Nam Ὁ Βασιλεὺς est Persarum Rex κατ' ἐξοχὴν, non Rex in genere: *du Roi*, non vero *d'un Roi*.

(P. 24.) φθορὰν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνός τε καὶ Φαέθοντος] Τῶν ignorant ABCDG. Ἐπὶ abest ab E. Τε ante καὶ inserunt ABCDI et habebant editiones ante Olearium qui tollendum duxerat ex autoritate duorum codicum. Ego a quinque datum revocavi. E φορὰν ἀνθρ. male. Aristoteles Synesii Calv. p. 85 C. de proverbiis ait: ὅτι παλαιᾶς εἰσὶ φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΦΘΟΡΑΙΣ ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα. Sæpe permutantur φορὰ et φθορά. Infra, p. 152. ἀπὸ τῆς φορᾶς, ubi codices nonnulli φθορᾶς. Vide DORVILLIUM Char. p. 384. — De Deucalionis diluvio adi quos laudat Sturz ad Hellanicum p. 68.

(P. 24) πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ ἐφθάρη] Sch. A γρ. ἔτη. D in textu ἔτη: et sic H, in quo superscribitur ἔθνη. I πλεῖστοι ἐν αὐτῇ ἐφθάρησαν, quam lectionem forte habuit codex Laudianus e quo tantum πλεῖστοι notavit Olearius; sed inde fere sequitur fuisse quoque ἐφθάρησαν. Pro διεφθάρη edidi cum BCDEFGH et Olearianis duobus ἐφθάρη. Tali consensu codicum eo ductus sum ut veram hanc esse scripturam putarem, quam sedulior quis mutaverit, ut vitaret vocalium concursum.

(P. 24.) Κέρας Ἀμαλθείας ἐμπλήσεις] Noster Soph. I. 7. p. 487. de Dione: Ἀμαλθείας γὰρ κέρας ἦν, τὸ τοῦ λόγου. Sic distinguendum puto a sequentibus, et vertendum τὸ τοῦ λόγου, *ut est in proverbio*: quæ mens fuit GATAKERI, et favet codex A optimus. Confer Erasmum adag. I. 6. 2. Clericum ad Philemon. p. 322. interpretes ad Lucian. t. VII. p. 510. — Fuit et poculi genus vocatum Ἀμαλθείας κέρας. cf. Athenæum XI. 25.

Hinc Olearius, finito quod vocavit Heroïcorum procemio, caput primum ordiebatur, cui titulum fecit,

de

de Heroum statura. Hanc distinctionem tollendam omnino duxi, quam codices non agnoscebant.

(P. 24.) τοσαῦτα εἰδότος τοῦ ἑταίρου] Non sentio cum Oleario, qui τοῦ ἑταίρου de Phœnice intelligebat. Refero ad Protesilaum Vinitoris ἑταῖρον. Jam supra p. 14. Phœnix de Protesilao dixerat: ἐγρηγορότας οὕτωσὶ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ. Phœnix nondum Vinitoris poterat esse ἑταῖρος.—H. ἑτέρου, synchysi solemni, cujus aliud exemplum infra p. 118. legetur. Vide Fischerum ad Platonem Phæd. p. 256. et Sophist. p. 4. Sluiterum lect. Andocid. p. 107. Schweighæuserum ad Athen. xiii. p. 50. et 60. —I et Laudanius ἰκδόντος. Sed nihil mutandum, cum εἰδότος sit in pluribus codicibus, optimumque sensum habeat.

(P. 24.) Νὴ Δί', ἢ ἀδικοίην ἂν φιλόσοφον] Ἂν addidi, postulante, ut visum est, linguæ ratione et usu Philostrateo. Infra p. 60. Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάνθους ΑΔΙΚΟΙΗΣ ΑΝ. Vit. Apoll. iii. 16. extr. ΝΗ ΔΙ', εἶπεν, ΑΔΙΚΟΙΗΣ ΑΝ τὸν Καύκασον. Gregorius Naz. t. i. p. 294 B. ὁ δὲ πάντων ἐνταῦθα παρὰ τῆς Χάριτος ἀπήντησε θαῦμα, σφόδρα ΑΝ ΑΔΙΚΟΙΗΝ τὴν Χάριν, εἰ σιωπῇ παρέλθοιμι. Alia sunt apud Nostrum exempla τοῦ ἀδικεῖν sic positi. Supra p. 16. καὶ ἴσως ἀδικῶ τὴν ἐν σοὶ σοφίαν. p. 60. ἢ ἀδικήσεις γε ἀπιστῶν, ξένε, τὸν Ἀμφιάρεων. Plato Charm. t. v. p. 112. καὶ τοὔνομά μου σὺ ἀκριβοῖς; — Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη. Idem Menex. t. v. p. 278. ἦ καὶ μνημονεύσαις ἂν ἃ ἔλεγεν Ἀσπασία; — εἰ μὴ ἀδικῶ γε. Ex his patet hoc verbum ex iis fuisse quibus propriis et peculiaribus utitur vel potius abutitur in urbanis formulis politioris vitæ commercium. Doctissimus non nemo hic ad ἢ offendebat, et sublatum volebat, ut esset νὴ Δί' ἀδικοίην, quemadmodum in citato Apoll. vit. loco. Sed non sic sentio. Ad νὴ Δί' Scholiastes optime

adnotat, ὑγιῶς ἀπαγγέλλω, et ἢ tunc erit quasi ἄλλως. νὴ Δί', ὑγιῶς ἀπαγγέλλω, ἄλλως γὰρ ἀδικοίην ἄν. Ἢ sic pro *alioquin* est apud Platonem Phædr. p. 249 E. πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, Ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον.

(P. 24.) μητέρα ἀρετῆς ὀνομάζειν εἰώθειν] Malui in fine sententiæ scribere cum BE εἰώθειν, quam cum editis εἰώθει, ut jam me fecisse supra notabam p. 280. Vide Hermannum de emend. gr. gr. p. 23. Nihil tamen in talibus libens mutarem, deficiente codicum autoritate. — Ad locutionem illustrandam conferam Synesium ep. 115. de Hippocrate: τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγιείας εἶναι μητέρα: Gregorium Naz. or. III. p. 62 B. ἁμαρτία μὲν γὰρ ταπεινώσεως μήτηρ, ἐπιστροφῆς δὲ ταπείνωσις: Hesychium, μητρὸς μεθύσεως τῆς ἀμπέλου: si tamen admitti potest hæc Toupii t. 4. p. 98. emendatio; quod non ita facile crediderim. Horatius I. Sat. 3. 97.

« .... mores sensusque repugnant
» Atque ipsa utilitas. Justi prope *mater* et Æqui. »

(P. 26.) Δοκῶ μοι] Sch. νομίζω. — Confer not. p. 330.

(P. 26.) καταρχὰς τῶν λόγων] Respicitur locus p. 10. ubi Phœnix: ἀπιστῶ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν.

(P. 26.) ἀπίστως διακεῖσθαι] Editi non habent κεῖσθαι, ut dixit Olearius, qui e suis codicibus διακεῖσθαι restituisse se profitetur. Venetæ quas Olearius non inspexit, mihi obtulerunt διακεῖσθαι. Morelliana una vitio typographico κεῖσθαι. Sæpissime Morelli σφάλματα in alios editores transfert Olearius. Et codices διακεῖσθαι.

(P. 26.) τὸ δὲ αἴτιον, οὐδενί πω...] Infra, p. 50. ΤΟ ΔΕ ΑΙΤΙΟΝ· φησὶ φυτεύς..... Plato Phædr. p. 229 E. ΤΟ ΔΕ ΑΙΤΙΟΝ, ὦ φίλε, τούτου, τόδε· οὐ δύναμαι..... Themistius

or. I. p. 8 B. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ· πέφυκεν ἀνθρώπου διάνοια...... p. 14. D. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, ὅτι...or. III. p. 48 B. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, ὅτι...or. V. p. 66 D. ΑΙΤΙΟΝ ΔΕ, ὅτι....Heliodorus VI. 5. p. 231. ΑΙΤΙΟΝ δὲ, πεπείκασιν ἑαυτούς........ubi CORAYUS proponit πεπείκασι γὰρ ἑαυτούς: quasi conjunctionem γὰρ cum αἴτιον, τεκμήριον, usus vulgatior requireret. Aberit optime; et tria quidem superiorum exemplorum sine conjunctione scripta sunt. Nec aliter τεκμήριον struitur. Thucydides II. 50. τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις.

(P. 26.) τὸν δὲ ποιητὴς ἐπαίρει] Sch. ἀναπείθει.— Timæus lexic. post emendationem editoris: Ἐπῆρας· ἀναπείσας. Scholiastes Sophoclis ad hæc v. 1328. Œd. Tyr. — τίς σ᾽ ἐπῆρε δαιμόνων; adnotavit: ἐπῆρε, ἤγουν ἔπεισε. Noster vit. Apoll. VI. 40. οἱ μὲν ΠΟΙΗΤΑΙ, ἔφη, ΕΠΑΙΡΟΥΣΙ, τοὺς Ἀγχίσας καὶ τοὺς Πηλέας θεαῖς ξυζυγῆναι εἰπόντες, ubi A συμμιγῆναι pro ξυζυγῆναι. V. 37. καταψευδόμενοι γὰρ τοῦ θείου πολλὰ καὶ ἀνόητα, ἡμᾶς ἐπαίρουσι. Sophist. I. 19. p. 512. αἱ γὰρ εὐπραγίαι τά τε ἄλλα τοὺς ἀνθρώπους ἐπαίρουσι, καὶ τὸ μηκέτι καρτερεῖν, ἃ, πρὶν εὖ πράττειν, ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ ἐκαρτέρουν: quæ sententia huic Aristæneteæ (I. ep. 15.) prorsus contraria est: αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινοὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάζειν, καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. Icon. I. 28. p. 805. καὶ γὰρ ὡς θηρατὴς ἔρρωται καὶ ὑπὸ τοῦ ἵππου ἐπῆκται. Malim cum codice A ἐπῆρται. Vit. Apoll. IV. 38. p. 178. ubi loquitur Philosophus de Tyrannide quam inauditæ cuidam belluæ comparat, ante alias omnes immaniori: λέοντες μὲν καὶ παρδάλεις ἐνίοτε κολακευόμενοι ἡμεροῦνται καὶ μεταβάλλουσι τοῦ ἤθους· τουτὶ δὲ, ὑπὸ τῶν καταψηχόντων ἐπαιρόμενον, ἀγριώτερον αὑτοῦ γίνεται. Scripsi pro καταψυχόντων cum PIERSONO veris. p. 132. καταψηχόντων quod propius ad vocem depravatam accedit, quam Olearii καταψώντων,

probum tamen ipsum et usui Philostrateo minime repugnans. Nam hoc verbum habet Apoll. I. 13. p. 15. II. II. p. 59. III. 39. V. 42. p. 216. VII. 30. p. 309. JACOBSIUS quoque epist. ad Schneid. emendat κατεψηχότων.— de ἐπαΐειν vide RUHNKENIUM Tim. p. 119.

(P. 26.) *χαρίεντα μὲν κατὰ μυθολογίαν*] Sch. *χάριν παρέχοντα κατὰ τὴν πλασματώδη διήγησιν τοῦ λόγου.*

(P. 26.) *τῷ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν*] BE et Olearii unus *γε* omittunt.—*Θεωρεῖν τι πρός τι*, est aliquid cum alia re comparare, et proprie, inspicere aliquid, posita ad latus alia re cum qua confertur. Alibi sic locutus est. Apoll. III. 35. p. 127. *τοῦτο ἡγώμεθα καὶ περὶ τόνδε τὸν κόσμον εἶναι*, ΘΕΩΡΟΥΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΣ *τὸ τῆς ναυτιλίας σχῆμα.* Et 37. *εἰ μὲν* ΠΡΟΣ *τὴν θάλατταν, ἔφη, ἡ γῆ* ΕΞΕΤΑΖΟΙΤΟ, *μείζων ἔσται... εἰ δὲ* ΠΡΟΣ *πᾶσαν τὴν ὑγρὰν οὐσίαν* ΘΕΩΡΟΙΤΟ, *ἥττω τὴν γῆν ἀποφαινοίμεθα ἄν.*

(P. 26.) *κἀν μειρακίῳ ἔτι*] Schol. *ἐν τῇ ἡλικίᾳ τοῦ μειρακίου ὤν.*—Hanc formulam *ἐν μειρακίῳ* frequentavit Philostratus. Vide vit. Apoll. I. p. 16; III. 11; V. 29; Soph. I. 20. et infra Her. p. 42. Eodem loquendi modo dixit vit. Apoll. I. 11. p. 13 : *ἐν ἐφήβῳ ἔτι.* Huc etiam referendæ non absimiles formæ, *ἐκ μειρακίου* Soph. I. 22. § 3. *ἐκ παίδων* ibid. II. 3. *ἐν παισὶ* ibid. c. 4. § 2. etc. etc. Confer GATAKERUM ad Anton. I. § 6.

(P. 26.) *κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη, χαρίεντως αὐτὰ ἐπᾴδουσα, καί τοι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν*] Sch. *μυθικοὺς λόγους ἔλεγε πρὸς ἐμὲ, ἡδέως λέγουσα.*—CGH et editi ante Olearium *καί τοι καὶ*. Olearius e Barocciano scripsit *καί τι καὶ*, quod inveni et in meis nonnullis, eleganter quidem, et cum specie veritatis; nam Heliodorus I. 29. p. 45. *καί τι καὶ ἐπιδακρύσας.* Et volebam ipse recipere, sed

cum nescio quo casu καί τοι καὶ in meo textu remanserit, qui delere nolent, hac utantur vindicatione. Καί τοι καὶ erit *et sane etiam*, cujus formulæ usum aperuit Hoogeveen doctr. part. p. 616. Synesius Dio. p. 58 D. καί τοι καὶ τοῦτο μεῖζον ἢ καθ' ἑαυτὸν ᾤετο. *Et sane quidem hoc majus credebat quam pro virium modulo.* Catast. p. 299 B. καί τοι καὶ τὸ δακρύειν ἐνίους ἐπέλιπεν. *Et profecto vel ipsæ lacrymæ quosdam defecerunt.* Pro ἐπέλιπεν codex 1038 habet ἐξέλιπεν.—Sed fateor hic καί τι καὶ elegantius esse videri.—Ad sententiam conferri potest Maximus Tyr. diss. x. 3. καθάπερ ΑΙ ΤΙΤΘΑΙ τοὺς παῖδας διὰ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ βουκολοῦσι: et præsertim Noster Icon. I. 15. p. 785. ὅτι τὴν 'Αριάδνην ὁ Θησεὺς...κατέλιπεν ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ καθεύδουσαν, τάχα που καὶ ΘΙΤΘΗΣ ΑΚΗΚΟΑΣ· σοφαὶ γὰρ ἐκεῖναι τὰ τοιαῦτα, καὶ ΔΑΚΡΥΟΥΣΙΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΙΣ, ὅταν ἐθέλωσιν. Pro ἀκήκοας, A διακήκοας. Composita per δια et simplicia nonnunquam confusa sunt. Supra p. 337. διαθρύπτεσθαι et θρύπτεσθαι: p. 344. ἐφθάρη et διεφθάρη. Vit. Apoll. I. 31. p. 39. ἐκέλευσε θύειν, ubi A διεκέλευσε θ. Aristides t. I. p. 329. διεσώθησαν μεθ' ἡμῶν. Codex 1040 μεθ' ἡμῶν ἐσώθησαν.

(P. 26.) χρῆναι] Sch. πρέπον εἶναι.

(P. 26.) Τὸ δὲ τοῦ Πρ.] Sch. διήγημα.

(P. 26.) ὅς γε καὶ σοῦ τήμερον ἀκούων] Sch. ὅτι ἐνταῦθα φαίνεται.—In γε posito post ὅς et ὅστις atticismi quædam est elegantia, de qua Porsonus egit præf. Hec. p. *xlvij.*

(P. 26.) ἀρχὴ τοῦ λόγου μοι γιγνέσθω] Scripsi cum Aldo et Junta γιγνέσθω pro aliorum γινέσθω. Oleariani duo omittunt μοι γ. ABE γινέσθω et sic H qui non habet μοι. CI ἀ. τ. λ. σοι φαινέσθω.

(P. 28.) 'Επειδὰν δὲ τούτου ἱκανῶς ἔχῃς] Scripsi ἐπειδὰν pro Olearii ἐπειδὴ, cum aliis editionibus et codicibus.

Formula ἱκανῶς ἔχειν non semel apud nostrum legitur. Vit. Apoll. II. c. 27. fin. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἔχοι. c. 28. p. 80. ἐπειδὰν δὲ ἱκανῶς ἔχωσιν: sic pro ἐπειδὴ scribo. Philostratus Junior Icon. præf. p. 862. τούτων δὲ ἱκανῶς ἔχων. Et c. 10. p. 881. ἱκανῶς ἔχεις τῶν ἐνθυμημάτων. Præiverat Plato Alcib. I. 25. p. 110. Nürnb. μὰ Δία, ἀλλὰ ἱκανῶς μοι δοκεῖ ἔχειν. Phœdon. c. 15. ἱκανῶς οὖν, ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι....

(P. 28.) ἀπαιτεῖ] Sch. ὡς ὑπεσχημένον.

(P. 28.) οὐδενὶ γὰρ αὐτῶν ἀπιστήσεις] A οὐδενὶ, sed ι est a correctore, et bene quidem. B οὐδενὶ a prima manu. CI οὐδὲν, ut Oleariani duo, in quorum altero γὰρ, non δέ. Sed οὐδενὶ omnino probum est. Ἀπιστεῖν dativum postulat. Sic mox: οὐ μάτην ἀπιστεῖν ἔοικα ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. p. 36. τὸ δὲ ἀπιστεῖν ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Suidas: ἀπιστεῖν· δοτικῇ. Bastius amicus doctissimus mecum communicavit locum lexici inediti San Germanensis περὶ συντάξεως, sic conceptum: Ἀπιστῶ· δοτικῇ. Ἐκ τοῦ κατὰ Τιμοκράτους· ἔδοξε γὰρ τῇ πολιτείᾳ ΑΠΙΣΤΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ.

(P. 28.) Ἄκουε δὴ] Particula δὴ cum imperativo juncta vim obsecrandi peculiarem præ se fert. Vide Græviam lect. Hes. c. 1. Passim obvia φέρε δὴ, εἰπὲ δὴ, et alia similia. De hoc ipso ἄκουε δὴ confer scholia in Platonem Ruhnk. p. 200. Formulam invenies apud Platonem Phædr. p. 230 E. Sophoclem El. 947. Callimachum fr. 93. Nostrum Icon. II. 5. p. 816. etc. etc.

(P. 28.) διαφθαρῆναι μέν ποτε τὸ σῆμα] Sch. διασχισθῆναι.— Nicolinus et Morellus male τὸ σῶμα. Veram lectionem ex Aldo et codicibus apte revocavit Olearius. Σῶμα et σῆμα non semel fuerunt permutata. Corrigendus inde est nostri locus Soph. I. 17. p. 503. sic ab Oleario editus, e codice, non satis recte tamen. Ἡ δὲ σειρὴν ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ ΣΩΜΑΤΙ. Ante legebatur στήματι,

permutatione quidem non rara; vide VILLOISONUM ad Long. p. 104: sed Siren sepulchro non *cadaveri* Isocratis, ut vertit Olearius, imposita fuit: Morellius optime conjectabat σήματι, quod inveni in A, qui in textu habet pravum σ7όματι, et ad marginem γρ. σήματι. Non uno in loco σῆμα sic usurpat noster. Infra p. 38. περὶ τὸ σῆμα ἕστηκεν, ubi codices duo scribunt σῶμα. Soph. I. 22. § 5. Διονυσίου δὲ σῆμα. 25. p. 543. κείμενόν τι ἐν τῷ σήματι. II. 4. p. 569. ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς σήματι. Vit. Apoll. v. 5. p. 190. τοῦ σήματος ὃ ἐπὶ Γηρυόνῃ ἕστηκε.

(P. 28.) κατὰ ἑνδεκάπηχυν ἄνθρωπον] Sch. ἀναλογοῦντα, ἁρμόζοντα ἀνθρώπῳ ἑνδεκαπήχει.

(P. 28.) Ἀδριανὸν βασιλέα περιστεῖλαι αὐτά] Sch. κρύψαι, καλύψαι κοσμίως.—Vox περιστέλλειν de cadaveribus aut ossibus funebri ritu componendis et pollingendis propria est. Exempla sunt frequentissima: confer quæ notavit *Jodrell illustr. on Alcestis p.* 215.

(P. 28.) τὸν νυνὶ τάφον περικειμένους] Sch. κύκλῳ περιθεῖναι. —Baroccianus ἁρμόσαι.—«Quæ hic Philostratus de Ajacis tumulo ab Hadriano Augusto restituto adserit, egre» gie illustrantur ex clarissimi perigrinatoris observatione » DE CHOISEUL GOUFFIER. Hic nempe ichnographiam » tumuli Æantei delineandam curavit, quæ omnino » respondet sepulchrorum quorumdam Romanorum » structuræ: immo eadem pene est cum ichnographia » sepulchri Romani ad Viam Appiam, quod, apud an» tiquæ topographiæ Romanæ scriptores, sepulchrum » gentis Corneliæ Scipionum nuper audiebat. Hoc de» lineatum videre est inter sepulchra Bellorii tab. » XXVIII. (in Antiq. Græc. Thes. Gronov. vol. XII.)» VISCONTI.

(P. 28.) *ἔστιν ἃ καὶ προσπτυξάμενον τῶν ἀστῶν, καὶ φιλήσαντα*] Sch. *προσπτ. περιπλακέντα.* — Nempe præ veneratione et affectu. Hecubam apud Ovidium, Met. XIII. 424, præ dolore, natorum

« Prensantem tumulos atque *ossibus oscula dantem*
» Dulichiæ traxere manus. »

De *προσπτύσσεσθαι* confer HEMSTERHUSIUM ad Lucian. D. M. 20. § 2. Eodem sensu et in re eadem *περιπτύσσεσθαι* adhibuit Noster Icon. II. 25. *τὰ μὲν δὴ δάκρυα τὰ ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς τοῦ Ἀβδήρου λειψάνοις), καὶ εἰ δή* ΤΙ ΠΕΡΙΕΠΤΥΞΑΤΟ ΑΥΤΩΝ (*ὁ Ἡρακλῆς*). Codex Olearianus dabat *αὐτὰ* pro *αὐτῶν*, quod et ipse inveni in Parisino 1760, et forte potest non improbari; sed *αὐτῷ* præstare videtur. *τὰ δάκρυα* et *περιπτύσσεσθαι* juncta mihi in mentem revocant versum 418 Andromachæ, cujus forte quoque Philostratus meminerat :

ΔΑΚΡΥΑ *τε λείβων καὶ* ΠΕΡΙΠΤΥΣΣΩΝ *χέρας.*

(P. 28.) *Οὐ μάτην ἀπιστεῖν ἔοικα*] Sch. *δοκῶ.* — Vide p. 332.

(P. 28.) *πάππου μέν τοι ἀκηκοέναι φὴς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ τίτθης*] ABDFGI *μέν τι* ut primæ editiones. Cæteri *μέν τοι* quod recepi post Olearium, qui jam invenerat in Barocciano. — Seyboldus vertit quasi legisset *καὶ οὗτος ἴσως μητρός*. Locus non eget emendatione sed interpretatione. *Dicis*, ait Phœnix, *te ab avo audivisse, sed avum nominas, ut narrationi majorem concilies autoritatem : verius forsitan audisti a matre vel nutrice.* Hanc esse credo verborum mentem.

(P. 28.) *σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν*] Potest *ἐκ* subaudiri, expressum Sophocli El. 344.

. . . . . *κοὐδὲν* ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ *λέγεις.*

(P. 28.) διήειν ἄν] Sch. διηγούμην διερχόμενος. — Addidi ἂν quod linguæ ratio postulare videbatur. Infra p. 142. ΔΙΗΙΕΙΝ ΑΝ τὰ Ἀσκληπιοῦ. Soph. II. I. p. 556. πολλὰ τοιαῦτα περὶ ἐμαυτοῦ ΔΙΗΙΕΙΝ ΑΝ.

(P. 28.) ἐπλάνησχον ἐν Νεμέᾳ] Editiones ante Olearium Νεμαίᾳ, ut ACI. In aliis codd. et in Olearianis est Νεμέᾳ. Olearius sua autoritate Τεγέᾳ edidit, ut historicis pareret. Sed non agitur de eo quod Philostratus scribere potuerit aut debuerit, verum de eo quod scripsit, præsertim cum in re fabulosa, non sit improbabilis narrationum discrepantia. Revocavi igitur veterem lectionem, ita tamen ut sumerem Νεμέᾳ, quæ constans est hujus nominis orthographia apud Stephanum, Suidam, Apollodorum. Et Statius Th. I. 355. « Jam Nemea. »

(P. 28.) καὶ τὸν ἐν τῷ χαλκῷ] Sch. νεκρόν.

(P. 28.) κατορώρυκτο μὲν] Μὲν abest ab E.

(P. 28.) διασχούσης] Sch. διασχισθείσης. — Morellus nescio unde ceperit suum διασχισάσης. Aldus διασχούσης, et sic manuscripti. Vitio typothetico διασχύσης Junta et Nicolinus ediderunt, quod cumulavit Morellus ad marginem notans varietatem διασχύσης.

(P. 30.) ἐθήτευσεν] Sch. μισθωτὸς ἐγένετο.

(P. 30.) δόξαι] Sch. νομισθῆναι.

(P. 30.) Εἰ δὲ ταῦτ' αὖ οἷα ἀπιστεῖσθαι] Sch. οἷα· ἤγουν δυνατά. — ABCDFHI habent ταῦτα οἷα ἀπιστεῖσθαι : EG et Oleariani ταῦτα οἷά τ' ἀπιστεῖσθαι. Quæ postrema lectio mihi probabilissima videtur.

(P. 30.) τοῖς γε ἐφ' ἡμῶν] Sch. τοῖς ἐπὶ τῶν χρόνων ἡμῶν. — CI ἐφ' ἡμῖν, ut editi ante Olearium qui optime e suis

codicibus ἐφ' ἡμῶν restituit. In A ων est e correctione. Eadem variatio occurrit apud Theocritum Id. VII. 86.

ΑἼΘ' ΕΠ' ΕΜΕΥ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν!

Codices quidam ἐπ' ἐμοὶ habent, sed VALCKENARIUS ἐπ' ἐμεῦ in genitivo tuetur, et exempla hujus locutionis affert. Addam Isocratis unum ex Helenæ encomio p. 415. ὄντα μὲν γὰρ ἐφ' ἡμῶν γέγονεν. Infra Heroic. p. 36. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους : ubi bene Scholiastes de ætate Herculis intellexit. Hesychius : ἐφ' ἡμῶν· ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Hinc quis non videt apud Synesium ep. 141. p. 278 D. pro τῶν ἐφ' ἡμῖν μόνος, satius esse legere cum codice Parisino 1038. τῶν ἐφ' ἡμῶν μόνος. Vide et Facium ad Paus. t. 1. p. 341.

(P. 30) Ἀρυάδην] D Εὐρυάδην. Baroccianus Ἀρυάδην.

(P. 30.) ἐν προβολῇ τοῦ ἀκρωτηρίου] Sch. ἀρχῇ. — προβολὴ, ait Budæus Comm. ling. gr. p. 456. « est projectura et » protectum, et pars prominens vel tecti vel suggrundæ » vel rei cujuscunque. »

(P. 30.) σῶμα ἀνέδειξε] Vit. Apoll. II. 39. p. 91. χρόνῳ δὲ ὕστερον Η ΓΗ ΡΑΓΕΙΣΑ χρυσοῦ τινὰ ΑΝΕΔΕΙΞΕ θήκην.

(P. 30.) καὶ τὸ Αἰολικὸν ἅπαν] Olearius ex Laudiano edidit Ἑλληνικόν. Sed editiones habebant Αἰολικόν, ut ACFHI. BDEG et Olearianus unus Αἰτωλικόν. A variantem exhibet γρ. Αἰτωλικόν : I. γρ. Ἑλληνικόν. Probabilitate Αἰτωλικόν destituitur; nam Ætolia longius est ab Hellesponto remota, quam ut *Ætoli omnes* ad Sigeum in Asiæ littore venire potuerint et voluerint. Αἰολικὸν vero videtur similius, quum Æolis non sit procul a Troade. Idcirco servavi. Non tamen prorsus fuisset improbandum Ἑλληνικόν, si validioribus niteretur autoritatibus, quam Laudiani,

et mei I varietate. Noster Soph. II. 3. p. 567. τὸ Ἑλληνικὸν dixit de Græcis *Pergamensibus* : εὐδοκιμοῦντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸ Πέργαμον, κἀξηρτημένῳ ΠΑΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ. Sed ibi obiter notandum est codicem Olearianum habere πᾶν τὸ ἐκείνῃ Ἑλληνικὸν, quod et in meo A e correctione legitur. Et certe hoc additamentum non incommodum est, nec stylo Philostrateo repugnat. Sic enim infra p. 60. ὅσοι Θετταλίαν οἰκοῦσι, καὶ γὰρ τὸ ΕΚΕΙΝΗι ἱερὸν : ubi vide quæ notata sunt. Soph. I. I. Αἴγυπτον ἣν Αἰθιοπία τε ὁρίζει, καὶ τῶν ΕΚΕΙΝΗι σοφῶν οἱ Γυμνοί. 16. p. 501. ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ΕΚΕΙΝΗι ὁμιλίας παραφθορῆναι αὐτόν. Vit. Apollon. II. 18. p. 69. πῶς δ' ἂν τὴν χιόνα χορηγὸν τοῖς ΕΚΕΙΝΗι ποταμοῖς γίγνεσθαι: A. sic, non γίνεσθαι, ut editur. I. 24. p. 30. ὑπόμβρος δὲ ἀσφάλτῳ ἡ χώρα, καὶ πικρὰ ἐμφυτεῦσαι· βραχυβιώτατοί γε οἱ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι. A habet τε pro γε et ΕΚΕΙΝΗι pro ἐκεῖνοι, utraque varietate recipienda. Cum in his subaudiatur ΕΝ ἐκείνῃ ΤΗι ΧΩΡΑι, non minus apte ἐκείνῃ jungetur cum Πέργαμον, quam cum Θετταλίαν et aliorum exemplorum femininis nominibus.—Ut ad rem redeam, τὸ Αἰολικὸν ἅπαν eodem modo dicitur, ac p. 22. πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ παντός. p. 86. καλλίστῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ: p. 90. τὸ Ἑλληνικόν: p. 106. πρεσβύτατον τοῦ Ἑλληνικοῦ: p. 126. ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ: p. 128. τὸ ἄλλο ΞΥΜΠΑΝ ΑΙΟΛΙΚΟΝ: vit Apoll. VIII. p. 359. φήμης . . . κατασχούσης τὸ Ἑλληνικόν. Icon. II. 6. p. 818. τοῦ Ἑλληνικοῦ κεκρατηκέναι.

(P. 30.) δηλοῦντος αὐτὸν τοῦ χρησμοῦ] Editiones habebant χρόνου. Olearius e Laudiano suo scripsit χρησμοῦ. In A χρόνου legitur e correctione, cum variante interlineari, χρησμοῦ. B in textu χρόνου, et vice scholii, χρησμοῦ. C et I in textu χρησμοῦ. D χρόνου et inter lineas χρησμοῦ, E sic, nisi quod τοὺς χρησμοὺς male habet. FG χρόνου, sine va-

riatione. H χρόνου et χρησμοῦ. Χρησμοῦ unice verum esse videbatur.

(P. 30.) περί τε τοῦ μεγέθους] AE sine τοῦ.

(P. 30.) περί τε τῶν λεγομένων ὄφεων ξυμπεφυκέναι τοῖς Γίγασι] Aristides t. I. p. II. πρὸς οὖν τοὺς ἐκείνων (τῶν Γιγάντων) ΟΦΕΙΣ ΣΥΜΦΥΤΟΥΣ...

(P. 30.) οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ζωγράφοι τῷ Ἐγκελάδῳ] Oleario parui e codicibus ἑπτὰ tollenti ante ζωγράφοι. — Gigantes vide serpentiformes ab inguine apud WINCKELMANNUM *Monim. ined.* IX. et in Dactyliotheca Zanetti XXXIII. — « Antiquæ artis reliquiæ Gigantes angui- » pedes sistunt. Videndus typus marmoreus quem edidi » Musæi Pio-Clementini vol. IV. tab. X. Gemma Dios- » coridea inter cimelia Ducis Aurelianensis similem » Gigantis imaginem inscalptam habet; cujus scalpturæ » antiquæ imitationes in aliis Dactyliothecis adhuc ex- » stant. Denique Enceladum ipsum, de quo Philostratus, » anguipedem cernere licet in parvo signo marmoreo » Musæi Neapolionei, ubi victus Terrigena ad Minervæ » pedes effictus conspicitur. *Musée Napoléon, par* » *M. Piroli* t. I. pl. XII. » VISCONTI.

(P. 32.) ξυμβεβλημένοι θηρίοις] Sch. ξυνηρμοσμένοι.

(P. 32.) πήχεις ἐπεῖχεν] ἐπέχω eodem sensu frequentavit Philostratus: Infra p. 244. ἐπέχει δὲ στάδια μῆκος μὲν τριάκοντα: vit. Apoll. II. 2. p. 50. τοσοῦτον γὰρ ἐπέχει μέτρον τῆς γῆς ὁ ἀγκὼν τοῦ Καυκάσου: V. c. I. ἄκραι σταδίων ἑξήκοντα πορθμὸν ἐπέχουσαι, et in eodem capite extremo quære aliud exemplum: VI. initio, Αἰθιοπία δὲ τῆς μὲν ὑπὸ ἡλίῳ πάσης ἐπέχει τὸ ἑσπέριον κέρας: VIII. c. 23. ἐπεῖχε τὸν οὐρανὸν διοσημεία τοιαύτη: Icon. II. 19. p. 843. ὁ Φλεγύας δὲ κεῖται ἤδη, καὶ ὁπόσον μὲν ἐπέχει τῆς γῆς, ποιητὴς ἐρεῖ.

(P. 32.) σήραγξι] In A φάραγξι est inter lineas quasi scholium. Eamdem lectionem e duobus suis enotavit Olearius. Confer Fischerum ad Phæd. p. 461.

(P. 32.) πρὸς τὴν ἤπειρον] BE et Olearianus, πρὸς τῇ ἠπείρῳ. A π. τὴν ἤπειρον (superscr. ῆ, ω) sic: lectio superscripta recentior est.

(P. 32.) τοὺς δὲ πόδας ξυναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ] Vocem non facile obviam ξυναπολήγειν habet Philostratus vit. Apoll. III. c. 20. de Ægypto antiquâ, αὐτὴ καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου περιεχομένη, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς ξυναπολήγουσα: et Icon. II. c. 18. p. 841. de Galatea, ὁ ταρσὸς δὴ καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις ἐφ' ἁλός, ὦ παῖ, γέγραπται. Themistius or. III. p. 47 A. ἁπάντων ἀνθρώπων οἰομένων τῷ σῷ πατρὶ συναπολήξειν τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμονίαν.

(P. 32.) παραλλάττειν ἀνθρώπου] Sch. παρηλλαγμένον ἦν.— παραλλάττειν variis significationibus præditum, de quibus consulendus est Budæus Comm. ling. gr. p. 663. sq. hic est *differre*. Pseudo-Æschines epist. 1. τὰ κάτω μέρη παραλλάττειν οὐδέν. Sic ponitur apud Antoninum Liberalem c. 28. Τύφων ... κατὰ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος, quippe qui et alas adnatas habuit et plurima capita, et manus plurimas. Aristides t. I. p. 313. ἠρέμει δὲ οὐδὲν τοῦ σώματος, οὐδὲ μικρόν τι παρήλλαττεν τοῦ κατὰ φύσιν. p. 297. τούτῳ γίνεται (cod. 1040 γίγνεται) τῆς αὐτῆς νυκτὸς ὄψις ὀνείρατος ὕπαρ κάρμοι, μικρὰ (cod. μικρὸν) δέ πως παρήλλαττεν.

(P. 32.) Καὶ μὴν καὶ] B sine altero καί. Confer supra p. 312.

(P. 32.) Πεπαρηθίας] Cod. H Παπεπαρήθιος. — Homerus Hymn. in Apoll. Del. 32.

.... ἀγχίαλος Πεπάρηθος:

ubi non probo quod conjiciunt sibi multum plaudentes Ilgen et Matthiæ, ἀμφίαλος Πεπαρήθου. Nam Πεπάρηθος hic potest esse urbs in insula Πεπαρήθῳ. Recipio ἀγχίαλος codicum pro ἀγχιάλῃ. — Confer Heraclidem Polit. c. 13 et scholia in Platonem Ruhnk. p. 73.

(P. 32.) ἐπιτηδείως μοι ἔχων] Sch. Ἀττικόν· φιλικῶς. — Noster Soph I. 7. p. 488. ἀμφοτέροις μὲν ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΙΧΕ. Vit. Apoll. VII. 18. οὐδ᾽ οὕτω τί μοι ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΙΧΕΣ. Procopius Goth. II. p. 449 B. τὸ δὲ ὅρκους ἀδικοῦντα ἐν γράμμασι κειμένους περιορᾶν τὰ ξυγκείμενα, οὐδ᾽ ἂν τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀτιμοτάτοις ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΧΟΝ (οἶμαι): ubi codex Parisinus 1038 omittit τὰ ξυγκείμενα, et addit καὶ ante ὅρκους. Sed τὰ ξυγκείμενα etsi posset abesse, non minus apte retineri potest; nec debet infirmare quod modo præcessit κειμένους. Heliodorus v. 6. p. 180. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ δὲ ἡμῖν κατὰ ΤΑ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑ πρὸς Κνήμωνα. — Aristides t. I. p. 279. τινὸς εἰπόντος ὅτι ἐπικαίοι αὐτοῦ ἐπιτεθείη, ἐνθυμηθῆναι (ἐδόκουν) ὡς ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ παντὸς μᾶλλον ψύξεως εἶναι φάρμακον: ubi lege cum codice 1040 ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΕΧΟΙ τ. — Heroicorum loco usus est de hoc atticismo agens Hoogevenius ad Viger. c. 5 § 7. Reg. 9.

(P. 32.) ὑπήχησε] Sch. ἦχόν τινα ἀπετέλεσεν.

(P. 32.) τὸ δέ γε κράνιον] Sic editi ante Olearium qui γε sustulit, autore Barocciano. Mei ABCGI habent τὸ δέ γε κράνιον. Exulem revocare placuit. Infra p. 38. τὸ δέ γε ἱερόν.

(P. 32.) ὅ, τι χρὴ ἐπ᾽ αὐτῷ πράττειν] Olearius edidit, inverso ordine, πράττειν ἐπ᾽ αὐτῷ, nihilque de mutatione monuit, quam, cur sequerer, causam cum non viderem, non secutus sum.

(P. 32.) ἐπιθάπτειν] Sch. ἡ ἐπὶ, τὴν δευτέραν σχέσιν. —

Hanc in ἐπὶ iterationis significationem notavit Abreschius ad Cattier. p. 79. hoc ipso exemplo adlato. — Laudianus καὶ θάπτειν.

(P. 32.) γυμνοῦν ἔχοντας] Sch. ἡμᾶς.

(P. 32.) τῶν βεβλημένων] Sch. κεραυνοβλήτων. — βάλλειν subaudito κεραυνῷ infra quoque p. 36. λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἐκεῖ βεβλῆσθαι. Et p. 142. καὶ διῄειν ἂν τὰ Ἀσκληπιοῦ, εἰ μὴ ἐνταῦθα ἐβέβλητο. Icon. II. 13. de Ajace Locro: βέβληται μὲν τὴν ἑαυτοῦ ναῦν. Suidas: Βάλλεται· πλήττεται, ΠΥΡΠΟΛΕΙΤΑΙ. Plenius alibi noster Soph. II. 21. § 2. p. 515. ΚΕΡΑΥΝΩι μὲν ἐβλήθη ὁ ἕτερος. Icon. II. 31. p. 855. ΚΕΡΑΥΝΩι ἐβλήθη.

(P. 32.) ὁ Στειριεὺς] Suidas in Στείρα. — Στειρία, δῆμος τῆς Πανδιονίδος, ἧς ὁ δημότης Στειριεύς. Confer Scholiastem Platonis Ruhnk. p. 85.

(P. 32.) δι᾽ ὀλίγου γὰρ ἦν] Sch. ὑπῆρχε πλεῦσαι, παραγενέσθαι.

(P. 32.) ἐν κόσμῳ] Sch. κατὰ τάξιν, ὅθεν καὶ κόσμιον, τὸ εὔτακτον. — Sic vit. Apoll. III. c. 27. p. 118. πάντα ἐν κόσμῳ ἐφοίτα. Heliodorus Corayi VII. 5. p. 260. τὰ λειπόμενα τῶν ὅπλων ἐν κόσμῳ τῷ γιγνομένῳ γεγηθότως ἀναλαμβάνοντες. Longus, I. p. 12. ἐν κόσμῳ νομῆς, ubi vide Villoisonum. Confer Toupium emend. t. 2. p. 94.

(P. 34.) ἀπ᾽ ἀλλήλων] Sch. μακρὰν καὶ χωρὶς ἀλλήλων.

(P. 34.) διενεχθέντες] Sch. τὸ διενεχθέντες κυρίως ἀντὶ μαχεσθέντες· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ χωρισθέντες.

(P. 34.) κατὰ ἓν] A καθ᾽ ἕν.

(P. 34.) ἀνατυποῦσθαι] Sch. ἐπὶ διανοίας φαντάζεσθαι·

τὸ ἐπὶ διανοίας φαντάζεσθαι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀναπλάττειν· διαφέρει ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ θεαθέντος, τὸ δὲ τοῦ μηδέποτε ὀφθέντος. Quæ subtilius videntur esse distincta. Suidas: ἀνατύπωσις, διανόησις. Confer Budæum comm. p. 776.

(P. 34.) ἐμφορησάντων] Sch. ἐμβαλόντων, χεάντων. — Vinum infuderunt, forte religiosæ libationis causa, forte etiam, ludicri ergo, ut biberent; nam capacitatis experimentum cum aqua æque bene facere poterant. Et Græci quidem, qui olim, ut barbari omnes, in craniis hostium biberant, etiam in temporibus politioribus poculi genus quoddam habuisse videntur, quod cranii formam referebat, et vocabant κράνειον. Illud enim conjicio ex his Athenæi XI. 59: Κρατάνιον· μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκπωμα οὕτως ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι: ubi credo male CASAUBONUM κράνειον sollicitavisse.

(P. 34.) κατὰ Νότον ἄνεμον] Sch. ἀφορᾶν. — Synesius ep. 147. p. 284 B. ἀνῴκισμαι πρὸς Νότον ἄνεμον. Catast. p. 302 D. ἐκεῖ με τυχὸν οἴσουσιν ἄνεμοι νότοι: ubi codex 1038. ἄνεμοι νότιοι.

(P. 34.) τὰ μὲν ἄρσενα τῶν ζώων εὐνούχους ἐργαζομένη, τὰ δὲ θήλεα οὕτω μεθύσκουσα, ὡς καθεύδειν αὐτά] Sch. μεθύω ἐγώ· μεθύσκω ἄλλον. — Theophrastus Athenæi II. 15. ἐν Πύῤῥᾳ flumen esse tradit, quod steriles facit qui potant. Theopompus ib. II. 18. juxta Erigonem ait aquam esse acidam, qua bibentes inebriantur, non secus ac vino. Plinius et Vitruvius, quorum loca citavit SCHWEIGHÆUSERUS ad Athen. II. 17. idem tradiderunt. De hoc ipso fonte in Imbro insula nihil adhuc reperi. Utinam esset ad manum Philostephani liber, quem περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν scripserat, teste Athenæo VIII. p. 331 E.

(P. 34.)

(P. 34.) Τρύφος.... ἀποῤῥαγὲν] Sch. μέρος ἢ τρύφος ἀποῤῥαγέν τι, σχισθέν. Θρύπτειν τὸ ἐς λεπτὰ τέμνειν, ὅθεν τὸ τρύφος· θρύπτεσθαι τὸ καλλωπίζεσθαι ἢ μαλακίζεσθαι, ὅθεν καὶ τρυφή.— Moschopulus eclog. : θρύπτω τὸ εἰς μακρά (forte μικρά) τέμνω, ἀφ' οὗ καὶ πρύφος (lege τρύφος) τὸ τοῦ ἄρτου τεμάχιον· θρύπτομαι δὲ τὸ ἀκήζομαι (lege ἀκκίζομαι) ἀφ' οὗ καὶ πρυφή (l. τρυφή). Correctio ἀκκίζομαι tam certa est, ut probatione non indigeat. Citabo tamen opportunum Themistii locum or. II. p. 28. B. οὔκουν ἔστι μοι ΘΡΥΠΤΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΑΚΚΙΖΕΣΘΑΙ. Grammaticus apud RUHNKENIUM ad Tim. p. 19. ΑΚΚΙΖΟΜΕΝΟΣ, ΘΡΥΠΤΟΜΕΝΟΣ... σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι θέλοντα, προσποιούμενον δὲ μὴ ἐθέλειν: ubi non statim λέγοντα deleverim cum RUHNKENIO, sed scripserim λέγειν τι θέλοντα. Confer citata p. 338.—Suidas: τρύφος ἄρτου· κλάσμα ἄρτου. Exemplum sumpsit e Luciano fugit. 31. φέρ' ἴδωμεν ἅττινά σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως ἢ ΑΡΤΟΥ ΤΡΥΦΟΣ.—BASTIUS meus alium mihi indicavit locum Æliani epist. 9. quo mea Moschopuli emendatio firmatur: ΑΚΚΙΖΟΥΣΙ ΚΑΙ ΘΡΥΠΤΟΥΣΙΝ ἑαυτάς, meque monuit hæc verba jungi etiam apud Chrysostomum t. XI. p. 50 B: sed non sine corruptione: καὶ γὰρ ΘΡΥΠΤΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ, reponitque ἀκκίζεται.—Laudianus pro ἀποῤῥαγὲν habet ἀποκοπέν.

(P. 34.) ξυνεπισπάσαντο] BEF συνεπίσπαστο, ad quam lectionem pertinet scholium in A : διεσπάσθη. Si ξυνεπίσπαστο admittitur, tunc distinguendum post ἀποῤῥαγέν, et τρύφος ἀποῤῥαγέν nominativus erit quem vocant absolutum. Et ille quidem modus legendi nonnullis forte placebit, ut difficilior, ususque exquisitioris; sed altera lectio firmari potest locis similibus. Vit. Apoll. II. 37. p. 89. ὃν ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα, ΕΠΕΣΠΑΣΑΤΟ Η ΓΗ ζῶντα. IV. 34. p. 175. οἱ μὲν πολλοὶ ἔδεισαν μὴ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

ΥΠΟΧΩΡΗΣΑΝ ΕΠΙΣΠΑΣΗΤΑΙ τὸ ἱερόν.—Inscius reliqui συνεπεσπάσατο, quod mutes, Lector, in ξυνεπ. ut Philostratus sibi constet, ego mihi.

(P. 34.) Ἐβουλόμην μὲν ἂν] In A ἂν erasum fuit.

(P. 34.) εἴ που τοιοῦτον] Laudianus τοῖον.

(P. 34.) οὐ ξυγχωρεῖ τοσοῦτον ἀποφοιτᾷν] Sch. μακρὰν ἀπέχεσθαι.—Olearianus codex ξυγχ. μοι τοσ.

(P. 34.) τὰ ἐκ πρύμνης, φασὶ] Confer Erasmum adag. I. I. 8.

(P. 34.) πρὶν ἂν...πλεύσῃς...ἴδῃς] Editiones sine ἂν, et habent πλεύσεις. In A terminatio ita turbatur, ut vix dici possit utrum πλεύσῃς an πλεύσεις scribatur. BDFH πλεύσῃς. I πλεύσας. Sed πλεύσῃς optime se habet, et firmatur sequenti subjunctivo ἴδῃς quod tenent omnes, præter D in quo ἴδῃς (οις superscriptum). Præterea ἂν addere placuit, quod omnino fere in hac sententia requiritur, et facile potuit a librariis omitti. Plato Hipp. Maj. § 25. πρὶν ΑΝ μοι εἴπῃς. Lys. § 6. πρὶν ΑΝ ἔλθῃ. Phædr. § 4. πρὶν ΑΝ εἴπω. Phædon. p. 89 C. πρὶν ΑΝ νικήσω. Isocrates Pan. § 2. πρὶν ΑΝ... διαλλάξῃ. Euripides Andr. 100. πρὶν ΑΝ... ΙΔΗιΣ. Et Scholiastes noster qui ad omissionem particulæ offendebat, adscripsit: πλεύσῃς· ἂν δηλονότι.

(P. 34.) ἀνάκειται] Sch. κυρίως ἐπὶ ἀναθημάτων.—Male vertitur, *jacens:* oportet, *sunt exposita.* Hoc sensu verbum legitur apud Olympiodorum in vit. Platon. ἐκλήθη δ' οὕτω (Πλάτων), διὰ τὸ δύο μέρη τοῦ σώματος ἔχειν πλατύτατα, τό, τε στέρνον καὶ τὸ μέτωπον, ὡς δηλοῦσι πανταχοῦ αἱ ΑΝΑΚΕΙΜΕΝΑΙ αὐτοῦ εἰκόνες, οὕτω φαινόμεναι.

(P. 36.) Μερόπων] De his insulæ primis incolis vide

quos citat HEYNIUS ad Apoll. obss. p. 183. et BURETTUM *Acad. Inscript.* XIII. 219.

(P. 36.) τά τι τοῦ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους ἴδης] Sch. Ὕλλος ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ὕλλος ὁ ἐρώμενος αὐτῷ. — Editiones ante Olearium τά τι Ὕ. Olearius e codice scripsit τὰ τοῦ Ὕ. AI τά τι Ὕλλου. B τὰ τοῦ Ὕ. Utramque lectionem recepi, legique τά τι τοῦ Ὕλλου, quod credo me lectoribus non ægre esse probaturum. De Hyllo Herculis filio locus est disertus Philostrati Junioris Icon. 16 : ἐπειδὰν ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ Δηϊανείρᾳ καὶ τῷ παιδὶ Ὕλλῳ. De Hyllo vide doctissimos Apollodori enarratores HEYNIUM obss. p. 199. CLAVERIUM t. 2. p. 330. Herculis amasius Hylas Ὕλας, non Hyllus vocatur, et lapsus est Scholiastes qui utrique, filio et amasio, idem nomen esse credidit.

(P. 36.) τὰ τῶν Ἀλωάδων, ὡς ἐννεόργυιοι ἀτεχνῶς ἐγίνοντο] Noster meminisse videtur Homeri verborum Odyss. λ. 311.

.......ἀτὰρ μῆκός γε ΓΕΝΕΣΘΗΝ ΕΝΝΕΟΡΓΥΙΟΙ.

Themistius or. II. p. 36. B. ἐννεόργυιός τις καὶ ἐννεάπηχυς, οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί. Adde Apollodorum I. 7. 4.

(P. 36.) καὶ ἐκεῖνοι ᾄδονται] Confer quæ notavi supra pag. 338.

(P. 36.) Νεαπολῖται δέ, οἱ Ἰταλ.] A sine οἱ.

(P. 36.) βεβλῆσθαι] Confer supra p. 359.

(P. 36.) τὸ Βέσβιον ὄρος ἐπ' αὐτοὺς τύφεσθαι] Sch. Ἐπ' αὐτοὺς· κατ' αὐτῶν. Τύφεσθαι· καίεσθαι ἐπὶ φλογός, τύφεσθαι χωρὶς φλογός. — BG. Βέσβιον. — De variatione in scribendo

hujus montis nomine vide WYTTENBACHIUM ad Βέσβιον ὄρος Plutarchi de S. N. V. p. 120.

(P. 36.) ἐν Παλλήνῃ] Heraclides alleg. c. 21. p. 73. τὸ κατὰ Παλλήνην θράσος Γιγάντων. — Vide Heringam obss. p. 88.

(P. 36.) Θαρσεῖ δὲ οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μεσημβρίαν ἐκεῖνο τὸ χωρίον] Sch. Θαρσεῖ· μετὰ θάρσους διέρχεται· τοῦτο ἐπὶ πράξεως κυρίως, ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τόπου συντεταγμένον καινοπρεπέστερόν ἐστιν. — Sciras Athæneі IX. 65.

Ἔνθ᾽ οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτά.

— Hic utilia quædam notari possunt de verbo θαῤῥεῖν, quod cum accusativo vel loci vel alius cujuscumque rei apud Nostrum frequens est, et in locutionibus ponendum quas amavit. Vit. Apoll. IV. 37. p. 178. ἀνέατόν τε μηδὲν δοκείτω τὸ θαρσεῖν ὁδὸν ἣν πολλοὶ τῶν φιλοσόφων φεύγουσιν: plane similiter VII. 12. p. 289 θαῤῥῆσαι τὴν δεῦρο ὁδόν. Icon. II. c. 10. p. 827. ὡς καὶ τὸν Αἴγισθον θαρσῆσαι τὸ ἔργον. Ibidem c. 16. p. 832. θαῤῥῆσαι τὴν τέχνην. Philostratus Junior Icon. c. 7. p. 872. θαῤῥεῖ γὰρ τὸν ἆθλον. Her. infra p. 180. Hector dicitur tauros ὑφίστασθαι μυκωμένους καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων. Vit. Apoll. VI. fin. φαρμακοποσία γὰρ λύττης ὕδωρ, ἢν θαρσήσῃ αὐτὸ ὁ λυττῶν. Ibidem VII. 14. p. 294. θαρσῆσαί τι. 15. p. 296. θαρσεῖς ὥσπερ ἐγώ. 18. p. 299. ὅπως θαῤῥοίης τὰ ἐπ᾽ ἐμοὶ ὄντα. 26. θαῤῥεῖν μὲν ἃ δέδιτε, δεδιέναι δ᾽ ἃ θαρρεῖτε. 28. p. 308. locus est paulisper depravatus et facili medela curandus: Ὀδυσσεὺς μέν τοι παριὼν ἐς τὸ τοῦ Πολυφήμου ἄντρον, καὶ μήτε ὁπόσος ἐστὶ προακηκοὼς πρότερον, μήθ᾽ οἷα σιτεῖται, μήθ᾽ ὡς βροντᾷ ἡ φωνὴ, ἐθάῤῥησέ τι αὐτὸν, καί τοι ἐν ἀρχῇ δείσας, καὶ ἀπῆλθε τοῦ ἄντρου ἀνὴρ δόξας. Vertit Olearius: « tamen seipsum confirma-

» vit et primum timens nonnihil, ex antro tamen dis» cessit, virum fortem ubi se præstitisset. » Quæ versio pessima est, et a sensu loci aliena. Legendum mutato spiritu, ἐθάῤῥησέ τι αὐτὸν, id est, τὸν Πολύφημον, eadem τοῦ θαῤῥεῖν structura quam supra multis exemplis probavi, vertendumque ad mentem Philostrati. *Illum* non veritus est, *quamvis primum timidior, et ex antro egressus est, quum se fortem præstitisset.* Optima est Thomæ adnotatio p. 435 : ΘΑΡΡΩ, εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἐστὶ, δοτικῇ συντάσσεται, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ΤΟΛΜΩ, αἰτιατικῇ. Unde patet esse corrigendum Æliani locum H. A. II. 31. sic editum : ἡ Σαλαμάνδρα τὸ ζῶον οὐκ ἔστι μὲν τῶν πυρὸς ἐγγόνων.....θαῤῥεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ἐγχωρεῖ τῇ φλογὶ ὁμόσε. Non facile mihi persuaserim θαῤῥεῖν αὐτῷ hic esse vertendum *igni confidit:* sed potius *ignem audet,* quomodo loquuntur etiam Latini, Statii, Taciti præsertim ætate, ut recte notavit GRONOVIUS diatr. ad Stat. silv. I. I. 85. Lego igitur θαῤῥεῖ αὐτὸ, id est, τὸ πῦρ. Meus me monet, his lectis, BASTIUS, cod. Vaticanum 997. habere, quod volebam, αὐτὸ, et præterea χωρεῖ pro ἐγχωρεῖ, quod æque necessarium esse videtur : et sic conjecit JACOBSIUS ep. ad SCHN. p. 9. Etenim non dicunt, ut equidem reor, ἐγχωρεῖν ὁμόσε, sed χωρεῖν, quam locutionem illustrabo infra ad verba p. 216. ΟΜΟΣΕ ΧΩΡΩΝ τῷ ὕδατι. Contrario errore peccatur apud Synesium ep. 4. p. 165 A. Δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους καὶ ἑτέρους ΟΥΣ ἔδει θαῤῥῆσαι. Ultima sic optimo sensu vertuntur : « et alia quibus nos » tuto committere possemus. » At patet e supra monitis non οὓς sed οἷς esse legendum; et sic opportune scriptum reperi in codice 1039. Quam olim lectionem in Synesiano textu recipiam. — De θαῤῥεῖν cum accusativo vide etiam Budæum comm. ling. gr. p. 1060.

Abreschium diluc. Thucyd. p. 562. — Non omittendum ABCFGI et Olearianos habere περὶ μεσημβρίαν non πρός.

(P. 36.) ὑποπαταγούντων] Sch. πάταγος ὁ ἦχος δι' ἑνὸς τ. ὄττοβος δὲ τὸ αὐτὸ διὰ δύο ττ. — Notam fere similem habet Moschopulus ecl. in πάταγος.

(P. 36.) ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους] Sch. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἡρακλέους. — Vide notam p. 353.

(P. 36.) τὸν Γηρυόνην ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ ἀποκτείνας] Sch. Ἐρυθείᾳ· ἡ νῆσος ἡ λεγομένη Γαδείρα· ἔριθος ἡ γυνὴ ἡ ἐργαστικὴ· συνέριθος ὁ βοηθός. Quæ extréma addidit Scholiastes, ob soni similitudinem τοῦ ῡ et τοῦ ῑ, si per iotacismum hodiernum efferuntur. — De fabula vide Apollodorum Bibl. II. 5. § 10. et scholia in Platonem Ruhnk. p. 228: de insula, præter alios, Dionysium perieg. 453. ubi indicabo codicis 2708 variantem :

Ἐνθάδε Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν
Ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ἡρακλῆα.

Codex Διὸς γόνον αἰγιόχοιο : et glossa interlinearis supra γόνον habet ut scholium, quod nunc in textu legitur, Ἡρακλέα. Probabilior mihi videtur codicis lectio. Διὸς tunc duobus junctum erit epithetis. Quidni? Sic passim poetæ sine copula.

(P. 36.) ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου] Sch. ἄπιστος νομίζοιτο ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος.

(P. 36.) Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας] Sch. μακαρίζω ἕνεκα.

(P. 36.) Καιρὸς γάρ που ἐπ' ἐκεῖνα ἥκειν] Infra p. 106. ἥκεις ἐπὶ τὸν ἥδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων.

(P. 36.) ἐπ' ἐκεῖνα ἥκειν. ΑΜΠ. Ἄκουε, ξένε, μηκέτ' ἀπιστ.] Locus turbatus. ACI et Laudianus: ἐπ' ἐκ. ἥκειν μηκέτ' ἀπιστούμενα. ΑΜΠ. Περὶ τῶν τοιούτων ἄκουε, ξένε: quod Olearius probabat. BDFH cum vulgata consentiunt, nisi quod habent ἀπιστούμενον. In hac varietate, editam lectionem servandam duxi, quæ non mala est, cum aliæ non sint meliores, sint etiam, ut in B, pejores.

(P. 38.) ΠΡΩΤΕΣΙΛΕΩΣ] Hunc titulum, quem dabant editiones et codices ABEI revocavi, ab Oleario neglectum. Attice scripsi cum codicibus. Editi habebant Πρωτεσίλαος. Hi tituli nequaquam sunt a Philostrati manu profecti. Addiderunt librarii; sed cum ad operis intelligentiam aptæ divisiones non parum sæpe conferant, retinere placuit. Alios titulos pariter omissos ab Oleario, pariter ex aliis editionibus et e codicibus reposui. Nec monebo amplius.

(P. 38.) Κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ'] D Πρωτεσίλεως κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ, ἀλλ'. Titulum librarius cum intra sententiam, non extra, ut par erat, posuisset, errore animadverso, legitimum nominativum ὁ Πρωτεσίλεως omisit.

(P. 38.) ἐν Χεῤῥονήσῳ ταύτῃ] Protesilaus cum in Trojano littore fuisset interfectus, hinc fuit delatus in Chersonnesum, et ibi sepultus. Tzetzes in scholiis ad sua Antehomerica v. 247: Πρωτεσίλαος ἐν Χεῤῥονήσῳ, ἀναιρεθεὶς, ἐτάφη· φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπίγραμμα τόδε.

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.

Editur ἐν Χεῤῥονήσῳ ἀναιρεθεὶς ἐτάφη. Locum distinctione juvavi. Diserte Dio Chrysostomus or. XI. p. 336: ἐπεὶ

δ᾽ οὖν ἦλθον οἱ Ἀχαιοί, τὸ μὲν πρῶτον εἴργοντο τῆς γῆς, καὶ Πρωτεσίλαός γε ἀποθνήσκει, βιαζόμενος ἀποβῆναι, καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλων, ὥστε διέπλευσαν εἰς τὴν Χερρόνησον ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀνελόμενοι, κἀκεῖ θάπτουσι τὸν Πρωτεσίλαον.

(P. 38.) Κολωνὸς δέ που αὐτὸν ἐπέχει μέγας, οὑτοσὶ δή που] In A που suprascripsit corrector : et malim equidem abesse, quod nihil sensum juvet, impediat potius, et videatur ortum e sequenti δήπου.—Κολωνοὶ tumuli fuere et aggeres terræ vel lapidum, Heroum et clarorum hominum in his temporibus moninenta. Lectu digna sunt quæ de illis sepulchris scripsit *Le Chevalier* in *Voyage dans la Troade*, tom. 2. ch. XI. Hoc ipsum, de quo agitur, Philostrati sepulchrum vidit, sicque descripsit, t. I. p. 271. « J'allai aussitôt reconnoître ce » promontoire, et chercher les ruines de la ville d'Eleus » qui ne devoit pas en être éloignée. Le petit village et » les différens forts qu'on voit à la pointe de la Cher- » sonèse ont été construits de ses débris. Le tombeau de » Protesilas qui en étoit voisin et qui subsiste encore est » le seul monument qui puisse indiquer le lieu qu'elle » occupoit. » Confer et tom. II. ch. XII.—« Describam » locum Chandleri (*Travels in Asia Minor. ch.* VI. » *p.* 15.) huc adprime facientem : *By the Castle-wall* » *we saw a large Corinthian capital, and an altar* » *with festoons, made hollow and used as a mortar* » *for bruising corn. Near the other end of the town, is* » *a bare barrow : by this was formerly the sacred* » *portion* (intelligit τέμενος) *of Protesilaus and his* » *temple, to which perhaps the marble fragments* » *have belonged.* Mox Philostratus, τότε δέ, οἶμαι, » χαρίεν τι ἦν καὶ οὐ μικρόν : in quibus χαρίεν apte dicitur; » nam Corinthius ordo omnium est ornatissimus, nec

« minus

» minus apte οὐ μικρῷ, cum fuerit A LARGE *Corinthian* » *capital.* » VISCONTI.

(P. 38.) Πτελέας δὲ ταύτας αἱ Νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευσαν] Sch. Νύμφαι ἐπὶ ξηρᾶς, αἳ καὶ Δρυάδες καὶ Ἁμαδρυάδες καὶ Ὀρεστιάδες καλοῦνται. Νηρηΐδες αἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ· Ναΐδες αἱ ἐν ταῖς λίμναις. — A περὶ τῷ κολωνῷ e correctione. B παρὰ in textu, περὶ inter scholia. — Imitatus est Philostratus Homerum Il. VI. 419. describentem Eetionis tumulum:

........περὶ δὲ ΠΤΕΛΕΑΣ ΕΦΥΤΕΥΣΑΝ
ΝΥΜΦΑΙ Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο.

Confer Longum I. p. 27.

(P. 38.) ἐπὶ τοῖς δένδρεσι] Noster vit. Apoll. VII. 25. p. 304. ΔΕΝΔΡΕΣΙ τε ὡραίοις διεφύτευσε. Thomas Magister hanc vocis formam probavit: δένδρεσιν ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι, οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν. Adde BASTIUM Ep. crit. p. 148. CORAYUM ad Hel. p. 132. Sed et ipse noster infra pag. 264. πρὸς τοῖς δένδροις habet. In his incredibile est quantum sibi licentiæ indulserint scribæ, et auctorum manum pro arbitrio mutaverint. Certus sum non hic δένδρεσι et infra δένδροις scripsisse Philostratum, sed temere ageret qui δένδρεσι pro δένδροις aut δένδροις pro δένδρεσι restituere vellet: placet magis δένδρεσι, ut rarius.

(P. 38.) τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ὄζων] Vit. Apoll. III. 57. p. 139. τὰ γὰρ τετραμμένα τῆς νήσου πρὸς τὸ πέλαγος.

(P. 38.) ζῇν τὸ δένδρον καὶ εὖ πράττειν] Sch. ἤγουν θάλλειν. Adde scholium infra ad θωρεῖ τὸ ἴδιον. — Βιοῦν de plantis dixit Theophrastus in Sallieri notis ad Thomam, voce Βιοῦν. Et infra Noster p. 44: καὶ τὰ δένδρα δὲ εἶπεν ΕΜΒΙΩ-

ΣΕΣΘΑΙ τῇ γῇ μᾶλλον. De terra εὖ πράττειν legitur Apoll. vit. II. 15. p. 105.

(P. 38.) περὶ τὸ σῆμα ἕστηκεν] A περὶ τὸ σῶμα. E. περὶ αὐτὸ τὸ σῶμα. Unice verum est σῆμα. — Jam supra monui p. 350. σῆμα et σῶμα permutari.

(P. 38.) ἔῤῥωνται] Sch. ἤγουν εὐθαλῆ εἰσί.

(P. 38.) θωρεῖ τὸ ἴδιον] Sch. ἀντὶ τοῦ ἰδιότητα τηρεῖ: ἔθηκε δὲ τὸ θωρεῖν, ὥσπερ τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ πράττειν· ταῦτα δὲ ἐπὶ τῶν ἐμψύχων· τὰ δὲ ζῶα ἔμψυχα. — Olearius male θωρεῖ τὸ ἴδιον comparavit cum θωρεῖ τὸ χωρίον quod p. 364. satis superque illustravi. Τὸ ἴδιον non est accusativus a verbo pendens; sed subaudita præpositione, adverbialiter sumendum est. Bene intellexit Scholiastes.

(P. 38.) ὕβριζεν] Sch. τὸ ὑβρίζειν ἐπὶ πράξεως κατὰ τοὺς παλαιούς.—Non ἐπὶ πράξεως solum, sed de verbis contumeliosis, et injuriis quibuslibet. Vide Coraium ad Heliod. p. 25. Moschopulum, eclog. in ὑβρίζω.

(P. 38.) ἐφ' ᾧ] Sch. εἰς.—BDFGH et editi ἐφ' ὃ. CI et margo Morelli ἐφ' ὅν. Ἐφ' ὃν cum relatione ad Medum Artayctam, non facit satis, nec commode τάριχος dicitur *in eum, adversus eum* revixisse. Ἐφ' ᾧ recepi, quod habet A e correctione doctissima, et forte Laudianus, ex quo Olearius citat ἐν ᾧ, non aliter legit. Ἐφ' ᾧ pendebit ab ὕβριζεν, et latine sonat « propter quam injuriam. » Infra p. 56. ἐφ' ᾧ δυσχεράναντες οἱ Ἠλεῖοι, *ob quod indignati Elei.* Icon. II. 13. p. 830. cum Ajacis Locri λόγους ὑπέρφρονας in Deos memorasset Philostratus, addit, ἐφ' οἷς ὁ Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυρὰς στέλλεται φοβερός. Ἐφ' οἷς, id est, *propter quæ* contumeliosa dicta. Arrianus Indic. 23. § 6. Λεοννάτος ἐπὶ τῷδε ἐστεφανώθη, Leonnatus *ea de causa* fuit coronatus.

(P. 38.) Καταλείπεται δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς ὡς ὀλίγα] Olearius αὐτοῦ ὡς ὁρᾷς ὀλίγα, ex uno codicum edidit. Sed ACDHI et aliæ editiones habent αὐτοῦ ὁρᾷς ὡς ὀλίγα: quam lectionem revocavi, nam habere videbatur plus affectus vimque majorem. *Relicta sunt templi rudera, vides quam parva!* Vit. Apollon. v. 7. p. 194. ἡ γὰρ δήπου, ΟΡΑΙΣ ΩΣ μεγάλη. Virgilius Æn. xi. 309.

« ....sed hæc *quam angusta, videtis.* »

Laudianus utramque lectionem jungebat, ὡς ὁρᾷς ὡς ὀλίγα, quod non est ferendum.

(P. 38.) χαρίεν τι ἦν, καὶ οὐ μικρὸν] Confer supra p. 368.

(P. 38) ἔστι... ξυμβαλέσθαι] Sch. ἔπεστι στοχάζεσθαι.

(P. 38) Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, βέβηκε μὲν ἐπὶ νεώς] Sch. ἕστηκε. — Vit. Apoll. iv. 28. p. 169. De statua Milonis: ἐπὶ ἀσπιδίου βεβηκὼς ὁ Ἱερεύς. Eubulus Athenæi x. c. 71. in gripho de Camo:

Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω.......

ubi Casaubonus, inter alia: « βεβηκέναι est *rectum insistere*, ut cum super *basi* sua *stat* statua. » Et Callistratus p. 897. de occasionis statua: εἱστήκει δὲ ἐπί τινος σφαίρας, ἐπ' ἄκρων τῶν ταρσῶν βεβηκώς.

(P. 40.) τῆς βάσεως σχῆμα, πρῷρα] Neptuni Agricolæ statua descripta Icon. ii. 17. p. 835. proræ insidebat: Ποσειδῶ δὲ τουτονὶ Γεωργὸν ἐπ' ἀρότρου καὶ ζεύγους ἵδρυνται.... ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἠπειρώτης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρῷρα ἐμβέβληται τῷ ἀρότρῳ, καὶ τὴν γῆν ῥήγνυσιν, οἷον πλέων. — « Neptuni atque Iridis imagines sæpe altero pede proræ » navis insistunt in nummis ac gemmis. Thetidos simu» lacrum navi insistens asservatur in Museo Neapo-

» lioneo ex Villa Albana, nondum tamen publici juris » factum. » VISCONTI.

(P. 40.) ἵδρυται] Sch. ἵδρυται καὶ ἑδραιοῦται ταυτόν ἐστι.

(P. 40.) Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος] In A est περιτρίψας penultima sic recentissime correcta. BDEFGH περιτρέψας. CI περιτρίψας. Schol. ad περιτρέψας: ποιήσας αὐτὸ κλιθῆναι, ἀποκλιθῆναι. — Editiones ante Olearium habebant περιτρέψας. Editor Lipsiensis ex sua et Rutgersii conjectura restituit περιτρίψας quod unice verum puto, nullusque dubitavi quin possem recipere, cum duo darent codices. Satis patet ex sequentibus, de statua salutantium manibus detrita loqui vinitorem, et ex præcedentibus ἄγαλμα βέβηκε — ἵδρυται νεάναρχος, stare adhuc simulacrum, et a tempore adtritum, non subversum esse. Commode citabitur locus Lucretii I. 317:

« ——— Tum portas propter ahena
» Signa manus dextras ostendunt *attenuari*
» Sæpe *salutantum tactu* præterque meantum.
» Hæc igitur *minui*, cum sint *detrita*, videmus. »

Ubi Havercampius nostri locum allegans περιτρίψας, post Rutgersium, legendum esse monuit. Lectionis περιτρίψας veritatem firmat ipse noster alio loco Icon. I. 23. p. 797. ubi de statuis Nymphæi: τὰ μὲν ΠΕΡΙΤΕΤΡΙΠΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ: quod omnino gemellum est. Vit. Apoll. II. 13. p. 62. τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ κοῖλον καὶ οὔπω ΠΕΡΙΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Sic erat in editis ante Olearium qui rescripsit παρατετριμμένον, ita secure et indubitanter, ut nihil sit ridiculum magis. Codex A præpositionem omisit. Sensu eodem, aliis verbis Icon. I. 28. p. 805. ἄγαλμα ΛΕΙΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. In loco Theophrasti char. 21. vox ἐκτρίβειν de re simili usurpa-

tur. Vix est quod moneam quam facile tempora a τρέπω et τρίβω possunt inter se permutari. Permutationis aliud exemplum habes apud Lucianum luct. 17. ubi pro παρατρέψει, reponendum est παρατρίψει, ut jam placuit viris doctis, quorum vide notas ad hunc locum. Περιτρέπειν apte ponitur in hac Synesii sententia de Regn. p. 9 D. κρηπὶς ἀσφαλὴς, ἐφ' ἧς ἑστήξει τὸ ἄγαλμα ἔμπεδον· καὶ οὐ μήποτε ΠΕΡΙΤΡΕΨΗι χειμὼν τῆς κρηπῖδος ἐχόμενον, ubi legendum puto περιτρίψει. —In nostro loco pro περιτρίψας αὐτό, H. Valesius proponit αὐτῷ, male omnino.

(P. 40.) οἱ ἀλείφοντές τι καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς] Sch. οἱ τιθέντες σφραγῖδας. — Omnino hic facit Apulei locus Apoll. p. 309. Elm. « *votum* in alicujus femore » *assignasti*? » Ubi Elmenhorstius indicat legendum de votis Rutgersium var. lect. v. 5. Adde Rupertum ad Juvenal. x. 55. Theophrastus char. 21. καὶ ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ, τοῦτον ἐκτρίβειν στεφανοῦν, καὶ ἀλείφεσθαι ὁσημέραι. Codex Vaticanus ἀλείφειν, quod reciperem, nam sic omnia satis apte procederent. Corayus acutissimus proponebat ἀλείφων. Quam conjecturam unice confirmare videtur Philostrati locus, in quo ἀλείφοντες περιτρίβουσι, ut ille ἐκτρίβει ἀλείφων.

(P. 40.) ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους] Sch. παρήλλαξαν ἀπὸ τοῦ εἴδους.

(P. 40.) Ἐμοὶ δὲ οὐδὲν τοῦτο] Comparari possunt verba Andromachæ in cognomine fabula v. 49. cum filium Molossum prædam inimicis ab absente Pyrrho relictum, miserum misera luget:

Ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν, οὔτ' ἐμοὶ πάρα
Προσωφελῆσαι, ΠΑΙΔΙ Τ' ΟΥΔΕΝ ΕΣΤ' ἀπών.

(P. 40.) *αὐτῷ γὰρ ξύνειμι*] Sch. ἐκείνῳ τῷ Πρωτεσιλάῳ.

(P. 40.) *διαγράψεις*] Sch. διαμορφώσεις. διατυπώσεις· διαγράφειν καὶ ἐπὶ τὸ λειοῦν. — διαγράφειν eodem sensu legitur Soph. II. c. I. p. 552. ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν. Joannes Chrysostomus t. VI. p. 604 C. καὶ τί πειρῶμαι τὸν νέον τῷ κάλλει ΔΙΑΓΡΑΦΕΙΝ; Ælianus var. hist. III. I. Τέμπη τὰ Θετταλικὰ ΔΙΑΓΡΑΨΩΜΕΝ ΤΩι ΛΟΓΩι. Synesius de regn. p. 9 C. φέρε δή σοι ΓΡΑΨΩ ΛΟΓΩι τὸν βασιλέα. — De alio exquisitiori τοῦ διαγράφειν sensu pro λειοῦν, vide RUHNKENIUM ad Tim. p. 81.

(P. 40.) *κοινωνήσεις*] Sch. ἤγουν μεταδώσεις, κοινωνὸν ποιήσεις.

(P. 40.) *χαίρων γε*] Sch. κοινωνήσω δηλονότι. — Cod. D χαίρω τε male. F γε omisit.

(P. 40.) *νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ξένε*] Vide supra p. 309. — Olearius edidit ὦ ξένε. Cæteræ editiones non habent ὦ, cumque nihil e codicibus meis hic reperirem adnotatum, reposui pristinum ξένε.

(P. 40.) *ἀμφί τὰ εἴκοσι*] Sch. ἀμφὶ τὴν πλησιότητα σημαίνει.

(P. 40.) *ἐλάσεις*] Sch. ἐπὶ νεὼς τριήρους καὶ ἐπὶ ἵππου, κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. — Confer Moschopulum ecl. in ἐλαύνω.

(P. 40.) *ἁβρῷ ἰούλῳ βρύει*] Sch. πλουσίῳ, πολλῷ, δαψιλεῖ, ὅθεν καὶ τὸ ἁβροδίαιτος. τετανόθριξ ἄλλο, καὶ ἴουλος ἄλλο. — Olearius cum codicibus duobus et margine Morellianæ edidit δ' ἰούλῳ. Ego sustuli conjunctionem cum ACI et aliis editionibus. Nam satis importuna videbatur. — Quid sit ἴουλος docent grammatici quos citant Klotzius ad

Tyrt. p. 50. et VALCKENARIUS ad Adon. p. 409. Doctus Batavus ibidem multa adposuit hujus vocis exempla, inter quæ hoc ipsum ἰούλῳ βρύειν ex Philostrato juniore Icon. 7. Vide eumdem ad Euripidem Phœniss. v. 149. Callimachus Suidæ:

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ΑΒΡΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Eumathius IV. p. 136. Teuch. ὁ μετ' αὐτὸν νεανίσκος νῦν πρώτως ἤνθει τὸν ἴουλον. Herodianus I. 7. 10. ἴουλοί τε αὐτοῦ κατίοντες ταῖς παρειαῖς ἐπήνθουν. Joannes Chrysostomus t. VI. p. 604 C. in Josephum: νέος ἔτι ὑπάρχων, ἄρτι τῶν ἰούλων τῶν τριχῶν ἐν ταῖς παρειαῖς ἀναθαλλόντων. Ubi τῶν τριχῶν glosam e margine in textum ingressam e textu ad marginem retrogredi velim. — Tzetzes qui in suis ineptiis quas *Antehomerica* vocavit, Protesilaum διέγραψε, illum, inter alia cumulata epitheta, ἀρτιγένειον dicit. Confer, si tanti esse putas, hujus nugatoris versus a 223.

(P. 40.) καὶ ἀπόζει αὐτοῦ ἥδιον ἢ τὸ μετόπωρον τῶν μύρτων] Sch. ὀσμὴ πίμπιται τοῦ ἰούλου ἡδίων. Μύρτων· τῶν μυρσινοκάκκων. Τὸ ὄζει καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας. — Icon. I. 15. p. 787: οἶον, ὦ Διόνυσε, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ ἆσθμα· εἰ δὲ μήλων ἢ βοτρύων ἀπόζει, φιλήσας ἐρεῖς.

(P. 40.) Φαιδρὰν δὲ ὀφρὺν περὶ τὸ ὄμμα βέβληται] Philostratus junior nostri sæpe imitator Icon. 14. de Hyacintho: φαιδράν τε ὀφρὺν ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἐγείρων.

(P. 40.) τὸ γὰρ ἐπίχαρι αὐτῷ φίλον] Sch. φίλον ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ σύνηθες.

(P. 40.) ἐν ταῖς σπουδαῖς σύντονον] Sch. ἐπὶ ἔργοις ἀναγκαίοις, ὅπερ ἀντίκειται τῇ παιδιᾷ. Σύντονον· γενναῖον.

(P. 40.) ἀνειμένον] Sch. διακεχυμένον, ὅπερ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται.

(P. 40.) φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν] Sic Icon. II. I. 15. p. 832. φεῦ τοῦ βραχίονος..... φεῦ τῶν στέρνων...... In talibus φεῦ esse admirantis monuit VALCKENARIUS ad Adon. p. 370 C. quem vide.

(P. 40.) ὡς ἐπαφρόδιτοί τε καὶ φιλικοί] Sch. πῶς χαρίεντες. Φιλικοί· φίλοι, ἁρμόζοντες.

(P. 40.) Καὶ μὴν καὶ κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μέτριον] Sch. τὸ μέτριον· κατὰ τὸ ποσὸν τῶν τριχῶν. — Nostrum sequitur Tzetzes in Antehomericis v. 224. Cæterum quod ad græcam proprietatem verborum spectat, illustrationis causa commode laudabo, ex Icon. II. 5. p. 816. Τῆς ἀσπίδος ἄγασθαι χρὴ τὸ μέτριον καὶ ἀποχρῶν τῷ στέρνῳ. Sic Hippocrates epist. 9. τουτέων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κτήσασθαι. Τὰ μέτρια eodem modo adhibuit Æschines epist. 12. παιδείας φροντίσας τὰ μέτρια. Alibi τὸ μέτριον adverbialiter ponitur, subaudito κατὰ, quod usus est vulgatioris. Sic vit. Apoll. III. 7. p. 99. τούτοις καὶ λοφιὰ φύεται, νέοις μὲν ὑπανίσχουσα τὸ μέτριον. Philostratus junior Icon. 14. 885. αὐχὴν ἀνεστηκὼς τὸ μέτριον.

(P. 40.) Ἔστι γὰρ ὅση ἐπικρίμασθαι τῷ μετώπῳ μᾶλλον ἢ κατ' αὐτοῦ πίπτειν.] Olearius invenit in codicibus, et ego in meis inveni ὡς pro ὅση. Ad sententiam conferri potest locus Philostrati junioris Icon. A. p. 886. ἡ κόμη τε οὐκ ἄγροικος οὐδὲ ἐν αὐχμῷ ἀνεστηκυῖα, ἀλλ' ἐπικρεμαμένη τῷ μετώπῳ.

(P. 40.) τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινὸς, οἷον ἀγάλματος] « Id » ita intelligo : nasi superficies adversa angulos rectos » facit, cum duobus lateribus hinc et inde. Nasus medius, » ut idem aliis verbis exponam, prismatis tetragoni » rectangularis formam habet, cujus prismatis latus » posticum adhæret faciei. Tales in simulacris antiqui

» operis

» operis nasos plurimos cernas, quos ὀρθογωνίους potius » quam τετραγώνους appellari fas erat. » VISCONTI. Palamedis infra p. 160. ῥῖνα τετράγωνον οὖσαν jam laudavit Olearius. In Apollonii vita VII. 42. p. 321. ἢ εἴρεσθαι (ἠγεῖται) τὴν ῥῖνα καί τοι τετραγώνως ἔχοντα, καθάπερ τῶν Ἑρμῶν οἱ γεγυμνασμένοι. De vultus habitu in statuis græcis ad summæ pulchritudinis ideam naso recto efformatis lege WINCKELMANNUM hist. art. IV. c. 4.—Statuis frequenter comparantur qui ob formæ præstantiam laudantur. Infra p. 230. καλὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ προσεοικότα τῷ πατρὶ, λείπεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοί. Dio Chr. or. 28. p. 531. ἦν δὲ ὅμοιος τοῖς ἀνδριάσι τοῖς ἀκριβῶς εἰργασμένοις. Euripides Hec. 560. de Polyxena:

> Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
> Κάλλιστα.

Chæremon Athenæi XIII. 88.

> Κόμαι δὲ κηροχρῶτις ὡς ἀγάλματος.

Platonis, Juliani, et Synesii loca similia vide inter Timæanas RUHNKENII animadversiones p. 6. Adde notas ad Xenophontem Ephes. p. 138.

(P. 40.) Φθέγγεται δὲ γεγωνότερον ἢ αἱ σάλπιγγες] Sch. μεῖζον· τὸ γεγωνότερον ὡς ἀπὸ τοῦ γεγωνὸς, ὀνόματος· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου γίνεται.—Gregorius Naz. ep. 10. de Basilio Magno: ὁ τῆς οἰκουμένης ὀφθαλμὸς, ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ σάλπιγξ. Chrysostomus in Eutrop. p. 384. ed. Auger. σιγῶν πάντας ἐκάλεσε, σάλπιγγος λαμπροτέραν φωνὴν διὰ τῶν πραγμάτων ἀφείς. Iscanus I. 136.

> « Excipit ancipites docti *tuba* Nestoris aures: »

ubi similia collegit Dresemius. Drydenus poeta antiquis sæpe comparandus in *Palamon and Arcite* III. Indiæ regem Emetrium describens:

Whenever he spoke, his voice was heard around,
Loud as trumpet, *with a silver sound.*

Sophistæ et Oratores propter vim vocis et in dicendo contentionem sæpe *tubæ* et *σάλπιγγες* vocati sunt. Quo de confer quæ collegit Cressolius Rhet. theatr. I. 9. — Participium *γεγωνὼς* restituendum est nostro vit. Apoll. v. 9. *ἐπεὶ δὲ ἐξάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγωνὼς ἐφθέγξατο.* Cum Morellus haberet *γεγονὼς*, Olearius audacter reposuit barbarum *κεχηνὼς*, ex conjectura, ut ait. Sed *ο* fuit mutandum in *ω*, quod viderunt Huetius, et Jacobsius Epist. crit. ad Schn. p. 42. Codex A *γεγωνὸς*, et sic credo voluisse Salmasium cujus *γεγονὸς* citavit Olearius. Posset etiam legi *γεγωνόν*. Confer Valckenarium ad Hipp. v. 584.

(P. 40.) *εὐπαγὴς γὰρ καὶ κοῦφος ὥσπερ οἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρμῶν*] Sch. *συνδεδεμένος, καλῶς συνηρμοσμένος.* — « Locus » difficilis, si Hermas tantum truncos noveris : at » Hermæ alterius generis apud Antiquos usitati, qui » nempe superiorem corporis partem cum brachiis per» fectam habent pube tenus, crura et femora tantum » saxo quadrato includuntur. Hermas quatuor hujus» modi, Mercurii duo, Herculis binos alios, e suppelle» ctili Musei Neapolionei cernere est in viridario. Plures » ejusdem generis Romæ exstant. In Hermis hujusmodi » recte habitudinem corporis, membrorumque formas » æstimare licet. Verba Philostrati innuere videntur » Hermas similes ad exornandos stadiorum cursus, » *δρόμους*, in usu fuisse. » Visconti. *Οἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρμῶν*; « id est Mercurii statuæ quæ ad cursum pertinebant. » Ita autem appellantur quod in curriculis ponerentur. » Philostratus [Soph. I. 21. p. 521.] *ἀρίστοι γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων ἑρμαῖ ἐν τοῖς τῆς οἰκίας δρόμοις.* Hermas non

„ pro Mercurii tantum statuis, sed et pro quibusvis „ usurpari conspicuum est. . . . Hermæ nomen ad omnes „ statuas pertinet, quod basis quæ quadrata erat Ἑρμῆς „ diceretur. etc. „ Heynius. Themistius or. 21. p. 249 C. τῶν σωμάτων ἐξῆρτο ἐπιμελεῖσθαι, εἰ ἰσχυρά τι καὶ ῥωμαλέως ΕΥΜΠΕΦΥΚΟΤΑ.

(P. 42.) ὑπὲρ τοῦτο ἀναδραμεῖν] Sch. ἀναδραμεῖν· ὡς ἐπὶ φωνῆς καὶ ἡλικίας, χρήσιμον. — Hesychius: Ἀναδρομαί· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Homerus Il. Σ. 57. de Achille:

...... ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

Heliodorus ad Homerici loci imitationem II. 33. p. 101. quod jam observavit Coraynus, τέχνη δὲ τὴν ἀκμὴν καθάπερ ἔρνος τι τῶν εὐθαλῶν ἀνέδραμεν. — Aldina ὑπὲρ τοῦτο, et sic manuscripti mei omnes et Olearii Baroccianus. Juntina, Nicoliniana et Morellus ὑπὲρ τοῦ, quod servavit Olearius, nescio quo sensu. Vit. Apoll. IV. 16. p. 152. de Achillis spectro mirum in modum crescente: ἀφίησι δὲ ὅπερ εἴδοι, μείζων ἐγένετο καὶ διπλάσιος καὶ ΥΠΕΡ ΤΟΥΤΟ. — Hæc τοῦ et τοῦτο permutatio mihi ad mentem revocat Aristidis quendam locum t. 1. p. 310. in quo, cum nunc edatur, ἐμέμνητο δέ μοι καὶ πάλαι φησὶ λέγοντός του· ὑπερηκόντισεν, codex meus habet φησὶ λέγοντος τοῦτο· ὑπερηκόντισεν. In qua varietate lectionum æque ut videtur, bonarum, nihil dijudicare possum. Non eadem ambiguitas in alio ejusdem loco t. 1. p. 317. Ἐρρωμένως ἐδόκουν ἐκπεπλῆχθαι Ζωσίμῳ μέχρι τοῦ βιάσασθαι, μέχρις ἂν ἡ φύσις ἡ κατ' ἀρχὴν ζῇ. Lege cum codice, μέχρι τούτου βιάσασθαι.

(P. 42.) ἐν μειρακίῳ] Confer supra p. 348.

(P. 42.) Εἶδον τὸν νεανίαν] Sch. τῷ νῷ δηλονότι, διὰ τῆς διηγήσεως.

(P. 42.) ἄγαμαί σε τοῦ ἑταίρου] Sch. μακαρίζω σε.—Editiones σου. ABCEFGI σε, et sic Morellus invenerat, cujus in margine legitur, γρ. σε. Σου stare quidem potest; nam sic Euripides epist. 3. duobus genitivis cum ἄγαμαι usus est: οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἠγάσθη τε σου τῆς φιλανθρωπίας. Sed hic σε prætuli a pluribus codicibus datum, et rationi quam sæpius secutus est Philostratus magis adcommodatum. Infra p. 110. τῆς προθυμίας ἀγασθεὶς αὐτόν. Vit. Apoll. III. 2. ἄγασθαι αὐτὸ τῆς φύσεως. V. 4. Θεμιστοκλέα τὸν ναύαρχον σοφίας τε καὶ ἀνδρείας ἀγασθέντες. VI. 11. Icon. I. 17. p. 789. αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας Soph. I. 21. p. 521. ὁ πατὴρ δὲ ἠγάσθη τε αὐτὸν τῆς μιμήσεως: Apoll. vit. VI. 11. p. 244. μειρακίῳ καλῷ ἐντυχὼν καὶ ἀγασθεὶς αὐτῷ τῆς ὥρας: ubi malim αὐτὸ, prout legitur in A. Attamen dativus αὐτῷ linguæ non repugnat; et ipse Philostratus Soph. II. 25. § 5. ἠγάσθη αὐτῷ: sed ibi A e correctione αὐτόν: quod jam notavit Ruhnkenius ad Tim. p. 8. Fere animadverti Nostro accusativum magis placuisse; si quis tamen in adlatis binis locis dativum servare voluerit, me non invitum habebit. Auctor libelli de constructione verborum quem edidit Hermannus p. 409. Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα. Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος.... νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις τὸ ἕνεκα, οἷον ἄγαμαί σε ἕνεκα τοῦ φρονήματος..... ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται. οἷον, ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον..... Adde Ruhnkenium ad Timæi ἄγαμαι: Piersonum ad Mœr. p. 1.

(P. 42.) Χλαμύδα ἐνῆπται, ξένε, τὸν Θετταλικὸν τρόπον] Sch. ἐνημμένην εἶχε. — Sic sæpe Noster locutus est. Infra p. 188. δορὰς δὲ παρδάλεων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις. Soph. II. 1. § 8. p. 552. ἐνῆφθαι δὲ αὐτὸν καὶ δορὰς λύκων. Vit. Apoll. III. 55. διφθέρας δὲ τούτους ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων.

VI. 27. p. 268. νεβρίδα γὰρ ξυμφυᾶ ἐῴκει ἐνημμένῳ κατὰ τὸν νῶτον. Themistius or. VI. p. 73 D. ἐναψάμενος τὴν ἀλουργίδα. Heliodorus I. p. 3. φαρέτραν τῶν ὤμων ἐξῆπτο, ubi Coraÿus ὁ ἑλληνικώτατος recte respuit lectionem Mitscherlichianam φαρέτρα, exemplaque adducit duo, quibus si forte res non satis acta et peracta videbitur, Philostrateis quæ laudavi dubium omne tolletur. — Addit auctor τὸν Θετταλικὸν τρόπον, sicque pingebat Achillis umbram, vit. Apoll. IV. 16. p. 152. πεντάπηχυς δὲ νεανίας ἀνεδόθη, ΘΕΤΤΑΛΙΚΟΣ ΤΗΝ ΧΛΑΜΥΔΑ. Et III. 25. p. 116. de statua Tantali: τρόπον Ἀργολικὸν ἔσταλτο, παρήλλαττε δὲ ΤΗΝ ΧΛΑΜΥΔΑ ΩΣΠΕΡ ΟΙ ΘΕΤΤΑΛΟΙ. Ubi vide Olearium. Confer etiam Coraÿum ad Heliod. p. 18. — Χλαμὺς vestimentum fuit militare ut patet ex hoc nostri loco vit. Apoll. V. 38. p. 223. de Lasthene qui e philosophia ad militiam transiverat: ξυμφιλοσοφῶν δέ μοι ΧΛΑΜΥΔΟΣ ἠράσθη καὶ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ βίου. Militarem fuisse χλαμύδα patet etiam ex his Themistii XXIII. p. 292 D. οὗτος ψεύδεται μὲν τὸ τριβώνιον, ἄττει δὲ ἐπὶ τὴν ζώνην καὶ ΤΗΝ ΚΛΑΜΥΔΑ καὶ φορτικώτερός ἐστι ΤΩΝ ΤΑ ΟΠΛΑ ΦΕΡΟΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ: Vide ibi Petavium p. 526. Adde notas ejusdem p. 377. in quibus loca codicis Theodosiani et Cassiodori citantur ad rem bene facientia. — Chlamys fuit etiam vestis civilis. Vide Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 157.

(P. 42.) ὥσπερ τὸ ἄγαλμα τοῦτο] τοῦτο dictum est δεικτικῶς. Καὶ quod post ὥσπερ abest ab ABCDEGHI, et ab editis, Olearius addidit ex codice Laudiano; sed malui omittere, cum tam parva nitatur auctoritate, nihilque ferat ad sensum vel ad loci elegantiam.

(P. 42.) Ἀλουργὶς δὲ ἡ χλαμύς] Schol. ἀλουργὴς ἐσθής.

ἁλουργὴς χλαμύς. ἢ ὡς τριγενής. — In A fuit ἁλουργὶς, sed corrector ἁλουργὴς reposuit. In B ἁλουργής. — Moschopulus ecl. in Ἀλουργίς. Καὶ ἴσθι τριγενὲς οἷον ὁ ἀλουργὸς, ἡ ἀλουργὶς καὶ τὸ ἀλουργὲς· τὰ αὐτὰ ὁ πορφυροῦς καὶ ἡ πορφυρὶς καὶ τὸ πορφυροῦν· ὅθεν ταῦτα μὲν ὡς ἐπίθετα λέγεται, τὴν ποιότητα μόνον δηλοῦντα τοῦ χρώματος, οἷον χιτὼν ἀλουργός; ἐσθὴς ἀλουργὴς ἢ χλαμὺς ἤ τι τοιοῦτον.... ἀλουργὶς δὲ καὶ πορφυρὶς ὁμοῦ δηλοῦσι τό, τε ἔνδυμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χρώματος.

(P. 42.) θείου ἄνθους] Sch. χρώματος. Et mox ad τὸ τῆς πορφύρας ἄνθος. Ἄνθος, τὸ χρῶμα ἐνταῦθα. — Lexicum Sangermanense a Ruhnkenio citatum Tim. p. 153: ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Et ἄνθος proprie dictum fuit de colore rubro. Confer Schweighæuserum ad Athen. XIII. p. 38. Adde Grævium ad Lucian. t. 4. p. 488. Toupium em. t. 4. p. 220.

(P. 42.) ἄρρητον] Sch. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτως ἔχοντος ῥηθῆναι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναξίου.

(P. 42.) Ὁ δὲ δὴ ἔρως ὢν τῆς Λαοδαμείας ἦρα] Sch. τὰ ῥήματα μετὰ τῶν ἰδίων ὀνομάτων συντιθέμενα αἰτιατικῇ συντάσσεται· λέγω λόγον, γράφω γραφήν. — Lucianus simillime Scyth. 4. ἔρωτος ὃν ἠράσθης. Confer Gregorium de dial. p. 5. et ibi Kœnium: adde Reitzium ad Lucian. t. 5. p. 420.

(P. 42.) ὥσπερ οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων] Eadem verborum structura vit. Apoll. VII. 14. p. 292. ἐοίκασι δ' αἱ μὲν ΤΟΙΣ ΘΕΡΜΟΙΣ τε καὶ ἑτοίμοις ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ.

(P. 42.) Περιβάλλεις] Moschopulus eclog. in βάλλομαι. Περιβάλλω τινά, ἤγουν περιπτύσσομαι καὶ περιπλέκομαι. Thomas: περιβάλλω τινὰ ἤγουν περιπλέκομαι. Scholiastes Euripidis Or. 372. non aliter: περιβάλλω τινὰ ἀντὶ τοῦ περιπτύσ-

σομαι. Verbum hoc sensu Philostrato frequentatur. Infra p. 76. περιβαλὼν αὐτὸν μειδιῶν, et sic sæpissime. Gregorius Presbyter in vit. Gregorii Nazianzeni forte corrigendus, qui habet p. 2 C. τὴν σοφίαν περιλαβὼν καὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς. Fere malim περιβαλών. Norunt omnes quam harum vocum frequens sit permutatio.

(P. 42.) ἢ διαφεύγει σε καπνοῦ δίκην, ὥσπερ τοὺς ποιητάς] Sch. διαφεύγω, αἰτιατικῇ· ἐκφεύγω, γενικῇ.—Homerus ab Oleario indicatus Il. ψ. 100.

......ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς,
Ὤιχετο τετριγυῖα.—

Virgilii locus est nobilissimus Æn. v. 740.

« Dixerat et tenues fugit, *ceu fumus*, in auras. »

Plutarchus S. N. V. p. 68. τὰς ψυχὰς...ὥσπερ ὁμίχλας ἢ ΚΑΠΝΟΥΣ ἀπαλλαττομένας τῶν σωμάτων: ubi vide WYTTENBACHIUM...... Sextus Empiricus a Fischero citatus ad Phæd. 14. ἀπολυθείσας τῶν σωμάτων ΚΑΠΝΟΥ ΔΙΚΗΝ σκίδνασθαι. — HUETIUS: ἴσως· ὡς παρὰ τοὺς ποιητάς. Vulgata certe plus habet elegantiæ et acuminis, et παρὰ in sensu *apud*, ablativo HUETIUS melius junxisset. Nam sic construitur. Reciperem oblatam a codice 1760 variantem παρὰ σοὶ pro edita παρὰ σοῦ in Pseudo-Diogenis epistola 4. τοὺς Ἀθήνησιν ἅλας προυχειρισάμην τῆς παρὰ σοὶ τραπέζης.

(P. 42.) φιλεῖν] Sch. ἀσπάζεσθαι.—

(P. 42.) τῆς δίψης ἐμφορεῖσθαί γε] Sch. πληροῦσθαι, κορέννυσθαι.—Editi et ABDEI habent γε. quod Olearius tacite tollere non debuisset.—Verbum ἐμφορεῖσθαι satis illustravit LENNEPIUS ad Phal. p. 26.

(P. 42.) Θαμίζει] Sch. συχνῶς ἔρχεται.—

(P. 42.) διὰ πολλοῦ] Sch. βραδέως.—Confer Brunckium ad Bacch. 433.

(P. 42.) ἢ πεντάκις] E ἢ καὶ π.

(P. 42.) μετέχειν] Sch. ἔχω αἰτιατικῇ· μετέχω γενικῇ, καὶ πάντα τὰ μετουσιαστικὰ γενικῇ.—

(P. 42.) ἄνθη κεῖραι] ἀντὶ τοῦ δρέψασθαι ἐνταῦθα· τὸ δὲ κεῖραι κυρίως ἐπὶ τῶν τριχῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀσταχύων.—

(P. 42.) Φιλοστέφανος γάρ τις] Sch. ὑπάρχει.

(P. 42.) ἐπιόντα περὶ αὐτὰ ἴοι] ACI pro ἴοι habent εἴη. Ἴοι, εἴη, eodem modo iotacistæ Græci efferunt, et verum non facile discerno. Olearius conjicit περὶ αὐτὸν ἴοι, quod est ingeniosius.

(P. 42.) Ἱλαρὸν γε τὸν ἥρω λέγεις..... ΑΜΠ. Καὶ σώφρονά γε] Sch. σώφρονα· εὔτακτον λέγω. — Bene: λέγω subauditum in vinitoris responso venit ab λέγεις. Sic prorsus Demosthenes Olynth. III. p. 13 C. οὐκοῦν σὺ μισθοφορὰν ΛΕΓΕΙΣ; φήσει τις. — ΚΑΙ παραχρῆμά ΓΕ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἁπάντων (λέγω).

(P. 44.) ὕβρει οὐδὲν πράττει] Sch. σύν. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. — Sic vit. Apoll. I. 28. p. 36. μηδὲν ὕβρει πράττοντα. Julianus Orat. de regn. non procul ab initio: χρηστοὺς μὲν βασιλέας μηδὲν ὕβρει πράττειν. Euripides Phœniss. 1608:

.... καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω.

Sophocles El. 881:

.... ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ'.

(P. 44.) ξυλλαμβάνει μοι τῶν δυσέργων] Cod. C ut Nicoliniana et Juntina ξυλλαμβάνοιμι male. Aldina ξυλ-

λαμβάνει

λαμβάνοι μυ pejus. Unice verum ξυλλαμβάνει μοι. Sch. ἀντὶ τοῦ συνεφάπτεται καὶ κοινωνεῖ καὶ βοηθεῖ· ὤφειλε παθητικῶς γραφῆναι· τὸ γὰρ ἐνεργητικῶς ἐπὶ τῆς συλλαμβανούσης γυναικὸς καὶ ἐπὶ τοῦ φεύγοντος ὅταν συλληφθῇ. — Quæ hic tradit Scholiastes de συλλαμβάνω active pro *fugientem retrahere*, et *utero concipere* de muliere, vera sunt. Hoc postremum verbi activi sensum invenies optime a Plutarcho de audit. c. 3. explanatum : ἐν δὲ τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ τὸ δέξασθαι καλῶς τοῦ προέσθαι πρότερόν ἐστιν, ὥσπερ τοῦ τεκεῖν τὸ ΣΥΛΛΑΒΕΙΝ ΤΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΧΕΙΝ ΤΩΝ ΓΟΝΙΜΩΝ. Lucianus de portentosis illis Selenitis qui non in utero, sed in suris fœtum gestant (var. hist. I. 22.) : ἐπειδὰν γὰρ ΣΥΛΛΑΒΗι ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ, παχύνεται ἡ κνήμη. Athenæus ex Aristotele IX. 50. de columba : τικοῦσα γὰρ τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ. In sensu *adjuvandi, opitulandi*, vox media Scholiastæ placebat magis, nec id quidem indocte. Nam sic fere semper legitur. Plato Musas in Phædro § 29. invocans : ΣΥΜ μοι ΛΑΒΕΣΘΕ τοῦ μύθου. Aristænetus I. 10. ΣΥΝΕΛΑΒΕΤΟ σοι τοῦ γάμου, ubi confer Abreschium, qui vulgatam συνεβάλετο male defendit. Antoninus Liberalis c. 12. ηὔξατο ΣΥΛΛΑΒΕΣΘΑΙ αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα. Chion. epist. 8. εἰς ὃ κέρδος ΣΥΛΛΗΨΗι μοι. Sed active quoque ξυλλαμβάνειν pro *adjuvare* legitur, et quod ad hujus loci græcitatem asserendam in primis valet, sæpius apud Philostratum. Sic Sophist. I. 16. p. 501. βουλεύματός τι ἀτόπου τοῖς Λακεδαιμονίοις ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕΝ. Ibid. I. 21. p. 517 : ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕ δὲ αὐτῷ τῶν διαβολῶν καὶ οἰκέτης. Antoninus Liberalis quem supra vidimus media voce συλλαβέσθαι utentem, c. 11. utitur activa : Ἥρα γὰρ αὐτῷ ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕΝ.

(P. 44.) τῶν κατὰ γεωργίαν] Sch. ὑπαρχόντων.

(P. 44.) παρακηκοὼς τοῦ Ὁμήρου] Sch. ἤγουν παρανοήσας. — C vitiose παρηκοώς. Laudianus ἀκηκοώς. — Olearius ostendit παρακούειν hic esse, *non perfecte nec recte audire*, et citat opportune Aristotelem Ethic. VI. 7. ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, ΠΑΡΑΚΟΥΕΙΝ δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Aristophanes Ran. 750.

——— καὶ ΠΑΡΑΚΟΥΩΝ δεσποτῶν
Ἅττ' ἂν λαλῶσι;

Antigonus Athenæi XIII. 19. οἱ ΠΑΡΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ αὐτοῦ τῶν λόγων, καὶ μὴ συνιέντες. Vide ibi SCHWEIGHÆUSERUM.

(P. 44.) τοῦ ἄνω] Sch. μέρους.

(P. 44.) ἐπιλάβετό μου] Sch. καθήψατο. — Moschopulus ecl. in ἀντιλαμβάνω. Ἐπίλαβε μὲν ἡλίου δύντος τὴν γῆν σκότος· ἐπιλάβετο δέ τις ἑτέρου τὸ μὴ προσῆκον αὐτῷ εἰπόντος ἢ πράξαντος.

(P. 44.) τοῖς τοῦ Ὁμήρου] Sch. λόγοις δηλονότι. — Editiones τοῖς Ὁμήρου, ut mea; sed volebam scribere τοῖς τοῦ Ὁ. ut est in A: utque addat τοῦ, precor lectorem. Confer supra p. 343. — Locus est Odyss. Σ. 358.

——— δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

Et Odyss. K. 510.

Μακραί τ' αἴγειροι ———

Et sic Homerus etiam in epigrammate quod recitat autor certaminis Hesiodi p. 493. ed. Loesn.

Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

(P. 44.) ὑπολαβὼν] Sch. διαδεξάμενος τὸν λόγον, ἤγουν

λαβών· ἡ δὲ ὑπὸ ὑστεροχρονίων δηλοῖ. Confer Moschopulum ecl. in ὑπολαμβάνω.

(P. 44.) τὸν ἐναντίον, ἔφη] D omittit ἔφη.

(P. 44.) ὑπὸ σοφίας] Sic vit. Apoll. VI. 26. p. 267: πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ ΚΑΤΑ ΣΟΦΙΑΝ ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος.

(P. 44.) τὰ φρέατα μακρὰ ὀνομάζει] D τὰ φρ. ὀνομ. μακρά. — Vide Odyss. XVIII. 358.

(P. 44.) ἐμβιώσεσθαι] Sch. βιώσειν, ζήσειν. — Vide notam p. 369.

(P. 44.) ἑστήκοι] Sch. ἑστηκότα εἴη ἐν τῇ γῇ.

(P. 44.) κινοῖτο] Sch. ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

(P. 44.) Ἐπιστάς] Sch. ἐπελθών.

(P. 44.) μύρον] Sch. στακτὸν μύρον, τὸ ῥοδόσταγμα. Quid ad rem? de ῥοδοστάγματι confer Bernardum ad Synesium de febribus p. 54. et Ducangium in lexico.

(P. 44.) ὦ τᾶν] Confer RUHNKENIUM ad Tim. p. 281. et Scholia in Platonem Ruhnk. p. 9.

(P. 44.) ἔκπλυτα] Sch. ἀσθενῆ κατὰ τὴν εὐωδίαν. — Morellus non edidit ἔκπλυκτα, quod citat Olearius, sed ἔκπληκτα. Ἔκπλυκτα est in Juntina, vitio operarum. ABC ἔκπλυτα, recte. Suidas: Ἔκπλυτον· ἐξίτηλον, ἀφανές. Forte tamen legendum ἔκλυτα. Et sic credo voluisse, vel invenisse scholiastem adponentem, interpretationis causa, ἀσθενῆ. Suidas: σιπόεις, ΕΚΛΥΤΟΙ, ΑΣΘΕΝΕΙΣ.

(P. 44.) τοῦ διαιτᾶσθαι] Sch. διάγειν. δίαιτα ἡ ἀναστροφή. δίαιτα καὶ ἡ παρὰ τῶν ἰατρῶν ὁριζομένη, διαιτωμένη τροφή. ἐνδεδιῃτημένος δὲ λέγεται ὁ ἀκόλαστος. Confer Moschopu-

lum ecl. voce δίαιτα. — Apoll. vit. III. 26. p. 117. ποῖ, ἔφη, ὁ βασιλεὺς διαιτήσεται; 27. διὰ τὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ κώμῃ διαιτᾶσθαι. Et sic alibi pro *diversari*.

(P. 44.) ἐν ᾅδου] Sch. τάφῳ. Ἀττικῶς. — Plenius Euripides Alc. 436. ἐν ἀΐδαο δόμοις.

(P. 44.) πρὸς θύραν..... γενόμενος] A e correctione θύρα. D a prima manu πρὸς θύρᾳ.

(P. 44.) κατὰ μεσημβρίαν ἀφικνεῖται] ABDE ἀφικ. κατὰ μεσ.

(P. 46.) εὐδοκιμώτατα] Sch. εὐτυχέστατα.

(P. 46.) ἀριθμουμένην ἐν αἷς Ἄλκηστίς τε ἡ Ἀδμήτου, καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως] De articulo subaudito uxoris nomine confer supra p. 307. Alcestin, Evadnen et Laodamiam sic junxit uxorum optimarum exempla celebrans Ovidius A. A. III. 17. Plutarchus amat. p. 762. εἰ δήπου τι καὶ μύθων ὄφελός ἐστι, δηλοῖ τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν καὶ Πρωτεσίλαον, καὶ Εὐρυδίκην τὴν Ὀρφέως, ὅτι μόνῳ θεῶν ὁ Ἅιδης Ἔρωτι ποιεῖ τὸ προσταττόμενον. Jodrellus *illustrations on Alcestis* p. 7. vertit: « *Alcestis* Laodamia *and Euridice*...... » Et addit: « *The original text has Protesilaus, but the content shews that it ought to be Laodamia his wife.* » Sed falsus est Jodrellus. Nam si quid mutandum, de τὸν Ἄδμητον pro τὴν Ἄλκηστιν cogitare potius debuisset. Verum non is est Plutarchus qui omnia ita diligenter scribat et ἀκριβῶς.

(P. 46.) ἣ οὐ θέμις] Formula frequenter occurrit apud quosvis scriptores. Rarum est, et unicum forte exemplum numeri pluralis, in hoc Callimachi versu Hymn. Pall. 78.

—— οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.

Confer ibi Ernesti notam.

(P. 46.) κατὰ ἑσπέραν] Sch. ἑσπέρας.

(P. 46.) ἀπὸ τουτωνὶ τῶν Θασίων ἀμπέλων] Cum Thasus insula ob vina celebris, non esset a Chersonneso multum remota, potuit vinitor Thasias vites huc importatas colere.

(P. 46.) τρωκτὰ ὡραῖα] Sch. τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν ὡρῶν. — Vit. Apoll. III. 28. p. 118. τραγήματα δὲ καὶ ἄρτοι καὶ λάχανα καὶ τρωκτὰ ὡραῖα. Xenophon Anab. v. 3. § 12. περὶ δ' αὐτὸν τὸν ναὸν ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραῖα, ubi Hutchinson videndus. Themistius ex Xenophonte Orat. II. p. 28 A. ἡ δὲ (δωρεὰ) πυροὶ, καὶ κριθαὶ καὶ τρωκτὰ ὡραῖα. Ælianus epist. 20: φύεται μὲν ἐν τοῖς ἀγροῖς καλὰ πάντα· κεκόσμηταί τε ἡ γῆ τούτοις καὶ τρέφει πάντας· καὶ τὰ μὲν ἐστι τῶν κακῶν διετήσια, τὰ δὲ πρὸς ὀλίγον ἀντέχοντά ἐστι τρωκτὰ ὡραῖα: quæ longiora descripsi, ut pateret τῶν κακῶν cubare in mendo, nam sensu caret; pro quo si legitur τῶν καλῶν, sententia, ni fallor, erit restituta. Dixerat καλὰ πάντα φύεσθαι in agris; addit τῶν καλῶν alia esse διετήσια, alia εἰς ὀλίγον ἀντέχοντα. Et pro τρέφει πάντας, malim τρέφει πάντα, relato ad καλά. Mox sequuntur hæc: πάντων δὲ τούτων θεοὶ μὲν ποιηταὶ, ἡ γῆ δὲ μήτηρ ἅμα καὶ τροφὸς αὐτή. — Pro τρωκτὰ ὡραῖα simpliciter ὡραῖα habet Noster vit. Apoll. III. 26. p. 117. τραγήματα δὲ καὶ ῥίζας καὶ ὡραῖα. IV. 16. p. 153. δημοσίᾳ τε θύουσί μοι καὶ ὡραίων ἀπάρχονται. Quæ sint ὡραῖα apte declarat Antigonus Athenæi x. c. 15. ποτὲ δὲ καὶ τῶν ὡραίων εἰσεφέρετό τι, τοῦ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ῥοιά, τοῦ δὲ ἔαρος ὤχροι, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Confer quæ de hoc loco notavit Græνius lect. Hes. c. 2. Heliodorus

II. 2. [illegible] ἄνθεσί τε καὶ ὡραίων πλήρεις. Ubi vario-
late glossematica: [illegible] πλήρεις ὀπωρῶν. Horti in quibus
[illegible] vocabantur [illegible]. Noster vit. Apoll.
III. [illegible] δέ, [illegible], καὶ [illegible] ἀνθέων [illegible],
[illegible] ([illegible] ἐν τοῖς [illegible]).

(P. 26.) [illegible] τε [illegible] καὶ [illegible] ἑστῶσαι· [illegible]
[illegible]] Sch. [illegible] ἐς κύκλον· πλήρεις γενομένας.
— [illegible] Oleariana est. Ante sic
[illegible] · [illegible] δὲ θέρος [illegible] ἑστῶ-
[illegible] Codices duo Olearii et mei ABE
[illegible]. In A δὲ fuit erasum. BE
[illegible] non invenimus post correctionem;
[illegible] δὲ, sed [illegible] δὲ invenerat in duobus suis.
[illegible]. Loco attente
[illegible], ab Oleario e codicibus
perspecto, [illegible] utramque sensui non satisfa-
restituimus [illegible] exhibuit [illegible], sed aliae editiones
cere. Olearius [illegible]
et codices habent [illegible].

(P. 26.) [illegible]] Sic χειμῶνος ὥρα apud
Batmann. [illegible] apud Nostrum vit. Apoll.
[illegible] epist. crit. p. 72.
[illegible] p. [illegible].

(P. 26.) [illegible]] De vase quod Graeci
[illegible] Athenaeus XI. 108. ubi vide quos
indicavit [illegible] Schweighaeuserus.

(P. 26.) [illegible]] Sch. [illegible].

(P. 26.) [illegible]] Forte respexit Euripi-
dem in Bacch. [illegible]:

[illegible] δὲ [illegible] ἱδρυμένα,
[illegible] ΒΑΡΒΑΡΑ, βασιλείας χάριν.

(P. 46.) τί φησιν;] Sch. τουτέστι, κελεύσητε νέος ἀποθανεῖν, ἢ οὔ.

(P. 46.) ἐφ' ᾧ τότε ἦν] Sch. ὃς εἶχεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας. — p. 80. τὴν Μυσίαν ἐπὶ Τηλέφῳ οὖσαν, ubi vide scholium.

(P. 46.) ἐλαττωθῆναι] Sic Aldina, Oleariana et codices. Junta et Nicolinus ἐλάττω θῆναι. Morellus ἐλάττω θεῖναι.

(P. 48.) λελεῖφθαι τὰ πολέμια] Sch. ἐλάττων εἶναι. — BEG πολεμικά. Sed nihil mutandum; nam πολέμια pro πολεμικὰ recte dici exemplis probaverunt. Wesselingius ad Diod. Sic. t. 1. p. 64 et Lennepius ad Phal. ep. 54. Dionysius Halic. A. R. X. c. 5. de Cæsone: ἀνὴρ ὀφθῆναί τε κάλλιστος νέων καὶ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ πάντων λαμπρότατος. Noster et alibi hac voce usus est. Infra p. 50. ΤΑ δὲ ΠΟΛΕΜΙΑ ξυγχωρεῖ, ὡς ἔφην, τῷ Ἀχιλλεῖ: p. 114. ΤΑ δὲ ΠΟΛΕΜΙΑ γενναῖόν τε εἶναι: p. 164. ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ τε δοκοῦντα μᾶλλον γενναῖον ἢ ὄντα: p. 186. κακὸν δ' οὐκ εἶναι ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ. Nicolaus Dam. p. 242 editionis Corayi: Σαδυάττης...... ἦν μὲν ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ γενναῖος. Nihil ergo erat causæ cur apud Xenophontem Anab. 1. 26. Stephanus et Muretus pro πολέμια proponerent πολεμικά, et reciperet Hutchinsonus. Gailius, cujus Xenophontea magno harum literarum bono mox prodibunt, me docuit humanissime πολέμια dare quinque quos vidit Xenophontis codices. In Heraclidis Pontici politicis p. 206. forte fuit calidior Corayus reponens τὰ πολεμικὰ pro τὰ πολέμια.

(P. 48.) δι' ἡλικίαν] Sch. ἑπτά εἰσιν αἱ ἡλικίαι ἃς παρατρέχει ὁ ἄνθρωπος· ἐνταῦθα δὲ ἡλικίαν ἰδίως τὴν νεότητα, οὕτω γὰρ ἔθος τοῖς ἀττικίζουσι γράφειν· οἷον ἐπιτρέπουσι τοὺς ἐν

II. 2. καλαθίσκους ἀνθέων τε καὶ ὡραίων πλήρεις. Ubi varietate glossematica: ὡραίων πλήρεις ὀπωρῶν. Horti in quibus erant τρωκτὰ ὡραῖα vocabantur τρωκτοί. Noster vit. Apoll. III. c. 56. κήποις δὲ, ὁπόσοι τρωκτοὶ, καὶ ὁπόσοι ἀνθέων κῆποι, βρύειν αὐτὸ (τὸ χωρίον ἐν τοῖς Βαλάροις).

(P. 46.) ἐπειδὰν θέρος τε ἥκῃ καὶ μετόπωρον ἵστηται· σελήνης δὲ ἰούσης ἐς κύκλον] Sch. ἰούσης ἐς κύκλον· πληρούσης γινομένης. — Lectionem quam exhibui Oleariana est. Ante sic legebatur: κατὰ μεσημβρίαν· ἐπειδὰν δὲ θέρος τ. ἢ. κ. μ. ἵστηται, σελήνης τε ἰ. ἐ. κ. Codices duo Olearii et mei ABE δὲ non habebant post ἐπειδάν. In A δὲ fuit erasum. BE εἰς κύκλον ἰούσης. A σελήνης δὲ, sed post correctionem; ante erat τε: et Olearius δὲ invenerat in duobus suis. CI ἐπειδὰν δὲ θ. τ. η. κ. μ. ἵστητι. σ. τε. ι. ε. κ. Loco attente perspecto, facile patet lectionem, ab Oleario e codicibus restitutam veram esse, alteramque sensui non satisfacere. Olearius de more edidit ἐπειδὴ, sed aliæ editiones et codices dabant ἐπειδάν.

(P. 46.) ἐν τῇ τοῦ ἦρος ὥρᾳ] Sic χειμῶνος ὥρα apud Babriam Fab. I. ὥρα ἔτους apud Nostrum vit. Apoll. III. 28. p. 118. Confer Bastium epist. crit. p. 72.

(P. 46.) ἐς τὸν ψυκτῆρα τοῦτον] De vase quod Græci ψυκτῆρα vocabant egit Athenæus XI. 108. ubi vide quos indicavit doctissimus Schweighæuserus.

(P. 46.) ἀπαλλάττομαι] Sch. ἀπέρχομαι.

(P. 46.) θᾶττον ἢ καταμύσαι] Forte respexit Euripidem in Bacch. 735:

ΘΑΣΣΟΝ δὲ διεφοροῦντο σαρκὸς ἔνδυτα,
Ἢ σὺ ΞΥΝΑΨΑΙΣ ΒΛΕΦΑΡΑ, βασιλείοις κόραις.

(P. 46.) τί φησιν;] Sch. τουτέστι, λελύπηται νέος ἀποθανὼν, ἢ οὔ.

(P. 46.) ἐφ' ᾧ τότε ἦν] Sch. ὃς εἶχεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας. — p. 80. τὴν Μυσίαν ἐπὶ Τηλέφῳ οὖσαν, ubi vide scholium.

(P. 46.) ἐλαττωθῆναι] Sic Aldina, Oleariana et codices. Junta et Nicolinus ἐλάττω θῆναι. Morellus ἐλάττω θεῖναι.

(P. 48.) λελεῖφθαι τὰ πολέμια] Sch. ἐλάττων εἶναι. — BEG πολεμικά. Sed nihil mutandum; nam πολέμια pro πολεμικὰ recte dici exemplis probaverunt. Wesselingius ad Diod. Sic. t. 1. p. 64 et Lennepius ad Phal. ep. 54. Dionysius Halic. A. R. X. c. 5. de Cæsone: ἀνὴρ ὀφθῆναί τε κάλλιστος νέων καὶ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ πάντων λαμπρότατος. Noster et alibi hac voce usus est. Infra p. 50. ΤΑ δὲ ΠΟΛΕΜΙΑ ξυγχωρεῖ, ὡς ἔφην, τῷ Ἀχιλλεῖ: p. 114. ΤΑ δὲ ΠΟΛΕΜΙΑ γενναῖόν τε εἶναι: p. 164. ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ τε δοκοῦντας μᾶλλον γενναῖον ἢ ὄντα: p. 186. κακὸν δ' οὐκ εἶναι ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ. Nicolaus Dam. p. 242 editionis Corayi: Σαδυάττης...... ἦν μὲν ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ γενναῖος. Nihil ergo erat causæ cur apud Xenophontem Anab. 1. 26. Stephanus et Muretus pro πολέμια proponerent πολεμικὰ, et reciperet Hutchinsonus. Gailius, cujus Xenophontea magno harum literarum bono mox prodibunt, me docuit humanissime πολέμια dare quinque quos vidit Xenophontis codices. In Heraclidis Pontici politicis p. 206. forte fuit calidior Corayus reponens τὰ πολεμικὰ pro τὰ πολέμια.

(P. 48.) δι' ἡλικίαν] Sch. ἑπτά εἰσιν αἱ ἡλικίαι ἃς παρατρέχει ὁ ἄνθρωπος· ἐνταῦθα δὲ ἡλικίαν ἰδίως τὴν νεότητα, οὕτω γὰρ ἔθος τοῖς ἀττικίζουσι γράφειν· οἷον ἐστράτευσε τοὺς ἐν

ἡλικίᾳ, τουτέστι τοὺς τυγχάνοντας ἐν νεότητι. — Ad hujus scholii illustrationem confer Moschopulum eclog. in παῖς.

(P. 48.) αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι μειράκιον, ἐκείνων δὲ, τὸν μὲν Ἀχιλλέα εἶναι νεανίαν, τὸν δὲ Αἴαντα ἄνδρα] D νεανίσκον. — Νεανίαν ætate adultiorem esse τοῦ μειρακίου probat Æliani locus H. A. VI. 63. ubi cum de Arcade quodam adolescente dixisset, καὶ ὁ παῖς ἦν ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ, mox addit: διέρπων καὶ ὁ χρόνος τὸν μὲν ἀπέφηνε ΝΕΑΝΙΑΝ. Et Moschopulus in ætatum recensione ecl. voce παῖς, hunc tenet ordinem: παιδίον, παῖς, ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ, ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ, ΑΝΗΡ, πρεσβύτης, γέρων.

(P. 48.) ὡς ἀμφίδρυφον μὲν αὐτῷ τὴν γυναῖκα εἶπεν, ἡμιτελῆ δὲ τὴν οἰκίαν] Homeri locus est Il. B. 700. jam ab Oleario citatus:

> Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
> Καὶ δόμος ἡμιτελής.

Pro ἀμφίδρυφον Olearius mallet ἀμφιδρυφῆ ut est apud Poetam. Sed ἀμφίδρυφος vox est ut ἀμφιδρυφὴς Homerica. Il. λ. 393.

> Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί.

Et potuit Philostratus memoria labi, quod corrigere nostrum non est, præsertim cum in ἀμφίδρυφον nihil varient codices. Et Toupius em. t. 4. p. 222. tenet ἀμφίδρυφον. Idem pro ὡς proponit οἷς, non male. — Vox ἡμιτελὴς variis vexatur doctorum explicationibus, quas recensuit ad Hom. t. 4. p. 374. Heynius, suamque addidit, quam ipsis ipsius verbis referam. « Quanto » simplicius hæc dicta sunt, si de vitæ heroicæ sim- » plicitate cogites! Qui filius familias nuptam ducebat, » novam domum sibi exstruebat, ut nostri rustici ex se

» natis,

» natis, si nuptam hi ducunt. » Homerum imitatus est auctor epigrammatis Anal. ἀδεσπ. DCXCI.

> Παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος
> Ἔσχεν ἐν ΗΜΙΤΕΛΕΙ παυσάμενον ΘΑΛΑΜΩι.

(P. 48.) Πεσόντα ἐν γῇ] A ἐν τῇ γῇ.

(P. 48.) Καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐντετύπωται τῷ μηρῷ] Schol. ἀντὶ τοῦ φέρει ἐν τῷ μηρῷ τετυπωμένην τὴν οὐλήν. — E δὲ omisit. Notanda hic satis absurda veterum opinio qui umbris corporum cicatrices inesse putabant. Exempla dedit Barthius ad Statium Th. II. 8. — Infra p. 50. ἴχνη μεγάλα ΕΝΤΕΤΥΠΩΤΑΙ τοῖς δρόμοις. Hesychius: Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ΕΝΤΕΤΥΠΩΜΕΝΟΝ ἔχων σημεῖον τὸ κόππα.

(P. 48.) Σκιὰς, ὦ ξένε, τούτων γυμνάζεται] Sch. σκιαμαχεῖ. Τὸ σκιαμαχεῖν ἐπὶ μόνης τῆς πάλης καὶ πυγμῆς· δίσκον γὰρ καὶ δίαλμα καὶ δρόμον ἔστι καὶ μόνον γυμνάζεσθαι. Ταῦτα δὲ χωρίς τινος γινόμενα σκιαμαχία καλεῖται· πάλη, δίσκος, δίαυλος, ἀγῶνες οὓς ἠγωνίζοντό τινες, ἀνταγωνιστῶν ὄντων. Τὸ δὲ σκιαμαχεῖν ἐστὶν ὅταν αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀγωνίζοιτό τις, μή τινος ἀντιπάλου ὄντος· καὶ σκιαμαχία ἐφ' ἧς οὔτε ἧττα οὔτε νίκη δείκνυται· ἑνὸς γὰρ προσώπου ἀγωνιζομένου πῶς ἂν καὶ ἧττα καὶ νίκη ἀναφανείη; ἐπὶ γὰρ δυοῖν ὁπότερον κρεῖττον καὶ ἧττόν ἐστι λέγεται. — σκιᾶς male legebatur ante Olearium qui e conjectura scripsit σκιαῖς, et vertit « in umbris, » ô hospes, (arborum) istarum sese exercet. » Nihil absurdius excogitari poterat. AFHI habent σκιάς quod recepi; et sic manus erudita in aldina qua utebatur Olearius, emendaverat: sed oblatam veram lectionem repudiavit, ut putidum commentum amplecteretur. — De *sciamachia* vide Politianum misc. 34.

50

(P. 48.) ἀνακρούει μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον] Sch. ἀναπέμπει. — Sic Achilles Statianus Achill. II. 439.

« Nam procul Œbalios *in nubila condere discos*
« Ludus erat requiesque mihi. »

(P. 50.) τοῦ Ὀλυμπιακοῦ] Sch. δίσκου. — CDEFGHI Ὀλυμπικοῦ. — Ὀλυμπικὸς et Ὀλυμπιακὸς æque ab optimis scriptoribus dici probant Thomæ interpretes. Infra p. 56. ἐγκλήματα Ὀλυμπιακά, ubi codices quoque nonnulli dant Ὀλυμπικά. Confer WYTTENBACHIUM ad Plutarchum S. N. V. p. 19.

(P. 50.) ἐνσημήναιτο] Sch. ἐγχαράξειεν· οὐκ ἂν σημεῖον ἐγκαταλίποι τῇ γῇ.

(P. 50.) Καὶ μὴν καὶ ἴχνη] Sch. DE καὶ μὴν ἴχνη. Male. De hac alterius καὶ omissione vide supra p. 312. 357.

(P. 50.) ἐς τὸ δικάπηχυ μέγεθος] Sch. ἤγουν εἰς ἀναλογίαν τοῦ δικαπήχεος μεγέθους. — Editiones habebant, συμβαίνοντα ἐς τὸ δικαπ. Sed συμβαίνοντα nec in Olearianis nec in meis legitur codicibus. Olearius hanc vocem additamentum esse putabat manus alienæ, ellipsim glossemate supplentis, in quo me adsentientem sibi habet. Idcirco vocem e textu exulare jussi.

(P. 50.) γυμναζομένου τι, ἕτερον] Sch. ἀσκοῦντος. — E γ. τὸ ἕτερον. Male.

(P. 50.) ἄσημος ἡ γῆ] Sch. χωρὶς σημείου.

(P. 50.) καὶ οἷον ἐπικυματίζων αἴρεται] Sch. τὴν ποιότητα τῆς κινήσεως. Addendum credo δηλοῖ, vel tale quid.

(P. 50.) ἐν ἄθλοις γυμναζομένης ἐπὶ Τροίαν τῆς Ἑλλάδος] Sch. Ἄθλοις· ἀγῶσι. Γυμναζομένης· γυμνάσια ποιούσης, τουτέστι τῶν Ἑλλήνων γυμναζομένων κατὰ τῆς Τροίας. — Editiones: ἐν ἄθλοις γυμναζομένης τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ Τροίαν. Ordinem quem prætuli, ut paullo concinniorem, dederunt codices BDE.

(P. 50.) Μυσοῖς] Sch. τοῖς περὶ τὴν Προῦσαν.

(P. 50.) ἀπεκλονέναι] Sch. φησί.

(P. 50.) ἀριστεῖά τε ἀπενηνέχθαι] Sch. βραβεῖα ἄρασθαι, κομίσασθαι. — Edebatur δὲ: sumpsi τε ex DE. δὲ minus apte positum videbatur.

(P. 50.) κεκρατηκέναι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα] Sch. περιγενέσθαι κατά.

(P. 50.) τὸ τῆς ἀσπίδος] Sic edidit Olearius ex duobus codicibus pro vulgato τὸ περὶ τῆς ἀσπίδος, quam emendationem obtulerunt mei nonnulli, servandamque duxi.

(P. 50.) τοῦτ' ἐρεῖς] Sch. τὸ σεσιγηκέναι τὸν Ποιητήν.

(P. 50.) Τὸ δὲ αἴτιον,] De hac locutione, vide supra p. 346.

(P. 50.) κατὰ ἔκπληξιν] Sch. ἔκπληξις, τὸ θαῦμα· κατάπληξις, ὁ φόβος. — Lexicographus ab Hermanno editus de emendanda ratione græcæ grammaticæ p. 329. § 69. κατάπληξιν et ἔκπληξιν inter varias φόβου species recenset: κατάπληξις δὲ φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας· ἔκπληξις δὲ φόβος ἐκ δεινῆς ἀκοῆς καὶ μεγάλης, ἀφαιρούσης τὴν αἴσθησιν.

(P. 52.) καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν] Sch. καλοὶ, ἐπὶ σώματος· ἀγαθοὶ ἐπὶ ψυχῆς· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν καλοκα-

γαθίαν κοινὸν ὄνομα τεθείκασιν, ἐπὶ τῶν κατ' ἀμφότερα ὄντων καλῶν. — Hæc epitheta sic juncta passim occurrunt inter legendum Platonis, Xenophontis et aliorum Atticorum vel atticissantium scripta. DAWESIUS Miscell. crit. p. 143. multa ex Aristophane exempla congessit. — Infra p. 116. καλὸν καὶ χρηστὸν Αντίλοχον habes sensu eodem, forma paullo rariori. Τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν dixit Xenophon Memor. II. 1. § 27. qui sexcenties καλοὶ καὶ ἀγαθοί. Idem ibidem § 28. non vulgari verborum ordine ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Dictys II. 23. ad Græcorum imitationem, græca forte vertens, et sic judicabat Perizonius dissert. § 15 : « Iniquissimos appellare universos neque » dispares Alexandri, quippe qui a *bono honestoque* » elapsi, autorem pessimi sceleris sequerentur. »

(P. 52.) ἀναθεῖναι] Junta, Nicolinus et Morellus habent ἀναθῆναι quos secutus est Olearius, Aldum negligens qui ἀναθεῖναι probe edidit ; sicque conjecerat HUETIUS. ABD quoque ἀναθεῖναι.

(P. 52.) Τὸν μὲν δὴ 'Αχ.] Olearii τὸν μὲν δὲ vitium est typographicum.

(P. 52.) ὑμνεῖσθαι] Sch. ἐπαινεῖσθαι. — D ὑμνῆσθαι. — De hac voce vide RUHNKENIUM ad Tim. p. 262.

(P. 52.) μειζόνως] Sch. ἢ ἴδει.

(P. 52.) δίειμί σοι] Sch. διηγήσομαι, διελεύσομαι. — F sine σοι.

(P. 52.) Καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὅν τι ἡ ἀσπὶς, αὐτίκα ἀποτελοῦμεν. Νῦν δὲ, ἐπειδὴ παγκρατίου....] Editiones longe aliter : καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὅν τινα ἡ ἀσπὶς, αὐτίκα ἀποτελοῦμεν· ἐπειδὴ δὲ παγκρατίου.... Et magna co-

dicum est varietas. A ἐς ὃν τί ἡ ἀσπὶς αὐτικὰ ἀποτιλοῦμεν ἰδέν. BG inter Μύσιον et ἐπειδὴ lacunam habent. D Μύσιον, ἐπειδὴ παγκρατίου. E. ἐς ὃν τί ἡ ἀσπὶς αὔτίκα· ἀποτιλουμένου δὲ, ἐπειδὴ παγκρατίου. Olearius nihil e codicibus suis adnotavit : vulgata stare non posse videbatur, quippe quæ manifeste claudicat. Manum Philostrati amissam esse dudum ex lacunis et discrepantia lectionis satis patet. Cum nihil invenirem melius, recepi lectionem codicum A et E : nisi quod ex ἀποτιλουμένου δὲ codicis E, ausus sum facere ἀποτιλοῦμεν. Νῦν δέ. Post ἐπειδὴ, δὲ omisi cum codicibus. In talibus difficilium locorum ambagibus plane sentio quam parvæ sint vires meæ, et susceptæ provinciæ impares. Sed non possumus omnes Ruhnkeniorum, Corayorum et paucorum aliorum virorum excellentium felix acumen habere, ingeniumque promptum.

(P. 52.) καὶ πυγμῆς καὶ δίσκου] DE καὶ δίσκου καὶ πυγμῆς.

(P. 52.) ἀπηνέχθημεν] Sch. περιεγενόμεθα· περιετράπημεν.

(P. 52.) ξυμβούλῳ] Margo Morelli : γρ. συμβόλῳ. Male.

. (P. 52.) Τὸν Κίλικα, οἶμαι, παγκρατιαστὴν ἀκούεις] Sch. τὸ οἶμαι μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται, εἰ μή πως τὸ ὡς πρόσκειται ἢ ἔξωθεν λαμβάνεται. — Ἀκούειν hic est, *traditione accipere* : gallice *entendre parler*. Sic ἀκοὴ est *fama, rumor*, ut monet Valckenarius ad Phœn. 826. Infra p. 54. ἀκούεις δέ που καὶ Πλούταρχον; Et sic vit. Apoll. v. 23. καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ἴσως ἀκούεις. Sophist. II. 8. p. 578. ἀλλ' ἢ σὺ, ἔφη, τίς; Ἀμφικλῆς ἐγὼ, ἔφη, εἰ δὴ τὸν Χαλκιδέα ἀκούεις. Sic scribendus ; ad editionum et codicis A fidem, locus iste quem corrupit Olearius. Synesius de

regno p. 19 A. ἕτερον δὲ τούτου νεώτερον ἀκούεις, οἶμαι. Aristophanes Thesm. 164.

Καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
Αὐτός τε καλὸς ἦν.

(P. 52.) ὃν Ἀλτῆρα ἐκάλουν οἱ πατέρες] Aldina et Junta vocem aspirant; et sic Artemidorus 1. 55. Themistius p. 186 A. 291 B. Morellus et Nicolinus Ἀλτῆρα. — Pro οἱ πατέρες I habet οἱ παλαιοί, quod et Oleario obtulit Laudianus. — *Halteris* athletæ nomen formatum est ab Halteribus, gymnasticis instrumentis, de quibus legendi Rigaltius et Reiffius ad Artemidorum l. c. et Harduinus ad Themist. p. 469. Themistius levi mendo liberandus est Or. 20. p. 238 C. ἀθλητὴν δὲ ὁμοίως καταγέλαστον εἶναι ὅστις ἐπιδεικνύμενος τοὺς ἀλκτῆρας, quod vertit interpres, *alcteras suos ostentans.* Facile quis videt scribendum ἀλτῆρας.

(P. 52.) ὡς μικρὸς ἦν] B plene distinguens post πατέρες, omittit ὡς.

(P. 52.) τῶν ἀντιπάλων παραπολύ] Thomas Magister: Παρὰ πολὺ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔλαττον, οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ, κτλ. ubi vide notas. Infra p. 94. ἄνδρες οὐ παραπολὺ Ἀχιλλέως τὴν ἀνδρείαν. p. 124. παραπολὺ τῆς ἀληθείας. p. 226. οὐ παραπολύ φησι κεκομπάσθαι, alio sensu. Vide ibi notam.

(P. 52.) Χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἕστηκε] Schol. ἐν πολλοῖς τόποις. — ἵστημι eo sensu legitur Apollon. vit. II. 42. p. 94. de Alexandri statua: οἷος ἐπὶ τοῖς Δαρείου συντρόφοις ἐν Ἰσσοῖς ἕστηκε. V. 34. p. 217. πανταχοῦ δὲ ἑστήξεις χαλκοῦς. Lucianus Lexiph. II. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Plato Phædr. § 26. σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ

σλάθητι : ubi vide HEINDORFIUM. Horatius II. sat. 3. 183.

« Latus ut in circo spatiere et *aëneus ut stes.* »

(P. 52.) πηριῶν μὲν καὶ ἐπιστήμης] Sch. ἤγουν τέχνης. — De πηριῶν confer supra p. 304.

(P. 32.) καὶ μάλα ἐῤῥάννυ αὐτὸν ἡ εὐαρμοστία τοῦ σώματος] Sch. ἐνεδυνάμου ἡ εὐθετία ἡ ἐπιτήδειος τῶν μελῶν. — Εὐαρμοστίαν τοῦ σώματος Herculis laudat Philostratus Icon. II. 21. p. 845 : γέγραπται δὲ ἰσχυρὸς οἷος καὶ τῆς τέχνης ἔμπλεως δι' εὐαρμοστίαν τοῦ σώματος. In quo capite versibus ante hunc locum paucis verba Philostrati male, ni fallor, intellecta, aperiam, quæ se sic habent : ὑπερφρονῶν δὲ ὁ Ἀνταῖος ἐπῆρται, « δυστήνων δέ τε παῖδες... » ἢ τοιοῦτόν τι πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἐοικὼς λέγειν καὶ ῥωννὺς αὐτὸν τῇ ὕβρει. Ultima vertit Olearius : *atque hac contumelia robur ipsi addens;* nempe Herculi. Male : αὐτὸν, est pro αὑτὸν quod hic malim scribere, vel ἑαυτόν. Antæus sibimetipsi robur addit ex hac in hostem contumelia, et inde fit animosior. Versus Homericus δυστήνων δέ τε παῖδες mihi in memoriam revocat Philostrati Junioris locum Icon. 10. p. 875. in mendo cubantem : οἱ μὲν οὖν ἀκλεεῖς οἴχονται, ἀλλ' οἷοι πρὸς πολλοὺς

Δυστήνων δέ τε παῖδες (εἰπεῖν) ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν,

οἱ δὲ γενναῖοι γενναίων κρατοῦσι· τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ἱκανῶν ἕτερα· νυνὶ δὲ περὶ τοὺς ξυνεστῶτας ἡ θέα. Propono : ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῶν ἑτέρων ἱκανά· νυνὶ... vel, κρατοῦσιν, ἃ μὲν... Quod editur nullam mihi videtur admittere justam interpretationem. Cum Philostratus quædam de Bellatoribus ad Trojam in genere præmisisset, jam ad eos qui in Tabula erant depicti describendos venit, et ait : ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῶν ἑτέρων ἱκανά· νυνὶ... *Hæc de aliis dicta sufficiant. Nunc vero*, etc.

(P. 52.) ἔπλει δὲ εὐθὺ Δελφῶν] Sch. εἰς τὰ Πύθια.— Infra p. 90. εὐθὺ τοῦ μηροῦ. p. 138. πλέων εὐθὺ Τήνου τε καὶ Ἄνδρου. Vit. Apoll. II. 20. p. 70. εὐθὺ Ταξίλων. V. 43. p. 227. ἐχώρουν εὐθὺ Πυραμίδων. Icon. II. 19. p. 842. τὴν γὰρ εὐθὺ Φωκέων τε καὶ Δελφῶν ὁδὸν κατασχών. Synesius epist. 4. p. 162 D ἠξίου πλεῖν εὐθὺ Ταφοσίριδος. Plato Lysidis initio: πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου: ubi confer Heindorfium. Adde Ruhnkenium ad Tim. p. 126. et Toupium em. I. p. 201.

(P. 52.) τὴν κρίσιν] Sch. τὸν ἆθλον.

(P. 54.) περιέσοιτο τῶν ἀντιπάλων] Sch. περιγένοιτο ἄν.— ἀντίπαλοι ἐπὶ παλαίστρας· ἀντίδικοι ἐπὶ κρίσεως· ἀνταγωνισταὶ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος· καὶ ἀντίβιος εἰς τὴν μάχην· ἀντίτεχνος ἐπὶ τῶν ἐναντίως ἐχόντων τεχνιτῶν.—Similia Moschopulus ecl. in ἀντίπαλος.

(P. 54.) Ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν] Sch. ἤγουν δυσθυμία· τὸ α ἐνταῦθα τὸ δυς σημαίνει ὥσπερ ἐναντίως τὸ δυσθαλπὴς παρ' Ὁμήρῳ (Il. ρ. 549.). Ἐκεῖ γὰρ τὸ δυς ἀντὶ τοῦ α, ἤγουν ἀθαλπής.— ABCDEFGHI μὲν non habent. Olearius ait οὖν omittere suos omnes codices. Sed μὲν οὖν tenendum fuit. Ἀθυμία hic est, ut verbis utar Thomæ, ὁ πρὸς τοὺς πολέμους ὄκνος. A Philostratea phrasi non recedit Eunapii locus in Ædesio p. 41. καὶ τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία. Locum integrum Eunapii adscribam, cum sit corruptus, ut medelam, si possim, et lucem adferam. Καὶ τότε δὴ τοῦ πολλάκις ἐμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅτε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ πιεσθέντες συνῄεσαν εἰς τὸ θέατρον, καὶ σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία. Pro ἐμβαίνοντος legendum e codice olim Vaticano 140 συμβαίνοντος: pro ὡρῶν ex eodem codice ὡρῶν, nisi malis αὐρῶν. Infra monebo

nebo quam facile αὖρα et ὥρα permutentur. Sciendum autem est ad harum emendationum intelligentiam, hæc præcessisse: συμβέβηκε δὲ καὶ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς πλοῦν ἁρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἂν μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκραὴς καὶ ἄμικτος. Cætera persequamur. Ὅτι quod sine sensu editur codex mutat in ὅτι vero proximum, HUETIUS (ad marginem Plantiniani exemplaris olim sui, nunc Bibliothecæ Parisinæ) in ὅ, τι quod verum omnino est. Παραθέντες fœde corruptum est. HUETIUS legit πιεσθέντες, bene ad sensum, sed a depravata scriptura longius. RUHNKENIUS ad Tim. p. 206. proponit παρατεθέντες, quod elegantissimum est. TOUPIUS emend. IV. p. 414. conjecit πυρεθέντες, sed tamen in RUHNKENII opinionem inclinans. TOUPIO favet codex jam citatus. Legendum ergo, ut se locus jam omni ex parte bene habeat: καὶ τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν (vel αὐρῶν) φύσιν συμβάντος, ὅ, τι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ πυρεθέντες συνήεσαν....

(P. 54.) κελεύει αὐτὸν μὴ μεθίεσθαι τοῦ ποδός] Schol. μεθίημι καὶ ἀφίημι ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ, παθητικῶς δὲ γενικῇ. — A αὐτῷ. Sed infra sic κελεύειν construitur: ὁ δὲ αὐτὸν κελεύει Ἀχιλλῷ ἐναγωνίῳ χρῆσθαι: et p. 60: κελεύει αὐτὸν ἐκείνων μὲν ἀμελεῖν.

(P. 54.) Τὸν γὰρ προσπαλαίοντα τῇ πτέρνῃ, — τῷ ἀντιπάλῳ] Προσπαλαίειν τῇ πτέρνῃ est idem ac supra ἀποπτερνίζειν, ut bene animadvertit Olearius; sic προσπαλαίειν σφυρῷ in alio nostri loco, Icon. II. 6. p. 818. qui ad præsentis illustrationem non parum confert: δεῖ γὰρ αὐτοῖς (τοῖς παγκρατιάζουσι) ὑπτιασμῶν τε οἳ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως (f. ἄλλοτε

ἄλλους) ἄγχειν· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπταίουσι, καὶ τὴν χεῖρα σῖρέβλουσι, κτλ. Monebo pro ὑπῖιασμῶν codicem A habere ὑπωπιασμῶν.

(P. 54.) ὀνόματος λαμπροῦ ἔτυχε] Sch. περιφανοῦς, ἤγουν ὀνομασῖότατος γέγονεν.

(P. 54.) ἡττήθη οὐδενός] Sch. ὑπ' οὐδενός.

(P. 54.) Τὸν γὰρ πύκτην] A τὸν πύκτην γάρ.

(P. 54.) ὡς τὸ εἰκὸς] Sch. ὡς τὸ ἐνδεχόμενον δίδωσι σῖοχάσασθαι.

(P. 54.) ἀνιὼν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα] Sch. ἀνερχόμενος τὴν κατ' αὐτὸν δευτέραν.

(P. 54.) χρῆσαι] Sch. μαντεύσασθαι, χρησμὸν δοῦναι.

(P. 54.) Ἀχελῴῳ ἐναγωνίῳ χρῆσθαι] Ante Olearium legebatur Ἀχ. ἐναγωνίῳ εὔχεσθαι. Olearius e Laudiano edidit Ἀχ. ἐν ἀγωνίᾳ εὔχεσθαι. BDEFGH ἐναγωνίῳ. I ἐν ἀγωνίᾳ. A ἐναγωνίῳ, sed e correctione; ante erat vox multo brevior nunc erasa. Crediderim fuisse præpositionem ἐν ante εὔχεσθαι: et quidem C perspicue habet Ἀχελῴῳ ἐνεύχεσθαι. Χρῆσθαι quod τῷ εὔχεσθαι prætuli, dederunt BEG, et in uno suorum invenerat Olearius. Textus mei rationes reddam. — Ἐναγωνίῳ multas habet auctoritates et longe melius et elegantiæ exquisitoris est quam ἐν ἀγωνίᾳ. Præterea quamdam difficultatem obscuritatis habet, quæ stylum oraculorum plane redolet. Scholiastes optime explicavit: τῷ ἐφόρῳ τοῦ ἀγῶνος. Ὥσπερ λεγόμενος Ζεὺς φίλιος, καὶ Ζεὺς ξένιος, οὕτω καὶ Ἀχελῷος ἐναγώνιος· ἔσῖι δὲ ποταμός. Χρῆσθαι quod pro εὔχεσθαι reposui, rei melius adcommodatur: nam patet e narratione insequenti non Acheloo *vota fecisse* Plutarchum,

sed revera Acheloo *usum fuisse*, cum imbre multo in stadium effuso, aqua sitim opportune restinxit, et inde, adsumptis viribus, adversarium superavit. De Acheloo pro aqua pleraque occupavit Olearius. Adde Ursinum ad Virgilium Georg. I. 7.

(P. 54.) τὴν περὶ τοῦ στεφάνου νίκην] ἀγὼν vocabatur στεφανίτης. Plutarchus in Demosthene c. 3. ἐπιθέσθαι τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι. Xenophon memor. III. 7. § 1. εἴ τις ἱκανὸς ὢν τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾷν. Ubi vide ERNESTIUM, qui consulendum in primis monet HEMSTERHUSIUM ad Thomam p. 810.

(P. 54.) Ἀπειρηκότες] Sch. ἀπαγορεύσαντες, ἡττηκότες, ἀδυνατήσαντες.

(P. 54.) ὁ δὲ ὑπὸ δίψης] Athenæus x. 42. p. 87. διὰ δίψαν μάλιστα λείπονται οἱ πύκται, διὰ τὸ βαρεῖσθαι τὰς χεῖρας ἀνατείνοντες.

(P. 54.) ἀκμάζουσα μεσημβρία — εἱστήκει] Sch. σταθερὰ μεσημβρία, καὶ ἀκμάζουσα μεσημβρία, τὸ μεσαίτατον τῆς ἡμέρας. — Noster vit. Apoll. I. 16. p. 20. οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ἐπεὶ μάλιστα ἡ ΗΜΕΡΑ ΕΣΤΗΚΟΙ. III. 14. p. 103. ἐπεὶ Η ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ τοῦ ἡλίου ΣΤΑΙΗ περὶ αὐτό. Supra p. 46: ἐπειδὰν θέρος τε ἥκῃ καὶ μετόπωρον ΙΣΤΗΤΑΙ. De hoc sensu τοῦ ἵστημι confer Wagnerum ad Alciphronem III. 12. et scholia in Platonem p. 60.

(P. 54.) νεφέλη ἐς τὸ στάδιον κατεῤῥήγνυται] Sch. εἰς τὸν ἀγῶνα. — Τὸ ῥήγνυσθαι ἐπὶ ὑετοῦ, ὅθεν καὶ ῥαγδαῖος ὑετός· ῥήγνυται ὑετὸς, φαμὲν ἀντὶ τοῦ, πολὺς καὶ σφοδρὸς ἐχύθη, ὥσπερ ὑπὸ ῥήξεως· ῥήγνυται καὶ νεφέλη, τουτέστι ῥαγεῖσα ἀθρόον τὸ ἑαυτῆς ὕδωρ ἐξέχεεν. — Idem usus verbi apud Parthenium erot. c. 6. ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ κατεῤῥα-

γέντος. Ælianus H. A. VII. 7. πετόμενος δὲ ἐρωδιὸς. τῆς θαλάττης εὐθὺ ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ ῥαγήσεσθαι αἰνίττεται. Ibid. c. 8. ἐπιῤῥαγέντος ὑετοῦ. Alia omitto facile obvia. Seneca *de vita beata* sub finem : « At ego ex alto prospiciens, » video quæ tempestates aut immineant vobis, paullo » tardius *ruptura nimbum suum....* »

(P. 54.) ἔσπασε τοῦ ὕδατος] Atticismus notissimus. Supra p. 18. habuimus ὥσπερ ἄλλου καὶ ἄλλου ἀνθοσμίου πίνοντες. Exempla apud nostrum utpote ἀττικώτατον abundant. Vit. Apoll. II. 7. ἐγχέας ὁ Δάμις τοῦ παρὰ τῶν Ἰνδῶν οἴνου. Ibidem 36. p. 88. τὸν πεπωκότα μὲν τοῦ οἴνου. 40. p. 93. τῶν ψήφων δὲ ἱκανῶς ἐδράττοντο. etc. Heliodorus II. 23. p. 85. ἐπιῤῥέφουν ὁ μὲν τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ οἴνου, ubi forte reponendum οἴνου. Noster vit. Apoll. II. 37. p. 90. ὁ ἱερεὺς ὕδατος, ἀλλ' οὐχὶ οἴνου σπάσας. Vide scholiastem Luciani Alex. I. 16.

(P. 54.) ὁ ἀντιλήψει τὰ περὶ τοῖς πήχεσι κώδια] Sch. ὕδωρ ἔλαβεν, ἀνεδέξατο. δῆλον ἐνταῦθα ὅτι δέρματα σύντριχα τοῖς πήχεσι φέροντες ἠγωνίζοντο. — A παρά et sic CEFGHI. — Grammaticus græcus apud HERMANNUM de emend. gr. grammat. p. 381 : ἀναλαμβάνω, τὸ ἀναδέχομαι καὶ ἐπαναχλῶμαι, αἰτιατικῇ. — Cæstuum figuram vide apud Passerium Lucern. t. III. 22. 23.

(P. 56.) ἔτυχε τῆς νίκης] Sch. ἐπιτυχής, ἐγκρατὴς γέγονε τῆς νίκης.

(P. 56.) εἰ πυκτεύοντί που παρέτυχες] E omittit που et male legit παρέτυχεν.

(P. 56.) τῷ χρησμῷ] Sustuli interrogationis signum, quod habent editiones.

(P. 56.) ἀδαμάντινος τοῖς πολλοῖς, καὶ θεῖος δοκεῖ] No-

tum *ἀδάμας* veteribus esse ferrum durissimum. Hesychius: *Ἀδάμας, γένος σιδήρου*, ubi vide notam. Hesiodus Th. 161.

> *Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος*
> *Τεῦξε μέγα δρέπανον,*

ubi glossator ineditus codicis 2708. *Ἀδάμαντος· εἶδος σιδήρου.* Confer ibidem Clerici notam. Idem glossator ad v. 239.

> *.....ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν,*

Ἀδάμαντος· στερεοῦ σιδήρου. Falsus est Tzetzes ad Hesiodum scut. 137. adnotans: *ὁ γὰρ ἀδάμας λίθος ἐστὶν ἀδάμαστος.* Metaphoris elegantibus hæc vox sæpissime transfertur. Eunapius Chrys. p. 189. ut Noster, de firmo corpore: *ἔτυχεν ἀτρύτου καὶ ἀδαμαντίνου σώματος.* Philostratus vit. Apoll. I. 17. p. 22. *δόξαι βραχεῖαι καὶ ἀδαμάντινοι.* VI. 10. p. 240. *εἰ μὲν δὴ...δόξῃ ἀδαμαντίνῃ χρῷο.* Sophocles fragm. 1. Phædræ.

> *Περιώσι' ἄφυκτά τε*
> *Μήδεα παντοδαπῶν βουλᾶν*
> *Ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται*
> *Κερκίσιν αἶσα.*

Heliodorus IV. 4. p. 139. *τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν;* ubi CORAYUS opportune citans Plutarchi de utilit. *κεῖνος ΕΞ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ Η ΣΙΔΑΡΟΥ κεχάλκευται μέλαιναν ΚΑΡΔΙΑΝ*, non meminerat hæc esse Pindarica. Sic enim Pindarus Athenæi XIII. 76.

> *Τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας*
> *Δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται,*
> *Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται*
> *Μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.*

Nec Latini aliter. Virgilius Æn. VI. 552.

« Porta adversa ingens, solidoque *adamante* co-
» lumnæ, »

respiciens, monente HEYNIO, Homerum Il. Θ. 15.

Ἔνθα ΣΙΔΗΡΕΙΑΙ ΤΕ ΠΥΛΑΙ καὶ χάλκεος οὐδός.

Vide VALCKENARIUM ad Theocr. id. II. 34. p. 47. MITSCHERLICHIUM ad Horat. I. od. 6. 13. III. od. 24. 5. Delrium ad Claudian. Rufin. II. 470. MILLINUM eruditissimum veterum monimentorum interpretem *monum. ined.* I. p. 219.—MILTONUS, ad veterum imitationem, Satanam pingit (P. L. I. 48.) e coelo in infernum detrusum,

——————— *to dwell*
In adamantin *chains and penal fire.*

Ibi editor *John Rice* falsus est, qui putat adludi *to the hardness and impenetrability of the diamond.* Satanæ *adamantin chains* non sunt *diamond's chains* quod esset ridiculum, sed *catenæ adamantinæ*, ut loquebantur veteres, quorum vestigia sequutus est egregius ille poeta, cui abunde contigit os magna sonaturum, mensque divinior. Miltoni sui meminerat GRAYUS, in hymno *to adversity* feliciter sane scripto nec adversis musis :

Bound in thy adamantine chain
The proud are taught to taste of pain.

Nec aliter capi debet TASSI Italorum Virgilii versus VII. 88.

....*l'elmo adamantine avea le tempre.*

Falluntur, ni ipse fallor, qui de adamante lapide cogi-

tant. Lingua nostra hac elegantia caret, et mirum quantum in hoc epitheto vertendo errant interpretes vernaculi qui e bonis græcis latinisque gallica mala faciunt. Sed nunc ipsis adest egregie ridiculus auxiliator *Mercier*, qui gallice, ut putat, scribens, Germanis se probavit unice : Neologorum ille quotquot sunt aut fuerunt νεολογώτατος in recenti opusculo nescio quo ausus est scribere, Diamantaire *de cœur et d'esprit*, quod sibi habeat, et habebit. Nam quis auris tam ferreæ, ingenii tam rustici ut putida ista non conspuat?

(P. 56.) Ἕλιξ δὲ ὁ ἀθλητὴς] Sch. ἐνταῦθα κύριον ὄνομα. Λέγεται δὲ τὸ κατὰ κύκλον γυρίζον ἐπιπολὺ σχῆμα, ὅθεν καὶ σἰουράκια ἕλικές λέγονται· ἕλιξ δὲ ἡ τοῦ ἀμπέλου ψαλίς.— Cum ultimis consentit Moschopulus eclog. Ἕλικες αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδες, καὶ ἁπλῶς αἱ κοινῶς περιπλοκάδες. Confer scholia Hesiodi ad theog. 16. — Morellus mendo typographico pro ἀθλητὴς habet κύλητής.

(P. 56.) οὔπω προσπέπλευκε] Sch. ἀντὶ τοῦ πλεύσας πεπλησίακε. — F οὕτω. Male.

(P. 56.) ΦΟΙΝ. Δαιμόνιον, Ἀμπελουργέ! Λέξεις γάρ που τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ πραχθέν. ΑΜΠΕΛ. Προϋπαρχούσης γὰρ αὐτῷ νίκης μιᾶς κτλ.] Hæc usque ad ΑΜΠΕΛ. ἄριστα, ξένε, τοῦ χρησμοῦ ἐτεκμήρω, editi uni Phœnici tribuebant, sed, ni falsus omnino fui, satis absurde. Nam cur dixisset Phœnix, λέξεις τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ πραχθὲν, si ipse tam diserte novisset, ut narrare posset. Quas feci dialogi distinctiones mihi rem omnem dilucide exponere videntur. Phœnix miratus oraculi verba, δαιμόνιον! exclamat, et quærit quæ Olympiæ gesta sunt; narrat Vinitor; et Phœnix demum, re audita, sensum oraculi perspiciens, ait : καὶ

τοῦτον ἄρα τὸν φθόνον.....Quæ oraculi explanatio Vinitori probatur, et Phœnicem laudans, infit: ἄριστα, ξένε, τοῦ χρησμοῦ ἐπεκμήρω. Jam omnia plana sunt et clara, quæ ante confusa erant et hiulca. Si quis motus codicum auctoritate, qui tamen in his dialogorum divisionibus sæpissime titubant, ut noverunt omnes qui faciunt criticam, me audaciorem putaverit, et locum male affectum sano prætulerit, penes eum est mea delere et priora revocare; quod tamen ego neutiquam fecerim, ni meliora fuerim edoctus. — Singula nunc persequar.

(P. 56.) Δαιμόνιον] Sch. θεῖον, θαυμαστόν.

(P. 56.) ἐν Ὀλυμπίᾳ] Sch. Ὀλυμπία ὁ τόπος.

(P. 56.) Προϋπαρχούσης γὰρ αὐτῷ νίκης μιᾶς, ὅτ' ἀνὴρ ἐκ παίδων, ἐνίκα πάλην, ἀπεδύσατο τὴν ἐπ' ἐκείνῃ Ὀλυμπιάδι πάλην τε καὶ παγκράτιον] Sch. ἀνὴρ ἐκ παίδων· γενόμενος. — E. ἐνίκα πάλιν. — Hac lectione utar ut locum satis turbatum, si possim, integritati restituam. Rescriberem ἐνίκα πάλην, πάλιν ἀπεδύσατο...

(P. 56.) ἀπεδύσατο] Sch. ἠγωνίσατο. — Infra p. 116. πάλην δὲ καὶ πυγμὴν μηδένα ἀποδύσασθαι Τρώων. De hoc hujus verbi usu lege WYTTENBACHIUM Epist. crit. p. 59. Exempla nonnulla dedit WAKEFIELDUS silv. critic. II. p. 121. Adde Olearium ad Nostrum p. 601. — In hoc loco ἀποδύεσθαι accusativo jungitur, alibi præpositioni. Ælianus H. V. II. 30. ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Plutarchus Demosth. c. 3. ἀποδύντι πρὸς τὸ λέγειν. Eumathius Hysm. X. p. 478 edit. Teuch. ἄκων ἀπεδυσάμην πρὸς τὴν διήγησιν. Alia dabit Budæus comm. ling. gr. p. 158.

(P. 56.) ἐφ' ᾧ] Sch. πράγματι.

(P. 56.) ἐγκλήματα Ὀλυμπιακὰ ξυντιθέντες αὐτῷ] Sch. συῤῥάπτοντες,

παρρήσσοντες, κατασκευάζοντες κατ' αὐτοῦ. — BH Ὀλυμπικά. De hac variatione confer supra p. 394.

(P. 56.) μόγις δ' οὖν ἀνέδησεν τὸ παγκράτιον] Sch. ὅμως δ' οὖν ἐστεφάνωσεν αὐτόν· ἀναλογώτερον τοῦ μόλις τὸ μόγις· τὸ γὰρ μόγις ἀττικόν. — ACI μόγις γοῦν. BDEFGH μόγις δ' οὖν, quod dederunt Oleario sui quoque, et habent editiones, præter Morellianam et Olearianam, in quibus δ', sicque invenisse Scholiastem patet ex ὅμως δ' οὖν. — Veterem lectionem immerito exulantem revocavi. Synesius epist. 3. ΜΟΛΙΣ Δ' ΟΥΝ περιμείνασα τὴν ἑβδόμην: et epist. 4. p. 163 C. ΜΟΛΙΣ Δ' ΟΥΝ αὐτὴν κατεστήσαμεν. Athenæus IX. 44. de Otide: ποιεῖ Δ' ΟΥΝ ταυτὰ ὅσα ἂν ἴδῃ τοὺς κυνηγοῦντας πράττοντας. Heliodorus II. 19. χαλεπῶς μὲν.... ἐλευσόμεθα Δ' ΟΥΝ ΟΜΩΣ. — Cæterum de μόλις et μόγις confer notas ad Thomam p. 619. — Verbum ἀναδεῖν pulchre illustrat Ruhnkenius ad hanc Timæi glossam p. 246. Ταινίας ἀναδούμενοι· ἔθος τοῖς νικῶσιν ἀναδεῖσθαι ταινίας. — Codex D et Baroccianus ἀνεδήσατο παγκρ. male.

(P. 58.) εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξῃρημένοις ὄντα] Sch. ὡς ἔοικεν, εἰδὼς αὐτὸν τὸν φθόνον ἀντίμαχον τοῖς καλοῖς. Ἐξῃρημένον, τὸ τῶν λαφύρων κρεῖττον. — Hic sensus mihi placuit, et placuerat interpreti latino. Aliter omnino Olearius vertens: « gnarus cum præstantissimis eum athletis com» poni posse. » Sed vix facile ipse dixerit qui scripsit, quid hæc sibi velint.

(P. 58.) αὐτῷ φὴς εὔχεσθαι] Sch. τὸ εὔχομαι δοτικῇ κἂν εἰς θεὸν κἂν εἰς ἄνθρωπον. — Agitur de istis ἀλείφουσι καὶ ἐπισφραγιζομένοις τὰς εὐχὰς supra p. 40.

(P. 58.) τὰς φθόας τε καὶ τοὺς ὑδέρους] Sch. τὰς φθίσεις, τὰ ἐκτικὰ νοσήματα. Ὕδρωψ καὶ ὕδερος, εἴδη νοσημάτων· ἐκ μὲν

52

τοῦ ὕδρωπος ὁ ὑδρωπικός, ἐκ δὲ τοῦ ὑδέρου, ὁ ὑδερικός. —Ὕδεροι et φθόαι sic junguntur vit. Apollon. I. 6. ὑδέροις ἁλίσκονται καὶ φθόαις. III. 44. p. 132. φαρμάκων ἀφ' ὧν ὕδεροι ἀποχετεύονται, καὶ αἷμα ἴσχεται, φθόαι τε παύονται. Aristides corruptus emendetur t. I. p. 312. βὴξ ἐπιγίγνεται πυκνή τε καὶ ἰσχυρά. Καιρίᾳ εἰχόμην, καὶ ὁ θεὸς σημαίνει φθόην εἶναι. Verba καιρίᾳ εἰχόμην verterunt latine, nam quid non quibusdam interpretibus vertitur? Sed codex 1040. scribit opportune, καὶ ἀπορίᾳ εἰχόμην. Sic idem ibid. p. 328. ἀπορίᾳ τε εἰχόμην δεινῇ. Gregorius Naz. or. XIX. p. 304 B. ἀπορίᾳ δὲ εἴχετο. —De voce φθόη confer Timæum p. 271. cum RUHNKENII nota.

(P. 58.) τεταρταίῳ πυρέττοντας] Sch. πυρετῷ. Μέχρις ὧδε τὰ νοσήματα· ἐπὶ δὲ τῶν ἑβδομάδων καὶ πεμπταῖος, καὶ ἑκταῖος καὶ δεκαταῖος. —Πυρέττειν πυρετῷ dixit etiam Lucianus de hist. conscr. statim ab initio.

(P. 58.) ὑποτίθεται] Sch. παραινεῖ.

(P. 58.) ἐπῳδὰς καὶ τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ θέλξουσι] F ἕλξουσι quod et legisse videtur Scholiastes in B vocem interpretans per ἐφελκύσονται. Idem ad παιδικά. Ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων· ἐνταῦθα δὲ παρεχρήσατο τῇ λέξει. Nempe de feminis usurpavit: de quo usu vocis vel abusu vide Suidam in παιδικά, addito HEINDORFIO ad Plat. Phædr. p. 215. —Θέλγειν de quo quædam notata sunt a VALCKENARIO ad Hipp. p. 195 D. servandum duxi, et quod plurium nitebatur codicum auctoritate, et quod sic sæpe jungitur cum ἐπῳδαῖς. Moschopulus eclog. Θέλγειν κυρίως τὸ εἰς ὃ θέλει τις ἄγειν τινά· ὅθεν καὶ θελκτήρια τὰ ᾄσματα ἀπὸ τοῦ ταῖς ᾠδαῖς τοὺς ἀκούοντας θέλγειν, καὶ ἄγειν εἰς θέρψιν τῶν ἀοιδῶν. Forte post θέρψιν addendum διά. Gorgias Helen. encom. p. 95. συγγινομένη γὰρ τῇ δόξῃ τῆς ψυχῆς

ἡ δύναμις τῆς ἐπῳδῆς ἔθελξε καὶ ἔπεισε καὶ μετέστησε τῇ γοητείᾳ. Euripides Hipp. 481.

Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι.

Sed et Homerus ante alios, qui de Circe medicaminibus leones et lupos incantante, Od. x. 212.

Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Et ibidem 290. Mercurius Ulyssi moly tradens, præsidium adversus Circes artes:

.......βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ,
Ἀλλ' οὐδ' ὣς θέλξαι σε δυνήσεται....

Et rursus 326. Circe mirata quod Ulysses epotis *Poculis insidiosis* nondum esset factus porcus, sed in ipsam furiosus irrueret, quasi interfecturus:

Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

(P. 58.) οὔτε προσδιαλέγεται οὐδὲν] Sch. δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς, ὅπερ ἐστὶν ἀττικόν.

(P. 58.) ἀπηχθῆσθαι αὐτοῖς] Sch. ἐχθρὸς εἶναι. Ἀπήχθηται τῷ θεῷ τὸ ψεῦδος, καὶ ἀπήχθηται τῷ ψεύδει ὁ θεός. —F ἀπ. αὐτοῖς αὐτῷ.

(P. 58.) τὸ ἱερὸν διαβάλλουσι] Sch. τὸ γὰρ ἱερὸν θεῖόν ἐστι, τὸ δὲ μοιχεύειν, παράνομον. Διαβάλλω σε, ὅτι ὅπερ ἔχεις ἀγαθὸν εἰς κακὸν περιτρέπω (f. παρατρέπω), οἷον, εἰ ὅτι σωφρονεῖς, ἀκολασταίνειν φήσομεν· κατὰ τοῦτο καὶ Διάβολος ἐκλήθη, ὅτι ὁ θεὸς εἴρηκεν· « ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ τοῦ ξύλου ἅψησθε, θανάτῳ » ἀποθανεῖσθε [Gen. 2. 17.].» Ὁ δὲ τοὐναντίον, « ἀθάνατοι ἔσεσθε » [Gen. 3. 4.]. » Συκοφαντεῖν ἐπὶ ἀνυποστάτου· διαβάλλειν

ἐπὶ τῶν γινομένων καλῶν, καὶ παρά τινων διαβαλλομένων ὡς κακῶν· ὅθεν ἐκλήθη καὶ ὁ Διάβολος. Συκοφαντῶ σε, τουτέστι κατηγορῶ σου ὅπερ οὐκ ἔχεις, οἷον εἰ τὸν πένητα πλούσιον πειρᾶταί τις δεῖξαι.—Moschopulus eclog. in βάλλομαι· διαβάλλει τινά τις, ἤγουν ὡς κακὸν ἀποδείκνυσι.—Icon. II. 17. p. 837. noctuam Bacchus a vitibus solam avium arcere dicitur, ἐπειδὴ τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον. Apollonius Tyanensis (v. 36. p. 221.) Imperatori suadet, ut filiis summa cura invigilet : ἄρχε τούτων μάλιστα· τὰ γὰρ ἐκείνοις ἁμαρτηθέντα σὲ δή που διαβάλλει, ubi forte melius legeretur διαβαλεῖ. Ibidem IV. 32. p. 172. ὃ, τ', οὐ διέβαλέ σοι, εἶπε, τὴν θάλατταν ἡ τελευτὴ τοῦ προγόνου; Synesius Regn. p. 19 D. μοναρχίαν γὰρ διαβάλλει μὲν Τυραννίς.

(P. 58.) αὐτῇ γυναικὶ] Sch. σύν. Ἀττικῶς· κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα, ἐπὶ γὰρ ἰδίας γυναικὸς γράψει ἄν τις, αὐτῇ γυναικί.—De Attica τῆς σὺν ellipsi vide Scholiastem Euripidis Phœn. 3.

(P. 58.) ἣν ἐπείρα] Timæus Lexic.: Πειρῶντα· πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα. Noster Icon. I. 12. p. 782. δώροις ἐπείρων (γύναιόν τι νέοι τινές). De hoc sensu τοῦ πειρᾷν *ad Venerem sollicitare*, vide RUHNKENIUM Tim. p. 210.

(P. 58.) πειρῶντα μὲν, ξυνιέντα δὲ οὔπω] B τὸν πειρῶντα μὲν, ξυνιέντα δὲ οὐδέπω. E οὐδέπω.

(P. 58.) ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε καθεύδων μεσημβρίας ἐνταῦθα] Non maritus, puto, sed Protesilaus; nam supra p. 44. dictum est : κατὰ μεσημβρίαν ἀφικνεῖται καὶ καθεύδει ἐκτάδιος.

(P. 58.) τῷ βωμῷ] Sch. κυρίως ἐν ᾧ γίνονται αἱ θυσίαι, ἤγουν ἡ ἄρουλα· τὸ δὲ ἄρουλα λέξις λατινική.

(P. 58.) Τί οὖν ὁ Πρωτεσίλεως; Ἐξορμᾷ] Personam Phœnicis induxi ante τί οὖν, et Vinitoris ante ἐξορμᾷ, cum DG et Oleariano codice. Olearius hanc interpunctionem respuebat, quod ea recepta, maneret imperfecta et suspensa Vinitoris oratio. Sed quidni? Phœnix præ moræ impatientia et audiendi curiosus Vinitoris orationem interrogatione abrumpit.

(P. 58.) Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα] Sch. παρακινεῖ.—Infra p. 206. τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Apoll. VII. II. p. 287. σὺ δὲ ἐξορμήσεις τοὺς ἄνδρας ἐς ταῦτα. Themistius or. 23. p. 295 B. οἷος συνεξορμᾷν καὶ συνεντρύνειν οὓς ἂν αἴσθοιτο φυομένους πρὸς ἀρέτην. Idem or. II. p. 42 D. ἐφ᾽ ἅπερ ἔπεμψεν αὐτὴ καὶ ἐξώρμησε. Vide Scholiastem et GRÆVIUM ad hæc Luciani solœc. 5. ἐξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς;

(P. 58.) προσπιστεῖν] Sch. προσπιστεῖν καὶ ἐπιπιστεῖν, κάλλιστα ἀμφότερα.—Moschopulus eclog. interpretatur per προσβάλλειν.

(P. 60.) ξυγχίας] Sch. διὰ τὸ πέμψαι τὸν κύνα ὁ Πρωτεσίλεως.

(P. 60.) ἀμελεῖν] Sch. μὴ φροντίδα ποιεῖσθαι.

(P. 60.) τὸ γὰρ δῆγμα σφῶν ἀνίατον εἶναι] δῆγμα ἀνίατον aspidis apud Ælianum H. A. I. 54.

(P. 60.) σώζειν...τὸν ἑαυτοῦ οἶκον] BE αὑτοῦ. F αὐτοῦ: solemni variatione.—Οἶκος hic est *res facultates*. Euripides Alc. 9.

Καὶ τόνδ᾽ ΕΣΩΖΟΝ ΟΙΚΟΝ ἐς τόδ᾽ ἡμέρας.

Ubi quædam de hoc hujus vocis usu monet Wagnerus. Isocrates *de Pace* non procul ab initio: συνειδότες πολλοὺς

καὶ μεγάλους οἴκους ὑπὸ τῶν κολακευόντων ἀνασ7άτους γιγνημένους.

(P. 60.) ἐλάτ7ω] Sch. τὰ ὑπερθετικὰ μετὰ τῶν ὁμογενῶν πληθυντικοῖς συντάσσονται, ἑνικοῖς δὲ οὐ συντάσσονται· τὰ δὲ συγκριτικὰ μετὰ τῶν ἑτερογενῶν πληθυντικοῖς συντάσσονται, μετὰ δὲ τῶν ὁμογενῶν καὶ ἀμφότερα ἑνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς.

(P. 60.) Πολὺς ἐπιῤῥεῖ τῶν τοιούτων ὄχλος] Sch. ἐπέρχεται. Ὄχλον οἱ Ἀτ7ικοὶ τὴν ὄχλησίν φασιν· ἡ δὲ θεία γραφὴ, τὸ τοῦ λάου πλῆθος· ἐνταῦθα δὲ τὸ πλῆθος σημαίνει. — Moschopulus fere similia habet eclog. in ὄχλος. Confer Mœrin p. 289. et PIERSONUM. In hoc nostri loco WYTTENBACHIUS Epist crit. p. 14. Platonicam imitationem indicavit e Phædro p. 337 B. Sic enim Philosophus: καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων καὶ Πηγάσων. Ibidem plura de hac locutione notavit WYTTENBACHIUS, cum solita eruditione, quæ est infinita. Theocritus Adon. 59.

——ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ,

ubi videndus VALCKENARIUS p. 365 B. Longus IV. p. 120. πλῆθος τὸ λοιπὸν ἐπιῤῥεῖ θεραπόντων.

(P. 60.) φανερῶν πᾶσιν] Sch. γενομένων δηλονότι πραγμάτων.

(P. 60.) τὸ ἐκείνῃ ἱερὸν] BG et Oleariani duo, ἐν ἐκείνῃ. A ἐν inter lineas habet, ut glossema. — Ἐν commode potest abesse. Infra p. 104. ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ. Callimachus Hymn. Pallad. 18.

Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,

ubi vide ERNESTIUM. Aristides orat. sacr. t. I. p. 285. ἐδόκουν εἶναι Σμύρνῃ, ubi codex 1040. ἐν Σμύρνῃ: citra necessitatem. Adde Van Staverenum ad Cornelium Nepotem

p. 9. Plura hujus ἐλλείψεως exempla ex nostro allegavi supra p. 355. Ex aliis suppeditabit alia SCHRADERUS ad Mus. p. 276.

(P. 60.) ἐνεργὸν τῷ Πρωτεσίλεῳ] Sch. ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Πρωτεσίλεω. — Vit. Apoll. III. 10. p. 101. regio in qua multum agricolæ fuerant operati dicitur εὐδαίμων καὶ ἐνεργός.

(P. 60.) ἐπισημαίνει] Sch. διὰ σημείου τινὸς δείκνυσι.

(P. 60.) εὐμενῆ] Sch. ἀντὶ τοῦ φίλα.

(P. 60.) καλὸν.... ὀμνύναι τοιοῦτον ἥρω] Sch. τὸ ὄμνυμι συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ· ἔστιν ὅτε μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως τίθεται· ἤγουν ὄμνυμι κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ κατόμνυμι τοῦ Θεοῦ. — Grammaticus de constructione verborum ab Hermanno editus de emend. gr. p. 402. ὄμνυμι τὸν Θεὸν καὶ ὄμνυμί σοι εἰς τὸν Θεόν. — Claudianus in Rufin. I. 328.

« ...occisos *pulchrum jurare* parentes. »

(P. 60.) Ἢ ἀδικήσεις] Sch. ὄντως. — De hoc ἀδικεῖν usu Philostrato familiari confer quæ supra monui pag. 345.

(P. 60.) τόν τε Ἀμφιάρεων] Multa de Amphiarao collexit Barthius ad Statium Th. I. 399.

(P. 60.) ἐν σοφῷ ἀδύτῳ ἔχειν] Sch. θείῳ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ μαντείαν. — Ἄδυτον hoc sensu habet Noster Vit. Apollon. IV. 14. παρῆλθε καὶ ἐς τὸ τοῦ Ὀρφέως ἄδυτον. Heliodorus II. II. p. 67. τὸ ἄδυτον τὸ Πυθοῖ. Cæsar Bell. civil. III. 105. « In occultis ac reconditis templi, quo præter sacer- » dotes adire fas non est, quæ Græci ἄδυτα appellant. »

(P. 60.) Ἀμφίλοχον] Maximus Tyrius diss. 15. § 7. de dæmonibus: ὡς γὰρ εἶχον φύσεως, ὅτι περὶ γῆν ἦσαν,

οὐκ ἐθέλουσι ταύτης παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι. ἀλλὰ καὶ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται νῦν, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἰσχυρίζεται, καὶ Διόνυσος βακχεύει, καὶ Ἀμφίλοχος μαντεύεται. Aristides t. I. p. 45. Ἀμφιάραος μὲν γὰρ, καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται. De Amphilochi oraculo vide WYTTENBACHIUM ad Plutarchum S. N. V. p. 93.

(P. 60.) πλείω ἴσως ἢ ἐγὼ γιγνώσκων] Codices mei et Oleariani quidam γινώσκεις. Sed orationis nexus mihi, ut Oleario, destrui videtur, recepto γινώσκεις, nisi ante ponatur ὧν. Non potest γιγνώσκεις sibi statim adjungere Ἀμφίλοχον, cum τόν ΤΕ Ἀμφίαρεων, et Ἀμφίλοχόν ΤΕ pendeant omnino ab ἀδικήσεις. Γιγνώσκων et ἀπέχων eo modo juxta se posita sunt quem aperire tentavi p. 331. — Quæ hic habes verba, sæpius apud Philostratum reperias. Vit. Apoll. IV. 18. p. 156. περὶ τῆς τελετῆς πλείω ἢ σὺ γιγνώσκω. III. 16. p. 107. Τί δὲ ἡμᾶς πλέον οἴει σαυτοῦ γιγνώσκειν. Heroic. p. 140. Πλείω γιγνώσκοντα ἢ ὁ Χείρων. p. 144. Πλείω περὶ τῆς γῆς γιγνώσκων. Vit. Apoll. I. 4. μεμνῆσθαι χρὴ τοῦ Πρωτέως μάλιστα, ἐπειδὰν προϊὼν ὁ λόγος δεικνύει τὸν ἄνδρα πλείω μὲν ἢ ὁ Πρωτεὺς προγνόντα. Ubi legerem ἐπειδὴ — δεικνύει. Codex A ἐπειδὰν — δεικνύῃ. VIII. 7. § 2. p. 329. σὺ μὲν γὰρ ἐπαίνεσε, ὑπ' ἐμοῦ δὲ ἐγένετο οὗτος βασιλεύς· ξυλλήπτωρ ἔσται μοι τῆς ἀπολογίας, πολλῷ τἀμὰ βέλτιον ἢ σὺ γιγνώσκων. A legit... ὑπὲρ ἐμοῦ δὲ ἐγένετο. Οὗτος, ὦ Βασιλεῦ, ξυλλήπτωρ ἔσται... quod non editis prætulerim: ὑπὲρ ἐμοῦ omnino malum est.

(P. 60.) Μάρωνα δὲ τὸν Εὐάνθους] Sch. πῶς οὐκ ἔστι δυνατὸν νοῆσαι ἐνταῦθα τὸν Μάρωνα πατέρα τοῦ Εὐάνθους, ἀλλὰ υἱόν; ἐπειδὴ ἡ γενικὴ κλητικὴ ἐστι, καὶ δεσπόζει ἀεὶ ἡ γενικὴ

καὶ

καὶ οὐ δεσπόζεται. Τὸ κτῆμα τοῦ δεῖνός φαμεν, καὶ οὐχὶ τοῦ κτήματος ὁ δεῖνα, εἰ μή πως καὶ τὸ δεσπότης ἐπιτεθῇ. — Homerus Od. IX. 197:

> .... Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς,
> Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.

(P. 60.) ταῖς ἐν Ἰσμάρῳ ἀμπέλοις] Sch. Ἴσμαρος πόλις Θράκης· λέγεται δὲ Θρακία ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἕως τοῦ Μέστου; ἀπὸ δὲ τοῦ Μέστου ἕως τοῦ Αὐλῶνος λέγεται ἡ Μακεδονία. — Vini Ismarici meminit Archilochus in fragmento apud Synesium ep. 129. p. 265 C.

> Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ οἶνος
> Ἰσμαρικὸς.........

Ubi codices opportune mihi obtulerunt ἐν δορὶ δ' οἶνος. Et quod ἡδυοίνους vocat, facit ad Homeri mentem qui vinum a Marone datum Ulyssi ἡδὺν dicit Od. IX. 197. 205.

(P. 60.) κυκλοῦντα] Sch. λακκίζοντα.

(P. 60.) ἀναπνέων πόνηρόν τι καὶ οἰνῶδες] Sch. ἀναπνέων· τὸ ἆσθμα ἀναπέμπων. — ABCDEI πόνηρόν τε quod minus placet. Infra p. 66. Φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον, ubi eadem varietas notabitur. Et sic p. 148. Θεῖόν τι ἡγούμενοι καὶ χρησμῶδες, ubi codex Θεῖόν τε.

(P. 62.) ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτεινε] Locus est in Iliade 10. 495.

(P. 62.) Ῥοδόπην] Sch. ὄρος περὶ τὴν δύσιν, καὶ Αἷμος πλησίον ἕτερον.

(P. 62.) θαυμαστὰ ᾄδουσιν] Sch. ᾄδουσιν· ἢ τὸ ψάλλειν· ἢ τὸ φημίζειν· καὶ αὐτὸ ἁπλῶς λέγειν. — Similia Moschopulus in eclogis. Vide de ᾄδειν quæ supra notavi p. 338. BCEGHI et Oleariani duo θαύματα. F ᾄσματα.

(P. 62.) ἐκπονεῖν] Sch. ὅπλα μεταχειρίζεσθαι.

(P. 62.) καὶ θήρας ἅπτεσθαι] Sic p. 140. θήρας τε γὰρ ποικίλης ἥπτετο. p. 86. ἔργων θαλαττίων ἥπτοντο. p. 96. ἔργα τε ἂν γεωργίᾳ ἅπτεται.

(P. 62.) τοῦ θηρᾷν] Sch. θηρεύω καὶ θηρῶ· ἐκ τοῦ θηρεύω τὸ θηρευτὴς, ἐκ δὲ τοῦ θηρῶ, ποιητικῶς μὲν τὸ θηρατὴρ, κοινῶς δὲ τὸ θηρατής· τὸ δὲ θηρῶμαι παθητικῶς ἐπὶ πράγματος τίθεται, οἷον θηρῶμαι δόξαν, θηρῶμαι τιμήν. — Moschopulus eadem tradit eclog. in θηρῶμαι. — Elegantissimum hunc usum τοῦ θηρᾶσθαι, vel θηρεύειν ad res metaphorice translati, occasione data, illustrabo. Libanius in oratione quam edidit REISKIA Lipsiæ 1775. p. 5: τοῖς ἐπαίνοις θηρεῦσαι μητέρα. Lucianus Dialog. Meretr. VI. ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἓν τοῦτο θηρᾶται. Euripides Orest. 561.

..... μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμενος.

Bacch. 451. 677.

Τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρωμένας.
Θηρᾷν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας.

Philostratea dabit index Olearianus. Plura exempla τῶν θηρῶμαι, θηρεύομαι et aliorum similium verborum ad res amatorias, et in genere ad res bonas et jucundas translatorum, indicabunt WYTTENBACHIUS epist. critic. p. 52. Van Heusdenus specim. crit. in Platonem p. 88. Schraderus ad Mus. p. 254. Abreschius Lect. Arist. p. 286. Hac metaphora latini quoque sunt usi. Horatius I. epist. 19. 37.

« Non ego ventosæ plebis suffragia *venor* ».

Ovidius A. A. I. 253:

« Quid tibi fœmineos cœtus, *venatibus* aptos,
. . » Enumerem? »

Adde ibidem 263. 270.

(P. 62.) τὰς δορκάδας] De veterum δορκάδι confer CORAYUM in notis eruditis ad Theophrastum p. 192.

(P. 62.) κατὰ δύο ἢ τρία] Sch. γράφουσι τοῦτο καὶ σύνδυο καὶ σύντρια. — σύνδυο καὶ σύντρεις dixit Plutarchus S. N. V. p. 104. σύνδυο Aristides in Min. p. 13. Athenæus VII. c. 15. de Alphestis piscibus: φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σὺν δύο. Sic edidit SCHWEIGHÆUSERUS e codicibus, cum ante esset σύνδυο: in quo forte lapsus est vir eruditissimus. Σύνδυο, σύντρια non σὺν δύο, σὺν τρία scribendum esse monet, post VALCKENARIUM, HEINDORFIUS ad Hipp. Maj. p. 127. In Synesio Calv. p. 63 B ἤδη δὲ σὺν δύο, ubi codex 1038. legit ἤδη δὲ καὶ σύνδυο.

(P. 62.) θύεσθαί τε οὐδενὶ δεσμῷ ξυνεχόμενα, καὶ παρέχειν τῇ μαχαίρᾳ ἑαυτά] Sch. γράφεται καὶ ἱεροπαρέχειν. — Scripsi τε cum codicibus et editionibus, præter Olearianam. Olearius, nescio quid volebat, conjiciens δὲ et textui inserens. — Simile portentum infra legitur p. 254. de victima quæ in sacrificiis Achilli peractis αὐτόματον τῷ βωμῷ προσιέναι. Apollonius Dyscolus hist. comm. 12. narrat, Halicarnassi cum festum Jovis Ascræi agebatur, ἀγέλην αἰγῶν ἄγεσθαι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἵστασθαι· τῶν δὲ κατευχῶν συντελεσθεισῶν προβαίνειν μίαν αἶγα ὑπὸ μηδενὸς ἀγομένην καὶ προσέρχεσθαι τῷ βωμῷ, τὸν δὲ ἱερέα λαβόμενον αὐτῆς καλλιερεῖν.

(P. 62.) λοιμοῦ ἐρύκειν τοὺς ὅρους] Sch. ἀπαλλάττειν· ὤφειλεν εἰπεῖν ἐρύκειν τὸν λοιμὸν τῶν ὅρων.

(P. 62.) αἱ κῶμαι] Sch. χωρία. — F absurde αἱ μοῦσαι.

(P. 62.) ὧν αὐτὸς ἀπέκλεισε] A ὧν ἀπέκλεισεν αὐτός.

(P. 62.) εἶναί τι ἡγούμεθα] Codices mei habent εἶναί τι quod vitiosum est; et sic prave edebatur ante Olearium qui recte e Laudiano restituit εἶναί τι, quod unice verum est. Vide de hoc trito loquendi modo Gottleberum ad Menexenum p. 57. et ind. in τίς. Lamb. Bosium exercit. philol. p. 54. Heynium ad Epictet. c. 24.

(P. 62.) πορευόμενοι] Sch. γράφεται, ἐπειγόμενοι.

(P. 62.) εἰργασμένους] Sch. πράξαντας.—BG et Olearianorum unus ἐργασαμένους.

(P. 62.) ἀτιμάζοιμεν] Sch. ἀτιμάζω τὸ παραβλέπω, τὸ ἄτιμον ἡγοῦμαι· ἀτιμῶ δὲ τὸ ἄτιμον καθιστῶ.—Sic in fragmento lexici græci quod ex Augustana Bibliotheca protulit Hermannus de emend. gramm. gr. p. 340. ἀτιμάζω τὸ περιφρονῶ παρὰ Λιβανίῳ· « μὴ ἀτίμαζε τὸν γάμον· » ἀτιμόω δὲ ἀτιμῶ, τὸ ὑβρίζω. Confer Suidam in Ἀτιμάζω.

(P. 62.) κεκομψευσμένην] Sch. κατὰ κόμπον λελεγμένην.

(P. 62.) Μετὰ σοῦ λοιπὸν, Ἀ., τάττω ἐμαυτὸν] Sch. συναριθμῶ.—Aristides I. p. 80. ἐγὼ δ' οὖν πέμπων καὶ ΤΑΤΤΩΝ ΕΜΑΥΤΟΝ εἰς τοὺς οἰκείον τὸ συμβεβηκὸς νομίζοντας. Noster vit. Apoll. VI. c. 16. ἐστρατευόμην ὁμοῦ τοῖς γυμνοῖς, οἷον ψιλοῖς τισὶν ἢ σφενδονήταις ἐκείνοις ΕΜΑΥΤΟΝ ΣΥΝΤΑΤΤΩΝ.

(P. 62.) οὓς ἔφασκες] Supra p. 10. καὶ οἱ συστρατιῶται δὲ αὐτοῦ κτλ.

(P. 62.) τὸν μάχιμον τρόπον] Sch. κατὰ τὸν μ. τ.

(P. 62.) δι' αὐτοῦ ἐλέγχειν] Sch. διὰ μέσου τοῦ πεδίου περιέναι.

(P. 64.) Ὁρῶνται δὴ] Δὴ abest aDEF.

(P. 64.) θεῶνται] Sch. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ φαίνονται, ὁρῶνται.—Passivum θεάομαι non facile obvium est in scriptoribus bonæ notæ, activum θεάω rarius etiam. Nicephorus in onirocritico p. 16.

Ὄφις ΘΕΑΘΕΙΣ ἐν κλίναις, εὐπραγία.

Apud Synesium de Regn. p. 14 B. Calvit. encom. p. 70 A. insomn. p. 140. B. Themistium or. III. p. 44 B. invenio activum imperativum θέα, quod vix ferendum puto in Atticistis illis elegantissimis. Optima est, mea quidem sententia, Nicephori Gregoræ Synesiani Scholiastæ observatio p. 391 B. Θέα] γράφεται ΘΕΩ, ὃ καὶ κρεῖττον τοῦ ΘΕΑ, ταὐτοσήμαντον ὄν. Petavius not. p. 9. hæc ait *imperite* esse scripta, nescio an imperitior ipse. Nam θεῶ longe melius est, et cum se invenisse testetur Nicephorus, recipiendum est omnino. Talia activa infimum redolent ævum, et in his accuratissimis sophistis istas maculas a librariis adspersas credendum est. Πολυζωὴς Κοντοῦ, ἄλλος Ὅμηρος, si Gratiis placet et Musis, dixit θέαι quod habeat secum servetque.—Vide Hemsterhusium Plut. p. 366. Valckenarium Adoniaz. p. 179 A.

(P. 64.) ἐπὶ κακῷ τῆς γῆς] Noster vit. Apoll. III. 2. φαρμάκοις ἁλῶναι ὅσα ἐπὶ κακῷ πίνεται. Plato leg. IX. p. 854 D. οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίγνεται οὐδεμία, γιγνομένη κατὰ νόμον. Adrianus Rhetor in declamatiuncula: ἁλοῦσά τις γυνὴ φαρμακείας κτλ. (nam sic legendum est e codice 1032. Allatio excerpt. p. 238. τις γυνὴ omittente): οὐ τὰς κεκτημένας τὴν τέχνην ὁ νόμος, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ κακῷ χρησαμένας ἀπαιτεῖ τιμωρίαν. Idem codex τιμωρίας. Et sic dicunt ἐπὶ ἀγαθῷ.

Noster vit. Apollon. III. 33. p. 124. εἶδε τὴν ξυνουσίαν αὐτῷ τὴν πρὸς σὲ μὴ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ ἑαυτοῦ ἐσομένην. Antoninus Liberalis c. 21. ὄρνις ἐπ' οὐδενὶ φαινόμενος ἀγαθῷ. Has formulas græcas cum latinis paribus confert CORTIUS ad Sallustium Catil. 51. 32. p. 316.

(P. 64.) κεκονιμένοι] Sch. κόνιν ἔχοντες ἐφ' αὐτῶν.

(P. 64.) πλέῳ] Sic rescripsi pro πλείοι. Nihil mutabant codices, sed affirmare ausim πλέῳ dedisse Philostratum, πλείοι librarios. Qui scribit Πρωτεσίλεως, Ἀμφιάρεως et sexcenta alia Attica, non debuit scribere πλείοι.

(P. 64.) κατακλυσμούς] Sch. κλυδώνιον, τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ὃ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ εὐδίας οὔσης ἐπικλύζεται — Hoc scholium est mutilum, et quæ præcedebant perierunt. Agebatur, ut videtur de synonymia vocum κατακλυσμός, κλύδων, κλυδώνιον et aliarum fortasse. Moschopulus eclog. hæc et alia habet ampliora in κλύδων et κλυδώνιον.

(P. 64.) ἀγαθὰς ἤδη ἄγουσι τὰς ὥρας] Sch. ἀντὶ τοῦ διέρχονται τὸν ἐνιαυτὸν ἀβλαβῶς.

(P. 64.) σφάττουσιν] Sch. θύουσιν.

(P. 64.) οἱ νομεῖς] Sch. νομεὺς, γενικόν.

(P. 64.) ὁ μὲν ἄρνα] Sch ὁ ποιμήν.

(P. 64.) ὁ δὲ ταῦρον] Sch. ὁ βουκόλος.

(P. 64.) ὁ δὲ πῶλον] Sch. ὁ ἱπποφορβός.

(P. 64.) περὶ τὰς ἀγέλας γίγνονται] Sch. κατὰ τὰ ἀ — B. κατὰ τὰς ἀγέλας et pro scholio habet περί.

(P. 64.) ἀναφορήσαι σφᾶς] Sch. ἀφανίσαι αὐτάς. Συμφορῶ τὸ συναθροίζω, καὶ συμφόρημα ἡ συναγωγὴ, ὥς φασιν, συμφό

ῥημα τῶν ἀγαθῶν· διαφορῶ δὲ τὸ διασκορπίζω καὶ ἀναλίσκω, ὥς φασι, διεφορήθη ὁ νέκυς, τουτέστι ἡ νεκρικὴ ὕλη λεπτυνθεῖσα ἀνάλωται. — Heringa observat. p. 67. malebat διαφθορῆσαι ab Ionico διαφθορέω pro διαφθείρω: sed in addendis ipsum emendationis pœnituit (et recte quidem, nam omnino fuit importuna et inutilis), contulitque Horatianum versiculum

« Post insepulta membra *different* lupi. »

(P. 64.) οὐδὲν νέμει περὶ τὸ σῆμα οὐδείς] Sic codices et editiones, excepta Oleariana, quæ οὐδὲ νέμει habet, vitio typographico, ut mihi quidem videtur.

(P. 64.) περιστάντες] Sch. κυκλώσαντες.

(P. 64.) τὸν ἥρω ἐκάλουν] Edebatur τὸν ἥρωα ἐκάλουν. Reposui ἥρω ex usu Philostrati. Sic enim semper, verbi causa, p. 42. 60. 62. 66. 76. 222. etc.

(P. 66.) Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε] AB addunt Homerici versus Il. O. 727. ultimum hemistichium,

——— βιάζετο γὰρ βελέεσσιν.

quod et in Laudiano invenit Olearius. Sed nihil mutandum esse satis patet ex sequentibus: ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟ ΕΠΟΣ αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει....· Rem eleganter narravit poeta anonymus Anal. t. 3. p. 248. CCCCLVI.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀτυμβήτοιο παρέστας
 Φρὺξ ἐπέων δεδαὼς ἦρχεν ἐπεσβολίης,
ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚΕΤ' ΕΜΙΝΝΕΝ· ὁ δ' ἀντιγέγωνεν ἔνερθε·
 Μίμνειν δ' οὐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

(P. 66.) ἐπεῤῥαψῴδει] Sch. κατ' αὐτοῦ ἔλεγεν.

(P. 66.) φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον] Sch. ὄρθιον· μέγα. — F non τι sed τι habet. Confer not. p. 417.

(P. 66.) *δουπῆσαι τοῖς ὅπλοις, οἷον..... εἰώθει*] Schol. *ποιὰ φωνή.* — Frequenter apud Homerum Ajacem *δουπῆσαι* notat Olearius. Et sic infra p. 88. in pugna adversus Mysos, *μετὰ τῆς αἰχμῆς πρὸς τὴν ἀσπίδα ἐδούπησεν*: ubi vide notam. Ingeniose Scopelianus sophista, narrante nostro, (Soph. I. 21. § 5. p. 520.) cum aliquis *τυμπανίζειν* eum diceret, *λαβόμενος τοῦ σκώμματος, τυμπανίζειν μὲν, εἶπεν, ἀλλὰ τῇ τοῦ Αἴαντος ἀσπίδι.*

(P. 66.) *Τὸ μὲν δὴ κακοδαιμόνων ἐκείνων πάθος, οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ Τρῶες..... ὅτις, ἐξεπλάγησαν*] Sch. *πάθος, τὸν φόβον ὃν ἐφοβήθησαν.* — Distinctionem quam exhibui post *πάθος*, ut sit absolute positum, subaudita præpositione, obtulerunt mihi editores omnes, præter Olearium qui scripsit: *τὸ μ. δ. κ. ἐκ. πάθος οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ Τρ.* Hæc ratio mihi minus apta et concinna videbatur. Latina jam video non esse satis diligenter facta. *Εἰ* post verba mirandi frequentissime occurrit. Athenæus XIII. 35. *οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν εἰ ἐξ ἀκοῆς τινὲς ἐράσθησάν τινων.* Confer SCHÆFERUM ad Long. p. 330.

(P. 66.) *ᾤχοντο φεύγοντες*] Sch. *ἀπῆλθον φ.* — Hunc pleonasmum Atticis familiarem esse docet Suidas: *Ἀπιὼν ᾤχετο, φεύγων, ἀποδιδράσκων..... συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.* Confer Fischerum ad Phœdon. p. 487.

(P. 66.) *τὴν παροινίαν*] Sch. *ὕβριν.* — Suidas: *Παροινίας, ὕβρεις.* Confer interpretes Thomæ p. 693.

(P. 66.) *πέρυσι μειρακίου τινὸς*] ABDE hunc verborum ordinem dederunt, et recepi ut concinniorem edito *μειρακίου τινὸς πέρυσι*: nam *πέρυσι ἦν* ingrato sono hiabant. F *μειρακίου τινὸς* omisit.

(P. 66.) ὥρμησεν ἐπὶ τὸ μειράκιον αὐτὸς] ABCDEFG et Baroccianus ὥρμησε μὲν ἐπὶ τὸ μειράκιον, omisso αὐτός. Reliqui αὐτὸς, nam in narratione sequenti videbimus *ipsius* Hectoris partes fuisse non exiguas.

(P. 66.) ἐκπεπληγμένῳ] AC ἐκπληττομένῳ.

(P. 66.) ἀλλ' ἀφανὴς ἐστι τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις] Ἐκεῖ abest ab ABCDEFG et a duobus Olearianis. Servavi quod ederetur, deleri facile passurus; nam glossam sapit. Adscribam locum Maximi Tyrii diss. 15. § 7. huc adprime idoneum, diss. 15. § 7 : Ὁ δὲ Ἕκτωρ κατὰ χώραν μένει, ὡς ὁ Ἰλιέων λόγος, καὶ φαντάζεται πηδῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, καὶ ἀστράπτων· ἐγὼ δὲ τὸν μὲν Ἀχιλλέα οὐκ εἶδον, οὐδὲ τὸν Ἕκτορα.

(P. 68.) ἀτεχνῶς κεῖται] Sch. φανερῶς, κυρίως τίθησιν.

(P. 68.) οὐδ' ἀκούειν ἀξιῶ οὐδὲν] D οὐκ ἀκούειν.

(P. 68.) τοιοίδε καὶ τοσοίδε] Sch. τοιοίδε, ἐπὶ ποιότητος· τοσοίδε, ἐπὶ ποσότητος.

(P. 68.) ἔρεισμα μὲν τῆς Τροίας] Dictum videtur ad imitationem Pindari qui in loco nobilissimo Athenas vocavit ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος. Confer Lyrici fragmenta p. 74. Heyn. Gregorius Naz. p. 286 D. Basilium vocat πίστεως ἔρεισμα. Similia collegit Klotzius Tyrt. p. 116.

(P. 68.) ἵππους δὲ ξυνεῖχε τέτταρας, ὃ μηδεὶς τῶν ἡρώων ἕτερος] Sch. ξυνεῖχε· ἐκράτει, τουτέστι ἐπὶ τεθρίππου ἐπέβαινεν. — Scilicet in acie, ante Hectorem, quadrigis non utebantur, sed jam tempore Thebani belli in *agonibus* quadrigæ notæ erant. Testis ipse noster in Iconum Pelope 1. 17. p. 788. τὸ δὲ (ἅρμα) ἵππων ξύγκειται τεττάρων, τουτὶ γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὔπω ἐθαρσεῖτο, οἱ δὲ ἀγῶνες ἐγίνωσκόν τε αὐτὸ καὶ ἐτίμων. Confer VALCKENARIUM ad

Phoen. 44. infra p. 88. videbimus τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας.. . τὸν τοῦ Ἕκτορος τρόπον ἀπὸ τεττάρων μαχομένους ἵππων. — Cæterum de quadrigarum inventore et usu non plane liquet. Conferant qui plura de his nosse cupiunt, scriptores de re vehiculari veterum.

(P. 68.) κατεπίμπρα] In A κατεπίμπρα, sic a prima manu. C κατεπίμπρα. B κατεπίμπρη, cum DEFG. Servavi κατεπίμπρα, ab Oleario e duobus codicibus editum pro aliarum κατεπίμπρη.

(P. 68.) ἐφορμῶντάς τε] Sic BC et alii cum Olearianis, unice verum. Ante Olearium δὲ male edebatur.

(P. 68.) ξυνταττομένους ἐπ' αὐτὸν) κἂν ἐροίμην γέ τι, κἂν ἀκούσαιμι χαίρων] Edebatur : οὐκ ἂν ἐροίμην γε; τί δ' οὐκ ἂν ἀκούσαιμι χαίρων; variatur in codicibus : A κἂν ἐροίμην δέ τι· κἂν ἀκούσαιμι χαίρων, εἰ μὴ διαπηδώης..... et sic B in quo pro δὲ est γε. C τί οὐδ' ἂν ἀκούσαιμι.... D .... γέ τι· κἂν ἀκούσαιμι χ. — EF κἂν ἐροίμην γέ τι κἂν, ἀκούσαιμι χ. — I ἐροίμην γε (sic) οὐδ' ἂν ἀκούσαιμι χ. Secutus fui lectionem codicis A, δὲ cum B et aliis in γε mutato; structura loci videtur facilior, et aptior dispositio.

(P. 68.) εἰ μὴ διαπηδώης αὐτά] Sch. παρατρέχοις. — Noster Apoll. vit. VI. 35. p. 273. μήτ' ἂν διαπηδῶντες φαινοίμεθα λόγον.

(P. 68.) Τὸ γὰρ ἐν Ἰλίῳ ἄγαλμα] BCDGHI cum Olearianis γὰρ omittunt, quod sane posset abesse sine sententiæ damno. Olearius proposuit γοῦν. Loquitur Noster de Hectoris statua infra p. 180. egregiusque legitur Synesii locus Calvit. p. 82. C. εἶτα εἰς Ἴλιον γε-

γεῖας, εὐθὺς εἰσιόντι πᾶς Ἠλεῖος ἡγεῖται τὴν ἐπὶ τὸν νεὼ τὸν Ἐκδόριον, οὗ τὸν Ἀνδρίαντα πρόχειρον μὲν ἰδεῖν· ἐπέρχεται δὲ τοῖς ἰδοῦσιν εἰπεῖν ὡς ἐπ' ἐκεῖνον κατεσκευάσθη τοῦ σχήματος, ὥσπερ (malim ὥσπερ cum codice parisino 1038) ἔχων ἐπείδεσι τἀδελφῷ τὸ κάλλος τὸ ἐπιπρέπον, τὴν τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν. Hæc confirmant et explicant quæ mox habet Noster : καὶ ἡ ὥρα μετ' εὐδαιμονίας κόμης.

(P. 68.) ἱμείρῳ ἀνθρώπῳ] Sch. ἔρωτι.

(P. 68.) πολλὰ ἤθη ἐμφαίνει] Sch. ποικίλα εἴδη δεικνύει. — « Recte huc quis advocarit ea quæ de Atheniensium » *demo* a Parrhasio picto, vel de Paride Euphra- » noris πολλὰ ἤθη ἐμφαίνοντα Plinius adnotavit (H. N. » XXXIV. § XIX. 16. et XXXV. § XXXVI. 5.) : quæ » nuper ab Neotericis quibusdam subtilioribus, ut falsa » et contra naturam rerum excogitata traducebantur. » VISCONTI. — De sensu τοῦ ἤθη confer elegantissimum BASTII specimen Aristæneum p. 30.

(P. 68.) θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ] Vit. Apoll. VII. 19. ἐμοὶ γὰρ.... ἦν..... θεούς τε θεραπεύειν ΞΥΝ ΟΡΘΩι ΛΟΓΩι, βαδίσαντα ἐς ἤθη ἀνθρώπων θεοφιλεστέρων ἢ οἱ ἐνταῦθα. Codex A pro βαδίσαντα habet βαδίσαντι, utraque lectione æque bona, ut videtur, et οἱ omittit. Athenæus IX. 39. περιττῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τοὔνομα.

(P. 68.) φρονηματώδης δοκεῖ] Sch. ἐπηρμένον. — F pro δοκεῖ habet ἐστί.

(P. 68.) ξὺν ἁβρότητι σφριγῶν] Sch. ἀκμάζον. — Philostratus junior Icon. 14. p. 885. βραχίων ξυνὰν ἁπαλότητι σφριγῶν. Morellus pro vulgato φρυγῶν rescripsit σφυγμῶν quod recepit Olearius. Ego φρυγῶν quoque inveni in codice 1760. JACOBSIUS Exercit. II. p. 135. propo-

nit ξυνὰν ἁπαλότητι σφριγῶν τι quod vero proximum est. Sed Heroicorum locus veram omnino lectionem indicat ΞΥΝ ΑΠΑΛΟΤΗΤΙ ΣΦΡΙΓΩΝ. — De voce σφριγάω lege eruditam RUHNKENII notam ad Tim. p. 244.

(P. 68.) Ἔστι δ' οὕτω τοι ἵμερον] Edebatur οὕτω τι, sed Baroccianus οὕτω τοι quod recepi. Hanc lectionem firmat Thomas Magister, cujus hæc sunt verba p. 665. γίνωσκε δὲ, ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοὶ ἢ δή ἢ δῆτοι θήσεις, ὡραϊσμὸν ἐργάσῃ λόγου. Φιλόστρατος· οὕτω τοι ἵμερον: locum nostri respiciens, quem indicare neglexerunt interpretes.

(P. 68.) τὸν θνατὸν ἐπιστρέφεσθαι θίγειν] Sch. ψαύειν αὐτοῦ. — C θήγειν. Iotacismus.

(P. 68.) ἐν περιβλέπτῳ] Sch. ὑψηλῷ τόπῳ.

(P. 68.) πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα] Sch. πολλὰ ἐργάζεται ἀγαθὰ, ἀντὶ τοῦ πολλὰς εὐεργεσίας δείκνυται εἰς ἕκαστον ἰδικῶς, καὶ αὖθις εἰς τὸ κοινόν. — De ἐς ἕνα confer GRÆVIUM ad Lucian. Solœc. t. 9. p. 491.

(P. 68.) ἀγῶνα θύουσιν] Sch. τουτέστι ἀγωνίζονται ἀγῶνα ὃν δὴ ἀντὶ θυμάτων φέρουσιν αὐτῷ.

(P. 68.) θερμὸν οὕτω καὶ ἐναγώνιον] Noster in sophistis I. 25. § 10. ἡ δὲ ἰδέα τοῦ Πολέμωνος λόγων ΘΕΡΜΗ ΚΑΙ ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ καὶ τορὸν ἠχοῦσα. Supra habuimus p. 54. Ἀχιλλῷον ἐναγώνιον.

(P. 70.) προφέρον αὐτῷ τάς τε ἕλξεις] Sch. ὀνειδίζον. — Morelli margo: γρ. αὐτοῦ. Sed αὐτῷ locum servare debet. Προφέρειν dativum postulat. Confer Budæum comment. ling. gr. p. 414. — Icon. II. 2. p. 812. ΕΛΞΕΙΣ ΕΚΤΟΡΟΣ. Sophocles in cantu Lyrico El. 863. de Oreste loris equorum sectilibus raptato, dixit:

Τμητοῖς ΟΛΚΟΙΣ ἐγκύψαι.

(P. 70.) Αἴαντος λίθον] Vide Septimium II. 43.

(P. 70.) ἀλλὰ ἵπποι] Vide Septimium III. 10.

(P. 70.) μετὰ τὴν κόμην] Modo vidimus Hectoris statuam pulchram esse μετ' οὐδεμιᾶς κόμης. — In μετὰ τὴν κόμην græcismi quamdam non vulgarem elegantiam animadvertere operæ pretium est, aliis etiam in locis apud nostrum obviam. Apoll. vit. VII. 22. p. 302. τὴν Λευκοθέαν ποτὲ κρήδεμνον Ὀδυσσεῖ δοῦναι ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΑΥΝ, ἧς ἐκπεσών... ἀνεμέτρει ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ τοῦ πελάγους. Lege τὸ πέλαγος ut est e correctione in codice A. Icon. II. 7. p. 821. Οἴχεται γὰρ τοῦτο αὐτῷ (ἡ κόμη τῷ Ἀχιλλεῖ) ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ. Sophist. II. 29. p. 621. τὸν Ἀριστείδην Ἀθηναῖοι ᾄδουσι μετὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν φόρων, καὶ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ, ἐπανελθεῖν σφίσιν ἐν τῷ προτέρῳ τρίβωνι: Cæterum ἐπανελθεῖν quod bene ex S edidit Olearius pro ἐπανελθών, dedit mihi meus A. Longus IV. p. 125. δεῖται...... μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης ΜΕΘ' ΗΝ τεθνήξεται λιμῷ. Polemo Athenæi IX. c. 40. οὐ πρότερόν τι, φησὶ, τροφῆς μεταλαμβάνει (ὁ Πορφυρίων), εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον, ΜΕΘ' ΟΝ κονισάμενος λούεται. Gesnero et viro eruditissimo SCHWEIGHÆUSERO μεθ' ὃν displicuit, et locum uterque emendationibus tentavit quibus non indigere videtur mihi, et, ni fallor, videbitur iis qui adlata legerint exempla. — Hæc SCHWEIGHÆUSERO a me transmissa, locum invenerunt in *addendis* ad Athenæum t. 8. p. 470. Vir doctissimus loca quæ ad Polemonis vindicationem adtuleram non satis idonea putavit, et καὶ τὰς νήσους mutandum proposuit in κατὰ τὰς νήσους, quæ conjectura venerat etiam in mentem HUETIO. Sed codices quos contuli 1696. et 2760. nihil variant.

(P. 70.) ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ] Hæc est Homerica traditio quam et alibi Noster sequitur. Locum supra citabam ex Iconibus p. 821. Sed negat hæc esse vera Achilles ipse cum Apollonio Tyanensi colloquens, IV. 16. p. 152. τὴν μὲν δὴ κόμην οὐδὲ κείρασθαί ποτε ἔλεγεν, ἀλλὰ ἄζυλον φύλαξαι τῷ Σπερχειῷ. Et jam tali doctore fretus Apollonius VII. 36. p. 315. Homeromastiga agit : ὡς σφόδρα ἄν μοι δοκεῖς τὰς Ἀχιλλείους κόμας ὀλοφύρασθαι, Πατρόκλῳ τμηθείσας, ΕΙ ΔΗ ΕΤΜΗΘΗΣΑΝ. Ad hæc loca confer Olearium.

(P. 70.) ἐμφορηθὲν] Sch. πληρωθέν.

(P. 70.) ἐξήλασεν] Sch. ἐξῆλθεν.

(P. 70.) ποταμὸς οὕτω βραχὺς, ὡς μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι] In A inter ποταμὸς et οὕτω spatium est erasum. C ποταμὸς ποτέ μὲν οὕτω β. Αὐτοῦ quod primum in A fuerat omissum, dein fuit superscriptum : abest a C. Τῇ non habent BDE.

(P. 70.) αἴρεται] Sch. ὑψοῦται.

(P. 70.) ὁπλίτης ἡγεῖτο] Sch. προηγεῖτο. — Edebatur ἡγοῖτο. Rescripsi ἡγεῖτο cum ABD, et sine codicibus rescripsissem. Nam ἡγοῖτο loci structuræ repugnat, et iotacismum parentem habet; suadebat id insuper Scholiastæ nota.

(P. 70.) τῇ φωνῇ] B sine τῇ.

(P. 70.) ἐπιστρέφειν] Sch. ἐπάγειν.

(P. 70.) ἤλαυνεν] Sch. ἐπορεύετο.

(P. 70.) ἵππων οὐ μεγάλων] Eadem elegantia ac infra p. 138. ἐν πορθμείῳ οὐ μεγάλῳ. p. 166. Ὀδυσσεία οὐ μέγαν.

(P. 70.) ὑπολαβὼν] Sch. ὑποκάτω αὐτοὺς λαβών.

(P. 70.) βοῶντί τε καὶ ξυνιέντι] Sch. ξυνιέντι· αἴσθησιν λαμβάνοντι. — Τε abest a D.

(P. 70.) ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἤθη] Ἤθη hoc sensu valde placebat Philostrato. Infra p. 104. οὔτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐς ἤθη τοιαῦτα. p. 258. ἀπελθόντας τε ἐς ΗΘΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΣ. vit. Apoll. V. 24. p. 206. φοιτήσειν αὐτὸν ἐς τὰ ἤθη τὰ αὐτῶν ηὔχοντο. VI. 4. p. 233. ἐπορεύοντο ἐπὶ καμήλων ἐς τὰ τῶν Γυμνῶν ἤθη. Sophist. II. 5. §. 2. p. 571. ἀφίκετο γὰρ καὶ ἐς τὰ τῶν Γυμνῶν ἤθη. 29. p. 621. ἀφίκετο ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἤθη. Vit. Apoll. II. 14. p. 65. de Leænis quæ amore lymphatæ Pardis se præbent ineundas: τὰς δὲ γαστέρας ὥραν ἀγούσας, ἀναφεύγουσιν ἐς τὰ ὄρη, καὶ τὰ τῶν Παρδάλεων ἤθη στικτὰ τίκτουσιν, ὅθεν κρύπτουσιν αὐτά...vertitur: « *et Pardorum more* maculosos pariunt catulos, unde « eos occultant. » Sed legendum omnino: ἀναφεύγουσιν ἐ. τ. ὀ. κ. τ. τ. παρδάλεων ἤθη. Στικτὰ γὰρ τίκτουσιν... *fugiunt in montes et Pardorum cubilia. Maculosos enim catulos pariunt.* Γὰρ obtulit opportune codex A. Ἤθη et ἔθη permutantur. Vit. Apoll. VII. 19. βαδίσαντα ἐς ἤθη ἀνθρώπων. Sic Olearius recte restituit pro vulgato ἔθη, et hanc emendationem firmat codex A. Contra A male, ut videtur, habet ἐθῶν vit. Apoll. I. 40. ubi editur: ἀπήγοντο τῶν οἰκείων ἠθῶν ὑπὸ τοῦ βρώματος. Agitur de iis qui Lotum degustaverint. — De ἤθη confer Kœnium ad Gregor. p. 236. Græviumlect. Hes. c. 6.

(P. 70.) ἀνελέσθαι] Sch. λαβεῖν. — ἀναιρεῖσθαι vox de cadaveribus ad sepulturam tollendis propria. Vide Budæum Comment. p. 223. 224.

(P. 70.) ὅποι] Sch. γράφεται ὅπη καὶ πῶς, ὅπου. — Ὅποι servavi, cum plerisque exemplaribus. Cæterum has

voculas codices sæpius mutant. Conferre juvabit Thomam in ὅπου, DORVILLIUM ad Charit. p. 271.

(P. 72.) πονήρως ἐχόντων σφίσι τῶν προβάτων] Sch. κακῶς διακειμένων αὐτοῖς. — F πον. ἐχ. τ. πρ. σφίσιν. — Supra p. 64. dixit νενοσηκότων αὐτοῖς τῶν προβάτων, hic eodem sensu πονήρως ἐχόντων. Plenius Gregorius Naz. or. XIX. 303. D. ἔκαμνεν ἀῤῥωστίᾳ καὶ πονηρῶς (mallem πονήρως) εἶχε τοῦ σώματος. Artemidorus I. p. 9. ὅπως ἔχει τοῦ σώματος.

(P. 72.) πομπεύοντι] Sch. ἄτιμα πράσσοντι, ἀντὶ τοῦ παῤῥησίᾳ καὶ φανερῶς ὑβρίζοντι τὸν τῆς Τροίας ἥρωα.

(P. 72.) τίς ἂν ξυγγνώμη;] ἂν abest aBCDEF.

(P. 72.) Ἀσσυρίοις τι καὶ Τρωσὶ πόλεμός ποτε ἐγένετο] ABDEFGI et Oleariani Ἀ. ποτὲ καὶ Τρωσὶ πόλεμος ἐγένετο.

(P. 72.) ὡς τοὺς τῶν Τρώων] Sic omnes. Olearius ὥσπερ nescio qua auctoritate.

(P. 72.) Πεπονθέναι τι πρὸς τὸν Ἕκτορα δοκεῖς, ὦ ξένε] ABDE ὦ ξένε, δοκεῖς. — Locutio apud scriptores græcos frequentissima, et qua sæpius noster usus est. Vit. Apoll. I. 15. p. 18. μικροῦ μὲν ἐδέησε καὶ φωνὴν ἐπ' αὐτοὺς ῥῆξαι, παθών τι πρὸς τὰ τῶν πολλῶν δάκρυα. Male scribitur in Morelli et Olearii editionibus παθόντι. Plurimos nostri locos indicavit VALCKENARIUS ad Joh. Chrysostomum p. XXI. in cujus verbis, οὐδὲν οὐδέποτε πρὸς οὐδὲν ἀνθρώπινον πάθος ἔπαθεν, pro πρὸς οὐδὲν proponit πρὸς οὐδένα. Sed Chrysostomum πασχεῖν τι πρὸς πάθος τι bene dixisse, nec emendatione indigere, firmat nostri locus quem mox legemus p. 74. οὗτος ΕΠΕΠΟΝΘΕΙ ΤΙ ΠΡΟΣ ΤΟ τοῦ Παλαμήδους ΠΑΘΟΣ.

(P. 72.)

(P. 72.) διαφέρεσθαι] Sch. μάχεσθαι.

(P. 72.) τὰ τοῦ Αἴαντος] Sch. διηγήματα.

(P. 72.) ἐκβολὴν τοῦ λόγου πεποιῆσθαι] Sch. ἐκτροπήν. — Infra p. 232. habemus ἐκβολὰς τῶν λόγων. Vit. Apoll. v. 16. p. 200. οὐ μὴν ἄχαρις ἡ ἐκβολὴ τοῦ λόγου γίγνεται. Quem locum adduxit Toupius emend. iv. p. 213. ad Hesychii: Ἐκβολὴ λόγου· παρέκβασις, μετάβασις. Thucydides Thomæ magistro citatus in ἐκβολή, nec non Toupio alio emendationum loco iv. p. 251. dixit: τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ΕΠΟΙΗΣΑΜΗΝ.

(P. 72.) Ἐκεῖθεν γὰρ, Ἀμπελουργέ] Sch. ἐξέβημεν, ἤγουν ἀπὸ τῶν διηγημάτων τοῦ Αἴαντος. — E post ἐκεῖθεν addebat γὰρ, quod recepi. Corrige vitium typographicum.

(P. 72.) δοκεῖ] Sch. ἀρέσκει.

(P. 72.) Πρόεχε οὖν, ξένε] Olearius ὦ ξένε, quod cæteræ non habebant. — Juntina πρόεχε νοῦν, in qua tacita emendatione nec alias editiones nec codices habet consentientes. — προέχειν sine τὸν νοῦν minus quidem placebat Thomæ; sed hunc abunde refellerunt interpretes, de hac locutione disserentes. Adde Berglerum ad Alciphr. i. 32. Νοῦν omisit quoque Noster infra p. 80. προέχων δὲ ἀκροῶ.

(P. 72.) καθορμιζομένης] Sch. ἐλλιμενιζούσης. — Sic Aldus, Junta et Olearius. In aliis καθορμισαμένης, perpetua confusione. Confer Dorvillium ad Charit. p. 271.

(P. 72.) Αἰάντειον] Sch. σῆμα. — De hoc Ajacis tumulo lege *Le Chevalier*, *Voyage de la Troade*, *chap.* 18.

(P. 72.) τῶν ξένων] Sch. τῶν τῆς νεώς.

(P. 72.) ἤλυον] Confer supra p. 332.

(P. 72.) Ἐπιπλέας] Sch. ἐπιπλέων.

(P. 72.) μετάθεσθε] Sch. μεταλλάξατε. — C μετάθεσθαι, accentu vitium prodente. Olearius sustulit μὲν quod post μετάθεσθε edebatur, in nullo suorum codicum inventum. Cum nec invenissem ego, non revocandum duxi.

(P. 72.) μάλα ἐπιτηδείων] Unus Olearius μάλ' ἐπιτ.

(P. 72.) Ἀπολλώνιε] Sch. διέφθειρε.

(P. 72.) ἐχθρὸν εἷς] Εἷς hic potest esse *unus numero*, sed credo tamen eo modo dictum esse, quo Gallicé *UN ennemi*. Hunc idiotismum noverunt Græci. Ipse alibi Philostratus Apoll. II. 22. p. 76. ἀλλ' ἐγώ μέν σε φάσκοντα αὐτὸ γραφικόν τι καὶ χαλκευτικὸν ΕΝΑ ἄνδρα. Demoxenus Athenæi, I. 26.

— νεανίας τις ἐσφαίριζεν ΕΙΣ.

Longus 4. p. 106. κρεμᾷ γέροντα ἄνθρωπον ἐκ ΜΙΑΣ αἰγός. Ubi SCHAEFERUS consulendus p. 399. H. Stephanus in libello cui titulus : *Traité de la conformité, etc.* Hunc εἷς usum illustrat ; et addit : « Mais les Latins ne » mettent pas ainsi *unus* pour *aliquis*. En quoi s'abu- » sent plusieurs jeunes parleurs de latin. » Sed falsus est vir doctus. Nam Catullus 22 :

« Hæc cum legas, tum bellus ille et urbanus
» Suffenus, *unus* caprimulgus aut fossor
» Rursus videtur......

Terentius Andr. I. I. 90 :

« ...... interea inter mulieres
» Quæ ibi aderant, forte *unam* adspicio adolescen-
» tulam. »

Ubi vide Westerhovium. Adde SCHAEFERUM l. c.

(P. 72.) ἄδικον κρίσιν ἐφ' ἡμᾶς κρίνει] Sch. τεχνασάμενος καθ' ἡμῶν. — Al. ἐφ' ἡμῖν. — Hanc κρίσιν vocavit quoque ἄδικον Plato Apol. t. 1. Bip. p. 94: locus est pulcherrimus: ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδῃ καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, καὶ εἴτις ἄλλος τῶν παλαιῶν ΔΙΑ ΚΡΙΣΙΝ ΑΔΙΚΟΝ τέθνηκεν. Et Noster infra p. 138. Αἴαντα μὲν ἀπώλεσεν ΑΔΙΚΟΣ ΚΡΙΣΙΣ.

(P. 72.) νὴ τὸν ἥλιον] Sic vit. Apoll. II. 31. p. 83. οὐ χρηστῶς, μὰ τὸν ἥλιον. III. 28. p. 119. νὴ τὸν ἥλιον, ἔφη, φρέατος μεστὸς ἥκεις: ubi per solem jurant solicolæ. Sed hoc jusjurandum græcis etiam placuit, solem peculiari religione non colentibus. Videantur Phalaris ep. 137. p. 360. Archedicus Athenæi VII. 42. Callimachus epigr. 3. Alexis Athenæi IV. 59.

(P. 74.) ἐοικότα ἐς εὔνοιαν] Sch. ὡς ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος ἀπαιτοῦντα εὔνοιαν.

(P. 74.) ὅσοι δ' ἂν κοινωνήσωσι ξυμφορῶν.....] Eadem est Voltarii sententia Puc. IX.

Mais s'il advient après ce beau conflit,
Quelque accident, quelque triste fortune,
Quelque misère à tous les deux commune;
Incontinent le malheur les unit:
L'amitié naît de leurs destins contraires,
Et deux héros persécutés sont frères.

(P. 74.) καὶ εἴδωλον] ABCDEF καὶ omittunt.

(P. 74.) εὔνου δῆλα] D δῆλον — Sic.

(P. 74.) καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ] Edebatur καὶ ἄλλο ἄλλου. Sed codices Oleariani et mei omnes habent καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ, præter Θ. in quo ἄλλο τι., lapsu calami, pro

ἄλλοτι. Hanc lectionem revocavi quæ est codicum; alia videtur a correctore Aldi profecta. Forte pro ἄλλοτι ἄλλα, legendum ἄλλοτε ἄλλῃ. Vide Schæferum ad Long. p. 403.

(P. 74.) διαλλάττει] Sch. διαφέρει.

(P. 74.) ταὐτόν πού' ἐμοὶ πράττων]. Sic vit. Apoll. III. 14. p. 104. ὁ δὲ τῶν ἀνέμων πίθος, ταὐτὸν, οἶμαι, τῷ τοῦ Αἰόλου ἀσκῷ πράττει.

(P. 74.) ἐπιπονεῖ τι πρὸς τὸ τ. Π. πάθος] Confer not. p. 432.

(P. 74.) πρὸς ᾗ] Sch. πλησίον ἧς.

(P. 74.) λέγεται.... βεβλῆσθαι] Sch. καταλευσθῆναι τὸν Παλαμήδη ἢ ὁ Παλαμήδης. — Βάλλω pro λίθοις βάλλω ut p. 132. Ὀρέστην βληθέντα, ubi vide notam. P. 156. de Palamede: κατελιθώθη, βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννησίων. Perspicuus locus Gregorii Naz. or. XIX. 301 B. de Stephano martyre: οὐδὲ κινδυνεύων ἐμίσει τοὺς βάλλοντας, ἀλλ' ἐλιθάζετο μὲν, ὑπὲρ δὲ τῶν λιθαζόντων ηὔχετο. Et plene Aristophanes Ach. 235.

Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον, οὐκ ἂν ἐμπλήμην, λίθοις.

Ut et Heliodorus I. 13. p. 21. οἱ μὲν λίθοις βαλεῖν, οἱ δὲ τῷ δημίῳ παραδιδόναι καὶ ὠθεῖσθαι εἰς τὸν βάραθρον ἐδοκίμαζον: ubi mallem βάλλειν.

(P. 74.) νομίζουσιν] Sch. νενομισμένα ἔχουσιν.

(P. 74.) ἡδίους] Sch. ἤγουν κρείττους.

(P. 74.) ἐξαίρων] Sch. ὡς ἐξαίρετον ἀνατιθεὶς αὐτῷ· ἐξαιρέτους ἀνατιθείς.

(P. 74.) τέχνῃ αἰκάλλων] Sch. δόλῳ σαίνων.—Phrynichus in προπαρασκευῇ σοφιστικῇ manuscripta: αἰκάλλοντες σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς

καὶ προσπίνειν. Huc usque Brunckius citavit in lexico Sophocleo, ediditque προσσαίνειν. Pergit Phrynichus: χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσσαίνειν. Lege et hic προσσαίνειν. Utrumque jungit Athenæus III. c. 56. δέον αἰκάλλειν μᾶλλον καὶ προσσαίνειν τοῖς συνδείπνοις. Noster vit. Apoll. v. 42. Leo ἥμερος, non ἵμερος ut scribitur, τὸν ἄγοντα ᾔκαλλεν. Icon. I. 22. Satyri ὑποπεσοῦνται τὰς Λυδὰς, αἰκάλλοντες τέχνῃ. Codex A αἰκαλλ. αὐτὰς τέχνῃ, quod probaverim. Euripides Andr. 629.

Ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
Φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα.

Aristophanes Eq. 298.

Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με.

Vide Jacobsium exercit. II. p. 86.

(P. 74.) ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους] Suidas: Ὑποκαθημένης· καὶ ὑποκαθήμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεδρεύοντες.—Noster Soph. II. 2. ἐς ἀπέχθειαν φανερὰν οὐδεμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸν ὑπεκάθητο. Heliodorus II. 16. p. 71. ἀνὴρ... τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος, ubi vide Corayum.

(P. 74) προσκυνούντων] Sch. πρὸς τὸ πωλεῖσθαι.

(P. 74.) Δοκεῖ δὴ] Sic Olearius pro δὲ edidit e suis codicibus, et δὴ mei dederunt.

(P. 74.) ἀγαθόν τι αὐτῷ δοῦναι] Infra p. 242. 244. κακὸν δώσειν. Synesius ep. 54. πλαττόμενοί τινας ὀνείρους.... ἐοίκασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. Hesiodus ἔργ. 57.

Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν.....

Adde 178. 741. et Homeri Il. α. 96.

(P. 74.) πρὸς ἁμαξιτῷ τινὶ ἦν] Sch. πλησίον. — Sed confer supra p. 310.

(P. 74.) γόνυ] Sic vit. Apoll. II. 9. p. 58. τὸ γόνυ τῆς ἀμπέλου dicitur, ubi vide Olearium. « Geniculi gosarum » memorantur Palladio: novembr. XI. » VISCONTI.

(P. 76.) ἐν μὲν γεγνώσκεις] Editi habebant μὲ, quod in οὐ mutavit e suis codicibus Olearius. ACDFGI dederunt μέ.

(P. 76.) ξυνῆκεν] Sch. ἔγνω.

(P. 76.) καὶ τὸ εἶδος ἐς ἥρω ἀνέφερε μέγαν τε καὶ καλὸν καὶ ἀνδρεῖον] Scripsi μέγαν cum ABE. Edebatur μέγα. ἔφερε legitur in ABCEF. Sed servandum ἀνέφερε. Heliodorus Æth. I. 35. p. 105. εἰσῆλθεν ὁ νεανίσκος Ἀχίλλειόν τι τῷ ὄντι πνέων καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὸ βλέμμα καὶ τὸ φρόνημα ἀναφέρων. — F ἀνδρεῖον ponit ante καλόν.

(P. 76.) περιβαλὼν] Confer not. p. 382.

(P. 76.) ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων] Sch. ἀσκητής. — Sic infra p. 252. cum Vinitor Herculis epigramma quoddam recitasset, addit Phoenix: ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο. Icon. II. 24. p. 850. agricolae vocantur οἱ τῆς γῆς ἀθληταί. Vit. Apoll. VIII. 7. p. 343. ἀγωνιστὴν φροντίδων οὐ χρηστῶν. A habet χρηστὸν quod ex suis Olearius codicibus posuit pro χρημάτων. Sophist. II. 2. p. 567. ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν λόγων. Confer REISKIUM ad Dion. t. I. p. 46. et adnotata Gilberto Cognato adag. cent. II. 118.

(P. 76.) ἐπὶ σοὶ τέχνην] Sch. κατὰ σοῦ μηχάνημα — BDE ἐπὶ σέ. F in textu ἐπὶ σοὶ et in margine γρ. ἐπὶ σέ. — Mss habemus ἐπ' αὐτῷ.

(P. 76.) ἐξεφώρυκτ'] Sch. ἐξωρύττω, ἐναντίον τὸ κατορύττω.

(P. 76.) μιαρὸς] Sch. ἤγουν φονεύς.

(P. 76.) Τούτων γὰρ ἐσπραξάμην αὐτὸν δίκας ἐγὼ ἐν ᾅδου] Sch. τῶν μηχανῶν ἀπῄτησα τιμωρίας — ABCDEF αὐτὸν ἐγὼ δίκας ἐν ᾅ.

(P. 76.) περὶ αὐταῖς δέδοικας] Vide SCHÆFERUM ad Long. p. 337. de hoc usu τῆς περὶ, et constructione.

(P. 76.) Τί δ' ἄλλο γε ἢ τὰς χαλάζας, ὑφ' ὧν] F χαλάζας θεβαίαν ὁ δ' οἶμαι κεραυνωθεὶς, saltu facto, sine indicio lacunæ, usque ad paginam 116. extremam. — Verbis τί δ' ἄλλο γε ἢ χ. debuissem uti supra p. 306. ad τί δ' ἄλλο γε ἢ φαγεῖν: sed tunc exciderant memoria. Adde Aristophanem Av. 25.

(P. 76.) περιεώρωμεν] Sch. ηρεμοῦμεν.

(P. 76.) βεβλήσονται] Sch. βληθήσονται — Paulopostfutura quæ vocantur, Atticis et Atticistis pro futuris placuisse monet PIERSONUS ad Mœr. p. 123. Sed vide quæ ἀκριβέστερον et φιλοσοφικώτερον de horum temporum ratione disputavit vir egregius ad luculentam Heliodori editionem CORAYUS p. 67. Confer et LENNEPIUM de anal. p. 85, cum animadv. p. 403, VILLOISONUM in *Magasin Encyclopédique*, an 7. t. 5. p. 470.

(P. 76.) Σοφός γε ὁ ἥρως] Editi γε, ut ait Olearius. Aldus dedit recte γε, et erat excipiendus. Sed hanc jam notavi Olearii incuriam. Et codices Olearii meique ABC habent γε. Supra p. 42. ἱλαρόν γε τὸν ἥρω λέγεις.

(P. 78.) εὑρίσκων] Sch. μηχανώμενος.

(P. 78.) εἰ μή που] BD του.

(P. 78.) ἀπαγγέλλει ὕστερον] Infra p. 244. sq.

(P. 78.) τὰ δὲ ἐν Ἰλίῳ] Sch. ἔργα.

(P. 78.) τοῖς ἄλλοις ἥρωσι] Sch. ἤγουν ταῖς πράξεσι τῶν ἄλλων ἡρώων.

(P. 78.) Συμβάλλονται] Sch. στοχάζονται.

(P. 78.) ὥρᾳ] Sch. εὐμορφίᾳ.

(P. 78.) ἀστραπῇ] Sch. λαμπηδόνι.

(P. 78.) ἀνέμων] A ἀνέμου. Et supra scribitur ων manu recentiori. C ἀνέμου.

(P. 78.) πομπὸς τοῦ εἰδώλου] Sch. παραπέμπων τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀχιλλέως.

(P. 78.) Ἐπιλείψει με ἡ φωνὴ] Eumathius Hysm. VIII. p. 348. edit. Teuch. ἐμοῦ δ' ἐπέλειπεν ἡ φωνὴ καὶ ἡ γλῶσσα ἐπῴχετο, ubi malim ἀπῴχετο, vel ἐπείχετο, ut legitur in loco parallelo libri X. p. 480. καὶ ἡ φωνή μου ἐπέλειπε καὶ ἡ γλῶσσα ἐπείχετο. Cicero de signis 26. « *Vox me citius* » *defecerit* quam nomina. » Ibi codex Grævio citatus, *dies me defecerit,* quod æque bonum est, et similibus locis posset defendi. Nam Athenæus in ipso operis initio : ἐπιλείποι με ἡ ἡμέρα : et I. 36. ἐπιλείποι δ' ἂν γε οὐχ ἡμέρα μία.....ἀλλὰ πᾶσαι αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἀριθμούμεναι. Statius Theb. I. 231.

« .....vix lucis spatio, vix noctis abactæ,
» Enumerare queam mores gentemque profanam. »

Adde Gottleberum ad Menexen. p. 54. Palairetum ad Paulum Hebr. 11. 32.

(P. 78.) σήματι] Sic scripsit Olearius. Ante erat σώματι, vitiose. A σήματι, sed e correctione. BCDE σώματι. HI σήματι. Jam notavi harum vocum permutationem supra p. 350. 370 : ubi hunc locum indicare neglexi.

(P. 78.) περὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως] ABC mihi τοῦ dederunt, quod ab editis abest. Confer supra p. 343.

(P. 78.)

(P. 78.) ἀπέκτεινεν ἄν] Sch. ἔμελλεν ἀποκτενεῖν.

(P. 78.) καλαύροπι] Sch. κάλον εὖ ῥίπτων.

(P. 78.) τὸν ἕτερον πλήξας] Editiones πλήξας τὸν ἕτερον. Sed prætuli ordinem codicum ABCDE.

(P. 78.) διεπτόησεν] Sch. εἰς φόβον ἐνέβαλεν.

(P. 78.) ὑπὲρ ἀστραγάλων] D ἀστραγάλου. — De re vide Apollodorum Bibl. III. 13. 8. et HEYNII obss.

(P. 78.) αἷμα ἦν] Sch. φόνος ἦν. — Sic dedit e suis codicibus Olearius pro vitiosa editionum lectione αἴνιγμα ἦν. ABD αἷμα ἦν. — De αἷμα pro *nece*, confer Palairetum obss. p. 74.

(P. 78.) καὶ πάντων τῶν οἰκούντων] Sic edidit e codicibus Olearius pro editorum καὶ παρὰ τῶν... ABC πάντων. G ἁπάντων.

(P. 80.) τὴν ἀσπίδα ἤδη ἀναλάβωμεν] Pag. 52. Vinitor de clipeo narrationem promiserat, ad quam nunc demum accedit.

(P. 80.) Ὁμήρῳ τε ἠγνοῆσθαι] Sch. ὑπὸ Ὁμήρου ἠγνοημένην εἶναι. — Jam supra Phœnix p. 50. dixerat: οὔτε γὰρ ποιητῇ εἴρηταί πω....

(P. 80.) Ποθοῦντι] Sch. ἐμοί· πόθος, ἐπιθυμία πραγμάτων ἀπόντων.

(P. 80.) ἀποδίδως.... λόγον] Apud Aristidem orat. sacr. I. p. 274. ἠναγκαζόμην διδόναι λόγον. Ubi codex Parisinus 1040. ἀποδιδόναι quod fere mallem. Idem orat. sacr. 2. p. 299. φέρε δὴ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀποδῶμεν λόγον.

(P. 80.) Σπάνιον δὲ οἶμαι διακούσεσθαι] Sch. οἶμαι· προσδοκῶ. — ACD σπ. δὲ οἶμαι ἀκούσεσθαι. δὲ quoque in E. Prætuli δέ. Sed non satis certa de causa: nam γὰρ edito-

rum nec male se habebat, relatum ad ποθοῦντι. — De variatione διακούσεσθαι et ἀκούσεσθαι monui p. 349.

(P. 80.) Προσέχων δὲ ἀκροῶ] Sch. μετὰ προσοχῆς. — De προσέχω sine τὸν νοῦν vide supra p. 433. — Conferri potest simillima sententia Pherecratis Athenæi III. 95.

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κἀκροῶ.

Nec absimilis Euripidis locus Or. 1186.

Ἄκουε δὴ νῦν καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.

(P. 80.) Προσέχων.... Προσέχων λέγεις] Confer notam supra p. 313.

(P. 80.) ἐπεχήνει] Sch. ἔχασκεν.

(P. 80.) τά τε ὦτα ἵστημι] Sch. ἐγείρω· ἑστηκότων ὤτων ἀκούω. — Infra p. 258. τὰ ὦτά μοι ἤγειρας καὶ ἄλλως ἑστηκότα πρὸς τοὺς σοὺς λόγους. Vit. Apoll. v. 24. p. 206. τὰ ὦτα ἐς αὐτὸν Αἰγυπτίοις ὀρθὰ ἦν. Apollonius Rhod. I. 515.

Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες.

Sic Plautus Rud. v. 3. 6.

« Pro Di immortales! suo mihi hic sermone *arrexit aureis.* »

Horatius Epod. VI. 7:

« Agam per altas *aure sublata* nives
» Quæcumque præcedet fera. »

(P. 80.) ἐγρήγορα] Sch. ἐγρηγορότως ἔχω. Τρία πάθη ἀναισθησίας, κοιμᾶσθαι, μεθύειν, μαίνεσθαι. Τὸ μὲν κοιμᾶσθαι ἐναντίον τοῦ ἐγρηγορέναι, τὸ δὲ μεθύειν τοῦ νήφειν, τοῦ δὲ μαίνεσθαι τὸ σωφρονεῖν.

(P. 80.) ξυλλέγομαι] Sch. συναθροίζω.

(P. 80.) κατέσχημαι τοῖς ἠμιθέοις] Sch. κάτοχός εἰμι. Κάτοχος ὁ ἐνθουσιῶν. Κάτοχος ἐπὶ ψυχῆς, ἐπιληψία ἐπὶ σώματος, ὅθεν τὸ ἐπίληπτος, ὅπερ γίνεται ἀπὸ νόσου, τὸ δὲ κάτοχος ἀπὸ τοῦ ** ὅθεν καὶ τοὺς προφήτας κατόχους εἰπεῖν ὡς ὑπὸ τοῦ θείου κεκρατημένους. — Suidas : Κατεσχημένοι· κάτοχοι. — Noster vit. Apoll. II. 7. p. 56. hoc verbum habet eodem modo constructum. Πολλοῖς γοῦν ἤδη τῶν Ἰνδῶν ἐντετύχομεν κατεσχημένοις τῷ οἴνῳ τούτῳ. 36. p. 88. ὁρῶμεν γὰρ τοὺς μέθῃ κατεσχημένους διττὰς σελήνας δοκοῦντας βλέπειν. Heliodorus II. 18 : ἰλιγγιῶσι τῷ ὕπνῳ κατεσχημένον. Vide Budæum Comment. p. 867.

(P. 80.) αἴρωμεν ἐξ Αὐλίδος] Sch. ἀποχωρῶμεν. — Αἴρειν vox est nautica. Plutarchus t. 2. p. 804 D. οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς ὥσπερ ἐξ ἄκρας πελαγίου, πράξεως ἐπιφανοῦς καὶ μεγάλης, ἐχούσης δὲ τόλμαν, ΑΡΑΝΤΕΣ ΑΦΗΚΑΝ ἐπὶ τὴν πολιτείαν. Philostratus Soph. II. 1. p. 550. ἐκ Κεραμεικοῦ δὲ ΑΡΑΣΑΝ (τὴν ναῦν) χιλίᾳ κώπῃ ΑΦΕΙΝΑΙ ἐπὶ τὸ Ἐλευσίνιον. Synesius ep. 4. p. 160 C. ΑΡΑΣ ὅλοις ἱστίοις ἠξίου πλεῖν. p. 164 A. ΑΡΑΝΤΕΣ εὐθὺς,... ἐπλέομεν : ubi scholiastes ineditus : Ἄραντες] τὸ ἱστίῳ, δηλονότι.

(P. 80.) Τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλεῳ εὔχθω] Sch. ἡ ἀρχὴ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεῶν· ἐμβατήριον ἐπὶ νεῶν· ἐπιβατήριον ἐπὶ ἐπελθόντος τινὸς ἀνθρώπου. Pro ἐπιβατήριον codicis A, ἐπιβάτης in B legitur. — Metaphora nautica τοῦ αἴρωμεν continuatur. Ἐμβατήρια sunt sacrificia pro fausto navis ascensu. Vit. Apollonii v. 43. p. 227. οἷον ἐμβατήρια πλοῦ θύσοντες. Vide PIERSONUM ad Mœr. p. 223. Heraldum advers. I. c. 5. VALKENARIUM Comment. Adoniaz. p. 283. — Nunc videamus de lectione loci. A habet εὔχεω. Vox omnino abest a BDEGH. In

C εὔχομαι et lacuna. In I εὔχθω. Aldina, Nicoliana et Morelli habent εὔχθω. Juntina εὔχω. Olearius suum εὔχειν invenisse ait in Laudiano, sed pedem referat unde tulit. Εὔχθω tenendum est.

(P. 80.) πρὸ Τροίας οἱ Ἀχαιοὶ ἐπόρθησαν] DE οἱ Ἀ. πρὸ Τρ. ἐπόρθησαν.

(P. 80.) ἐπὶ Τηλέφῳ τότε οὖσαν] Sch. ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Τηλέφου· ἔστι δ' ὅτι γράφεται ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατά. — Confer p. 391.

(P. 80.) ἔστι σοι καὶ ποιητῶν ἀκούειν] Sch. ἔνεστι. — Vide Tzetzem antehom. v. 268. cum Jacobsii notis. — Noster vit. Apoll. I. 4. ὅστις μὲν δὴ τὴν σοφίαν ἐξεγένετο ὁ Πρωτεὺς (cod. A. ὁ Πρωτεὺς ἐξεγένετο) τί ἂν ἐξηγοίμην; τοῖς γε ΑΚΟΥΟΥΣΙΝ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ὡς..... Dio Chrys. or. XXXIII. p. 2. Συνεχῶς αὐτὰ ΑΚΟΥΕΤΕ ΤΩΝ ΤΕ ΠΟΙΗΤΩΝ μέτροις, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν αὐτὸ τοῦτο ἔργον πεποιημένων ἐγκωμιάζειν. Hunc locum male, ut videtur, Reiskius distinxerat.

(P. 82.) ἄγειν τε καὶ φέρειν] Formula notissima de qua vide Budæum Comment. p. 208; Reichardum ad Plethonem p. 24.

(P. 82.) διαβάλλει] Sch. ἐλέγχει, ψευδῆ ποιεῖ. — Confer supra p. 411.

(P. 82.) ᾄδει] Oleariani et mei ABCDEGHI ᾄδει quod recepi pro λέγει editionum. Λέγει glossa est male in textum illata. — Cæterum confer Il. A. 69. quod jam monebat Olearius.

(P. 82.) ἐπὶ μαντικῇ] Sch. μετὰ μαντικῆς.

(P. 82.) καθορμισθέντες] Sch. ἐλλιμενίσαντες.

(P. 82.) ὅτι μὴ] μὴ bene restituit Olearius e codice, et inveni in ABC.

(P. 82.) καὶ ταῦτα] Sch. ἐναντιωματικῶς, ἀντὶ τοῦ καίπερ.

(P. 82.) πολλοῖς μὲν βουκόλοις....πολλοῖς δ' αὖ ποιμέσι] Aldina, Juntina, Nicoliniana πολλοῖς δ' αὖ. Morelli negligentes operæ πολλοῖς δ' ἂν, quod negligentior Olearius, cum posset medicinam sumere ab aliis editionibus, mutavit in δὲ ex Laudiano, dixitque δ' ἂν esse *editorum* lectionem, quæ est Morelli unius. Cæterum ABC habent δὲ: Sed δ' αὖ tenendum est. Post μὲν, in altero membro sæpe δ' αὖ positum reperias. Xenophon. memor. I. 2. §. 12. Κριτίας μὲν γὰρ—'Αλκιβιάδης δὲ αὖ. Et sic § 24. Theocritus Id. I. 36.

'Αλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἀνδρὰ γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. —

Noster Apollon. vit. II. 22. p. 74. ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ. VI. 3. p. 231. ὡς τῶν μὲν λύσις παρ' ἐμοῦ γένοιτό σοι δι' ἡλικίαν, τῶν δ' αὖ ἐπαινεθεὶς ἐμοί τε ξυμφιλοσοφίης καὶ τοῖσδε. Scripsi ἐπαινεθεὶς cum A et Suida pro edito ἐπαινεθῆς. Adde p. 91. 118. 224. 240. 242. 331. 675. etc. Cæterum Morelliana permutatio αὖ in ἂν frequentissima est, et de hac egit VALCKENARIUS ad Phœn. v. 404. Mendo liberabo Cyzicenorum epistolam ad Brutum ep. 40. ubi pro πᾶν γὰρ ἂν τοὐναντίον, legendum cum codice 1038. π. γ. αὖ τοὐναντίον.

(P. 82.) Νέμεται] Sch. νομὸν ἔχει· νέμει ὁ νομεύς· τὸ δὲ ζῶον νέμεται. Νέμεται δὲ καὶ ἡ γῆ, ἀντὶ τοῦ νομὸν ἔχει.

(P. 82.) τοὔνομα ἐρωτᾷν τοῖς ξένοις ξύνηθες, οἶμαι, τοῖς καταπλέουσι] Sch. κατάγουσιν· ἐλλιμενίζουσιν. — Editiones habebant τοῖς ξένοις. Inveni τῆς ξένης in ABDE cum scho-

lio τῆς γῆς δηλονότι : certissimam lectionem recipere nullus dubitabam, sed operæ noluerunt. ξένως velim reponas, Lector, pro ξένοις.

(P. 82.) τῶν τοιούτων μηδὲν] BDE dederunt μηδὲν quod recepi pro edito οὐδὲν. Fateor μηδενὶ, μηδὲ, μηδὲν non suaviter admodum auribus meis accidere, sed hæc repetitio scriptoribus elegantissimis elegantissima videbatur. Infra p. 106. περίελθοι δέ με, ὦ Πρωτεσίλεω, μηδὲν, μηδὲ ἐκλαθοίμην. Orator Leptin. § 84. τῶν αὑτοῦ δοῦναι μηδενὶ μηδὲν. Æschines Timarch. p. 45. Tayl. ἐδίδου δ' εἰκότως οὐδεὶς οὐδὲν. p. 18. μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Pseudo-Orpheus fragm. p. 394. Gesn.

..........μηδαμὰ μηδὲν
Εἰδότες.............

Alexis Athenæi x. 19.

Οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδείς.......

Epictetus dissert. I. 25. 21. οὐδενὶ οὐδὲν εἰς ἐμὲ ἔξεστι. Synesius Dion. 37. A. μηδαμοῦ μηδὲν ἐπηρέακεν αὐτῇ μηδὲ ἐπ' αὐτῇ ξυντέθεικε λόγους, ubi cod. 1038. μηδ' ἐπ' αὐτῇ ξυνέθηκε λ. Idem epist. 152. p. 291 B. μηδένα μηδὲν ἀγαθὸν εἰδότα φανερὸν εἶναι. Ep. 79. p. 227. C. μηδὲν ἄφιλος ἔστω μηδενί. Plato Phædr. p. 236 E. μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτε ἐπιδείξειν μήτ' ἐξαγγέλλειν. Confer Coraym ad Heliod. p. 144. Morellum ad Dion. t. 2. p. 645.

(P. 82.) ἀλλ' Ὀδυσσεύς γε] ABCDEG τε quod et Olearius e suis citavit: γε tenendum erat.

(P. 82.) παρῳκηκότι] Homerus hujus itineris meminit Il. III. 205. ubi confer Heynium. Messala Corvinus p. 699. Boxhorn. non Menelaum, sed Diomedem Ulyssi

socium adjungit. Vide et Normannum ad Aristid. t. 2. p. 596.

(P. 82.) περιϊδεῖν] Sch. ἀντὶ τοῦ περιιδεῖν, καταφρονῆσαι.— Confer Brunck ad Œd. Tyr. 1505. Villoisonum ad Long. p. 187.

(P. 82.) μὲν δὴ] Sch. οὖν.

(P. 82.) λόγου ἐς αὐτοὺς ἥκοντος] Sch. φήμης.

(P. 82.) πῃ] Sch. πως· κατά τινα τρόπον.

(P. 82.) πρόσοικοι] Sch. πλησιόχωροι.

(P. 82.) μετακληθῶσι] Sch. μεταπεμφθῶσι.

(P. 82.] Ἡρακλείδῃ] Filius Herculis erat Telephus ex Auge. Vide Apollodorum Bibl. II. 7. § 12. Hinc Ovidius Remed. 47.

« Vulnus in *Herculeo* quæ quondam fecerat *hoste*,
» Vulneris auxilium Pelias hasta tulit.

(P. 82.) ὡπλισμένης γῆς] Sch. τουτέστιν, ἀνθρώπων ὡπλισμένων· ὡς παρὰ τῷ Προφήτῃ· « Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι » καὶ ψαλάτωσάν σοι. »

(P. 82.) πολλὴν μὲν ἀσπίδα περίτατλε, πολλὴν δὲ ἵππον] Sch. τουτέστι λαὸν ἀσπιδηφόρον. Ἵππον· ἱππότην. — De hoc usu vocum ἀσπὶς et ἵππος vide doctissimos Longi interpretes Villoisonum p. 156; Schæferum p. 373.

(P. 84.) τῆς ὑπ' αὐτῷ] Sch. τελούσης.

(P. 84.) ἦρχε] Sch. ἄρχων ἦν· ἡγεμόνευε.

(P. 84.) ἐπὶ θαλάττῃ] In A manus recentior supra τῃ scripsit αν. BD θάλατταν.

(P. 84.) ἄνω Μυσῶν] Sch. τουτέστι Ζαγορὰς· τοὺς Ζαγορηνοὺς λέγει ἐνταῦθα ἄνω Μυσούς.—Olearius autoritate omnium suorum codicum scripsit ἄνω pro ἄνωθεν, et ei parui;

mei ἄνω habebant quoque. Dio Chr. or. 79. p. 433. οὐδὲν ἐκώλυεν Αἰθίοπας τοὺς ἄνω μακαριωτάτους εἶναι δοκεῖν.

(P. 84.) Ἀβίους τε οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ ἵππων ποιμένας, καὶ τὸ γάλα αὐτῶν πίνοντας] Sch. οὐ διὰ τὸ μὴ ζῆν ἀβίους ἐκάλεσαν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ κεκτῆσθαι ἀμπέλους τε καὶ χεράφια. — Adluditur ad Homeri locum Iliad. XIII. 5.

> Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν
> Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ibi conferendæ Heynii notæ et observationes. Adde Valckenarium Adoniaz. p. 215. sq.

(P. 84.) διανοίας] Sch. τοῦ σκοποῦ.

(P. 84.) Τληπολέμου τε π. ἐπὶ Ῥοδίας ἀλκάδος ἄγγελον ὡς ἀδελφὸν] Sch. ὡς · εἰς. — Edebatur ὡς ἀδελφῷ. Sed ἀδελφὸν inveni in ACDEH, et recepi: ὡς cum accusativo loco τῆς πρὸς notissimum est. — De Tlepolemo Rhodiorum duce Telephique fratre, vide Homeri catologum v. 160 sq. et ibi Heynium.

(P. 84.) ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν] Sch. αὐτῷ τῷ Τηλέφῳ. — Sic locutus est noster Apoll. vit. VII. 40. σημαίνων ἀπὸ γλώττης τοσαῦτα. Ex Arriano dabit exempla Abreschius ad Æschyl. t. I. p. 348. Vide et Cratinum Suidæ in ἀποστοματίζειν, ut est a Toupio emendatus t. I. p. 77.

(P. 84.) διήσθετο] Sch. διώπτευσε.

(P. 84.) γράμματα γὰρ οὔπω εὕρητο] Scripsi εὕρητο cum BDEGHI. Edebatur εὕροιτο. Olearius invenit εὕρηται et εὕροντο. — Infra p. 142. σοφίας τε οὔπω ἔρως, ἐπεὶ μήπω τ' ἦν γράμματα. Dares tamen ait c. 3. de Hercule: « Litteras ad » eos quos rogaverat misit. » Sed nulla est Daretis hujus personati fides. — « Non ergo σήματα λυγρὰ Prœti (Il. ζ. » 168.) de literis intelligebat Philostratus. Quædam, ni » fallor,

» fallor, huc facientia WOLFIUS habet in præfatione » Homerica. » VISCONTI.

(P. 84.) μεσόγεια] Sch. οἷον ἡ Προῦσα, ἡ Νίκαια, ἡ Φιλαδέλφεια καὶ αἱ τοιαῦται πόλεις. — Editiones habebant μεσόγεια quod in μησόγαια tacite mutavit Olearius. Μεσόγεια et alibi legitur apud nostrum Soph. I. 25. § I. II. I. p. 553. 31. § I. Phrynichus ineditus προπαρ. σοφιστ. Κατάγειον οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου. Et codices μεσόγεια.

(P. 84.) τῷ πεδίῳ ἐπικύμαινε] Sch. ὡς κύματα ἐφαίνετο· ὡς κύματα ἐφέροντο. — Vit. Apoll. III. 8. p. 100. dracones ὑπόχαλκόν τε ἠχὼ φέρουσιν, ἐπειδὴ τῇ γῇ ὑποκυμαίνωσιν, ubi reponendum ἐπειδάν. Malim etiam ἐπικυμαίνωσιν. Heliodorus CORAYI III. 4. p. 113. de coma Charicleæ: ἡ μὲν πολλὴ καὶ ὑπαυχένιος ὤμοις τε καὶ νώτοις ἐπικύμαινε. Sic optime restituit editor doctissimus pro vitioso ὑπεκύμαινε, quod mendum fugisse miror acumen VALCKENARII hæc verba citantis secure ad Hipp. p. 185. c.

(P. 84.) τῶν τε ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ] Sch. γενομένων δηλονότι. — Τῇ addidit e codicibus Olearius, et ego in meis inveni. — Ἐν hic ponitur pro περί *circa*: ut p. 154. exemplo notando: τὸν μὲν δὴ Ἀχιλλέα φύλαττέ μοι ΠΕΡΙ τὰς πόλεις, ΕΝ αἷς ἐστὶ νῦν.

(P. 84) πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕστερον διεπολεμήθησαν] Sch. ὕστερον τῆς πορθήσεως τῆς Τροίας, εἰς τέλος ἐγένοντο καὶ ἐπράχθησαν. — Τοὺς quod deleverat Olearius cum duobus codicibus, cur delerem non vidi. — p. 22. τὸν γὰρ πόλεμον, πῶς ἂν διηγοῖτο, μήτε διαπολεμήσας αὐτόν; ubi vide scholium. Nicolaus Damasc. p. 256. σύνεγγύς τε ἦν Καίσαρι διαπεπολεμηκότι ἤδη τὸν σύμπαντα πόλεμον. Et rursus noster p. 94. τὰς Τρωϊκὰς μάχας ὡς μεγίστας τῶν ἀλλαχοῦ διαπολεμηθεισῶν ἐπαινέσαι. Et p. 166. διὰ τὸν πόλεμον ὃς πρὸς τοὺς Κίκονας αὐτῷ διεπολεμήθη.

(P. 84.) Καὶ γὰρ καὶ] ABCDGHI alterum καὶ omittunt, ut et Baroccianus. Vide notam p. 312.

(P. 84.) κατ' ἄνδρα] Sch. ἀντὶ τοῦ καθ' ἕκαστον. — Editiones præter Olearianam κατὰ. Inveni κατ' in A.

(P. 84) ἦσαν ἡ ξυμμαχία] Sch. ἦσαν πρὸς τὸ σημαινόμενον. — Sic infra p. 142. ὁ στρατὸς ἄθυμοι ἦσαν. De hoc idiotismo vide Palairetum ad Matth. XXIII. 37; WYTTENBACHIUM ad Julian. p. 192. LOCELLAM ad Xenoph. Eph. p. 139.

(P. 84.) Τηλέφου — καὶ Αἵμου τοῦ Ἄρεος· ὀνομαστότατοί τι... Ἕλωρος — Ἀκταῖος — παῖδες τοῦ κατὰ Σκυθίαν Ἴστρου] Sch. κατὰ Σκ. ὁ γὰρ Ἴστρος οὗ παῖδες ὁ Ἕλωρος καὶ ὁ Ἀκταῖος ἐκεῖσε τὰς ἐκβολὰς εἴληχε. — Horum Heroum nomina recenset post Philostratum Tzetzes Antehom. v. 273.

Τήλεφος αὐτὸς γὰρ καὶ Αἷμος ἄναξ Ἀρείδης,
Πρὸς δέ τ' Ἕλωρός τ' Ἀκταῖός τ' Ἴστροιο γενέθλη.

In Ἕλωρος ABC primam aspirant, E tenuat: sunt et qui tenuent Αἷμον, sed utrumque prave: quare corrigendus est Tzetzes, saltem notandus. — Τι in δὴ mutaverat e codice Olearius. Δὲ mihi obtulerunt ABC, sed τι magis placuit.

(P. 84.) ἀπέβαινον] Sch. τὴν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐκβολήν.

(P. 86.) ἐβιάζοντο] Sch. αὐτοὺς τοὺς Μυσούς.

(P. 86.) καί τινας καὶ ὤκελλον τῶν νεῶν οἱ Ἀρκάδες] Sch. ὀκέλλειν τὸ ζυγοῦν· προσοκέλλειν μετὰ ἡσυχίας καταίρειν· ἐξοκέλλειν τὸ ἀπὸ βίας τῶν κυμάτων. — Edebatur καὶ οἱ Ἀρκάδες ὤκ. τιν. τῶν νεῶν. Prætuli ut elegantiorem verborum ordinem quem dabant Laudianus, Baroccianus et mei ABC. Hi ultimi quatuor alterum καὶ post τινας obtule-

runt, quæ iteratio atticæ elegantiæ est : sic p. 82. καί πη καὶ δεδιότες, et alibi sæpius.

(P. 86.) θαλάττης οὔπω γεγυμνασμένοι] Sch. πεπειραμένοι. — Thomas Magister in γεγυμνασμένος præclara ornatus fuit Hemsterhusii nota quam legendam moneo. Exemplis a viro doctissimo petitis e Nostro cui hæc loquendi forma placuit, addam ex Heroicis infra p. 106. Νέστορα πολέμων τε πολλῶν γεγυμνασμένον, ubi vide scholium. p. 140. σοφίας ἤδη γεγυμνασμένον. Icon. II. 24. p. 799. μειράκιον.... δρόμον οὐκ ἀγύμναστον, ubi jam olim δρόμου conjeceram, et ecce inveni δρόμων in codicibus parisinis A et B. quod omnino reponendum erit. Apoll. vit. III. 53. οὐκ ἀγύμναστον τῆς θαλαττίου τάξεως. Quam proposuerat loco citato emendationem Hemsterhusius legens apud Nostrum vit. Apoll. II. 36. p. 88. γεγυμνασμένον τοῦ διαλέγεσθαι pro τῷ, firmat codex A. Cum hoc verbo et similibus sæpissime genitivus rei reperitur, aliter tamen constructum legitur : nempe cum accusativo : vit. Apoll. III. 9. γυμναζομένων τῶν ἐν ἐκείνῃ Ἰνδῶν τὴν θήραν τυφώνων ἐκ νέων : et cum præpositione : Icon. II. 16. p. 833. ὡς γεγυμνάσθαι πρὸς τὴν θάλασσαν. Supra p. 50. habuimus : ἐν ἄθλοις γυμναζομένης τῆς Ἑλλάδος. Æschines epist. II. νέων ἤδη γεγυμνασμένων ἐν ὅπλοις. Plutarchus, t. I. p. 361. Wytt. ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι.

(P. 86.) πρὸ Ἰλίου] Sch. πρὸ τῶν πράξεων τῶν ἐν Ἰλίῳ.

(P. 86.) ἔργων θαλαττίων ἥπτοντο] De his Homerus Iliad. B. 614.

Οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Utiliter conferetur Heynius observat. ad v. 610. Homerica verba quæ Nostro obversabantur, θαλάσσια ἔργα habet

et Phalæcus epigr. 4. Pancratis poema fuit inscriptum θαλάσσια ἔργα, teste Athenæo VII. 18. Auctor Revelationis 18. 17. ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται. Nec aliter Pseudo-Diogenes ep. 6. ἧκέ τις θεῶν θεραπόντων τῶν τὴν χώραν ἐργαζομένων. Quæ sic vertuntur: « quidam Deorum qui forensium curam habent, ante oculos adstitit: » tam absurde ut nihil sit absurdius. Lege omnino θέων cum codice 1760. vertendumque: « venit currens aliquis servus eorum qui terram operantur: » id est, *agricolarum*. ἐργάζεσθαι illustrarunt Palairetus obss. ad Revel. l. c. Schraderus ad Mus. p. 228; Wakefieldus Silv. critic. III. p. 189 sq. — De ἧπτοντο confer Dorvillium ad Charit. p. 261. et redi ad notam supra p. 418.

(P. 86.) ἐπιδεὺς ναῦς] Ναῦς omittunt BE.

(P. 86.) Ὅθεν] Sch. διὰ τοῦτο.

(P. 86.) ἐς τὰ πεζὰ] AC πεζικά. Inter utramque vocem ambiguus potest esse editor. Tenui vulgatam. Vide interpretes Thomæ p. 697.

(P. 86.) ἀγαθοὶ ἦσαν] D ἦσ. ἀγ.

(P. 86.) ἐπὶ τῇ ῥαχίᾳ] Sch. ἐνταῦθα τὴν ἀκτὴν τοῦ αἰγιαλοῦ. — Olearius ἐπὶ e codicibus edidit pro vulgato ἐν. Ἐπὶ erat et in BC et cæteris. — Heliodorus I. 1. p. 2. Corayi: ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορισμένῳ, ubi de voce ῥαχία agit editor doctissimus. Adde Scholiastem Dionis Chr. t. 2. p. 576.

(P. 86.) ὥσπερ ἀπὸ ξυνθήματος] Sch. συμφωνίας. — Formula ubivis obvia. Icon. II. 17. p. 839. αἱ δ' (non αἵδ') ἀπὸ συνθήματος ἀρθεῖσαι φεύγουσιν. Arrianus Ind. 24. 5. ἀπὸ ξυνθήματος, ubi atticismum deletum mallem. Aristænetus I. 9. ὁ δὲ μοιχὸς συμπράττων ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος τῇ γνώμῃ τῆς γυναικός: ubi confer Abreschium lect. p. 41.

Heliodorus III. 5. p. 115. ὥσπερ ὑφ' ἑνὶ συνθήματι. Eunapius dixit ὑπὸ τῆς συνθήκης in Iamblich. p. 30 : τὰ γεγραμμένα δὲ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε βράχυ. Sic rescribo cum codice Vaticano 140. pro vulgato ἀπέτρεχε. Adde Budæum comm. p. 522.

ξ
(P. 86.) ἀπεπήδησαν] A ἐπιπήδησαν sic. BDEGH ἐξεπήδησαν. CI ἐπεπήδησαν. Tenui ἀπεπήδησαν, quod editur et probum est.

(P. 86.) δαίμονες ἐδοξάσθησαν] Sch. θεοὶ ἐφάνησαν.

(P. 86.) καθ' ἡσυχίαν] Sch. ἤγουν χωρὶς πολέμου.—Vertebant *furtim*. Male omnino. Sensum loci bene cepit Scholiastes. Primum Græcos ex navibus egredientes repulerant Mysi; sed cum jam fuissent ab Achille et Protesilao fugati, dum copias reducit Telephus, Græci καθ' ἡσυχίαν, χωρὶς πολέμου potuerunt descendere.

(P. 86.) πλὴν κυβερνήτου καὶ πρῳρέως] Artemidorus I. 35. sic navalium officiorum gradus distinguit. Ἄρχει δὲ πρῳρέως μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρῳρεύς, πρῳρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος, ubi credo male REISKIUM ad πρῳρέως subaudire ὄχλου, nec melius RIGALTIUM cum veteribus lexicographis intelligere de *vectoribus*. Πρῳρεὺς, vel πρῳρεὺς ut ἀτλικώτερος Noster scripsit, hic esse videtur nomen officii cujusdam navalis. Sensu vulgari gaudet in alio loco Nostri, vit. Apoll. VI. II. p. 250. ubi elegantissima metaphora Nilus Philosopho dicit : καὶ ξυνεμβαίην ἄν σοι τὴν ναῦν, πρῳρεύς τε καὶ μηνήμων τοῦ σοῦ φόρτου. Sed editorum hanc et codicum lectionem non commodam putans Olearius, absona textum emendatione fœdavit πρῳρέως. Si totum locum inspexeris, videbis nihil omnino mutandum, et summam esse vo-

cis proprietatem et venustatem. De μενόμεν forte dubitandum.

(P. 86.) Ὀρθῶς γὰρ τοῦτο τὸν Ὅμηρον] Locus est Il. III. 8. ut jam indicavit Olearius.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Ad hunc locum respexit Themistius oratione de philosophi eloquentia p. 51. Pantini. ἴασιν ἀθρόον στῖφος σιγῇ παρατεταγμένων ἀνθρώπων καὶ σιγὴν πνεόντων ἀντὶ μένους τε καὶ ἀλκῆς.

(P. 88.) ἦς ξύμβουλον] Sch. τῆς εὐτάκτου μάχης.

(P. 88.) γενέσθαι Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος] Baroccianus: γ. τὸν τοῦ Τελ. non ineleganter.

(P. 88.) Μενεσθέως γὰρ τοῦ Ἀθηναίου τακτικωτάτου τῶν βασιλέων] Sch. τακτικὰ, τὰ πολεμικά· τακτικώτατος ὁ εἰδὼς ἐν καιρῷ πολέμου τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα κοσμεῖν, και Ὅμηρος [Il. β. cat. 61.] περὶ τοῦ Μενεσθέως φησὶν, ὡς οἶδε « κοσμεῖν » ἵππους καὶ ἄνδρας ἀσπιδιώτας. » — De Menestheo disertus est locus Alcidamantis in Palam. p. 74. Μενεσθεὺς δὲ πρῶτος λέγεται κοσμῆσαι τάξεις, καὶ λόχους καὶ φάλαγγας συστῆσαι, ἡνίκα Εὔμολπος ὁ Ποσειδῶνος ἐπ' Ἀθηναίους ἐστράτευσε Θρᾷκας ἄγων. Vide et Heynium obss. ad Iliad. B. 552.

(P. 88.) ξυνηρμόσθαι] Sch. συντετάχθαι.

(P. 88.) κραυγῇ τε χρωμένοις μὴ ἐκπλήττοντος] Sch. θορύβῳ. Ἐκπλήττω καὶ ἐπιτιμῶ, ἀττικῶς.

(P. 88.) ἄτακτον] Sch. ἀνάρμοστον.

(P. 88.) ἔλεγε δὲ ὅτι] A ἔλεγε γὰρ ὅτι.

(P. 88.) ταχθῆναι] Sch. ἤγουν ἀντιταχθῆναι.

(P. 88.) Αἶμον] C male Αἵμονα, quod erat in editis

ante Olearium qui apte correxit e codicibus. AB Αἷμον.

(P. 88.) τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ἥκοντας] Vide supra p. 84.

(P. 88.) θεριστὰς ἡγεῖτο] Fundus locutionis est apud Homerum Il. λ. 67.

Οἱ δ᾽ ὥστ᾽ ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνωσιν..................
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν.

Horatius IV. od. 14. 31.

« Primosque et extremos *metendo*
» Stravit humum sine clade victor. »

Claudianus IV. Cons. Hon. 466.

« .....*metitur* pellita juventus »

ubi vide Heinsium. Statius Theb. I. 632.

« .... Mors fila Sororum
» Ense *metit* »

ubi Scholiastes Barthianus : « Festinatione fati metebat » Mors multa corpora simul, velut falce plures aristæ » metuntur. » Grayus poeta magni oris et suavissimi :

« Did the sword of Conan *mow*
» The crimson *harvest* of the foe. »

Hæc leguntur p. 131. editionis Londinensis 1801 impressæ *for Du Roveray*. In præfatione plus promittit editor quam fecit : « every degree (ait) of attention has » been bestowed on the correctness of the text...which » we have reason to believe will be found entirely free » from typographical errors. » Nihil falsum est magis. Gravissimi sunt errores et putidissimi. Sed hæc persequi non est hujus loci.

(P. 88.) ἀρίστων κρατοῦντας] Sch. τοὺς περιγενομένους, τοὺς νικῶντας τοὺς ἀρίστους.

(P. 88.) Ταῦτά τοι] Sch. ταύτῃ τοι, ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτο, καὶ ταῦτά τοι· γίνονται γὰρ τὰ ἐπιῤῥήματα καὶ ἀπὸ δοτικῆς ἑνικῆς καὶ ἀπὸ εὐθειῶν τῶν οὐδετέρων. — Olearius e codicibus edidit ταῦτά τοι, quod et inveni in ABC. Ante male ταῦτά οἱ.

(P. 88.) τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας] Sch. τὸν Ἕλωρον καὶ τὸν Ἀκταῖον.

(P. 88.) ᾖξεν] Sic editiones omnes ante Olearium, qui, duos secutus codices scripsit ἤϊξεν cum hac præclara notula: « ἤϊξεν optime cod. Barocc. et colleg. novi: » editi ᾖξεν. » Quasi ἤϊξεν vel ᾖξεν non essent vox eadem; quam ineptiam merito risit Hemsterhusius ad Plut. p. 251. Hanc vocem nostro restitutam velim, ubi nunc legitur vit. Apoll. v. 42. p. 226. de Leone ἡμέρῳ, non ἱμέρῳ, ut male posuerunt operæ Olearianæ: οὐδ᾽ ἐπὶ τὰ διεῤῥιμμένα τε καὶ ῥαχιζόμενα τῶν ἱερείων ᾖγεν. Nonne melius, immo nonne vere legeretur ᾖξεν? — His scriptis meam opinionem firmatam reperi simili conjectura Jacobsii qui in Epistola critica ad Schneiderum p. 43. proposuit ᾖττεν.

(P. 88.) τὸν τοῦ Ἕκτορος τρόπον] Vide notam p. 425.

(P. 88.) πρὸς τὴν ἀσπίδα ἐδούπησε, ταραχῆς ἕνεκα τῶν ἵππων] Sch. ἕνεκα τοῦ ταράξαι τοὺς ἵππους. — Vit. Apollon. II. 11. p. 59. μὴ ἐᾷν ἐκπλήττεσθαι τὸν ἵππον ὅτε δουπήσειεν ἀσπίς. Xenophon Anab. I. 36. ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις, ubi vide Hutchinsonum. Heliodorus IV. 17. δούπῳ τῶν ἀσπίδων τοὺς καὶ κατὰ μικρὸν αἰσθομένους ἐμβροντήσαντες. Confer supra p. 424.

(P. 90.) ἀπιστήσαντες] Sch. μὴ θαῤῥήσαντες, μὴ ἐμπιστευσάμενοι ὁ Ἕλωρος καὶ Ἀκταῖος.

(P. 90.)

(P. 90.) αὐτοῦ ἀτακτοῦντος] Sch. τοῦ ἅρματος ταραττομένου. — A ἀτακτοῦντες cum scholio, ταραττόμενοι. Malim ἀτακτοῦντος. Ipsi enim non turbabantur, qui gloriose pugnantes, gloriose occubuerunt. — Vit. Apoll. II. 11. p. 59. de equo: κολάζειν ἀτακτοῦντα. Icon. II. 5, p. 815. ἵπποι τε ἀτακτοῦντες. Ælianus H. A. XI. 18. de equa in venerem furente, et, juba detonsa, ad sanitatem revocata: αἰδεῖται γὰρ καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος. Facile cuivis patet ἀγανακτήσει in mendo cubare. Codex Parisinus olim Vaticanus recte legit, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ καὶ παύεται..... JACOBSIUS in quo summa est cum summa doctrina juncta conjiciendi felicitas, hanc emendationem fere fuit assecutus, proposita egregia lectione, καὶ οὐκ ἔτι ἀτακτήσει καὶ παύεται: ep. ad Schn. p. 22.

(P. 90.) ξυνίπτιον] Sch. συνῆλθον· συνίπτιον καὶ ἀντὶ τοῦ συνέβη.

(P. 90.) λόγου τε ἀξίως] Sch. ἐλλόγως.

(P. 90.) Μνημονεύει] Sch. ὅπερ γράφεται καὶ μετὰ τῆς δια προθέσεως, ἤγουν διαμνημονεύει, ἀντὶ τοῦ διὰ λόγου μνημονεύει· τὸ μνημονεύειν δὲ χωρὶς τῆς δια ἐστὶν καὶ χωρὶς τοῦ προφορικοῦ λόγου ἐνθυμεῖσθαι. Ἄλλως· καὶ περὶ αὐτῶν λέγει. — Confer, si tanti est, Lexicum græcum editum ab HERMANNO p. 340.

(P. 90.) Αἶμον] Et hic male edebant Nicolinus et Morellus Αἵμονα. Correxit Olearius quem secutus sum, faventibus codicibus et Aldina cum Juntina.

(P. 90.) τιμῆς] Sch. τιμὴ καὶ δόξα διαφέρει· τιμὴ ἐστὶ τοῦ ἐκόντι τιμωμένου· δόξα δὲ ἐστὶ τοῦ παρὰ τῆς ἑκάστου ψυχῆς δοξαζομένου καλοῦ. — Vide Thomam Magistrum p. 247. et ibi HEMSTERHUSIUM.

(P. 90.) τὸ ἐλέφαντον προθείη] Sch. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀγῶνα ἐφ' ᾧ δεῖ ἐλεφαντωθῆναι. — Corrige vitium in προθείη.

(P. 90.) μελετῶν] Sch. γυμναζόμενος, ἀσκῶν.

(P. 90.) περισπάσαι] Sch. ἀφελέσθαι.

(P. 90.) γυμνῷ προσπεσόντα] BEG et Olearianus μὲν habent post γυμνῷ. — Sch. γεγυμνωμένου τῆς ἀσπίδος. Vere Scholiastes. Paucis infra versibus, εἰ μὴ ἐκείνας ἐγυμνώθη: et p. 226. de Achille, ἀπέθανε γυμνός, ubi Scholiastes: ἄοπλος. Sophist. I. 24. p. 528. ξυμβουλεύων τοῖς Λακεδαιμονίοις μὴ δέχεσθαι τοὺς ἀπὸ Σφακτηρίας γυμνοὺς ἥκοντας. Et mox de iisdem: ἀνὴρ Λακεδαιμόνιος μέχρι γήρως φυλάξας τὴν ἀσπίδα, ἡδέως μὲν ἂν τοὺς γυμνοὺς τούτους ἀπέκτεινεν. Maximus Tyrius dissert. VI. § 7. plenius dixit, γυμνὸς ὅπλων. Confer Klotzium ad Tyrtæum p. 21. Verheykium ad Anton. Lib. c. 13.

(P. 90.) εὐθὺ τοῦ μηροῦ] Confer supra notata p. 400.

(P. 90.) ἰατρὸν] De Telephi curatione confer, inter multos alios, Drelincurtium Homer. Ach. p. 108; Meziriacum ad Ovid. epist. I. p. 233; Hemsterhusium ad Lucian. I. p. 294; Brouckhusium ad Propert. II. I. 65. Telephi sanationem exhibet ex opere antiquo Winckelmannus mon. ined. tab. 122.

(P. 90.) λειποθυμῆσαί τε ὑπ' αὐτοῦ] Sch. τοῦ τραύματος ἢ τοῦ Ἀχιλλέως. Certe τοῦ τραύματος. — Heroica minus Aristidis rhetoris λειποθυμία, qui nobis lotionum suarum, vomituum, cacationum diarium confecit, quam potuit diligentissime. Huic bellulo, cum ad opus sederet, καθημένῳ ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἐπιγίγνεται ἴλιγγος δεινὸς, καὶ ἱδρὼς, καὶ λειποθυμία. Sic legitur t. I. p. 314. Sed codex 1040.

habet ἴκλυσις, quod omnino melius videtur quam ἔλκοσις: ex ἰκλύσει sudor et animi deliquium.

(P. 90.) ἀντίλοντο] Sch. λαβόντες ἐξέβαλλον.

(P. 90.) ἐπ' αὐτῷ πεσεῖν] Sch. ἐπάνω αὐτοῦ φονευθῆναι. προσπεσεῖν, τὸ ἐξαίφνης μὴ εἰδότα τινὰ ἀποκτεῖναι· συμπεσεῖν δὲ τὸ ἀλλήλοις μάχεσθαι.

(P. 90.) ᾑματωμένον ῥῦναι τὸν Κάϊκον] Sch. ῥῦναι· λέγεται ῥεῦσαι. — Ovidius testis sit: Metam. XII. III.

« Vel cum *purpureus* populari cæde *Caïcus*
« *Fluxit*, opusque meæ bis sensit Telephus hastæ.»

In Oleariana ἡματωμένον mendum est typothetarum.

(P. 90.) ἐκάπτετο μὲν πρὸς αὐτὸν] Sch. τὸν Πρωτεσίλεων.

(P. 92.) Μυσαὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν] Sch. σὺν τοῖς Μυσοῖς ἐμάχοντο τοῖς ἀνδράσι, ἤγουν τοῖς Ἕλλησιν. — Male. τοῖς ἀνδράσι non sunt *Græcis*, sed *viris*, id est, Mysis: ἀφ' ἵππων ἐμάχοντο ξὺν τοῖς ἀνδράσιν. — Nostrum sequitur Tzetzes v. 275. Antehom.

Ἐν δὲ γυναῖκες Μυσῶν ἅρμασιν οἶσι μάχοντο.

(P. 92.) ὥσπερ Ἀμάζονες] « Nempe equitantes. Ita » constanter Amazones in veteris artis operibus repræ- » sentantur. Vide etiam Nostrum p. 264. ubi plura de » Amazonum equitatu. » VISCONTI. — Hippolyte equo insidens cernitur apud MILLINUM mon. ined. t. I. p. 351.

(P. 92.) Ἱέρα] Tzetzes Antehom. v. 278. ἱερὴν vocavit, ubi confer JACOBSIUM.

(P. 92.) Ταύτην μὲν δὴ] Editiones ante Olearium ταύτην δή. Olearius e codicibus ταύτην μὲν δή: voluit procul dubio τ. μὲν δή. Et ego μὲν in meis inveniebam. Hæc

formula fuit sæpius obliterata. Uno defungar exemplo: Aristides Orat. sacr. t. 1. p. 295. ἰβουλευσάμην δὴ μεῖναι: ubi lege plenius cum codice 1040: ἐβουλευσάμην μὲν δὴ μεῖναι.

(P. 92.) Νιρεὺς ἀποκτεῖναι] Aldina et Juntina et C Νηρεὺς, vitio scripturæ in hoc nomine frequentissimo. — De Hiera a Nireo interfecta consentit cum Philostrato Tzetzes Antehom. v. 278. — « Braccius *in commentariis* » *de antiquis sculptoribus* (vol. 1. p. 263. et appendicis » tab. 25. n°. 2.) Gemmæ Iconem producit, in qua » Apollo inscalptus, Coronidem indicio corvi a se inter- » fectam commiserans. Cum injuria temporis frustulum » ex gemma propter extinctæ mulieris brachium exsi- » liisset, recens λιθογλύπτης antiquæ gemmæ mango- » nium fecerat, clypeum inscalpendo, ubi frustulum » desiderabatur. Winckelmannus vir doctissimus, sed » qui cæteroquin oculorum judicium in videndis artibus » haud satis subtile habuit, fraudem minime subodo- » ratus, gemmam in opere, *monumenti inediti n°*. 121. » publici juris fecit, et Coronidem a recenti manu clypeo » instructam in Hieram mutavit, Apollinem in Ni- » reum. Corvus, non amplius culpæ index, sed ab » artifice additus videbatur, ut id genus aves ad cæ- » sorum cadavera depascenda advolantes significaret. » Hæc Winckelmanni explicatio Braccio jure repre- » hensa, et ex anecdoto vera typi explanatio prolata. » Narratiuncula huic Philostrati loco bene accommo- » datur, nam Winckelmannus ad eumdem confu- » giebat. » Visconti.

(P. 92.) μειρακιώδης] Sch. τὸ μὴ ἀκμὴν ἔχον.

(P. 92.) πρὸς αὐτὰς] Olearius, e codice edidit πρὸς

αὐτὴν. In meis inveni αὐτὰς et αὐτὴν, et etiam αὐτά. Reliqui αὐτὰς, quod æque probum est ac αὐτὴν, potuitque a librariis mutari, quod hic aliquid duri haberet, et incompositi.

(P. 92.) ἀπηνέχθησαν] Sch. ἀπῆλθον. Διότι ἐπὶ ἵππων ἐκομίσθησαν· εἰ δὲ πεζῇ ἦλθον ἐκεῖσε, ἔμελλεν εἰπεῖν ἀνεχώρησαν.

(P. 92.) γενέσθαι λέγει] E λέγει γενέσθαι.

(P. 92.) ὄνομα... ἤραντο] Sch. ἤγουν ὀνομασταὶ ἐγένοντο.

(P. 92.) οὔ φησιν] D φασιν male.

(P. 92.) μέμφεσθαι] Sch. οὔ φησι μέμφεσθαι ἑαυτὸν, διότι ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτῆς. — Idem erga Helenam affectus fuit Ducum Trojanorum in notissimo Iliadis loco:

Οὐ Νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Et Propertius II. 2. 49.

« Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles,
» Vel Priamo belli causa probanda fuit. »

(P. 92.) πλεονεκτεῖν] Sch. περιγίνεσθαι.

(P. 92.) ἐσηγάγετο] Sic A B pro εἰσηγάγετο.

(P. 92.) παθεῖν τι] Sch. καλῶς διατεθῆναι καὶ σχεῖν ἀγάπην τινὰ εἰς αὐτήν.

(P. 92.) τὴν Ἴδραν] A sine τὴν.

(P. 92.) προσάπτεσθαι] Sch. τὸ προσάπτεσθαι ἔλαττον τοῦ ἅπτεσθαι· τὸ γὰρ ἅπτεσθαι ἀόριστόν ἐστιν· τὸ δὲ προσάπτεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐσκεμμένως καὶ ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι. — Eamdem vocum differentiam notavit Moschopulus ecl. in Ἅπτομαι.

(P. 94) ἐγένοντο] Codices nonnulli ἐγένετο, quod cum vellem recipere, imprudens neglexi. Errorem meum corrigat lector benevolus.

(P. 94.) ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες] In has thermas exstat Epigramma Agathiæ 48. omnino describendum:

Εἰς τὰ θερμὰ τὰ Ἀγαμεμνόνεια ἐν Σμύρνῃ.

Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος, ἔνθα μολόντες
Τῆς Ποδαλειρείης ἐξελάθοντο τέχνης.
Ἕλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἐμοῖς ἀκέσαντο ῥεέθροις,
Βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπωσάμενοι.
Ἔνθεν ἀεξήθην ἐροφηφόρος· ἀντὶ δὲ τιμῆς
Τὴν Ἀγαμεμνονείην εὗρον ἐπωνυμίην.

Distabant a Smyrna ut mox Philostratus ait 40. stadiorum spatio. De illis forte loquitur Aristides Sermon. sacr. II. 2. p. 292. ἐδόκει δὲ χρῆναι τοῖς ὕδασι χρήσασθαι τοῖς θερμοῖς.....ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως οὐ πολύ.....Confer et p. 302. 306.

(P. 94.) στάδια] Sch. τὸ στάδιον ὀργυιαὶ ρ.

(P. 94.) ἀνῆπτο] Sch. ἀνετέθη.

(P. 94.) φῶμεν] Sch. βούλει ἵνα φ.

(P. 94.) ἑκόντα τὸν Ὅμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπεῖν] D παριδεῖν. Sed παραλιπεῖν optimum est. Supra p. 52. ἀπέστη δὲ Σθενέλου τε καὶ Παλαμήδους παραλέλειπται. Artemidorus II. 34. p. 202. εἰ δέ τινα προβαίνων ὁ λόγος ὑπομνήσειε τῶν θεῶν, οὐ παραλείψομαι τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον, ut bene, post Reiskium, scripsit Reiffius, pro παραλήψομαι. II. 41. περὶ τῶν παραλελειμμένων ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς βίβλοις πρότερον μὲν λέγειν. Mallem ἐν ἀμφοτέραις. Insuper ibi notandum quæsitam fuisse oppositionem in ἑκόντα et ἄκοντα quæ Græcis placuit, ut elegantissima. Heliodorus I. 23. p. 38. ἐπήνει δὲ καὶ ὁ Θύαμις ἑκὼν τε τὸ μέρος καὶ ἄκων. Gregorius Naz.

sive quisquis ille fuerit auctor Tragoediae Χριστοῦ πάσχοντος 708.

Φίλος δ' ἀπώλλυσ' οὐκ ἄκονθ' ἑκουσίως.

Variata forma Synesius ep. 6. οὔθ' ἑκὼν οὔθ' ὑπ' ἀνάγκης γίνεται δίκαιος.

(P. 94.) ποιητικὰ] Sch. ποιητῇ πρέποντα.

(P. 94.) ἴσως] Hic credo non esse *fortassis* sed *omnino*, *certe*, cum quadam attica negandi comitate; de quo sensu vide SCHAEFERUM ad Long. p. 357. ubi et alii indicantur.

(P. 94.) ὑμνῆσαι] EGH et Baroccianus τιμῆσαι. Scholium videtur fuisse τοῦ ὑμνῆσαι.

(P. 94.) Παλαμήδην τε τὸν θεῖον] Sic se emendasse crepat Olearius e codicibus, pro *editorum* Π. τε καὶ τὸν θ. sed hoc καὶ importunum non comparet in Aldina.

(P. 94.) ἐξαίρων ἅπαντος λόγου] Sch. ἐκβάλλων ἅπαντος διηγήματος. — Confer p. 472.

(P. 94.) διὰ τὸν 'Οδυσσέα] BCDEHI et Oleariani duo δι' 'Οδ.

(P. 94.) τῶν ἄλλων 'Αχαιῶν] ABCDEGH et Oleariani duo non habent ἄλλων.

(P. 94.) ἐπέτι 'Αχιλλεὺς] ACDE ἔτι Α.

(P. 94.) Μύσια ἐπαινέσαι ἔπη] Sch. ποιήματα ἐπὶ τοῖς πράγμασι τῶν Μυσῶν.

(P. 94.) καλλίων] Sch. εὐμορφωτέρα.

(P. 94.) εὕροιτ' ἂν] ABCEI εὕρητο ἄν.

(P. 94.) οὐ παραπαλὺ] Vide supra p. 398.

(P. 94.) ἀγὼν εὐδοκιμώτατος] Sch. πόλεμος λαμπρότατος.

(P. 94.) ὅτῳ ποτὲ κρύψοι] Sch. ᾧτινι τρόπῳ. Ἰστέον ὅτι ὅτου καὶ οὕτινος εὑρίσκεται, καὶ ὅτῳ καὶ ᾧτινι, γενικῇ καὶ δοτικῇ μόναις· αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις οὐκ ἐν χρήσει εἰσίν. Εὑρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μόνῳ καὶ γενικὴ τῶν πτώσεων πληθυντικῶν ἐν χρήσει, ὅτων καὶ ὥντινων.—AI κρύψοι. C κρύψει[οι]. Editiones κρύψει. Prætuli κρύψοι.

(P. 94.) ἐπ' αὐτῷ ὄνειδος] A ὄνειδος ἐπ' αὐτῷ.—De re infra agitur in Palamede.

(P. 96.) Βασιλίζειν γάρ που αὐτὸν ἔφασκες] ABDEGH et Olearianus pro ἔλεγες editionum habent ἔφασκες. CI ἔφασκε. Reposui ἔφασκες motus hoc consensu codicum, etsi res est minimi momenti. — Respicitur ad locum supra p. 24.

(P. 96.) μουσικῇ] D φυσικῇ.

(P. 96.) ψῆλαι] Sch. κυρίως τὸ ψάλλω ἐπὶ χορδῶν καὶ νεύρων, μουσικῆς, ψαλτῆρος καὶ τῶν ὁμοίων.

(P. 96.) τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρόπων] φησὶ διότι πολλοὶ τρόποι εὑρίσκονται· καὶ γὰρ καὶ ἡ τεκτονικὴ καὶ ἡ ῥαπτικὴ καὶ ἁπλῶς αἱ τέχναι, τρόποι καλοῦνται· ὡς μέρος οὖν τῶν τρόπων τοὺς ποιητικοὺς ἔφη τῶν τρόπων, ὥσπερ φαμὲν, καὶ πάντως τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων.

(P. 96.) ἐφ' οἷς] Sch. καθ' οὕς.

(P. 96.) ὑπερβεβλῆσθαι] Sch. νικῆσαι.

(P. 96.) ἕκαστος ἦν αὐτῶν] AC ἕκ. αὐτῶν ἦν.

(P. 96.) ἀσκῆσαι] Sch. μεταχειρίσασθαι, ἐπιτηδεῦσθαι. Forte ἐπιτηδεῦσαι.

(P. 96.) ἄλλῳ ἄλλον] Sch. ἄλλῳ πράγματι ἄλλον ποιητήν.

(P. 96.) λόγον ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκὸν] Sch. ὑπόθεσιν θεῖναι·

ὑποθέσεις

ὑποθέσεως τρεῖς εἶδεν ὁ λόγος, τὴν εἰς τὰ δικαστήρια, τὸ καθ' ὑπόθεσιν, ὅταν τὸ μὴ ὂν ὡς ὂν λάβωμεν, καὶ τὴν ἀφορμὴν, ὡς ἐνταῦθα, ὅπερ ἐστὶ μέσον τῶν δύο.—Τὸν addidit e codice Olearius. Abest a CEGHI. Infra p. 102. legemus, λόγον ὑποθέμενος Τρωϊκόν.

(P. 96.) ἐς ὃν ἡ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τε καὶ Βαρβάρων ἀρετὰς ξυνήνεγκεν] Sch. συνεκόμισε.—D ἐξήνεγκεν male. Philostratus Junior Icon. 10. p. 875. ἡ τύχη γὰρ τὴν ἐξ ἁπάσης γῆς ἀρετὴν ἐς μίαν πόλιν συνενεγκοῦσα.

(P. 96.) τείχη] Post τείχη, Olearius sustulit auctoritate codicis, τοὺς δὲ πρὸς τὰς Μούσας: quæ quidem non habeo notata e meis manuscriptis. Et sane non video cur hic adderentur: animadvertendumque est omissa fuisse ab interprete latino, Stephano Nigro.

(P. 96.) καὶ θεὰς, καὶ ἐπαίνου κατ' εἰρήνην] Sch. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης.—Editi καὶ θεάς τε ἐπαίνοι κατ' εἰρήνην.... Τε quod abest a codicibus, delevi. καὶ ἐπαίνου quod restituit Olearius e codicibus pro ἐπαίνοι, dederunt et mei: unde recipiendum duxi.

(P. 96.) δαῖτας] DE δαῖτα.

(P. 96.) σημαίνουσιν] Sch. δεικνύουσι καὶ ἑρμηνεύουσιν.

(P. 96.) χρὴ ἐς τὴν γῆν πράττειν] A ἐς τὴν γῆν χρὴ πρ. C sine χρή. BD pro χρὴ dant δεῖ.

(P. 96.) ἀπλοῦν εἶχεν τὴν ἐν Ἡφαίστῳ] Sic codices omnes et editiones ante Olearium qui mutavit tacite ἐν in ἐπ'. Debuisset saltem in ἐφ'. VISCONTIUS quem merito ἐπ' Ἡφαίστῳ offendebat, proponit ἐπὶ Ἡφαίστῳ, et interpretatur *apud Vulcanum*, quo tamen sensu probaret magis ἐπὶ Ἡφαίστου. Cogitat etiam de ὑπὸ Ἡφαίστου. Sed

nihil lubens mutaverim contra tot codicum consensum. Potuit Iliadis Liber XVII. Ἥφαιστος vocari.

(P. 96.) Ταῦτα πάντα] BD πάντα ταῦτα.

(P. 96.) δαιμονίως ἐξειργάσθαι] Sch. θείως, ὑπερφυῶς, εἰς τέλος ἐργάσασθαι, τελείως ἐργάσασθαι.—Nicolinus et Morellus ἐξηργάσθαι, non satis accurate.

(P. 96.) οἰκιστὴν] Sch. διότι ἔγραψεν περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ τὴν τοῦ Ὁμήρου γραφὴν ἀνέκτισεν αὐτὴν πρῶτον Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, ἔπειτα οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς γνόντες ἐξ αὐτῆς εἶναι τὸν Αἰνείαν.—Statius Ach. I. 10. post scriptam Thebaïdem :

« .....meque inter prisca parentum
» Nomina, cumque suo numerant Amphione
» Thebæ. »

Ubi vide Gronovium. Themistius or. 3. p. 43 C. εἶτα Κάμιλλον μὲν οἱ τότε δεύτερον ἐνόμισαν οἰκιστὴν, ὅτι τὰ λείψανα τῆς Κελτῶν ἐπιφορᾶς ἀνεσώσατο. Confer similia or. 13. p. 179 C.

(P. 96.) Θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ ἔπος] A θ. δὲ καὶ ἔπη. BCDGHI ἔπη. Et sic Oleariani duo, qui præterea τε habent pro δὲ.

(P. 98.) λανθάνων] Sic Olearius edidit ex codicibus duobus pro aliorum ἐκλανθάνων. Et ego non inveni ἐκλανθάνων in meis.

(P. 98.) ἐν ἄλλοις τε οὐκ ὀλίγοις] AC τε καὶ οὐκ ὀλ.

(P. 98.) ἐκτυπώμασι] Sch. μορφαῖς, εἰκονίσμασι.

(P. 98.) ὑπτίως] Sch. χαύνως, μαλακῶς.

(P. 98.) ὅθεν ἐπεστρέφων] Sch. διὰ τοῦτο συμφροντίζων, διατεθέμενος.—Vide Budæum comment. p. 629.

(P. 98.) Τῇ δ᾽... βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο] Sch. τῇ ἀσπίδι ἀγρία κατὰ κύκλον ἦν. — BE ἐστεφανώσατο. AC ἐστεφάνωται. D ἐστεφάνωτο quod recipio, datum ab Aldina, Juntina, Nicoliniana, Morelliana, et ab Homeri textu, Il. XI. 36. Olearius edidit ἐστεφάνωται. Cæterum obiter notabo aliquid elegantiæ ὀνοματοπεποιημένης quæsiisse veteres in hac voce sic in fine versus posita. Hesiodus Th. 382.

Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Idem Asp. 204.

Ἐν δ᾽ ἀγορῇ περὶ δ᾽ ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

Orpheus Arg. 45.

.....ὡς πέρι Νεῖλος ἀγάῤῥοος ἐστεφάνωται.

Dionysius Per. 4.

......................ἐν γὰρ ἐκείνῳ
Πᾶσα χθὼν ἅτε νῆσος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

Idem 430.

...τοῦ δ᾽ ἄντα ποτὶ ῥηγμῖν Ζεφύροιο
Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.

Pro ἐκτετάνυσται codex 2708. habet ἐστεφάνωται. Sed hic præferenda videtur lectio vulgata, quam etiam in suo exemplo invenerat paraphraseos auctor, quæ in eodem codice legitur, sic locum vertens: ἡ ἀπλήρωτος τῆς Δωδώνης ἐκτέταται γῆ. Dionysius ib. 555.

Ἄλλαι δ᾽ ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται.

Monebo codicem eumdem scribere παρὰ ῥρόον, qua canini soni iteratione librarius voluit indicare pronuntiationem, quæ erat asperrima, ut produceretur ultima in παρὰ, quam tamen et cæsura producere poterat. Sic versu 343.

Ὃ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπίννιον.

Idem codex habet ὀῤῥά τι κ. Ἀπίννιον: Confer Valckenarium ad Hipp. 467.

(P. 98.) Δεῖμός τε Φόβος τε] Artemidoro II. 34. inter χθονίους θεοὺς numerantur καὶ Φόβος καὶ Δεῖμος οὓς ἔνιοι Ἄρεος υἱεῖς λέγουσιν. Vide ibi Reiffium. Et rursus II. 39. p. 223. Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεος υἱοὶ, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἄρης στρατηγοῖς, καὶ στρατιώταις, καὶ μονομάχοις, καὶ λῃσταῖς, καὶ κυβευταῖς πᾶσι συμφέρουσι, visi per somnium. Vide ibi Rigaltium.

(P. 98.) ὑπερῇρε] Sch. ἐνίκησεν.—A ὑπερῇρεν.

(P. 98.) Μουσαῖον δέ] Sch. ὑπερῇρεν ἀπὸ κοινοῦ.—DE τε pro δέ.

(P. 98.) Παμφὼ] A τοῦ Π. BDG Πασφώ. EH Σαπφὼ quod et invenit Olearius.—Vide Nicol. Loensem misc. epiph. II. c. I. qui totum hunc locum latine vertit et illustrat.

(P. 98.) σοφῶς μὲν] Olearius μὲν ait se addidisse, e Barocciano. Addidit quidem Morellianæ e qua vitio operarum exciderat.

(P. 98.) ζωογονεῖν] Sch. καὶ ὁ Πλάτων, δι' ὃν ζῆν ἐστί.—Aristides Hymn. in Jov. p. 6. ἔστιν οὖν πάντων δὴ τῶν ὄντων Ζεὺς αἴτιός τε καὶ δημιουργὸς καὶ διὰ τοῦτον ἅπαντα γίγνεται ὅσα τε οὐράνια καὶ ὅσα ἐπίγεια, ὥσπερ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παραδηλοῖ κτλ.

(P. 98.) καὶ δι' οὗ ἀνίσταται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα] Sch. ἀνίσχουσιν, ἀνατέλλουσιν.—CI καὶ δι' οὗ, quod habebant editiones ante Olearium, qui καὶ sustulit cum duobus codicibus. Ego quidem in hoc ipsi non obtemperavi, et insuper τὰ addidi ex ACDEGHI et Olearianis duobus. Supra p. 291. emendationis rationes dedi.

(P. 98.) εὐηθέστερον] Sch. ἀφελέστερον, ἁπλούστερον. — Confer supra p. 338.

(P. 98.) καταβεβλημένα ἔπη] Sch. ἤγουν ταπεινὰ καὶ χθαμαλὰ, ἐῤῥιμμένα, οὐδαμινά. — Eodem sensu Apoll. vit. III. 23. p. 113. ἡγοῦμαι δ' αὐτὸ οὐκ ἄδοξον μόνον, ἀλλὰ καὶ καταβεβλημένον. VI. 11. p. 245. ἐνθυμηθεὶς δὲ τὴν τέχνην ὅτι προσφυᾶ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβεβλημένῳ τε καὶ ὑπὸ πόδα... Aristoteles Polit. VIII. c. 2 extr. αἱ καταβεβλημέναι μαθήσεις: c. 3. τὰ καταβεβλημένα παιδεύματα, id est, REIZIO interprete, *Disciplinæ communes, pervulgatæ, usitatæ.* Synesius in Dione p. 52 B. οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον, οὐδὲ καταβεβλημένον, οὐδὲ θήρᾳ ληπτόν. Codex 1039. οὐδὲ θήρᾳ ληπτέον: in qua varietate non facile eligas. Sed vide WYTTENBACHIUM ep. crit. p. 41. emendantem ingeniose. — Confer Budæum comment. p. 446.

(P. 98.) ᾄσαντος] Sch. ποιητικῶς: εἰπόντος.

(P. 98.) Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ] Sch. κεκρυμμένε· διότι καὶ κόπρος θερμὴ καὶ ὑγρὰ καὶ ὁ ἀὴρ θερμὸς καὶ ὑγρός. Δία δὲ νοητέον τὴν φυσικὴν δύναμιν. — Pampho tribuuntur hi versus; tribuuntur etiam Orpheo, inter cujus fragmenta leguntur fr. 30. — Εἰλημένε habebat Olearius. ABCDEHI εἰλυμένε quod recepi, datum etiam ab Aldina et Juntina. Sic quoque legendum monuit apud Orpheum SCHÆFERUS ad Long. p. 392. hancque lectionem nunc exhibet Hermanniana recensio. Νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους dixit Homerus Il. 5. 186. quæ Horatii I. od. 2. 31. verbis verti possunt:

« Nube candentes humeros amictus. »

(P. 100.) τὸ καθαρώτατον] Sch. τοῦ κόσμου, ἤγουν τὸν αἴθηρα.

(P. 100.) ἔμβια] Sch. ζωῆς δύναμιν ἔχοντα, ζωηρά.

(P. 100.) ἐμάχοντο] B ἐμάχετο.

(P. 100.) ἡ Ἀθηνᾶ] Confer Il. φ. 400. sq.

(P. 100.) τῷ ὕδατι] Sch. ἤγουν τῷ Σκαμάνδρῳ.—Confer Iliad. φ. 342. et Philostratum Icon. I. I.

(P. 100.) πεφιλοσοφῆσθαι] Sch. ἤγουν πεθεολογῆσθαι.

(P. 100.) καὶ θεῖα ὥσπερ τὸ] Sch. ἀλλά.—BE ommittent ὥσπερ.—Infra p. 162. κἀγὼ γὰρ ὑμᾶς κελεύω πείθεσθαι, ΚΑΙ οὐ πείθεσθε, ubi quoque καὶ est pro ἀλλά, notante Palaireto ad Joh. I. 10.—Corrige vitium in θεῖα.

(P. 100.) σάλπιγξι] Sch. μεγαλωτέρα γὰρ τῶν ἐπὶ γῆς φωνῶν ἡ σάλπιγξ.—Edidi σάλπιγξι cum editionibus omnibus præter Olearianam. Homeri editiones in terminatione variant. Vide Iliad. φ. 388. AC habent σάλπιζε.

(P. 100.) ἀνεπήδησεν Ἀϊδωνεὺς...] Homerus Il. Υ. 61.

Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων...

Quem locum respexit Vinitor, verba ipsa non recitans.

(P. 100.) θεοὺς ἐγκαταμίξας ἀνθρώποις] Frequens est et elegantissimus hujus verbi usus. Infra p. 230. τελετάς τε ἐγκαταμιγνύντας τοῖς ἐναγίσμασιν. Vit. Apoll. I. 2. p. 4. πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφητῶν ἐγκαταμίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις. Sophist. II. 4. p. 569. περίνοιαν ἐγκαταμίξας τῷ πάθει. 8. p. 579. γυναικὸς γὰρ θρῆνος ἐγκατεμέμικτο τοῖς Ἀθηναίων ἐγκωμίοις. 25. p. 609. τὰς ἐσχηματισμένας (τῶν ὑποθέσεων) εὖ διέθετο, ἀμφιβολίας τε πλείστας ἐπινοήσας καὶ τὸ σημαινόμενον ἐγκαταμίξας τῷ ἀφειμένῳ, ubi legit codex A τῷ ὑφειμένῳ. Callistratus VIII. fin. ὥσπερ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτέλους

καὶ τὸ Βάκχειον ἐγκαταμίξαι δυνηθέντος. Sic edidit Olearius: Sed Aldus, Junta, Nicolinus ὥσπ. οἶμ. τ. Π. καὶ τὸν Βάκχειον οἶστρον ἐγκαταμίξαι δυνηθέντος. Cum in Morelliana οἶστρον typothetæ omisissent, Olearius, cæteris non inspectis, τὸν in τὸ mutavit, et locum correxisse sibi forte visus est, quem truncabat. Cum primis editionibus consentit codex 1038. quem inspexi, nisi quod legat δυνηθέντος ἐγκαταμίξαι. Themistius or. 30. p. 349 B. τὴν Προδίκου σοφίαν τοῖς λόγοις ἐγκαταμίξας. Et or. 31. p. 352 C. οἱ τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἐγκαταμίξαντες. Unde or. 30. p. 348 C. pro τοὺς περὶ γεωργίας λόγους τοῖς περὶ ἀρετῆς καταμίξας, malim ἐγκαταμίξας. Heliodorus tamen VII. 20. p. 291. ἀπειλήν τινα κατεμίγνυ τοῖς λεγομένοις. Lucianus Prom. 7. τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας: ubi HEMSTERHUSIUS hanc lectionem asserit breviter, ista meorum exemplorum copia satis nunc superque firmatam.

(P. 100.) φαῦλα] Sch. φαῦλον καὶ τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς καὶ οὐδαμινόν· φαῦλον καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ πονηρὸν, ὅθεν καὶ φαῦλον λέγομεν τὸν πονηρὸν καὶ κακόβιον ἄνθρωπον.—Hæc et alia plura habet Moschopulus ecl. in φαῦλον. Adde RUHNKENIUM Tim. p. 268. Gottleberum ad Platonem Menex. 2.—BD addunt εἶναι, ut puto, e glossa, et mox post εἶτα tollunt καὶ.—Cæterum de Homeri in Deos injuria sic Heraclides in ipso allegoriarum initio: μέγας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν Ὁμήρῳ καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας.

(P. 100.) ἐν Αἰγύπτῳ ἡ Ἑλένη] Eadem traditione infra p. 244. utitur.

(P. 100.) ὑπὸ τῶν ἀνέμων] Olearius cum codicibus sustulerat articulum, qui abest et a meis ABC.

(P. 100.) κακὰ, ἣν εἰκὸς] Edebatur κακά· καὶ ἣν εἰκός. ABCDEH κακὰ, ἣν εἰκὸς, quod recepi.

(P. 100.) ταῦτα ἐγίνετο] AB ἐγίγνετο.

(P. 100.) διαβεβλημένου τοῦ γένους] Sch. ἤγουν τοῦ γυναικείου.

(P. 100.) Ἐπαινουμένου δὲ οὐδὲ] Editi οὔτε. ADE οὐδέ. In A ante fuit οὔτε: nova lectio est e correctione. Recepi οὐδὲ, *ne quidem*.

(P. 102.) ξυγχωρῆσαι τρυφᾶν τῷ Πάριδι] Sch. ἐπὶ τῇ Ἑλένῃ.—ADE ξ. τῷ Π. τρυφᾶν.

(P. 102.) ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Τρῳάδων...] Apud Euripidem Orest. v. 57 sq. et 102. Helena a parentibus filiorum orbis sibi metuit. Et certe Helena Trojanis esse odio debuit, tot et tantorum malorum causa. Fuere tamen multi poetæ qui eam laudarent, multique rhetores, inter quos Gorgias, cujus ad nos pervenit declamatiuncula satis corrupta, sed quam integritati uno saltem in loco restituam. Sic circa finem Sophista rationes colligens suas: πῶς οὖν χρὴ δίκαιον ἡγήσασθαι τὸν τῆς Ἑλένης μῶμον; ἥτις εἴτ' ἐρασθεῖσα, εἴτε ὑπὸ θείας ἀνάγκης ἀναγκασθεῖσα ἔπραξε, πάντως διαφεύγει τὴν αἰτίαν. Plenius et emendatius codex parisinus 1038. ἥτις εἴτ' ἐρασθεῖσα, εἴτε λόγῳ πεισθεῖσα, εἴτε βίᾳ ἁρπασθεῖσα, εἴτε ὑπὸ θείας ἀνάγκης ἀναγκασθεῖσα ἔπραξε, π. δ. τ. ἀ. Hæc omnino esse necessaria patebit, lecto orationis initio.

(P. 102.) Ἐξηρήσθω δὲ καὶ ὁ ἀγὼν] Sch. ἐκβεβλήσθω. Confer p. 463.—AC καὶ omittunt.

(P. 102.) ὑπὲρ τῆς Ἑλένης] Non sunt in D.

(P. 102.) ἐπὶ σπονδαῖς] Sch. ἕνεκα σπονδῶν.

(P. 102.) πάλαι τοῦτο γιγνώσκοντας] BE τοῦτο πάλαι γ.

(P. 102.)

(P. 102.) ἐῤῥῶσθαι φράζειν] Locutio notissima, qua de vide Budæum comment. p. 645.

(P. 102.) ἐν τῇ Τροίᾳ] Articulus non est in ADE.

(P. 102.) λόγον ὑποθέμενος Τ.] Sch. ὑπόθεσιν θείς.

(P. 102.) ᾧ τὸν Ὀδυσσέα ἐπιγράφει] Infra p. 192. τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει. Vit. Apollon. VIII. 12. p. 356. πλὴν κρίου, ἔφη, καὶ πτερῶν κηροῦ ξυγκειμένων πάντα οἶον, θεὸν ἐπιγράφων τῇ πομπῇ ταύτῃ, ubi pro κρίου, codex A habet Ἰκάρου, quod certe nemo sanus amplectetur. Dixerunt et ἐπιγράψαι τινά τινι et ἐπιγράψαι τί τινι. Eustathius ad Il. Β. p. 250. (Κρεώφυλος) ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ...... τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον. Heliodorus VIII. 9. p. 330. θεοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφοντες.

(P. 102.) Δημοδόκου τε καὶ Φημίου] De his poetis vide collecta Fabricio Biblioth. gr. I. c. 5. § 6. et c. 25. § 3.

(P. 102.) τὸν Ἐπειοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς ἵππον] Sch. τὸν δούρειον. ἄλλως· τὸν θούριον διηγεῖται. — Θούριον corruptum esse videtur, et reponendum, ut in primo scholio, δούρειον. — De Equo *Durateo* vide eruditissimum Heynium excurs. 3. ad Æneid. II. Homerus Od. VIII. 492.

.......ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,

ubi plurima collegit Clarkius. Infra Noster p. 166. ἐς τὸν ἵππον τὸν κοῖλον οὗ τέκτων μὲν Ἐπειὸς ξὺν Ἀθηνᾷ ἐγένετο, Ὀδυσσεὺς δὲ εὑρετής. — Olearius, cum in Morelliana invenisset vitio operarum τοῦ Ἐπειοῦ, restituisse se τὸν Ἐπ. e codicibus affirmat. Sed aliæ editiones jam habuerunt τόν. Cæterum Oleario operæ non paruerunt, et ipsius textus

habet τοῦ Ἐ.—Ἐπειὸς Virgilio II. v. 264. est *Epeus*. Propius ad græcam vocem *Epios* dixit Septimius II. 44. III. I. quod et habent codices nonnulli Virgiliani.

(P. 102.) ἀποτειμαὶ τοῦ λόγου] Sch. τοῦ ἐπὶ τῇ Τροίᾳ.

(P. 102.) φύντες] Sch. γεννηθέντες—Hæc inventa ridet etiam p. 166. et p. 172. Referenda huc etiam verba p. 4. εἰ μὲν εἰσί που τῆς γῆς Κύκλωπες. Lucianus Philops. 2. Πηγάσους καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας καὶ Κύκλωπας καὶ ὅσα τοιαῦτα πάνυ ἀλλόκοτα καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα.

(P. 102.) ἀντιτυπώθησαν] Sch. ἀντεπλάσθησαν.

(P. 102.) ἐξεποιήθη] Sch. ἐφευρέθη ἐν τῇ ποιήσει.

(P. 104.) προήκοντος ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας] Sch. προερχομένου. —ὠμογέρων ergo fuit Ulysses, id est, παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς, ut ait Suidas. Vide et Hesychium in Ὠμῷ γήραϊ, cum Trillero obss. crit. p. 509. Noster Icon. II. 24. ὁ δὲ στρυφνὸς καὶ ΕΝ ΩΜΩι ΤΩ ΓΗΡΑι γεωργὸς νοείσθω. Heliodorus I. 22. p. 37. τῶν μὲν πατέρων ΓΗΡΑι ΤΕ ΠΡΟΗΚΟΝΤΩΝ. Homerus Od. ο. 354.

Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο
Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα
Ἤκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ΩΜΩι ΓΗΡΑΪ θῆκεν.

Hesiodus loco simillimo ἐργ. 705. de muliere mala quæ virum

Εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ΩΜΩι ΓΗΡΑΪ θῆκεν.

ubi glossator ineditus codicis 2708. Parisini: ἤγουν πρὸ καιροῦ ποιεῖ αὐτὸν γηρᾶν. Notabo eumdem Hesiodi codicem pro θῆκεν, habere δῶκεν, quod jam in suis invenit Robinsonus, et quædam offerunt editiones.—Olearius sustulit

αὐτοῦ ante ἤδη. Pronomen inutile non invenerat in codicibus, nec ego in meis habui.

(P. 104.) ὑακινθίνους κόμας] Oleariana sola habet ὑακινθίνας. — De Hyacinthina coma multa passim leguntur. Confer Longum IV. p. 114. et notam VILLOISONI; Lucianum Rhet. præc. c. 11. et REITZIUM. Infinita cumulaverat exempla HUETIUS ad marginem Nicolinianæ, sed confusa et turbata. Refugi tædium describendi. Opportunius citabo locum Icon II. 11. de Nymphis, mutatum ab Oleario, et quem sic lego præeunte codice A: αἱ δὲ ἀνθοῦσαι τὰς χαίτας, ἐκπεφύκασιν ὑακινθίνοις ὁμοίως ἄνθεσιν, ubi non video quid multum displicere possit. ἐκπεφύκασιν active ponitur. Hunc locum attigit TOUPIUS em. t. 4. p. 225. ad Hesychii Ἐμπεφυνῖα · περιπλεκομένη, ubi vocem omnino sanam corrumpit legens ἐμφιφυκυῖα. Nam Hesychius, ut vere monuit editor, respexit Homerum Il. α. 513.

——Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων,
Ὣς ἔχετ' ΕΜΠΕΦΥΥΙΑ.——

Dionysius Perieg. 1113. de Indis:

—εἰδομένας δ' ὑακίνθῳ
Πιοτάτας φορέουσιν ἐπὶ κράτεσφιν ἐθείρας.

ubi codex 2708. legit ἐπὶ κροτάφοισιν. Ad hunc locum Eustathius: ἤτοι μελαίνας · μέλαν γὰρ καὶ τὸ ἄνθος ὁ ὑάκινθος. Postrema duo verba quæ in editis desunt exhibeo ex eodem codice. Nonnulla notavit Newtonius ad MILTONUM P. L. IV. 30. ubi de Adamo:

. . . . and Hyacinthin locks
Round from his parted forelock manly hung
Clust'ring.

De Hyacintho, quis sit flos, confer Palmerium exerc. p. 809. Martynium ad Virg. Georg. IV. 183.

(P. 104.) παίγνιον... τοῦ Ὁμήρου] Adludit ad Platonis dictum, Leg. VII. 889 E. hominem θεοῦ παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον. Confer Olearium ad Philostrat. p. 518. Sallierum ad Mœr. p. 5. Eunapius in Ædesio p. 45. τοσοῦτον ἐγίνετο ΠΑΙΓΝΙΟΝ τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης ΤΥΧΗΣ. Synesius de Provid. II. p. 120 C. καί μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι ΘΕΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ἄνθρωπον εἶναι, παίζοντος ἀεὶ τοῖς πράγμασι καὶ πεττεύοντος κτλ. Heliodorus V. 4. ΕΠΑΙΖΕ δέ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, ὃ καὶ τὰ ἄλλα ΧΛΕΥΗΝ ὡς ἔοικεν ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ καὶ ΠΑΙΔΙΑΝ πεποίηται.

(P. 104.) Τί γὰρ σοφὸν ἢ εἶπε...ἢ ἔπραξε] Morellus et Olearius male omittunt ἢ ante εἶπε. — Cæterum ἢ εἶπε, ἢ ἔπραξε more non infrequenti junguntur. Noster vit. Apollon. I. 2. p. 4. ἐξακριβῶσαι τὸν ἄνδρα τοῖς τε χρόνοις καθ' οὓς εἶπέ τι ἢ ἔπραξε. VII. 12. p. 288. τί δοκῶ σοι λέγων ἢ τί πράττων εὖ θήσεσθαι τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ubi A omittit alterum τί. VIII. 7. p. 336. τί δ' οὕτω θαυμάσιον εἰπὼν ἢ πράξας. Damoxenus Athenæi I. 27. p. 56.

Χάρις ὅση
Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.

Heliodorus I. 2. p. 5. οὔτε τι λέγειν οὔτε τι πράττειν ἀποθαρροῦντες. Œdipus Tyrannus in cognomine fabula v. 71. dicit se Creontem misisse qui ex Apolline resciret ὅ, τι δρῶν ἢ τί φωνῶν urbem a morbo liberaret. Adde Themistium or. 20. p. 339 B. Plutarchum de anima t. 5. p. 719. Wytt. et fragm. ibid. p. 877. Platonem Phædr. § 17. § 39. Herodianum I. 5. 21. 9. 7. Phrynichus in Apparatu

sophistico: φλεβοτομεῖσθαι, τὸ τείνειν τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ πράττοντα. VALCKENARIUS ad Theocr. I. 43. pro τείνειν proponit τείνεσθαι, sed sine necessitate. Homerus ante omnes Od. δ. 204.

——ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε—

(P. 104.) ἐν τῇ ἄλῃ] Edebatur ἄλλῃ, et erat sane obscurissimum, quid sibi vellet ἐν τῇ ἄλλῃ, quod Olearius male explicat. Remedium tulerunt codices ACDI qui habent ἄλῃ. Timæi Lexicon p. 23. Ἄλη ἡ πλάνη καὶ ἡ ἁμαρτία, ubi etiam permutabantur ἄλη et ἄλλη. Res jam luce clarior est. Ἄλη sunt Ulyssis errores. Infra p. 166. de Ulysse: μακροτέρᾳ γὰρ ἐχρήσατο τῇ ἄλῃ, ubi Aldina et Juntina vitiose habent ἄλλῃ.

(P. 104.) καθεύδων τε γὰρ πολλαχοῦ, ἀπόλλυται] Nam ipso dormiente, utrem ventorum socii solvunt: ipso dormiente, boves Solis mactant.

(P. 104.) ἐκφέρεται] Odyss. N. 117.

(P. 104.) ἐς ἤθη τοιαῦτα] Sch. Ἤθη· διατριβάς. Τοιαῦτα· ἄδικα, παράνομα, ἀπηνῆ, τὰ τῶν Κυκλώπων.—De ἤθη supra p. 431.

(P. 104.) τὸν Ποσειδῶ] Editiones habent Ποσειδῶ quod mutavit tacite Olearius in Ποσειδῶνα, pravo consilio. Ποσειδῶ est quoque in manuscriptis, et revocavi. De hac forma attica Ποσειδῶ, Ἀπόλλω, Confer Gregorium de Dial. p. 71. et ibi KŒNIUM, cujus emendatio τὸν λαγώ pro τῷ λαγῷ in Philostrateo Apollonio III. p. 129, jam HUETIO venerat in mentem. Bernardus ad Synesii febres p. 35. proponit τὸν λαγών.

(P. 104.) ὑπὲρ τοῦ τοιούτου] A delet τοῦ.

(P. 104.) ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους] Codices nonnulli τοῦ non habent.

(P. 104.) ἄπλουν μὲν τὴν θάλατταν..... ἐποίει] Schol. κακόπλουν, οὐκ εὐχερῆ πλευσθῆναι. — Plutarchus Cimon. p. 122. ἄπλουν θάλασσαν ποιεῖν.

(P. 104.) τὰ ἐκεῖ πάθη] Sch. τὰ ἐν τῇ ᾅδῃ.

(P. 104.) ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ] Sch. σὺν, male. Oportuit ἐν. De hac ellipsi jam supra egi p. 414.

(P. 104.) θαλαττίαν, οἶμαι, αἰχμὴν ἐπ' αὐτὸν δούς] Vide de Ulysse a marina turture interempto Septimium vi. 14. 15. ubi lege Daceriam. Adde interpretes Luciani ad Tragop. 260. Mitscherlichium ad Horat. iii. od. 29. 8. et qui varias de Ulyssis morte opiniones percenset Fern. de Cordova didasc. mult. p. 365. De acu marina disseruit Schneiderus post Ælianum suum de natura animalium.

(P. 104.) Λέγει δὲ καὶ] Καὶ e codicibus addidisse Olearius ait, sed Morellianæ addidit tantum et Nicolinianæ ex quibus exciderat. Cæteræ habebant.

(P. 104.) τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς] Normannus ad Aristid. t. 2. p. 595 : « Legendum Βρίσου aut Βρισέως » haud dubie. » Dubie omnino, mea quidem sententia; nam Briseis quidem non fuit Χρύσου θυγάτηρ, sed Chryseis prima fuit rixæ causa.

(P. 106.) Δέομαι γὰρ καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως] Sch. διεξελεύσομαι. — A καὶ omisit. — Scribere placuit καθ' ἕνα pro κατα ἕνα. Supra p. 22. καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως. p. 34.

ὁμοῦ τι καὶ κατὰ ἕν, ubi debuissem scribere καθ' ἓν cum codice A.

(P. 106.) Ἵππων...... οὔατα βάλλει] Homericum versum Iliad. x. 535.

Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει,

sic quoque περιᾴδει Herodes sophista apud Nostrum Sophist. I. 25. p. 539. et forte huc adludebat Petronius in Halosi:

» Jam *fragor* armorum trepidantes *personat* aures. »

Heliodorus II. 5. p. 58. ἡ φωνή μοι βάλλει τὴν ἀκοήν.

(P. 106.) Περιέλθοι δέ με] Edidit Olearius δὴ cum codicibus. ACDGHI dabant δέ quod servavi. Morellus et Nicoliniana δέ μοι vitiose, quod Olearius omnibus editis, de more, adscripsit.

(P. 106.) πνὸς ἂν ἤκουσα] ACI ἂν ἤκουσά τινος.

(P. 106.) ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ] Editiones et codices hic titulum habebant Νέστωρ, et p. 108. a verbis γενέσθαι δὲ αὐτῷ καὶ παῖδα Ἀντίλοχον, novum caput ordiebantur cum titulo Ἀντίλοχος. Utrumque titulum junxi, cum utriusque herois res jungantur. Et hæc mens fuit Olearii. A codicibus in talibus recedere fas est.

(P. 106.) τοῦ Ἑλληνικοῦ] Vide p. 355.

(P. 106.) τὸν Νηλέως] Sch. τὸν υἱὸν τοῦ Νηλέως· οὐ νοητέον τὸν δοῦλον αὐτοῦ, εἰ καὶ κτητικόν ἐστι, ἀλλὰ τὸν υἱὸν, ἐπειδὴ τὸ γενικὸν τοῦ κτητικοῦ τιμιώτερον καὶ συγγενέστερόν ἐστιν.

(P. 106.) γεγυμνασμένον] Sch. πεπειραμένον· γυμνάζομαι αἰτιατικῇ, οἷον γυμνάζομαι πάλην, δίσκον, καὶ γενικῇ, ὡς ἐνταῦθα. — Confer supra p. 451.

(P. 106.) ἐφ' ἡλικίας] Sch. ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀκμαζούσης αὐτῷ ἡλικίας.

(P. 106.) ἄριστα δὴ ἀνθρώπων] BE post δὴ habent καὶ. — Cæterum hæc rei tacticæ peritia summa supra Menestheo Atheniensi tribuebatur p. 88.

(P. 106.) δημαγωγίᾳ..... ξυμβεβηκότα] Sch. ξυναρμοσθέντα· συμβαίνει ἀντὶ τοῦ κατὰ σύμβασιν καὶ τύχην γίνεται, καὶ συμβαίνει ἀντὶ τοῦ συνᾴδει, καὶ συμφωνεῖ.

(P. 106.) πράττειν δὲ αὐτὸ] Sch. τὸ δημαγωγεῖν. — αὐτὸ pro αὐτὸν edidit Olearius e suis codicibus, et mei consenserunt.

(P. 108.) Καὶ μὴν καὶ] B omisit καὶ. Confer supra pag. 312.

(P. 108.) Νηλεύς..... πλὴν Νέστορος] Huc referendum est quod habet Plutarchus S. N. V. p. 81. Οὐ γὰρ Αντίγονός γε διὰ Δημήτριον, οὐδὲ τῶν πονηρῶν Φυλεὺς δι' Αὐγέαν, οὐδὲ Νέστωρ διὰ Νηλέα δίκας ἔδωκεν. Pro τῶν πονηρῶν quod Runhkenius censet delendum, Reiskius ingeniose conjicit τῶν πάλαι ἡρώων, ad cujus mentem, sed propius ad vocis corruptæ vestigia, legerem τῶν πρὶν ἡρώων.

(P. 108.) πεπρευρημένα] Sch. ἡ παρα ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ, ἤγουν, ἔξω τῆς ἀληθείας εὑρημένα. Quid sit ἡ ἔξω σχέσις in lingua grammaticorum explicavit Lamb. Bos animadv. p. 2. — Infra p. 166. ἀπίθανά τι καὶ παρευρημένα. Vide Toupium emend. t. II. p. 28.

(P. 108.) ἀδελφοὶ] Sch. ἥμαρτον.

(P. 108.). Λέγεται..... ὁ Ἡρακλῆς] Sch. τὸ λέγεται ὅτι μετὰ εὐθείας τίθεται προσωπικόν ἐστιν, ὅτι δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ἀπρόσωπον.

(P. 108.)

(P. 108.) ἀλῶναι αὐτοῦ] Sch. ἧττον γενέσθαι, ἐρασθῆναι. — Infra p. 136. ἀλῶναί τι δὴ αὐτίκα τῆς κόρης. Hac occasione data, emendabo Synesium de Provid. p. 105 B. ubi pro ἑαλώκει αὖθις codex 1038. legit ἑαλώκει αὐτῆς, optime. De græcismo genitivi in hac et similibus formis confer Hemsterhusium ad Xenophontem Ephes. p. 255.

(P. 108.) σωφρονεστάτου τε καὶ καλλίστου ὄντος] D σ. δὲ ὄντος καὶ καλλ. E sic cum τε.

(P. 108.) Ὕλλαν] C Ὕλαν. — Ὕλλαν editorum et codicum voluit Olearius in Ὕλαν mutare: sed scriptura Ὕλλας frequenter invenitur. Vide Hemsterhusium ad Plut. p. 426. Infra p. 204. περὶ Ὕλλα dant codices et editi, ubi Olearius Ὕλα scripsit, sed ego Ὕλλα revocavi.

(P. 108.) Ἄβδηρον] Sch. ἔστιν Ἄβδηρα πόλις, τὸ νῦν λεγομένη Πολύστυλον, ὅθεν ὁ Δημόκριτος. — De Abdera ab Abderi nomine confer Nostrum Icon. II. 26. et notam Olearii. — D Αὔδηρον, et sic invenit Olearius: vitium scripturæ natum e pronunciatione τοῦ β quod per *vita* effertur. Hæc orthographia sæpe occurrit in codicibus. Supra p. 78. F obtulit μνημονίβοντα pro μνημονεύοντα. In Dionysii Perieg. 956. pro Χαβλάσιοι codex 2708. scribit Χαυλάσιοι: et 946. pro νεβρίδα καταμαδίην, idem codex offert variantem νευρίδας ἐπιμαδίας. Ex pronunciatione quoque natum est hodiernorum δούλεψις, pro veterum δούλευσις. Apud Latinos eadem sonorum permutatio reperitur. Horatii I. Od. 25. 20. quædam exemplaria *Ebro* vel *Hebro* legunt, pro *Euro*. In Virgilii ecloga II. 15. pro *superba* codex antiquissimus habet *superva*. Vide Bentleium ad Horat. II. Od. 14. 27.

(P. 108.) παιδάριον ἦσαν, καὶ κομιδῇ νήπιοι] Olearius e

duobus codicibus edidit νέοι pro νήπιοι, et inveni νέοι in meorum nonnullis. Nihil tamen mutandum duxi: nam νήπιοι non male jungitur cum παιδάρια. Vit. Apoll. v. 15. p. 199. κομιδῆ νήπιον.

(P. 108.) ἀρετὴν ἀσκοῦντι] Sch. μελετῶντι, γυμναζομένῳ, μεταχειριζομένῳ. — De hoc usu τοῦ ἀσκεῖν vide Kœnium ad Gregorium p. 243. Kœnii emendatio Philostrat. vit. Apoll. p. 243. ψυχὴν ἠσκημένων pro ψ. ἐσκεμμένων, jam placuit Huetio. A habet ἐσκεμμένων, ut editi.

(P. 108.) νομίσαι φησὶ] Sch. ἤγουν, ὡς νόμον τάξαι. — DGH φησὶ omittunt. — Vide Budæum comment. p. 97.

(P. 108.) παῖδα Ἀντίλοχον, ὃν....] Eudocia ex hoc fonte suum Violarium irrigavit p. 45. paucula immutans, quæ notare vix pretium est; nam non sunt variantes lectionis ex alio exemplari petitæ. Mutabat suo jure docta Regina quæ ad suam rem non faciebant, et alia addebat, ut oratio esset simplicior vel lucidior.

(P. 108.) μεσοῦντος ἤδη τοῦ πολέμου] Sch. τὸ μέσον ἔχοντος. — Ælianus H. A. II. 21. μεσοῦντος θέρους, III. 13. φθινοπώρου δὲ ἤδη μεσοῦντος.

(P. 108.) νέον μὲν γὰρ εἶναι] Sch. φησί. — Νεώτατος ἦν τοῦ Ἑλληνικοῦ, ut ait Noster Icon. II. 7. ubi vide Olearium.

(P. 108.) ἐν ὥρᾳ] Sch. καιρῷ.

(P. 110.) ξυνελέγοντο] Sch. συνηθροίζοντο οἱ Ἕλληνες δηλονότι.

(P. 110.) στρατεύειν] Sch. τὸ στρατιωτικὸν εἶναι· ἐκστρατεύειν δὲ τὸ εἰς πόλεμον ἐλθεῖν.

(P. 110.) τὸν πατέρα] Sch. τὸν Νέστορά φησιν· Πρωτεσίλεως.

(P. 110.) προβεβήκει τῷ πολέμῳ] Sch. προβεβήκει, ἐπὶ τοῦ χρόνου κυρίως λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ ὁδοῦ.—BDEGH et Baroccianus τοῦ πολέμου. Eudocia τῷ πολέμῳ, et male προβεβλήκει, quod corrigendum est.

(P. 110.) ἀφικέσθαι] Sch. ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν· ἐφικέσθαι ἀντὶ τοῦ φθάσαι.

(P. 110.) παρελθόντα] Sch. παρελθεῖν ἀντὶ τοῦ φθάσαι εἰς τόπον· παρελθεῖν καὶ τὸ παραδραμεῖν, ὅπερ τίθεται ἐπὶ καιροῦ· παρελθεῖν ἀντὶ τοῦ νικῆσαι· παρελθεῖν καὶ εἰς τὸ μέσον ἐλθεῖν.

(P. 110.) παραιτήσασθαι αὐτὸν τοῦ πατρὸς] Sch. συγγνώμην αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ πατρός.—Vide scholium infra ad παρῃτεῖτο p. 120. Suidas: Παραιτεῖσθαι· παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν: citatque, Παρυσατίδος παραιτησαμένης αὐτόν. Vide ibi Toupium em. 2. p. 27. et Olearium ad Philostr. p. 11. Dio Chrys. or. xi. p. 332. τὸν μὲν Τυνδάρεων παρῃτήσατο καὶ συγγνώμην ἔχειν ἐκέλευε. Constructio genitivi τοῦ πατρὸς rara est. Unicum nunc habeo exemplum Nostri vit. Ap. i. 10. p. 11. αὐτὸ δὲ τὸ, πρὶν εὑρέσθαι τι παρὰ τοῦ Θεοῦ, πολυτελῶς θύειν, οὐ θύοντός ἐστιν, ἀλλ' ἑαυτὸν παραιτουμένου σχετλίων τε καὶ χαλεπῶν ἔργων.—Eudocia αὐτόν.

(P. 110.) εἴ πως ἀπειθήσαντι μὴ ἄχθοιτο] Sic reperi in codicibus omnibus, in Eudocia, et in editionibus, præter illam Olearii qui e Laudiano suo sumpsit μὲν, verissimam, ut ait, lectionem. Sed servandum μή.

(P. 110.) ἀγασθεὶς] Confer supra p. 380.

(P. 110.) τὸν πατέρα] Sch. ἤγουν τὴν τοῦ πατέρος διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν γνώμην.

(P. 110.) οἴει] Sch. προσδοκᾷς.

(P. 110.) φιλότιμον] Sch. ἔνδοξον· φιλότιμον, τὸ εἰς ἐπίδειξιν γινόμενον καὶ πρὸς δόξαν, ὅπερ παρ' ἡμῖν κακίζεται καὶ φιλοδοξία ὀνομάζεται.

(P. 110.) νεανικὸν] Sch. μέγα.

(P. 110.) ἐπ' αὐτῷ φρονήσας] Editiones et Eudocia μεγαλοφρονήσας. Sed ABD φρονήσας, cum scholio ἀντὶ τοῦ μεγαλοφρονήσας, μεγαλαυχησάμενος. —Revocavi φρονήσας ut rarius, et a scholio male loco pulsum. Infra p. 112. μὴ φρονοῦντα ἐπὶ τῇ κόμῃ. Vit. Apollon. VII. 42. p. 321. δεινή τε ἐλευθέρα καὶ φρονοῦσα, ubi codex A habet σωφρονοῦσα a manu correctoris, sed male.

(P. 110.) ἄριστα ἑαυτοῦ] Sch. τουτέστι τῶν ἄλλων δημηγοριῶν ἑαυτοῦ. Βιαστικῶς ἐνταῦθα τίθεται τὸ ἑαυτοῦ· αὐτὸς γὰρ διηγούμενος, εἰ αὐτοῦ ἔφη, ἐφαίνετο ἂν εἰς ἄλλον τινὰ ἀναφέρεσθαι, διὰ τοῦτο βιασθεὶς τὸ ἑαυτοῦ τέθεικεν. —Confer supra p. 325.

(P. 110.) ὥς φασί τινες ψευδῶς] Hæc verba in A ad marginem serius fuerunt adscripta; in B comparent inter lineas; omittuntur in CDEGI, et Barocciano. — Crediderim esse lectoris cujusdam animadversionem e margine in textum illatam: nihil tamen mutandum duxi.

(P. 110.) ὑπὸ τῷ πατρὶ] Omittunt ABCDEGH et Oleariani duo. Habet Eudocia: habent editi: servavi quoque.

(P. 110.) ἐς τὴν γῆν βλέποντα] Hic habitus est pudori proprius et dolori, necnon seriis animi cogitationibus, sæpeque describitur. Noster Icon. II. 21. p. 846. ὁρᾷς δέ που τὸν μὲν οἰμώζοντα καὶ βλέποντα ἐς τὴν γῆν. Philostratus alter Icon. 13. τί δ' ἐς γῆν ὁρᾷς; ὡς ἔγωγ' οὐκ οἶδα εἴ τινας

ἀθροίζων ἐννοίας ἤδη. 14. καὶ τὸ μειράκιον δὲ ἐς γῆν μὲν ἀτενὲς ὁρᾷ, πολλὴ δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια. Apoll. vit. VIII. 26. p. 367. βλέψας τι δεινὸν ἐς τὴν γῆν. Eunapius p. 25. τὰ ὄμματα εἰς τὴν γῆν ἀτρεμίζοντα χρόνον τινὰ ἐρείσας. Libanius t. 4. p. 1034. ἕστηκας, ὦ Μενέλαε, τῇ γῇ τὴν ὄψιν χρησάμενος, ubi lego ἐρεισάμενος. REISKIUS proponit στησάμενος. Sed non placent ἕστηκας στησάμενος. Irenæus epigr. 2.

Τίπτε πέδον Χρυσίλλα, κάτω νεύουσα δοκεύεις,
Καὶ ζώνην παλάμαις οἷά περ ἀκρολυτεῖς;

Quæ possunt apte admoveri ad Aristænetum I. 15. ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας, ὥσπερ τι συννοουμένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειάς, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα, καὶ πῆ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν, πῆ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον.....ubi vide ABRESCHIUM lect. p. 100. Comparabo inter Latinos Ovidium fast. I. 148. Metam. XIII. 125.

« —— Donec Laertius Heros
» Adstitit, atque *oculos* paulum *tellure moratus*
» Sustulit ad proceres..... »

In quibus Homericam deprehendere est imitationem Iliad. III. 217.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς
Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Tacitus Annal. lib. I. 34. « *dejectis in terram oculis* » velut pœnitentia. » Sulpicius Severus Dialogo I. § 8. « Sed ut facile cerneres verecundiam pœnitentis, non » non ausa propius accedere, *dejectis in terram pro-* » *fundo pudore luminibus....* » Confer ABRESCHIUM dilucidat Thucyd. p. 835. SCHRADERUM ad Musæum, p. 261. BARTHIUM ad Statium. Th. II. 232. IV. 318.

(P. 110.) θαυμαστὰς κλήσεσθαι τοῦ κάλλους] Vit. Apollon. VIII. 7. § 9. p. 341. τίνας δ' ἂν κλήσεσθαι θαυμαστὰς τῆς τέχνης.

(P. 112.) τερπνὸν] Sch. τέρψιν ἐμποιοῦν.

(P. 112.) ἐκλελησμένους] Sch. καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀντιλόχου οὐκ εἶχον λήθην τοῦ Πρωτεσίλεω.

(P. 112.) ἐς ἔννοιαν ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι] Confer notam p. 332.

(P. 112.) ξυμβαίνοντος] Sch. ἐοικότος, ἁρμόζοντος.

(P. 112.) οἴκτῳ] Sch. ἐλέῳ.

(P. 112.) εὐφημίαις τε χρήσασθαι] Sch. ἤγουν ἐπαινέσαι.

(P. 112.) ἐφ' οἷς] Sch. δι' οὓς λόγους.

(P. 112.) διέκειντο] Sch. διάθεσιν εἶχον.

(P. 112.) Ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν] Sch. ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λόγῳ. — Metaphoricum et elegantem loquendi modum ἄγαλμα παραγαγεῖν, illustrat Synesii locus de regno p. 9 C. φέρε δή σοι γράψω λόγῳ τὸν βασιλέα ὥσπερ ἄγαλμα στήσας, et sequentia.

(P. 112.) ὧδε διερμηνεύει] Sch. διὰ λόγου γράφει. — A ἑρμηνεύει. — Confer p. 302.

(P. 112.) ὡς φαιδρὸς] A in margine γρ. σεμνός. BDEGH et Oleariani duo, σεμνός.

(P. 112.) ἐν ὁρμῇ μειδιάματος] Sic vit. Apollon. VI. 4. p. 233. καθῆσθαι γὰρ ἐν ὁρμῇ τοῦ ὑπανίστασθαι. Icon. I. 17. p. 789. ἐν ὁρμῇ τοῦ περιβάλλειν εἶναι.

(P. 112.) γενειῶν δὲ σεμνῶς τε καὶ ξυμμέτρως] « Nestor, » ut hic pingitur, modeste barbatus apparet in fragmento

» apud WINCKELMANNUM monum. ined. n°. 127. » VISCONTI.

(P. 112.) ἀμφὶ παλαίστραι αὐτῷ πεποιημένα] Sch. μετὰ μόχθου πεπραγμένα.

(P. 112.) καὶ ὦτα κατηγορείη] Sch. ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖν ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖν λαμβάνεται· μάρτυς γὰρ καὶ κατήγορος ταὐτόν· κατήγορος γὰρ ὁ τῶν κακῶν μάρτυς, μάρτυς δὲ ἐπὶ καλοῦ· ὥσπερ καὶ τὸ ἀπειλεῖν καὶ ὑπισχνεῖσθαι ταὐτόν, διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν ὑπισχνεῖσθαι ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ἀπειλεῖν ἐπὶ κακοῦ. — De hoc sensu τοῦ κατηγορῶ confer Thomam. Sic gallice quandoque *accuser* usurpatur : *accuser le nu*. Conferendus est Callistratus in Indi ebrii descriptione p. 895. cujus, ut ait Sophista elegantissimus, τὸ μεμεθυσμένον οὐ κατεμήνυσεν (A κατεμήνυεν) ἡ τοῦ λίθου χρόα· οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ μηχάνημα τὰς παρειὰς φοινίξαι, σκέποντος (A male σκέπτεται) τοῦ μέλανος τὴν μέθην· ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγόρει τοῦ πάθους. A ἐδήλου κατηγορεῖν τὸ πάθος, corruptione notabili satis. Scholiastes ad κατηγόρει adscripserat ἐδήλου, recte omnino; dein scholium, ut non semel evenit, in textum fuit receptum, et cum jam ἐδήλου κατηγόρει librarium eruditum offenderet, rescripsit ἐδήλου κατηγορεῖν, id est, *indicabat indicare*, quod est sane venustissimum. Bonum factum quod ex hoc luto possimus tollere τὸ πάθος, legendum in posterum pro τοῦ πάθους, si mihi creditur. Nam hoc sensu malo accusativum rei quam genitivum. E contra apud Phalaridem epist. 2. p. 8. nescio an LENNEPIO obtemperandum sit κατηγοροῦσι vertenti *produnt, præ se ferunt*. Mallem *accusant* cum aliis interpretibus. — De hac *aurium* pugnis contusarum κατηγορίᾳ plurima occupavit Olearius. Addam Theocritum Id. 22. 45.

. . . . . σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς :

Damascium Suidæ in κατεαγότων : Αὕτη τοίνυν ἡ προθυμία ἐνίους τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας ἐπὶ κωμῳδίαν ἐτράπη : Tertullianum de spectac. 23. « sane et ille artifex pugnarum impunitus ibit ? Tales » enim cicatrices cæstuum, et callos pugnorum et *au-* » *rium fungos* a Deo cum plasmaretur accepit? » Vide Abreschium ad Cattier. p. 27 : Winckelmannum *storia delle arti* t. I. p. 373. Aures, ne læderentur, Athletæ muniebant ἀμφωτίσι. Plutarchus de audiendo 2. Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφωτίδας, ὡς ἐκείνων μὲν τὰ ὦτα ταῖς πληγαῖς, τούτων δὲ τοῖς λόγοις τὰ ἤθη διαστρεφομένων. — « Primus in an- » tiquæ artis operibus aures hujuscemodi athleticas et » fractas Winckelmannus deprehendit, et mutuo lu- » mine illustravit, tum scriptorum Græcorum locos » plurimos atque intellectu haud faciles, tum adhuc » plures sculpturæ antiquæ relliquias, in quibus au- » res insolenter effictas artifices ad veram causam re- » vocare nesciebant (hist. artium edit. Romanæ lib. v. » c. 5. § 26, ubi locum Philostrati allegat). Sæpe ta- » men videas Archæologos non satis in hac palæstra » exercitos aures athleticas ubique reperire, si quando » negligenter eas ab antiquo artifice expressas fuisse » acciderit. Signum ejusmodi aurium κατεαγυιῶν haud » dubium, si eas sulcis transversis saltem duobus » notatas invenias, ut in Herma Mercuriali Musei » Neapolionei n°. 80. » Visconti.

(P. 112.) ὑπονεάζων] Sch. ὑπεμφαίνων νεότητα.

(P. 112.) μὴ ἀποκρεμάμενον τὴν ῥῖνα] Sch. μὴ ἀποκρεμαμένην ἔχοντα. — Id est μὴ γρυπόν. Nam infra p. 122. ad

γρυπὸν

γρυπόν Scholiastes hæc habet: γρυπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὴν ῥῖνα ἐπικεκαμμένην. Infra p. 260. Amazones dicuntur filiabus mammas non præbere ὡς.....μήτε τοὺς μαζοὺς ἀποκρεμῷντο.

(P. 112.) ἐπιλείπει] Sch. τὸ ἐπιλείπειν κυρίως ἐπὶ ἐξόδου, ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τῆς δυνάμεως λαμβάνεται· καὶ γὰρ ἡ δύναμις τοῦ σώματος μικρὸν ἀναλισκομένη εἰς γῆρας φθάσαντος τελειοῦται, ὥσπερ καὶ ἡ ἔξοδος. — A ἐπιλείπει.

(P. 112.) ὁμοίῳ φησι] Sic Olearius e codicibus pro φασι, et ego in meis inveni.

(P. 112.) δρομικώτερον] BEG δρομικώτατον, et Olearianus. — Pisistratus Homericus, Antilochi frater, Od. δ. 201.

——— περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
Ἀντίλοχον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.

(P. 112.) περιεπτισμένον τὸ εἶδος] Sch. ἐκλελεπισμένον, κεκαλλωπισμένον· ἀπὸ τοῦ πτίσσω, τὸ τύπτω, ὅπερ κυρίως ἐπὶ τοῦ σίτου λαμβάνεται· ὥσπερ γὰρ ὁ σῖτος πτισσόμενος, τῆς πτισάνης ἐξελκομένης, καθαρώτερος γίνεται καὶ πρὸς τὸ φαγεῖν ἐπιτηδειότερος, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ κεκαλλωπισμένος καὶ ὁ μή τινι ῥύπῳ κατεχόμενος, περιεπτισμένος λέγεται· οἶμαι δὲ κρεῖττον λαμβάνεσθαι ἐπὶ τῶν ἐναρέτων. — Synesius de Provid. p. 90 D. Κοῦφόν τι ὄντα καὶ ΠΕΡΙΕΠΤΙΣΜΕΝΟΝ καὶ ἐλαφρὸν τῇ ψυχῇ φορτίον τὸ σῶμα περικείμενον. — Confer Budæum Comment. p. 808. Toupius em. t. 4. p. 221. Nostri loco utitur ad Hesychii περιεπτισμένη.

(P. 112.) μὴ φρονοῦντα ἐπὶ τῇ κόμῃ] Sch. οὐ γὰρ εἶχε κόμην.

(P. 112.) Κἀκεῖνα δέ μοι] A sine δέ.

(P. 114.) ἀνοχαῖς] Sch. ταῖς ἀναπαύσεσι, ταῖς ἀργίαις. — Confer Mœrin p. 86.

(P. 114.) ἀναφοιτῶν] Sch. κυρίως ἀντὶ τοῦ συχνάζειν. Ἢ ἀνὰ δὲ ὡς ἀνερχόμενον εἰς τὸ ὄρος.

(P. 114.) ἐφ' ἑαυτοῦ] D ἐφ' ἑαυτὰ male.

(P. 114.) ἀγορὰν] Sch. πρᾶσιν, πώλησιν· ἀγορὰ δὲ δύο σημαίνει. — Infra p. 148. τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε. Vit. Apoll. VI. 25. p. 265. ἐνταῦθα Νομάδες οἰκοῦσιν Αἰθίοπες, ἐφ' ἁμαξῶν πεπολισμένοι, καὶ πλησίον τούτων, οἱ τοὺς ἐλέφαντας θηρῶσι· κατακόπτοντες δὲ αὐτοὺς ποιοῦνται ἀγοράν. Pro θηρῶσι A legit θηρῶντες.

(P. 114.) ἁλισκομένων] Sch. τὸ ἁλίσκειν κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐκεῖθεν δὲ καὶ εἰς πάντα λαμβάνεται.

(P. 114.) πτηνὸν τὼ πόδε] Sch. κοῦφον.

(P. 114.) εὐξύνετόν τε τοῖς παραγγελλομένοις χρῆσθαι] Sch. ἕτοιμον ξυνιέναι τὰ παραγγελλόμενα.

(P. 114.) ὑπὸ Μέμνονος] ὑπὸ omittitur in Morellianis, non in *editis*, ut ait Olearius. — De Antilocho a Memnone interfecto, confer HEINSIUM ad Ovid. epist. I. 15.

(P. 114.) Αἰθίοπα........ Μέμνονα] Confer nostrum Apoll. vit. VI. 4. Septimium IV. 4. HUETIUM *de la Situation du Paradis terrestre, ch.* 13. § 4. Sturzium ad Hellanic. fragm. 142. Dresemium ad Iscan. VI. 378.

(P. 114.) δυναστεύσαντα ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν] Sch. ἄρξαντα, βασιλεύσαντα· ἡ ἐπὶ ὅταν ἐπὶ χρόνου λαμβάνηται, γενικῇ συντάσσεται.

(P. 114.) ἐφ' οὗ] Sch. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μέμνονος.

(P. 114.) τὸ Ψάμμιον ὄρος.....] Sch. ὄρος ἐν Αἰθιοπίᾳ. Ἀναχωρεῖσθαι ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναχωνῆναι ἐπὶ τύμβου.

(P. 114.) κατὰ Μερόην καὶ Μέμφιν] Sch. Μερόη τοῦ πρώτου κλίματος· Μέμφις αὐτὴ δὲ τοῦ τρίτου τῆς οἰκουμένης.

(P. 114.) ἐπειδὰν ἀκτῖνα πρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλῃ] Schol. ἤγουν, ἔξω τοῦ ὁρίζοντος. — Editiones, codices et Eudocia habent ἐπειδάν. Morellianæ compendio prave lecto, Olearius ἐπειδὴ edidit.

(P. 114.) φωνὴν ἐκρήγνυσιν] De Memnonis statua vocali confer Dresemium ad Iscan. VI. 378. Taciti interpretes An. II. 61. LANGLESIUM virum Orientalis eruditionis laude celebrem, *Magasin Encyclopédique*, an. 2. tom. 3. — De φωνὴν ἐκρήγνυσιν vide Palairetum ad Matth. 3. 17.

(P. 114.) ἱερὸν φησι γενέσθαι] φησι abest ab ABCDEGHI, et ab Olearianis. Tanto consensu vox ejicienda forte fuit. Eudocia φασι, sed quæ φησι sciens mutabat.

(P. 114.) νεώτερον τοῦ Τρωϊκοῦ] ABCDE νεώτατον. Eudocia νεώτερον. Servavi νεώτερον, etsi νεώτατον forte nonnullis aptius videbitur. Et VISCONTIUS quidem vir doctissimus hæc ad hunc locum scripsit : « Vereor ne » lectio hæc male critico alicui debeatur : forsan Phi- » lostratus dederat νεώτερον τοῦ Αἰθιοπικοῦ : nempe Tro- » janum Memnonem de quo agit juniorem fuisse » Memnone Æthiopico de quo paullo ante. Si ut in » versione *Trojanorum maxime juvenis* fuerat indi- » candus, non νεώτερος sed νεώτατος fuisset τοῦ Τρωϊκοῦ. » Ita p. 118. μεγέθει τοῦ Τρωϊκοῦ, non μείζονι. » Quam proponit emendationem VISCONTIUS τοῦ Αἰθιοπικοῦ probabilem esse fateor : sed ab ipso dissentire sit mihi

fas, νεώτατον τοῦ Τρωϊκοῦ reponere volente. Comparativo sic nonnunquam abutuntur. Vide Hoogevenium ad Viger. Id. c. 3. 2. 11. Infra p. 166. θαρσαλεώτατος τοῦ πληρώματος, ubi codices plurimi habent θαρσαλεώτερος. Superlativus etiam pro comparativo sic πολλοσκοφανῶς ponitur. Anaxilas Athenæi XIII. 6.

Ὅστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε
Οὐ γένος τι ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι.

Bene fecit SCHWEIGHÆUSERUS, propositum a Doctis παρανομώτερον rejiciens.

(P. 114.) ὃν, ζῶντος.....] E ὃς ζ.

(P. 114.) προθυμότατον καὶ ἀνδρειότατον] Olearius edidit πρ. τε καὶ ἀνδρ. notans hæc verba excidisse ab editis, agnosci a manuscriptis omnibus. Exciderant a Morelliana. Reliquæ habebant sine τε, et sic scripsi.

(P. 114.) ἐς αὐτὸν βλέψαι] Sch. ἐλπίσαι, τὰς ἐλπίδας ἑαυτῆς προσαγαγεῖν.

(P. 116.) ξένε] E ὦ ξένε.

(P. 116.) προασπίζοντα] Sch. προμαχόμενον.

(P. 116.) πυρὰν τε τῷ Ἀντιλόχῳ νῆσαι] Sch. συναθροῖσαι. — ADE νῆσαι τῷ Ἀντ. — Infra p. 138. ξύλα νήσαντες ὥσπερ ἐς πυράν. Aristophanes Lys. 269.

Μίαν πυρὰν νήσαντες......

Nicolaus Dam. p. 244. οἱ Πέρσαι μεγάλην ἔνησαν πυράν. Confer Thomam p. 627. et ibi Oudendorpium.

(P. 116.) Τὸ γὰρ τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἐπὶ Πατρόκλῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν, ἐπὶ πλέον καὶ Ἀντιλόχῳ καὶ τοῖς ἀρίστοις νενομίσθαι φησίν] Sch. νενομίσθαι, νόμιμον γενέσθαι. — Olearius

ἐπὶ Πατρόκλῳ ἔθηκεν, cætera scribens ut ego. Aliæ editiones: ἂν ἐπὶ Πατρόκλῳ τε καὶ Ἀντιλόχῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν ἐπὶ τῷ πλεῖν τοῖς ἀρίστοις ν. φ. Lectionem suam Olearius e codicibus habuit, quibus mei fere consentiunt, nisi quod ABDEGH scribunt αὐτὸς ἔθηκεν. Ego servavi ὁ Ἀχιλλεὺς ex editis. Meus I tamen vulgatam repræsentabat. Huetius et Valesius conjecerant ἐπὶ τὸ πλεῖον. — De hoc agone videndus, præter Homerum, Septimius III. 17.

(P. 116.) ἐφ' ἑαυτῷ ἐνταῦθα] Sch. τῷ Πρωτεσίλεῳ ἐν τῇ Τροίᾳ. — ἐνταῦθα credo non esse in Troja, nec in Thessaliæ urbe Phylaca, ut putat Olearius, sed in hoc ipso loco ubi loquuntur Vinitor et Phœnix.

(P. 116.) καὶ Πατρόκλῳ] ACDI καὶ ἐπὶ Π.

(P. 116.) Τὸ μὲν γὰρ οὔπω ἐγίγνωσκον] Sch. τὴν πάλην.— Scripsi attice ἐγίγνωσκον cum A, pro edito ἐγίνωσκον.—Infra p. 180. de Hectore: οὐχ ὑπὸ πάλης, τουτὶ γὰρ, ὥς ἔφην, οὔτ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν, οὔθ' οἱ βάρβαροι.

(P. 116.) τὸ δὲ, οἶμαι, ἐφοβοῦντο] Sch. πυγμήν.—Vere. Et lapsus est Olearius qui de πάλῃ agi putavit. Cum sine dubio τὸ μὲν sit πάλη, necesse est ut τὸ δὲ sit πυγμή. Metuebant, quod res esset periculi plena. Artemidorus I. 61. de pugilatu: ἄσχημον γίγνεται πρόσωπον καὶ αἷμα ἀποκρίνεται. Vide ibi Rigaltium.

(P. 116.) ΔΙΟΜ. ΚΑΙ ΣΘ.] Heroes illi quos viventes junxit amicitia, conjunctim sæpe nominantur. Hic sub uno capite amborum facta narrantur: et infra p. 134. Αἴαντα δὲ τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολέμιά φησι κατὰ Διομήδην τε καὶ Σθένελον γεγονέναι. Themistius or. XXII. 271 A. Ἀχιλλεῖ γὰρ Πάτροκλον ἐποίησε φίλον (ὁ Ὅμηρος), τῷ μεγαλαύχῳ

τὸν μείλιχον, Σθένελόν τε αὖ καὶ Διομήδη, τὸν μὲν ἀνεξίκακον, τὼ δὲ οὐ στέγοντε ὕβριν. Ut Themistius, hic noster mox Diomedi et Sthenelo alterum par amicorum comparat Achillem et Patroclum. Statius Ach. I. 468.

« ..... Famamque avidi virtute paternam
» *Tydides Sthenelusque* premant..... »

(P. 116.) ἡλικίας μὲν ταυτὸν] Sch. τὴν αὐτὴν ἡλικίαν.

(P. 116.) ὁ μὲν, ὑπὸ Θηβαίων, ὁ δ', οἶμαι, κεραυνωθείς] In hac ultima voce continuatur codex F, post lacunam, de qua supra monui p. 439.—Tydei mortem narrat Apollodorus Biblioth. I. 8. § 5. et Capanei III. 6. § 7. Vide ibi HEYNIUM.

(P. 116.) τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶνα Ἀθηναῖοι ἤραντο, καὶ ἔθαψαν αὐτοὺς] De hoc bello vide Apollodorum Bibl. III. 7. § 1. et ibi HEYNIUM. Ad ἀγῶνα ἤραντο conferam Nostrum vit. Apoll. VII. 2. 280. Πλάτων δὲ ὑπὲρ τῆς Σικελιωτῶν ἐλευθερίας ἀγῶνά φησιν ἄρασθαι. Et Icon. II. 30. p. 854. loco huc in primis faciente: τοὺς μὲν ἀμφὶ Τυδέα καὶ Καπανέα..... ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι θάψουσιν ἀγῶνα ἀράμενοι τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων. Confer Budæum comm. p. 761. BASTIUM Epist. crit. p. 84.

(P. 116.) τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, οἱ παῖδες ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐνίκησαν...] DE περὶ τῶν ψ. — Hic plane cæcutiit Olearius. Agitur de Bello qui vocatur Epigonorum. Bellum pro insepultorum cadaverum funeribus rite faciundis, ὑπὲρ τῶν σωμάτων, susceperunt Athenienses. Decimum post annum interfectorum filii, seu Epigoni, cum jam grandiores natu essent, ὅτε ἥβησαν, pro ulciscenda parentum morte, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, Thebas rursus obsederunt, et mox deleverunt. Adi Apollodorum Bibl.

III. 7. § 2. 4 et Heynii obervationes. Cæterum locus paulo turbatus videtur et forte sic restituendus : ὑπὲρ τῶν πατέρων ψυχῶν οἱ παῖδες ἐνίκησαν.

(P. 118.) Τὸ κράτος τῆς μάχης, ἐς Δ. τε καὶ Σ. ἦλθεν] Apud Homerum Sthenelus de se et Diomede Il. δ. 405.

Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι,
Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο.

Qui versus mox recitabuntur. Κράτος μάχης hic est νίκη. Locutionem egregie illustravit Toupius emend. I. p. 195. — Apud Euripidem Suppl. 1215. Diomedes et Ægialeus duces sunt expeditionis. Confer Heynium loco citato.

(P. 118.) ἐς Διομήδην] BCEGI Διομήδη quod et invenit in suis Olearius, cujus hæc est nota satis ridicula. « Cod. Barocc. et colleg. novi Διομήδη semper legunt ac » si esset tertiæ declinationis. » Rescripsi Διομήδην, nam hic accusativus Atticorum proprium est. Philemon manuscriptus : Δημοσθένην Ἀττικῶς μετὰ τοῦ ν λέγομεν καὶ Ἀριστοφάνην· ἀληθῆ δὲ καὶ ψευδῆ δίχα τοῦ ν· ἐπίθετα γὰρ οὕτω Ἀττικοὶ καὶ πάντες τῶν Ἑλλήνων προφέρουσι· τὰς δὲ τῶν κυρίων αἰτιατικὰς μόνοι Ἀττικοὶ προφέρουσι μετὰ τοῦ ν, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς μόνοις τὸν κανόνα ἐφύλαξαν τὸν λέγοντα, δεῖν τῇ αἰτιατικῇ (leg. τὴν αἰτιατικὴν) ἰσοσυλλαβοῦσαν τῇ εὐθείᾳ διὰ τοῦ ν ἐκφέρεσθαι. Et Mœris p. 134. Δημοσθένην ἀττικῶς : vide ibi Piersonum. Confer etiam Brunckium et Porsonum ad Phœniss. 133. 134. Ἄρην pro Ἄρη vindicantes. Adde scholium infra ad pag. 160. τὸν Διομήδην.

(P. 118.) ἀξιοῖ σφᾶς] Sch. ἀξίους κρίνει.

(P. 118.) λέοντί τε εἰκάζει] Sch. ἐξομοιοῖ. — Iliad. E 136. et rursus 161.

(P. 118.) ποταμῷ γεφύρας ἀπάγοντι] Sch. παραφέροντι, παραφέροντι.—Hanc comparationem post Homerum Il. E. 87. multi frequentaverunt. Vide quæ excitavit loca WYTTENBACHIUS ad Julian. p. 192.

(P. 118.) ἔσ7ηκε] ADEF εἱσ7ήκει. Eudocia ἔσ7ηκε.

(P. 118.) φυγῆς τε ξύμβουλος αὐτῷ γιγνόμενος] Vid. Il. ι. 249. — Edidi γιγνόμενος cum codicibus nonnullis pro γινόμενος.

(P. 118.) ἄρχων φόβου] Sch. προηγούμενος δειλίας.

(P. 118.) Καί τοι φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως] Eudocia: ἀλλὰ δὲ φασιν Philostrati verba immutans, ut passim, cum ad suæ narrationis consilium non satis sunt adcommodata.

(P. 118.) φιλίαν..... εἶναι οὐ μείω] ABCDH μείω quod et invenit Olearius. Vulgata μεῖον stare bene poterat. Malui tamen μείω a multis codicibus datum. In A qui dedit μείω, scholium refertur ad alteram lectionem: οὐ μεῖον, ἧτ7ον, ἔλατ7ον· ἴσον, ταυτὸν, ὅμοιον· μεῖζον, μεγαλώτερον. Hujus scholii sensus est, οὐ μεῖον significare ἴσον, et etiam per litotem, μεῖζον. — Eudocia p. 116. habet μεῖον. Mox ἐγένετο abest a duobus Olearianis.

(P. 118.) τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ ἑταίρου] Sch. ἡτ7ηθέντα· τὸν ἧτ7ονα ἔργα ποιήσαντα. — Eudocia ἑτέρου, et sic editiones.

C ἑταίρου. Olearii Laudianus ἑταίρου quod recepi; nam facile potuit præ pronunciationis similitudine ἑταίρου in ἑτέρου abire. Supra eadem occurrebat permutatio. Vide notam p. 345. Pro ἀπολειφθέντα non editi omnes, ut ait Olearius, sed Morelliana et Nicoliniana, habent ἀπο-ληφθέντα, quæ facilis et solemnis est synchysis. Infra

p.

p. 124. καταλειφθῆναι editiones quædam male in καταληφθῆναι mutant. Gregorius Presbyter vit. Gregorii Naz. p. 15. D. μόνος ἀποληφθεὶς γήρως παραμυθία. Præstabit legere ἀπολειφθεὶς. Vide Kœnium ad Gregor. p. 212; et Schweighæuserum animadv. ad Athen. t. 1. p. 393. In Arriani Alexandro 1. 2. 5. variatur inter καταλειφθέντες et καταληφθέντες: ad quem locum novam lectionem e manuscripto codice, κατειληφότες, protulit doctissimus Schweighæuseri filius, Gothofredus in epistola ad Millinum.

(P. 118.) προσπεσεῖν] Sch. ἐναντιωθῆναι· προσπεσεῖν ἀντὶ τοῦ συμπεσεῖν εἰς μάχην, καὶ προσπεσεῖν ἀντὶ τοῦ προσκυνῆσαι.

(P. 118.) ἐξῃρηκέναι] Sch. ἐξαίρετον ἀναθεῖναι, ἐκλέξασθαι. —Supra p. 74. τάς τε ἡδίους τῶν ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ.

(P. 118.) Ἡμεῖς..... εὐχόμεθ'] Sch. καυχώμεθα. — Iliad. δ. 405.

(P. 118.) Θήβης ἕδος] Sch. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὰς Θήβας.

(P. 120.) Ἀνδρός που ἐστὶ] Sch. ἴδιον δηλονότι.

(P. 120.) τοῖς ἐν ταῖς Θήβαις ἔργοις] Hæc aberant ab editis; absunt ab Eudocia. Addidit Olearius e suis codicibus omnibus. In A scripta inveni ad marginem manu Scholiastæ. Aberant ab I. Glossema fere sapiunt; non tamen expuli, cum essent in plerisque manuscriptis, et sensum non incommode juvent.

(P. 120.) Ἔστω κἀκεῖνό σοι περὶ τοῦ Σθ.] A ἔστι σοι κἀκεῖνα περὶ Σθ. B κἀκεῖνα. C ἔστι σοι κἀκεῖνα. D F G H ἔστω σοι κἀκεῖνα. I ἔστι κἀκεῖνα περί. Olearius in duobus

invenit κἀκεῖνα περί. Intèr has variantes parvi momenti, vulgatam tenui.

(P. 120.) οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς] E τοῖς Ἀχ. οὐδέν.

(P. 120.) ἐφράξαντο] Sch. ὥπλισαν· φράττω, φράξω, ἐνεργητικῶς τὸ ἕρκος ἐν ὀμπίλῳ ποιῶ· φράττομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὁπλίζομαι. — Similia docet Moschopulus eclog. in φράζω.

(P. 120.) ἀλλὰ τειχομαχίας ᾠδαὶ ταῦτα Ὁμήρῳ ἐπινοήθησαν, δι' ἃς..... ξυνετέθη] Sch. ξυνετέθη· ἐν τῇ ποιήσει ξυνηρμόσθη αὐτῷ. — Vocem ταῦτα quam editi interserebant post ᾠδαὶ, sustulit Olearius: « Sic enim, inquit, » planissimus sensus. » Ταῦτα inveni in codicibus, et habet Eudocia. G ᾠδαὶ τῷ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπ. Vox ταῦτα tanto consensu data revocanda omnino fuit, nec sensus minus planus videtur. *Sed hæc ab Homero excogitata fuerunt, ut poeticæ obsidionis narrationes; propter quas et murus ab eo construotus est.*

(P. 120.) Ὁρμὴ μέν τοι τειχοποιίας ὁμολογεῖται τὸν Ἀγαμ. εἰσελθεῖν] Sch. ὁρμὴ, ἤγουν βουλὴ, σκέψις. — Editorum omnium ὁρμὴ in ὁρμὴν mutavit Olearius, cum hac splendida nota. « Hanc lectionem totus suadet contextus. » Ὁρμὴ dederunt et codices et Eudocia. Ὁρμὴ ὁμολογεῖται εἰσελθεῖν τινὰ locutio est γνησιωτάτη. Supra p. 20. μὲ καὶ φρίκης τι ὑπεληλύθει: ubi vide notam p. 335.

(P. 120.) καθαιρεῖν] Sch. καταβάλλειν. — Glossæ veteres Vulcanii p. 497. καθαιρῶ, καταστρέφω, *destruo.*

(P. 120.) τὸν Διομήδην] Sic cum BE. Pro Διομήδη, vide p. 495.

(P. 120.) τῷ τείχει] Sch. ἤγουν τῇ ὁρμῇ τῆς τειχοποιίας.

Σπαρτιάται ἐρωτηθέντες ποῦ τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἐν ᾧ φυλαχθήσονται, εἴπερ δεήσει, τὰς λόγχας αὐτῶν ἔδειξαν. — Ad hoc scholium confer Philostratum Apoll. I. 39. p. 47; Diogenem epist. 26; Aristidem Rom. p. 219. et notam Jebbii; Maximum Tyrium Dissert. 3. § 10.

(P. 120.) μεγάλων ἀξιοῦσθαι τὸν Ἀχιλλέα] Locutio apud Nostrum frequentissima. Vit. Apoll. II. 26. p. 78. ἐπὶ μεγάλων παρ' αὐτοῦ ἠξίωτο. A bene: ἐπειδὴ... ἠξιώθη. 30. p. 83. Μεγάλων γὰρ δὴ ἀξιουμένης φιλοσοφίας. III. 19. p. 110. Μεγάλων ἀξιοῖ τοὺς Αἴαντας. etc.

(P. 120.) εἰ ξυγκλείσαιμεν] BE εἰ κλείσαιμεν.

(P. 120.) ταυρηδὸν ὑποβλέψας] Sch. τὸ παρὰ τοῦ Ὁμήρου λεγόμενον ὑπόδρα, ἤγουν, ἀγρίως, δίκην ταύρου. — WYTTENBACHIUS epist. crit. p. 46. contulit Platonis locum e Phaedone p. 402 B. ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Sic vit. Apoll. I. 12. p. 14. ὁ δὲ ταυρηδὸν ὑποβλέψας αὐτόν. III. 2. εἶναι δὲ τοῖς θηρίοις τούτοις (τοῖς ὄνοις ἀγρίοις) ἐπὶ μετώπου κέρας, ᾧ ταυρηδόν τι καὶ οὐκ ἀγεννῶς μάχονται. Confer Cognatum adag. 426.

(P. 120.) τί εἰσιν αἱ ἀσπίδες] Sch. οὐ γὰρ ἀρκεταί εἰσιν αἱ ἀσπίδες φυλάττειν ἡμᾶς, ἀλλὰ τείχει θαρρήσομεν;

(P. 120.) Καὶ τὸν ἵππον δὴ τὸν κοῖλον παρῃτεῖτο] Sch. ἤγουν ἀπεμέμφετο· πρώην (p. 110.) δὲ τοῦτο ἀντὶ τοῦ συγγνώμην ᾔτει. — Editiones καὶ τὸν ἵππον δέ. Eudocia δέ. Olearius invenit καὶ δὴ τὸν ἵππον. E καὶ τὸν ἵππον δὴ τ. κ. quod recepi. — De παραιτεῖσθαι confer Thomam: et de hujus verbi sensu pro συγγνώμην αἰτεῖν, vide supra notam p. 483. — Corrige in textu δὴ pro δέ.

(P. 120.) τοῦτο εἶναι φάσκων] ACF φάσκων εἶναι.

(P. 120.) ἴσον τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι] BEGH ἴσον. C

ἴσοι. I ἴσοι sic. Olearius invenit ἴσον: Eudocia ἴσον quod tenui.

(P. 120.) Ἐλείπετο] Sch. ἐλάττων ἦν.

(P. 120.) λόγου ἰσχὺν] Sch. γενναιότητα.

(P. 120.) Ὀργῆς τε γὰρ ἥττων ἦν] Sch. ἤγουν νικώμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ. — Sic sæpe Noster infra p. 144. ἡττῆσθαι.... λόγων. p. 156. χρυσοῦ μὲν ἥττων ἔδοξε. p. 180. ἥττω τοῦ κοσμεῖσθαι. Et sic sæpe alibi. Confer Witterum ad Thomam p. 182.

(P. 120.) ὑπέρφρων τοῦ ἀμείνου] Sch. ὑπερόπτης τῆς πλήθους.

(P. 120.) τραχὺς ἐπιπλήττεσθαι] Sch. ἐπιτιμᾷν, ὀνειδίζειν.

(P. 122.) τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἁβρότερον] Sch. τρυφηλότερον. — D omisit τά. — Olearii Baroccianus ἁβρότερα.

(P. 122.) Μετρίως τε γὰρ πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε] Sch. ἐπιεικῶς, συμμέτρως. — Supra de Nestore p. 106. τὰς ἐπιπλήξεις ὡς ἐποιεῖτο, μὴ ἀγροίκους μηδὲ ἀηδεῖς φαίνεσθαι. Vit. Apoll. II. 22. p. 74. de Apollonio: οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλέγξεις ἦν.

(P. 122.) ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδοῦν] Sch. ἐσωφρόνιζε τὸ φλεγμαῖνον. — Eudocia corrigatur in qua male editur: ἐκολάζετο ἐξοιδοῦν.

(P. 122.) ὑβρίζειν] Sch. ἀτάκτως διάγειν.

(P. 122.) ἀθυμεῖν] Sch. λυπεῖσθαι.

(P. 122.) τὸ, ὡς ἔτυχε, καθεύδειν ἐπῄνει] B τοὺς ὡς ἔτυχε καθεύδοντας ἐπῄνει. Eudocia et alii codices cum editis consentiunt. Καθεύδειν ὡς ἔτυχεν infra etiam leges

p. 162. Et vit. Apoll. VI. 11. p. 142. ὑπόδημα δὲ αὐτοῖς βύβλου δίδωμι καὶ καθεύδειν ὡς ἔτυχε.

(P. 122.) ἐξεπέπληκτο] Sch. ἄγαν ἐθαύμαζεν.

(P. 122.) ἐθεράπευεν] Sch. ἐκολάκευε.

(P. 122.) ἀνέκραγε] Sch. μετὰ ἡδονῆς εἶπε.

(P. 122.) πεποιήται] Sch. ποιητικῶς πέπλασται. — Il. IX. 694.

(P. 122.) ἀμύμονα] Sch. ἄψογον.

(P. 122.) Ὁ δ' ἀγήνωρ] Sch. ὁ γὰρ ἀλάζων.

(P. 122.) Ταῦτα γὰρ τὸν Ὅ.] BE καὶ ταῦτα....

(P. 122.) ὑποτιθέμενον] Sch. ὑπόθεσιν πλάττοντα.

(P. 122.) Διομήδην] Et hic edidi Διομήδην cum BDE. Confer supra notam p. 495.

(P. 122.) καθάπτεσθαι] Sch. ἐπιτιμᾷν.

(P. 122.) παρὰ τὴν μῆνιν] Sch. κατὰ καιρὸν τῆς μήνιδος ὡς καὶ τό· εἰ ἐντύχοις φυτῷ ἡμέρῳ νυάδει παρὰ τὴν ἄνθην, ἤγουν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἄνθης. — Vide notam p. 314. ubi lectis quæ de hoc sensu τῆς παρὰ adnotavi, non dubium ulli videhitur, quin Reiffius male cum Artemidoro egerit, qui I. 77. p. 108. pro εἰ δὲ ἐκ τῶν ῥόδων παρὰ μὲν τὸν καιρὸν, πᾶσιν ἀγαθά, ediderit, Reiskium secutus, κατὰ μὲν τὸν καιρόν.

(P. 122.) ἀνεστηκότα] Sch. ὄρθιον. — Αὐχὴν ἀνεστηκώς pro ὀρθός *rectus*, est apud Philostratum juniorem 10. p. 874. 11. p. 882. 14. p. 885. Et 13. p. 830. αὐχὴν τε ἀνέστηκεν. Idem dixit κόμη ἀνεστηκυῖα 14. p. 886. 15. p. 887. Et de Philoctete cui erat barba horridior. 17. p. 889. τὴν γενειάδα ὑπανεστηκυῖα. De apro Calydonio 15. p. 886. πολὺς ὁ κατὰ τῶν ὀδόντων ἀφρὸς ἐς πολὺ ἀνεστηκό-

των. Noster infra p. 212. de Achillis cervice: εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν καὶ ἀνεστηκότα.

(P. 122.) γρυπὸν] Sch. γρυπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὴν ῥῖνα ἐκκρεμαμένην. — Vide notam p. 488.

(P. 122.) ὑπέρυθρον] Sch. μετρίως ἔρυθρον.

(P. 124.) τὸν Διομήδην δὲ, βεβηκότα τε ἀναγράφει] Sch. τὸ στάσιμον ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἤθους ἔχοντα ζωγραφεῖ. — Sic hoc participio Noster utitur in Sophistis I. 20. § 3. p. 601. de oratore: σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Recipienda est emendatio ἀπαγγελίαν proposita a Toupio ad Long. p. 231. In A e correctione legitur ἐπαγγελίαν. Sed hic propria vox est ἀπαγγελία. Archilochus fragm. 15. de Deorum potentia:

Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπτίους κλίνουσι.

Ubi εὖ βεβηκότας quod sensu proprio ponitur de iis qui stant pedibus rectis et firmis, pulcherrima metaphora detorquetur. Sic Sophocles El. 379. ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν: ubi scholiastes: ἀντὶ τοῦ βεβαίως ἱσταμένοις. Infra p. 160. satis audacter de naso Palamedis: ῥῖνα τετράγωνόν τε εἶναι καὶ εὖ βεβηκυῖαν. Noster proprie vocem adhibuit Soph. II. 1. § 7. p. 552. κνήμην μικρὸν ἐς τὰ ἔξω κυρτουμένην καὶ περιέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι.

(P. 124.) οὕτω μέλανα] Non omnino nigri coloris, subnigrum. Infra p. 212. ῥῖνα δ' οὕτω γρυπήν. Vit. Apoll. VI. 2. p. 230. οἱ δὲ τὰ ὄρια τῶν ἠπείρων οἰκοῦντες οὕτω μέλανες. 3. p. 231. τὸ γὰρ μὴ ἀδελφὸν οὕτω λευκανθές. Icon. I. 11. p. 781. de Heliadibus jam fere mutatis: τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὄχθῃ γυναῖκες, αἱ οὔπω δένδρα. Heliodorus Corayi

II. 35. p. 105. ὀφθαλμὸς οὕτω μὲν χαροπὸς, χαροπώτερον δὲ μελαινόμενος.

(P. 124.) ὀρθὴν τὴν ῥῖνα] Infra p. 222. Patrocli ῥὶς ὀρθή τε ἦν. Confer notam p. 376.

(P. 124.) καὶ οὔλη δὲ ἡ κόμη, καὶ ξὺν αὐχμῷ] F καὶ οὔλη τε, quod fere malim.

(P. 124.) ἐστράτευσε μὲν ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν] Sch. εἰς στρατιὰν συνεξῆλθεν πολλοῦ χρόνου παρελθόντος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. — Sic infra p. 182. ὀψὲ τῆς μάχης. Machon Athenæi XIII. 583 B. ὀψὲ τῆς ὥρας. Maximus Tyrius dissert. 3. § 3. ὀψὲ τοῦ χρόνου. Confer Dorvillium char. p. 287.

(P. 124.) κληρονομῆσαι] Schol. κληρονόμος γενέσθαι. — Inde Ovidio Ib. 253. Ausonio ep. 70. et Lactantio I. c. 9. vocatur *Herculis hæres*. Confer juniorem Philostratum Icon. 17. Ovidium Metam. XIII. 51. Fern. de Cordova didasc. mult. p. 260.

(P. 124.) ἐπεὶ Ἡρακλῆς ἀπῄει τῆς ἀνθρωπίας φύσεως] Sch. ἀποθνήσκων. — ABE ὁ Ἡρ. — Formula mortis enuntiatæ κατ' εὐφημισμόν. Eunapius p. 63. ἐξ ἀνθρώπων ἀπιών. Et p. 34. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον. Lysias orat. fun. p. 34. ἐπειδὴ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη. M. Antoninus II. § II. τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν. Vide ibi Gatakerum. Dictys I. 14. de Philoctete: « Comes Herculis, post *discessum ejus*....... » Quædam similia collegit Elsner observ. sacr. I. 119. 219.

(P. 124.) αὐτόν τε περιεστήσατο, καὶ τὸ ἐν τῇ Οἴτῃ πῦρ] Olearius nominativum τοῦ περιεστήσατο statuit esse ὁ Ἡρακλῆς, et vertit *præsto esse jussit*. Ego contra refero ad Philoctetem, ita ut verba Ἡρακλῆς....φύσεως sint abso-

lute posita per nominativum. Tunc παρεστήσατο αὐτὸν, pro αὐτὸν vel ἑαυτὸν, erit, *præsto se exhibuit ad mandata exsequenda*, et παρεστήσατο τὸ πῦρ, *ignem adparavit.* — Cæterum de fabula vide Plutarchum Arnobii adv. gent. IV. p. 44. Septimium II. 14. et alios bene multos.

(P. 124.) φασὶν ἄτιμον καταλειφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς] ABCDEF καταλειφθῆναι φ. ἄτιμον τ. Ἀχ. B ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, quod est glossema, non vera lectio. Nicolinus, Morellus καταληφθῆναι, permutatione ubique obvia. Vide supra p. 496.

(P. 124.) ὕδρου ἐνσκήψαντος αὐτῷ ἐς τὸν πόδα] Sch. ἐνσκήπτειν ἐπὶ κακοῦ, ἐπισκήπτειν ἀντὶ τοῦ ἐντέλλεσθαι. Βαρέως ἐπελθόντος. — Infra p. 148. ὁ λοιμὸς... ἐνέσκηψε μὲν ἐς τὰς Ἑλλησποντικὰς πόλεις. Heliodorus II. 24. p. 87. ὅρμημα Κροίσου εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε. De verbo ἐνσκήπτω et similibus vide VALCKENARIUM Hippol. 438 : de ὕδρῳ interpretes ad Iliad. β. 723. Rem ipsam cernere est in WINCKELMANNI *monim. ined.* tab. 118.

(P. 124.) μαντευτὸν] Editiones μαντευτὴν, quod bene e codicibus emendavit Olearius, et mei habent μαντευτόν. Sic quoque conjecerat HUETIUS.

(P. 124.) ἐλθεῖν ὕστερον] BE ὕστερον ἐλθεῖν.

(P. 124.) Ἀσκληπιαδῶν] Sch. τοῦ Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος. — Propertius II. I. 61.

« Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon. »

Multa de Asclepiadibus collegit MILLINUS *monumens inédits*, t. 2. p. 245. Mox pro αὐτὸς, AC αὐτὸν, sed αὐτὸς servandum est, cum ante sit ἀποκτείνας.

(P. 124.) παραπολὺ τῆς ἀληθείας] Sch. οὐκ ἔλαττον τῆς ἀληθείας· πολὺ, ἡ δὲ παρὰ δηλοῖ ὕφεσιν. — Confer not. p. 398.

(P. 124.)

(P. 124.) ξυλλαβεῖν αὐτῷ] Sch. ξυμπονῆσαι. — Confer not. p. 385. ubi hunc locum indicare debebam.

(P. 124.) ἕλκειν αὐτὰ] Infra p. 166. ἐπιστήμονα... τόξων ἕλξεως.

(P. 126.) ἔρημον τῶν θεραπευσόντων] Sch. μεμονωμένον τῶν ἐπιμελησομένων. — Ἔρημος sic cum genitivo Græci passim, ad quorum exemplum Papinius Theb. v. 608.

« O mihi *desertæ natorum* dulcis imago
» Archemore.........»

Nam *natorum* jungendum puto cum *desertæ*, non cum *imago*. Hic græcismus paullo obscurior Papinianam musam non dedecet. Et alibi vocem *imago* eo fere sensu, ut quidem credo, quo ἄγαλμα Græcorum, posuit absolute. Silv. I. 2. 112. Venus de dilecta sibi Violantilla :

« —— mihi *dulcis imago*
» Prosiluit.......»

(P. 126.) οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ] Sch. οὐδὲ ἀμεληθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐρριμμένον· ἐγκαταλελειμμένον.

(P. 126.) τῶν Μελίβοιαν οἰκούντων] A. τῶν τὴν Εὔβοιαν οἰκούντων. C τῶν μὲν Λίβυαν οἰκούντων. Male. Philoctetes copiis ex Melibœa, quæ est civitas supra Pheras, ductis præerat, teste Homero Iliad. B. 716.

Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε......

Et consentit Philostratus junior in Philoctete : τοὺς ἐκ

Μελιβοίας ἐπὶ Τροίαν ἀνάγων. De Meliboea confer LARCHERUM in indice geographico ad Herodotum.

(P. 126.) πολλῶν ἀντάξιος] Locutio Homerica ducta e notissimo versu,

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Hanc passim recentiores frequentaverunt. Noster infra p. 162. πολλῶν βραχιόνων ἀντάξιον ἑαυτὸν ἡγούμενος. Xenophon memor. II. 10. 3. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι.

(P. 126.) ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας...] Terra nunc *sigillata* dicitur. Confer Mussardi historiam Deorum fatidicorum p. 245 : Daceriam ad Dictyn. II. c. 14: CHOISEUL DE GOUFFIER iter p. 81.

(P. 126.) Ἡ δὲ ἐλαύνει] Editiones ἡ δὲ βῶλος ἐλ. ABC FGHI et Oleariani duo βῶλος omittunt. Hac tot codicum auctoritate vocem sustuli.

(P. 126.) τὰς μανικὰς νόσους] I τὰς μακρὰς νόσους· γρ. μανικάς.

(P. 126.) ἐκραγὲν δὲ αἷμα ἴσχει] Sch. τὸ ἐξ ῥήξεως ῥέον. —Vit. Apoll. III. 44. p. 132. φαρμάκων ἀφ' ὧν.....αἷμα ἴσχεται.

(P. 126.) ὕδρον δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνον ἑρπετῶν] A ὕ. δ. ἰ. μόνον δ. ἑρπ. Et sic C cum μόνον pro μόνον.

(P. 126.) ἐτρίβοντο] Sch. τὸ τρίβεσθαι ἐπὶ κακοῦ, δίωγον.

(P. 126.) Εὔνεῳ τῷ Ἰάσονος] Sic codices mei; et jam e suis restituerat Olearius pro editorum Εὐναίῳ. De Euneo vide Apollodorum I. 9. 17. Nicolaum Damasc. p. 237. Varie scribitur nomen. Nicolaus habet Εὔνεον, Apollodorus olim Εὔηνον, nunc Εὔνηον, correctus ex Ho-

mero et codicibus; Heynius citat formam Εὔνεως, quam noster habet, et Εὐνέως.

(P. 126.) ὑφ' ὧν κατείχοντο] B ᾧ κατείχοντο.

(P. 126.) Ἄκεσιν] Sch. ἀπὸ τοῦ ἀκέω ἀκῶ τὸ θεραπεύω.

(P. 126.) Διομήδης καὶ Νεοπτόλεμος] In Sophoclis Philoctete non Diomedes, sed Ulysses Neoptolemo socius est.

(P. 126.) ὅπόσα μαντεῖα εὐδάιμα] Apoll. vit. II. 37. p. 90. πολλὰ δὲ καὶ μαντεῖα λέγοιμ' ἂν εὐδάιμα.

(P. 128.) τοῦ Ἰλίου] Olearius editorum additamentum δουρὸς sustulit, quod fui ignorabant codices, nec in meis inveni. Tollebat quoque Huetius.

(P. 128.) ἔχρα..... ἐξ Ὀρφέως] Sch. ἐμαντεύοντο ἐξ ἐνεργείας τοῦ Ὀρφέως.

(P. 128.) τὸ τῶν γυναικῶν ἔργον] Ἔργον abest ab H et Barocciano. — De re confer celebrem Virgilii locum in Georgicis; Ovidium Ib. 600. et Phanoclem in Brunckii analectis, ἔργα γυναικῶν ἄγρια egregiis narrantem versibus. — Corrige ἔργον pro ἔργων.

(P. 128.) ἐς Λέσβον κατασχοῦσαν] Sch. κατάρασαν, ἐλλιμενίσασαν. — Ἐς abest a BD, sed non debet abesse. Vide supra notam p. 344.

(P. 128.) ῥῆγμα τῆς Λέσβου ᾤκησε] B ᾤκισε sine sensu. — Caput delatum fuit circa Lesbi locum in quo sita fuit Lyrnessus, ut discimus ex Nostro infra p. 154. ubi vide notam. Hoc ῥῆγμα vocatur Ὀρφέως ἄδυτον vit. Apoll. IV. 14.

(P. 128.) ἐχρησμῴδει· ὅθεν ἐχρῶντο] Sch. χρησμοὺς ἀνέπεμπε. Ὅθεν· διὰ τοῦτο, διότι ἐχρησμῴδει.

(P. 128.) ξύμπαν Αἰολικὸν] ABCDF πᾶν. F ἑλληνικὸν, qui et omisit sequentia καὶ Ἴωνες Αἰολεῦσι πρόσοικοι.

(P. 128.) ἐς τὰ ἄνω Βασίλεια] Sch. τὸν τῶν Περσῶν.

(P. 128.) τὰ ἐμὰ, ὦ Κῦρε, σά] Contulit Palairetus cum Luca 15. 31. καὶ πάντα τὰ ἐμὰ, σά ἐστιν.

(P. 128.) μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατὸς γενόμενος] Sch. μετὰ τοῦ εἶναι σοφὸς, μετὰ τῆς σοφίας.—Thucydides II. p. 110 B. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός. Imitationem jam indicavit Wyttenbachius epist. p. 9. Athenæus VIII. c. I. μετὰ τοῦ ἡδέος καὶ μεγαλοφρόνως φιλοτιμούμενος. Gregorius Naz. Stelit. I. p. 64 C. ἀφύλακτον ἀπλότης καὶ μετὰ τοῦ σοβαροῦ τὸ φιλάνθρωπον.

(P. 128.) ἴσχυσεν] Sch. ἐκράτησεν.

(P. 128.) τελεταῖς ἐθείαζον] Sch. τοῖς μυστηρίοις ἐνεθουσίαζον.

(P. 128.) Ἐλάσας..... ὑπὲρ π. Ἴστρον] Sch. ἐλθὼν ἐπέκεινα.

(P. 128.) ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνας] BE sine τε, ut et C qui ἐπὶ mutat in εἰς. A Μασσ. τε ἔπι καὶ Ἰσσηδ. D Ἰσσιδόνας, ut E qui etiam τε omisit.—Ἰσσηδόνας vera est nominis scriptura. Sic nomen effert Ælianus H. A. III. 4. in loco quem Schneiderus se non intelligere fatetur, quod Ælianus Issedones in India collocet, cum juxta Herodotum ultra Araxem habitent. Sed ex Ptolemæi divisione fuere etiam Issedones in Serica. Quidni Ælianus Sericæ Issedones in India ponere potuit, extenso latius Indiarum nomine? Vide Rennellum *Geogr. of Herodot.* p. 211. Sed e loco Æliani non sic omnis sublata est difficultas.

(P. 128.) ὑπὸ γυναικὸς] Iscanus II. 44.

« . . . . . . Tamirim sic, Cyre, rogabas. »

Ubi Dresemius : vide et Sidonium carm. IX. 34.

(P. 130.) σφριγῶντα δὲ παρὰ πολλοὺς] Sch. ἀκμάζοντα ἐπέκεινα πολλῶν. — De σφριγάω vide supra notam p. 427.

(P. 130.) βλέπειν τε δεινότατα ἀνθρώπων] BDE τε non habent. — Infra p. 180. ἐκπληκτικώτατα δὲ ἀνθρώπων βλέψαι, ubi plura notabimus.

(P. 130.) φθέγξεσθαι βραχυλογώτατα] « Ad hæc non » advertebat animum FENELONIUS in suo *Telema-* « *cho*, quum Philocteti intemperantissimam vanilo- » quentiam adpingit. » VISCONTI.

(P. 130.) ξυντίθεσθαι] Sch. συγκατατίθεσθαι, συμφωνεῖν. — Sic p. 154. ξυνθεμένου τῇ ἐπιβουλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

(P. 130.) ἐν αὐτουργίᾳ τῶν πολεμικῶν] Sch. ἀρκούμενον ταῖς ἰδίαις χερσὶ, μαχόμενον ταῖς ἰδίαις χερσί. — Ἐν addidisse se profitetur Olearius e codicibus, sed jam habebant, quas non inspexit, Aldina, Juntina et Nicoliniana. — Infra p. 162. αὐτουργὸς βίος, ubi vide notam.

(P. 130.) τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ] Morellius et Olearius τῶν omiserant.

(P. 130.) δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος] Agamemnoneæ formæ præstantiam laudat Lucianus de Hist. Conscr. 8. conferendus cum Philostrato epist. 54.

(P. 130.) οἷον ταῖς Χάρισι θύοντα] Locutio ducta e Platonis verbis ad Xenocratem de quibus lege scholiastem et interpretes Luciani Lexiph. 23. Sæpe huc adluserunt scriptores græci. Athenæus IV. 55. οὐχ ὥσπερ σὺ, Κυνικὲ, ὁ μηδέποτε ταῖς Χάρισιν, ἀλλ' οὐδὲ ταῖς Μούσαις θύσας. Eunapius Iambl. init. ὥσπερ ἔλεγε περὶ Ξενοκράτους

ὁ Πλάτων ταῖς Ἑρμαϊκαῖς οὐ τέθυται Χάρισιν. Ubi Huetius in notis manuscriptis ad marginem exemplaris Plantiniani conjicit οὐκ ἔθυσε, et indicat Vulcanii emendationem τέθυκε. Sed locus non videtur mutandus. Idem Epigon. ὁ Βερονικιανὸς ταῖς Χάρισιν ἔθυσε. Synesius paulo aliter, Dion. p. 42 B. ἀξιῶ γὰρ ἐγὼ τὸν φιλόσοφον μηδ᾽ ἄλλο τι κακὸν μηδ᾽ ἄγροικον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χαρίτων μυεῖσθαι. Adde eumdem de Provid. p. 102 D.

(P. 130.) μετὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων] Sch. ἧττον. — τοὺς πολλοὺς omisit E.

(P. 130.) τυγχάνοντα] Olèarius in Laudiano invenit τυγχάνοντος, quod non probat. Res quidem minimi esse momenti videtur. Τυγχάνοντα servavi editionum jus habens.

(P. 130.) καὶ ἂν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔπραττεν] BE καὶ ὑπὲρ ἂν αὑτοῦ ἔπραττεν.

(P. 130.) καὶ αὐτὸς] ABCGH καὶ non habent, et sic codex Olearianus.

(P. 132.) βληθέντα] Sch. λίθοις δηλονότι. — Morelliana et Nicoliniana βουληθέντα: Huetius conjicit λιθοβοληθέντα: sed veram lectionem βληθέντα Aldina, Juntina, Oleariana et codices habent; vide notam p. 436. — « Βληθεὶς nostro idem valet ac καταλευσθείς. Ita p. 74. » Palamedem a Græcis βεβλῆσθαι dixerat. Quis vero » non novit ex Euripide Argivorum sententia Orestem » πετρούμενον mori debuisse? Orest. 941. » Visconti.

(P. 132.) τοὺς μὲν ἐτρέψατο, τοὺς δὲ καταπλήξας, τὴν ἀρχὴν..... κατεκλήσατο] Sch. Ἐτρέψατο · εἰς φυγὴν ἐδίωξε. Κατεκλήσατο · κατεκράτησεν. — Olearius e codicibus edidit τοὺς μὲν ἐτρέψατο, τὴν δὲ ἀρχὴν.... Sed lectionem quam

exhibui, in cæteris repertam editionibus, non vidi satis idoneam tollendi rationem. Mei codices Olearianis consentiebant.

(P. 132.) Κομᾷν δὲ τὸν Μενέλεων] Sic depictum videre est Menelaum inter eruditissimi MILLINI monumenta inedita II. 306.

(P. 132.) ἡ Σπάρτη ἐκόμα] Sch. οἱ Σπαρτιᾶται. Κόμην ἔτρεφε. — Philostratus Apoll. III. 15. p. 106. κομᾷν δὲ ἐπιτηδεύουσιν, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι πάλαι. Ibi vide Olearium. Synesius calv. enc. 78 B. Λακεδαιμόνιοι γὰρ μετὰ Θυρέαν, Ἀργεῖοι δὲ πρὸ Θυρέας ἐκόμησαν.

(P. 132.) ἐπιχωριάζοντι] Sch. ἐπιχώρια πράττοντι. Ἐπιχωριάζειν οὐ μόνον ἐπί τινος χώρου διατρίβειν φασὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἀλλοδαπῇ ὄντα τινὰ τοῖς ἐπιχωρίοις ἔθεσι χρῆσθαι.

(P. 132.) τοὺς ἀπ' Εὐβοίας ἥκοντας ἐτώθαζον, καί τοι γελοίως κομῶντας] Sch. ἐλοιδόρουν. — Ridicula fuit Euboeensium coma, qui, fronte videlicet rasa, ὄπιθεν κομόωντες erant, ut ait Homerus in Catalogo 49. Ibi confer HEYNIUM. Synesius calv. enc. p. 63 C. ταχύ τε ἀπεδείχθην οὐκ ἐπιτηδευτὸς Εὐβοεὺς, οὓς ὄπιθεν κομόωντας ἐστρατευσεν ἐπὶ Τροίαν ἡ ποίησις.

(P. 132.) Διαλεχθῆναι δὲ αὐτὸν ῥᾷστα ἀνθρώπων] Schol. ποιῆσαι τὴν ἑαυτοῦ ὁμιλίαν, τοῦ Μενέλεω, ἀνεπαχθῶς.

(P. 132.) ξυγκεραννύοντα ἡδονὴν τῷ λόγῳ] Sch. ἤγουν κράτος ἦν αὐτῷ λόγων μετὰ ἡδονῆς.

(P. 132.) οὐκ οἶδεν] E εἶδεν.

(P. 132.) σωφρόνως] Sch. πρᾴως, ὑπομονητικῶς, εὐτάκτως.

(P. 132.) παραγαγεῖν τὸν ἥκοντα] Sch. εἰς τὸ μέσον ἀγαγεῖν τὸν ἐλθόντα. — Plenius Lysias orat. 12. p. 202. ὥστε

καὶ ἐκεῖ παράγουσιν εἰς τὸν δῆμον. Plura dabit exempla Budæus Comment. p. 384.

(P. 132.) λαμπρᾷ τῇ φωνῇ] Themistius or. XVI. p. 202 C. ἀνεῖπεν, ὣν οἴεται, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. Quod est dictum ad Demosthenis imitationem. Vide VALCKENARIUM ad hæc Joh. Chrysostomi p. XXXVI. de Paulo: λαμπρᾷ τῇ φωνῇ.... ἀπολογούμενος ὑπὲρ τοῦ δεσπότου.

(P. 132.) φρονηματώδει] ABCEFGHI et editiones φρονιμώδει, quod e Laudiano mutavit Olearius, quem fui secutus. Supra p. 68. habuimus φρονηματώδεις. Φρονιμώδει minus hic aptum esse videbatur, et de græcitate ipsa dubito.

(P. 134.) δίδωσιν ὑμῖν] Juntæ, Nicolini, Morelli, Olearii textus δ. ἡμῖν, vitio, ut videtur, operarum; nam versiones latinæ habent *vobis*. Ὑμῖν ab Aldo datur, et codicibus præstantioribus.

(P. 134.) καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἑλεῖν παίζοντας] « Locus » videtur luxatus et constituendus, ut sequitur : καὶ » Τροίαν ἑλεῖν ὡς παίζοντας. » VISCONTI. Structura quidem satis dura videtur. Nolim tamen aliquid mutare. Ὡς est hic quasi ὥστε, vel οἵους, vel τοιούτους. Et glossa est in A ad ὡς· τοιούτους ξυμμάχους.

(P. 134.) ὥσπερ οὗτος] BH et Oleariani duo ὅσπερ.

(P. 134.) περιλθεῖν] Sch. εἰς μέσον ἐλθεῖν. — Sic p. 142. περιλθὼν οὖν ὁ Παλαμήδης. Ubi simile scholium.

(P. 134.) διδώκαμεν] BDEFGH ἐδώκαμεν, et sic Oleariani duo. C ἐδιδώκειμεν. Non facile in talibus verum videre est. Servavi editum διδώκαμεν, quod esset editum, et quod Mœris p. 11. aoristum ἀποδώκαμεν ἀποδώκατε

ἀπέδωκαν

ἀπίδωκαν non Atticorum esse tradit. In Aristide t. 1. p. 331. pro edito ἀπίδωκα codex 1040. legit ἀπεδέδωκα.

(P. 134.) καλὰ ἐργασάμενοι] Sch. ἔργα δηλονότι, οὐχ, ὡς οὗτός φησι, ἐλεῖν παίζοντες.

(P. 134.) πολέμιά] BDEFG πολέμια quod prætuli, ut vulgato πολεμικά rarius, et ex usu Philostrateo. Vide notam p. 391. Eudocia p. 26. πολεμικά.

(P. 134.) κατὰ Διομήδην τε καὶ Σθ. γεγονέναι] Eudocia γενέσθαι. Pro Διομήδη scripsi Διομήδην cum BDE, de quo jam supra monui p. 495.—P. 184. de Sarpedone ἦν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Αἰνείαν τὰς μάχας.

(P. 134.) προσέχειν τι οὐδὲν] Sch. ὑπακούειν οὐδαμῶς.—Subauditur νοῦν. Confer supra pag. 483. Mox habebimus: ὅσοι προσεῖχον τῷ Ἀγαμέμνονι.—D δὲ pro τι.

(P. 136.) οὔτ' ἂν Ἀτρείδαις οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ] B οὐδ' ἂν, quod non esset malum, etsi sequatur οὔτ' ἂν ἄλλῳ οὐδενὶ. Nam οὐδὲ recte præcedere potest οὔτε. Nec omnino scribendum est οὐδὲ-οὐδὲ, vel οὔτε-οὔτε: quod monstravit Brunckius ad Orest. 295. Sic Synesius de Provid. p. 91 A. ἐῴκει δὲ οὔτε τῷ γένει τὴν φύσιν, οὐδ' ὅλως ἀνθρώπων τινί. Euripides Hippol. 75.

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος.

(P. 136.) ἔστ' ἂν ἤδη ἀστράπτῃ] ἔστ' ἂν subjunctivo jungi docuit Valckenarius ad Hipp. 659. et probavit exemplis. Confer et Brunckium ad Phœniss. p. 312. ἔστε cum infinitivo infra p. 138. ἔστε πνεῦσαι.

(P. 136.) γοργὸν βλέπων] Noster vit. Apoll. II. 35.

γοργότερον ἀναβλέποντι καὶ ἀναιδέστερον: ubi recipiendum γοργότερόν τι ἀναβλ. e codice A. Anacreon 29. 12.

Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω.

Heliodorus VII. p. 368. γλαυκιῶν τὸ βλέμμα καὶ ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. Confer Erasmi adagia 3. 4. 13.

(P. 136.) ἀναχαιτίζων τὴν κόμην] Sch. ἀνασείων. — Philostratus Junior Icon. I. p. 863. ἴδιον δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κόμην, ubi Jacobsius exercit. II. p. 119 non infeliciter reponit ἤδη δὲ ἡ ἀναχ.

(P. 136.) ἑαυτὸν δὲ, ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης] Editiones ἑαυτὸν δ' ὑπέρ. Ut scripsi, scribebant E et Eudocia: gravior fieri oratio visa est.

(P. 136.) δεῖν γὰρ δή] Sch. δέον εἶναι ἔφασκε. — Δὴ quod abest ab Eudocia, addidit Olearius, e codicibus, ut ait, sed in Aldina Juntina, Nicoliniana jam fuit, quas non viderat.

(P. 136.) κρατεῖν βαρβάρων] Olearius edidit κρ. βαρβ. τι. Nihil de hoc τι monens, quod non habent nec editiones, nec codices, nec Eudocia; et ego valere jussi.

(P. 136.) χειροήθη] Sch. ἥμερον.

(P. 136.) τὸ μῆκος] ABCDFGHI μέγεθος, et sic Oleariani duo. Eudocia μῆκος.

(P. 136.) τῷ Αἴαντι] Eudocia αὐτῷ. Et quidem αὐτῷ in alio scriptore mallem. Sed nominis repetitio pro pronomine Philostrato placuisse videtur. P. 92. Ἑλένην μὲν γὰρ τὴν Μενέλεω γυναῖκα ἰδεῖν οὔ φησιν ἐν Τροίᾳ, νυνὶ δὲ ὁρᾷ αὐτὴν τὴν Ἑλένην. P. 130. τὸν γοῦν Ὀρέστην..... βληθέντα ἂν περιεῖδεν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀρέστης ἱκετεύων τούτους.... Sallustius Jug. 75. „ad hoc finitimis imperat (*Metellus*)

» qui se post regis fugam *Metello* dederant, quam plu» rimum quisque aquæ portarent.»

(P. 136.) ξυνομαρτεῖν, οἷον κύνα] Eudocia συνακολουθεῖν. Quod cito scholii vice.—Noster vit. Apoll. III. 4. p. 96. de Capra: κνυζᾶσθαι πρὸς τὴν χεῖρα, καθάπερ κύνα, ἀπιόντι τε ὁμαρτεῖν. V. 42. p. 225. λέοντα ἥμερον (lege ἥμερον) ἀπὸ ῥυτῆρος ἦγέ τις, ὥσπερ κύνα.

(P. 136.) Κασάνδρου] Eudocia Κασσάνδρου. Theophrastus char. 8. δυστυχὴς Κάσανδρος, ubi reperitur et Κάσσανδρος. Hæc hujus nominis varietas passim occurrit.

(P. 136.) ἴδοντες] Eudocia νάον quod erit pro scholio, non pro varia lectione. Ejus est mos, verba rariora vulgaribus mutandi.

(P. 136.) προσκειμένην τῇ θεῷ καὶ ἱκετεύουσαν] Eudocia πρ. τῷ Παλλαδίῳ.—Machon Athenæi XIII. 44.

.......λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος.

Vide supra notam p. 293.

(P. 136.) βιάσασθαί γε] Eudocia omisit γε.—Confer Thomam p. 151. de βιάζεσθαι.—Picturam vasculi græci indicat Millinus *monum. inéd.* t. I. p. 295. exhibentem Ajacis scelus.

(P. 136.) ὑβρίσαι] Sch. ἄτιμα πρᾶξαι.

(P. 136.) ὁπόσα οἱ μῦθοι ἐπιψεύδονται] ACI ἐς αὐτὴν ψεύδονται. B. ἐς αὐτὸν ψεύδονται. Et sic DEFGH et Olearianus. Servo editum ἐπιψεύδονται, quod non videam quid multum alia lectione proficiatur, in qua εἰς αὐτὸν vel αὐτὴν glossa videtur præpositionis ἐπὶ in composito ἐπιψεύδονται.

(P. 136.) ἀπαγαγεῖν μὲν] Editum ἐπαγαγεῖν quod et

habet Eudocia, bene e codicibus emendavit Olearius. Ἀπαγαγεῖν mei quoque dederunt. — E et Olearianus omittunt μέν.

(P. 136.) ἰδόντα τὴν Κασσάνδραν] BE et Olearianus ἰδ. πρὸς τὴν K.

(P. 136.) πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ καὶ κατέστιλβε παρὰ τῆς τέχνης] Sch. κεκαλλώπιστο. — Comparavit hæc Abreschius lectt. Aristæn. p. 117. cum Aristæneteis 1. 19. κἀκ τῆς τέχνης, οἷα φιλεῖ, κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων.

(P. 136.) ἁλῶναί τε δὴ αὐτίκα τῆς κόρης] Sch. ἡττῆσθαι γενέσθαι. — Δὴ omittunt BCDEFGHI et Oleariani duo. Habet Eudocia. Δὴ sic positum est sub finem hujus capitis, ἔπλει τι δὴ μετεωρίζουσα. — De ἁλῶναι confer supra notam p. 481.

(P. 136.) ἐν τῷ δασμῷ γενομένης] Sch. μερισμῷ — Eudocia vocem δασμῷ usus forte rarioris cum scholio permutavit, sic legens μερισμῷ γενομένης, ubi credo excidisse verba ἐν τῷ. Morellus vitiose δεσμῷ. — Infra p. 162. ἐκ δασμοῦ χρήματα, ubi scholium quoque μερισμοῦ.

(P. 136.) οὔ τ' ἀπεδίδου καὶ ἀσεβήσειν αὐτὸν ἐς τὴν Ἀθηνᾶν ἔφασκε] EF οὔτε. Eudocia ἔλεγε. — Cæterum edidi οὔ τ' non οὔτ', nam τε opponitur sequenti καί, et οὔ τε erit καὶ οὐ. Monuit Locella ad hæc Xenophontis sui p. 83. οὔ τι ὕπνου τυχοῦσα καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα.

(P. 136.) Καθεῖντο δὲ τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοὶ] Sch. κατεπέμποντο (τὸ θέμα καθίημι) ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, οἱ λόγους ψευδεῖς λέγοντες. — Eudocia Scholiastem non Philostratum exscribens: ἐπέμποντο δὲ ὑπὸ τοῦ Α. καὶ λογοπ. — Καὶ omittunt ABCEFGH et Olearianus. — Pro καθεῖντο Huetius ad marginem Nicolinianæ conjicit καθέντο,

quam conjecturam omittere poterat vir eruditissimus. Noster vit. Apoll. VII. 36. p. 314. de quodam emissario: καθεῖτο δ' ὥσπερ ὁ πρότερος: ubi alia indicat Olearius. Parthenius I. μαστῆρας τε καὶ ἐρευνητὰς πολλοὺς καθῆκεν. Heliodorus I. p. 17. τοῦτο (τὸ παιδισκάριον) ἐπ' ἐμὲ καθίησιν (Δημαινέτη) ἐρᾶν μου δῆθεν προστάξασα. Synesius epist. 44. p. 181. D. σφαγέα δὲ καθεὶς ἐκ τῶν αὐτοῦ λοχιτῶν τὸν ἀμόρτατον. Vide TOUPIUM em. t. 4. p. 205.—Quæ Scholiastes ad λογοποιοὶ notavit, consentiunt cum his Suidæ: Λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς. Synesius ep. 44. p. 184 C. οὐχ' ἕτερος οὕτω τρόπος θεομισής, ὡς ὁ λογοποιὸς ὁ πιπράσκων ἐξ ἀφανοῦς.

(P. 136.) διὰ τὸ ἀεὶ...ἔχθος] Niger verterat: *ad perpetuum excitandum in Ajacem odium:* sed cum Oleario referendum duxi ἐχθὸς ad Minervam. Ex λογοποιοὶ, quæ vox est prægnans, sumendum ad sententiæ integritatem, λέγοντες, vel aliud simile verbum.

(P. 138.) ἐπισημαίνειν] Sch. δηλοῦν.

(P. 138.) ἀπολεῖσθαι τὴν στρατιὰν] Editi et Eudocia ἀπωθεῖσθαι quod e codicibus mutavit Olearius; et ego ἀπολεῖσθαι in meis inveni plerisque. Et sic HUETIUS VALESIUSque conjiciebant.

(P. 138.) Ὁ δ' ἐνθυμηθεὶς] Sch. ἀναλογισάμενος.

(P. 138.) διαβληθέντα] συκοφαντηθέντα. — Confer notam p. 411.

(P. 138.) ἀποδράναι νύκτωρ] Eudocia interponit λέγεται.

(P. 138.) ἀπέθανεν] Eudocia interpretans, κατεποντώθη. —Pœna Ajacis in ipsos Locros redundavit. Confer optimam WYTTENBACHII notam ad Plut. S. N. V. p. 66.

(P. 138.) τοῦ πάθους] Eudocia τοῦ θανάτου.

(P. 138.) σίτου ἅψασθαι] Sch. τροφῆς. — Sic vit. Apoll. III. 27. κελεύειν αὐτὸν σίτου ἅπτεσθαι. VII. 26. p. 307. ὡς σίτου τε οἱ πολλοὶ ἅψασθαι. VIII. 1. φασὶ μηδὲ σίτου χθὲς ἅψασθαι. Præiverat Homerus Odyss. IV. 60.

Σίτου δ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον.....

Et Od. X. 379.

......βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος.

(P. 138.) ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ] Eudocia ἀνδρὶ γενναίῳ τε καὶ ἀγαθῷ. Quod additamentum nulli nostri dederunt codices.

(P. 138.) χεῖρας ἄρασθαι] Sch. εἰς ὕψος ἆραι. — Euripides suppl. 772.

Ἀλλ' εἶεν, αἴρω χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς.

Ubi Marcklandus videndus. Et Lucanus VIII. 149.

« .... Sic litore toto
» Plangitur, infestæ *tenduntur in æthere dextre.* »

(P. 138.) προσεσχηκότας τε τῇ θαλάττῃ] Sch. προσέχοντας. — A θαλάσσῃ et Eudocia.

(P. 138.) Ἀγαμέμνονα ἐν ὀργῇ ἔχειν] Sch. ὀργίζεσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι.

(P. 138.) μονονοῦ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Αἴαντος] A μονονοῦ πράξαντα. BE μόνον ἐνεργῇ πράξαντα, cum scholio ἐνεργήσαντα. Sed ἐνεργῇ nasci potuit ex ἐν ὀργῇ: quod editur, optimum est.

(P. 138.) ἐναγισμάτων] Sch. θυσιῶν. — Timæus: ἐναγίζειν, θύειν, ubi docet Ruhnkenius, quem vide, hoc verbum proprie significare mortuis heroicos honores deferre. Wesselingius ad Diodorum I. p. 283. monet sedem

quamdam habere ἐνάγισμα, ἐναγισμὸν, ἐναγίζειν in heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur. Infra p. 230. 234. 238. 240. usurpantur de Achillis inferiis. Heliodorus 1. 17. p. 30. ἔνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ πολέμαρχοι τὸ πύριον ἐναγίζουσιν. Dixerunt tamen et de sacrificiis in honorem Deorum factis. Idem Heliodorus 1. 28. θεοῖς ἐγχωρίοις ἐναγίσαντες. Ubi tamen animadvertendum est θεοὺς ἐγχωρίους esse posse Heroes Dæmonum honoribus publice cultos.

(P. 138.) ἀνθρώπῳ μηδενὶ] ADG τινί. DE ἀνθρώπων τινί. F τινί sed vox est deleta punctis supra positis. — Ἀνθρώπῳ μηδενί bona est lectio : sic supra p. 136. οὔτ' ἄλλῳ οὐδενί. Sed nec mala ἀνθρώπων τινί. Synesius de Provid. p. 91 A. ἔοικε δὲ οὔτε τῷ γένει τὴν φύσιν, οὐδ' ὅλως ἀνθρώπων τινί. In Synesii Dione p. 58 B variatur ut hic : οὐδὲ ἐμὲ τοίνυν, οὐδ' ἄλλον οὐδένα ἀνθρώπων. Codex Parisinus 2708. legit ἄνθρωπον, et etiam οὐδ' ἐμέ quod auribus gratius accidit quam οὐδὲ ἐμέ.

(P. 138.) ξύλα νήσαντες ὥσπερ ἐς πυρὰν] Sch. συνάξαντες, συναγαγόντες. — BE ἐς omittunt.

(P. 138.) ἔσφαξαν μέλανα πάντα] De hoc ritu vide quæ monet Eschenbach ad Orph. Argon. 570.

(P. 138.) στείλαντες αὐτὴν ἱστίοις μέλασι] Sch. κατασκευάσαντες, εὐτρεπίσαντες, καταρτύσαντες. — Infra p. 234. navis quæ Achilli fert inferias, ἐκ Θετταλίας μέλανα ἱστία ἠρμένη ἔπλει.

(P. 138.) καὶ τοῖς ἄλλοις] « *Funibus*. Paulo aliter » Tzetzes in Lycophronem p. 66. Ait enim Locros, » Ajacis morte cognita, annum integrum in pullis ves» tibus eum luxisse, et quotannis navem actuariam

» maximis sacrificiis implere solitos, dein igne in » navem injecto, nigrum velum absque cervicibus, » ἄνευ αὐχένων, suspendere, atque ita navem in mare » demittere; et sic Ajaci parentant. » Valesius. Ad hæc Valesii verba addebat Villoisonus : « J'ob- » serve que ce passage de Tzetzes se trouve sur le » 365e. vers de Lycophron, et que αὐχένων χωρὶς si- » gnifie *sine ea parte gubernaculi in quam incum-* » *bit gubernator navis*, selon Constantin. Mais voyez » Pollux liv. I. c. 9. segm. 90. p. 61. »

(P. 138.) Ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα διεφαίνετο] Abreschius ad Cattier. p. 91. similia collegit.

(P. 138.) κατῄει τὸ πνεῦμα] Quædam ad τοῦ κατιέναι cum ἄνεμος, πνεῦμα juncti illustrationem facientia habet de Rhoer Fer. Daventr. p. 60.

(P. 140.) ἐς τὴν κοίλην ναῦν] ABDE ἐς κοίλην τὴν ναῦν. —Synesius ep. 31. p. 178 C. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· μὴ γὰρ κοίλην ναῦν καταβαίη.

(P. 140.) ἐνῆκαν] Sch. ἐνέβαλλον.

(P. 140.) μετεωρίζοντα ἐς τὸ πέλαγος] Sch. μετεωριζομένη. — Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. μετεωρίσαι ἂν τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος.

(P. 140.) ἡλίου ἀνίσχοντος] Sch. ἀνατέλλοντος. — P. 144. ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ εὔχεσθαι. p. 268. χώρει δεῦρο ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι. Et sic sæpissime Noster. Confer vit. Apoll. II. 5. p. 54. 28. p. 80. V. 31. VI. 6. p. 234. Callistratum 9. p. 901. Vide Toupium emt. 2. p. 253.

(P. 140.) φησιν] BDEF φασιν male. Nam semper Protesilaus loquitur.

(P. 140.) σοφὸν δὲ καὶ λόγους καὶ ἔργα] Heraclides allegor.

allegor. c. 15. p. 51. πάσῃ μὲν ἐκέκασ7ο σοφίᾳ. Cæterum de Chirone confer Fabricium Bibl. gr. 1. c. 3.

(P. 140.) θήρας τε γὰρ ποικίλης ἥπ7ετο] Sch. διαφόρου ἐξείχετο. — Confer p. 418.

(P. 140.) ἐπαίδευε] Sch. ἐδίδασκε. — Credo excidisse vocem τοὺς φοιτῶντας, vel aliam similem. Nam non dicitur quos ἐπαίδευε.

(P. 140.) ἰατρικοὺς ἀπέφαινε] C ἰατρικά. I ἰατρικά (ούς) sic. Olearius ἰατροὺς invenit in duobus. F ἀπέφηνε. — De Chironis medicina quædam collegit loca Siebelis in Matthiæ Miscellaneis philol. t. 2. p. 78.

(P. 140.) δικαίους ἐποίει] Et certe potuit qui Homero dicitur Il. λ. 831. et Orpheo Argon. 381. δικαιότατος Κενταύρων. Eratosthenes catast. 40. de eodem: δικαιοσύνῃ δὲ ὑπερβεβηκὼς πάντας ἀνθρώπους. Et Achilles Statianus Ach. 11. 448. sic de Magistro:

« ..... Monitusque sacræ sub pectore fixit
» Justitiæ. »

Quod et infra p. 212. ait Noster de Achille: δικαιότατον δ' αὐτὸν ἡρώων γενέσθαι φύσει τε καὶ ξυνουσίᾳ τοῦ Χείρωνος.

(P. 140.) βιῶναί τε ἐπὶ μήκισ7ον] Sch. ἐπὶ πλεῖσ7ον· φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως.

(P. 140.) φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ] Sch. φοιτητὴν γενέσθαι. — Φοιτᾷν eo sensu non semel apud Nostrum legitur. Soph. 1. 2. Αἴων....... ἐφοίτα Πλάτωνι. 11. 1. § 14. p. 565. Σεκούνδῳ τῷ Ἀθηναίῳ ἐφοίτησεν Herodes. Olympiodorus in vita Platonis ἐφοίτησε Διονυσίῳ τῷ γραμματισ7ῇ. — De variis discipulis Chironis vide Eratosthenem catast. 40. Koppiersium obs. phil. p. 128. et Siebelim l. c. p. 90.

(P. 140.) θαμίζειν δὲ] Sch. φοιτῶν · τὸ κοινῶς συχνάζειν. — Baroccianus omittebat.

(P. 140.) ἀπάγουσιν αὐτὸν οἱ ἄθλοι] Sch. ἐκώλυον οἱ ἀγῶνες. — H αὐτοῦ.

(P. 140.) Μετασχεῖν δὲ] Δὲ quod e codice edidit Olearius pro vulgato τε dederunt ABC, alii; et ego recepi.

(P. 140.) ἀπαγγέλλει] Sch. διηγεῖται.

(P. 140.) αὐτομαθῆ] Sch. θυμόσοφον. — Vide Scholia in Nubes 875.

(P. 140.) σοφίας..... γεγυμνασμένον] Sch. ἔμπειρον. — Confer notam p. 451.

(P. 140.) οὔπω ἦσαν οὖσαι] Sic ABCDEFGI et editiones, præter illam Olearii, qui οὖσαι *vocem nauci* expunxit, præeunte uno e suis codicibus. Ego servavi, etsi rarissimus esset loquendi modus. Fere simile legitur Aristotelis exemplum Physiogn. init. αἱ διάνοιαι ἕπονται τοῖς σώμασι καὶ οὐκ ΕΙΣΙΝ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς ἀπαθεῖς ΟΥΣΑΙ τῶν τοῦ σώματος κινήσεων.

(P. 142.) οὐδὲ νόμισμα ἦν] ABC et alii νόμισμα. Aldina quoque νόμισμα. Juntina, aliæ νομίσματα. Scripsi νόμισμα ex tanto in hanc lectionem consensu. Alcidamas etiam Palamedea inventa recensens, nominat τάξεις πολεμικάς, γράμματα, ἀριθμούς, μέτρα, σταθμούς, πεττούς, κύβους, μουσικὴν, ΝΟΜΙΣΜΑ, πυρσούς. — Νόμισμα et νομίσματα sic permutantur apud Synesium de Regno 15 A.

(P. 142.) σταθμὰ καὶ μέτρα, οὐδὲ ἀριθμεῖν] Sch. σταθμὰ· ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ λέγεται. — ABDEFGHI ἀριθμεῖν quod re-

vocavi, cum tot codices darent: edebatur ἀριθμοί. Infra p. 208. variatur inter πολεμεῖν et πόλεμον: p. 232. inter πλεῖν et πλοῦ. Cæterum ante bellum Trojanum hæc jam esse inventa tradit Euripides Phœn. 544.

Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε.

Confer ibi VALCKENARIUM. Aristoxenus Laertii VIII. 14. dixit Pythagoram πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας μέτρα καὶ σταθμὰ εἰσηγήσασθαι. Vide Mahne de Aristoxeno c. 3. § 11. Tzetzes Philostratum sequitur Antehom. 254.

—— Γράμματα δ' εὗρε βροτοῖσιν,
Πεσσὸν, ἀριθμούς τε ζυγοστασίην τε καὶ ἄλλα.

Ubi vide JACOBSIUM. Et consentit Gregorius Naz. or. III. p. 99 D. τὸ πεττεύειν δὲ καὶ ἀριθμεῖν καὶ λογίζεσθαι δακτύλοις, μέτρα τε καὶ σταθμὰ, καὶ ἔτι πρὸ τούτων τὰ τακτικὰ καὶ πολεμικά, τίνων; οὐκ Εὐβοίων, εἴπερ Εὐβοεὺς ὁ Παλαμήδης.... Ubi vide Eliam p. 371. et Billium p. 416 D. et Nonnum narrat. 60.

(P. 142.) σοφίας δὲ] Sic scripsi cum F pro τε. Nam sic δὲ in tota hac sententia.

(P. 142.) μήποτ' ἦν γράμματα] D μήπω ποτε ἦν. Scripsit HUETIUS ad marginem Nicolinianæ: « Dyctis Cretensis ait in usu fuisse tunc temporis apud Græcos litteras Phœnicias. » Confer doctissimam HEMSTERHUSII notam Lucian. I. p. 305.

(P. 142.) Χείρωνος ἄλλα καὶ ἰατρικὴν διδάσκειν αὐτὸν] ABCDEGI Χείρ. ἰατρικὴν δ. α. F. Χείρ. διδ. αὐτὸν ἰατρικὴν, omissis ἄλλα τε καί, quæ etiam non invenit in Barocciano Olearius. Et certe facile abessent.

(P. 142.) ἰατρικὴν, οὐκ οὖσαν μὲν, ἰδίας ἂν εὗρεν, εὑρημένην δὲ.....] Non parum in ordine verborum varietatis est. Editi 'I. ἰδίας μὲν οὐκ οὖσαν ἂν εὗρεν. BEG ἰατρ. οὐκ οὖσαν μ. ἰδ. ἂν εὗρεν. HI ἰατρ. μὲν ἰδίας ο. ο. ἂν εὗρεν. D ἰατρικὴν μὲν οὐκ οὖσαν ἰδίας ἂν εὗρεν : et sic Baroccianus ; qui ordo Oleario concinnior videbatur. BEG ἰατρ. οὐκ οὖσαν μὲν ἰδ. ἂν εὗρεν, quem ordinem recepi ; nam μὲν sic post οὐκ οὖσαν, positum, melius τῷ εὑρημένην δὲ opponi visum est. — Loquendi forma convenit cum alio e Sophistis loco I. 15. § 2. ῥητορικὴν δὲ τὸν Ἀντιφῶντα, οἱ μὲν οὐκ οὖσαν εὑρεῖν, οἱ δ' (male editur οὐδ') εὑρημένην αὐξῆσαι.

(P. 142.) τὸ ὑπέρσοφον..... ἀπήχθηται μὲν Διί] Sch. τὸ λίαν σοφὸν μεμίσηται. — De ἀπήχθηται confer scholium p. 411.

(P. 142.) δίεισιν ἂν] Sch. διηγούμην.

(P. 142.) ἐνταῦθα ἐβέβλητο] Sch. ἐν ᾧ τόπῳ ὁ Χείρων εὑρίσκετο δηλονότι. Φασὶ τὸν Ἀσκληπιὸν νεκρὸν ἀναστήσαντα, ἐντεῦθεν ἀπηχθῆσθαι Διὶ καὶ Μοίραις, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνῷ βληθέντα, ὡς τὸν ὁρισμὸν τὸν Μοιρῶν καταλύοντα, ἀποθανεῖν. — In ἐνταῦθα aliquid est difficultatis. Credidit, ut videtur, Philostratus Æsculapium in Thessalia fulmine fuisse ictum, quod nescio an apud alios inveniatur hodie. — De βάλλειν confer notam p. 359.

(P. 142.) οὐ ῥάθυμον παιδιὰν, ἀλλ' ἀγχίνουν τε καὶ εἴσω σπουδῆς] Schol. Ῥάθ. εὐκαταφρόνητον. Ἀγχ. συνετὴν, φροντίσεως δεομένην· Εἴσω σπ. ἤγουν σπουδαίαν. — Hæc verba citavit Thomas in ῥάθυμος, cum hac glossa : ῥάθυμος παιδιὰ, ἡ φαύλη ἢ ἠμελημένη. — Εἴσω σπουδῆς : aliis verbis eodem sensu vit. Apoll. II. 28. p. 80. οὐκ ἔξω τοῦ σπουδάζειν. Sic φύσεως ἔντος Damoxenus Athenæi dixit III.

60. 34. Οὐκ εἴσω τέχνης Noster Icon. II. 21. p. 845. Notandum præterea quæsitam elegantiam in antithesi verborum παιδιὰ et σπουδή, quæ græcis scriptoribus multum placuit: Noster vit. Apoll. VI. 27. ἐγκαταμίγνυντες σπουδὴν παιδιᾷ. Plato Phædr. p. 234 D. δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ σπουδάζειν. Heliodorus II. 30. p. 97. οὐ παίζω, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα σπουδάζω. Timæus pref. lex. παιδιᾷ τι ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ σπουδῇ χρησάμενος. Gregorius Naz. ep. 9. ἃ μὲν πρότερον ἐπεστέλλομεν περὶ τῆς Ποντικῆς διατριβῆς παιζόντων ἦν, οὐ σπουδαζόντων. Synesius Dion. p. 42 B. παρὰ μέρος ἐν βιβλίοις ἀεὶ παίζων τι καὶ σπουδάζων. ep. 105. p. 247 C. δύο τούτοις ἑκάστοτε μερίζω τὸν χρόνον, παιδιᾷ καὶ σπουδῇ.

(P. 142.) μανίαν πλάττοιτο..... βοῦν ἵππῳ ξυμβαλὼν] Sch. πλάττ. ὑποκρίνειτο. Ξυμβ. συνάψας, συζεύξας. — De re vide Ovidium Metam. XIII. 36. Ciceronem offic. III. 26. etc.

(P. 142.) ἐλέγξει τῷ Τηλεμάχῳ, οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι] Sch. ἀληθῆ εἶναι τὸν λόγον. — Bene scholiastes referens ὑγιᾶ ad λόγον. Aliter et male fecit Olearius, jure a KŒNIO vituperatus ad Gregor. p. 70. De atticismo vocis ὑγιᾶ confer Gregorium et KŒNIUM, CORAYUM ad Heliod. p. 198. Reitzium ad Lucian. t. 5. p. 393. De λόγος ὑγιὴς vide supra p. 337. Artemidorus I. 12. εἰς μὲν γὰρ τὸν ὑγιᾶ λόγον δεῖ ἐξετάζειν πᾶν τὸ ὁρώμενον ἀποβαίνειν: ubi vide Reiffium. — Cæterum Tzetzes Philostrati in verba jurans Antehom. 307.

Οὐ μὲν Ὀδυσσῆος εἰκῇ μνήσομαι αὐτὸς ἀρότρου,
Οὔτ' ἄρα Τηλεμάχοιο· ψεύδεα πάντα τέτυκται.

(P. 142.) γὰρ δὴ] Δὴ omittunt H et Baroccianus.

(P. 142.) παραδιδόσθαι..... ἐπὶ δεινότητι] Sch. παραδεδομένον εἶναι ἐπὶ σοφίᾳ. — Aldina, Juntina παραδιδόσθαι. — Diodorus Siculus XVI. § 85. p. 147. de Pythone: οὗτος γὰρ διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι: ubi vide WESSELINGIUM.

(P. 142.) διενεχθῆναι..... ἐντεῦθεν] Sch. εἰς μάχας ἐλθεῖν ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας.

(P. 142.) Ἔκλειψις ἡλίου] Vide Tzetzem Antehom. 314. cum JACOBSIO.

(P. 142.) σΊρατὸς ἄθυμοι ἦσαν] Confer notam p. 450.

(P. 142.) λαμβάνοντες τὴν διοσημείαν] Sch. τὸ ἀπὸ τοῦ Διὸς σημεῖον. — Talis exercitus Romani superstitio, luna eclipsim patiente, Tacit. An. I. 28. Solis lunæque defectus maxima mala portendebant, quæ pulchre recenset Pindarus in egregio fragmento p. 59. εἰς ἥλιον ἐκλείψαντα.

(P. 142.) Παρελθὼν...... διεξῆλθε] Sch. εἰς τὸ μέσον ἐλθὼν διηγήσατο· παρελθὼν ὁ Ὀδυσσεύς. — Confer p. 483.

(P. 144.) ἐξαμαυροῦται, καὶ ἀχλὺν ἕλκει] Sch. σκοτοῦται; σκότος ἐπισπᾶται. Τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν δηλοῖ, οὐ γὰρ σκοτοῦται ὁ ἥλιος.

(P. 144.) εἴ τινα σημαίνει] Editiones σημαίνοιτο. ACEI et duo Oleariani σημαίνει. BDFGH et Baroccianus σημαίνοι. Cum nullus omnino codex σημαίνοιτο daret, mihi visus sum secure lectionem codicum restituere posse. Σημαίνοι quod non prætuli nec ipsum malum fuisset. In σημαίνοιτο potuit το adhæsisse ex sequenti ταῦτα. Nec cum σημαίνοιτο sensus depravatur. Hæc sunt critica titivilitia.

(P. 144.) ταῦτα δή που, ἔφη] Sch. ἴσως. — ἔφη abest ab ABCD, δήπου ab F.

(P. 144.) ἀδίκων ἦρξαν] Sch. προηγήσαντο.

(P. 144.) Προσήκει δὲ καὶ] Καὶ abest ab A.

(P. 144.) λευκόν τι καὶ ἄνετον] Sch. Ἄνετον· ἐλεύθερον.— D non τι.

(P. 144.) ἔπληντο] Sch. ἐπλωμένοι ἦσαν. — Bene e codicibus restituit Olearius pro edito ἔπλεοντο. VALESIUS conjiciebat ἐπλῶντο.—Confer notam p. 500.

(P. 144.) Μαντικῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα] Sch. ἴδια.

(P. 144.) καὶ ἥτις] D εἴ τις.

(P. 144.) ἔπλεον] Sic inveni in codicibus; et reposuerat Olearius e suis pro edito ἔπλευσα, quod nec ipsum malum.

(P. 144.) ἐν τῷ οὐρανῷ] Morelli margo γρ. ἐπί. Et sic legit Nicoliniana.

(P. 144.) εἰ σοφὸς ἦσθα, εἶπεν, ὦ Ὀδυσσεῦ, ξυνῆκας ἂν ὅτι μηδεὶς ἂν σοφόν τι περὶ τῶν οὐρανίων εἴποι] ACDFHI et Oleariani duo εἰ. σ. η. ὦ Ὀδυσσεῦ, εἶπε, ξ. α. ο. μ. ἂν δύναιτο λέγειν σοφόν τι π. τ. οὐρανίων. Sic B male omisso λέγειν, et cum hoc scholio ad δύναιτο· ἔχοι φύσιν δύνασθαι λέγειν. EG ut B.—Vulgatam servavi. Nam proba est, et in his verum cernere fere est impossibile.

(P. 144.) μήτε ὥρας εἶναι, μήτε γῆν] Mei omnes codices μήτε ω. μήτε γ. εἶναι.

(P. 144.) ὁ δὲ Π. ὡς] ACE Π. δὲ ὡς. Iidem mox sic distinguunt βασκαίνοντα ἤδη, παρ. Sed melius, credo, ἤδη jungitur cum παρασκευάζων.

(P. 146.) ἐκκλησίᾳ] Sch. συνόδῳ.

(P. 146.) μαρτύρονται τοὺς Ἀχαιοὺς] Sch. μάρτυρας προκαλοῦνται.—Laudianus τοῖς Ἀχαιοῖς, quæ lectio in mentem BOCHARTO venerat, teste Oleario. Sed τοὺς Ἀχαιοὺς probum est. Lexicum ab HERMANNO editum p. 347. μαρτυρῶ ἐγώ, καὶ μαρτύρομαί σε, ἀντὶ τοῦ μάρτυρα προβάλλομαί σε. Lexicum vetus citatum a Fr. Fabritio ad Milonianam xxv. 68. *Antestari* : μαρτυρεῖσθαι. — De hoc litterato gruum volatu Claudianus Gildon. 477.

« Ordinibus variis per nubila texitur ales
» Litera, pennarumque notis inscribitur aer. »

Vide Ælianum H. A. III. 13. cum Gronovio, et HEMSTERHUSIUM ad Lucian. I. 305.

(P. 146.) ἀνδρὸς τοιούτου] Sch. δυναμένου δεῖξαι ταῦτα.

(P. 146.) μετασποιοῦνται] Sch. ἰδιοποιοῦνται, ἐπιμελοῦνται. —Timæus: μεταποιεῖσθαι· ἀντιποιεῖσθαι: ubi confer RUHNKENIUM. Gregorius Naz. or. III. p. 99 D. de litteris et alia eruditione: τί δ' ἂν οἱ τὴν νῆσον ἔχοντες Εὔβοιαν (unde Palamedes) μεταποιοῦνται τούτων ὡς αὐτοῖς διαφερόντων;

(P. 146.) τάξιν ἐπαινοῦσαι] Sch. χρώμεναι τάξει.—Hujus verbi usus placuit Philostrato. Infra p. 164. τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα, ubi vide scholium. P. 172. τροφὴν ἣν Ἀθηναίοις ἐπαινοῦσι. Synesius ep. 146. p. 283 D. εἰ δὲ καὶ τὸ μέλαν ἐπήνεσας.

(P. 146.) ξυνάψουσαι πόλεμον σμικροῖς ἀνθρώποις] Sch. μαχεσόμεναι.—Ει σμικροῖς quod recepi pro μικροῖς.—De Pygmæis multi multa scripserunt. Vide Olearium ad Apoll. vit. p. 132: et ipsum Philostratum ib. III. 47. VI. I. p. 229. Icon. II. 22. p. 846. Basilidem Athenæi IX. 43. qui ut Noster Pygmæos vocat μικροὺς ἄνδρας: οἱ μικροί, φησίν, ἄνδρες οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες. Et fere crediderim in Apollonii

vita

vita III. 50. p. 136. σμικροῖς ἀνθρώποις ἴσοι capiendum esse de Pygmæis, non de parvis hominibus *in genere*. Miltonus qui veteres sæpissime exprimit P. L. I. 575. eodem modo Pygmæos designat:

« — *that* small infantry
» *Warred on by Cranes.* —

Mythum explicat Bœus Athenæi IX. 49. e quo sua sumpsit Antoninus Liberalis c. 16, sed non sine varietate. Julianus Anticensor Epigr. 3.

Αἵματι Πυγμαίων ἠδομένη γέρανος:

plane ut Ovidius Fast. VI. 176.

« Nec quæ *Pygmæo sanguine gaudet avem.* »

Alia dabit MILLINUS *monum. inéd.* t. I. p. 171.

(P. 146.) ἀτακτεῖς γὰρ τὰς μάχας] Infra p. 164. de Ulysse, οὐ μὴν ἐπιστήμονα ἀπλίστως ἢ τοῦ τάξαι.

(P. 146.) Αἰτίαν....εἶχειν] Sch. κατηγορίαν.—De αἰτίαν ἔχειν Budæus comm. p. 8.

(P. 146.) ἴδοι] Sch. εἴδειν.—BDE ἴδοι quod prætuli edito εἴδοι.

(P. 146.) καταλιπὼν] EF καταλείπων.

(P. 146.) ἐκκλησίας] Sch. συνεδρίου.

(P. 146.) τοῦ Παλ.] AC sine articulo.

(P. 146.) ἐπιτειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα] Sch. πολέμιον ἐποίει, πολέμιον ἐπῆγε.—Hujus verbi potestatem pulchre exposuit HEMSTERHUSIUS ad Lucian. I. p. 264. Exemplis a viro doctissimo adlatis, adde Phalarim ep. 9. ἀλλὰ προπετὴς εἰ ἀκμὴν μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρὺν, ὃς αὐτοὺς ἐκτρίψαι πίτυος δίκην. Sic veteres editiones,

67

et recte, ni fallor. Lennepius edidit, ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει, sumens ἐκτρίψει e tribus codicibus, ὡς e conjectura scribens. Sed tunc melius, credo, scriberetur ἐκτρίψων. Ὡς ἐκτρίψει probum esset, sed ὡς ἐκτρίψω elegans est multo magis. Noster sæpe vocem usurpat. Apoll. v. 35. p. 219. ἃ δὲ περὶ τὰ ἑσπέρια τῶν χαρίεν ὀφείλουσ Βίνδικα Νέρωνι, δῆλον ἐπιτειχίζον. Quod nulla tenus intellexit Olearius, vertens: « Illis quoque quibus in Hispania Vindicem adjuvi, » Neronem impugnavi. » Melius sic vertere mihi videor: « Quæ vero in Hispania Vindicem juverunt, equidem » Neroni feceram infensa. » Ibidem VII. p. p. 345. δραχμὴν δὲ οὐδὲ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πώποτε προϊέμενος, ἐπιτειχίζει τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον, ἑτέροις τὸν Αἰγύπτιον τουτονὶ βόσκων χρήμασι. Quem locum prava distinctio corrumpit. Lege ἐπιτειχίζει τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον ἑτέροις, τὸν Αἰγ. Sic codex A optimus distinguit. Euphrates, de quo hic est sermo, ne drachmam quidem philosopho unquam dans, a suis divitiis cæteros arcebat, Ægyptium autem istum pecuniis alebat. Hic est sensus verborum, quem non vidit Olearius. Gregorius Presbyter vit. Gregor. Naz. p. 21 D. ὁ γὰρ προπίνεια τὸν δῆμον αὐτοῖς ἐπιτείχισεν. Mallem ἐπιτείχισε.

(P. 146.) Διεσκεδάσθαι δὲ πάλιν αὐτοὺς] Sch. μαχίσασθαι.— Sic scripsi cum BDF. Editum δ. δὲ αὐτοὺς πάλιν auribus non tam leniter accidebat.

(P. 146.) ἐκ τοιούτου] Sic edidit e codice Olearius pro τούτου. Et ego τοιούτου inveni in meis.

(P. 146.) Ἀχαιοὶ] Confer Tzetzem Antehom. 323.

(P. 148.) ἐκέλευσεν] Sic editiones præter Olearianam et AFI, Olearius ἐκέλευεν scripsit, nihil monito lectore. Codices nonnulli mei ἐκέλευεν habent. Malui aoristum. Cæterum hæc tempora sæpe in codicibus permutantur,

et sæpissime quidem in hoc ipso verbo. Aristides t. 1. p. 286. 311. 328. 330. 334. ἐκέλευσε, ubi codex 1040. scribit ἐκέλευε. Et p. 289. ἠκούσαμεν, ubi codex ἠκούομεν. Synesius epist. 4. p. 166 A. ἐκώλυε. Codex 1039. ἐκώλυσε.

(P. 148.) ἀραμένους τόξα τε καὶ] τε addidit Olearius e codicibus, et mei nonnulli habebant. Suidas: Ἀράμενοι, ἐπάραντες. Scholiastes Aristophanis Lys. 332. Ἀραμένη, ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν. Phrynichus appar. soph. ineditus: Ἀράμενον (lege Ἀράμενοι) φέρειν· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. δέον εἰπεῖν, ἄραντα.

(P. 148.) τοξεύει] De vi pestifera telorum Apollinis et Dianæ vide HEYNIUM ad Iliad. A. 48.

(P. 148.) παρὰ τοὺς νοσήσοντας] F ἐπὶ τοὺς νοσ. Olearius pro vulgato νοσήσαντας e codice scripsit νοσήσοντας, et sic inveni in ABC. H νοσήσαντας sic. HUETIUS quoque conjecerat νοσήσοντας.

(P. 148.) ἕνεκα] AC ἕνεκεν.

(P. 148.) Ἀπόλλωνι Λυκίῳ τε καὶ Φυξίῳ] Credo hic ludere Palamedem in etymo λύκος, quod et sentiebat Olearius. Aliæ cognominis Λύκιος origines hic parum essent aptæ. — Ad Φυξίῳ HUETIUS adcripsit videndum Scholiastem Theocriti Id. 7. 130. qui tamen agit de Πυξίῳ Apolline, non Φυξίῳ.

(P. 148.) τόξοις ἐξελεῖν] Sch. ἐκβαλεῖν. — Hanc quam dedit lectionem Olearius pro edito τόξοις ἂν ἐξελεῖν ἔχειν, inveni in meis codicibus, ut ille in suis invenerat. A habet ἑλεῖν pro ἐξελεῖν. Hoc exemplum τοῦ ἐξαιρεῖν in talibus proprii illis poterit addi quæ collegit VALCKENARIUS Hipp. 17.

(P. 148.) τὴν νόσον δὲ ἐς αἶγας, φασὶ, τρέψαι] Editiones

non habent φασὶ; sed inveni in codicibus omnibus, nisi quod in A linea super inducta recentissime deletur. Proverbium fuit (de quo vide Erasmum adag. 3. 2. 78.), natum ni fallor ex Ajacis ira in Danaos, quam Minerva in pecudes verterat.

> . . . . νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
> Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν,

ut ait Sophoclis Menelaus in Ajace 1080.

(P. 148.) Καὶ ἡμεῖς] A ὑμεῖς.

(P. 148.) Δεῖ γὰρ] ABCGHI et Laudianus δεῖ δέ.

(P. 148.) διαίτης λεπτῆς] Sic noster vit. Apoll. I. 21. p. 27. ἀλλ' ἔστι σοι, ἔφη, καὶ λεπτῶς μοι ἑστιᾷν. III. 26. p. 117. παχέως οὖν, ἔφη, διαιτᾶσθε; ἡμεῖς μὲν, ἔφασαν, λεπτῶς. VIII. 7. p. 340. κἀμοὶ δὲ ὑπὲρ τῶν ἐμαυτοῦ σιτίων, ὡς λεπτὰ...... εἴρηται. Et ibidem 5. p. 325. in loco quem paullo longiorem citabo, nam huc non parum facit. Πόθεν γὰρ, ἔφη, ὁρμώμενος ἢ τῷ ξυμβαλλόμενος, προεῖπας τῇ Ἐφέσῳ νοσεῖν (malim cum A νοσήσειν) αὐτούς; λεπτοτέρᾳ, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, διαίτῃ χρώμενος, πρῶτος τοῦ δεινοῦ ᾐσθόμην. Pessime hic A legit χαλεπωτέρᾳ pro λεπτοτέρᾳ. Vides quam utilis fuerit isti divino homini victus tenuitas, qua non a peste tantum sibi præcaveret, sed eam divinaret.

(P. 148.) ξυντόνων] Sch. σπουδαίων.

(P. 148.) παραιτήσασθαι] Sch. καταλιπεῖν.

(P. 148.) τραγήμασι] Sch. λεπταῖς τροφαῖς.

(P. 148.) διῆγε] Sch. διῄτει. — Thomas p. 215. καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. Arrianus Alex. IV. 18. 8. ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν.

(P. 148.) τὸ ἐκ Παλαμήδους] Sch. λεγόμενον.

(P. 148.) θεῖόν τι] E θ. τι et sic Olearianus unus. Confer notam p. 417.

(P. 148.) ἐνέσκηψε..... ἀρξάμενος, φασὶν, ἐκ τοῦ Πόντου, προσέπεσε δὲ καὶ τῷ Ἰλίῳ] Sch. ἐνέσκηψε· βαρέως ἐνέπεσε. — De hoc verbo confer notam p. 135. Olearius e Barocciano δὲ post ἀρξάμενος receperat, et mox post προσέπεσε omittendum esse putaverat, qua mutatione non bene video quid fuerit assecutus, nisi absurditatem. Ego veterem lectionem revocare debui. E δὲ omnino omisit.

(P. 150.) ἐν γῇ νοσούσῃ] Sic editi et codices: sed cum margo Morelli offerret, γρ. ἐν τῇ νοσούσῃ, statim recepit Olearius. Elegantem profecto fateor esse et frequentem vocis γῆς ἔλλειψιν. Sed non semper abest. Libanius orat. 17. t. 1. p. 225. 4°. πρὸς τέλματά τι ἥξοντες καὶ νοσήσουσι τὴν γῆν. Sic malo cum Morello quam cum REISKIO νοσήσουσαν. Præstaret νοσοῦσαν. Vel servato νοσήσουσαν scriberem ἥκοντες. Sophocles Æd. Tyr. 635.

——— γῆς
Οὕτω νοσούσης.

(P. 150.) ἐσοφίσαντο] Sch. ὡς σοφὸς ἐφεῦρε. — Sic ABCE FGH et editi, ante Olearium qui ex Laudiano scripsit ἐσοφίζοντο. I ἐσοφίσαντο (ζι supra scriptum). Retinui ἐσοφίσαντο, nam quod sequitur ἐνεβίβαζε, nihil ad rem, cum paullo inferius sit ἔπεισεν. Et ex temporum ratione, certe ἐσοφίσαντο præstat, nam non hæc σοφίζεσθαι solebat, sed semel ἐσοφίσαντο.

(P. 150.) Κατελκύσεως] Sch. καταγάγων.

(P. 150.) ἐνεβίβαζε] Sch. εἰς τὰς ναῦς. — Exempla dabit Palairetus ad Act. 27. 6.

(P. 150.) ἀμιλλωμένους] Sch. ἐρίζοντας.

(P. 150.) πρακτῆρας] Vide RUHNKENIUM Tim. p. 152.

(P. 150.) προθεῖναι....τοῦ ταχυναυτεῖν ἆθλα] Sch. ἤγουν ἕνεκα τοῦ ταχέως τὰ τῶν ναυτῶν ἐργάζεσθαι. — B προσθεῖναι cum scholio προσβαλεῖν. Sed vera est lectio προθεῖναι.

(P. 150.) πυριφθοροῦσας] Sch. διεφθαρμένας.

(P. 150.) ἀριστεῖα ἐστεφανοῦντο] Sch. ὡς στέφανον ἐλάμβανε.
τὰ

(P. 150.) ἔστρεφεν] Sch. ἐκίνει. — A ἔτρεφεν. utraque lectione a prima manu. C ἔτρεφεν.

(P. 150.) ἀκταίας] Sch. παραθαλασσίας.

(P. 150.) γενναίως τε καὶ] Τε abest ab ABC.

(P. 150.) οὐ καθεκτῶς] Sch. οὐ μετὰ τοῦ καθεστηκότος.

(P. 150.) ἐξαίρων] Sch. ἤγουν ἐκβάλλων τοῦ καθεστηκότος. — Forte respexit versum tragicum

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

quem ex Galeno citatum emendavit VALCKENARIUS ad Hipp. p. 198 B. Euripideum adfirmans, qua fide non scio satis.

(P. 152.) καὶ μὴ ἀπάγοντι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς, ὑποτιθεμένῳ δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι] Sch. Φορᾶς· ὁρμῆς. Ὑποτιθ. συμβουλεύοντι πῶς. — BDEG et Oleariani duo καὶ μὴ ἀπάγοντι.... quod recepi; sensus enim inde fit concinnior. Nam vix credo χαίρειν Ἀχιλλέα socio armorum Palamede, si ipsum ab impetu et ardore pugnandi retraxisset, ἀπὸ τῆς φορᾶς ἀπάγοντι. Sed ἔχαιρεν socio qui impetum non coerceret, sed dirigeret. Hoc est Achilleæ indolis, illud non item. — De voce φορὰ infra dicam ad p. 180. ἐοικέναι τῇ φορᾷ τοῦ ἥρω. AE et Laudianus φθορᾶς. De hac permutatione jam supra p. 344. αὐτὸν

αὐτὸ pro αὐτὸν αὐτὸ vitium fuit operarum, non in editis, ut ait Olearius, nullo excepto; nam Aldina et Juntina recte habent αὐτὸν αὐτό.

(P. 152.) Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἤγχει] Alterum καὶ sustulit Olearius cum codice et abest quidem a B; sed habent CDGHI, e quibus particulam revocare placuit. In his et similibus formulis jam supra monui p. 312. saepius non bonos codices alterum καὶ omittere.

(P. 152.) ἤρκει λεοντιαμένα.... πραΰνοντι] Statius Silv. III. 3. 71. de Hetrusco Caligulae comite et famulo:

« Hunc et in arctoas tenuis comes usque pruinas
» Terribilem affatu passus visuque tyrannum
» Immanemque suis : ut qui metuenda ferarum
» Corda domant, mersasque jubent jam sanguine tacto
» Reddere ab ore manus et nulla vivere praeda. »

Noster vit. Apoll. VI. 43. p. 278. de cane rabioso: ὁ δ' (sic scribo, non ὅδ') ἥμερόν τι αὐτὸν ἔτι μᾶλλον καὶ τῇ χειρὶ ἐπράϋνε.

(P. 152.) ἐκκλίνειν] Sch. ἐκφεύγειν.

(P. 152.) ἀλλὰ καὶ βάλλων, καὶ φυλαττόμενος βέλη] Sch. τιτρώσκων. — In A καὶ erasum est. — Horatius II. sat. 7:

« .... Velut si
» Revera pugnent, feriant, vitentque moventes
» Arma viri..... »

(P. 152.) ἀσπίδα ἀντερείδων] Sch. ἀντιπαντίαν ἔχων σιδηρᾶς.

(P. 152.) Ταχθῆναι δὲ μετὰ παῖδας] Sch. μετὰ τὸ ἀποθανεῖν αὐτόν, τὸν Πρωτεσίλαον. — Sic editi ante Olearium, qui γὰρ pro δὲ scripsit e duobus codicibus. Γὰρ inveni

in ABC. Laudianus μὲν γὰρ δή. Servavi δὲ quod aptius hic esse videbatur. In μετὰ ταῦτα a sensu Scholiastes discessit, ni fallor ipse. Vertendum credo, *post hæc, depuis ce moment.*

(P. 152.) Πρωτ. ὑπ' Ἀχ. φησὶ] ABDEFH φησιν ὁ Πρωτ. ὑπὸ Ἀχ.

(P. 152.) καὶ Μυρμιδόνας οὕτως ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς] Olearius e conjectura ediderat καὶ Μυρμιδόνας, οὕτως δ' ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς, textu omnino corrupto. Editorum et codicum, lectionem revocavi. Sensus enim est, Thessalos omnes, cum et Myrmidones et Phylacenses sub uno Achille militarent, fuisse Myrmidones communi nomine appellatos. De Myrmidonibus vide Normannum ad Aristidem t. 2. p. 598. et, qui multa insuper de Thessaliæ populis habet, Heynium ad Iliad. II. 681.

(P. 152.) τὰ ἔργα] Articulum omittunt BCDEH et Olearianus.

(P. 152.) ἰόντι καὶ τρωθέντος] Καὶ abest ab ABCDF.

(P. 152.) ἀπεῖπον] Sch. ἀπηγόρευσαν.

(P. 152.) πρὶν μέσην ἑστάναι νύκτα, εἷλε] Sch. ἔλαβε. — E περὶ μέσην ἑστῶς νύκτα. Confer notam p. 403. de ἑστάναι hoc sensu.

(P. 152.) πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα] Vide Tzetzem ante-hom. 363.

(P. 152.) ψευδεῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ] Schol. δυναμένους πεῖθειν. — C πιθανεῖς. — Philo de legatione p. 15. ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ συμπραγόντους κατ' αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας.

(P. 152.) πρὸς τὸν εὐήθως ἀκούοντα] C πρὸς τοὺς εὐήθως ἀκούοντας. Laudianus εὐθέως.

(P. 152.)

(P. 152.) ἀφίξονται μὲν, ἔφη] Μὲν abest ab E.

(P. 154.) βοῦς τι] Τι abest a B.

(P. 154.) ἀνδράποδα] Sch. αἰχμάλωτα.

(P. 154.) ὑποποιήσονται] Sch. λάθρα ἰδιοποιήσονται. — De ὑποποιεῖσθαι vide Budæum Comment. p. 790.

(P. 154.) Ἀχιλλέως μὲν οὖν] Et hic Olearius οὖν addidisse se profitetur ex codicibus. Editiones quas non inspexit habent οὖν omnes, excepta Morelliana, vitio typographico.

(P. 154.) γιγνώσκοντας] Edidi γιγνώσκοντας cum F, quod vix monendum fuit.

(P. 154.) τὸ χρυσίον τὸ ληφθὲν ὑπὸ τῷ Φρυγί] Sic editi. E Laudiano Olearius pro ὑπὸ scripsit ἐμοῦ, sensu optimo et facillimo. Sed præter editiones, codices mei omnes dederunt ὑπὸ τῷ Φρυγί. Olearius putat ἐμοῦ fuisse mutatum in ὑπὸ, quod plerique ista non assequerentur. Sed certe ὑπὸ multo difficilius est quam ἐμοῦ. In hoc consensu ὑπὸ loco movere non ausus fui, et sic, ni fallor, est intelligendum: *aurum captum per Phrygem, Phrygis indicio*. Ὑπὸ hoc sensu illustrat Vigerus idiotism. 9. § 9. Valesius conjiciebat λειφθέν. Et certe ut jam notavi p. 496. ληφθὲν et λειφθὲν potuere facillime permutari. Et sic etiam corrigebat Stephanus Niger ut patet ex versione, quam hic non mutavi, sed tunc oporteret ὑπὸ τοῦ Φρυγός. — De re confer Servium ad Æn. II. 82. Ovidium Met. XIII. 59. Septimium II. 15. et notam Daceriæ.

(P. 154.) ἐπινενοῆσθαι] Sch. ἐφευρηθῆναι. — D ὑπονενοῆσθαι.

(P. 154.) ξυνθεμένων] Sch. συμφωνήσαντος.

(P. 154.) τὸν μὲν Ἀχ.] Morellus et Olearius τὸν μὲν δὲ A. ediderunt, qua auctoritate nescio. Nam codices quos vidi, et Baroccianus, Aldus, Junta, Nicolinus δὲ non habent, et Morellus ipse ad marginem notavit γράφ. τὸν μὲν Ἀχ.

(P. 154.) φύλαττέ μοι περὶ τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐστι νῦν] De pleonasmo τοῦ μοι confer H. Stephanum *Traité de la conformité*, etc. — CDEFH Baroccianus παρά. I περι sic. Ἐν omittunt DE, quod non potest abesse. Ἐν hic est pro περί. Nam si est *circum*, qui potest esse *intra*. Vide notam p. 449.

(P. 154.) τὸν Παλαμήδην] Edidi Παλαμήδην ex E pro Παλαμήδη. Jam dixi.

(P. 154.) μεταπέμπου ἐνταῦθα] Sch. μετακαλοῦ ἐνθάδε. — De ἐνταῦθα cum motu vide notam p. 308.

(P. 154.) οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἔσται ἁλωτὸς] Sch. οὐκ ἀδύνατος κρατηθῆναι, ἀλλὰ δυνατὸν κρατηθῆναι αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ. — In A spatium est erasum inter μ. et ἁλ. B ἔσται omisit.

(P. 154.) Ἔδοξε ταῦτα] Sch. ἐκυρώθη.

(P. 154.) Ἑαλώκει] Sch. ἦν ἑαλωκυῖα.

(P. 154.) ἀλλ' ὧδε] B ἀλλ' οὕτω. E ἀλλ' οὔπω.

(P. 154.) Αἰολὶς Λύρνησσος] Sch. τῶν Αἰολέων. — Invenitur et hoc nomen per unum σ scriptum. Vide Rhoerum Fer. Daventr. p. 67.

(P. 154.) τειχήρης] D καὶ τειχήρης. — Aldus, Junta, Nicolinus male τειχήρεις. — Noster Icon. II. 17. p. 835.

ἡ μὲν δὴ, πρώτη σφῶν ἐρυμνή τέ ἐστι καὶ ἀπότομος καὶ τειχήρης τὴν φύσιν.

(P. 154.) ἣ φασὶ τὴν Ὀρφέως προσενεχθῆναι λύραν] Sch. ἣ · πόλει. — Olearius vocem λύραν quam addunt editiones et codices omnes omnino delevit, ut absurdum imperitorum commentum, qui κεφαλὴν hic subaudiri nescientes, textum sic interpolarunt. Nam de lyra Orphei in Lesbum delata nuspiam se legere meminerat vir eruditissimus. Vix credibile est, et jam sæpe documenta habuimus, qua cum temeritate simul et imperitia in Nostrum grassatus sit Olearius. De Orphei lyra in Lesbum delata, describam pulchros Phanoclis versus :

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτὴν
  Εἰς ἅλα Θρηϊκίην ῥίψαν ΟΜΟΥ ΧΕΛΥΙ,
Ἥλῳ καρτύναντες, ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ
  Ἄμφω ἅμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις.
Τὰς δ' ἱερῇ ΛΕΣΒΩι πολιὴ ἐπέκελσε θάλασσα,
  Ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
Νήσους τ' αἰγιαλούς θ' ἁλιμυρέας, ἔνθα λίγειαν
  Ἀνέρες Ὀρφείην ἐκτέρισαν κεφαλήν.
Ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
  Πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.....

Lucianus Saltat. 51. τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ.

(P. 154.) ἠχὴν] Olearius edidit ἠχώ nihil de hac mutatione monens, cum esset ante ἠχὴν, quod revocavi.

(P. 154.) μεμούσωται] Sch. μουσικὸν μέλος ἔχουσι.

(P. 156.) ὑπὸ τῆς ᾠδῆς] ABCF ὑπ' ᾠδῆς.

(P. 156.) ἰδέαι δὲ πείθεσθαι] Sch. ἤρεσκεν ἐκείνοις.

(P. 156.) τὸν Παλαμήδην] Edidi Παλαμήδην ex D, qui omisit τὸν, et E sine τόν.

(P. 156.) ἀπῆλθον ἀλλήλων] Sch. διεχωρίσθησαν.

(P. 156.) κατέπλευσεν] D κατέπλευσαν, quod edebatur et mutatum fuit ab Oleario e codicibus. Nec tamen vitiosum est κατέπλευσαν, et si qui mihi dedissent codices, servassem. Sed nihil invenio notatum.

(P. 156.) Ἀχιλλεῖ πάντα ἀνατιθεὶς] ADEFGHI ἀνατιθεὶς ἅπαντα Ἀχιλλεῖ. Gregorius Naz. in fratris laudatione funebri p. 373. Aug. Θεῷ δὲ καὶ τἄλλα πάντα, ὥσπερ εἰκὸς, ἀνατιθείς.

(P. 156.) τοὺς Αἰακίδας] Schol. τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Αἴαντα.

(P. 156.) τὸν Καπανέως τε καὶ Τυδέως] Sch. Σθένελον καὶ Διομήδην.

(P. 156.) Πάτροκλόν τε δή που] Τε abest a BE, τε δή που ab F.

(P. 156.) δεῖσθε, ἤδη ἡγεῖσθε κεῖσθαι. τὴν Τροίαν τό γε ἐπ' ἐμοί] Sch. ἐπ' ἐμοί· ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἰσχύϊ. — ABDEF ἡγεῖσθε τὴν Τρ. τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ κεῖσθαι. Et sic C cum δεῖσθαι, mendose, et ἤδη post ἡγεῖσθε.

(P. 156.) Ἀλλ' ἔφθησαν] Sch. προέλαβον, πρὸ τοῦ ἑλεῖν τὴν Τροίαν. — Synesius alicubi habet φθάνω δηλώσας, quod scholiastes ineditus interpretatur προλαμβάνω, ut hic ἔφθησαν vertitur προέλαβον. Jam vide quam non parum inde firmetur docta Corayi conjectura, qui ex his Heliodori verbis 1. 15. p. 25. ἔγνω προλαβεῖν καὶ φθῆναι, vult ejicere προλαβεῖν, ut scholium τοῦ φθῆναι male in

textum illatum. — Scripsi ἀλλ' pro ἀλλὰ cum ABCDEF.

(P. 156.) προδότης δὲ εἶναι κατεψεύσθη] Schol. ψευδῶς κατηγορήθη. — AC τε pro δέ. Virgilius Æn. II. Palamedem ait insontem, *falsa sub proditione*, neci fuisse demissum.

(P. 156.) Περιαχθεὶς δὲ τὼ χεῖρε] Sch. εἰς τοὐπίσω δεθείς. — Sic Noster Icon. II. II. περιῆκται μὲν ἤδη τὼ χεῖρε ὁ Πάν. Confer Villoisonum ad Long. p. 112.

(P. 156.) κατελιθώθη] Menelaus Libanio declamatus t. 4. p. 9. ad Trojanos de Paride: εὐθὺς ἂν ἅπαντες ἔφατε δεῖν καταλεύειν. Ubi Morellus p. XLII. exemplis docet lapidationem heroicis temporibus in usu fuisse.

(P. 156.) βαλλόντων] B βαλόντων. Confer notam p. 436.

(P. 156.) Πελοποννησίων] Sch. Πελοπόννησος καὶ Χεῤῥόνησος, καὶ ὅσα τῷ νῆσος συντίθενται τὸ ν φιλοῦσι διπλασιάζειν· ὅθεν καὶ βίβλοις παλαιαῖς εὗ καὶ ὑγιῶς γραφείσαις διὰ β ν αἱ τοιαῦται συνθέσεις εὑρίσκονται. Ἐν ς΄ φησὶ καὶ ὁ γεωγράφος Στράβων, ἐς ἔθος τὴν αἰτίαν ἀναφέρων, ὥσπερ ὥρισται ἀπὸ τῶν μέτρων· πολλὴ γὰρ ἄδεια τοῖς μέτροις καὶ προστιθέναι καὶ ἀφαιρεῖν στοιχεῖα. — Ad rem Tzetzes Antehom. 383.

> Καδδὲ Μυκηναῖοι κτείνουσι Κεφαλλῆνές τε
> Βάλλοντες λιθάδεσσιν....

Ubi confer Jacobsium de dissensu scriptorum in narranda Palamedis morte.

(P. 156.) Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλὰς] Passim obvia sunt hujus sensus τοῦ ἄλλος, quo pro λοιπὸς usurpatur, exempla. Paucis defungar. Philostratus Apoll. IV. 4. p. 143. τὴν δὲ ΑΛΛΗΝ Ἰωνίαν περιῄει. 25. p. 164. τὴν μὲν γὰρ ΑΛΛΗΝ φιλοσοφίαν ἔῤῥωτο. Lucianus hist. scrib. 23. συνῳδὸν τῇ

κεφαλῇ τὸ ΑΛΛΟ σῶμα. Pausanias x. p. 869. τό τε ΑΛΛΟ σῶμα αἰωρουμένην ἐν σειρᾷ. Isæus de Menecl. hæred. p. 9. ἠναγκάζετο ὑπολείπεσθαι οὗ ἠμφισβήτησεν οὗτος, τὸ δὲ ΑΛΛΟ (χωρίον) ἀποδιδόναι. Alexis Athenæi ix. 34.

Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ΑΛΛΟ σῶμ' ὑπόξυλον.

Et mox Heroic. p. 158. τήν τε ΑΛΛΗΝ ἀνδρίαν ἐπαινῶν τοῦ ἥρω.

(P. 156.) δοκοῦντα ἀδικεῖν] Sch. καὶ ταῦτα φαινόμενον. — Huetius conjecerat δοκοῦσα, prorsus inutiliter.

(P. 156.) μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην] Scripsi Παλαμήδην cum D. — De re consentit cum nostro Tzetzes Antehom. 386.

(P. 156.) ἀποθνήσκειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε καὶ θάψας] Codices mei omnes et Oleariani duo τὸν ἀνελόμενόν τε καὶ θάψαντα. Sed editam servavi quæ est elegantioris et difficilioris structuræ. — Ἀναιρεῖσθαι in hac re proprium est. Plato apolog. p. 74. bip. τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας..... Noster supra p. 70. μηδὲ ἀνελέσθαι ξυγχωρῆσαι τὸ σῶμα, ubi vide notam p. 431.

(P. 158.) Ἀναθέμενος δὲ αὐτὸν] Hoc verbum in sensu *onus suscipiendi* illustravit Budæus comm. p. 504. et habet etiam nonnulla Toupius emend. t. i. p. 242. Occurrit apud nostrum Icon. ii. 20. p. 843. ubi de Atlante: αὐτὸς δ' ἂν καὶ μετεωρίσαι τὸν οὐρανὸν καὶ στῆσαι ἀναθέμενος εἰς μακρὸν τοῦ χρόνου. Et ibid. p. 844. νῦν μὲν οὖν ἀναθήσεις ταῦτα. 22. p. 846. Hercules Antæum κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθῶς ἀναθέμενος. Synesius de regno p. 15. D ἔοικε γὰρ εὐτυχία φορτίον εἶναι μολίβδου περιβριθέστερον· περιτρέπει γοῦν τὸν ἀναθέμενον·

(P. 158.) διεξίπαισι τοῦ ὁμίλου] Sic scripsi pro διεξίπεσι. Sonus est idem: sed sensus in διεξίπαισι multo hic aptior. Διεκπίπτειν aliquid timidi et fugacis innuit. Διεκπαίειν ejus est qui cum vi et impetu sibi viam facit; et διεξίπαισι quidem Ajax γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἐτόλμα, non vero potuit διεκπίπτειν, nec is erat qui vellet, etiam si potuisset. Infra p. 208. de hasta Achillis: τὸ δὲ στόμωμα τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τε εἶναι καὶ παντὸς ΔΙΕΚΠΑΙΕΙΝ. Multa hujus verbi exempla collegit Pierson verisimil. p. 234. Plutarchus in Pyrrho p. 445. Bry. τούτοις τοῖς λόγοις ὅμοιον ὁρῶν τὸ κίνημα τοῦ στρατοπέδου, καὶ ΦΟΒΗΘΕΙΣ, ΚΡΥΦΑ ΔΙΕΞΕΠΕΣΕ, καυσίᾳ τινὶ καὶ λιτῷ χλαμυδίῳ περιστείλας ἑαυτόν. Suidas: Διεκπίσαντες· διεκπηδήσαντες, διεκδραμόντες: quod Toupius t. 4. p. 227. mutat in διεκπαίσαντες, sed non satis certa de causa: nam ex interpretatione mallem fere διεκπεσόντες. Lucianus D. Mer. 15. τούς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας, ubi nec malum codicum ἐπεισπεσών.

(P. 158.) Θάψας οὖν ὡς εἰκὸς ἦν τὸν εἰργόμενον] Schol. ἐνδεχόμενον ἦν κωλυόμενον ταφῆναι. — F θ. δὲ ὡς.

(P. 158.) προσῄει τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων] Sch. προσήρχετο. — Apud Græcos idem valere τοῖς κοινοῖς προσελθεῖν, προσιέναι, τὰ κοινὰ πράττειν, vel πολιτεύεσθαι docet Leopardus emend. XIX. 22. Adde προσέχειν τοῖς κοινοῖς ut est apud Nostrum Apoll. IV. 32. p. 172. Vox κοινὸν eo sensu sæpe in Nostri libris invenitur. Apoll. IV. 16. p. 153. πρέσβεις παρὰ τὸ ΚΟΙΝΟΝ αὐτῶν (τῶν Θετταλῶν) ὑπὲρ ὧν εἶπον. IV. 33. 173. ἐπιστολὴ ἐκ βασιλέως Λακεδαιμονίοις ἦλθεν ἐπίπληξιν ἐς τὸ ΚΟΙΝΟΝ αὐτῶν φέρουσα. Antiochus in Sophistarum vitis II. 4. § 1. μηδὲ παρῄει ἐς τὸν δῆμον,

μηδὲ ἐς τὸ κοινὸν ἐπολίτευεν. Dionysius Halic. A. R. II. p. 703. οἱ τὰ βέλτιστα τῷ κοινῷ φρονοῦντες. Thucydides II. p. 139. τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Latini dixere eadem cum vi *commune*. Ovidius Metam. XII. 7.

« ..... Gentisque simul COMMUNE Pelasgæ. »

Ubi egregia legenda est Heinsii nota. Confer Budæum comment. p. 1036. Olearium ad Philostratum p. 143.

(P. 158.) βουλῆς ἢ γνώμης ἥττητο] Sch. διακρίσεως, ἀποφάσεως. — Confer supra notam p. 418.

(P. 158.) Χεῤῥοννήσου ἅλωσιν] Sch. πόρθησιν. — A Χεῤῥονήσου, quod recepi, pro Χεῤῥοννήσου. Vide supra p. 541.

(P. 158.) ἠλέησε] Mei codices et Laudianus ἤλγησε.

(P. 158.) μετέθηκεν] Sch. κατέλιπε.

(P. 158.) ἐπιμήκυνε] Sch. εἰς μῆκος ἐξέτεινε. — Laudianus ἀπεμήκυνε.

(P. 158.) Ὠιδήν τι γὰρ... τὸν Παλαμήδην ἐπεποίητο] Vit. Ap. I. 32. p. 41. Ἀπολλώνιος δὲ ἐπιστολὴν αὐτὰ πεποίηται. Icon. I. 11. p. 780. ποιήσονται ᾠδὴν τὸ μειράκιον.

(P. 158.) ὄναρ ἐφίστασθαι] Sch. παραγίνεσθαι.

(P. 158.) οὓ Ἑρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πέμπει] Vide SCHWEIGHÆUSERUM ad Athen. I. c. 28. CLARKIUM ad Hom. Od. VII. 138. CORAYUM ad Heliod. p. 120. 273.

(P. 158.) ζήλου.... ἄξιον] Sch. ἤτοι πάντες ἐζήλουν ὑπὲρ αὐτοῦ.

(P. 158.) ἐπειδὰν ἐς μνήμην αὐτοῦ ἀφικώμεθα] Olearius male omisit αὐτοῦ. — D γνώμην pro μνήμην.

(P. 158.) ἀστακτὶ δακρύει] Sch. ποταμηδόν. — De hoc adverbio

verbio vide VALCKENARIUM ad Adon. p. 228 B. Adde ABRESCHIUM lectt. Arist. p. 141.

(P. 158.) ἀνδρίαν ἐπαινῶν τοῦ ἥρω] A ἀνδρείαν τοῦ ἡ. ἐπ. B τοῦ ἡ. ἐπ. EF ἀνδρείαν.

(P. 158.) ἱκετεῦσαι ὁ Παλαμήδης] Sch. ἱκετικῶς δραμεῖν.— Vulgati ἱκετ. τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Π. Voces τὸν Ἀγ. sustulit Olearius quas codices sui non dabant, nec ego inveni. Scholium sapiunt. Verbum potest absolute poni. Synesius ep. 44. p. 182 B. δεήθητι, καθικέτευσον, ἀντιβόλησον. — ABC et Oleariani duo τὸν Παλαμήδην. Sed nominativus bene se habet. Supra p. 138. ὁ δὲ ἐνθυμηθεὶς......ἀποδράναι. Et sic passim.

(P. 158.) ἐλεῶ σε, ἀλήθεια· σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας] Tzetzes Antehom. 384.

ὁ δ' ἔστενε ταῦτα πιφαύσκων·
Χαῖρε, Ἀλήθεια κυδρή· πρόθανες γὰρ ἐμοῖο.

ubi, citatis Philostrateis, JACOBSIUS addit: « in his verbis ni multum fallor, Philostratus nobis Euripideæ fabulæ senarium servavit fere sic restituendum:

« Ἐλεῶ σ' ἀλήθεια, σὺ γὰρ προαπέθανες
» Ἐμοῦ.......

(P. 160.) ὑπέσχε] Sch. ὑπέθηκε.—Cæterum dissentit Dares qui Palamedem a Paride interfectum narrat c. 28.

(P. 160.) ὅτι ἡ Δίκη πρὸς αὐτοὺς ἥξει] ACI πρὸς αὐτοῦ. —Potest comparari Zacharias 9. 14. καὶ Κύριος ἔσται ἐπ' αὐτούς.—Scripsi ἡ Δίκη pro ἡ δίκη. De Dea Δίκη vide Olearium ad vit. Apoll. p. 12. *Darnaud* de Diis παρέδρ. p. 155. Heliodorus VIII. 13. p. 339. δεινὸς δὲ ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς ἐλέγχων, καὶ τὰ ἀμήνυτα κρύφια καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Locum

corruptum esse putabat CORAŸUS. Saltem quadamtenus juvari potest distinctione, sic : δεινὰς δὲ ὁ τῶν Α. ὀφθαλμοὺς ἐλέγχων καὶ τὰ ἀμήνυτα, κρύφια καὶ ἀθέμιστα φωτίζων.

(P. 160.) καθάπερ τὸν Νέστορα] BF καθ. καὶ τὸν Ν.

(P. 160.) τὸν Διομήδην] AD sic. Edidi Διομήδη. — Sch. Διομήδην καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ ν ἀττικῶς· καὶ ὅσα κύρια ὀνόματα· τὰ δ' ἐπίθετα πλὴν τοῦ ν, εὐσεβῆ, εὐγενῆ, σαφῆ. — Confer quæ supra notavi p. 495.

(P. 160.) ἐρρωμένως] Sch. λίαν.

(P. 160.) Μέγεθος] E κατὰ μέγεθος. Ubi præpositio scholium est, quod in textum male irrepsit. — Cæterum Palamedem descripsit versibus satis asperis Tzetzes Antehom. 397. ubi alios indicat JACOBSIUS.

(P. 160.) κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μείζω] ABCE non habent articulum ante Αἴαντα. Dicitur μείζων, ut supra p. 158. μέγας, comparatione factorum, non staturæ, facta cum Ajace Locro : nam ut ait noster p. 168. illum ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. Et Ajax Locrus Synesio dicitur ep. 4. p. 162 D. ὁ μικρὸς Αἴας.

(P. 160.) καὶ αὑτῷ] ABC et reliqui omnes et Oleariani duo καὶ ἑαυτῷ. Aldina et Juntina αὐτῷ, Nicolinus αὑτῷ. Pronominum illorum permutatio frequentissima.

(P. 160.) ξὺν ἐπισφαλίας βραχιόνων] Sch. ὑποσχίσει. — Libanius t. 4. p. 1052. in veris sophistica descriptione : ἀλλὰ καὶ δένδρα τὴν κόμην ἀναλαμβάνοντα καὶ μόνον ἐν ἐπισφαλίαις κομητῶν. Reddenda vox Philostrato Icon. 1. 4. p. 768. ubi de Menœceo : ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπισφαλίᾳ, καὶ οὐκ ἀτρίπτῳ τένοντι. Olearius loci venustatem non capiens, edidit temere ex conjectura ὤμων εὐπαγίᾳ. Humeri lati et

crasei vires indicant, *promittunt*, ἐπαγγέλλουσι. Hinc ὤμων ἐπαγγελία apte dicitur, nec sine sophistico acumine. Icon. I. 16. p. 787. περιέστηκε δ' αὐτὸ ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη καὶ ἐν ἀπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. Lege omnino cum codice A καὶ ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. Heliodorus CORAYI II. 35. p. 105. ἡ μὲς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ : ubi vide notam doctissimi editoris, p. 109. et p. 372. quem non fugit Nostri locus.

(P. 160.) τὴν δὲ κόμην ἐν χρῷ εἶναι] AC τὴν δὲ κόμην quod recepi. Editiones τὴν κόμην τι. Olearius tacite reposuerat δὲ. D habet nec δὲ nec τι.—Sch. χρῷ· σώματι.—Gregorius Naz. or. XIX. p. 300 B. κεφαλῆς ἐν χρῷ κόσμησις. Confer Solanum ad Lucian. t. 3. p. 448.

(P. 160.) ὀφρὺς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθάς] Vit. Apoll. VII. 42. p. 321. ὀφρῦ τε (τούτοις) ἐλευθέρα καὶ φρονοῦσα. IV. 25. p. 164. ἐῴκει γοῦν ἀθλητῇ καλῷ καὶ ἐλευθερίῳ τὸ εἶδος. Icon. II. 21. p. 845. τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς κνήμης, ἀλλὰ ἀνελεύθερον.

(P. 160.) ξυμβαλλούσας] Sch. συναπτομένας.

(P. 160.) τετράγωνόν τι... καὶ εὖ βεβηκυῖαν] Sch. βεβηκυῖαν, ἑστηκυῖαν, πεπηγυῖαν.—De naso quadrangulari vide supra not. p. 376.—De εὖ βεβηκέναι quædam jam monui p. 582.

(P. 160.) τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν] Philostratus Junior Icon. 14. p. 865. πολλὴ δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια.

(P. 160.) εὐπροσήγορον τὰς βολάς] Sch. καλῶς προσφθεγγόμενον.—BDEF βολάς, quod indubitanter recepi, pro edito βουλάς. Facile patet subaudiri κατά. Βολαὶ ὀφθαλμῶν passim occurrunt apud Nostrum et alios. Icon. II. 19. p. 842. βολαί τε ὀφθαλμῶν εὔσκοποι. Philostratus Junior Icon. I. p. 863. βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἁπλᾶ ἐκβλεπούσαις, ubi non male Olearius conjicit ἁπαλά. II. p. 882. πεπηγυῖα τὰς

τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπόῤῥητα. 15. p. 887. τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὴν τῶν ὁρωμένων ἔννοιαν τεινούσης. Aristænetus I. 1. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Fons locutionis Homerus, qui Odyss. Δ. 150.

Ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.

Vide WAGNERUM ad Alciphr. III. 1. De εὐπροσήγορος optima est VALCKENARII nota ad Hippol. 96.

(P. 160.) μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς] Aristides in Jovem p. 8. οὐχ ὕπνος τῶν τούτου ΜΕΓΑΛΩΝ τε καὶ μόνων ἑωρακότων τἀληθὲς ΟΦΘΑΛΜΩΝ.

(P. 160.) γυμνὸν φησι τὸν Παλαμήδην] Sch. ἄοπλον. — Confer supra notam p. 458. de hoc sensu vocis γυμνός. Scripsi φησι pro φασι. Nam hæc a Protesilao, non aliorum narratione docebatur Vinitor. Miror hoc mendum non sustulisse Olearium, qui simile paucis abhinc versibus tollet.

(P. 160.) μέσα φέρεσθαι βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου] Sch. ἤτοι μέσον ἦν ἀθλητοῦ βαρέος καὶ κούφου. Eunapius procem. p. 6. de Apollonio Tyanensi: ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον.—Corrige mendum typotheticum βαρέως.—Μέσα φέρεσθαι eodem modo dicitur ac τὰ πρῶτα, δεύτερα φέρεσθαι, et similia.

(P. 160.) Αὐχμοῦ δὲ ἐπεμεμέλητο] Sic editiones et codices omnes, præter C in quo ἐπημεμέλητο, paullo ἀττικώτερον, quod tamen non recepi; nam non tanta erat codicis C auctoritas, nec mihi de usu Philostrateo in talibus nunc satis constat. Sed non hæc est vera loci difficultas. VISCONTIUS vir doctissimus et rei criticæ non minus quam antiquariæ consultissimus, adscripserat notulam his verbis: « locus corruptus: donec meliora producantur,

» lego ἐπίμπλατο. » Et mihi jam pridem hæc conjectura venerat in mentem, quam a tali viro propositam videns, statim adripiebam ut optimam. Sed re serius pensitata, demum animadverti nimium in tali emendatione introducenda esse temeritatis et audaciæ. ἐπιμεμέλητο quod mihi displicebat præsertim ob *curæ et studii* indicationem περὶ αὐχμὸν, jam satis aptum videbatur. Præcessit αὐχμὸν Palamedis esse ἤδίω τῶν Εὐφόρβου πλοκάμων τῶν χρυσῶν : et qua *cura* (lepidus esse voluit Philostratus) ad hanc αὐχμοῦ elegantem curiositatem perveniret Palamedes, mox narratur. Sic Philosophica negligentia comam ornabat Pythagoras infra p. 190. loco huc inprimis conferendo : κόμην ἣν σοφὸς γενόμενος ἐκόσμει τῷ αὐχμῷ. Et vit. Apollon. VI. 10. p. 340. de Virtute apud Prodicum : ἡ δ' αὖ (sic legendum non ἥδ' αὖ) πεπονηκυῖα μὲν προσφερὴς, τραχὺ δὲ ὁρῶσα, τὸν δὲ αὐχμὸν πεποιημένη κόσμημα καὶ ἀνυπόδητος ἡ ἀρετὴ καὶ λιτὴ τὴν ἐσθῆτα. In quo elegantissimo loco delerem ἡ ἀρετὴ quod videtur glossa adscripta olim ad ἡ δ' αὖ. Ibid. I. 8. p. 10. ἀνυποδησίαν τε ποιεῖται κόσμημα. In loco quem illustrare conor et vindicare, ἐπιμεμέλητο est pro αὐχμὸν ἐποιεῖτο κόσμημα aliorum exemplorum.

(P. 162.) ὑπὸ τοῦ καθεύδειν] Sch. κοιμᾶσθαι.

(P. 162.) αὐλίζεσθαι... ἐν τῇ ἀκρωνυχίᾳ τῆς Ἴδης] Sch. κορυφῇ. — Noster Icon. II. 17. p. 835. de insula : ἀκρωνυχίαν ἐξαίρουσα παντοπώλῃ Ποσειδῶνι : ubi Scholiastes in A : ἀκρωνυχία ἡ ἄκρα τῆς νυκτὸς, ἀκρωνυχία ἐπὶ ὄρους. Sic quoque vit. Apoll. III. 1. ἀκρωνυχίαι γὰρ πετρῶν παραλλὰξ ὑπανίσχουσι τοῦ ὕδατος.

(P. 162.) ἐν σχολῇ] Sch. ἀδείᾳ.

(P. 162.) Τὴν γὰρ κατάληψιν τῶν μετεώρων] Sch. τὴν μάθησιν τῶν ἀστρονομικωτέρων μαθημάτων. — De hoc sensu vocis

μετέωρος quædam notavit exempla Lamb. Bos. exercit. philol. p. 27. Hesychius: Μετεωροπόλων· τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων.

(P. 162.) ἐντεῦθεν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων] Fere crediderim tria hæc ultima verba scholium esse interpretantis ἐντεῦθεν, et caventis ne qui forte crederent in unius Idæ cacumine astra omnes observare, non posse alibi.

(P. 162.) οὔτε ναῦν, οὔτε ἄνδρα] Aliter Dares c. 18. « Ex Cormo advenit Nauplii filius Palamedes cum na- » vibus xxx. »

(P. 162.) ξὺν Οἴακι τῷ ἀδελφῷ] De Œace confer Septimium VI. 2.

(P. 162.) πολλῶν, φησὶ, βραχιόνων ἀντάξιον] Φασὶ habent editiones et codices. Olearius mutavit in φησὶ, et secutus sum. — De ἀντάξιος supra pag. 506.

(P. 162.) Τέκμησσα] De hac Ajacis Telamonii amica, vide Ovidium A. A. 3. 517.

(P. 162.) λούουσά τι] Τι omittunt DE.

(P. 162.) στορνῦσα τὸ λέχος] Sch. στρωννύουσα. — Hoc ex Heroica vita sumptum est. In Iliadis I. 30. versu notissimo,

Ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν,

sunt qui ἀντιόωσαν interpretentur εὐτρεπίζουσαν, sensu, ni fallor, optimo. Confer Heynii observationes.

(P. 162.) αὐτουργὸς βίος] Sch. αὐτὸς ἐκεῖνος ἐργαζόμενος ταῖς οἰκείαις χερσί.—Joannes Antiochenus Suidæ in Λυπρά ait Cincinnatum τὸν ΑΥΤΟΥΡΓΟΝ ἀγαπῶν ΒΙΟΝ. Noster supra p. 130. ἘΝ ΑΥΤΟΥΡΓΊΑι τῶν πολεμικῶν εἶναι, ubi vide scholium. Icon. II. 22. p. 847. ἐπισιτίζονται δὲ οὐκ ἀλλότρια, ἀλλ' οἰκεῖα καὶ αὐτουργά. Soph. I. 21. § 4. p. 517.

βούλεταί σε ὁ υἱὸς τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον καὶ μετ' οὐ πολὺ θάνατον ἐνδιδοὺς τῷ σῷ γήρᾳ, ἀλλ' ΑΥΤΟΥΡΓΩΝ *μὲν τὴν ἐπιβολὴν, μισθούμενος δὲ καὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας* : quæ describo longiora, ut facilius pateat optimam esse quam inveni in AC variantem, *ἐπιβουλήν*. Nam de insidiis et illata per venenum, non per vim, morte agitur. Ipse filius insidias parat, et ad factum conducit serviles manus, vereque est *ἐπιβολὴ* servi, *ἐπιβουλὴ* filii. Confer de voce Hemsterhusium ad Lucian. II. p. 363. Thomam p. 129: et de Heroum Homericorum *αὐτουργία*, Athenæum I. 31. p. 67. et XII. 3. p. 400. ubi Heroum *βίος* dicitur *ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ* ΑΝΑΡΤΥΤΟΣ, *οὔτ' ἐπιμιξίας οὔσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διακεκριμένων*. Corayi doctissimi recepta fuit elegantissima emendatio *ἀνάρτυτος* pro vitioso *ἀνεύρετος*. Conjeceram olim reponendum *αὐτουργός*. Sed ad corrupta elementa propius accedit lectio Corayi, nam in codicibus sæpissime *α* et *ευ* eodem fere modo efformantur. Sic *ἀνεύρετος* et *ἀνάρτυτος* quæ primo adspectu non parum inter se distantia videntur, unica differunt penultima. Hæc *α* et *ευ* simillima forma non paucos peperit errores. Apud Synesium Dion. p. 59 B. nunc scribitur : *λελήθασιν οὖν ὑπὸ σοφίας οἱ ἐλασιῶται τῆς εὐγλωττίας ὄντες, καὶ τὸν Ἀπόλλω δεύτερον ἄγοντες ἑαυτῶν* : quæ vertuntur : *Quocirca isti qui eloquentiam omnem repudiant* : sed codices 1088. et 1039. *ἀγλωττίας*, et tunc *ἐλασιῶται* non erunt *osores*, sed *fautores*, *satellites*. — Leguntur apud Athenæum X. c. 49. hi senarii duo :

Σοφιστιᾷς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέῃ
Τῶν μισθοδώρων, οὐκ ἀδειπνίας ἐν τροφῇ.

Agitur de Sophista qui Congiorum festum avide expectat, quo dona et mercedes ad ipsum mittentur, quique in-

terim non in deliciis nec laute cœnat. Hunc credo esse loci sensum, quem non vertit editor clarissimus, ultima, ut sunt, videns esse corrupta. Sed sana fient, ni fallor, legendo: οὐκ εὐδειπνῶν ἐν τρυφῇ, et divisim ad metrum, οὐκ ἐϋδειπνῶν ἐν τρυφῇ. Anapæstus in hac sede versus comici neminis aures offendet. De ε et ευ permutatione monent Dorvillius ad Charit. p. 227. Hermannus ad Orph. Arg. 179.

(P. 162.) ἔξω τοῦ κατεσκευάσθαι] Sch. ποικίλος εἶναι. — Formam hanc loquendi sæpe legitur apud Nostrum. Icon. I. 29. p. 807. οὐκ ἔξω τοῦ μεμοχθέναι. 15. p. 786. ἔῤῥιπται ταῦτα ὡς ἔξω τοῦ καιροῦ. Apoll. VII. 9. p. 285. μὴ ἔξω λόγου πράττων. Sophist. I. 7. p. 488. ἔξω τοῦ φιλοσοφίας ἤθους.

(P. 162.) ποτὲ] Omiserunt BE.

(P. 162.) ἀγροικότερος φαίνῃ] Sch. τὰ τῶν ἀγροικῶν ποιῶν δοκεῖς.

(P. 162.) ὅτι μὴ πέπαυσαι] Sic edidi ex BEF pro vulgato κέκλησαι. A fere bonam lectionem πέπαυσαι habet, cum scholio κέκλησαι. Πέπαυσαι quod usus est rarioris et elegantioris male locum cessit scholio κέκλησαι. De πέπαυσθαι lege Valckenarium anim. ad Ammon. p. 187. et ad Adon. p. 384 A. ubi aliud exemplum invenies permutationis inter κέκλησθε et πέπαυσθε. Emendabo bis corruptum in hac voce Philostratum. Apoll. VII. 26. p. 307. de Scythis dicitur: οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πέπλανται. Lego e codice A πέπαυνται. II. 39. p. 91. ὁ πριάμενος δὲ ἀξιοῖ αὐτὸς πεπρᾶσθαι ἃ ἐν τῇ λοιπὸν ἑαυτοῦ γῇ εὗρε. A legit πεπαῦσθαι cum scholio κεκλῆσθαι, et lectiones has unice probas recipiet futurus editor, ni ipso Oleario ἀνελληνικώτερος sit, quod fieri vix posse credo.

(P. 162.)

(P. 162.) θεραπεύσοντα] Olearius invenit θεραπεύοντα et θεράποντα. Nihil e meis notatum habeo varietatis.

(P. 162.) Τί οὖν ταῦτα, ἔφη, ὦ Ἀχ.] Codices τί οὖν ὦ Ἀχ. ταῦτ' ἔφη, vel, ταῦτα ἔφη.

(P. 162.) τὼ χεῖρε ἄμφω προτείνας] ACI τ. χ. προτ. ἄμφω. — Apoll. vit. VIII. 12. p. 355. προτείνας οὖν ὁ Ἀπολλώνιος τὴν χεῖρα. et III. 27. p. 117. τὸν βασιλέα προτείνοντα τὴν χεῖρα, οἷον εὔχεσθαι τοῖς ἀνδράσι.

(P. 162.) ἐκ δασμοῦ] Sch. μερισμοῦ.

(P. 162.) κελεύω] Sch. προτρέπω.

(P. 162.) καὶ οὐ πείθεσθε] Confer supra p. 470.

(P. 162.) προσήκαντο] Sch. προσεδέξαντο.

(P. 162.) ἐπαντλοῦντα....τέχνας] Sch. ἐπιβάλλοντα, ἐπιφέροντα. — Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. Θεσπεσίωνι δὲ,..καὶ εἴτις ἕτερος λῆρον τὰ Ἰνδῶν ἡγεῖται, μὴ ἂν ἐπαντλῆσαι τοὺς ἐκεῖθεν λόγους. Ubi forte reponendum ἐπαντλήσαιμι. Præcessit σοὶ μὲν οὐδενὸς ἂν βασκήναιμι ἐγὼ λόγου.

(P. 164.) πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου] De re confer Septimium VI. 1: Morellum ad Dion. Chrys. t. 2. p. 580.—De Nauplio vide Alcidamantem in Palam. p. 70: Lennepium ab Phal. p. 56. — Hoc πῦρ a Nauplio erectum φρυκτωρίας proprio nomine vocat Euripidis Scholiastes Or. 432. Πυρσοὶ, φρυκτωρίαι, φρυκτοὶ vocabantur signa per ignem data, quorum inventorum laudem ipsi Palamedi tribuit idem ibidem Scholiastes, nec non Alcidamas p. 74. De hoc signorum genere dissertationem satis diligenter scripsit Sallierus, *Acad. Inscr. Mem.* XIII. p. 400.

(P. 164.) κοίλην Εὔβοιαν] Sic vit. Apoll. III. 23. p. 114. ἑρμάτων τε ὑπερᾶραι τὸ σκάφος ἐν Εὐβοίᾳ κοίλῃ. Ubi

vide Olearii notam, cujus cæteroquin emendatione carere possumus. Nam locus, si quis alius est sanus. Dio Chrys. or. 7. p. 222: ὁρᾷ γὰρ ὡς ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος. Καὶ ταῦτ', εἶπεν, ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα, ὅπου κατενεχθεῖσα ναῦς οὐκ ἂν ἔτι σωθείη.

(P. 164.) ἐκ Μοιρῶν] Codices mei et Oleariani duo ἐκ Μ., quod recepi, pro edito ὑπὸ Μ.

(P. 164.) ἴσως..... μηδὲ βουλομένης τῆς τοῦ Παλ. ταῦτα ψυχῆς] D μ. β. ταῦτα τῆς Παλ. ψ. Τοῦ etiam omittunt BF. — Olearius pessime omnino ἴσως junxit cum Ποσειδῶνος. Nihil erat dubii nec esse poterat quin Neptunus Palamedem voluerit ulcisci: et supra p. 104. narrabatur μηνίσαι τὸν Ποσειδῶ ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους. Referendum ergo ἴσως ad Palamedem, optimum Heroem qui ne inimicis quidem tam atrociter in se grassatis poterat tantum irasci, ut perditos vellet.

(P. 164.) ξυνεγίγνωσκε..... τῆς ἀπάτης] Sch. συγγνώμην ἐδίδου ἕνεκα τῆς ἀπάτης ἣν ἠπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

(P. 164.) Ἔθαψαν δὲ] F τε pro δέ.

(P. 164.) ὅμοροι..... Αἰολίδι πέτραι] Sch. γείτονα. — Ad horum et quæ sequuntur intelligentiam omnino conferenda quæ de Palamedis sepulchro et statua, habet Noster vit. Apollon. IV. c. 13. p. 150.

(P. 164.) ξυνιόντες] Sch. συνερχόμενοι. —

(P. 164.) Μαστεύειν δὲ χρὴ] B δὲ quod recepi pro τε.

(P. 164.) φράζει] Sch. ἑρμηνεύει.

(P. 164.) ἀκοὴν] ἐπιτήδειον. — Supra p. 142. vidimus Ulyssis ὄνομα παραδεδόσθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ δεινότητι. — Vo-

cum δεινὸς de oratoribus usurpatam illustrat Olearius ad Soph. Nostri p. 483. sua sumens tacite ex Cresollio theatr. Rhet. I. c. 13.

(P. 164.) ἐραστὴν φθόνου] Baroccianus ἐργαστὴν, male. Vit. Apoll. VII. 14. p. 293. ψευδολογίας ἐραστής. VIII. 7. § 6. p. 335. ἐραστὴν τοῦ μὴ ἐρᾶν: qua simili venustate dixit Icon. II. 5. p. 817. οὐ γάρ μοι δοκεῖ ἐρᾶν τοῦ ἐρᾶσθαι. Et sic alibi Noster, ut et alii. Maximus Tyrius diss. 3. § 9. ἐπιτολμήσαιμι δ' ἂν ἔγωγε εἰπεῖν ὡς οὐδεὶς ἡδονῆς Διογένους ἦν ἐραστὴς ἀκριβέστερος. Sophocles Œd. Tyr. 601.

Ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν.

ubi vide Brunckium. Ælianum adde H. A. II. 11. III. 40. Chionem p. 42. 50. 52. etc.

(P. 164.) κακόηθες ἐπαινοῦντα] Sch. τὸ κακότροπον μεταχειριζόμενον, τὸ πανοῦργον· τὸ ἐναντίον, εὔηθες.—Confer notam p. 528.

(P. 164.) δοκοῦντα μᾶλλον γενναῖον ἢ ὄντα] Frequens antithesis ad imitationem nobilissimi Æschylei versus de Amphiarao:

Οὐ γὰρ ΔΟΚΕΙΝ ἄριστος, ἀλλ' ΕΙΝΑΙ θέλει.

Heliodorus VII. 13. τὸν δοκοῦντα καὶ ὄντα πατέρα. Synesius ep. 44. p. 185 C. εἶναί γέ τι ἂν καὶ δοκεῖν.

(P. 164.) ἐπιστήμονα] Sch. εἰδήμονα.

(P. 164.) ἢ τοῦ τάξαι] Supra p. 146. Ulyssi dicebat Palamedes, σὺ δ' οὐδὲν ἂν περὶ τάξεως εἴποις, ἀπαλεῖς γὰρ τὰς μάχας. —Distinxit Olearius post τάξαι, et sic feci. Nam verbum hic credo poni absolute, non jungi cum ναυμαχίας. Ναυμαχίας et τειχομαχίας, ut αἰχμῆς, genitivi sunt pendentes ab ἐπιστήμονα.

(P. 166.) τόξων ἕλξεως] Sch. ἐκτάσεως. —Supra p. 124. de arcu Herculis dixit, ἕλκειν αὐτά. — Cæterum longe aliter de illa sagittandi peritia sentit Ulysses Homericus Od. VIII. 214.

Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι......
Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.

Et alia quibus se inter Phæacas gloriabundus extollit.

(P. 166.) αὐτοῦ εἶναι μὲν πολλὰ] BE α. ε. πολλὰ μὲν. D. αὐτοῦ πολλὰ μὲν.

(P. 166.) πλὴν ἑνὸς] Sch. ἔργου. —Et Menelaus Homeri Od. δ. 269.

Ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ,
Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη κάρτερος ἀνὴρ
Ἵππῳ ἔνι ξεστῷ.......

(P. 166.) κοῖλον] Sch. ᾧ ἐναντίον τὸ ναστόν.

(P. 166.) οὐ τέκτων μὲν Ἐπειὸς] Confer notam p. 473.

(P. 166.) λόχῳ] Sch. ἐνέδρᾳ.

(P. 166.) θυροκλειώτατος] ABCDEF θυροκλειώτερος. Confer notam p. 492.

(P. 166.) πληρώματος] Sch. τὸ πλήρωμα κυρίως ἐπὶ νεώς, ἐπὶ κατέργου. —Κάτεργον pro navi dixerunt recentiores. In Bibliotheca Coisliniana p. 209. Μανουὴλ ἀναβὰς εἰς κάτεργα τῶν Βενετικῶν. Vide CANGII lexicum. —De πλήρωμα hanc mihi dedit notam VISCONTIUS humanissimus : « Bene » hoc nomen tribuitur τῷ λόχῳ qui equum ligneum im-

» plebat. Nam πληρώματα proprie sunt *socii navales*, » *classiarii* (*l'équipage*), qui navigia implent. Hinc » in marmore Ostiensi (edito in mea epistola ad cl. Georgium Zoëga p. 9.) *Pleromarii* latine dicuntur istius » modi milites et nautæ. Machina Epei, ut pote lignea, » triremi bellicæ comparatur. » Et metaphorice usus est Gregorius Naz. or. xix. p. 305 C. σὺν παντὶ τῷ τῆς ἐκκλησίας πληρώματι. Et iii. in Julianum Stelit. i. p. 54. B ἐπεὶ δὲ ἀνεκαθήραμεν τῷ λόγῳ τοῦ χοροῦ τὸ πλήρωμα.

(P. 166.) παρηβηκὼς] Sch. παρακμάσας· ἀρχὴ, αὔξησις, ἀκμὴ καὶ παρακμὴ ἐπὶ νόσου λέγεται.

(P. 166.) τῇ ἅλῃ] Aldina ἄλλῃ et sic Juntina, confusione facili. Confer quæ supra notavi p. 477.

(P. 166.) πρὸς τοὺς Κίκονας] Articulum addidit Olearius e codicibus; et ego inveni in B. Male primæ editiones habebant Κίκωνας. Κίκονες semper apud Homerum, quem vide de hoc bello Od. ix. 39.

(P. 166.) διεπολεμήθη] Sch. διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ ἐγένετο, ἢ εἰς μέσον ἐπολεμήθη.—Confer p. 449.

(P. 166.) κατατρέχοντι τὰ ἐπὶ θαλάττῃ τοῦ Ἰσμάρου] Sch. ἤγουν πορθοῦντι.—Homerus loco citato:

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν
Ἰσμάρῳ.

(P. 166.) Τὰ γὰρ Πολυφήμου.....] De Polyphemo vide Odysseam ix. de Antiphato Od. x. de Scylla Od. xii. de Inferis Od. xi. Heynius eruditissime de Scylla scripsit excurs. iv. ad Bucol. Virgilii.

(P. 166.) αἱ Σειρῆνες ἐν τῇ νήσῳ ᾖδον] Sch. ἐτραγῴδουν. — E εἶδον. A articulum omisit. — Verba ἐν τῇ νήσῳ sustulit Olearius ex auctoritate codicis: et ego quidem,

etsi in meis non inveniebam, nolui tamen tollere. De Sirenibus vide Odysseam XII. Insulam habitabant Ἀνθεμοῦσαν, teste Scholiasta ad Od. XII. 39. Confer ibi Clarkium.

(P. 166.) ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ] Respicit Homeri Od. XII. 177. κηρὸν

Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.

(P. 166.) παραιτεῖσθαι] Sch. ἀποπέμπειν.

(P. 166.) πλέα] Sch. πεπληρωμένα.

(P. 166.) ψυχαγωγῆσαι] Sch. παραμυθήσασθαι.

(P. 166.) πεποιημένα] Confer supra not. p. 480. de hac voce. Et quod ad rem spectat, jam supra p. 102. dixerat Cyclopas et Læstrygonas nullibi gentium esse, et ex Homeri capite natos.

(P. 166.) Ὠγυγίαν] B Ὠγυγίην. D Ὠγίγην.

(P. 166.) παραπλεῖν] Sch. παρατρέχειν.

(P. 166.) προσορμίζεσθαι] Sch. προσέρχεσθαι.

(P. 166.) ἔξωρον..... τῶν ἐρωτικῶν] Sch. ἔξω τῆς ὥρας κατὰ ἣν γίνονται τὰ ἐρωτικά. — Vit. Apoll. III. 4. p. 97. τῆς γὰρ τῶν ἐλάφων καὶ συῶν θήρας ἔξωροι γεγονότες. VI. 36. p. 274. ἐπεὶ δὲ ἔξωρος τούτων τυγχάνεις ὤν. Soph. I. 21. § 4. 516. ὁ δὲ ὁρῶν ταῦτα, ἐνουθέτει, καὶ ἀπῆγε. Τουτὶ δὲ τοῖς ἐξώροις ἀηδές.

(P. 166.) ὑπόσιμον] Sch. μετρίως σιμόν. — A ὑπόσημον.

(P. 166.) πεπλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὰς ἐννοίας τε καὶ ὑπονοίας] Sch. Ἐννοίας· ἐνθυμήσεις. Ὑπονοίας· ὑποψίας.— Icon. II. 32. p. 857. similiter dixit de Themistocle alienâ lingua non sine labore utente: πεπλανημένον δὲ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοιαν ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μετέμαθεν. Dre-

semius hæc citans Nostri verba ad Iscanum IV. 121. scripsit, lapsu, ut videtur, calami, πεπλατυμμένοι τοὺς ὀφθαλμούς.

(P. 166.) αἰεὶ ἰάχει] Ἀεὶ omittunt ABCEFGH et Oleariani duo.

(P. 166.) τοῦτο δὲ ἄχαρι] F τοῦτο γὰρ ἆ.

(P. 168.) ἐκ τούτων] ABCDGH et Oleariani duo ἐκ τούτου, et sic F qui mox inverso vulgato ordine legit ὁ Πρ. διδάσκει.

(P. 168.) παρ' Εὐριπίδῃ] Sch. ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Εὐριπίδου.

(P. 168.) μέλεσιν] Sch. Θρήνοις. — « Nempe in choris » tragœdiæ et in tractibus lyricis. » VISCONTI. Qui sequuntur versus disposui ex mente VALCKENARII ad Phœn. v. 321. quem vide et in diatribe p. 190.

(P. 168.) Ἔκαινε] Sch. ἐφόνευσε. — FH ἔκλαινε bis. — De verbo κάινειν quædam notavit Heringa observat. p. 121.

(P. 168.) ἀλγύνουσιν] C ἀλγείνουσι.

(P. 168.) Ἀηδόνα μουσῶν] Sic FH bene ; nec aliter Aldina, Juntina, Nicoliniana. Morellus μοῦσων inepte, quem unicum inspiciens Olearius, e more dixit, *vulgati nostri male* μοῦσαν, et mutavit in μουσῶν, apte quidem ad sensum, sed non ad dialectum. Conferri potest Nossis epigr. 12.

.... Ῥίνθων εἰμ' ὁ Συρακόσιος
ΜΟΥΣΑΩΝ Ὀλίγη τις ΑΗΔΟΝΙΣ....

ubi vide JACOBSIUM.

(P. 168.) μᾶλλον, ἐν οἷς φησὶ] Addidit Olearius e suis codicibus, et ego inveni in ABC.

(P. 168.) ἀναιδεῖ λόγῳ, ταῦτα] A omittit λόγῳ ταῦτα: BCDEGH et Oleariani duo ἀναιδεῖ ταῦτα. In I λόγῳ prius omissum, dein fuit superscriptum. Certe hac voce carere possimus.

(P. 168.) Αἴαντα] Ex hoc capite plurima descripsit Eudocia p. 27. Violarii, monente jam WYTTENBACHIO Bibl. crit. part. 3.

(P. 168.) ἐπιόντα αὐτὸν ξύμβολον τοῦ πολέμου ἐκ πατρῴου ἔργου] Editi ξύμβουλον. A ξύμβολον, eraso υ e correctione. B ξύμβολον cum scholio: σημεῖον. C vocem omisit. DEFGH ξύμβολον. Solus I ξύμβουλον, quod et habet Eudocia. Sed verum unice ξύμβολον. Sensus loci hic est: *Ajacem sibi quasi bonum belli omen adesse putabant, eoque duce et auspice Trojam esse capturos sperabant, paterni facinoris memores.* Nam ut mox dicetur, Telamon olim cum Hercule Trojam ceperat. Ξύμβουλον ab iis venit qui ξύμβολον non intelligebant, et se legere sæpius meminerant ποιεῖσθαι ξύμβουλον et similia, quæ ipse satis ex nostro illustravi p. 322.

(P. 168.) τὸν Ἡρακλῆ ἀποστρέψαντα μετῆλθε] Sch. ἐκόλασε. — D ἀπεστρέψαντα. F Ἡρακλέα. — De re vide Apollodorum II. 6. 4. Iscanum libro primo, etc.

(P. 168.) καὶ ξὺν αὐτῷ τὸ Ἴλιον εἷλεν] ABCDEF ξὺν omittunt, quod B habet pro scholio. Ellipsis præpositionis elegans est, et omittere volebam, sed imprudens reliqui, quam delebis, Lector, si mecum facis. Sic p. 58. ἀφικομένου γοῦν ἐνταῦθα μοιχοῦ ποτὲ αὐτῷ γυναικὶ ἣν ἐπείρα: ubi vide notam p. 412.

(P. 168.) φρόνημα αἴρων εὔψυχον] Schol. κατάστημα τῆς ψυχῆς. — Noster et alibi: vit. Apoll. I. 15. p. 17. οὐ

ῥᾴδιον

ῥᾴδιον εὐηνίῳ καὶ πιθανῷ λόγῳ μεταδιδάξαι. III. 34. p. 126. εὐήνιον δὲ κινεῖται καὶ εὐάγωγον. V. 26. p. 209. εὐηνίως ζῆν. Timæus : εὐηνίως· ἀφιλονείκως. Ubi hanc vocem, non præterito nostri loco, pulchre illustravit RUHNKENIUS.

(P. 168.) Ὡπλισμένου δὲ ἐξεκρέματο] Sch. ἐκκρεμαμένοι ἦσαν ἐκείνου. — AB τε pro δέ. Sed δὲ opponitur τῷ μὲν superiori. — Ἐξεκρέματο sic positum legitur vit. Apoll. VIII. 12. p. 355. ἐξεκρέματο τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἠσπάζοντο. Eunapius p. 50. τῆς φωνῆς ἐξεκρέματο καὶ τῶν λόγων.

(P. 168.) μετέωρά τε βαίνοντος] Sch. μετὰ γενναίου φρονήματος.

(P. 170.) τὴν ἀσπίδα εὖ μεταχειριζομένου τοσαύτην οὖσαν] Sch. διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργοῦντος. — Multi sunt veterum loci de clypeo septemplice Ajacis. Ovidius Met. 13. 347 :

« .... Frustra Telamone creatus
» Gestasset læva taurorum tergora septem.

A. A. 3. 112 :

» Scilicet Ajaci conjux ornata venires,
» Cui tegumen septem terga fuere boum. »

Sophocli Ajax in cognomine fabula 20. vocatur σακεσφόρος : ubi Scholiastes : ἐξαίρετον γὰρ εἶχεν ὁ Αἴας τὸ σάκος. Homero Ajacis σάκος vocatur ἑπταβόειον, quod in mentem redibat Eumathio IV. p. 166. ἡ δ᾽ αἰδὼς τῇ παρθένῳ ἀσπὶς ἑπταβόειος.

(P. 170.) χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι] Sch. ἀναβολῇ· ὑπερθέσει. — Conferri debet locus similis de Achille infra p. 212. τὸν θυμὸν δὲ τὸν ἐν τοῖς ὄμμασι χαροποῖς οὖσιν, ἡσυχάζοντος μὲν ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμήν. Philostratus Junior Icon.

1. p. 864. τὸ δὲ ἅρμα αὐτῷ χρυσοῦν μὲν, οὐκ ἐν ὁρμῇ δέ, ἀλλ' ἐν ἀναβολαῖς ἔτι, ubi vide Olearium. 10. p. 876. χρυσοῦν γὰρ τὸ ἅρμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἰνδάλλεται.

(P. 170.) μὲν γὰρ] In A γὰρ erasum est.

(P. 170.) ἀριθμοῦ φάσκων ἕνεκα] BC ἕνεκεν. — Hinc explicabo Statii locum nulli quos viderim interpretum intellectum. Perierant quinquaginta Thebani a Tydeo interfecti. Mulier Thebana Ide per episodium introducitur, quæ duos filios in hac strage necatos adloquuta, hæc fatur inter alia (III. Theb. 160.):

« —— sed nec bellorum in luce patenti
» Conspicui fatis, æternaque gentibus ausi,
» Quæsistis miseræ vultus memorabile matri:
» Sed mortem obscuram, *numerandaque funera*
» passi. »

Nihil videtur corrigendum, nec *miseranda*, nec *miserosa*, nec *mussanda*, etsi hoc GRONOVIO placuerit, viro in latinis rebus principi. Funera horum juvenum fuerunt *numeranda*, id est, ingloria et numerum explentia tantummodo. Iis *numeratis*, quinquaginta inventi sunt qui perierant, sed nec ipsorum nomen, nec fata memoranda ulli fuerunt. Dum in hoc poeta versor, de alio loco loquar quem possum illustrare. Hæc leguntur Theb. I. 358.

« *Pulverulenta* prius calcandaque flumina nullæ
» Aggeribus tenuere moræ..... »

Improprietatem loquendi (Papinianum hoc vitium est) recte animadvertit Barthius, qua *flumina* dicuntur *Pulverulenta*, et cum eo sentio. Adducam tamen quo hoc illustretur, non defendatur, epithetum, locum ex epistola 10. feminæ ingeniosissimæ *madame de Villars*:

« Je veux vous parler d'une promenade où je fus hier....
» C'est dans le Mançanarès. Au pied de la lettre, *la*
» *poussière commence à y être si grande*, qu'elle in-
» commode déjà beaucoup. Il y a de petits filets d'eau
» par-ci par-là, mais pas assez pour qu'on en puisse ar-
» roser des sables menus qui s'élèvent sous les pieds des
» chevaux; en sorte que cette promenade n'est plus
» supportable. Ce n'est donc pas pour vous dire une mau-
» vaise plaisanterie, mais une chose assez extraordi-
» naire. Je vous prie de conter cela, comme vous savez
» orner toutes les choses auxquelles vous voulez donner
» un air. Je vous expose seulement celle-ci, qu'on ne
» peut se promener dans une rivière, *parce qu'il y a*
» *de la poudre.* »

(P. 170.) *ἀξιομάχους*] Sch. *ἀξίως μαχομένους.*

(P. 170.) *ἀνδρὸς εἶναι*] Sch. *γενναίου.*

(P. 170.) *λωποδύτου*] Sch. *ἀπὸ τοῦ λώπη καὶ τοῦ δύω, τὸ ἐκδύω.*—Confer Hesychium.

(P. 170.) *Ἀπόλαυσον δὲ αὐτῶν*] Sch. *ἀπολαύσατον.*—Δὲ abest a D.

(P. 170.) *ἐν ἐπηκόῳ*] Sch. *ἤγουν παρόντος ἐκείνου ὥστε ἀκοῦσαι.*—F *ἐν ὑπηκόῳ.*

(P. 170.) *θώκων ὑπανίσταντο αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ὑπεξίσταντο*] Sch. *θώκων· θρόνων.*—Vit. Apoll. III. 27. p. 117. *ὑπανισταμένου δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου, κατεῖχεν αὐτὸν ὁ Ἰάρχας ἐν τῷ θρόνῳ.* Xenophon memor. II. 3. § 16. *οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται καὶ καθήμενον ὑπαναστῆναι*, ubi ERNESTIUS videndus, qui Aristophanis locum Nub. 989. indicat, quem Noster respexisse videtur:

Καὶ τῶν θώκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι.

In loco Xenophontis delevi οὐ ante καθήμενον, auctoritate Stobæi. Ælianus H. A. VI. 61. Λυκοῦργος δὲ νομοθετεῖ νόμον φιλανθρωπότατον, ὡς ἐγῷμαι, νόμον, θᾶκον τε καὶ ἑδῶν ἀφίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους. Lucianus Demon. 63. τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ καὶ ἅπασα ἡ Ἕλλας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας. Julianus Cæsar. p. 19. πρὸς τὴν παρουσίαν τοῦ πατρὸς ἐξανιστάμενοι. Synesius de Provid. I. p. 90. B. ἑδῶν ἐξίστατο καὶ καθέδρας Αἰγυπτίων τοῖς πρεσβυτέροις. Lepida est boni Sulpicii narratio de Valentiniano, qui Martino « nequaquam » *assurgere* est dignatus astanti, donec regiam sellam » ignis operiret, ipsumque regem ex parte corporis, qua » sedebat, adflaret incendium. Ita solio superbus excu- » titur, et Martino invitus assurgit. » Dialog. 2. c. 6.

(P. 170.) βασκαίνειν] Sch. φθονεῖν.

(P. 170.) οὔτε ἐβούλοντο οὔτε ἐπιφύκεσαν] ABC οὔτ' ἐβ. οὔτ' ἐπιφύκεσαν. Editi et Eudocia ἐπιφύκεσαν, præter Olearium qui scripsit ἐπιφύκεισαν. Servavi ἐπιφύκεσαν quod est ἀττικώτερον. — Nonnulla habet Toupius ad Long. § I. p. 274. quæ ἐπιφύκεσαν possunt illustrare.

(P. 170.) μὴ μικρῶν ἕνεκα] A μικρῶν ἕνεκεν. C μικρὸν ἕνεκεν, vitiosius. Μὴ non debet omitti.

(P. 170.) τὰς δ' οἷον] Male edebatur τάσδ' οἷον.

(P. 170.) οἷα] D male οἷ.

(P. 170.) ἐγενέσθην] AC et editi γενέσθην. Olearius edidit ἐγενέσθην, et sic legi in B.

(P. 172.) τρόφιμον τοῦ Ἡρακλέους] Sch. ἀνατροφὴν λαβόντα ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους· τροφεὺς ὁ τρέφων, τρόφιμος ὁ τρε-

φερόμενος ὑπὸ τοῦ τροφέως.—Eudociæ variationes quasdam et omissiones non curo.

(P. 172.) *ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος*] Sch. *ἐντυλιχθῆναι.* — « Winckelmannus ex hoc loco signum nobile » Musei Vaticani enarravit, Herculem offerens infantem » leonis pelle involutum ulnis sustinentem. Signum hoc » nunc in Museo Neapolineo cernere licet (n°. 141. » ed. Piranesianæ tab. 31. tom. 2.). Ego quidem ad » Telephum magis quam ad Ajacem infantem scul- » pturam hanc spectare opinatus sum : non ita tamen » ut imagines hujusmodi etiam apud antiquos in an- » cipiti fuisse haud existimem. Vid. Musei Pio Cle- » mentini tom. II. tab. IX. » VISCONTI.

(P. 172.) *ἀνάλωτον.... κατὰ τὴν δορὰν τοῦ λέοντος*] Sch. *ἄτρωτον κατὰ τὸν τόπον ὅσον περιέλαβεν ἡ λεοντῆ. Ἀνάλωτος κυρίως ἐπὶ πολέμου.* — D *δορὰν τοῦ Αἴαντος.*

(P. 172.) *νεῦμα*] Sch. *συγκατάθεσιν.*

(P. 172.) *καὶ ἁπλῶς ἐς αὐτὸν βλέψαντι*] ABC *ἁπλῶς βλέψαντι.* — *Ἁπλῶς* Meleagro corrupto restituere quid vetat? Sic editur poeta elegantissimus ep. 124. disticho ultimo :

> *Τοῖς μὲν ὁμιλήσασι ποθεῖν πάρα, τοῖς δὲ τοκεῦσι*
> *Πενθεῖν, τοῖς δ' ἀγνῶς πυθομένοις ἐλεεῖν.*

Pro ΑΓΝΩΣ quod sine sensu esse videtur, certissime corrigo ΑΠΛΩΣ. Dio. Chrys. or. XI. p. 324. *οἱ τἀληθῆ εἰδέναι θέλοντες, οὐδὲν δέονται μέτρων; ἀλλ' ἐξαρκεῖ αὐτοῖς ἀκοῦσαι ἁπλῶς.*

(P. 172.) *ἀθεεὶ φῦναι*] Sch. *χωρὶς θείας νεύσεως γεννηθῆναι.* — P. 194. *τὰ δὲ Ὁμήρου ταῦτα οὐκ ἀθεεὶ μὲν εἴρηται.* Vit. Apoll. III. 36. *μὴ ἀθεεὶ δοκεῖν ἐκφέρειν τὰς δόξας.*

(P. 172.) διά τε τὴν ῥώμην τοῦ εἴδους] Sch. ἤγουν διὰ τὴν ἐμφαινομένην ἀπὸ τοῦ εἴδους ῥώμην.

(P. 172.) ἄγαλμα πολέμου] Eunapius p. 35. de Socrate, ὅνγε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν.

(P. 172.) Ἐμοῦ δέ ποτε εἰπόντος] BCF ποτε omittunt.

(P. 172.) καὶ μὴν κατεπαλαίσθη ἀεὶ ὑπὸ] Sch. ἐνικήθη. — F καὶ δὴ κατεπ. E ἀεὶ omittit.

(P. 172.) γεγόνασι] ABCDEF ἐγεγόνεισαν.

(P. 172.) καὶ ἀληθὴς ἦν ὁ περὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον αὐτῷ Πολυφήμῳ διεπάλαισεν Ὀδυσσεὺς, ἢ τῷ Αἴαντι] Olearius plene distinxit post μῦθος, et περὶ αὐτῶν intelligit de καταπαλαίσμασι quibus Ulyssi succubuit Ajax. Falsa hæc omnino. Post μῦθος, virgula ponenda fuit, ut in editionibus aliis. Αὐτῶν sunt Cyclopes. Confer notam p. 474.

(P. 172.) κἀκεῖνα, ξένε] D ξένε κἀκεῖνα.

(P. 172.) ὡς ἄρ' ἐκόμα ποταμῷ Ἰλισσῷ] Sch. τὴν κόμην εἶχεν ἀνατεθειμένην. — ABDEF ὡς ἄρα ἐκόμα. C ὡς ἄρα κομᾷ. — De hoc ritu confer Lindenbrogium ad Censorin. de die nat. c. 1. extr.

(P. 172.) Εὐρυσάκην οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν] Scripsi Εὐρυσάκην cum ABCDEFI pro edito Εὐρυσάκη. D οἱ παλαιοὶ pro οἱ Ἀχαιοί. — Ajacis filium alium fuisse ex Glauca Æantidem vocatum tradit Septimius v. 16., Eurysacem habuisse ex Tecmessa. Nominis etymum dant hi pulcherrimi Sophoclis versus Aj. 575.

Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
Πόρπακος ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.

(P. 172.) ἔτρεφε τροφὴν] BE ἔτρεφεν.

(P. 172.) ἐπακινοῦσι] Confer supra notam p. 528.

(P. 172.) Ἀνθεστηριῶνι] Sch. Μαΐῳ.

(P. 172.) στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων] Sch. στεφάνῳ.

(P. 172.) τρίτῳ ἀπὸ γενεᾶς ἔτει] Sch. κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς γεννήσεως.

(P. 174.) αὐτὰ ἔφασκε] Sch. τὸν Αἴσωνα.

(P. 174.) κατὰ Θησέα] Sch. ὁμοίως τῷ Θησεῖ. — Absurda est Olearii versio, *ætate Thesei*.

(P. 174.) ὑφ' ἑαυτοῦ] ACGHI ὑφ' ἑαυτοῦ et sic Oleariani duo. Edebatur ὑφ' αὐτοῦ quod mutatum malui, cum codices permitterent. Cæterum αὑτοῦ bonum fuisset; αὐτοῦ non est malum. Sed qui nunc in talibus certi esse possumus de autoris manu? Hæc minima, et alia multo graviora fuerunt penes librarios.

(P. 174.) Τά τε ἐν ᾅδου, Μὴ ὄφελον.... Τοίην] Odyss. λ. 547. 548. — Ante Τοίην.... editiones addunt καὶ τά. Sed hæc verba in nullo codicum meorum inveni, et sustuli. Nam τά τε indicat duorum versuum citationem: si καὶ τὸ scripsisset autor ante Τοίην, scripsisset non τά τε ante versum primum, sed τό τε.

(P. 174.) ἕνεκ' αὐτῶν] Sch. τῶν ὅπλων. — In Homero præcessit τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. VALESIUS perdebat operam pro αὐτῶν conjiciens ὅπλων. Sed has notulas scribebat vir egregius inter legendum, nulla cura nec studio; et ipsius doctrinæ nequaquam nocere possunt.

(P. 174.) ἐκεῖ] Sch. ἐν τῷ ᾅδῃ.

(P. 174.) πυθεῖν τι καὶ τὸν Ὀδυσσέα] De πυθεῖν τι con-

fer supra notam p. 461. — Ulysses ipse in Sophoclis Ajace 1395.

> Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω
> Καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
> Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

(P. 174.) ἀπεύξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκην] Quæ exscripsit Philostratus Junior Icon. 10. p. 876. cum Pyrrhum sistit arma Achillis indutum: τῷ Πύῤῥῳ δὲ τὰ ἐξ Ἡφαίστου παρέστω· ἐκστάς ποτ' αὐτῶν Ὀδυσσεὺς, καὶ ἀπευξάμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκην.

(P. 174.) ἐπαινεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἔπος..... Παῖδες δὲ Τ. δίκασαν] ACD τὸ ἐπ' αὐτῷ ἔπος. BEF τὸ ἐν αὐτῷ ἔπος. Olearius verterat, *laudat istud quod sequitur*, absurde, cum sit Odyss. λ. versus 546. Niger omiserat. Verti *superius*. Codices ABCDEF ἐδίκασαν.

(P. 174.) δικαστὰς ἐκάθισεν] Confer quæ dedit Palairetus ad Paulum 1. Cor. 6. 4.

(P. 174.) καταψηφίσασθαι τοῦ Αἴαντος] Sch. κατακρίνειν καὶ καταδικάζειν αἰτιατικῇ συντάσσονται, καταψηφίσασθαι δὲ γενικῇ.

(P. 174.) ξυγγενὲς γὰρ φόβῳ μῖσος] Schol. γνήσιον. — Tertullianus Apolog. 27. « Nam licet subjecta sit nobis » tota vis dæmonum et ejusmodi spiritus, ut nequam » tamen servi, metui nonnunquam contumaciam mis» cent, et lædere gestiunt quos alias verentur. Odium » enim etiam timor spirat. » Ubi vide Havercampium.

(P. 174.) πλεῖον ἢ εἰώθεσαν] BD πλείω.

(P. 174.) προσβαλὼν τῷ τείχει] Sch. προσελθών. — Confer supra notam p. 303.

(P. 176.)

(P. 176.) ἐθήτευσαν] Sch. μισθωτοὶ ἐγένοντο. — Confer scholium simile p. 353. Adde Wagnerum ad Euripidem Alc. p. 83.

(P. 176.) προβεβλῆσθαι] Sch. προβόλους εἶναι. — Vide Budæum Comm. ling. gr. p. 454.

(P. 176.) τῶν Περγάμων τοῦ ἄστεος] Sch. τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἐν Τροίᾳ.

(P. 176.) ἐπάλξεων ἅπτοιτο] Sic p. 210. ἁπτόμενον ἤδη τοῦ τείχους. Noster Icon. 1. 6. p. 767. Καπανεὺς δὲ τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις, ὡς κλίμακι ἁλωτάς. Moschopulus ecl. Ἔπαλξις, τὸ ἐπάνω τοῦ τείχους ἔνθα ἱστάμενοι ἀποσοβοῦσι τοὺς πολεμίους. Libanius orat. edit. Lips. 1775. p. 9. ἐπεὶ δὲ τοῦ τείχους ἄνω περὶ τὰς ἐπάλξεις γεγόναμεν.

(P. 176.) ἐπαύοντο ἀγαπῶντες] Sch. τὸ παύομαι συντάσσεται καὶ μετὰ γενικῆς καὶ μετὰ μετοχῆς.

(P. 176.) πῶς ἂν μεταβάλοιτο] Sch. μεταλλαγείη.

ου
(P. 176.) ἀθρόον] A ἀθρόως sic. C ἀθρόως.

(P. 176.) ὡς ἀνήκοοι γενέσθαι μηδὲ τῷ Ἰλίῳ] Huetius pro μηδὲ conjiciebat μὲν δὲ, contra loci sententiam. Noster Icon. 1. 11. p. 780. Καΰστρῳ ταῦτα καὶ Ἴστρῳ ᾄσονται καὶ οὐδὲν ἀνήκοον ἔσται τοῦ τοιούτου λόγου. Cujus loci scripturam a Piersono et Jacobsio exercit. 11. p. 79. tentatam, non mutat codex parisinus 1696.

(P. 176.) Προὔθεντο] Sch. εἰς τὸ μέσον ἔθηκαν.

(P. 176.) ᾧ νομίζουσιν Ἀθήνησι τιμᾶν] Sch. τῷ λόγῳ νόμιμον ἔχουσιν.

(P. 176.) τοῦ Ὀδυσσέως εὐδόκιμον] ABCEF εὐδόκιμον τοῦ Ὀδ.

(P. 176.) μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος] Sch. μνησικακίαν.

(P. 176.) ἐξηγουμένου] Sch. διδάσκοντος.

(P. 176.) οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες] Sch. οὐχ ὅσιον π. θ. τοὺς ἑ. ἀποκτείναντας. — D ὅσιον. — Huetius male conjiciebat ἅπτεσθαι pro θάπτεσθαι. Vide loci illustrationem quam fecit HEMSTERHUSIUS ad Xenoph. Eph. p. 203. Confer KIRCHMANNUM de funer. I. c. 3. extr.: QUENSTEDIUM de sepult. veter. c. 3. In pictura quam describit Noster Icon. II. 31. p. 856. Amores pyram quam volens conscenderat Evadne faculis accendunt, καὶ ΤΟ ΠΥΡ ΟΥ ΦΑΣΙ ΧΡΑΙΝΕΙΝ, ἀλλ' ἡδίονί τε καὶ καθαρωτέρῳ χρήσασθαι, ΘΑΨΑΝΤΕΣ ΑΥΤΩι τοὺς καλῶς χρησαμένους τῷ ἐρᾷν. A habet χρήσεσθαι quod malim. Sophist. II. 20. § 3. p. 651. ἀπαγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις ΠΥΡΙ ΜΗ ΘΑΠΤΕΙΝ. Laertius procem. de Magis: ἀνόσιον ἡγεῖσθαι ΠΥΡΙ ΘΑΠΤΕΙΝ. Florus III. 21. 21. « Q. Mucius Scævola » pontifex, Vestales amplexus aras, tantum non eodem » *sepelitur igne.* » Cicero pro L. Flacco XXXVIII. » Quam potestis P. Lentulo qui vos in complexu con» jugum vestrarum trucidatos *incendio* patriæ *sepelire* » conatus est, mactare victimam... »

(P. 178.) ῥώμην ἐν τοῖς μέσοις τῶν Ἀχαιῶν ἔχειν] ABC DEF ῥώμην ἔχειν, cæteris omissis.

(P. 178.) ἀξίας σπουδῆς] Sch. ἐπιμελείας. — E ἀξία.

(P. 178.) Ἀπαγγέλλω δὴ] AC ἀπαγγέλλει δὲ δὴ, quod recepi. Vide notam p. 308.

(P. 178.) πολὺν πεποιῆσθαι λόγον] Sch. φροντίδα.

(P. 178.) Δίειμι] Sch. διηγήσομαι.

(P. 178.) θαυμαστὰ εἶναι δόξει] A θαυμαστὸν (ὰ supra), sic. C θαυμαστὸν εἶναι, sine δόξει. Pro εἶναι Laudianus οἶμαι, sed tamen cum altera lectione εἶναι supra scripta.

(P. 178.) ἝΚΤΩΡ] In C titulus: οἱ τῶν Τρώων ἥρωες.

(P. 178.) διελθεῖν καὶ τὰς μάχας καὶ τὰς βουλὰς] Exciderant ab Olearii textu verba καὶ τὰς μάχας.

(P. 178.) κομπάζει] Sch. κόμπος ἡ διὰ λόγου ἔπαρσις.

(P. 180.) τῇ φορᾷ τοῦ ἦρω] Supra p. 152. μὴ ἀπάγοντι αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς, ubi Scholiastes exponit bene per ὁρμῆς. Vit. Apoll. VIII. 7. § 7. p. 336. οὔτ᾽ ἐς λόγια καὶ χρησμῶν ᾠδὰς ἐξῆλθον, οἷα τῶν θεοκλυτούντων φορά. Et § 8. p. 339. ἀκηκοὼς δὲ τὰ Ἐμπεδοκλέους, ὃς νεφέλης ἀνέσχε φοράν. Eunapius p. 34. τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννησάντων καὶ μετασταλέντων τῷ λόγῳ.

(P. 180.) ἐκπληκτικώτατα. δὲ ἀνθρώπων βλέψαι] Codices mei omnes et Oleariani duo ἐκπλ. δὲ ἀνθρώπων βλέψαι: quod restitui, pro edito ἐκπλ. δὲ αὐτὸν βλέψαι. Natum est αὐτὸν ex non intellecto, facillimo tamen et in codicibus ubivis obvio, compendio ἀνῶν. Præterea in his locutionibus, ἀνθρώπων habet semper Noster. Supra p. 124. ἄριστα δὲ ἀνθρώπων ἐτόξευσεν. P. 130. βλέπειν τε δεινότατα ἀνθρώπων. P. 132. διαλεχθῆναι δὲ αὐτὸν ῥᾷστα ἀνθρώπων. Vit. Apoll. VIII. 7. p. 353. ἄριστα δὴ ἀνθρώπων λέγοντι. Plato Euthyphr. p. 30. τά γε θεῖα κάλλιστα φῂς εἰδέναι ἀνθρώπων.

(P. 180.) μεῖω] Sch. ἧττονα. — Et mox ad οὐδεν· οὐδαμῶς.

(P. 180.) θερμότητος] Sch. τῆς γενναίας κινήσεως.

(P. 180.) Διεβέβλητο δὲ πρὸς τὸν Πάριν, ὡς] Sch. διαβεβλημένως εἶχε — Sic infra p. 212. διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα. Vit. Apoll. III. 22. p. 113. διαβέβληται πρὸς φιλοσοφίαν. 31. p. 121. διαβεβλῆσθαι πρὸς τὰ Ἑλλήνων. IV. 30. p. 169. διεβέβλητο πρὸς τοὺς οἰομένους ξυγγράφειν. Adde V. 10. p. 195. 36. p. 221. 41. p. 225. VI. 3. p. 232. VII. 33. p. 313. VIII. 7. § 3. p. 332. διεβεβλήμην δὲ πρὸς χρήματα μειράκιον ὢν (lego

ὤν) ἔτι. ubi scholium Morellianum: ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως εἶχον, ἀπεστρεφόμην. In Sophistis II. I. p. 558. διεβέβλητο δὲ πρὸς αὐτὸν ὡς ἠλιθιώδη: quem locum tentavit PIERSON ad Mœr. p. 180. et citavit cum varietate Thomas p. 209, de διαβέβλημαι consulendus. Dativo junxit Plato Phædon. 12. p. 281. εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι: ubi vide FISCHERUM.

(P. 180.) Τό τοι] Sch. γοῦν.

(P. 180.) σπουδαζόμενον] Sch. δι' ἐπιμελείας ὤν.

(P. 180.) δι' ἐκεῖνον] E δι' ἐκεῖνων.

(P. 180.) ὄντα κατιαγὼς] Confer quæ supra monui p. 488.

(P. 180.) ὡς ἔφην] Supra p. 116.

(P. 180.) ἐγίγνωσκεν] Sic cum AC pro ἐγίνωσκεν.

(P. 180.) ἀλλὰ ταύροις ἀντήριζε] Sch. ἐμάχετο.—BE καὶ τ. —Artemidorus I. 8. ταύροις δ' ἔτι κατὰ προαίρεσιν ἐν Ἰωνίᾳ παῖδες Ἐφεσίων ἀγωνίζονται.

(P. 180.) ταῦτα ἦν] Sch. τὸ συμπλέκεσθαι ταύροις.

(P. 180.) ὑφίστασθαι] Sch. ὑποδέχεσθαι.

(P. 180.) καὶ θηρεῖν τὰς αἰχμὰς] BE καὶ τὸ θηρεῖν. A τὸ habet pro scholio.—De θηρεῖν satis superque supra egi p. 364.

(P. 180.) ἀπαυχενίσαι ταῦρον] Vim vocis explicat JACOBSIUS exercitat. II. p. 121. Conferendus PETAVIUS ad Themistium p. 520.

(P. 180.) ἤσκει] Sch. ἐγυμνάζετο.

(P. 180.) Τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα] Δὴ omisit C.—De hac statua confer supra p. 68.

(P. 180.) φέρει] Sch. δεικνύει.

(P. 180.) αὐτὸν κάκιστον ἰδεῖν] Sch. τοῦ ἀγάλματος.—In A αὐτὸν erasum est.—F ἰδεῖν κάκιστον.

(P. 180.) φεύγοντα] Olearius inter auctores qui hanc traditionem secuti sunt memorat Dictyn; in quo lapsus est vir eruditus. Nam Dictys in alia omnia abit III. c. 15.

(P. 180.) πεπηρωκότα τὰς χεῖρας] Sch. ἐνδέοντα, πεπηρωμένας ἔχοντα τὰς χεῖρας.

(P. 182.) πεσεῖν] Καὶ vulgatum ante πεσεῖν sustulit cum suis codicibus Olearius, quem secutus sum, fretus auctoribus ABC.

(P. 182.) ὀψὲ τῆς μάχης] Confer notam supra p. 503.

(P. 182.) ἑλχθῆναι μὲν ἀνηρτημένον] Sch. ἑλκυσθῆναι.—B ἠρτημένον.

(P. 182.) ἀποδοθῆναι] Sch. πραθῆναι.

(P. 182.) ξυνέσει δὲ περιεῖναι] Sch. νικᾷν, περιγίνεσθαι, κρατεῖν. — Homero Il. Ε. 180. et alibi vocatur Τρώων βουληφόρος. Athenæus I. c. 18. ἱστορεῖ δὲ (Ὅμηρος) καὶ τὸν δεινότατον Αἰνείαν τῶν Τρώων ἐν τῷ βουλεύεσθαι.

(P. 182.) τῶν αὐτῶν αὐτῷ Ἕκτορι] Αὐτῷ quod non edebatur recepi ex B.

(P. 182.) τὰ δὲ τῶν θεῶν εὖ εἰδέναι] Plato Eutyphr. p. 8. Bip. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ τὰ θεῖα περὶ πολλοῦ ἐποιούμην εἰδέναι. p. 30. τά γε θεῖα κάλλιστα φῂς εἰδέναι ἀνθρώπων.

(P. 182.) καὶ ἃ δὴ] ABCDEF καὶ omittunt.

(P. 182.) ὑπ' οὐδενὸς] Sic malui cum DEF et Aldina, quam ὑπὸ οὐδενὸς editorum cæterorum.

(P. 182.) τὸ γὰρ ἔννουν τε καὶ λελογισμένον .....] Sch. πολλάκις ἀντὶ τοῦ προσηγορικοῦ μονογενοῦς ὀνόματος, τίθεται

οὐδέτερον, οἷον, τὸ σοφὸν τοῦ δεῖνος ἀντὶ τοῦ, ἡ σοφία, τὸ αὐτεξούσιον, ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτεξουσιότης. — Quo de loquendi modo confer HEMSTERHUSIUM ad Lucian. t. 1. p. 229. qui citans habet ἴννοον, lapsu calami. Adde CORAYUM ad Heliod. p. 141. — Quæ hic datur Æneæ, fuit etiam Belisarii laus, teste Procopio Goth. III. p. 467 A.: ἐν μέντοι κινδύνοις πολέμου εὔψυχός τε ἦν ξὺν τῷ ἀσφαλεῖ καὶ ξὺν λογισμῷ εὐτολμότατος.

(P. 182.) χεῖρα τῶν Τρώων] Vide notam infra ad p. 220.

(P. 182.) παρέχειν πράγματα] Sch. ὀχλήσεις. — Aristophanes Plut. 20.

..... ἀλλά σοι παρέξω πράγματα

ubi scholiastes, ut noster, τὰς ὀχλήσεις φησί..... Synesius de Provid. 1. p. 91 A: σκιρτᾷν τε ἄμεινον καὶ παρέχειν πράγματα καὶ ἥλιξι καὶ ὑπερήλιξιν.

(P. 182.) μεμηνότα Ἕκτορα] E μ. τὸν Ἕκτ.

(P. 182.) ἰσήλικας] Sch. ἰσοχρόνους.

(P. 182.) φαιδρὸν μὲν ἧττον ἐφαίνετο] D non habet ἧττον.

(P. 182.) καθεστηκότι] Sch. συντάκτῳ. — Libanius in oratione quam edidit Reiskia Lips. 1775. p. 7. βλέπων οὐ σφόδρα καθεστηκώς. Hoc heroicorum loco utitur PIERSONUS ad Mœr. p. 50. καθεστηκώς pro κατεσκληκώς restituere cupiens Philostrato vit. soph. 1. 18. p. 508. sic edito: ὁ μὲν διακεχυμένος τε καὶ ἡδὺς ἐφαίνετο τοῖς συμπρεσβεύουσιν· ὁ δὲ κατεσκληκώς τε καὶ ἀεὶ σπουδάζων. Sed idem ib. II. 1. § 7. p. 552. στέρνα εὐπαγῆ καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληκότα: sic Philostratus se vindicat ipsum.

(P. 182.) Ἐκόμα τε ἀνυπαχθῶς] Sch. κόμην εἶχε ἀβαρῶς. P. 511. ad ῥᾷστα scholium fuit ἀνυπαχθῶς.

(P. 182.) ἄγχει τὴν κόμην] Sophist. II. 5. § 2. σὺ γὰρ ὁ τὴν κόμην ἀσκῶν.

(P. 182.) ὑπέκειτο αὐτῇ] Sch. ὑπεστόρνυτο, ὑπετέτακτο. — Confer supra p. 294.

(P. 182.) ἀρετὴν ἐποιεῖτο κόσμημα] Sch. κόσμον, καλλωπισμόν. — Vit. Apoll. I. 8. p. 10. ἀνυποδησίαν τε ποιεῖται κόσμημα. VI. 10. p. 240. τὸν δὲ αὐχμὸν πεποιημένη κόσμημα. Inde patet male in E terminationem το punctis deleri: nam medium verbum in his unice rectum est.

(P. 182.) Σφοδρὸν δὲ οὕτω τοι ἔβλεπεν] Sch. σοβαρόν. F φαιδρὸν pro σφοδρόν. Scripsi οὕτω τοι ex conjectura pro τι. Cujus mutationis rationes reddidi supra p. 428: quas si cui non probaverim, precor ne mihi nimium in re tantula irascatur, sed deleat hoc ο male intrusum.

(P. 182.) ἀποχρῶν εἶναί οἱ.... καὶ αὐτὸ τὸ βλέψαι] Sch. ἀρκετόν. — Conferri potest Plinius Paneg. 17. « Nec » tibi opima (spolia) defuerint, si quis regum venire » in manus audeat; nec modo telorum tuorum, sed » etiam *oculorum* minarumque *conjectum*, toto » campo totoque exercitu opposito, perhorrescat. »

(P. 184.) ΣΑΡΠ.] AB titulum habent, Σαρπηδὼν Γλαῦκος Πάνδαρος.

(P. 184.) ἤνεγκε] Sch. εἰς φῶς ἔφερε.

(P. 184.) ἦρεν] Sch. ὕψωσεν.—Corrige in textu ἦμεν vitiose impressum pro ἦρεν.

(P. 184.) κατὰ τὸν Αἰνείαν] Sch. ὁμοίως τῷ Αἰνείᾳ.—Sic Apoll. vit. III. 1. de Hyphasi fluvio: εὖρος δὲ αὐτῷ κατὰ τὸν Ἴστρον. III. 13. τὸν δὲ ὄχθον.. ὕψος μὲν εἶναι κατὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων φασὶν ἀκρόπολιν.

(P. 184.) ἀπλισθεῖσιν] Sic editiones ante Olearium qui ἀπλιτεύειν scripsit.

(P. 184.) Ἀπόλλω τὸν Λύκιον] Sch. τὸν ἐν τῇ Λυκίᾳ τιμώμενον.

(P. 184.) κοινωνῆσαι] Sch. κοινωνὸν ποιῆσαι.—Confer catalogum Homeri 334.

(P. 184.) τῷ Ἀπόλλωνι] Τῷ abest a B.—Respicitur Iliadis Δ. versus 119. ubi Pandarus Menelaum sagitta petens :

Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ.

(P. 184.) πανστρατιᾷ] Sch. διὰ πάσης στρατιᾶς.

(P. 184.) ἀνδρίᾳ] DEF ἀνδρείᾳ.

(P. 184.) ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας] Sch. ἐκκρεμαμένους εἶχεν ἑαυτοῦ.—In Sophistis I. 9. § I. ὁ δὲ, οἶμαι, καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἀνηρτήσατο. E Xenophonte exempla citat Budæus comm. ling. gr. p. 733.

(P. 184.) τὸ δ' αὐτοῦ Διὸς] Olearianus unus τὸ δὲ αὐτοῦ Δ.

(P. 184.) τε καὶ ἐπὶ] Τε abest ab AC.

(P. 184.) τουτὶ] Sch. τὸ γεγονέναι τοῦ Διός.

(P. 184.) ὡς Ὁμήρῳ εἴρηται] Il. XV. 419-505.

(P. 184.) δεικνύντες τὸν νεκρὸν] D δ. τὸν ἐχθρόν.

(P. 184.) Ἐσκεύαστο] Sch. ἐσκευασμένος ἦν.

(P. 186.) ἐῴκει καθεύδοντι] Corippus I. 240. de Justiniano defuncto :

« Ipse videbatur cunctis plangentibus unus
» Effigie gaudere pia, diademate comtus,
» Purpureaque in veste jacens, *requiescere somno*
» *Credere quod posses*, non duro funere corpus. »

Plura

Plura dabit Palairetus obss. p. 252.

(P. 186.) πομπῷ.....χρήσονται] Ælianus H. A. 3. 13. φυλάξαντες δὲ ἄνεμον οὔριον...., χρώμενοί οἱ πομπῷ. —Locum Homericum Il. π. 681. indicavit jam Olearius.

(P. 186.) Ἄκουε δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου] Δὲ addidi ex F. Olearius τοῦ addiderat e codice.

(P. 186.) ἄχθη αὐτῷ] Sch. τὸ ἄχθομαι δοτικῇ συντάσσεται.

(P. 186.) οὐ χεῖρον δὲ ἀκοῦσαι] Aristides 1. p. 298. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν οὐ χεῖρον εἶναι μεταπέμψασθαι καὶ τὸν νεωκόρον. Lucianus Histor. scrib. 5. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι. Idem Demon. 14. οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν. 44. οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν. Athenæus IX. 69. οὐ χεῖρον γὰρ καὶ τούτου μνησθῆναι τί φησι. Noster in Sophistis 1. 25. § 5. p. 536. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὸν Τιμοκράτην δηλῶσαι, etc. etc. Confer Leopardum emendat. x. 21. Latini non aliter. Sallustius de Rep. ordin. 1. 8. « *non pejus videtur* pauca nunc de facto meo disserere. »

(P. 186.) Φησὶ τοίνυν τὸν Ἀλέξανδρον] ABDE sine articulo. — Hinc quædam excerpsit Eudocia p. 329.

(P. 186.) ἀπηχθῆσθαι] Confer scholium p. 411.

(P. 186.) καὶ τὸ ἦθος] E καὶ τὸ εἶδος prava superiorum iteratione.

(P. 186.) τῇ Πελοποννήσῳ] Sch. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

(P. 186.) μὴ λείπεσθαι] Sch. ἐνδεέστερον εἶναι.

(P. 186.) τῷ εἴδει] Sch. ὑπὸ τοῦ εἴδους.

(P. 186.) γάννυσθαι] Sch. χαίρειν, ἥδεσθαι. — Vide locum Synesii mox adducendum.

(P. 186.) περιβλέπεσθαι] Sch. περίβλεπτον εἶναι. Et sic

Noster locutus est Apoll. I. 7. p. 8. περίβλεπτον ἦν τῇ ὥρᾳ. — Euripides Phœn. 554:

περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

Ubi legenda VALCKENARII nota.

(P. 186.) τοῦτον γὰρ τὸν ταὼ] Facile quivis videt hæc esse dicta δεικτικῶς, et pavonem fuisse in loquentium conspectu.

(P. 186.) τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ ἄνθῃ] Sch. τῇ ἄνθῃ· τοῖς χρώμασι. — ACDI τῇ ἄνθῃ καὶ τῇ ὥρᾳ. BEF τῇ τε ἄνθῃ καὶ τῇ ὥρᾳ. — De attica forma ἄνθη vide PIERSONUM ad Mœr. p. 4. Lucianus de domo 11. floridius de pavone: ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ νώτου, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν.

(P. 186.) περιβεβλημένον τὰ πτερὰ] Sch. πτέρυξ διατιθέντα.

(P. 186.) περιβλέποντά τι αὐτὰ] Baroccianus αὐτόν. Sed male. Superiora errorem pepererunt.

(P. 188.) ἰδοὺ, ἔφη, οὗ πρώην ἐμνημονεύσαμεν, Πάρις] Sch. πρώην· πρόχθες. — Lucianus Nigr. 13. πόθεν ὁ ταὼς οὗτος: ubi HEMSTERHUSIUS Nostri non fuit immemor. Synesius Dion. p. 39 C. hunc oratorem in declamationibus sophisticis, pavoni comparat, ut Paridem Noster: ὡραΐζεται καθάπερ ὁ ταὼς, περιαθρῶν ἑαυτὸν καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου. Et ipse Dio or. XII. p. 372. τοῦτο δὲ, ἐν ταὼς ποικίλους, τοὺς πολλοὺς σοφιστὰς, δόξῃ καὶ μαθηταῖς ἐπαιρομένους, ὥσπερ πτεροῖς: sic lego ex probabiliori Koehleri conjectura: nam locus est corruptus in editis. GATAKERUS ad Ant. I. § 7. p. 5. Dionem citans, verba non integra adposuit, ut difficultatem effugeret. In Synesio vix est ut moneam esse Nostri imitationem: περιαθρῶν ἑαυτὸν ductum est a περιάθρει ἑαυτὸν, quod mox legemus;

συνεγγύμενος ἐπὶ τοῖς ἀγλαΐαις, ἃ γάννυσθαι τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, quod modo legimus.

(P. 188.) Δορὰς δὲ παρδάλεων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις] Sch. ἐγκεχρισμένας εἶχε. — De ἐνῆπτο confer supra not. p. 380. — In Iliade III. 17. Paris inducitur

Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα.

Ni fallor, Amazon Dinomache, in pictura vasis quam dedit Millinus, cui tantum antiquaria studia debent et debebunt, *Mon. ined.* t. 1. tab. 27. pardalis pellem induitur. Penthesilea in tabula Polygnotti quam descripsit Pausanias x. 31. p. 263. conspiciebatur, τόξον ἔχουσα τοῖς Σκυθικοῖς ἐμφερὲς, καὶ Παρδάλεως δέρμα ἐπὶ τῶν ὤμων. Hæc jam alibi; sed mihi jus in mea.

(P. 188.) περιεζώννυτο ταῖς κόμαις] Sch. ἐμπέπλεκτο. — Olearius e codice volebat τῇ κόμῃ reponere, sed operæ non paruerunt; et recte sane. Nam ταῖς κόμαις probum est, nihilque mutatione lucramur. Κόμαις inveni in codicibus, et sic Eudocia. — Ἵζάνειν metaphorice non semel usurpavit Noster: infra de rubigine et cœli intemperie p. 242. τομεὶ κὰς τὸ πάλαι δοκεῖ..... ἐπὶ τὰς συγκάμπτους τῶν ἐπιπέδων ἵζάνειν. p. 260: de δρόσῳ, ὃ μάλιστα δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας..... ἵζάνει. Lucianus hist. scrib. 10. ἀφιστᾶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα.

(P. 188.) ἔστιλβε δὲ καὶ τοὺς ὄνυχας] Confer de hac veterum elegantia quæ collegit, non sine nostro loco, Boettigerus *Magas. Encycl.* t. 4. an 9. p. 315.

(P. 188.) καὶ ὑπόγρυπος ἦν] Sch. ὁ ἔχων μετρίως τὴν ῥῖνα γρυπωτὴν· ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕφεσιν δηλοῖ. — Olearius καὶ nescio cur sustulerat. Revocavi ex cæteris editionibus. Habent etiam codices et Eudocia.

(P. 188.) λευκὸς, καὶ τὸ ὄμμα ἐνέγραπτο] I γρ. ἐνέγραπται. — Phrynichus sophist. appar. Ms. ὑπογράμματα· οἷς ὑπογράφονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δέ τις μέλαινα σκευασία, ἣν καὶ στίβιν καλοῦσιν. Josephus B. Jud. v. 9. πρὸς εὐπρέπειαν ὑπογράφοντες ὀφθαλμούς. Athenæus xii. 38. de Sardanapalo: ἦν δὲ καὶ γάλακτος λευκότερος, καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς. In præcedentibus Athenæi verbis lacuna est quam varie explere tentant critici. Schweighæuserus poterat indicare Trilleri tentamina obs. crit. p. 411. saltem diligentiæ causa, nam non tanti sunt, ut desiderentur multum. Chariton i. 4. ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους: ubi vide Dorvillium. p. 231. Nicolaus Damasc. p. 430. καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμώ: ubi confer Valesium. Idem mox: τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφεσθαι: ubi Corayus indicat suas in Heliodorum notas p. 355. quas legisse erit operæ pretium. Philostratus ep. 40. ὀφθαλμῶν δὲ ὑπογραφαὶ, καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν: codices A et Vaticanus 140. pro ζωγραφίαι habent γραφαὶ quod multo aptius videtur. Sic ep. 2. ἡ πορφαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ ΤΗΝ ΠΑΡΕΙΑΝ ΓΡΑΦΟΥΣΑ, κάλυμμα φιλημάτων. Xenophon Cyrop. i. p. 8: κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει. Hieronymus epist. sel. ii. 9. « oculos stibio linit. » Confer Rupertium ad Juven. 2. 94. Valckenarium Adoniaz. p. 307; Beroaldum annot. t. i. Thes. Gruter. p. 261. Et qua arte Ægyptiæ fœminæ nunc sibi pingant oculos tradidit *Sonnini*, *Voyage en Grèce*, t. i. c. 16. p. 290. Elegantissimas in India meretrices quas *Balliaderes* vocant, hoc more uti docet Raynal liv. iv. ch. 9. Similia de mulieribus *Chyraziensibus* tradit *Franklin*, *Voyage du Bengale à Chyras*, t. 2, p. 39, et de Patagonibus *Wallis Voy. ch.* i.

(P. 188.) ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος] Sch. ὑπερκειμένη ἦν. — I ὑπερῆκε· γρ. ὑπερῆρε. — Philostratus junior Icon. 2. p. 865. ἡ ὀφρὺς δὲ ὑπέρκειται τοῦ ὄμματος, ἐς ὀργὴν συνηγμένη, καὶ διδοῦσά τι τῷ θυμῷ ἦθος.

(P. 188.) ξυνέβαινον μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας] Sch. ὅμοιοι ἦσαν.

(P. 188.) ταυτὸν ἐφέροντο τῆς ῥώμης] Sch. τὴν αὐτὴν ῥώμην.

(P. 188.) μαντικῆς ἥπτετο] De ἅπτομαι vide supra p. 452. — Heleni fatidicæ scientiæ testes erunt Homerus Il. Z. 76:

Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

Sophocles Philoctet. 613:

.... μάντις ἦν τις εὐγενὴς
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος.......

et 1376:

Ἕλενος ἀριστόμαντις........

Confer Mussardum Hist. Deor. fatidic. in Heleno.

(P. 188.) ἀποθάνοι ὑπὸ τοῦ Μενέλεω] Confer Iliadem ρ. 45. sq.

(P. 190.) ἤκουσας λόγον] BDEF λόγον ἤκουσας.

(P. 190.) Ἔλεγε γὰρ δὴ ὁ Πυθαγόρας Εὔφορβος γεγονέναι] Confer Apollonii vitam III. 19. VIII. 7. § 4. p. 333. Pseudo-Diogenes epist. 19. Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὔφορβον γεγενῆσθαι. Plurima collegit STANLEIUS Pythag. p. 776.

(P. 190.) ἐκ πολεμικοῦ] EF πολεμιστοῦ.

(P. 190.) κεκολασμένος] Sch. σώφρων, πεπαιδευμένος.

(P. 190.) ἰκόμενοι τῷ αὐχμῷ] Malui sic scribere cum ABCDEGHI et Oleariana una, quam cum editis ἰκο-μένῳ αὐχμῷ. Nec est quod articulus τῷ satis quidem improprie positus hanc lectionem præ altera damnet. Nam nimii esse videntur, qui ubique articulos sic adhibitos tollunt : et se ipse defendet Philostratus qui vit. Apoll. VI. 10. p. 240. sic prorsus scripsit, τὸν δὲ αὐχμὸν πεποιημένη κόσμημα : ubi τὸν æque vacat. — Confer de sententia notam p. 549.

(P. 190.) τὸν Πάτροκλον..... Ἕκτορι] Confer Septimium III. 10.

(P. 190.) ἐς ἄνδρας ἦλθεν] D εἰ δὲ εἰς Τροίαν ἦλθεν, omnino vitiose. E εἰ δὲ καὶ εἰς ἄ. — Similia dabit index Olearii in εἰς ἄνδρας. In Sophistis II. 4. § 2. πρῴην δὲ ἐς τὰ μειράκια. Euripides Bacch. 810.

Τί δὲ τόδ'; ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ;

(P. 190.) ἐοικέναι... ἀγάλματι] Confer notam p. 377. ubi hunc locum omnino citare debebam.

(P. 190.) κάλλιστα ἑαυτοῦ] Confer notam p. 484.

(P. 190.) ἁβρὸς] Sch. τρυφερός.

(P. 190.) Τοσαῦτα, ξένε, περὶ τῶν Τρώων δίειμι] Schol. διηγεῖται. — A π. Τρώων. C ταῦτα, ξ. π. Τρώων. I ταῦτα γρ. τοσαῦτα.

(P. 190.) ἀπείρηκας πρὸς τὸ μῆκος] Sch. ἐκάμνες. — D ἀ. πρὸς τὸν Ὅμηρον.

(P. 190.) οἱ τοῦ λωτοῦ παρ' Ὁμήρῳ φαγόντες] Vide Odysseam IX. 93. — Comparatio Sophistis valde placuit. Noster vit. Apoll. I. 40. οἱ μὲν γὰρ τοῖς Λωτοφάγοις προσπλεύσαντες, ἀπήγοντο τῶν οἰκείων ἠθῶν ὑπὸ βρώματος,

ὑμεῖς δὲ οὐδὲ (codex A μὴ) γευσάμενοί τινες τῶν ἐνταῦθα, καθάμεθα πλείω χρόνον τοῦ δέοντος. III. 4. p. 96. θρηνῆσαι καθάπερ λωτοῦ ἀπογευσάμενοι. Eunapius de Eusthatio p. 86. οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παρέδωκαν αὑτοὺς καθάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Lucianus Nigrin. 38. ἐπελήλυθεν τί μοι πολλάκις ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. Confer epigramma 335. ἀδιστάκτων. — De loto vide scholiastem Platonis Ruhnkenianum p. 186.

(P. 190.) προθύμως οὕτω προσέκειντο τῷ πότῳ] Sch. πρόσκειται ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. — AC οὕτως. — Confer notam p. 293.

(P. 190.) καθάπερ τῷ λωτῷ] Sch. ἐκεῖνοι προσέκειντο. — Quae explicatio non proba est. Nam talis ellipsis ferri non posset. Melius interpres latinus.

(P. 190.) δὲ μόγις] Δὲ quod pro τε e codicibus dedit Olearius, inveni in meis nonnullis et recepi.

(P. 190.) διῆξαι δ' ἂν ἐν αὐτῇ κλάοντα] Editiones δ. δ' αὖ. A διῆξαι αὖ: δ' eraso; nec δ' habuit Baroccianus. CHI διῆξαι δὲ αὖ. BE διῆξαι ἄν, ut et Olearianus. Θ διηθῆναι ἄν. Reposui ἄν. Ἂν ἀπελθεῖν, ἀπηχθῆναι ἄν, et jam διῆξαι ἄν. De permutatione ἄν et αὖ vide notam p. 445. — Cæterum animadvertenda hic est imitatio Homerica. Sic enim apud poetam Od. IX. 98. Ulysses:

> Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
> Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.

(P. 192.) ἀλοφυρόμενον] BDEFGH et Oleariani duo ὀδυρόμενον.

(P. 192.) ἐπὶ τῷ μὴ ἐμπεπλῆσθαι] Sch. διὰ τὸ. — AB ἐμπεπλῆσθαι. D ἐκπεπλῆχθαι, vitio ex sequentibus nato.

(P. 192.) *οὕτω διατέθεικας*] Sch. *διάθεσιν ἔχειν πεποίηκας.* —Hunc verbi usum præclare illustravit HEMSTERHUSIUS ad Lucian. Bip. I. p. 292. Adde WESSELINGIUM ad Diod. I. p. 99.

(P. 192.) *θεῖά τε αὐτὰ.... καὶ πέρα ἀνθρώπου*] Sch. *τοιαῦτα δηλονότι, οἷα φανῆναι ἐξήκοντα, ἤγουν ὑπερέχοντα τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.* — Infra p. 210. *ὅθεν δοκεῖν αὐτὰ πέρα τέχνης.* Icon. II. 5. p. 817. *ξανθὸν μὲν καὶ χρυσοῦ πέρα τὸ ἀτακτοῦν τῆς κόμης.* Aliis verbis, sensu non alio, infra p. 224. *θεῖά τε εἶναι καὶ ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι.* Et vit. Apoll. II. 21. p. 73. *θεῖός τε καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπείαν ἔδοξεν.* IV. 44. p. 186. *ἔδοξε τῷ Τιγελλίνῳ ταῦτα δαιμόνιά τε εἶναι καὶ πρόσω ἀνθρώπου.*

(P. 192.) *δόξαι νῦν ἐκπεπλῆχθαι*] Sic scripsi cum ABC DEF. Sed longe aliter conceptus est locus in editionibus, sic: *ὡς θεῖά τε αὐτὰ ἡγούμενον, καὶ πέρα ἀνθρώπου δόξαι. Νῦν δ' ἐκπεπλῆχθαι*....inchoata nova sententia. Sed sic verba scrabra sunt, nec scripta cum facilitate Philostratea. *Δόξαι* in novo hoc ordine et ab optimis codicibus firmato, erit *videri mihi.*

(P. 192.) *ἐποποιΐᾳ*] Sch. *ἐποποιΐα λέγεται ἡ διὰ στίχων ἡρωϊκῶν.*

(P. 192.) *διῄει σφῶν*] Sch. *σφῶν, τῶν ποιημάτων.*

(P. 192.) *γένεσι*] Sch. *γενεαλογίαις.*

(P. 192.) *δαίμονα*] Sch. *ἐκ τοῦ δαίω, τὸ ἐπίσταμαι.*

(P. 192.) *Εὔφορβοι*] ABCDEFH *Εὔφορβος.*

(P. 192.) *ἐν καταλόγῳ φράζει*] Sch. *ἐν τῇ ἀπαριθμήσει τοῦ στρατοῦ. Ἐκφράζειν, τὸ κατὰ λεπτὸν φράζειν.* — Supra p. 20. *ἔπη...ἐν οἷς τὸν κατάλογον τῶν Ἀχαιῶν φράζει.*

(P. 192.) ἀπαγγελίαν] Sch. διήγησιν. Ἀπαγγελία μὲν ἡ διήγησις, ἐπαγγελία δὲ ἡ ὑπόσχεσις.

(P. 192.) μετασκευάσαι] Sch. μεταπλάσαι, μεταποιῆσαι.

(P. 192.) ἀποφῆναι] Sch. ἀποδεῖξαι.

(P. 192.) τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει] Sch. ἐπιγραφὴν ἐποίησεν. — Confer notam p. 473.

(P. 192.) ἐῤῥῶσθαι] Sch. ἀληθὲς εἶναι.

(P. 192.) ἔοικεν] Sic scripsi cum AB pro ἔοικε. Vide notam p. 346.

(P. 194.) τῆς πάσης] ABCE sine articulo.

(P. 194.) αὐτοί που] C sine που. A ποι.

(P. 194.) πρὸς ταῖς Ἐννέα] Absolute, subaudito Μούσαις: quam loquendi formam Angli habent : Popius initio carminis Lyrici in diem Cæciliæ festum :

« Descend, *ye Nine*, descend and sing. »

(P. 194.) παρατυχεῖν] Sch. παραγίνεσθαι.

(P. 194.) αἰτούμενοι τῷ λόγῳ] BE ἐπόμενοι τ. λ. vitiose omnino.

(P. 194.) ἀθεεὶ] Sch. χωρὶς θείας ἐπιπνοίας.

(P. 194.) ᾔδειν] Sch. ποιητικῶς ἔλεγεν. — Nicoliniana, Morelliana εἴδειν vitiose, ex iotacismo.

(P. 194.) φασιν εἶναι] ABCDGI φ. ἔτεροι.

(P. 194.) τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Ἰωνίαν] ABCDEFH οἱ Ἀθ. omittunt, quod AB dant pro scholio. — Vulgo a Troja capta ad Ioniæ fundationem 140 anni numerantur. Vide doctissimum Larcherum *Chronol. d'Hérodote*, p. 431.

(P. 194.) ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη] D ἑξήκοντα ἔτη.

(P. 194.) καὶ Ὅμηρον...... Ἡσίοδον] Sch. μέχρι τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

(P. 194.) φασι ἄμφω] D sine ἄμφω. — Rem narrat fuse auctor *certaminis Homeri et Hesiodi*, p. 487. ed. Loesn. Meminerunt plures quos indicavit Barnesius in suo ad hunc libellum præloquio, quibus addo Themistium or. 30. p. 348 D: Proclum ad Hesiodum p. 142. col. 2.

(P. 194.) τὰ ἔπη τὰ περὶ τῶν Αἰάντων] ABCDEFHI τὰ ἑπτὰ ἔπη. Locus Iliadis ad quem respicitur est libro N. 126. ubi novem quidem sunt versus. Sed potuit vel oculis vel memoria falli Philostratus; nec repudianda videtur vox tot freta auctoritate codicum. Lectorem precor ut ἑπτὰ reponat.

(P. 194.) ἀραρυῖαί τε καὶ καρτεραὶ ἦσαν] Sch. εὖ ἡρμοσμέναι. — ABCDEF ἀρ. τε ἦσαν καὶ καρτ.

(P. 194.) ἔργων..... ἅπτεσθαι καὶ γεωργίας προσκεῖσθαι] De ἅπτεσθαι confer supra not. p. 418: de προσκεῖσθαι p. 293. — Respiciuntur Hesiodi versus ἔργ. 383. sq.

(P. 194.) ἀληθέστερα.... ταῦτα] Sch. τὰ ρξ ἔτη.

(P. 194.) ξυντίθεται] Sch. συμφωνεῖ.

(P. 194.) ψηφιζόμενον] Sch. τὴν νικῶσαν ψῆφον δίδωμι. — De ψηφίζομαί τινι vide quædam apud Budæum Comm. p. 168. Aliud exemplum habemus paucis inde versibus.

(P. 196.) ἐπιτυχῶς] ABCDEGI et Oleariani duo εὐφυκῶς. F εὐφυκώς. H ἐφυκῶς.

(P. 196.) Πανίδης, ἔφη.... ταυτόν σοι εἴποντι] Schol. ἴδιον ὅτι τὸ ταυτὸν δοτικῇ συντάσσεται. — EF εἶπεν. — Auctor certaminis scribit Πανοίδης aliis elementis, non alio sono.

(P. 196.) Χαλκίδα..... βασιλεὺς ὢν] Ex narratione auctoris certaminis p. 478. Γανύκτωρ rex esse videtur Euboeae, et Panides regis esse avunculus, non ipse rex. Sed mox p. 486. ὁ δὲ βασιλεὺς Πανοίδης. De haereditate Amphidamantis, num ad filium, num ad fratrem contigerit, nunc ampliabo.

(P. 196.) Ἡσίοδῳ... ἐψηφίσαντο] Sch. τὴν νικῶσαν ψῆφον ἔδωκαν. — Vide *Certamen Homeri* p. 488.

(P. 196.) ἔχων μεῖζον] E μεῖζον ἔχων.

(P. 196.) τὰ δὲ ὀνόματα ἤδη, καὶ τὰ ἔργα ξυνελέξατο μὲν] Sch. ξυνελέξατο, συνήθροισεν. — Aliter editiones : τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ εἴδη καὶ τὰ ἔργα ξυν. μέν. Sed ACI τὰ δὲ ὀνόματα ἤδει καὶ τὰ ἔργα συνελ. BDEFG τὰ δὲ ὀν. ἤδη καὶ τὰ ἔργα ξ. H τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ ἔργα ξ. Patet primum vulgatam valde esse suspectam, cui nullus codicum suffragetur. Editor princeps in suo codice invenit forte τὰ δὲ ὀνόματα εἴδη καὶ τὰ ἔργα ξ. et non animadvertens, quod certe sine aliorum codicum collatione animadversu difficile admodum erat, εἴδη esse iotismi vitium, addidit καὶ τὰ securus emendationis. Certe in praecedentibus non τῶν εἰδῶν, sed ὀνομάτων, et γενῶν et ἔργων scientiam in Homero Phoenix mirabatur, cui nunc respondet Vinitor. Unde scribendum putavi ᾔδει, vel melius ᾔδη ex ἤδη factum.

(P. 196.) ὡς ἕκαστος ἦγεν] Edebatur ἕκαστοι, sed D ἕκαστος dedit, quod recipere non dubitavi, ut pote elegantius, et a librariis foras missum, quos soloecismi species terrebat. Sic amant loqui. Philemo Lexico inedito: Ἕκαστος καὶ ἕκαστοι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ τὸ πᾶς καὶ πάντες, καὶ διὰ τοῦτο Ὅμηρος ἐπιφέρει·

« Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. »

Πᾶς ἄνθρωπος ἀναπνεῖ καὶ πάντες ἄνθρωποι ἀναπνέουσι, τὸ αὐτό. Hesiodus vel ille, quisquis sit, Herculis scuti auctor 283. ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος Πρόσθ' ἔκιον. Plura dabit Palairetus obss. ad act. 2. 6. Et sic Latini. Ovidius Met. I. 59.

« Cum sua quisque *regant*.......

ubi vide Heinsium. Gratius Cyneg. 441. « ter quisque *vocant*. » Septimius III. 19. « ad sua *quisque* tentoria *discessere*. » Et sic alibi.

(P. 196.) ἦλθε μὲν γάρ] Recepi μὲν ex ABCDEGHI, Olearianis duobus et margine Morellianæ.

(P. 196.) ἐξαμαυρῶσαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ] Sch. ἀφανίσαι. — A non τῇ.

(P. 196.) ἔμαθε δὲ ταῦτα] ABCDEF ἔμ. δὲ αὐτά.

(P. 196.) δαιμόνιόν τι καὶ σοφίας πρόσω] Noster vit. Apoll. IV. 44. fin. δαιμόνιά τι καὶ πρόσω ἀνθρώπων. Synesius Dion. p. 42 A. πρόσω τοῦ μετρίου. Plato Euthydem. p. 294 D. πόῤῥω σοφίας ἥκει: ubi Heusden specim. p. 68. alia ex Platone collegit exempla. Adde Heindorfium ad Lysid. p. 24.

(P. 196.) πλεῦσαί φησιν] ABCDEF πλ. φασιν male. Nam Protesilaus loquitur.

(P. 196.) πέπνυται] Sch. σώζεται, ὁμιλεῖ.

(P. 196.) ψυχαγωγίᾳ] Sch. τέχνῃ ἀναγούσῃ τὴν ψυχήν. Ψυχαγωγία ἡ ἀναγωγὴ τῶν ψυχῶν· ψυχαγωγία, ἡ παραμυθία· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς. — Sic verbo usus est Noster vit. Apoll. IV. 16. p. 152. οὐδὲ ἀρνῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθεν.

(P. 196.) Ἐπεὶ δὲ ἀνελθεῖν] Notanda syntaxis parti-

culæ ἐπὶ cum infinitivo. Sic Plato construxit ἐπειδὴ quod idem est. Sympos. 2. p. 109 Fisch. ἐπειδὴ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος.

(P. 196.) ὕμνος] Sch. ἐγκώμιον.

(P. 196.) σοφίᾳ] Sch. φρονήσει.

(P. 196.) Ὁμολογήσαντος] Sch. ὑποσχομένου.

(P. 196.) χαριεῖσθαι αὐτῷ] Sch. τῷ Ὀδυσσεῖ χάριν δώσειν. — BE αὐτῷ χαρ.

(P. 198.) διῄει] Sch. διηγεῖτο.

(P. 198.) πάντα ξὺν ἀληθείᾳ] D π. ἐν ἀληθ.

(P. 198.) Ἥκιστα γὰρ πρὸς αἵματί τε καὶ βόθροις αἱ ψυχαὶ ψεύδονται] Respicit Odyss. λ. 94.

> Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄποσχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
> Αἵματος ὄφρα πίω καί τοι νημερτέα εἴπω:

quos versus etiam respexit vit. Apoll. IV. 16. p. 152. ἀλλ' οὐχὶ βόθρον Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον: ubi vide Olearium. — Βόθροι fiebant in sacris inferorum Deorum præcipue. Porphyrius de Antro 6. p. 7. ὡς γὰρ τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο, χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ὄντα κτλ. Noster vit. Apoll. VI. 11. p. 249. θεοὶ μὲν γὰρ χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα: ubi confer notam. VIII. 7. p. 341. Τὰ γὰρ τοιαῦτα οἱ κακοδαίμονες βόθροις ἀνατιθέασι καὶ χθονίοις θεοῖς. — Vera putabantur esse mortuorum monita. Artemidorus II. 69. ἔτι δὲ τῶν ἀξιοπίστων οἱ νεκροὶ, ἐπεὶ πάντως ἀληθεύουσι. Διὰ γὰρ δύο ταῦτα οἱ ψευδόμενοι ἀπατῶσιν, ἢ διὰ τὸ ἐλπίζειν τι ἢ διὰ τὸ φοβεῖσθαι· οἱ δὲ μήτε ἐλπίζοντές τι μήτε φοβούμενοι, εἰκότως ἀληθῆ λέγουσι· μάλιστα δὲ οἱ νεκροὶ τοιοῦτοι.

(P. 198.) εἶδε ἀδικοῦν] Sch. ἴδιον ὅτι τὰ γενικὰ ῥήματα μετὰ μετοχῆς συντάσσονται, εἶον, εἶδε τὸν ἄδικα ποιοῦντα τάδε. Quod exemplum non est ad rem satis aptum.

(P. 198.) θεμιστεύοντες] Sch. κρίνοντες. — Respicit forte Od. λ. 558. ubi Ulysses narrat se vidisse Minoem:

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα ΘΕΜΙΣΤΕΥΟΝΤΑ νεκύεσσιν.

(P. 198.) τὰ ἐκ Ποινῶν ἐγγύς] Sch. ἐπὶ χρόνου. — Edebatur τὰ ἐκ ποινῶν ἐγγύς, quod mutavi; nam Ποιναὶ sunt *Furiæ*, non *supplicia*, ut male interpres vertit. Hesychius ex emendatione Toupii em. t. 2. p. 122. ΠΟΙΝΑΙΣ ἀφύκτοις ΕΡΙΝΝΥΣΙ. Synesius ep. 44. p. 182 D. loco pulchro: ἀλλ' ὥσπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις αἱ δήμιοι χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν ΑΙ ΠΟΙΝΑΙ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται. ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΕΙΣΙ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΙ κτλ. et p. 184 A. ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει ΤΑΣ ΚΑΤΩ ΠΟΙΝΑΣ. Confer Bœttigerum p. 92. doctæ de Furiis dissertationis quam amicus eruditus Winckler gallicam fecit e germanica.

(P. 198.) τοῖς ἄνω ἀνθρώποις] E sine ἄνω.

(P. 198.) εἰργάσθαι τὸν Παλαμήδην ταῦτα] Sch. συντακτέον. Ποιῶ σε κακόν. Μετὰ δύο αἰτιατικῶν συντάσσεται.

(P. 198.) Μὴ δὴ ἄγε τὸν Παλαμήδην] Sch. τὸ μὴ ἐπὶ μὲν ἀορίστου συντάσσεται μετὰ ὑποτακτικοῦ, ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος μετὰ προστακτικοῦ. — AC μὴ δὲ. Παλαμήδην cum E scripsi pro Παλαμήδη.

(P. 198.) εἴποις] ABC εἴπῃς quod mallem.

(P. 198.) πιθανὰ δὲ σὺ δόξει, μὴ καὶ εἰρημένα] Sch. ἀπὸ σοῦ. — D π. δ. μὴ δόξει, οὐ σοι ἐφ.

(P. 198.) ξυνουσία] Sch. ὁμιλία.

(P. 198.) τἀληθῆ] AC τὰ ἀληθῆ.

(P. 198.) μετεκόσμησε δὲ πολλὰ] Schol. μετέπλασε. — BEG et Olearianus sine πολλά.

(P. 198.) ὃν ὑπέθετο] Sch. ὡς ὑπόθεσιν ἔθηκεν. — Editiones ὃ ὑπέθετο. Laudianus ὃν ὑπέθετο, quod recepi pro ὅ. Ὃν facilius et rectius ad λόγον refertur, quam ὃ ad ξυμφέρον.

(P. 198.) γεῖναι] Sch. πατέρας.

(P. 198.) Καὶ πολλάκις] B sine καί.

(P. 198.) παραλιπόντος] Sch. παραδραμόντος.

(P. 198.) σπουδαῖαι] αἱ φιλοτιμότεραι ἐν λόγοις.

(P. 200.) πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιοῖντο] Sch. τὸν Ὅμηρον ἑαυτῶν. — CDEGHI et Olearianí duo σφῶν αὐτῶν. Baroccianus ποιῶνται. — Auctor certaminis Hom. et Hes. p. 496. Loesn. οἱ μὲν Ἴωνες πολίτην αὐτὸν (Ὅμηρον) κοινὸν ἐποιήσαντο.

(P. 200.) θεσμοῦ] Sch. νόμου.

(P. 200.) αὐτὸν πρῶτον] Sch. τὸν Πρωτεσίλεων.

(P. 200.) ἐκφέροι] Sch. δῆλον ποιοίη, φανεροῖ.

(P. 200.) περιεστηκὸς] Sch. ἀποβάν· αἱ εἰς ος μετοχαὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ ο μικροῦ, πλὴν τοῦ γεγὼς, τεθνεὼς, ἑστεὼς· γεγονὼς γὰρ ἦν, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, ἐβραχύνθη ἡ παραλήγουσα. — Non integrum est hoc scholium. Quidquid sit, GAILIUS doctissimus, qui in BASTII Epistola critica p. 90. ἑστός, prave ex Eustathio citatum pro ἑστὼς, merito notavit, ipse videtur non errore vacare, cum neutrum ἑστὼς exemplo firmaturus, adducit ex Thucydide 8. 91. τὸ νόμιμον καθεστηκώς. Nam si quid istius modi legeretur apud Thucydidem, reponendum esset

omnino *καθεστηκός*. Quid enim contracti est in forma *καθεστηκώς*, ut neutrum per *ως* efferatur? Locum Thucydidis indicatum quæsivi frustra, sed inveni I. 98. *παρὰ τὸ* ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣ, quod Scholiastes vertit, ΝΟΜΙΜΟΝ *καὶ πρέπον*: et IV. 97. *πᾶσιν γὰρ εἶναι* ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣ, cum scholio *ἔννομον*.

(P. 200.) *Προστίθενται*] Sch. *οἰκειοποιοῦσιν ἑαυτὰς τῷ Ὁμήρῳ, ἤγουν ἴδιαι γίνονται*. — Vide Budæum comm. p. 513.

(P. 200.) *διεληλυθέναι*] Sch. *διηγήσασθαι*.

(P. 200.) *ἑπώμεθα τῷ λόγῳ, δι' ὃν σιωπᾶται ταῦτα*] Sch. *τῇ αἰτίᾳ· ἤγουν σιωπῶμεν καὶ ἡμεῖς*. — C *σιωπῆσαι ταῦτα*. — Plato Gorg. fin. *τούτῳ οὖν ἑπώμεθα* (*τῷ λόγῳ*). Plutarchus moral. p. 81 E. *ὥσπερ θεῷ τῷ λόγῳ ταπεινὸς συνέπεται*. Eusebius adv. Hierocl. 16. *ἑπόμενος τῷ λόγῳ*. Et sic sæpe Noster: vit. Apoll. II. 32. p. 85. *εἱπόμην τῇ φήμῃ*. Adde V. 12. p. 197. VIII. 7. § 3. p. 331. 353.

(P. 200.) *ὥρα*] Sch. *καιρός*.

(P. 200.) *εἰ μὴ . . . . ἐκπλήξει*] Sch. *εἰς θαῦμα ἐμβάλῃ*. Unde videtur legisse *ἐκπλήξῃ*.

(P. 200.) *ἔλαμψεν . . . . ἀπὸ τῆς τάφρου*] D *ἐπὶ τῆς τάφρου*. Aldina et cæteræ præter Morellianam et Olearianam *ἔλαψεν*. Ἔλαμψεν quoque correxerat HUETIUS ad marginem Nicolini. — Respexit locum Il. Σ. 225.

> Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
> Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
> Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
> Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς,
> Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.

(P. 200.) *Μὴ δίδιθι τὸν Ἀχιλλέα, ὦ ξένε*] Sic Philostratus

tus Junior Iconum caput 16. orsus est: μὴ δίδιθι, ὦ Παῖ, τὸν Εὔηνον: respicientes forte Homerum Il. ε. 827.

Μήτι σύ γ' Ἄρηα τὸν δείδιθι.

(P. 200.) παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου] Sch. ὁρμήν. — Ellipsis Heliodoro valde placuit. Æthiop. I. p. 16. οὐδὲ ἀπεκρίνατο τὴν πρώτην. II. p. 25. ἠρνήσατο τὴν πρώτην. II. p. 62. παρὰ μὲν τὴν πρώτην ἐτύγχανε συγγνώμης, etc. etc. Synesius de Provid. I. p. 95 B. θεοί.....τὴν πρώτην εὐθὺς ἐναργεῖς ἑωρῶντο. Noster Apoll. I. 22. p. 28. ἀριθμὸς δὲ τῶν σκύμνων παρὰ μὲν τὴν πρώτην, τρεῖς· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας, δύο: ubi notes additum ἐπὶ τῆς δευτέρας, quod usus rarioris est. In his omnibus subauditur ὁρμὴν, vel aliud quid vocabulum simili sensu præditum. Vide Toupium em. t. 4. p. 13. Phrynichus apparatu manuscripto: Ἀπὸ πρώτης· οἷον ἐξ ἀρχῆς.

(P. 200.) διεξελθὼν] Sch. διηγησάμενος.

(P. 200.) ἐντευξόμεθα] Baroccianus ἐντεύξῃ.

(P. 202.) τοιαῦτα] ABDEFGH τοιάδε et sic Oleariani duo. CI τάδε.

(P. 202.) φάσμα ἐφοίτα θαλαττίου δαίμονος] Sch φάντασμα. — Vit. Apoll. I. 4. κυούσῃ δὲ αὐτοῦ (cod. A. αὐτὸν) τῇ μητρὶ φάσμα ἦλθεν Αἰγυπτίου δαίμονος.

(P. 202.) οἶμαι] Abest ab ABCDEFGH et Olearianis duobus.

(P. 202.) ξυνῇν] Sch. ἐπὶ συνουσίας.

(P. 202.) Πηλίῳ] Sch. Πήλιον ὄρος, ἢ. Πύλιος δὲ Νέστωρ, ὑψιλόν.

(P. 202.) αἰδοῖ τοῦ ὁμίλου] Et certe Thetis hunc cum mortali viro concubitum sæpe apud Poetas ut se indi-

gnum queritur. Neptunus Thetidi, apud Statium Achill. I. 90.

« Pelea jam desiste queri thalamosque minores. »

Et ipsa Achilli ibid. 252.

« Si mihi, care puer, Thalamos sors æqua dedisset
» Quos dabat...... »

(P. 202.) ἐπεχεόντος] A ἐπεγχεόντος.

(P. 202.) ἀθύροντα] Sch. παίζοντα.

(P. 202.) ἐκ περιωπῆς τοῦ Πηλίου] Sch. ἐκ τῆς σκοπιᾶς. — Male Olearius sequutus Morellium sequutum Nicolinianam scripsit περιοπῆς. Aldus et Junta recte περιωπῆς, et sic AB. Idem vitium tollendum Icon. II. 21. p. 846. περιωπὴν ἔχειν τοῦ ἀγῶνος, non περιοπήν. — B ἐκ περιωπῆς τοῦ Ἰλίου.

(P. 202.) ξυνῆκε τῆς θεοῦ] Supra p. 70. ἐμοῦ τῷ μειρακίῳ βοῶντί τι καὶ ξυνιέντι λοιπὸν τοῦ Ἕκτορος.

(P. 202.) Ἠοῦς τε μεμνημένους ὡς Τιθωνοῦ ἤρα, καὶ Ἀφροδίτης ὡς ἔπλητο τοῦ Ἀγχίσου] De his notissimis mythis nihil dicerem quod non esset notissimum ; plus inibo gratiæ apud eruditos, comparato loco Philostrati epist. 39. p. 930. in quo multum variatur, et illustrato, quoad potero : οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τε ἄστη οὐκ εἰδότων. HEMSTERHUSIUS ad Lucian. t. 2. p. 299. pro Ῥέα e codice Palatino adnotat lectionem Ἥρα, et ostendit hæc nomina non semel fuisse permutata. Sed quem ἄγροικον Juno amavit, nunc ignoro. Ῥέα certe ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ, ut est apud Lucianum (D. D. 12.), a nostro loco non est aliena. Diserte Theocritus XX. 40.

Καὶ τὺ, ῬΕΑ, κλαίεις τὸν ΒΩΚΟΛΟΝ.....

Cæterum non negligenda est codicis A scriptura : οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ ἡ Ἀφροδίτη βουκόλων ἦρα καὶ ἀγροίκων, καὶ ἡ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστεια οὐκ εἰδότων. Olearius jam invenerat ἄστεια. — Obiter monebo conjecturam Sevini (apud doctissimum Claverium in notis ad Apollodorum p. 21.) qua in tractatu de fluviis Plutarcheo c. 18. pro Ῥέα reponit Ἥρα, jam fuisse propositam ab Hemsterhusio loco citato.

(P. 202.) εἶπεν] Abest a D.

(P. 202.) κρείττω ἀνθρώπου] Sch ὑπὲρ ἄνθρωπον. — Eusebius adv. Hierocl. c. 8. p. 436. κρείττονα τε ἀτεχνῶς ἀνθρώπου φῦναι.

(P. 202.) τροφέα τὸν Χείρωνα] Sch. τροφεὺς ὁ τρέφων· τρόφιμος ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ τροφέως. Quæ jam habuimus supra p. 564.

(P. 202.) ἔτρεφεν αὐτὸν κηρίοις τε καὶ μυελοῖς νεβρῶν] Sch. νεβρὸς ἀπὸ τοῦ νεωστὶ πορεύεσθαι ἐς βοράν. — Vit. Apollon. VI. 10. p. 240. κηρίοις θρέψαι. Tertullianus Pall. 4. « Ille ferarum medullis educatus. » Adde Rhetorem apud Bernardum ad Palladii febres p. 19. Achilles Statianus Achill. II. 381.

« Dicor et in teneris et adhuc crescentibus annis...
» Non ullas ex more dapes habuisse, nec almis
» Uberibus satiasse famem, sed spissa leonum
» Viscera semianimesque libens traxisse medullas.
» Hæc mihi prima Ceres, hæc læti munera Bacchi. »

(P. 202.) εἴργει μὲν οὐδὲν τῶν τοιούτων] Sch. εἴργω τι τοῦδε τοῦ πράγματος, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.

(P. 202.) εἴθιζε] ADEF εἴθιζε quod recepi pro edito ἤθιζε.

(P. 202.) ἀκτῖνα...ἐπιμετεῖν] Philostratus Junior Icon. 14. p. 885. ὑπὲρ ὀφθαλμῶν... ὧν ἀκτῖνες οἷον ἐκλάμπουσι. Alter in Tyanensi II. 24. πυρωποῖς λίθοις ὑπαστράπτει χρυσὸς, αὐγὴν ἐκδιδοὺς ἐοικυῖαν ἀκτῖνι.

(P. 204.) ὑπερφυὴς] Sch. ὑπὲρ φύσιν ἀνθρώπου.

(P. 204.) πολὺς μὲν ἐν ξυμποσίοις ᾔδετο] Sch. ἤγουν κατα-πολύ· τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος. Ἤιδετο· ἐτραγῳδεῖτο.— Scripsi ξυμποσίοις, quæ attica forma raro nunc invenitur. Noster vit. Apoll. VI. 11. p. 249. ἀδικεῖς, Ἥφαιστε, κοσμῶν τὸ ξυμπόσιον τῶν Θεῶν (cod. A. συμπόσιον) καί περ ἱστὰς αὐτῷ θαύματα. Codex A περιϊστᾶς αὐτὸ θαύματα: unde facio περιϊστὰς αὐτῷ θ. Jacobsium epist. ad Schn. p. 44. egisse de hoc loco notavi; sed libellus nunc non est ad manum.

(P. 204.) ἐν σπονδαῖς] Editi σπονδαῖς. ABDEG σπουδαῖς.
ου
I σπονδαῖς. Recepi σπουδαῖς, quod opponitur ξυμποσίοις. — σπουδὴ et σπονδὴ facile permutari docet Schæferus ad Long. p. 374. Vit. Apoll. IV. 27. p. 167. pro παλαῖστραί τε ἀνέζησαν καὶ ΣΠΟΝΔΑΙ, optime restituit Toupius emend. t. 2. p. 79. ΣΠΟΥΔΑΙ: quod dabat Suidas, et firmat codex A.

(P. 204.) θυμοῦ ἧττον] A θ. τι ἧττον.

(P. 204.) ἱκανῇ] Sch. ἀρκετῇ.

(P. 204.) ὑπερανεστηκὸς] Sch. διεγηγερμένον. — ABCDE FGHI et Oleariani duo ἀνεστηκός.

(P. 204.) ἁρμονίας] Sch. τῶν χορδῶν.

(P. 204.) πρὸς λύραν ᾖσεν] Sch. πρὸς λύραν ᾖδεν, ἀντὶ τοῦ ἐτραγῴδει· πρὸς ἀργύριον ᾖδεν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ λαβεῖν αὐτὸ, ἐτραγῴδει — Aristides ad Achillem II. p. 437. σὺ δὲ ἐν τῇ σκηνῇ μόνος ᾄδων πρὸς λύραν.

(P. 204.) ἥλικας] Sch. ἑαυτοῦ.

(P. 204.) εἴ τι] Sch. διήγημα. — I εἴ τινα. γρ. εἶτι.

(P. 204.) περὶ Ὕλλα] ABCDEFH Ὕλλα, quod recepi pro Ὕλα. Confer quæ supra notavi p. 481.

(P. 204.) ἐς πηγὴν...ἀφανισθεὶς] Sch. ἀφανὴς γενόμενος. — De re vide Propertium I. 20. et notas Broeckhusii; Scholiastem Pluti v. 1128, quem exscripsit Eudocia p. 213. non sine varietate.

(P. 204.) τὸν δὲ αἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι ἐδαίσαντο] Vide Philostratum Icon. II. 25. De Diomedis equabus confer Jodrellum *on Alcestis* p. 182. 288.

(P. 204.) τὸ ἀποχρῶν] Sch. τὸ ἀρκοῦν.

(P. 204.) κοιμίζοις δὲ τὰς λύπας] Male edebatur κομίζοις, quod bene mutavit Olearius, et AB κοιμίζοις habebant. CD κοιμίζεις. — Xenophon Symp. p. 512. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας...κοιμίζει. De hoc κοιμίζειν usu metaphorico vide Van Heusde specim. p. 89.

(P. 204.) δοκεῖ] Sch. δόκιμον φαίνεται, ἀρέσκει.

(P. 204.) δεινὸν ἐν στρατοπέδοις] Sch. φοβερόν. — C δεινὸν ἐν δεινοῖς στρατοπ. I δ. ἐν δεινοῖς ἐν στρατ. Et sic olim A, in quo posterius erasa est inficeta, ut mihi videtur, repetitio; sed aliter sentiebat Olearius, qui hanc varietatem citavit e Laudiano.

(P. 204.) γυμνάζου] Sch. παιδεύου.

(P. 204.) ἀνήσω] Sch. ἀναπέμψω.

(P. 204.) τὰ σὰ ὑμνεῖν ἔργα] AC τὰ σὰ ἔργα ὑμνεῖν.

(P. 206.) ἐχρήσθη] Sch. ἐλέχθη κατὰ χρησμόν· χρᾷ ὁ θεὸς, χρᾶται ὁ ἄνθρωπος.

(P. 206.) ὥσπερ οἱ πολλοί φασιν, ἀπόθετος] Sch. ἀποτεθειμένος. — Philostratus Junior Icon. I. p. 863 ἀπόθετος

αὐτῇ (τῇ Οἰνώνῃ) ὁ παῖς ξὺν ταῖς Λυκομήδους θυγατράσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται. — D sine φασί.

(P. 206.) ὑπεκπέμψαι] Sch. λάθρα πέμψαι.

(P. 206.) ἐξορμῶντος] Sch. ἔξω πέμποντος. — Confer notam p. 413.

(P. 206.) ἐς γυναικωνίτιν ἐμβεβλῆσθαι] Sch. εἰς τὸν οἶκον ἐν ᾧ οἰκούρουν αἱ γυναῖκες. — AC ἐσβεβλῆσθαι.

(P. 206.) θαυμάζεσθαί τι καὶ εὐδοκιμεῖν] Sch. ἐπαινεῖσθαι· εὐδόκιμον πράττειν, εὐδόκιμον φαίνεσθαι. — F sine τι.

(P. 206.) φιλότιμον πλεῖστον ἤδη ἐν αὐτῷ ἦν] Sch. φιλοτιμία. — Editiones δὴ non ἤδη. A πλ. ἤδη e correctione. B πλ. ἤδη καὶ ἐν α. ἦν, cum scholio ad ἤδη· ἀπὸ τοῦ νῦν. EGH ἤδη. I δὴ καὶ ἐν α. ἦν. Et duo Oleariani habebant ἤδη. Recepiendum duxi. Pro ἦν Olearius in uno invenit εἶναι.

(P. 206.) Τί οὖν δὴ ὁ Πρ. Ἀμπλ. π. τ. οἶδε;] AC τί οὖν δὴ ὁ Πρ. π. τ. οἶδεν, Ἀμπλ.; — Δὴ omittit Olearianus unus.

(P. 206.) ἐπὶ τῇ ἀρᾷ τῇ ἐς τὸν υἱὸν] Huetius: « ἴσως · ἐς » τὸν λαόν. Vid. Plutarch. in Thes. » Sed ἐς τὸν υἱὸν servandum est. Agitur, ut docet Olearius, de imprecatione in Hippolytum filium.

(P. 206.) ξένον] Sch. φίλον.

(P. 206.) τιμωρὸν] Sch. ἐκδικητήν.

(P. 206.) τῷ Φοίνικι] I γρ. τῷ Κίμωνι.

(P. 206.) κατασεῖσαι] Sch. καταβαλεῖν.

(P. 206.) ἐκ προσβολῆς] Sch. ἐκ μόνης προσπελάσεως.

(P. 206.) τὸν Λυκομήδην] Sic codices Olearii quod recepi pro edito Λυκομήδη. Vide notam p. 495.

(P. 206.) φεύγοντα ἔκλειπεν] ABCDEFGH φεύγοντα non habent, et scribunt ἀπέκλειεν. Φεύγοντα aberat ab Olearianis duobus. Nihil tamen mutandum esse duxi.

(P. 208.) εἰπόντα] C εἰπόντες.

(P. 208.) ἐν δίκῃ] Sch. δικαίως.

(P. 208.) ὑπὲρ αὐτοῦ ἔφη] Sch. αὐτοῦ· τοῦ Λυκομήδους. Ἔφη ὁ Πρωτεσίλαος. — Nicolinus et Morellus ὑπὲρ αὐτῶν, errore typorum, ut videtur.

(P. 208.) Δηϊδάμειαν] HUETIUS notat ab Heliodoro III. [2. p. 108.] vocari *Pyrrham*.

(P. 208) γίγνεται] Scripsi γίγνεται cum E pro γίνεται.

(P. 208.) ὀνομασθεὶς τοῦτο διὰ τὴν νεότητα...] Sch. κληθείς. — ABCDE sine τήν. — Cæterum vellem abessent verba τοῦ Ἀχιλλέως. — Τοῦτο est pro οὕτω. Vide notam p. 307.

(P. 208.) ἐς τὰ πολεμεῖν] BE εἰς τὸν πόλεμον. Vide notam p. 523.

(P. 208.) διαιτωμένῳ παρεγίγνετο] Sch. διάγοντι ἐφοίτα. — Editi παρεγίνετο. Sumpsi παρεγίγνετο ex D, non propter ἐθεράπευε tantum, sed quia imperfectum hic melius et aptius ponitur. Præterea ἐφοίτα non ἐφοίτησε scribens Scholiastes suadebat.

(P. 208.) ἐθεράπευε...... τῶν μητέρων] Sch. ἐπεμελεῖτο. — Sic p. 260. θεραπεύειν ἡ φύσις μητέρων.

(P. 208.) Συλλεγομένου δὲ ἐς τὴν Αὐλίδα] Sch. συναθροιζομένου. — B sine τήν.

(P. 208.) διαπεμψαμένου αὐτὸν ἐς τὴν Φθίαν] Sch. διαπέμψαντος. Φθία, τὰ νῦν Φάρσαλα. — D διαπεμψαμένην.

(P. 208.) κεκλασμένα] Sch. κεκαμμένα, ὡς ἐπὶ τῆς Κλω-

θεοῖς μεμοιραμένα· κεκλωσμένον, πεπρωμένον ἦν τῷ Ἀχιλλεῖ ἢ πολυχρόνιον γενέσθαι καὶ ἄτιμον, ἢ ὀλιγοχρόνιον καὶ ἔντιμον.

(P. 208.) Τὸν Πηλέα δὲ πνεομένη... παιδὸς] ABC omittebant δέ.

(P. 208.) ἐκποιῆσαι] Sch. ἐξεργάσασθαι.

(P. 208.) ἤνεγκε] Sch. ἐφόρεσε.

(P. 208.) ὑπέπλησε] Sch. κρυφίως ἐπλήρωσε.

(P. 208.) οὕτω τοι] D οὕτω τι. Confer supra not. p. 428.

(P. 208.) ἄπτοντα] Sch. ὁρμῶντα.—Vit. Apoll. III. 14. p. 103. *κρατῆρα εἶναι πυρὸς οὗ φλόγα ἀναπέμπεσθαι μολυβδώδη, καπνὸν δὲ οὐδένα ἀπ' αὐτῆς ἄττειν.* Confer II. 5. fin. Restituenda vox est Nostro Icon. II. 13. p. 830. *πῦρ δὲ ἐκ μέσης ἄπτει νεώς.* Lege cum A ἄττει, et sic bene conjecerat Olearius. Ἄττειν de igne alibi apud Nostrum. vit. Apoll. I. 31. p. 40. *ἐπισκεψάμενος δὲ αὐτὸ (τὸ πῦρ)..... ὁπόσαις κορυφαῖς ἄττει*, ubi notandum, simili ac in Iconum laudato loco permutatione, codicem A habere ἄπτει. III. 8. p. 100. *πῦρ αὐτοῖς ἄττει λαμπάδιον πλέον.* A habuit olim ἄπτει, sed nunc recte offert τ erasa τοῦ π tibiarum una. Hesychius: Διάπτειν, ὁρμᾷν, quod bene VALCKENARIUS ad Phœn. 1388. mutavit in διάττειν: ibique dedit alia hujus permutationis exempla.

(P. 208.) Ἠρόμην] Sic ABCD quod malui quam εἰρόμην. p. 194. *ἤρετό με ὁ ἥρως.* p. 198. *ἤρου ποτέ.* p. 222. *ἠρόμην κἀγὼ τὸν ἥρω.*

(P. 208.) περὶ τῆς μελίας] De Achillis hasta multa alibi quæ non repetam: sed operæ pretium erit monere MELIAN proprie esse *ornum*, et *ornum* veterum esse Linnæi *fraxinum excelsiorem*, veterum vero *fraxinum*, Linnæi *fraxinum ornum*. Hanc harum arborum distinctionem

distinctionem non male stabilivisse videtur Duræus a Malla dissertassione peculiari doctissimi MILLINI *Magasin Encyclopédique* (1805. t. I. p. 100.) inserta.

(P. 208.) ὅ, τι ἦν τὸ παρ᾽ αὐτῇ θαῦμα] H περὶ αὐτῇ. I παρ᾽ αὐτῇ· γρ. περὶ αὐτήν. Laudianus περὶ αὐτὴν, quod Olearius malebat, et ego quoque fere malim; nam vit. Apoll. III. init. περὶ δὲ τοῦ Ὑφάσιδος καὶ ὁπόσος τὴν Ἰνδικὴν διαστείχει, καὶ Ο, ΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΘΑΥΜΑ. Sed Icon. II. II. ὁ δὲ παρὰ τοῖς βουκόλοις αὐχμός: ubi tamen A habet περί. Et erit forte qui velit legere, ὁ δὲ περὶ τοὺς βουκόλους αὐχμός. Icon. II. I. p. 811. λειμών τε ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας.

(P. 208.) οὕτω τοι ἐῤῥωμένον] BCDEFGHI et Morellus οὕτω τι.

(P. 208.) ὡς μὴ ἂν κλασθῆναι] Sic malui cum BCDEF GHI et Olearianis duobus, quam μηδὲ cum editionibus. C ὡς μὴ ἀνακλασθῆναι.—Icon. II. 3. p. 814. οὐ γάρ οἶμαί σε ἄχθεσθαι τῷ Πηλίῳ καὶ τῇ ἐν αὐτῷ διαίτῃ καὶ τῷ τῆς μελίας φυτῷ ἀντιμετροφεῖ ὄντι καὶ περιχομένῳ τὸ ἰθὺ ἐμοῦ καὶ τὸ μὴ κλᾶσθαι ἐν τῇ αἰχμῇ. Codex A ἀντιμετριφεῖ, quod jam viderat TOUPIUS em. 4. p. 225.

(P. 208.) στόμα τῆς αἰχμῆς] Lucas XXI. 24. πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, ubi vide PALAIRETUM. Gregorius Naz. or. XXIII. γενναιότεροι γὰρ ἐκ τοῦ παθεῖν τὸ φιλόσοφον, ὥσπερ ψυχρῷ σίδηρος ἔμπυρος, οὕτω τοῖς κινδύνοις στομούμενον. Adde PORSONUM ad Orest. 1279.

(P. 208.) ἀδάμαντος] Confer notam p. 405.

(P. 210.) διεκπαίειν] Sch. διεξιέναι.

(P. 210.) στύρακα] Sch. στύραξ τὸ τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύουσιν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν. — Timæus: στύραξ ὁ σαυ-

ράτης καλούμενος, ὁ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἀφ' ἧ στηρίζεται, ubi lege RUHNKENIUM. Στήματα vide in pictura antiqua apud MILLINUM *monum. ined.* t. I. n°. XXIII. ubi p. 204. vir doctissimus de σαυρώτηρι quædam scripsit.

(P. 210.) ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα] D ἐπιθάτερον. Sed rectum est quod habemus editum. Icon. II. 5. p. 817. τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα κείμενον. Et Soph. II. 1. p. 550. τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα τοῦ σταδίου. Cæterum hic scripsi divisim pro ἐπιθάτερα.

(P. 210.) ὀριχάλκου] Sch. ὀρείχαλκος, ὁ διαυγὴς χαλκός· φησὶν ἐλάτης καλάμους τε, ἀναρμόζουσιν εἰς αὐτὴν κάλυκας ὀρειχάλκους. — Eamdem citationem habet Suidas in ὀρείχαλκος, et scribit εἰς αὐτό; sed rectius Scholiastes εἰς αὐτά. De oricalcho confer Olearium ad vit. Apoll. II. 7. p. 55. Th. Grævium ad Callimachum lav. Pall. v. 19. et ibidem Spanhemii observationes, et HEINRICHUM ad Hesiodi scutum v. 122.

(P. 210.) ἵνα πᾶσα δὲ ἀστράπτουσα ἐμπέσῃ] Sch. λάμπουσα βαφαῖς ἐπέχουσι. — ACHI ἵνα πᾶσα δὴ . . . ἐμπέσηται. BEG ἵνα δὴ πᾶσα. Olearius ἐμπέσῃ jam ediderat e suis codicibus pro ἐκπέσῃ. Edebatur ἵνα ἅπασα. Sed hiatum sustuli, cum codices plurimi non haberent.

(P. 210.) Θεῖα μὲν γὰρ] Γὰρ addidit Olearius ex codicibus: dederunt quoque AB. In A supra scriptum est manu recentiori.

(P. 210) ἀναγράφοντι] Sch. διηγουμένῳ.

(P. 210) ἄλλα, ἢ ἃ ἐς] DE ἀλλὰ ἐς.

(P. 210.) ἐνδῦναι αὐτὰ, παρὰ τὴν μῆνιν] Sch. φορέσαι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μήνιδος· μνησικακίαν. — De hoc sensu τῆς παρὰ confer supra p. 314. 501.

(P. 210.) ἀπτόμενον ἤδη τοῦ τείχους] Supra p. 176. ἔκπληξιν ἄπλετον.

(P. 210.) ἄσυλα] Sch. ἀσκύλευτα.

(P. 210.) ἐς γάμον ἥκειν δοκοῦντα] Sch. νομίζοντα.

(P. 210.) γυμνὸν ἀποθανεῖν] Confer notam p. 458.

(P. 210.) ἄσημα καὶ σώφρονα] WYTTENBACHIUS epist. p. 25. indicat imitationem in his esse Euripideam Phœniss. 1128.

οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.

(P. 210.) ποίκιλμα] Sch. ποικιλίαν.

(P. 210.) μεθιστάμενον] Sch. μεταβαλλόμενον.

(P. 210.) ὅσας ἡ Ἶρις] AD ὅσα. — Noster vit. Ap. III. 14. p. 103. ἀτμὶν... περιεχομένην εἶδος θεωροῦσιν Ἴριδος. Icon. II. 27. p. 852. de armis Minervæ: τὴν δὲ ὕλην τῆς πανοπλίας οὐκ ἂν συμβάλοι τις· ὅσα γὰρ τῆς Ἴριδος χρώματα παραλλαττούσης εἰς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, τοσαῦτα καὶ τῶν ὅπλων. Philostratus Junior X. p. 876. Εὐρύπυλος ἀσήμοις (ὅπλοις) ἔσταλται καὶ παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὅπη τε καὶ ὅπως κινοῖτο, ὡς ἡ Ἶρις. Plutarchus S. N. V. p. 98. τὸ δὲ ὥσπερ Ἶρις ἐξανθεῖ τὸ ἁλουργόν. Philostratus Icon. I. 28. p. 804. de purpura Phœnicum: δοκοῦν σκυθρωπάζειν, ἕλκει τινὰ παρὰ τοῦ ἡλίου ὥραν, καὶ τῷ τῆς Ἴδης ἄνθει ῥαίνεται. WYTTENBACHIUS epist. crit. p. 62. pro Ἴδης proponit Ἴριδος. Sed hoc est calidius factum: nihil enim mutandum. Moschopulus rem explicat ecl. in ἄνθος. Λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα, ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ· ἐκ τῷ τῆς Ἴδης ἄνθει ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι τῆς Ἴδης. Ἔστι δὲ Ἴδη βοτάνη τις. Hinc patet quam pessime egerit Olearius cum Philostrato Icon. II. 33. p. 858, sic e conjectura scribens: ὁ δ' (ἥλιος) οἷον ἄνθος τι ἐπάγει αὐτῇ

καὶ φοινίττει τὴν κόμην μετρίῳ τῷ ἴδει. Ante edebatur μετρίᾳ τῇ ἴδῃ, quod omnino verum erat. Vanæ sunt JACOBSII, HERINGÆ conjecturæ, etsi probaverit RUHNKENIUS ad Tim. p. 96.

(P. 210.) δοκεῖν] Sch. φαίνεσθαι.

(P. 212.) κόμην, ἀμφιλαφῆ] Sch. δασεῖαν. — Suidas: ἀμφιλαφὴς, μεγάλη· οἷον ἀμφιλαβὴς, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Noster Icon. I. 3. p. 798: ἀμφιλαφοῦς γὰρ οὔσης αὐτῆς (τῆς κόμης) καὶ οἷον χρυσῆς: II. 18. p. 841. χαίτην μὲν ἀνασείων ὀρθὴν καὶ ἀμφιλαφῆ. Junior Icon. 4. p. 868. γενειὰς ἀμφιλαφής. Vide RUHNKENIUM ad Tim. p. 27.

(P. 212.) ὅπη καὶ ὅπως κινοίη] DEG ὅποι pro ὅπη. Sed ὅπη stare potest. Philostratus Junior Icon. 10. p. 876. de armis Eurypyli: παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὅπη τι καὶ ὅπως κινοῖτο, ὡς ἡ Ἶρις. Heliodorus III. 11. p. 124. παράπεμπε ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίων ὅποι τι καὶ ὅπως τοῖς θεοῖς φίλον. Sic edidit CORAYUS pro ὅπῃ. Nihil mutatum esse mallem: nam ὅπῃ motum quoque habet. 16. p. 889. διασκεψώμεθα ὅπῃ τι καὶ ὅπως ἔχει τὰ τῆς τέχνης. Basilius πρ. τ. νέους p. 308. *Auger.* τίς δὴ οὖν οὗτος ὁ βίος καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως αὐτὸν βιωσόμεθα. Gregorius Nyss. Wolf Anecd. 2. p. 297. οὐκ ἀκριβῶς ἐπισταμένων ἡμῶν εἴτ' ἔτι ἐστὶ καθ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ζωοποιὸν αἴτιον καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως. Addidi οὐκ a typographis, ut videtur, omissum.

(P. 212.) οὔπω γρυπὸν ἀλλ' οἷον μέλλουσαν] Noster vit. Apoll. I. 19. p. 23. κέρατα...μικρὰ καὶ οἷον μέλλοντα. Icon. II. 3. p. 8. 4. ὑπάρχει δὲ αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα. 14. p. 885. καὶ τὸ θάρσος ἔτι μέλλον αἰδεῖ μίγνυσιν.—Diomedem pinxit Noster χαροπὸν καὶ οὔπω μέλανα, ubi vide not. p. 502. Οὔπω γρυπὸν est quasi ὑπόγρυπον.

(P. 212.) ὄμμασι χαροποῖς οὖσιν..... ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμὴν] Confer notam p. 561.

(P. 212.) τοῖς τι ἐρῶσιν; ἡδίω τότε..... φαίνεσθαι] CDE FGI τότε ignorant. Editorum ἐρῶσιν in ὁρῶσιν e Laudiano mutavit Olearius, et recte credo.

(P. 212.) πεπονθέναι γάρ τι] Confer scholium p. 461.

(P. 212.) αὐτοὺς] Abest a BE.

(P. 212.) Τὸ δὲ λῆμα] Sch. φρόνημα. Λῆμμα τὸ δῶρον, διὰ δύο μμ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω· λῆμα δὲ ἡ φρόνησις δι' ἑνός. — C λῆμμα, quod Aldina et Juntina habebant. Facile hæ voces permutari possunt. De harum discrimine vide Coraÿum ad hæc Heliodori II. 18. p. 75. ἀποδειλιῶντα δὴ πρὸς ταῦτα τὸν Κνήμωνα θεασάμενος ὁ Θεαγένης (καὶ γὰρ φράζων τὰ λεχθέντα πρὸς τοῦ Αἰγυπτίου δῆλος ἦν ὑπεραγωνιῶν), σὺ δὲ, ἔφη, τὴν μὲν γνώμην ἐῤῥωμένος τις ἄρα ἦσθα, τὸ λῆμα δὲ ἀσθενέστερος: quæ descripsi longiora, ut indicandæ locus esset Platonicæ imitationi Charm. p. 125. Bip. t. 5. ὁ Κριτίας ΔΗΛΟΣ ΜΕΝ ΗΝ καὶ πάλαι ΑΓΩΝΙΩΝ. Lamb. Bosius anim. p. 48. de voce λῆμα agit, et eam optime restituit Philostrato ep. 42. ubi Olearius βλέμμα edidit, putidam conjecturam.

(P. 212.) ἀνεστηκότα] Confer notam p. 501.

(P. 212.) Δικαιότατον...... Χείρωνος] Confer notam p. 521.

(P. 212.) τό τοι διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα] Sch. διαβολὴν ἔχειν, κακῶς διατίθεσθαι. — D τὸ γάρ τοι. — « Semina huic locutioni ea quæ de Cyro apud Lucia- » num *de Macrob.* ubi Rex ille dicitur, πρὸς τὴν » ὠμότητα τοῦ υἱέος διαβληθείς. Stephanus in Thes. locum

» allegat, sed non satis explicat. Hic διαβάλλω ea si-
» gnificatione accipitur ab ipso Stephano alibi obser-
» vata, per quam idem valet ac *odiosum reddo*, *aver-*
» *sari facio*. Verte igitur *quod opes aversabatur*:
» *ita enim illas est aversatus ut* etc. » VISCONTI.
—Confer notam p. 571.

(P. 212.) ἐκεῖθεν] Sch. ἀπὸ τοῦ Χείρωνος.

(P. 212.) φοιτῆσαι] Sch. φοιτᾷν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ μαίνεσθαι.

(P. 212.) ἐκ τριῶν καὶ εἴκοσι πόλεων] Homerum sequitur quem vide Il. ο. 328. Tzetzes Antehom. 346.

> Ἤτοι γὰρ Παλαμήδης πέρθετο ἄστεα Τρώων
> Σὺν Ἀχιλῆϊ, εἷλον δὲ εἰκοσι τρεῖς τε πόληας,

ubi confer HEYNIUM. Aristides ad Achillem II. p. 432. δώδεκα μὲν πόλεις κατὰ θάλατταν, ἕνδεκα δ' εἷλες κατ' ἤπειρον. Maximus Tyrius diss. 5. § 8. τίς δὲ τοῦ Ἀχιλλέως (μνήμη), ἐὰν ἀφέλῃς αὐτοῦ..... τὰς δώδεκα μὲν σὺν ναυσὶ πόλεις, ἕνδεκα δὲ ἠπειρωτίδας. Noster Apoll. III. 20. p. 111. φησὶ δὲ (Ὅμηρος) αὐτὸν (Ἀχιλλέα) δώδεκα μὲν πόλεις ἐκ θαλάττης ᾑρηκέναι, πεζῇ δὲ ἕνδεκα.

(P. 212.) αἰχμάλωτα] Sch. ἀνδράποδα.

(P. 212.) μηδενὸς δὲ αὐτῶν ἡττηθῆναι] BD αὐτῷ.

(P. 214.) ἔδωκεν] ACDF δέδωκεν. Confer p. 512.

(P. 214.) ἐπικαλοῦντος] Sch. ἐγκαλοῦντος.

(P. 214.) τὸ πλεῖον] ABD τὸ πλέον.

(P. 214.) πλεονεκτείτω ὁ βουλόμενος] Sch. πλέον ἐχέτω. Ἡ πλεονεξία ἐναντίον ἔχει τὴν μειονεξίαν. — Eadem forma mox usus est: κάμνε δὲ κρινέτω ὁ βουλόμενος. Xenophon Laced. c. 1. extr. ὁ βουλόμενος ἐπισκοπείτω, ut et c. 3.

initio. — Scholiastes recte notat τῇ πλεονεξίᾳ opponi τὴν μειονεξίαν, hancque antithesim non semel observavi. Synesius de regno p. 7 D. ὅταν.... ἐξετάζῃ.... τὰς ἐν ἅπασι μειονεξίας πρὸς τὰς ἐν ἅπασι πλεονεξίας. Idem ep. 66. p. 207 C. πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμαῖς. Gregorius Presb. vit. Greg. Naz. p. 7 A. μειονεξίαν καὶ πλεονεξίαν ἀποδιδράσκοντες καὶ ἐν ὅροις τοῦ καλοῦ μένοντες.

(P. 214.) Ἐπ' ἐκείνης] Sch. κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνης.

(P. 214.) Μνημονεύων] Schol. διηγούμενος · κατ' ὄνομα λέγων.

(P. 214.) ἄμφω ἐξῶλεν] Sch. ἐξεπόρθησεν.

(P. 214.) ἐς ἑαυτὸν] Εἰς αὐτὸν A. εἰς αὐτὰ C. εἰς αὐτὸν D.

(P. 214.) λοιδορουμένου τῷ Ἀχιλλεῖ] Sch. ὑβρίζοντος τὸν Ἀχιλλέα. Λοιδοροῦμαι παθητικῶς, καὶ συντάσσεται δοτικῇ · λοιδορῶ δὲ αἰτιατικῇ.

(P. 214.) ἀπήλασε] Sch. ἀπεδίωξεν.

(P. 214.) καθικόμενος] Sch. καθαψάμενος.

(P. 214.) ἔξω βελῶν διητήσατο] Sch. ἔξω τοῦ πολέμου διέτριψεν. — Aristides II. 434. καὶ τίς πρὸς θεῶν οὕτω παῖς ἐστὶν ὥστε πιστεῦσαι ὡς Ἀχιλλεὺς ἀγαπᾷ ζῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔξω βελῶν ἐστί.... Locutionem explicat Duportus Gnomolog. Homer. p. 66.

(P. 214.) μήτε ἔργων τι πράττειν ἐς τὸ κοινὸν φέρον, μήτε φοιτῶν ἐς τὰ βουλεύματα] Sch. φέρον · λυσιτελοῦν, συμφέρον. — ABCD μήτ' ἔργων. — Homerus Il. α. 490.

Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον.

Non credendum hic τὸ κοινὸν eodem poni sensu quem supra illustravi p. 543. Subauditum videtur nomen quod expressit plene Joannes Antiochenus Suidæ in Καρῖνος.

Οὗτος ὁ Καρῖνος βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο. Ὄφελος subaudiendum in his Nostri vit. Apoll. IV. 8. p. 146. φιλοτιμία δὲ ἡ πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. Et sic in multis similibus.

(P. 214.) ὅτι δὴ] Sch. ὅτι οὐκ ἐφοίτα ἐς τὰ βουλεύματα.

(P. 214.) ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων] Sch. κινδύνῳ. — Bene scholiastes. Aristides I. p. 278. ὡς δ' ἅπαξ περιεσχέθη, ἐν παντὶ εἶναι οὔτε πιστεύων, ἐνδείξασθαί τε οὐκ ἐθέλων ὅτι ἀπιστοίη. P. 304. καὶ τοῦτο μὲν περὶ τῶν ὑδάτων ἐν παντὶ κατέστη. Heliodorus VII. 23. ἐκείνη τε ἐν τῷ παντὶ σαλεύει. Xenophon Hellen. V. 4. § 29. ἐν παντὶ ἦσαν. Et VI. 1. p. 296. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς. Plene Plutarchus S. N. V. p. 108. ὡς δὲ ἀναστρέφειν ἔμελλεν ἐν παντὶ γενέσθαι κακῷ διὰ φόβον: ubi κακῷ forte additamentum est glossematicum, ut putat WYTTENBACHIUS, quem vide.

(P. 214.) ξυγγενές τι] Scripsi ξυγγενὲς oblatum ab ABC et aliis. Συγγενές τι jam optime restituerat Olearius e codicibus pro vulgata συγγενέσθαί τι.

(P. 214.) διηλλάχθαι] Sch. καταλλαγῆναι.

(P. 216.) τὸν γοῦν Π.] Sch. τὸ γοῦν τοιαύτην δύναμιν ἔχει ἐνταῦθα· ἐπεὶ δὲ τοῦ μὲν Ἀχιλλέως ἀπέτυχον, ἐπέτυχον δὲ τοῦ Πατρόκλου. — Olearius edidit τὸν μὲν γοῦν e codice. ABCDEGHI τὸν γοῦν Π. Idcirco μὲν valere jussi.

(P. 216.) παρ' αὐτοῦ εὕραντο] Sch. τοῦ Ἀχιλλέως. — BDEF εὕροντο. — Idem est sensus τοῦ εὑρέσθαι in hoc Tyanensis vitæ loco I. 24. p. 32. ἐπεὶ δ' οὖν παρὰ βασιλέως ἀφίκετο, εὕρετο αὐτοῖς τὸ χρῆσθαι μόνους τῷ λόφῳ. Quæ verba satis commode disponere tentat ABRESCHIUS ad Catt. p. 86. ἐπεὶ δ' οὖν ἀφίκετο, παρὰ βασιλέως εὕρετο..... comparans locum hunc Heroicorum. Potuisset addere

et

et alium quem legemus infra p. 242. δέδια μὴ παρὰ Θέτιδος εὕρηταί τι αὐτοῖς. Vit. Apoll. I. 38. p. 47. ἃ δύνανται καὶ ἄκοντες ἔχειν, ἐν τῇ αὐτῶν (A. ἑαυτῶν) ὄντα, βούλονται παρ' ἑκόντος εὑρίσκεσθαι μᾶλλον. Ut I. 15. p. 18. παρ' ἑκόντων εὑρέσθαι τὸν σῖτον. Soph. II. 30. p. 622. εὕρετο παρ' αὐτῆς διὰ τοῦ βασιλέως τὸν Ἀθήνησι θρόνον. Demosthenes Leptin. § 65. τὴν ἀτέλειαν ἣν εὕρετο παρ' ὑμῶν.

(P. 216.) ὁ δ' ἔπραξε] Sch. ὁ Ἀχιλλεύς. A ὅδ' ἔπραξε. B οὐδ' ἔπραξε.

(P. 216.) ἀγεννὲς] Sch. ἄνανδρον.

(P. 216.) ἐῤῥωμένως] Sch. ἀνδρείως, ὡς ἔπρεπεν ἀνδρείῳ.

(P. 216.) ᾤετο] Sch. προσεδόκα.

(P. 216.) αὐτοῖς ἅρμασι Τρῶας, ἐπεὶ ὁ Ἀχ.] Sch. σύν. — ABCDF α. ἅρμασιν ἐπεὶ Ἀ. Equidem facile crediderim Τρῶας venisse e scholio marginis.

(P. 216.) ἐν τῷ ποταμῷ] ACD sine articulo. Additus est e codice ab Oleario et servavi.

(P. 216.) τοῦ ποταμοῦ κίνησιν] Descripta est a Nostro Icon. I. 2. Adde II. I. Propertius III. I. 26.

« Fluminaque Æmonio cominus isse viro. »

(P. 216.) ἐπεὶ ἐπανέστη] ACDGHI ὅτ' ἐπανέστη, et sic habebant editi. BF ἐπεὶ ἐπανίστη. Olearius e codicibus duobus scripsit ἐπεὶ ἐπανέστη, quod servavi.

(P. 216.) διαγράφει] Sch. ἀφανίζει. — Nihil de hoc verbo desiderabit qui legerit RUHNKENII notam ad Timæum p. 81. Confer scholium p. 374.

(P. 216.) κεχαρισμένα] Sch. ἕνεκα ἡδονῆς γενόμενα. — Verbis Horatii in Arte: *ficta voluptatis causa.*

(P. 216.) Εἰ γὰρ καὶ σφόδρα] A εἰ δὲ (γὰρ superscr.) καὶ σφόδρα. Γὰρ est a manu recentiore. BE εἰ γὰρ σφ. C εἰ καὶ σφ.

(P. 216.) ἐμόρμυρεν] Sch. ἐπλήμμυρεν· ποιὰ φωνή.

(P. 216.) ἤλυξεν] Sch. ἐξέφυγεν.

(P. 216.) ὁμόσε χωρῶν τῷ ὕδατι] Sch. τὸ σε κίνησιν ἔχει εἰς τόπον. — « Et paullo inferius : ὁμόσε χωροῦντα ταῖς » αἰχμαῖς. Valet *ex adverso se opponere unum al-* » *teri* ; Latinis, *in unúm coire* pro *miscere pugnam.* » VISCONTI. — Icon. II. 13. Ajax Locrus ὁμόσε μεχόμενος τοῖς κύμασι. Joannes Chrysostomus orat. I. in Paul. οὐχ ὁμόσε τοῖς λυποῦσι χωρῶν : ubi quædam notavit VALCKENARIUS p. 18. Confer RUHNKENIUM ad Tim. p. 191. CORAYUM ad Hel. p. 173. qui in his Heliodori, ΕΙΞΩΜΕΝ τῇ τύχῃ καὶ ΧΩΡΗΣΩΜΕΝ ΟΜΟΣΕ τῷ φέροντι, non debebat dubitare quin ὁμόσε, præeunte optima Basileensi editione, esset tollendum. Nam εἴξωμεν, χωρήσωμεν ὁμόσε sibi repugnant, et sine ὁμόσε consentiunt. Redi supra ad notam p. 365.

(P. 216.) Πιθανώτερα.... οἶμαι, δίεισι] Sch. τὸ οἶμαι ὅτι συντάσσεται μετὰ ὁριστικοῦ ῥήματος, νοεῖται τὸ ὡς ἔξωθεν· ὅτι δὲ συντάσσεται μετὰ ἀπαρεμφάτου, οὐ νοεῖται. Δίεισι· διεξέρχεται.

(P. 216.) ξυνελαθῆναι] Sch. ὁμοῦ ἀπαχθῆναι.

(P. 218.) θαρσήσαντας] Schol. τολμήσαντας, θάρσος λαβόντας.

(P. 218.) ἐπικαταβαίνειν] Sch. ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ καταβαίνειν. Ἐπικαταβαίνειν κυρίως λέγεται ὅταν κατέρχηται ὁ στρατὸς ἀπὸ ὄρους.

(P. 218.) νεανίαν] Sch. ἔκγονον. — I νιόν. γρ. νεανίαν. —

Hæc ait de se Asteropæus apud Homerum Il. φ. 154.

> Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης.....
> Αὐτὰρ ἐμοὶ γενέη ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.....
> Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμὲ φασὶ
> Γείνασθαι...........

(P. 218.) δεξιὸν ἄμφω τὼ χεῖρε] Sch. τουτέστι ἀμφοτεροδέξιον.—Homerus Il. φ. 163.

> .... ἐπεὶ περιδέξιος ἦε.

(P. 218.) ἀκραιφνῆ δύναμιν] Sch. ἀκεραιοφανῆ, λαμπράν.—Philostratus Junior Icon. 3. πηγὴν δὲ αὐτοῖς ἀναδίδωσιν ἀκραιφνῆ, ποτίμου τε καὶ διαυγοῦς νάματος.

(P. 218.) ἄρτι ἐς Τροίαν ἥκων] Laudianus ἅρματι. Sed ἄρτι bene tuetur Olearius ex Homero.

(P. 218.) ἐκπλήξας] Sch. ἐκπλήττω τὸ θαυμάζειν ποιῶ ἕτερον.

(P. 218.) δαίμονα... ἐμπεπτωκέναι] Sch. θεὸν ἐπελθεῖν.

(P. 218.) ἀνδρὶ τοιῷδε] AC ἀνδρὶ τοιούτῳ.

(P. 218.) Ὑποστάντος] Sch. ὑφίσταται ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα· δεξαμένου.

(P. 218.) περὶ ἑαυτοῦ] Sic ABCEGHI et Oleariani duo. Editiones αὐτοῦ. Abreschius ad Catt. p. 88. putat περὶ esse pro ἀπὸ, et αὐτοῦ refert ad Asteropæum: in quo virum doctissimum non sequor.

(P. 218.) ἀπαγορευόντων αὐτῷ μὴ μάχεσθαι] Sch. αὐτῷ· τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν τόδε.—De pleonasmo τοῦ μὴ cum verbis negandi, interdicendi, vide Budæum comm. p. 936. Reitzium ad Lucian. Bip. 7. p. 527. Heindorfium ad Platonem Lys. p. 8. Schweighæuserum ad Athen. anim. 1. p. 69.

(P. 220.) περιεῖλξε] Sch. κύκλῳ εἷλξε.

(P. 220.) ξυγγνωστὸν] Et excusari potest facinus atrox, quod Thessalorum fuit mos patrius, equis raptare cædis suorum auctores. Vide Callimachum fragm. p. 465. et Heynium obss. ad Il. χ. p. 328.

(P. 220.) δαιμονίᾳ] Sch. θείᾳ.

(P. 220.) ἐμοῦ πᾶσιν] In A ἐμοῦ suprascripsit manus recentior. In C omittitur: sed retinendum est. Confer notam p. 277.

(P. 220.) μετὰ ταῦτα] Sch. μετὰ τὸ κτεῖναι τὸν Ἕκτορα.

(P. 220.) ἐπηρομένου] Sch. γρ. ἐρομένου καὶ προσερομένου.

(P. 220.) ποῖα ἰδίᾳ τε καὶ...] H ut Baroccianus ποῖα τῶν ἔργων ἰ. κ. ABCFGI τε inserunt ante καί, quod recepi.

(P. 220.) ταυτὰ ἀπεκρίνατο] AB τὸ αὐτὸ ἀπ. C ταῦτα ἀπ. EF ταυτὸ ἀπ.

(P. 220.) ταυτὸν ἔργον] ABC ταυτὸ ἔργον.

(P. 220.) χαλεπόν τε γίνοιτο καὶ] DE χ. γένοιτο.

(P. 220.) κινδυνεύματα] Sch. ἀγωνίσματα.

(P. 220.) Τραῦμα δὲ ποῖον μάλιστά σε, ὦ Ἀχ. ἐλύπησεν] AC τρ. δὲ, Ἀχ. π. μ. σε ἐλύπ. BF ut AC addito ὦ. D ut B omisso σε.

(P. 220.) οὐκ ἐτρώθης γε ὑπ' αὐτοῦ, ὁ Αἴας ἔφη] ABDE ὑπ' αὐτοῦ γε οὐκ ἐτρώθης, ὁ Α. ἔφη. C εἶπεν et supra ἔφη.

(P. 220.) ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε] B εἶπεν ὁ Ἀχ.

(P. 220.) Σὲ μὲν γὰρ ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ἡγοῦμαι, Πάτροκλος δέ μοι χεῖρες ἦν] A σὲ γὰρ κεφ. ἐμαυτοῦ ἡγο. Sic BEH cum μέν. C σὲ γὰρ κεφ. ἡγ. ἐμ. Sic F cum μέν. Aristides t. I. p. 262. ὦ κοινὴ τοῖς Ἕλλησιν ἀποφορά, οἵαν κεφαλὴν τοῦ γένους

ἀπώμωξας! de Smyrna. Synesius ep. 44. p. 182 D. ὥσπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων. Noster supra p. 182. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα χεῖρα τῶν Τρώων. Apud Ovidium Met. v. 365. Venus Amori:

« Arma, *manusque meæ*, mea, Nate, potentia, dixit. »

Non abludit Themistius Or. vi. p. 83 C. de Byzantio: καθάπερ σώματος ἑνὸς ὅλης τῆς γῆς δεύτερος ὀφθαλμὸς, μᾶλλον δὲ καρδία καὶ ὀμφαλὸς, καὶ ὅ, τι ἂν εἴποι τις τῶν μερῶν τὸ κυριώτατον. Codex 2988. pro κυριώτατον habet καιριώτατον, quod omnino prætulerim. Auctor epistolæ 32. inter Socraticas p. 71. ὅτι δὲ τὰ καιριώτατα σώματος, καὶ τῷ ὄντι ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ περίεστιν, εὖ ἴσχει. Heliodorus viii. 8. p. 324. τὸ γὰρ κακὸν... ὀξύτερον ἢ ὥστε εἰπεῖν τῶν καιριωτέρων καθίκετο. — Confer Barthium ad Statium Theb. i. 440.

(P. 222.) ἐπιτηδειότατον τῶν ἑταίρων] Sch. φίλτατον. — E ἑτέρων, solemni permutatione. Confer supra p. 345.

(P. 222.) ὁπότε καὶ ὁ Ἀχ.] Καὶ male fuit omissum a Morello et Oleario.

(P. 222.) λυπεῖσθαί τι] Scripsit Olearius δὲ pro τι contra alias editiones et contra codices.

(P. 222.) τὸν αὐτὸν τρόπον] Sch. κατά· ἤγουν ὁμοίως.

(P. 222.) ξυμβουλεύειν ἀεί τι, καὶ] G ξ. ἀεί τι καί.

(P. 222.) ᾄδοντος] Sch. ὁπότε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐλυπεῖτο.

(P. 222.) Καὶ οἱ ἵπποι] Sch. τοῦ Ἀχιλλέως. — BE sine οἱ.

(P. 222.) ἔχαιρον φέροντες] AI ἔφερον χαίροντες, et sic editi. Olearius scripsit e codicibus suis omnibus ἔχαιρον φέροντες, et sic inveni in meis pluribus. Minus elegantiæ in vulgata esse videtur.

(P. 222.) *ἀνδρείαν*] Sic ABCEF et Aldus Juntaque. Alii *ἀνδρίαν*.

(P. 222.) *ἐλείπετο*] Sch. *ἐνδεέστερος ἦν· λείπεται ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐνδεεστέρος ἐστι.*

(P. 222.) *ἄμφω*] Sch. *κατὰ τὰ δύο.*

(P. 222.) *μελίχρωος*] Sch. *σιτόχρους.* — AF *μελίχλωρος.* — Morellus et Olearius scripserunt *μελίχρως*, non male; sed revocare debui pristinam lectionem sine causa mutatam.

(P. 222.) *μέτρα ἐπαινῶν κόμης*] Sch. *συμμετρίαν.* — Supra p. 40. de Protesilao: *κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μέτριον.* — De *ἐπαινεῖν* supra not. p. 528.

(P. 222.) *ἐβεβήκει*] Sch. *βεβηκυῖα ἦν· ἵστατο.* — Confer supra p. 502.

(P. 222.) *ῥὶς ὀρθή*] Confer supra p. 376.

(P. 222.) *μυκτῆρας ἀνευρύνετο, καθάπερ οἱ πρόδρομοι τῶν ἵππων*] Sch. *ῥώθωνας ἐπλατύνετο.* — Heliodorus II. 35. p. 105. de Theagene, *ἡ ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες.* Noster Icon. II. 4. p. 815. *μυκτῆρσι δὲ ὀρθοῖς ὀξὺ χρεμετίζουσιν*, de equis Hippolyti. Junior Icon. 9. p. 874. *φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα*, ubi vide Olearium. II. p. 882. *μυκτῆρες μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις.* Xenophon Hipp. *καὶ γὰρ ὅταν ἵππος ὀργίζηται ἵππῳ ἢ ἐν ἱππασίᾳ θυμῶται, εὐρύνει μᾶλλον τοὺς μυκτῆρας.* Ælianus H. A. VI. 10. *ἥ τε τῶν ἱπποβοσκῶν βοὴ ἐγείρει αὐτὸν (τὸν ἵππον) καὶ τὰ ὦτα ὤρθωσεν αὐτὸς, καὶ τοὺς μυκτῆρας διέστησε.*

(P. 222.) *Ἐς καλόν με τῶν τοῦ Ἀχ. ἵππων ἀνέμνησας*] AC *μοί.* — Plato Hipp. Maj. § 14. *καὶ γάρ με εἰς καλὸν ὑπέμνησας.* Sympos. 2. p. 109. *εἰς καλὸν ἥκεις*, ubi FISCHERUS

Suidæ glossam, εἰς καλὸν· εὔκαιρος, ex hoc Platonis loco sumptam esse nullus dubitat. Sed potest æque bene referri ad Hippiæ locum, vel ad alium alius auctoris; nam hæc locutio non infrequens est: quidni ad Sophoclem Œd. T. 78?

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας.......

ubi Scholiastes: καλῶς, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης. Menander Athenæi xi. 48.

——ὡς ἐς καλὸν
Τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
Πρῶτος λέγω σοι.

(P. 222.) Σφόδρα γὰρ δὴ δέομαι μαθεῖν] A σφ. δέομαι μ. B σφ. γὰρ βούλομαι μαθεῖν. C σφ. γὰρ δέομαι μ. DEFGH ut B, et sic duo Oleariani.

(P. 222.) τί βελτίους ἑτέρων ὄντες] Sch. κρείττονες. — B ὄντες ἑτέρων.

(P. 222.) τὸν ἥρω, ξένε] ABCD ξένε, τὸν ἥρω.

(P. 222.) φησι] BE φασι.

(P. 222.) ἀθανασίαν] Hom. Il. π. 154.

(P. 222.) περὶ αὐτῶν] BEGH ἐς αὐτοὺς, ut et duo Oleariani.

(P. 222.) μεμυθολογῆσθαι] Sch. μυθικῶς εἰρῆσθαι. — Magno consensu editiones μεμυθολογεῖσθαι. Scripsi μεμυθολογῆσθαι cum ABDEFH. Sed CI habebant μεμυθολογεῖσθαι, vitio scripturæ, editoribus non recipiendo: nam barbaries mera.

(P. 222.) τὴν Θετταλίαν δὲ, εἰπόντων] AB τε pro δέ. — Huetius adscripserat:

« Ἵππων Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα. »

—Quod est sumptum ex oraculo quodam olim Megarensibus dato, de quo vide Erasmum Adag. II. I. 79. Gregorium Naz. Or. 3. p. 102 B. et BILLII notam t. 2. p. 419 B.

(P. 224.) τότε δύο ἵππους λευκώ τε καὶ ξανθὸν, δαιμονίους] Edebatur, τ. δ. ι. Λάμπον τε καὶ Ξάνθον. Sed bene adnotavit Olearius Λάμπον esse Hectoris, non Achillis (Il. θ. 185.), alterum vero Achillis equum, Homero Βάλιον vocari (Il. π. 149.), et ipsi Nostro infra p. 240. Et non male inde colligebat Philostratum memoria fuisse lapsum. Sed codices difficultatem sustulisse videntur. Inveni in ACI δύ᾽ ἵππους λευκώ τε καὶ ξανθὼ, et quidem sine τότε. In BDEFGH ἵππους ξανθώ τε καὶ λευκώ. Miror nihil Olearium e suis enotavisse, in quibus fere affirmaverim variatum aliquid esse. Jam nullus dubitavi quin λευκώ esset restituendum, et has voces vidi non hic esse nomina propria, sed epitheta. Inde venit error, quod qui primus edidit, λευκὸν καὶ ξανθὸν propria esse nomina putaret, et cum meminisset Ξάνθον esse quidem proprium equi alterutrius nomen, λευκὸν corruptum esse credidit, et errore memoriæ de Hectoris Λάμπῳ cogitavit, elementorum quadam affinitate ductus. Sed hic colores tantum equorum indicantur, unde nomina posthac acceperunt, ξανθὸν καὶ βάλιον. Βάλιος enim est idem ac λευκός: quod omnem tollit dubitationem de hujus lectionis sinceritate. Scholiastes Theocriti citatus a TOUPIO videndo em. t. 3. p. 338. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Nec omittendum infra p. 234. eumdem inveniri verborum ordinem: ταύρους δὲ, λευκώ τε καὶ μέλανα, χειροήθεις ἄμφω.—Corrigas in textu ξανθώ.

(P. 224.) κατὰ θεὸν δή τινα] Sch. κατὰ βουλήν τινα θεοῦ.

(P. 224.) ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ] Sch. τῆς θνητότητος.

(P. 224.)

(P. 224.) Ἐκ Πάριδός τε καὶ Ἀπόλλωνος ἀπωθανεῖν] Ovidius Met. 13. 501.

« At postquam cecidit Paridis Phœbique sagittis. »
Et XII. 597 sq.

(P. 224.) Θυμβραίῳ] Sch. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. — Sed hic templi nomen.

(P. 224.) τὸν Ἀπόλλω ἐπώμνυτο] BE ἐπ. τὸν Ἀπ.

(P. 224.) ἔπεισεν] Sch. ἀπέθανε. — E Laudiano ἀπέθανε citat Olearius pro variante.

(P. 224.) Ἡ θυσία] Sch. ἡ σφαγή. — De re variant scriptores. Vide Septimium IV. 11. cum nota Daceriæ.

(P. 224.) Πολυξένης ὁ Ἀχ.. ἤρα] Et digna fuit sane quæ ab Achille amaretur, si Dareti Heroinam describenti c. 12. fides est habenda. «Polyxenam candidam, altam, » formosam, collo longo, oculis venustis, capillis flavis » et longis, compositis membris, digitis prolixis, cruri- » bus rectis, pedibus optimis, quæ forma sua omnes » superaverat, animo simplici, largam, dapsilem. »

(P. 224.) ἀναστῆσαι] Sch. ἀνάστασις καὶ ἀναστάτωσις.

(P. 224.) Ἤρα δὴ καὶ] Δὲ quod addidit Olearius e codice, inveni in AB. Καὶ omittitur in C, qui habet δή.

(P. 224.) Εἶδον δὴ ἀλλήλους] Rem aliter narrat Septimius III. 2. quem lege, si tanti est.

(P. 224.) χειραγωγὸν.... ἐπεποίητο] Sch. ὁδηγόν. — Consentit Septimius III. 20. « Mœroribus senioque decrepi- » tus (Priamus) filiæ Polyxenæ humeris innitebatur. »

(P. 224.) ὑθεράποντος] Sch. ἐπιμελοῦντος.

(P. 224.) οὕτω δή τοι] ABDEFH οὕτω δή τι. — Confer supra not. p. 428.

(P. 224.) ὑπὸ δικαιοσύνης ἐνωφρίαιι] ABCEFH ἐν. ὑπὸ δικ.

(P. 224.) ἀφιλίσθαι Sch. ἁρπάσαι.

(P. 224.) ἐφ' ἑαυτῷ εἶναι] Sch. ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ ἑαυτοῦ. — Confer p. 391.

(P. 226.) γάμου δὲ αὐτῶν ὁμολογῆσαι] Sch. συμφωνῆσαι. — E δὲ, quod recepi pro τε editorum. — Apud Septimium III. 27. Priamus Achilli Polyxenam offert, et orat « ut » suscipiat sibique habeat. » Cæterum ὁμολογῆσαι hic est proprium. Vit. Apoll. II. 31. p. 84. καὶ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς ἀποφαίνει τῷ υἱῷ, τὴν δὲ θυγατέρα ὁμολογεῖ, ubi A τήν τε θ. quod fere malim.

(P. 226.) γυμνὸν] Sch. ἄοπλον. — Confer supra p. 458.

(P. 226.) ὑπὲρ τούτων] Sch. τῶν γάμων. — AD περὶ τούτων.

(P. 226.) ἐκ τοῦ ἱεροῦ] Abest ab AC.

(P. 226.) ἐσκεδασμένων] Sch. σκορπισθέντων.

(P. 226.) καὶ φυγεῖν] Sic codices. In Morelliana τὸ φυγεῖν vitium est operarum.

(P. 226.) ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ] Sch. ἐπιμελείᾳ. — D sine μὲν.

(P. 226.) προπαθοῦ δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ] BE τ. δ. ἤδη τοῦ ν. κ.

(P. 226.) αὐτὴν ἐπικλῖναι] AB et Aldina αὑτὴν quod prætuli aliorum αὐτὴν. DI ἑαυτὴν ἀποκλῖναι, scholium pro textu. — De Polyxenæ fato varie narrato vide Jacobsium ad Tzetz. Posthom. 498.

(P. 226.) μὴ ψευσάμενον τὸν γάμον] Sic ABCDEFGH et Baroccianus. Editiones ψευσαμένην. I ψευσάμενον sic. Recepi ψευσάμενον quod pluribus se tuetur autoritatibus et meliorem sensum habet omnino. — Ψεύδεσθαι γάμους bis Euripides in Bacchis 31. 241.

(P. 226.) ἐν δευτέρᾳ ψυχοστασίᾳ] HUETIUS: «Lib. Odyss. » 24. Prior est lib. Odyss. 11.» Quæ ratio cum Oleariana consentit, et vera est. Confer HEMSTERHUSIUM ad Lucian. Bip. III. p. 350.

(P. 226.) ᾠδαῖς] Sch. θρήνοις.

(P. 226.) οὐ παραπολύ φησι κεκομπάσθαι] VISCONTIUS aliter ac Latinus interpres intelligit, vertitque: *haud multo ultra verum jactari ait*: Quæ ratio mihi quoque magis placet. Vide supra p. 398.

(P. 226.) Μούσας.....οὔτι αἰάσαι] ABDEF οὔτι ᾆσαι. Prætuli αἰάσαι editorum.

(P. 226.) οὐδὲ Νηρηΐδων τινὰ ὀφθῆναι] Sed Homerum sequitur Tzetzes Posth. 450.

Αὐτίκα Νηρῆος κοῦραι μέγα κῦμα θαλάσσης
Ἐξ ἁλὸς ἤϊξαν, μόρμυρε δὲ πόντος ἀπείρων.

ubi festinans JACOBSIUS pro θαλάσσης certe mutando proposuit λιπόντες: scribere voluit λιποῦσαι.

(P. 226.) γιγνωσκομένας ὅτι ἥκουσι] ABCDEF γ. ὅτι ἥκουσι.

(P. 226.) θάλαττα...ἐμυκᾶτο] ABC θάλασσα. — Olearius contra omnes editiones quæ habebant ἐμηκᾶτο, tacite scripsit ἐμυκᾶτο: recte omnino, et sic inveni in codicibus.

(P. 188.) ἀρθεῖσα, λόφῳ μεγάλῳ ἴσα] Archias ep. 30.

Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλέης, ὡς ἐκυκήθη,
Κῦμα πολυξάντους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

(P. 228.) Ῥοιτεῖον] Sch. ἀκρωτήριον τῆς Τροίας.

(P. 228.) Ἐκπεπληγμένων δὲ τῶν Ἀ.] D καὶ ἐκπ. τῶν Ἀ. In A καὶ superscribitur. In EF nec δὲ nec καὶ legitur.

(P. 228.) ἐπειδὴ πλησίον ἐγένετο] BEF ἐπεὶ δὲ. ADF ἐγίγνετο.

(P. 228.) προσεκύμαινε] Sch. κῦμα ἤγειρε.

(P. 228.) ἀθρόον] Sch. αἴφνης, ὁμοῦ.

(P. 228.) Τούτου] Sch. τοῦ ἀνοιδήσαντος κύματος. — Non κύματος μόνου, sed potius ὅλου τοῦ πράγματος. — Mox ad φανέντος scholium: νομισθέντος.

(P. 228.) ὁμολογούντων] Sch. συμφωνούντων.

(P. 228.) πρᾶον] Sch. προσηνές.

(P. 228.) προσηυνάσθη] Sch. προσέπεσεν.

(P. 228.) ἔδοξεν] Sch. ἐνομίσθη.

(P. 228.) νὺξ ἐπέλαβεν] Sch. διεδέξατο. — ABCDEF ὑπέλαβεν. I ὑπέλαβεν sic.

(P. 228.) διεφοίτα τὸν στρατὸν] Sch. εἰ μὲν ἦν ἡ διὰ εἰς τὸν στρατὸν, ἔμελλεν συνταχθῆναι μετὰ γενικῆς, οἷον· διὰ τοῦ στρατοῦ ἐφοίτα· ἐπεὶ δὲ ἀπῆρε τὸ ῥῆμα τὴν πρόθεσιν, μετὰ αἰτιατικῆς, οἷον· διεφοίτα τὸν στρατόν.

(P. 228.) ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης] Sch. μετ' εὐφημίας βοώσης τὸν υἱόν.

(P. 228.) ἰδόα δὲ τορὸν] BDEF ἰδόα δὲ τὸ ἱερόν. — Noster Soph. I. 25. § 10. τορὸν ἠχοῦσα ὥσπερ ἡ Ὀλυμπικὴ σάλπιγξ.

(P. 228.) ἔναυλον] Timæus: ἔναυλος λόγος· ἔνηχος: ubi vide RUHNKENIUM.

(P. 228.) ἠχὼ] Sch. τὸ ἀντήχημα.

(P. 228.) Καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνῆκαν] Sch. ἐνόησαν. — ABC κ. τ. μ. οἱ Ἀ. συνῆκαν. — Me pœnitet non recepisse οἱ pro καί.

(P. 228.) Τὸν μὲν δὴ κολωνὸν, ξένε, τοῦτον] Sch. τὸν ὑψηλὸν τόπον.—AC τ. μ. δ. κολωνὸν τοῦτον, ξένε. BE ut editi, sed cum ὦ ante ξένε. Baroccianus οὖν addit post μὲν.

(P. 228.) ἐπὶ τοῦ μετώπου] Hoc loco abutitur Palairetus ad Lucam 21. 35.

(P. 228.) ξυνελθόντες; ὅτι] ABDE ξ. ὅτι. In A ὅτι est e correctione. Sed ὅτι unice bonum est.

(P. 228.) κάλλιστον ἐντάφιον...δούς] Sch. ἐντάφια τὰ ἐπὶ τῇ ταφῇ γινόμενα πράγματα. — EF διδούς. — Euripides Helen. 419.

ἵνα δέ με
Αὐτὴν μολοῦσαν ἐντάφια δοῦναι νεκρῷ.

Heliodorus I. p. 14. καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπενεγκαμένη. Ælianus V. H. I. 16. ἔλεγε γὰρ αὐτῷ καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρήσειν εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι. Synesius de regno p. 5 C. ἐντάφιόν τι ἴσχε τὴν ἀρετὴν, ubi Petavius.

(P. 228.) τὰ φιλικὰ ἐπαινοῦντες] Sch. πράττοντες—Supra de ἐπαινῶ p. 528.

(P. 228.) ἐκδηλότατα] Sch. ἐπισημότατα.

(P. 228.) πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλάς] Julianus Or. I. p. 16 C. οὐ μόνον τῷ πλήθει καὶ κάλλει τῶν ἐπενεχθέντων τὸν τάφον ἐκόσμεις, ubi Wyttenbach notat et exemplis firmat ἐπιφέρειν proprie dici de sepulchrorum ornamentis. Errat Toupius em. t. 2. p. 414. cum in hoc incerti apud Stobœum p. 469: χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμᾶν, μὴ δακρύοις, μηδὲ οἴκτοις, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ καὶ τῇ τῶν κατ' ἔτος ὡραίων ΕΠΙΦΟΡΑι, reponendum proponit ἀποφορᾷ. Nymphodorus quidem Athenæi VI. 90. quem testem sibi invocat, favere videtur: καὶ αὐτῷ ἔτι καὶ νῦν οἱ δραπέται ΑΠΟΦΕΡΟΥΣΙΝ ἀπαρχὰς πάντων ὧν ἀφέλωνται. Sed

si quid est in alterutro vitii, magis, ni fallor, essem audiendus, Nymphodoro dans ἐμφέρουσαν ex sermonis usu propriore, quam Toupius ex scriptore non satis accurato vocem probam impropria alia mutans. Heliodorus VIII. 8. p. 327. οἷον ἐντάφιά τινα ἐμφερομένη. Philostratus vit. Ap. I. 24. p. 32. χέασθαί τε καὶ ἐπενεγκεῖν σφίσιν αὐτοῖς νόμιμα.

(P. 230.) μετὰ τὸν ᾿Αχ.] Sch. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ᾿Αχιλλέως.

(P. 230.) χρυσόν τε καὶ ὅ, τι ἕκαστος εἶχεν] « Quis dubitat hanc opinionem de divitiis plurimis semel atque » iterum in Achillis tumulo defossis crebram antiquis τυμβωρύχοις occasionem præbuisse tumuli hujus » evertendi atque effodiendi? Si qui igitur exstantes tumuli etiam nunc in eo littore apparent, quos » Achillis et Patrocli credere possis, ita existima eos » sequiori ætate denuo aggestos a novis Iliensibus aut » Alexandriæ Troados colonis, ut patriam locorum tam » insignium famam tuerentur. Itaque æneæ quædam et » testaceæ quisquiliæ a viro illustri de Choiseul Gouffier in iis tumulis effossæ mirum quantum a temporum, non tantum Iliacorum, sed etiam Homericorum simplicitate, formis, artibusque dissentiunt. » Visconti.

(P. 230.) ἐκ δασμοῦ] Sch. λαφυραγωγίας.

(P. 230.) νήσαντες... ἀθρόα] Sch. συνάξαντες ὁμοῦ.

(P. 230.) παραχρῆμα] Sch. παρευθύς.

(P. 230.) καὶ ὅτι ὁ Νεοπτ.] B καὶ ὅτι Ν. D καὶ ὁ Ν.

(P. 230.) Λαμπρᾶν γὰρ δὴ ἔτυχε πάλιν τῶν ἐνταφίων] BDEFGH omittunt τῶν ἐνταφίων.

(P. 230.) ἀντιχαρίζεσθαι] Sch. ἀντίχαριν διδόναι.

(P. 230.) ποιούμενοι πλοῦν] Sch. τὸν ἀπόπλουν. — B ποιοῦντες τὸν ἀπόπλουν.

(P. 230.) περιβάλλειν] Sch. περιλαμβάνειν.

(P. 230.) Τὸν Νεοπτόλεμον δὲ] Sch. οὕτως ἐλέγετο καὶ Πύῤῥος. — D τὸν δὲ Ν. — Hic veteres editiones titulum habebant Νεοπτόλεμος. Sed cum codices Olearii et mei nonnulli non haberent, Oleario, qui sustulit, fui obsecutus. Nam paucis tantum de Neoptolemo dicetur, et mox fiet ad Achillem reditus.

(P. 230.) οὐδὲν] Sch. οὐδαμινῶς.

(P. 230.) Ταυτὸ] Sch. ὁμοίως.

(P. 230.) καλὸν] Sch. εὔμορφον.

(P. 230.) προσεοικότα] Sch. ὁμοιούμενον.

(P. 230.) τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λείπονται] « Locus » notandus de pulchritudine exquisitiori (*beau idéal*) » quam artifices operibus artis suæ conciliare noverant. » VISCONTI. — Confer supra p. 377.

(P. 230.) ἀνὰ πᾶν ἔτος φοιτῶντες ἐπὶ τὸ σῆμα] ABCDE α. π. ἔτος ἐπὶ τ. σ. φοιτ. F ἐπὶ τὸ μνῆμα φοιτ.

(P. 230.) τελετῆς τε ἐγκαταμιγνύντες τοῖς ἐναγίσμασιν] Sch. ἑορτῆς μέρος. Ἐναγίσμασι· ταῖς χοαῖς καὶ σπονδαῖς· ἐναγὲς τὸ μυσαρὸν, κατ' εὐφημισμόν. — De ἐναγίσμασι supra p. 518.

(P. 230.) ὡς Λήμνιοί τε νομίζουσι καὶ Πελοποννησίων οἱ ἀπὸ Σισύφου] Sch. νόμιμον ἔχουσι· νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ τὸ νόμιμον ἡγοῦμαι. Οἱ ἀπὸ Σισ. καταγόμενοι, ἤγουν οἱ Κορίνθιοι. — De re mox ipse noster agit.

(P. 230.) μεθείμην] Sch. καταφρονήσαιμι. — Editiones ante Olearium μεθοίμην.

(P. 232.) *οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τοῦ παραπτῆναι αὐτὸν πράττοις*] Sch. *τὸ παραπτῆναι λέγεται ὅταν πετῶσι δύο πτηνὰ καὶ διαβαίνῃ τὸ ἓν τὸ ἕτερον· τὸ παρατρέχειν λέγεται ἐπὶ δύο ἀνθρώπων, ὅταν τρέχωσι καὶ παρατρέχῃ ὁ εἷς* (f. *τὸν ἕτερον*)· *τὸ παρέρχεσθαι δὲ ὅταν περιπατῶσιν οὕτως ἁπλῶς, καὶ διαβαίνῃ ὁ εἷς τὸν ἕτερον.*— Editiones: *οὐδ' εἰ πάνθ' ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπτῆναι αὐτὸν ἔπραττον.* A *ο. ε. πάνθ' ὑπὲρ τοῦ παραπτῆναι αὐτὸν πράττοις*, sed e correctione. B ut A omisso *τοῦ*. DEFGH et Oleariani duo ut A. C et I cum editis consentiunt. Sed I. *γρ. μὴ παραπτῆναι αὐτὸν πράττοις.* Quam prætuli lectionem tot firmatam codicibus, meliorem fundere sensum credidi: placebat et Oleario. Latina tamen non mutavi.

(P. 232.) *τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων*] Sch. *ἐκτροπὰς, παρεκβάσεις.* — Confer supra p. 433.

(P. 232.) *ἀδολεσχίας*] Sch. *πολυλογίαν.* — F *ἀδολεσχίαν.*

(P. 232.) *αὔρα*] Sch. *αὔρα ἡ πνοὴ, α καὶ υ· ἄβρα δὲ ἡ δούλη, α καὶ β.* Quod monuit ob pronunciationem quæ in his vocibus similis est. Hinc fit ut *αὔρα* et *ἅβρα* sæpe permutentur. — Male servavi editum *αὖρα.* Reponas, lector, *αὔρα.* Nam hæc est recta vocis scriptura, non *αὖρα.* Et AD *αὔρα.* Confer Schæferum ad Long. p. 378.

(P. 232.) *κατὰ πρύμναν σταίη*]. Sch. *ἐπέλθοι.*

(P. 232.) *τὰ ἱστία ἀνασείειν*] Sch. *ἀναπεταννύειν.* — Sic Noster vit. Apoll. VI. 12. p. 250. *ἀνασείσας τὰ ἱστία, μετεωρίσαι ἂν τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος.*

(P. 232.) *ξυνεξαίρεσθαι*] F *ξυναίρεσθαι.*

(P. 232.) *πάντα δεύτερα ἡγουμένους τοῦ πλεῖν*] BE et Oleariani duo *τοῦ πλοῦ.* Vide supra p. 523.

(P. 232.)

(P. 232.) Ἐῤῥώσθω λοιπὸν ἡ ναῦς] B ἐῤῥώσθω. γρ. ἐῤῥέτω· et omittit ἡ ναῦς. E ἐῤῥῶσθαι λ. sine ἡ ναῦς. F ἐῤῥέτω. γρ. ἐῤῥώσθω. — Utraque forma in usu est. Aristænetus II. 5. ἐῤῥέτω αἰδὼς, ἐῤῥέτω σωφροσύνη.

(P. 232.) τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα] Sch. διηγήσεις. — Thomas: εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα: vide ibi notas. Noster vit. Apoll. III. 35. ἀγωγίμων Ἰνδικῶν ἀντιδόντες Αἰγύπτια. Synesius ep. 48. πέμψεις ἐπιστολὰς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἀγωγίμων: quæ repetuntur ep. 70.

(P. 232.) κερδαλεώτερα] Sch. ἤγουν ἐπικερδέστερα.

(P. 232.) ἀλλ' ἐπικέρδειαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας] Olearius pro vulgato ἐπικαρπίαν edidit ἐπὶ κέρδει ἄν. EF quidem habent ἐπὶ κέρδει ἡγ. Sed ABCDGHI ἐπικέρδειαν ἡγ. et hæc lectio sane fuit recipienda. Jam venerat in mentem Valckenario diatr. p. 289. qui etiam malebat ἐπικέρδεια, adducto simili Nostri loco e Sophistis p. 603. ubi ἐπικέρδεια legebat pro edito ἐπικέρδια. Ego malui ἐπικέρδειαν codicum auctoritate non paucorum firmatum. — De ἡγώμεθα monebo hac formula sæpius uti Philostratum. Infra habebimus p. 244. τοῦτο ἡγώμεθα. p. 260. τὸ μὲν δὴ ὄνομα.... κεῖσθαι ἡγώμεθα. Apoll. II. 21. p. 74. καὶ τὴν μὲν ἡγώμεθα οἵαν.... III. 35. p. 127. ταῦτα ἡγώμεθα καὶ περὶ τόνδε τὸν κόσμον εἶναι. Adde similia exempla v. 17. p. 201. VI. 1. p. 228. 10. p. 239. Soph. II. 9. § 3. p. 583. et alibi sæpissime. Unde facile crediderim vit. Apoll. II. 43. pro τοὺς μὲν δὴ βωμοὺς Ἀλεξάνδρου ἡγοίμεθα reponendum esse ἡγώμεθα. Et his scriptis sic video legi in A. Mallem quoque ἡγώμεθα cum codice A quam ἡγούμεθα in Sophistis I. 8. § 4. p. 491. Sed recepto ἡγώμεθα, infra recipiendum quoque erit ἀποφαινώμεθα ex A

pro ἀποφαινώμεθα. Eodem modo emendabo initium vitæ Gorgiæ ibid. l. 9. p. 492. Σικελία Γοργίαν ἐν Λεοντίνοις ἤνεγκεν, ἐς ὃν ἀναφέρειν ἡγώμεθα, ὥσπερ ἐς πατέρα, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην. A habet consueta formula, ἡγούμεθα, quod indubie recipere debebit editor futurus.

(P. 232.) Ὑγιαίνοις] ABCEF ὑγιαίνεις, ad quam lectionem refertur Scholium: καλῶς φρονεῖς.

(P. 232.) οὕτω γιγνώσκων] AC οὑτωσὶ γ. quod serius animadverti: nam recepissem.

(P. 232.) Τὰ μὲν δὴ κ.] ABE τὰ μὲν γὰρ κ.

(P. 232.) τούτους γὰρ δὴ τοὺς ἀπὸ Σισύφου εἶπον] B sine δή. — Locus est classicus Il. Z. 152.

Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο
Ἔνθαδε Σίσυφος ἴσκεν ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης.

(P. 232.) οὓς ὑπὲρ τῆς Γλαύκης ἀπέκτειναν] Editiones ἀπέκτεινε. Olearius scripsit e conjectura ἀπέκτεινον: ego ex ABCDE ἀπέκτειναν. Olearius traditionem secutus est qua Medeæ liberi non ab ipsa, sed a Corinthiis interfecti tradebantur. Confer Ælianum V. H. v. 21. Ἀπέκτεινε scripserat editor male sedulus, qui hanc de Corinthiis historiam ignorabat.

(P. 232.) τελεστικῷ] Sch. μυστηριώδει.

(P. 232.) ἐνθέῳ] Sch. μανικῷ, ἐνθουσιαστικῷ.

(P. 232.) τοὺς μὲν γὰρ δὴ μειλισσομένους] Sch. τὴν Λευκοθέαν ἐξευμενίζοντας καὶ τὸν Παλαίμονα. — Δὴ omisit A, et sic DEF.

(P. 232.) καθ' ἕκαστον ἔτος] Edebatur καθ' ἕνα τοῦ ἔτους, quod Olearium non videtur offendisse, sed ego non

poteram mihi explicare. A καθ' ἕκαστον τοῦ ἔτους e correctione. BDEFGH et Oleariani duo καθ' ἕκαστον ἔτος. C unus καὶ καθ' ἕνα τοῦ ἔτους. Restitui καθ' ἕκαστον ἔτος ex linguæ genio et codicibus, et ex opinione Corayi ἑλληνικωτάτου.

(P. 234.) ἡμέρας ἐννέα] ABCDGHI et Oleariani duo ἐς vel εἰς ἡμ. ἐν.

(P. 234.) Θεωρὶς δὲ ναῦς] Sch. ἡ τοὺς θεωροὺς ἔχουσα.

(P. 234.) ἐναγισμάτων] Sch. θυσιῶν τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γινομένων. — Confer supra p. 515.

(P. 234.) ἔστ' ἂν αἴσιον] Sch. ἕως ἐνθέσμιον. — ABCEFGHI et Olearianus ἔς τι ὅσιον.

(P. 234.) τὸ ἐσπλεῦσαι] Olearius e codicibus scripsit εἰσπλεῦσαι pro vulgato πλεῦσαι. AD ἐσπλεῦσαι quod malui et ob atticismum et quia infra est : ἐπειδὰν δὲ ἡ θεωρὶς ἐσπλεύσῃ. B εἰσπλεῦσαι. CF ἐκπλεῦσαι.

(P. 234.) Ἐπειδὰν δὲ ἡ θεωρὶς ἐσπλεύσῃ] Olearius male scripsit ἐπειδὰν pro ἐπειδή.

(P. 234.) νεῖμωνται] Sch. διαι.

(P. 234.) δίαιταν] Sch. διαγωγήν.

(P. 234.) ἐμπύρους] B ἐμπόρους.

(P. 234.) καινοῦ τὸ ἐντεῦθεν βίου φασὶν ἄρχεσθαι] A ἄρχονται. BCEF ἄρχεσθαι omisso φασὶν, quod et A non habet. C κοινοῦ τὸ ἐντεῦθεν.

(P. 234.) Θετταλικὰ ἐναγίσματα] Schol. ἐκ Θετταλίας ἐρχόμενα.

(P. 234.) ἐχρήσθη] Sch. διὰ χρησμὸν ἐδόθη.

(P. 234.) ὅσα ἔτη] Sch. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ πᾶν ἔτος.

(P. 234.) τὰ δ' ὡς ἐν μοίρᾳ τῶν κειμένων] Male edebatur τάδ'.

(P. 234.) ἐγίγνετο] Sic ex ADEF pro ἐγένετο.

(P. 234.) μέλανα ἱστία ἠρμένη] Schol. βασιλάζοντα. — Confer supra p. 519.

(P. 234.) Θεωροὺς] Sch. δοκῶ, τὸ φαίνομαι, καὶ ὑπολαμβάνω· Θεωρῶ τὰ Θεῖα ὁρῶ καὶ τὸ σκέπτομαι· ὁρῶ μὲν ἐπὶ σώματος, Θεωρῶ δὲ ἐπὶ ψυχῆς. De Θεωροῖς confer Scholium ad Platonis Phædonem ed. Fisch. c. 1.

(P. 234.) ἀπάγουσα] E ἐπάγουσα.

(P. 234.) χειροήθεις] Sch. συνήθεις ταῖς χερσί. — Suidas χειρόηθες· ἥμερον, πρᾶον. Confer supra p. 514.

(P. 234.) ὕλην] Sch. κεκομμένα ξύλα.

(P. 234.) ἐκ τοῦ Πηλίου] DEF sine τοῦ.

(P. 234.) ἀμαραντίνους] Sch. ἐξ ἀμαράντων.

(P. 234.) ἐς τὰ κήδη πρῶτοι Θετταλοὶ ἐνόμισαν] Sch. νενομισμένον ἠγήσαντο. — E ἐνομίσθησαν.

(P. 234.) κἂν ἄνεμοι.... ἀπολάβωσι] Sch. ἀπολαβόντες κρατῶσιν. Ἀπολαμβάνω καὶ τὸ ὅπερ μοι χρειαστεῖ τις. — D ἀπολαύωσι, vitio pronuntiationis. Confer supra not. p. 481. — Plato Phæd. 1. p. 234. ὅταν τύχωσιν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς, de Theoris in Delum missis, ubi vide Fischerum qui nostri locum non neglexit.

(P. 236.) μὴ σαπροὺς] Artemidorus 1. c. 77. οἱ δὲ τοῦ ἀμαράντου (στέφανοι) πᾶσιν ἀγαθοὶ καὶ μάλιστα δικαζομένοις, ἐπεὶ μέχρι παντὸς ὁ ἀμάραντος διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ χρῶμα φυλάττει. Ubi facio cum Reiffio qui ex certa, ut videtur, Reiskii emendatione scripsit ὁ ἀμάραντος pro ἀμαράντους.

Adde Rigaltii notam. Confer Paschalium Coron. III. II. p. 178. qui Nostri non fuit immemor.

(P. 236.) ἴδιε] Sch. πεπαγμένοι ἦν.

(P. 236.) Θέτι κυανία κτλ.] Olearius sic edidit oratione prosa: Θέτι κυανία, Θέτι Πηλεία, τὸν μέγαν ἔτεκες υἱὸν Ἀχιλλῆα, τοῦ θνατὰ μὲν ὅσον φύσις ἤνεγκέ τοι Τροία λάχε. Σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς ἔσπασε, πόντος ἔχει. Βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνὸν Ἀχιλλέως· ἔμπυρα βαῖν' ἀδάκρυτος μετὰ θυηλάς· Θέτι κυανία, Θέτι Πηλεία. Editiones ante Olearium sic odarii finem exhibent: βαῖνε πρὸς α. τ. κολωνὸν μετ' Ἀχιλλέως ἐν πυρᾶ· βαῖν' εὐδάκρυτος.... Magna in codicibus varietas. Pro Πηλεία, omnes habent Πηλία, et Ἀχιλλέα pro Ἀχιλλῆα. B ἤνεικε Τροία. C ἤνεγκε Τροία, sine τοι: et cum Scholio ἐκληρώσατο. ABCDFH βαῖν' ἐπ' αὐτὸν κολωνὸν μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα βαῖν' ἀδάκρυτος. Baroccianus βαῖν' ἐπ' αὐτὸν τόνδε κολ. E βαῖνε ἐπ' αὐτὸν κολ. et reliqua ut A. G βαῖν' ἐπ' αὐτὸν τὸν κολ. I βαῖν' ἐπ' αὐτὸν κολ. μετ' Ἀχιλλ. ἔμπυρα, cum nota: γράφ. πρὸς αἰπὺν τόνδε κολ. Oleariani duo ἀδάκρυτος et sic margo Morelliana. Pro μετὰ θυηλὰς ACDEGHI μετὰ Θεσσαλίας: F μετὰ Θεσσαλίοις. Et tandem pro Πηλεία omnes Πηλία, excepto E qui habet Πηλία. — Olearius versus ad metrum cogere voluit; sed hoc tentamen secus ipsi cessisse videtur, cum nonnulla sua auctoritate mutaverit, et malas servaverit lectiones. Quos feci versus nescio an omnino probi sint; nam in talibus ut in multis aliis sum parum exercitatus.—v. I. Scripsi Πηλεία ut inveneram. VISCONTIUS proponebat Θ. κ. Θ. Πηλεῖ ἅ.... et eadem verba in fine carminis repetenda credebat esse usque ad ἔμπυρα. Sed nihil mutandum est. Odarion incipit et desinit eodem versu, prorsus ut Thessalorum

hymnus quem Heliodorus III. 2, ad Philostrati imitationem conscripsit :

> Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτιν
> Νηρέως ἀθανάτων εἰναλίοιο κόραν,

et in fine rursus :

> Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτιν.

Νηρέως veterum editionum non debuisset, ni fallor, Corayus in Νηρέος mutare : nil tale postulabat, quod credidit, lex metrica. Νηρέως contracte, ut sexcenta alia, pronunciari potest; et spondæus ut dactylus huic versus loco æque convenit. Addam, hujus Heliodori hymni penultimum versum, qui sic editur

> Πᾶν δ' ἀνέφυκε δίος ἀμετέρας πόλιος,

non recto videri stare talo, nisi ad vim cæsuræ confugias, quod remedium vix placet : satius fuerit, ordinibus transpositis, legere :

> Ἁμετέρας πόλιος πᾶν δ' ἀνέφυκε δέος.

—Τέκες sine augmento dedi, quod facile spero condonabitur. Ἀχιλλέα dabant codices. — Τοι omisi post ἤνεγκε, codicum auctoritate. Λάχεν scripsi pro λάχε.— Recepi editum βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνὸν, quæ lectio cæteris melior, planior et elegantior visa est. — Μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα. Revocavi μετ' nescio quare ab Oleario repudiatum, qui ne monuit quidem. Ἐν πυρᾷ sensu carebat, et Lipsiensem editorem secutus sum in scribendo ἔμπυρα, a plurimis etiam codicibus datum. De ἐμπύροις vide Grævium ad Callimachum *Pallad.* 107. et Spanhemium. Μετὰ pendet a βαῖνε, et a μετὰ pendet ἔμπυρα : βαῖνε μετὰ ἔμπυρα Ἀχιλλέως. Hæc constructio

præpositionis μετὰ invenitur sæpe apud poetas. Homerus Od. IV. 701:

...... ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν.

Euripides Iphig. Taur. 16:

εἰς ἔμπυρ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε.

— Scripsi ἀδάκρυτος cum codicibus pluribus. — Pro μετὰ θυηλὰς recepi μετὰ Θεσσαλίας codicum auctoritate, quod loci totius ratio satis firmare videtur. Olearius diligentius in loco tam difficili debuisset codicum suorum varietates notare.

(P. 236.) τῷ σήματι] D τῷ θύματι. Vitium scripturæ natum ex pronunciatione.

(P. 236.) περιεδουπεῖτο] ABCDGHI et Oleariani duo ἐδουπεῖτο.

(P. 236.) δρόμοις δ' ἐῤῥυθμισμένοις] Sch. εὐτάκτοις. — B δόμοις δὲ ἐῤῥυθμ. — Δὲ quoque Nicoliniana.

(P. 236.) ξυνηλάλαζον] Sch. ὁμοῦ ἐβόων.—Scribe ξυνηλ. pro συνηλ.

(P. 236.) δαῖτα] Sch. τὴν χύσιν τοῦ αἵματος.

(P. 236.) Ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες] Sch. κυρίως τὰ ἐντέμνειν ἔστιν τὸ τι τῶν ἔνδον τέμνειν. — Noster vit. Apoll. I. 24. p. 32. ἐπιτυγχάνειν σφίσιν ἀπόσω τέμνειν πλὴν τοῦ τεμεῖν τι ἢ καθαγίσαι. De ἐντέμνειν vide Verheyk ad Antonin. c. 4. Olearium loc. cit. De ἐναγίζειν supra p. 518.

(P. 238.) ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ] Sic ABCDEFGI et Olearianus quod prætuli edito ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, huc minus apto: infra p. 256. τὴν κόμην δ' ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ λεῖπέ μοι. H ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ, et sic Baroccianus.

(P. 238.) καινοῦ τι ἐναρξάμενοι καὶ σπλάγχνων] « Sic » Æschines contra Ctesiphontem: ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ,

» περιέθηκε δὲ τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα. » VALESIUS. Quibus addebat VILLOISONUS : « p. 511. et 512. t. 3. ed. » de Reiske. Il est nécessaire de consulter sur ce pas- » sage les savantes notes de Taylor et de Markland « *ibid.* et les passages parallèles qu'ils indiquent et « citent. » Κανέον jam inde ab Homero in sacrificiis notum fuit. Odyss. γ. 441.

——— ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
Ἐν κανέῳ ———

et 445 :

Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος......

ubi κατάρχομαι, ἀπάρχομαι eodem sensu posita ac Nostri ἐνάρχομαι illustravit ERNESTUS. Vide VILLOISON ad Long. p. 174. Præterea de voce κανοῦν conferendus Olearius ad vit. Apoll. p. 2. Abreschius ad Æsch. t. 1. p. 502. et in præf. inprimisque CORAYUM utilia nec vulgaria monentem ad Heliod. p. 114.

(P. 238.) ἔθνει γὰρ τὴν θυσίαν ταύτην] Sic codices omnes mei, Aldina, Juntina, Nicoliniana. Morellus ἔθνει τὴν γὰρ θ. τ. Nescio cur Olearius receptum ordinem verborum immutare voluerit, scribens : τὴν γὰρ θυσίαν ταύτην ἔθνει ὡς θεῷ.

(P. 238.) ἐν τῇ πολεμίᾳ] Sch. γῇ δηλονότι.

(P. 238.) μὲν ὑπὸ τῶν τυράννων] ABE et editiones ὑπὸ τῶν τ. Articulus Olearius omiserat. CI μὲν καὶ ὑπὸ τ. τυρ.

(P. 238.) ἀμεληθῆναι] Sch. καταφρονηθῆναι.

(P. 238.) Θετταλίας. Αἱ μὲν γάρ..... αἱ δ' εἰς νέωτα] ABCDEF Θετταλίας· αἱ δ' εἰς νέωτα..... cæteris omissis.

(P. 238.) αἰεὶ δὲ κατέβαλλον] ABCD αἱ δὲ κατέβαλον.

(P. 238.)

(P. 238.) πιεσθείσης τῆς γῆς] ABCDEF τῆς γ. π.

(P. 238.) ὡς θέμις] Sch. ὡς ἔστιν ἄξιον καὶ δίκαιον.

(P. 238.) ἐνόμιζον] Sch. νενομισμένον εἶχον ποιεῖν.

(P. 238.) τὸ ὡς θέμις] D τὸ εὔθεμις.

(P. 238.) ἐνήγιζον] Sch. ἐθυσίαζον.

(P. 238.) καὶ ἐνέτεμνον] Sch. ἔσφαζον. — Olearius bene emendavit editum ἀνέτεμνον. ABCG dederunt ἐνέτεμνον. A omisit καί.

(P. 238.) ἔλασις] Sch. ἔφοδος.

(P. 238.) ἐν ᾗ Θετταλοὶ μηδίσαντες] Sch. τῇ ἐπιπλεύσει τοῦ Ξέρξου τὰ τοῦ Μήδου φρονήσαντες.

(P. 238.) ἐξέλιπον] Ipse Achilles de hac Thessalorum incuria queritur apud nostrum Apoll. IV. 16. p. 153. Θετταλοὶ γὰρ τὰ ἐναγίσματα χρόνον ἤδη πολὺν ἐκλελοίπασί μοι. Vox ἐκλείπειν in talibus est propria. Philostratus Ap. II. 39. p. 92. ὑβριστής τε ἠλέγχετο καὶ θυσίας ἐκλελοιπώς, ἃς ἔδει τοῖς ἐν τῇ γῇ θεοῖς θύειν. Aristides in Jovem I. p. 2. οὐ γὰρ ἐκλειπτέον οὐδὲν εὐκταῖόν φασιν, ἀλλὰ πᾶν ὁτιοῦν ἐπαινοῦν ἀποδιδόμενον κρεῖττον ἢ καθάπαξ ἐκλειφθέν. Et paucis interjectis: τὸ μὲν ὅλως ἐκλιπεῖν ἀργίας οἴεσθαι δόξαν, ἣν οὐ θέμις ἐν τοῖς πρὸς τοὺς θεοὺς ἔχειν. Et mox: οὐ γὰρ ἑκόντες ἐκλιπεῖν δόξομεν: sic lego e codice Barocciano pro ἐλλείπειν. Plato Menex. § 22. αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει (ἡ πόλις) καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν.

(P. 238.) ἄγουσα ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον] Sch. πλήθους. — Hujus auxilii meminit Noster Soph. II. I. p. 546. de Herode: ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν Αἰακιδῶν, οὓς ξυμμάχους ποτὲ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἐποιεῖτο. Ubi pro ἐς τὰ mallem ἐς τὸν cum A, subaudito οἶκον.

(P. 238.) χρόνῳ ὕστερον] ABCDEFGI χρόνοις ὕστερον. — Utraque forma æque in usu est. Sed debuissem forte recipere χρόνοις, quod tot darent codices, et animadverterim sæpius Nostrum plurali usum fuisse.

(P. 238.) τὴν μὲν ἄλλην Θετταλίαν] BE omittunt τὴν μέν.

(P. 240.) Φθίαν τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνῆκεν] Sch. Φθία ἡ νῦν λεγομένη Φαρσαλία.

(P. 240.) ξύμμαχον τὸν Ἀχιλλέα ἐν Τροίᾳ] Discimus ex Arriano I. 12. Alexandrum Achillis tumulum coronasse. Vide Sainte Croix eruditissimum et κριτικώτατον *Examen* etc. p. 238.

(P. 240.) ἐπεστράφησαν.... τοῦ Ἀχιλλέως] Sch. φροντίδα ἐποιήσαντο. — Noster Apoll. VIII. 7. § 12. p. 346. ἀνδραποδισθέντων μὴ ἐπιστρέφεσθαι. Philostratus junior Icon. 5. p. 869. οὐδὲν ἐπιστρέφῃ τῆς μητρός: ubi Olearius.

(P. 240.) ἵππων τι ἀπόνων] Olearius ait se addidisse τι ex codicibus. Addidit tantum Morellianæ; sed nec ipse culpa vaco: corrigat lector male permutata verba ἀπόνων τι.

(P. 240.) περιήλασαν] Sch. κύκλῳ.

(P. 240.) ξυνέπεσον] Sch. ξυνῆλθον.

(P. 240.) ἱππομαχοῦντες] Schol. ἀπὸ τῶν ἵππων μαχόμενοι.

(P. 240.) εὐξάμενοί τε καὶ θύσαντες] Hæc verba frequenter junguntur. Infra p. 254. προσευξάμενοί τε καὶ θύσαντες. Vit Apoll. I. 29. ξυνθύσας τε καὶ ξυνευξάμενος. II. 9. εὐξάμενον τῷ Διονύσῳ καὶ θύσαντα. IV. 40. ὡς ἄν τις θεοῖς εὔχοιτο καὶ θύοι. V. 43. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς καὶ οἷον ἐμβατήρια πλοῦ θύσαντες. VIII. 7. § 5. ἐμοὶ δὲ καὶ Πυθαγόρᾳ διὰ

τοῦτο σχῆμα γέγονε διαλεγομένοις, εὐχομένοις, θύουσι. Dio Chrys. or. XI. p. 328. τὴν Ἑλένην ὑποδέχεσθαι μετὰ θυσιῶν καὶ εὐχῶν.

(P. 240.) αὐτῷ Βαλίῳ] Sch. σύν.

(P. 240.) ἦλω] Sch. ἐκρατήθη.

(P. 240.) ξυνέστειλαν] Sch. ἤγουν εὔτονα ἐποίησαν.

(P. 240.) ἐναγιζόντων] Sch. τῶν τὰς σπονδὰς ποιούντων.

(P. 240.) οὔτε ἀφικνουμένων] Olearius ἐφικνουμένων. ABC et reliqui, cum Aldo et Junta, ἀφικνουμένων, quod revocavi. Olearius credit se restituisse οὔτε pro *editorum* εἶτε. Sed Morelliana, non aliæ, operarum σφάλματι offert εἶτε. — B mox τὴν inserit ante Τροίαν.

(P. 240.) μεθ' ἡμέραν] Sch. κατὰ τὴν ἡμέραν.

(P. 240.) διεξίοιμι] Sch. διηγοίμην.

(P. 240.) πλέως] D πλήρης. — Πλήρης minus est Atticum. Confer Mœrin p. 332.

(P. 240.) ἐνταῦθα] AC ἐνταῦθοι.

(P. 240.) θαμὰ] Sch. συχνάκις.

(P. 240.) φιλέταιρός τε καὶ χρηστὸς εἴη φιλῶν] B φ. τε εἴη καὶ χρηστὸς τιμῶν. E τιμῶν. — Vit. Apoll. I. 14. p. 17. τὸ γὰρ φιλαίτερόν τε καὶ τὸ εὐμενὲς εἶχε : ubi HUETIUS recte conjicit φιλέταιρον, quod firmat codex A. Idem vitium fœdat Theophrastum ch. 29. εὐφυῆ καὶ φιλαίτερον, ubi CORAYUS veram lectionem in nota restituere contentus, pravam in textu relinquere non debuit.

(P. 240.) διενεχθεὶς] Sch. μαχεσάμενος.

(P. 240.) ὑπὲρ τῶν] Sch. ἕνεκα.

(P. 240.) αἰσθόμενος] Sch. νοήσας.

(P. 240.) ἔφην] B ἔφη.

(P. 242.) κακῷ τι ἐκ θαλάττης δύσειν] Confer supra p. 437.

(P. 242.) παρὰ τῆς Θέτιδος εὕρηται] Confer supra p. 608.

(P. 242.) ἀμειλίκτος] Sch. ἄκαμπτος.

(P. 242.) ὦ ξένε] ὦ abest ab ABCEF.

(P. 242.) ἐρυσίβας] Hesychius : Ἐρυσίβη, νόσος τις. Et ibi Toupius. Timæus : Ἐρυσίβη · μιλτώδης δρόσος. Et ibi Ruhnkenius.

(P. 242.) προσβεβλήσεσθαι] Sch. προσβαλεῖν, ἐπιθήσεσθαι.

(P. 242.) Ταυτὶ] Sch. τὰ τῆς ἐρυσίβης καὶ τῆς ὁμίχλης.

(P. 242.) ἰζάνειν] Sch. ἐπικαθῆσθαι. — Confer supra p. 579.

(P. 242.) Ὤιμην δὲ καὶ] Καὶ quod addidit Olearius e codicibus, inveni et in meis nonnullis.

(P. 242.) οἷα Βοῦρά τι καὶ Ἑλίκη] Schol. οἷα · κατὰ Ἀχαικαὶ ἦσαν. — Baroccianus οἷον. — Confer Havercampium ad Tertull. apol. p. 341. Martinum var. lect. p. 59. Scholiastem Platonis Ruhkenianum p. 208.

(P. 242.) Τὴν μὲν γὰρ καταδῦναι] Olearius contra codicum et editorum auctoritatem scripsit τὰς μὲν γάρ. Pristinam lectionem revocavi. Τὴν μὲν referas ad Buram quæ fluctibus, τὴν δ' αὖ ad Helicem quæ, rupto solo, hiatu fuit absorpta. De Atalanta nihil amplius addit Philostratus, quod cum non probaret Olearius, illud τὰς μὲν excogitabat, nec inepte.

(P. 242.) ἀπολώλασιν οἱ Θετταλοί] Revocavi articulum quem omiserat Olearius. ABCD ἀπολώλασι Θ.

(P. 242.) ἐπιτιμίων] Sch. τιμωριῶν.

(P. 242.) *οἱ ἄνθρωποι σοφίζονται*] Sch. *τεχνάζονται*. — ABCD dederunt articulum.

(P. 242.) *αἰτίαν ἔσχον οἱ Θετταλοὶ*] Sch. *κατηγορήθησαν*. — « Quis hæc legendo Lucretii non meminerit, cujus » famigeratum illud (II. 499.):

» ——— Melibœaque fulgens
» Purpura Thessalico concharum tincta colore.

» Attamen nec Melibœam istam purpura insignem, » nec Thessalos, de quibus poeta, in Thessalia quæren- » dos autumat Vossius ad Melam II. 3. cui Heynius » ipse videtur suffragari ad Æn. v. 251. Alia fuit Me- » libœa Orontis fluvii Syriaci insula, Thessalorum for- » tasse colonia, ubi ex Festo tinctura purpuræ. At si » viri eruditi, ii præcipue qui Lucretium pertractarunt, » hunc Nostri locum præ oculis habuissent, officinas » saltem tinctorias ad parandam purpuram Thessalis » non negassent : etsi murex aliunde advectus esset. » Ita et Tarentina purpura ab antiquis scriptoribus lau- » datur, et ipsa tamen Phœnicio murice infecta. » Visconti.

(P. 242.) *παρανομῆσαι*] Sch. *παράνομα πρᾶξαι*.

(P. 242.) *εἰ μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα*] Hæc omittunt ABC DEGH. Palairetus ad 2. Corinth. 12. 2. supplendum censet verbum *ἀποφήνασθαι*. Similis est locus Platonis Euthyphr. p. 14. *εἰ μέν τοι ὡς ἀληθῶς τοῦτο, οὔπω οἶδα*, quod sic conceptum exhibet codex Parisinus 1010. *εἰ μὲν ἀληθὲς τοῦτο, οὔπω οἶδα*. Noster vit. Apoll. VIII. 7. § 3. p. 331. *εἰ δ' ἐστὶ τεχνὴ, οὔπω οἶδα*. et § 12. p. 345. *ᾔδετό τις, ὦ Βασιλεῦ, παιδὸς Ἀρκάδος ἐν τῇ κατηγορίᾳ θρῆνος, τετμῆσθαι μὲν αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ, νύκτωρ εἰ δ' ὄναρ φησὶν, οὔπω οἶδα*. Locum prave distinxit et absurde vertit

Olearius. Repone ex aliis editis et A, ἵν' ἐμοῦ νύκτας, (εἰ δ' ἅπαξ φησὶν, οὔπω οἶδα). Puerum Arcadem νύκτας τετμῆσθαι disces collato alio loco VII. 20. p. 300.

(P. 242.) Λίθοι οὖν ἐπικρέμανται] Adludit ad Tantali supplicium, non vulgatius illud quo aqua et fructibus oblatis caret, sed ad perpetuas suspensi saxi minas. Gregorius Naz. epist. 7. p. 771 D. τὰ κορυφῆς ὑπερτέλλοντα τίνοντα, ὡς Ταντάλειον ὑμῖν ποιεῖ τὴν ζωήν. Confer omnino quæ eruditissime disputavit PORSONUS ad Orest. 5. Adde JACOBSIUM anim. in Eurip. p. 10. et præf. Exercit. I. p. 16. cum fine notæ Olearii, qui primum cæcutiens, verum vidit demum.

(P. 242.) ἀποδίδονται] Sch. πωλοῦσι.

(P. 242.) ἀποδέδρακε] Sch. ἀπέφυγε. — D ὑποδέδρακε.

(P. 242.) οἱ πολλοὶ] Sch. οἱ πλείονες.

(P. 242.) ἀποδόντε] Sch. ἐπώλησαν.

(P. 244.) Οὐλομένην..... μῆνιν λέγεις] Hac occasione oblata cum lectoribus communicabo epigramma Agathiæ adhuc, ni me fallit opinio, ἀνέκδοτον, quod in codice Parisino 3019 inveni. Poeta, ut hic Philostratus, Iliados initium respexit.

ΤΟΥ ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΝΤΟΣ ΚΑΚΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Μῆνιν ἄειδε μαθὼν καὶ μῆνιν ἄειδε διδάξας·
Οὐλομένην γαμετὴν ἠγαγόμην ὁ τάλας.
Πανῆμαρ μάχεται καὶ παννυχίη πολεμίζει,
Ὡς παρὰ τῆς μητρὸς προῖκα λαβοῦσα μάχην.
Ἢν δὲ θέλω σιγᾶν καὶ μαρναμένῃ ὑποείκειν,
Ὅττι περ οὐ μάχομαι, τοῦθ' ἕνεκεν μάχεται.

Cod. Venetus 183. habet πῶν δ' ἦμαρ. BASTIUS alibi invenit hos versus inscriptos Palladæ.

(P. 244.) τῆς ἐν τῷ Πόντῳ νήσου] Confer Maximum Tyr. diss. xv. § 7. et DAVISII notam.

(P. 244.) θαυμαστὸν] ABCEFGHI et Oleariani duo θαυμάσιον. Hæc epitheta permutantur. Synesius ep. 110. p. 253 B. ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, ubi codex 1040. θαυμάσιος.

(P. 244.) ξυγγίγνεται] Sch. ὁμιλεῖ. — Scripsi ξυγγίγνεται cum ABC pro ξυγγίνεται.

(P. 244.) μία τῶν ἐν τῷ Πόντῳ] Editiones μία ἐν. ACI μία τῶν quod recipere placuit.

(P. 244.) πρὸς τῇ ἀξένῳ πλευρᾷ μᾶλλον, ἣν] Ἣν retuli ad πλευρᾷ non ad νῆσον, ut interpretes. Infra p. 258. κατὰ γὰρ τὴν ἄξενον τοῦ Πόντου πλευρὰν, ἣ τὰ ὄρη τὰ Ταυρικὰ τέτακται. Bion fragm. x.

Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστας.

ubi vide interpretes.

(P. 244.) ἐσπλέοντες] Sch. εἰσερχόμενοι.

(P. 244.) ἐπέχει] Confer supra not. p. 356.

(P. 244.) στάδια μῆκος μὲν τριάκοντα] Sch. ἤγουν δ μίλια. — Μὲν quod e codicibus addidit Olearius, inveni in AC, et servavi.

(P. 244.) εὖρος] Sch. πλάτος.

(P. 244.) Δένδρα τε ἐν αὐτῇ πεφύκει] Sch. ἐβλαστήκασι. — E δὲ pro τε. BF πεφύκει. D πεφύκασι. E $\overset{\text{οι}}{\text{πεφύκασι}}$ sic.

(P. 244.) ἱερὸν ἵδρυται μὲν πρὸς τῇ Μ.] Sch. δῶμα βέβηκεν ἀφορῶν πρὸς τὴν Μαιώτιδα, πλησίον τῆς Μαιώτιδος.

(P. 244.) ἡ δὲ ἴση τῷ Πόντῳ ἐς αὐτὸν ἐμβάλλει] Olearius pro αὐτὸν editorum reposuit αὐτὸ, cum hac nota: « Ita » omnino legendum, refertur enim ad ἱερόν. » Falso omnino: refertur ad Πόντῳ. ABCDEFG ἐς αὐτὸν βάλλει. I ἐς αὐτὸν ἐκβάλλει. DEF non habent τῷ. Sensus loci est Mæotidem ipso Ponto parem in ipsum ingredi. Ἐμβάλλειν hoc sensu sæpius occurrit. Diodorus Sic. III. p. 212. ποταμοῦ μείζονος εἰς αὐτὸν (λιμένα) ἐμβάλλοντος. Ælianus H. A. XIV. 23. de fluviis in Istrum influentibus: ὅσοι δὲ εἰς τὸν Ἴστρον ἐμβάλλουσι, etc. etc. Cæterum hæc de Mæotide, quæ nihil ad rem facientia signis parentheseos inclusi, crediderim fere scholium esse male huc intrusum, ut sæpissime factum est.

(P. 244.) ὑπὸ Μοιρῶν ξυνηρμοσθέντες] Omittunt BE.

(P. 244.) Κειμένου γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἐρᾶν] Noster vit. Apoll. I. 34. p. 42. οἱ εὐνοῦχοι ἐρῶσι καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν ὅπερ εἰσάγονται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐκ ἀπομαραίνεται σφῶν, ἀλλὰ μένει (cod. A. ἀλλ' ἐμμένει) θερμόν τε καὶ ζώπυρον. Hesychius: Ὀμμάτειος πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ γὰρ τοῦ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. Ad quem comicum versum adludunt Isidorus Pelus. III. 254. ἐκ τοῦ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν: Philostratus ep. 74. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν, τυφλοὶ οἱ μὴ ἐρῶντες: conferendus idem ep. 3. οἱ ὀφθαλμοὶ ξύμβουλοι τοῦ ἐρᾶν. Σὺ δ' ἀκοὴν σπάσας, ἐρᾷς Ἰωνικοῦ μειρακίου, οἰκῶν Κόρινθον· τουτὶ δὲ μανικὸν φαίνεται τοῖς οὔπω εἰδόσιν ὅτι νοῦς ὁρᾷ. Descripsi longiora hæc, ut indicarem pulchram codicis Vaticani 140. variantem μαντικὸν pro μανικόν. Adde Heliodorum III. 7. p. 120. VI. 10. p. 239. ἵμερον τε ὃς φοιτᾷ δι' ὀμμάτων. Aristænetus II. 7. δι' ἀκοῆς τε καὶ θέας ἅλισθεν ἔρως ἐπὶ τὴν ἐκείνης ψυχήν. Adde Dresemium ad Iscan. III. 243. Belinum ad Oppian. II. 402. Schraderum ad Mus. 95.

(P. 244.) πρῶτον] BD πρῶτοι. C πρώτη.

(P. 244.) κατ' Αἴγυπτον] Confer supra p. 100.

(P. 244.) ὁ δὲ ἐν] AC ὁ δ' ἐν.

(P. 244.) γίνεσιν ἱμέρου σώματος ὥστε εὐρῶτις] Sch. ἐπιθυμίας. — C εὐρῶτος.

(P. 244.) Πεπρωμένης δὲ αὐτοῖς] BCD π. δὲ αὐτῆς.

(P. 244.) οὐδεμιᾶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ, Ἐχινάδων τε τῶν κατ' Οἰνιάδας] Codices variant multum. A spatium habet erasum inter οὐδεμιᾶς et τῶν. Supra scribitur οὔσης. C οὐδεμιᾶς τῆς τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ Ἐχινάδων τῶν κατ' Οἰνιάδας. B Ἰλίῳ Ἐχ. τῶν κατ' ἰνία. D Ἰλ. Ἐχ. τῶν κατ' Οἰνάδους. E Ἰλ. Ἐχ. τῶν κατ' Οἰνία. F Ἐχ. τῶν κατ' Οἰνοιάδας. G Ἐχ. τῶν κατ' Οἰνιάδας. HI Ἐχ. τῶν κατ' Οἰνιάδας. Locus ut edebatur, et ut edidi, mancus est. Ex A lacuna patet excidisse vocem suppletam deinde per οὔσης: Forte fuit πρεπούσης. Sic locum refingit vir doctissimus VISCONTIUS, cujus hæc est ad hunc locum notula: « οὐδεμιᾶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ. Adde » χωρῶν ἔτι καθαρᾶς. » Optime ad sensum, sed longius forte a scriptura data. Πρεπούσης magis aptum esse videtur. HUETIUS conjiciebat νήσου pro τῶν quod nullo pacto potest satisfacere: nam certe Tenedus fuit ὑπὸ Ἰλίῳ. Olearius subintelligebat τόπων solœce cum οὐδεμιᾶς. Scholiastes ad οὔσης habet νήσου quod recte subintelligi potest et debet. Pro κατ' Οἰνιάδα editionum scripsi cum ACHI Οἰνιάδας. Nam sic effertur nomen Ætolæ urbis circa Acarnaniam et Echinades.

(P. 246.) ὅτι δὴ Ἀλκμαίων ἀποκτείνας τὴν μητέρα, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου ᾤκησεν] B Ἀλκαίων. — Noster Apoll. VII. 25. p. 305. τὴν δ' Ἀλκμαίωνος τοῦ Ἀμφιάρεω λύσιν, δι' ἣν τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου μετὰ τὴν μητέρα ᾤκησεν.

(P. 246.) νεωτέρῳ τοῦ ἔργου] Sch. ἤγουν τῆς μητροκτονίας.

(P. 246.) τὸν Ποσειδῶ] BEF τὸν Ποσειδῶνα.

(P. 246.) ἀναδοῦναί τινα ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον] Sch. ἀναβλαστῆσαι. — D ἐκ τῆς γῆς νῆσον.

(P. 246.) ἐνθυμηθεὶς] Sch. ἀναλογισάμενος.

(P. 246.) ἀοίκητος] Edebatur ἄπλητος quod mutavit e codicibus Olearius, et dederunt ἀοίκητος ABC.

(P. 246.) ἀνέφηνεν] Sch. ἀνέδωκεν.

(P. 246.) ναύταις δὲ ἵστασθαι καὶ ἐν τῷ πελάγει] CDE hoc καὶ dederunt, quod locum ante scabrum et intricatum elucidat.

(P. 246.) Ξυμπεσούσης δὲ] AB ξ. δή.

(P. 246.) Βορυσθένην] Edidi Βορυσθένην cum ABC. Confer supra p. 495. Ante Βορυσθένη.

(P. 246.) ἀμηχάνοις] Sch. μεγάλοις.

(P. 246.) ἀενάοις] ABD ἀειάοις, et sic editiones ante Olearium.

(P. 246.) προὔχουσι] Sch. προανεχουσῶν ὑπάρχουσι.

(P. 246.) νῆσόν τι] Sic malui cum ABCD. Edebatur νῆσον δέ.

(P. 246.) ἀποτορνεύουσι] Sch. κατεσκεύασαν.

(P. 246.) ἐδαίσαντο] Sch. εὐωχήσαντο.

(P. 246.) μὲν δὴ λευκοὺς ὄρνιθας] E sine δὴ.

(P. 248.) ὑγροὺς] Noster Icon. 1. 9. p. 776. κυανόφρυς δὲ πολλοὺς ἐλέγχει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθοὺς συνεκλέγεσθαι τοὺς ὄρνισι τοῖς ὑγροῖς.

(P. 248.) καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπεζευγμένους] Revocavi articu-

lum ab Oleario omissum, et quem editiones et codices fere omnes dederunt. C καὶ παρὰ τῆς θ. αἰτ.

(P. 248.) θηράσαντας ἑαυτοῦ πεπονῆσθαι] D θ. αὐτοὺς πεπ.

(P. 248.) κοσμοῦντας αὐτῷ τὸ ἄλσος]. BD κ. αὐτὸ τὸ ἄλσος.

(P. 248.) πράττειν δὲ] DF πρ. τε.

(P. 248.) ὑπεραίροντας] Sch. ὑπερανέχοντας.

(P. 248.) ἱκανὰ ἡ νῆσος ἐσβαίνειν] Sch. εἰσέρχεσθαί τινα εἰς αὐτήν· ὡς τὸ, ὁ ποταμὸς ἡδὺς πιεῖν.

(P. 248.) ναῶν ἑστία] « Insula τῇ ἑστίᾳ comparatur etiam » a Callimacho, hymn. in Delum 325. » Visconti. Themistius orat. vi. p. 84 A. de Byzantio: πάλαι ἦν ἑστία τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους Μουσῶν. Synesius ep. 135. αἱ δὲ Ἀθῆναι, πάλαι μὲν ἦν ἡ πόλις ἑστία σοφῶν.

(P. 248.) οἰκεῖν δὲ μὴ ποιεῖσθαι αὐτὴν πᾶσί τε ἀπείρηται] BDFGH πᾶσιν ἀπείρηται. — De μὴ cum verbis interdicendi vide supra p. 611.

(P. 248.) ἐσβαίνειν] Sch. εἰς τὴν ναῦν. — Consentit Maximus Tyr. diss. 15. § 7. θύσας δὲ ἐμβαίνει τῆς νεώς, ubi vide Davisium.

(P. 248.) μὴ ἐννυχεύσαντας τῇ γῇ] Sch. μὴ διαβιβάζοντας ἐν τῇ γῇ τὴν νύκτα. — Μὲν pro μὴ, in quod acumen exercet Olearius, σφάλμα operarum est in Morelliana.

(P. 248.) ἀναψαμένους] Sch. ἀναρτήσαντας.

(P. 248.) λέγονται] AC λέγεται.

(P. 248.) καὶ ἐν ᾠδαῖς εἶναι] Καὶ non est in BE. — Noster Apoll. vii. 11. p. 287. ἐζευγμένων δὲ ὑπὸ πλατάνῳ, οἱ μὲν τέττιγες, ἐπιψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, ἐν ᾠδαῖς ἦσαν. Sed hic locus in mendo cubat. Legendum ἐπιψαλλούσης αὐτοῖς τῆς αὔρας. Vertit interpres: *omni tempestate ad canen-*

dum concitatæ. Sed ὑποψάλλειν nunquam hoc sensu invenietur. Aristænetus emendationi meæ favet I. 3. ἔτι δὲ τὸ ἥμερον τῆς αὔρας λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ μουσικῷ τῶν πετάλων χορῷ. Verba sunt dissimilia, sed sententia prorsus Philostrateæ similis. Λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ μουσικῷ χορῷ, eodem sensu dictum est ac ὑποψαλλούσης αὐτοῖς. Dativum αὐτοῖς reposui pro αὐτοὺς, ductus et linguæ ratione, et codicis A auctoritate, et Philostrateo stylo. Icon. II. I. p. 811. παραψάλλει αὐτοῖς ὁ ἔρως. Idem remedium afferam simili morbo vitæ Apollonii II. 19. λέγουσι δὲ καὶ ἄνθη τῷ Ἰνδῷ εἶναι, οἷα τοῦ Νείλου ἀναφύεται· καὶ τὰς ὥρας αἳ περὶ τὴν Ἰνδικήν εἰσι, χειμῶνος μὲν ἀλεεινὰς εἶναι, θέρους δὲ πνιγηράς. Certe pro ὥρας reponendo αὔρας, sensus erit commodior, et ni fallor, ipsa auctoris manus restituetur. De frequenti permutatione harum vocum confer Wagnerum Alciphr. t. I. p. 46.

(P. 248.) τῶν ἀλλήλων] Articulus fuit erasus in A. BD non habent.

(P. 248.) ποιητικῆς δῶρον... ἐφοίτησεν] Noster Apoll. I. 23. προσπλεύσαντι δὲ αὐτῷ... δόξα ἐνυπνίου ἐφοίτησεν. II. 7. p. 56. τὸ μεθύειν οὐκ ἐκ βοτρύων μόνον (A μόνων) ἐσφοιτᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

(P. 250.) ἐπὶ τῷ Ὁμήρῳ] B sine τῷ.

(P. 250.) θείως] Sch. θαυμασίως.

(P. 250.) γιγνώσκει] Sic AC pro γινώσκει.

(P. 250.) ἐκφέρειν] Sch. φανερὸν καθιστᾶν.

(P. 250.) Καὶ μὴν πολλοί μὲν, ξένε] ABCEFGHI καὶ μὴν, ξένε, πολλοὶ, sine μὲν. Laudianus οὐ μήν.

(P. 250.) τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντες ἀκούειν] De re Maximus Tyr. diss. 15. § 7. εἶδον ἤδη ναῦται πολλάκις ἄνδρα ἠΐθεον, ξανθὸν τὴν κόμην, πηδῶντα ἐν ὅπλοις, τὰ ὅπλα χρυσᾶ· οἱ δὲ εἶδον καὶ ἤκουσαν. — D τοῦ Ὀδυσσέως ᾠδ.

(P. 250.) γνώμης] Sch. διακρίσεως.

(P. 250.) Ἀχὼ παρὰ μυρίον ὕδωρ] Hos versus prosa oratione ediderunt Aldus, Junta, Nicolinus. Morellus, ut vides, distinxit, auctoritate nescio qua, et Olearius eum secutus est, a quo ipse fere non recedi, nisi in nonnullis de quibus monebo. — v. 1. Olearius scripserat ἠχὼ, Dorismo nullum ratus hic esse locum. Sed cum editiones et codices habeant ἀχὼ omnes, excepto E, et in hoc odario sint alii Dorismi, ἀχὼ revocavi. B ἀχῶ. Editiones περὶ μυρίον: sed recepi παρὰ ex BDEFGH et Olearianis duobus. A παρὰ e correctione. — 2. ABEFGH μεγ. οὖσα πλευρά. In A οὖσα est e correctione. CI νέοισα, D οὖσα πλευρᾷ. — 3. E ψάλλει δέ σι. — 4. Morellus ἄειδε ἐμοί: alii ἄειδέ μοι. — 5. κλέος ἀνέρων: Sch. δόξαν τῶν ἀνδρῶν, ἤγουν ὅστις ἐδόξασε τοὺς ἀνθρώπους. Codices mei, Aldus, Junta, Nicolinus ἀνέρων, quod recepi. Morellus et Olearius ἀνδρῶν. — 6. Aldus, Junta, Nicolinus, δι' ὃν οὐ θάνον, et sic ABCDEGHI. F δι' ὧν οὐ θάνον. Morellus et Olearius δι' ὃν οὐκ ἔθανον. — 8. C ἐμοὶ pro ἐμός. ACI ἀδορύληπτος. Aldus, Junta et Nicolinus ἀδορίληπτος. Huetius corrigebat ἀδορύληπτος. Morellus et Olearius ἀδορίληπτος. Scripsi ἁ δορίληπτος ex conjectura Wesselingii prob. p. 81. — 10. BEFGH καὶ πίσι. D καὶ ἵπποισι. Junta, Nicolinus, Morellus κούπίσι. Olearius κούπισι. ACI et Aldus κοὺ πίσι, quod recepi.

(P. 250.) Δαιμονίως] Sch. συνέθηκε τὸ ᾆσμα.

(P. 250.) τὸ μὴ ἀποτείνειν αὐτὰ] Sch. ἀποτεταμένα ποιεῖν. — Aldus et Olearius bene sic: alii ἀποκτείνειν. Icon. 1. 21. p. 791. βουλοίμεθ' ἂν καὶ ἐς νύκτας ἀποτείνειν τὸ αὔλημα. Sic Plato sæpius: Gorg. § 9. καὶ νῦν ἴσως πόῤῥω ἀποτενοῦμεν, ἢν διαλεγώμεθα. § 15. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα. Mox: ἀπο-

τειν καὶ τὸ λόγον. Polit. x. p. 515 C. μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας. Libanius t. 4. p. 4. μὴ μακροὺς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἀποτείνειν λόγους. Gregorius Naz. 1. Stelit. p. 52 B. ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὲρ τῶν λόγων λόγος τοσοῦτος, ἵνα μὴ μακρότερον ἀποτείνοντες, ἔξω τοῦ καιροῦ πίπτωμεν. Idem orat. x. p. 160 B. μακροὺς ἀποτεινοῦντα καὶ περιττοὺς λόγους. Scholiastes Ajacis Sophoclei 1059. Μὴ τεῖνε μακράν] ἀντὶ τοῦ ἀπότεινε, λόγον δηλονότι· τὸ ἀποτείνειν γὰρ ἐπὶ λόγων λέγεται, οἷον· ἀπέτεινε λόγον μακρόν: quod exemplum sumpsit forte homo Christianus a Johanne Chrysostomo in Eutrop. p. 356. *Auger*: μακρὸν ἀπέτεινε λόγον. Dixerunt quoque τείνειν λόγον, ut Plato Gorg. § 58. et ἐκτείνειν. Confer interpretes Thomæ p. 614. Athenæus XIII. 32. καταλέξω δέ σοι Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν, ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ubi non credo cum Schweighæusero verbum ἐκτείνας ab Æschylo unice mutuatum esse Athenæum. Nam non adeo rarum est, ut sic κατ' ἐξοχὴν citetur. Potius cum Stanleio putaverim tria verba Ἰωνικὴν ῥῆσιν ἐκτείνας esse Æschylea. Certe in Ἰωνικὴ ῥῆσις aliquid hic est reconditioris, et ab usu vulgari remoti. Synesius ep. 4. p. 167 A. οἶδα μὲν ἐκτείνας τὴν ἐπιστολὴν εἰς μῆκος: quæ postrema scholium sapiunt, et absunt a duobus codicibus.

(P. 252.) σχοινοτενῆ] Sch. ἐπιμήκη.—Pindarus fragm. p. 72. σχοινοτενὴς ἀοιδὰ dixit. Hesychius: σχοινοτενές, ὀρθόν, μακρόν.

(P. 252.) ἡ ποίησις] Articulum adjecisse se e codicibus Olearius ait, sed addidit tantum Morellianæ.

(P. 252.) τὸ τοῦ Ἀσβόλου τοῦ κενταύρου σῶμα] Morellus et Olearius omiserant τοῦ Ἀσβόλου.

(P. 252.) Ἄσβολος] Epigramma retulit inter analecta Brunckius t. 3. p. 212.—Huetius ad marginem in-

dicabat Hesiodum Scut. v. 185. qui Ἄσβολον vocat οἰωνιστήν.

(P. 252.) κρεμαστὸς ἄν] Sic scripsi cum BRUNCKIO et JACOBSIO.—Ἄγνισμαι pro ἔγνισμαι sumpsi ex CD.—ἀμετροβίοις pro ἀμετροβίους dedit F, et sic olim fuit in C.

(P. 252.) Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς] Sch. τούτων· τῶν ἐπιγραμμάτων.—De ἀθλητὴς hoc sensu vide p. 438.

(P. 252.) ἐγένετο] Omittunt G et Olearius unus. B habet pro scholio.

(P. 252.) περ' ἧς δῆλόν που] Editiones ante Olearium, δήλη. Tacite mutavit Lipsiensis editor. A δῆλον habet e correctione: et sic conjecit VALESIUS. Sed nec δῆλον omnino satisfacere videtur. Forte e ΔΗΛΗ faciendum δεῖ ἀεί. Λ facile potuit in Α abire, et η in ει.

(P. 252.) ὑπολαβὼν] Sch. κάτωθεν λαβών.

(P. 252.) περιέπλεξε] Sch. πλεονεκτῆσαι ἐποίησεν.

(P. 252.) ᾄσματα ἐν αὐτῇ] E ᾄσματα τὰ ἐν αὐτῇ.

(P. 252.) ᾄδουσα] Male reliqui ᾄδουσιν, quod corriget Lector benevolus.

(P. 252.) Δίεισι γοῦν] Sch. διέρχεται.—E δ. γάρ.

(P. 252.) Φασὶ δ' οἱ] BDE φασὶ δὴ, iotacismi vitio.

(P. 254.) κτύπου ἀκούειν...ἤχου] B κτύπον...ἦχον. D κτύπον...ἤχου. Hic certe præstat genitivus; sed ἀκούειν et accusativum accipit: et exemplum est Æschyli S. C. Theb. 205. ubi ἀκούειν in eadem sententia duo habet regimina:

Ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἄκου-
σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε

Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι, ἰππει-
Κῶν τ᾽ ἄυπνον πηδαλίων διὰ στόμα,
Πυριγενετᾶν χαλινῶν.

Vide ibi BRUNCKIUM. Sed hinc male defenderetur lectio codicis D. Nam si quid Poetis licet, non statim et aliis licet.

(P. 254.) ἐς τὰ βόρεια ἢ ἐς τὰ νότια] AC ἐς τὰ β. ἢ τὰ ν.

(P. 254.) μέλλοι τις ἄνεμος ἐναντίος τῷ ὅρμῳ πνεῖν] Editi habebant ἐκπνεῖν, quod e Laudiano mutavit Olearius in ἐκπλεῖν, sed male omnino. ABCEFGHI πνεῖν. D μέλλει τ. ἄνεμος τῷ ἀνέμῳ πνεῖν. Recepi πνεῖν, quod omnes codices darent.

(P. 254.) δὲ καὶ τῶν ἐκπλεόντων] D δὲ ἐκ τῶν πλεόντων.

(P. 254.) προσπλέουσι] Sch. διὰ πλοῦ προσέρχονται.

(P. 254.) ἐπειδὰν προΐδωσι] Olearius male ἐπειδή.

(P. 254.) προσευξάμενοι.....καὶ θύσοντες] Sic ABCDE FGHI, et editi ante Olearium qui aoristum invexit e Laudiano. Sed omnino male.

(P. 254.) ἱερεῖον αὐτόματον] Confer supra p. 419.

(P. 254.) περὶ τὴν κάλπιν τὴν χρυσῆν] B περιτίθεν κάλπιν χ. « Olearius : *forte eo spectat* amphora *quæ in nummis* » *Chiorum apparet.* Sed eo ipso quod est *amphora* non » est κάλπις. Ea ad vinum Chium et Phanæum imprimis » clare adludit ; ideo Sphingi subjicitur, Thebano » monstro et Thebani Bacchi symbolo. » VISCONTI.

(P. 254.) τῇ νήσῳ φανεῖσαν] ABDF φαν. τῇ νήσῳ.

(P. 254.) ἀριδήλως εἰρ. αὖθις] Omittunt BDEFGH αὖθις. BEFGH ἀριζήλως, cum scholio in B : κατακορῶς ζηλωτῶς.

(P. 254.) λέγεται θαμίζοντά ποτε] Sch. συχνῶς ἐρχομένῳ.
—ABC

—ABC et cæteri λ. θ. ποτε: quod recepi, pro edito λέγεταί ποτε θωμ. ne quis posset, ut Olearius, jungere ποτε cum λέγεται, cum ad θωμίζοντι pertineat.

(P. 254.) ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ] FGH αὐτὸς, et mox inserunt αὐτῷ post διηγεῖσθαι, ut et Laudianus.

(P. 254.) ἐν Τροίᾳ] ABC ἐν τῇ Τ.

(P. 254.) ξενίσαι δ' αὐτὸν] BE ξ. δ' αὐτῷ.

(P. 254.) δουλεύουσαν] B δουλεύσουσαν.

(P. 256.) τί δέ σοι δεῖ δούλης] Edebatur, τί δ' ἔκειτο δουλ. Sed BDEFGH et Oleariani duo τί δέ σοι δεῖ: et sic A e correctione. Vulgatam postposui, utpote omnino languidiorem.

(P. 256.) αἵματος] αἷμα hoc sensu illustravit Palairetus obss. Act. 17. 26.

(P. 256.) ἱερᾶν] Sch. τῆς κόρης.

(P. 256.) ἑαυτῷ] Sic ABCEGHI et Olearianus unus: quod scripsi pro edito αὐτῷ.

(P. 256.) νηὶ (διὰ γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ ἐσβατὸν εἶναι γυναιξὶ τὴν νῆσον)] Edebatur νηΐ· δεῖ γὰρ οἶμαι, τὸ μὴ εἰσβατὸν.... νῆσον. Sed hæc lectio vitiosa esse videtur. Ἔδει pro δεῖ ab Oleario propositum difficultatem non minuit. In A, inter νηὶ et τὸ μὴ, spatium erasum est. BEFGHI et Olearianus omittunt verba δεῖ γὰρ οἶμαι, junctis sine lacuna, νηὶ· τὸ μή. B ad τὸ μὴ habet scholium, διά. C δι' οἶμαι τὸ μή. I νηΐ, οἶμαι, διὰ τὸ μή. D νηὶ· τὸ[ῶ] (sic) μή. Cum, in tali varietate, Philostrati manus omnino sit desperanda, credo mihi vitio non iri versum, si διὰ e codicibus pro δεῖ scripto, cætera servaverim, faciliora et clariora hac tantula mutatione facta. AD dabant ἐσβατὴν, sed non ægre fe-

rent Atticismi studiosi textum huic lectioni ἰσβατὸν non fuisse.

(P. 256.) Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο] Xenophon Ephes. I. p. 17. ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο. Aristides I. p. 298. ἐπειδὴ ἕως ἐγένετο.

(P. 256.) ἴφη] Omittit E.

(P. 256.) λεῖπέ μοι] Sic malui cum BEFGH et Laudiano. Editi λίπε.

(P. 256.) οἱμωγὴ προσέβαλλεν αὐτοῖς] De hoc eleganti usu τοῦ προσβάλλειν confer observata Kœnio ad Gregor. p. 15. qui multa e Nostro excitavit exempla. Adde Jacobsium exerc. II. p. 73.

(P. 256.) διαπεπυρμένου αὐτὴν......καὶ μελιστὶ ξαίνοντος] ACD μελιστί. C ξένοντος. — Similis est Nostri locus vit. Apoll. II. 14. p. 65. εἰ γὰρ φωράσειαν τουτὶ οἱ λέοντες, διασπῶνται τοὺς σκύμνους καὶ ξαίνουσι τὴν στορεάν. III. 31. p. 122. στρεβλοῦν τε καὶ ξαίνειν. Icon. I. 18. p. 790. αἱ δὲ καὶ ξαίνουσι τὸ θήραμα, ubi possumus carere emendatione quam proposuit Jacobsius I. exerc. p. 147. De ξαίνειν vide Oudendorpium ad Thomam, et Schultensium origin. Hebr. II. vindic. p. 141.

(P. 256.) ἐλθεῖν φασὶν] AC φ. ἐλθεῖν.

(P. 256.) μαχομένας] CD μαχουμένας quod malui. Editiones μαχομένας.

(P. 256.) Πριάμου πολεμήσαντος αὐτοῖς ὑπὲρ Φρυγῶν κατὰ Μυγδόνα] D αὐτάς. — Olearius vertit pro *Phrygibus Mygdoniæ incolis*, et summo supercilio Steph. Nigrum sugillat vertentem *Mygdonis tempestate*. Lapsus est Olearius. Κατὰ Μυγδόνα bene cepit Niger. Phrygibus tunc

imperavit Mygdon Rex. Testis ipse Priamus apud Homerum Il. 3. 184.

> Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
> Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
> Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο.

Quo ipso loco ad rem suam nescio quo modo Olearius abutitur.

(P. 258.) ἐλθεῖν Ἰλίῳ] BE ἐ. ἐν Ἰλίῳ.

(P. 258.) κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἣν τὸ πρῶτον... Λεωνίδας] B Ὀλ. ἐν ᾗ τὸ.....

(P. 258.) φασὶ] Bene pro φησὶ edito restituit e codice Olearius. Φασὶ dederunt ABC.

(P. 258.) τὰ ὦτά μοι ἤγειρας, καὶ ἄλλως ἑστηκότα] Confer p. 442. D sine τά.

(P. 258.) ἐς Πόντον] ACD ἐς τὸν Π.

(P. 258.) ἄξενον τοῦ Πόντου πλευρὰν] Confer p. 339.

(P. 258.) ὡς ὁ πατὴρ] F καὶ ὁ π.

(P. 258.) ἐν ὁμιλίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι] Noster vit. Apollon. 1. 13. p. 15. εἰς ὁμιλίαν ἀφικέσθαι ποτὲ τῶν ἀφροδισίων.

(P. 258.) ἐπειδὰν δέωνται] Solemni Olearius errore habet ἐπειδή.

(P. 258.) ἐπὶ ποταμὸν Ἅλυν] B ἐπὶ τὸν π. Ἅ. — Scripsi cum Aldo, Junta, Nicolino Ἅλυν. Morellus et Olearius Ἄλυν, ut et Codices nonnulli. Sed Ἅλυν melior videbatur scriptura, sicque editur apud Herodotum, et alios.

(P. 260.) ἐπὶ τὰ ὄρια] B sine τά.

(P. 260.) ἀνέλοιντο] ACDI ἀνέλοιεν. Sed præstat media

vox. Et mox ἀναιρεῖσθαι habemus; quod de tollendis pueris proprium est. Vide Budæum Comm. linguæ græcæ p. 225. Villoisonum ad Longum p. 6. Unde Reiskius ἀνέλοιντο pro ἕλοιντο bene conjecisse videtur in his Dionis Chrysostomi xi. p. 308. καθάπερ οἶμαι τῶν τὰ ὑποβαλλιμαῖα παιδάρια θρεψάντων, χαλεπὸν ὕστερον ἀφελέσθαι τἀληθῆ λέγοντα, ἅ γε ἐν ἀρχῇ, εἴ τις αὐτοῖς ἔφρασεν, οὐκ ἄν ποτε ΕΛΟΙΝΤΟ.

(P. 260.) θεραπεύειν τι ἢ φύσις μητέρων] De ἢ pro ἂν vide Valckenarium ad Hippol. p. 193. Confer supra not. p. 599.

(P. 260.) ἐπισχεῖν γάλα] A ἐπιχεῖν eraso σ. D ἐπιχεῖν. Sed ἐπισχεῖν probum est. Andromache uxor certe rarissimæ indolis apud Euripidem in fabula cognomine v. 224.

Καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
Ἐπέσχον.

Poeta anonymus Etymologi Magni p. 372 A.

Κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη.

Ad imitationem Homeri Il. χ. 82.

..... εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

(P. 260.) αὐτὰ θηλύνοιτο] BF αὐτὰ θηλύνοιτο. E αὐτὰς θηλύνοιτο. I θηλύνοιντο. γρ. θηλάζοιντο. Editiones αὐτὰ θηλύνοιντο : θηλύνοιτο verius visum est passive.

(P. 260.) τοὺς μαζοὺς ἀποκρεμῷντο] Edebatur ἀποκρεμοῖντο. Restitui ἀποκρεμῷντο ex ACD. Et sic conjiciebat Huetius. I ἀποκρέμαιντο. — Confer notam supra p. 489. de sensu vocis. Olearius non intellexerat, vertens : « ut » adeo illæ neque lactentur neque ab uberibus suspen-

» dantur. » Latina Nigri meliora sunt. Vigenerius : » De peur que cela ne les efféminât trop, et que leurs » mammelles n'en devinsent pendantes. »

(P. 260.) ἡγώμεθα] B ἡγούμεθα. Sed ex nota p. 625. satis patebit ἡγώμεθα veram esse lectionem.

(P. 260.) φερβάδων ἵππων] Suidas φερβάδων· νεμάδων, βοσκομένων.

(P. 260.) δρόσου κηρίοις ἢ μέλιτος δίκην... ἱζάνει] Philostratus Junior Icon. 13. p. 884. mel δρόσον vocavit. Ὁρᾷς γὰρ καὶ τὰς μελίττας ὡς ὑπερπέτονταί σου...... ἐπιλείβουσαι σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δρόσου. — De ἱζάνειν supra p. 579.

(P. 260.) πρόσφορα.....γίνοιτο] Editiones γίνοιντο quod tacite mutavit Olearius. AC dederunt γίνοιτο. In E est πρόσφορον.

(P. 260.) ἐστίν. Ναῦται γὰρ ἐπὶ νεῶν ποτὲ πλειόνων καὶ ναυπηγοὶ] Editiones : Ἐπὶ νεῶν πλειόνων ποτὲ ναυπηγοί. A ut edidi, nisi quod habeat ναυπηγῶν. C ἐστὶν· αὗται et reliqua ut A. DI ut C. BEFGH ἐστὶν· ἐπὶ πλειόνων νεῶν, et reliqua ut editi. Cum infra de his hominibus dicatur : ἐπειδὴ ναῦταί τε ἦσαν καὶ νεῶν τέκτονες, ex A meam confeci lectionem, minima mutatione ναυπηγῶν in ναυπηγοί.

(P. 260.) ἐς τὴν ἀριστερὰν] « Nempe intrantibus Bos» porum et e Ponto advenientibus. » Visconti.

(P. 260.) ἵν' ἀποδῶνται] Sic scripsi ex C. Editi ἵνα ἀποδ.

(P. 262.) ξὺν αὐτοῖς] Sic edidit Olearius. Sed ante eum erat ξὺν αὐταῖς. A αὐταῖς. C αὐτοῖς. H. Valesius ad Aldinæ marginem : αὐτοῖς· ἴσως, ξὺν ναύταις, quod est ingeniosum, et forte verum. Sed cum codex C habeat

αὐτοῖς quod satis potest facere, non potui non recipere.

(P. 262.) *ἠλέησε, καί τις ἔρως ἐκ τούτου ἐγένετο*] Aristænetus II. 12. *οὐκ ᾔδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἐρωτός ἐστιν ἀρχή· ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πάθος*, ubi quædam similia notavit ABRESCHIUS. Theophilus in Larissa: « brevi de » misericordia ærumnarum, in amorem ejus lapsa » sum. » DRYDEN in pulcherrimo carmine *Alexander's feast*:

« For Pity melts the mind to Love. »

(P. 262.) *οὐ πάλαι*] Non habet B.

(P. 262.) *τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον*] CG *τ. ἐ. α. πλοῦν*.

(P. 262.) *εὕρημα ποιησάμεναι τοὺς ξένους*] Hanc locutionem, quæ elegans est in primis et attica, frequentat Philostratus. Apollon. I. 18. p. 22. *εὕρημα δὲ καὶ τοὺς μάγους ἐποιεῖτο, εἰ Βαβύλωνα καὶ Σοῦσα οἰκοῦσι*, quæ verba citavit Suidas in *εὕρημα*, auctore non laudato. Exemplum simile citat ibidem Lexicographus e Xenophonte. Locum non indicant interpretes, quem invenies II. anab. p. 280. Formula variata Noster etiam dixit *ἕρμαιον ποιεῖσθαι*: Apoll. III. 28. p. 119. Quod a suo Platone mutuabatur qui in Gorgia 5. 35. habet: *ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος*. Aristides I. p. 308. *ἕρμαιον ἐποιησάμην προσδραμεῖν τῷ φρέατι*. Thomas p. 393. monet *εὕρημα* attice dici *οὐχ εὕρεμα*. In exordio Iconum p. 762. *θεῶν τὸ εὕρημα* male mutavit in *θεῶν τὸ εὕρεμα* Grammaticus quem edidit HERMANNUS p. 366. emend. gramm. gr. Confer TOUPIUM ad Longin. p. 286.

(P. 262.) *σχήσουσαι ταῖς ἵπποις*] B *σχίσουσαι*. VALESIUS: *νικήσουσαι*. ABCEFGHI *τοῖς*. Et sic Margo Morellianæ.

Huetius quoque, ἴσως· τοῖς. In articulo multum variatur. Mox habebimus τὰς ἵππους, et rursus τοῖς ἵπποις, pro quo codices offerunt ταῖς ἵπποις. Scripsi ταῖς et mihi in reliquis constabo. Heynius ad Georg. I. 59: « Equas noto » more quo sexus feminei animantia præstantiora » habentur. » Plura vide apud Gatakerum advers. miscell. II. 8.

(P. 262.) ξυνεξελίξαντο] CD ξυνελίξαντο quod esset minus insuave auribus.

(P. 262.) ἀφῆκαν] Confer supra p. 281.

(P. 264.) δένδροις] BC δένδρεσιν quod pro δένδροις repositum velim. Et ipse reposuissem: sed serius hanc variantem reperi. Confer notam p. 369 et addenda.

(P. 264.) ταῖς ἵπποις] Sic BI. Editiones τοῖς: quod omnino pravum erat, nam mox est ἡγούμεναι.

(P. 264.) προσέβαλεν] ACD ἐνέβαλεν.

(P. 264.) ἀντεσκίρτησαν, ἀλλότριόν τι καὶ....] AC ἀν. καὶ ἀλλ. D sine τι. ACD mox ἡγούμενοι, recte si servetur τοῖς ἵπποις.

(P. 264.) τὰ νῶτα τοῦ πελάγους] Verba ποιητικώτερα, sed quæ hic non displicent, cum cætera sint stylo depicta grandiori. Icon. I. 19. p. 791. ἡ δὲ (θάλασσα) ὑπέχει τῷ Διονύσῳ τὰ ἑαυτῆς νῶτα. Philostratus Junior Icon. 9. p. 874. τὰ τῆς γαλήνης νῶτα. Sophisticæ hæc sunt orationis lumina. Latinæ prosæ scriptores quandoque *tergum* et *dorsum* simili dixerunt metaphora, sed tamen vix probanda. Plinius qui sæpius in Panegyrico poetica miscuit c. 12. « Danubius ripas gelu jungit, duratusque glacie ingentia » *tergo* bella transportat. » Ubi bona legitur Arntzenii

nota. De hoc tropico vocis νᾶτον et similium usu vide Klotzium ad Tyrtæum p. 56.

(P. 264.) ἀνέμου σφοδροῦ] BE et Laudianus σφοδρῶς.

(P. 264.) ὡρμισμέναι] Editiones ante Olearium ὡραϊσμέναι, quod mutavit ex codice. ABC ὡρμισμέναι. H et Laudianus ὡρμισμένας. HUETIUS: ἴσως· ὡρμισμέναι.

(P. 264.) προσέπιπτον ἀλλήλαις καὶ ξυνηράττοντο] Similis apud Aristidem descriptio t. I. p. 329. τὰ πλοιάρια τὰ ἐν τῷ λιμένι, τὰ μὲν εἰς τὴν γῆν ἐξέπιπτε, τὰ δ' ἀλλήλοις ἐνέπιπτε καὶ συνετρίβετο.

(P. 266.) κατέδυε ναῦν] Olearius edidit κατέδυ: sed editiones cæteræ et codices ABCDE κατέδυε. Statim tamen ἀνερρήγνυ sine varietate.

(P. 266.) πᾶσαι ξυνέπιπτον] H. VALESIUS: ἐμβολαὶ, ἴσως. Non ἴσως, sed omnino.

(P. 266.) καὶ οὐκ ἐκ πρ.] AC sine καὶ.

(P. 266.) καὶ ἀνθρώπων......μελῶν τε ἀνθρ. διεσπαρμένων] ACD ἀνθρ. ἐν αὐτῷ κ. ἐμπνεόντων ἤδη καὶ ἡμιβρώτων μελῶν. B καὶ ἐν αὐτῷ κ. ἡμιβρώτων τε καὶ ἐμπ. ἔτι μ. Olearianus omittebat quoque ἀνθρώπων, et sic E. H habet τε ante καὶ, ut B, quod recepi. AC ἐσπαρμένων. In cæteris ab editis non recedi.—Potest conferri Heliodori initium. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα νεοσφαγῶν, τῶν μὲν ἄρδην ἀπολωλότων, τῶν δὲ ἡμιθνήτων, καὶ μέρεσι τῶν σωμάτων ἔτι σπαιρόντων, ἄρτι πεπαῦσθαι τὸν πόλεμον κατηγορούντων.

(P. 266.) τῆς νήσου] Sic ABCEGHI et Olearianus, quod recipere placuit. Ante τῇ νήσῳ.

(P. 266.) Κορυφὴν γὰρ τοῦ Πόντου] Olearius κορυφὴν explicat ex Hesychii κορυφεῖ, καταῤῥεῖ, ut κορυφὴ hic sit

καταῤῥοῦς.

καταῤῥοῦς. Toupius emend. iv. p. 227. hanc Olearii sententiam nude citat, suam ipse non aperiens. Mihi quidem non placet, nimis longe petita; et exemplis saltem prosaïcis adfirmari debebat. Κορυφὴν simplicius intellexi de aquarum summitate. Vigenerius : « si » qu'Achille y ayant attiré le sommet des ondes, tout » fut lavé et nétoyé en moins de rien. »

(P. 266.) θεοφιλῆ] E θεοφιλεῖν.

(P. 266.) σοι ἥκειν οἶμαι] ACD οἶμαί σοι ἥκειν. BE οἶμαι ἥκειν.

(P. 266.) βιβήλῳ] Valesius : ἴσως ἀβεβήλῳ. Sed βεβήλῳ probum est. — Mox B αὐτὸν τοῦ τῷ χρῆσθαι τῷ λόγῳ. AD omittunt αὐτὸν.

(P. 266.) τοὺς δὲ Κωκύτους... Ἀχερουσιάδα] Citavit Thomas p. 135.

(P. 266.) ποταμῶν τε... ὀνόματα] E π. ὀνόματά τε...

(P. 268.) τὰ τούτων δικαστήριά τε καὶ δικαιωτήρια] H. Valesius : ἴσως περίλκει δικαιωτήρια : et Villoisonus putat vocem hanc abundare post δικαστήρια. Nihil mutavi tamen, cum codices nihil mutarent. Notum est quam sæpe veteres simili ταυτολογίᾳ usi sint.

(P. 268.) ἀπαγγέλλει] Edebatur ἀπαγγελεῖς. B ἀπαγγελεῖ. Ἀπαγγελεῖς non placebat; ἀπαγγελεῖ vitiosum erat. Minima mutati sensum optimum restituere mihi visus sum.

(P. 268.) ἑσπέρα] D ἑσπέρας.

(P. 268.) Τὰ γὰρ] AC τὰ μὲν. BEH τὰ γοῦν : et sic Laudianus et Morelli margo. I τὰ μὲν οὖν.

(P. 268.) ἐκ βουλυτοῦ] Icon. ii. 24. 849. Θειοδάμαντι δὲ

περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας. Synesius ep. 104. p. 244 B. περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἑκατέρος οἴκαδε. Heliodorus II. 19. p. 78. ἦν μὲν ὥρα περὶ βουλυτὸν ἤδη, cum nota Corayi. Aratus :

> Ἠελίοιο δέ τοι μελέτω ἑκάτερθεν ἰόντος.
> Εἰ δ' αὔτως καθαρόν μιν ἔχοι βουλύσιος ὥρη...

Horatius III. Od. 6. 41.

> « ....*sol* ubi montium
> » Mutaret umbras et *Juga demeret*
> » *Bobus fatigatis.*

Ubi confer Mitscherlichium.

(P. 268.) Νῦν μὲν οὖν] ABCDEHI et Oleariani duo ν. μ. δή.

(P. 268.) Κἂν μὲν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον] AD κ. μ. τ. πν. ἥμερον ᾖ. C ἥμερον. I ἥμερον ᾖ. γρ. ὑμέτερον. — Ἥμερον est quasi glossema τοῦ ὑμέτερον. Ὑμέτερον hic latine sonat *secundum*, et ita recte interpretabatur Gronovius observ. IV. 17. p. 721. ubi similem Latinorum pronominum usum multis probat.

(P. 268.) δεῦρο] omittit B.

(P. 268.) τεύξῃ ἂν βούλει] CI τεύξει οὗ βούλει. D οὗ βούλει. Non sumendum τεύξει videbatur. Nam τεύξῃ mutato, mutandæ et aliæ similes in toto opere formæ; et ad veterem atticismum revocandæ, quod in Atticistis recentioribus fieri nolebat Valckenarius Phœniss. p. 287. quocum ego facio. Sed ὄψει et pauca alia servavit usus.

(P. 268.) πρὶν ἢ] I πρίν.

ADDENDA

ET CORRIGENDA.

Pag. 8. *vers*. 4. *lege* τί δὲ

P. 36. *v*. 20. *leg*. ἠγνόουν

P. 40. *v*. 16. *leg*. ὀφθαλμῶν

P. 46. *v*. 12. *leg*. ἰσῆται.

P. 46. *v*. 19. *leg*. τί φησίν;

P. 72. *v*. 12. *leg*. Ἐκεῖθεν γὰρ, Ἀμπελουργί·

P. 126. *v*. 13. *leg*. ἐτρίβοντο

P. 130. *v*. 3. *leg*. ὑφ' ἡλικίας, ἐξήκ...

P. 134. *v*. 8. *leg*. ὧδε

P. 184. *v*. 3. *leg*. ἧριν

P. 224. *v*. 1. *leg*. ξανθὸν

P. 274. *v*. 18. *post* Albertus observ. p. 486. *adde :* infinita sunt exempla. Unum citabo Strattidis Athenæi XII. 55. non omnino sanum :

A. Εἰσὶν δὲ ΠΟΘΕΝ αἱ παῖδες αὗται, καὶ ΤΙΝΕΣ;
B. Νῦν (αἱ) μὲν ἥκουσιν Μεγαρόθεν....

Αἱ quod addidit, ut metrum fulciret, SCHWEIGHÆUSERUS, non commodum videtur. Quid si legeretur?

Νυνὶ μὲν ἥκουσιν Μ.

P. 280. *v*. 6. *a fine leg*. ΣΥΜΒΟΛΩι

P. 286. *v*. 3. *a fine adde :* de voce φιλοχρήματος vide Scholiastem Platonis p. 184.

P. 295. *v*. *ultim*. *adde :* conferendus Heliodorus VII. 7. p. 265. ὥσπερ δὲ ἀχανῶν ὑπ' ἀγνοίας καὶ ΤΟΙΣ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ παραπλησίων.

P. 304. *v.* 7. *post* permutavit *adde :* Olearius.

P. 310. *v.* 12. Locus Epicratis πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι; quem male a Grotio tentatum docte tuetur Schweighæuserus, omnino firmatur simili Platonis exemplo Parm. t. x. p. 71. πρὸς ἱππικῇ τὰ πολλὰ διατρίβει.

P. 356. *v.* 8. hoc ἑπτὰ ante ζωγράφοι venit ex male repetita prima τοῦ ζωγράφοι litera, quæ indocto librario signum numerale ζ visa est.

P. 369. *v.* 18. serius animadverti codices BC habere δένδρεσι, quod restituet, precor, Lector benevolus.

P. 371. *v.* 3. *a fine leg.* Isidis

P. 393. *ante notam* Σκιάς, *hanc insere male omissam :* Τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν δειλῶν ἡγεῖται] Dio Chrys. Or. 58. init. ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Χείρωνα ἤρετο· τί μὲ, φησὶ, τοξεύειν δεδάξεις; — Ὅτι, ἔφη, καὶ τοῦτο τῶν πολεμικῶν ἐστί. — Δειλῶν, ἔφη, τὸ ἔργον ἐστὶ δειλούς. Confer Duportum gnomol. Homer. p. 68.

P. 431. *v.* 28. *leg.* ἠθῶν

P. 433. *v.* 13. *adde :* similis est constructio apud M. Antoninum II. fin. διὰ τί ὑπίδηταί τις τὴν πάντων μεταβολὴν καὶ διάλυσιν; κατὰ φύσιν γάρ.

P. 449. *v.* 5. *leg.* μεσόγαια

P. 497. *v.* 4. *post* ἀπολειφθεὶς *adde :* Dio Chrys. Or. VII. p. 220. καταληφθεὶς δὲ μόνος, ubi probo Reiskii conjecturam καταλειφθείς.

P. 497. *v.* 14. *post* ἐξαίρων αὐτῷ *adde :* ubi p. 436. idem est scholium; unde conjicerem reponendum ἐξαιρῶν.

P. 507. *v.* 22. *leg.* 334.

P. 513. *v.* 14. *leg.* 433.

P. 522. *v.* 16. sed nunc doceor quem credebam rarissimum, frequentissimum esse. Dorvillius ad Char. p. 295. «passim ἦσαν ὄντες. *Demosth.* in *Theocrin.* p. 801.

» 13. *Achill. Tat.* 5. 299. » Eunapius Proær. p. 137. γηραιὸς ἦν. Codex 1405. γηραιὸς ὢν ἦν.

P. 533. *v*. 3. *a fine leg.* καθελκύσας

P. 565. *v*. 16. *adde :* Scholiastes Æliani ineditus ad ἁλώσιμος αἰτία H. A. 1. 2. Ἅλωσις καὶ ἁλωτὸς καὶ ἀνάλωτος κυρίως ἐπὶ τῶν κρατουμένων ἐν πολέμῳ λέγεται ἢ μὴ κρατουμένων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως κρατουμένων ἢ μὴ κρατουμένων.

P. 628. *v*. 6. hæc scholii verba, Δοκῶ τὸ φαίνομαι καὶ ὑπολαμβάνω, mihi in mentem revocant Eusebii ῥῆσιν ubi ὑπέλαβον sensu ἐδόκησαν restituendum videtur. Serius hoc forte adnotatum dicent nonnulli, nec omnino hujus loci; sed si bona est emendatio, facile me probabo eruditis. Sic autem Eusebius vit. Const. 1. 3. p. 406 D. οἱ μὲν σκιαγραφίαις κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν, οἱ δὲ γλυφαῖς ὕλης ἀψύχου ἀνδρείκελα σχήματα τεκτηνάμενοι, οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες, μνήμαις ὑπέβαλον αἰωνίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδιδόναι. Repono, ut dixi, ὑπέλαβον, *crediderunt*, quod ad sensum est aptissimum. Notum est quam frequens sit horum verborum sub his temporibus permutatio. Sed nec sententiæ initium caret difficultate : σκιαγραφίαις κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν : vellem inferi καὶ ante κηροχύτου. Ducor hinc ad Philostratum vit. Ap. 1. 2. p. 4. καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα, ubi non spernenda varians in A χρῶμά τι. Gregorius Naz. t. 1. p. 288 D. βραχέα τῆς εὐφημίας ἐξ ὧν αὐτὸς συνεπίσταμαι τῷ ἀπελθόντι σκιογραφήσω : lege σκιαγραφήσω : nam σκιογραφῶ verbum est recentius. Sed priusquam finem his criticis laboribus, vel nugis faciam, volo cum erudito lectore communicare emendationem Dicæarchi quæ mihi modo inter legendum ex tempore nata est, et certa esse videtur. Si commodiorem expec-

tare voluerim occasionem, forte nunquam dabitur, et nolo perire emendationem. Sic editur Dicæarchus t. 2. Geogr. min. p. 8. ὠδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. Critici incassum se torquent. Athenæ describuntur. Lego ᾠδεῖον τῶν ἐν τῇ.... Suidas : ᾠδεῖον, Ἀθήνησιν ὥσπερ θέατρον ὃ πεποίηκεν, ὥς φασι, Περικλῆς.

INDEX

Scriptorum qui in Notis emendantur, illustrantur, vel inediti citantur.

Procopius.

INDEX

IN PHILOSTRATI HEROICA.

UNIVERSITY OF MICHIG
3 9015 06699 130

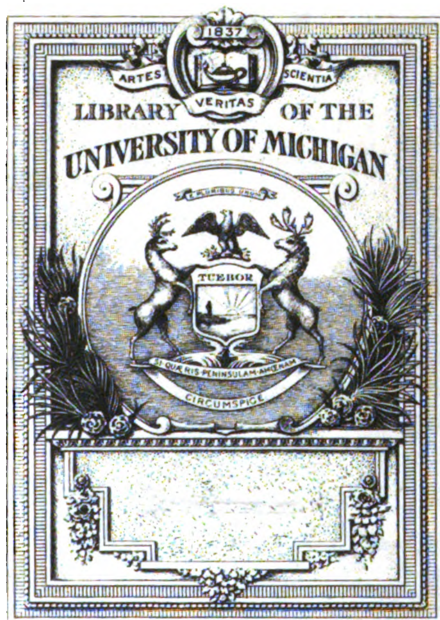
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE